

ס פ ר

מַעֲלֹת הַמִּדּוֹת

ס פ ר

מצלות המדות

הוא מורה-דרך להשגת מצלות ומדות טובות וסגל להנצל
מהפסד. בנוי על יסוד מקראות מאמרי חז"ל ואמרות החכם

חבר על ידי חר מנאוני קרמאי

רבנו יחיאל ב"ר יקותיאל ב"ר בנימין הרופא זצ"ל

לפני שש מאות ושמונים שנה

בשנת ה' אלפים ארבעים ושבע לפ"ג

ויצא לאור בפעם ראשונה:

- (א) על-פי עצם כתב-יד המספר ז"ל הנכתב על קלף
- (ב) בהנחה מדיקת ללא כל חסרונות ושנויים
- (ג) באות גדולה ומנקדת בנקוד מלא
- (ד) בפענום כל מקורי המקראות מדרשי חז"ל ואמרות החכם
- (ה) בהוספת שיר מוסרי על תכן הספר מאת המספר ז"ל
- (ו) הנזהות על הספר מאת רבנו יעב"ץ ז"ל

בהוצאת ספרים "אשכול" עיר הקדש ירושלים ת"ו

כל הזכויות ובכללן זכות צלום שמורות ל-:

"אשכול" הוצאת ספרים ובית דפוס יעקב וינפלד חברה בע"מ, ירושלים.

COPYRIGHT by "ESHKOL", J. Weinfeld LTD. Jerusalem.

In all countries subscribing to the International Copyright Union.

PRINTED IN ISRAEL

נדפס בדפוס "אשכול" ירושלים

ת.ד. 5202 טל. 285351

שנת ה'תשל"ח לפ"ג

ה ק ד מ ה

ע ל ה ס פ ר

ספר פלא זה, מעלות המדות* חובר על ידי אחד מן הראשונים: רבנו יחיאל ב"ר יקותיאל ב"ר בנימין הרופא ממשפחת הענוים זצ"ל, לפני שש מאות ושמונים שנה.

הספר נחלק לעשרים וארבע מעלות, מדות טובות והפכן. כל מדה ומדה והפכה בנויה ומיוסדת כולה על פסוקי מקראות ומאמרי חז"ל מבבלי, ירושלמי, מדרשי רבא, ותנחומא, פסיקתא דרב כהנא. פסיקתא רבתי, ילקוט שמעוני, מדרשי שמואל, תהלים, ומשלי, תנא דבי אליהו, פרקי דרבי אליעזר, מסכתות קטנות, ומשאר מדרשי חז"ל, וגם ממדרשים שאבדו לנו. כל העשרים וארבע המעלות מקפלות בתוכן כשלושת אלפים מקראות ומדרשי חז"ל.

בביאות נפלאה ובלשון צחה וקלה המושכת את לב הקורא, כתב רבנו יחיאל ב"ר יקותיאל זצ"ל את ספרו ויעדו להמוני העם כמו שכותב בהקדמתו, וזוהי לשונו: „בעבור ראיתי הדור פרוץ מרובה על העומר וגדר חכמיו נהרסה... וכאשר מצאה ידי הבאתי מדברי רז"ל בדרך קצרה ולשון קלה למען ירוץ קורא בו, כמו שאמרו חכמינו ז"ל לעולם ישנה אדם לתלמידו דרך קצרה". עכ"ל.

גם הרצאת דבריו משולבת בקטעי מקראות ומטבע לשון חז"ל, באופן שכל הספר כולו נקרא כמו מדרש.

בסוף כל מעלה ומעלה הוא מביא גם את „מאמרי החכם", ובעיקר מספרי „מבחר הפנינים", מוסרי הפילוסופים*, „תיקון מדות הנפש" לרשב"ג ז"ל. המחבר הוסיף את המאמרים הללו כפי שכותב בהקדמתו: „כדי להמשיך לבות הבחורים בדרכי החכמה והמוסר... עיקר כוונתי בחיבור זה לצורך התלמידים והבחורים ללמדם יראת-שמים ודרך-אריך". עכ"ל. ובענוותנותו הגדולה הוא ממשיך בהקדמתו, וזוהי לשונו: „כל מה שפעלתי בחיבורי זה, לא בכח ידי עשיתי... כי אם כמו שקבלתי מפי סופרים ומפי ספרים אשר חברו המחברים אשר היו לפני ומי-בארם דליתי וממקוה מימיהם שתייתי... ואם ימצא בו דבר מתוקן ומכוון, ידע כי לא מלבי בראתיו, ולא מעצמי חברתיו, כי אם משדי אנשי-התבוננות לקטתיו, וכעמיר גורנה קבצתיו, ועל ספר כתבתיו". עכ"ל.

* הסבר המתיר להביא אנרי חכמה ומוסר מן ספר „מוסרי הפילוסופים", ראה בספר „מגדל עוז" להריעב"ץ זצ"ל, בחלק עליית החכמה, פרק כד.

ואמנם נתחבב ונתקבל הספר הזה בכל תפוצות בית-ישראל, וזכה למהדורות רבות, וכן נתרגם לשפת לאדינו, ונדפס בשפה זו פעמים. גם גאוני ישראל העריכו מאד את הספר הזה. רבנו יעקב עמדין זצ"ל מעתיק בספרו, "מגדל עוז" פרקים שלמים מתוך ספרנו זה, וב"חלק עליית האהבה" פ"ח כותב רבינו יעב"ץ, וזוהי לשונו: "והשער הזה לא יסגר בטרם נרוה דודים נתעלסה באהבים ונשתעשע בדברי חשק ולשון של חבה שנשתמשו בו מלאכי השרת הם רבותינו ז"ל, וכמו שנקבצו ובאו בספר, מעלות המדות" החשוב. עכ"ל. וכאן הולך ומעתיק קטעים גדולים מספרנו, וכן מעתיק רבינו יעב"ץ ז"ל בשאר חלקי ספרו, "מגדל עוז" קטעים שלמים מתוך ספרנו זה, ואלו הם: בעליית דרך-ארץ, בעליית הזריות, בעליית החכמה, בעליית יצר-טוב, בעליית היראה.

ביומנו של ה"חיד"א ז"ל אשר שם כתב את הליכותיו והנהגותיו, בשנת תקכ"ח כתוב, שסיים ללמוד ספר "מעלות המדות" ובפעם אחרת רובו. (היומן פורסם בספר החיד"א, ירושלים, תשי"ט*). וכן שאר גדולי ישראל למדו והושפעו מתוך הספר היקר הזה.

רבנו אליהו הכהן ז"ל בעמ"ס, "שבט מוסר" בספרו, "מעיל צדקה", מביא מאמרים שלקטם מספרנו זה.

כן עשה רבנו יעקב עמדין הערות והגהות על הספר הזה בשולי גליוני ספרו אשר נמצאו כעת בספריית בודליינא אשר באוקספורד, סימן ps 6/16150. הגהות והערות אלו, הוספנו בסוף ספר זה אשר העתקנו על-פי עצם כתב-ידו, וכן הן מובאות בספרו, "מגדל עוז".

ברם כמה שזכה הספר לתפוצה ולפרסום אחרי אמצאת הדפוס, זכה הרבה יותר לפני כן. כארבעים כתבי-יד נשתמרו מספרנו זה בספריות העולם. דבר זה בלבד, דיו להעיד מה גדולה היתה מדת תפוצתו של הספר בדורות הקודמים לפני אמצאת הדפוס. כי מציאת סכום גדול כזה של כתבי-יד מספר אחד הוא דבר נדיר מאוד, כי הרי משארי ספרים אפילו מן המפורסמים ביותר, לא נשאר לנו מהם אלא כתבי-יד בודדים בלבד. הסיבה לתופעה הפוכה זו, שלאחר הופעת הספר בדפוס, החלשה במדת-מה תפוצתו לעומת היותו בכתב-יד — אפשר שכמה גורמים לה:

(א) הדפוס הראשון של ספרנו זה, לקה בחסר ובחילוף, חסרה בו לגמרי הקדמת המחבר, ובפרק מעלת השלום חסר היפוכה של המדה והיא מדת המחלוקת. וכן רבים השינויים בכל עמוד ועמוד. אפילו שם הספר נקרא בשינוי, "בית-מדות". ואין שום זכר לשם המחבר. (לפני המדפיס הראשון היה כנראה כתב-יד לקוי, אולי זה הנמצא כיום בספריית פאראה

* מזה אנו למדים, שלא מש הספר הזה מאת שולחנו של רבנו החיד"א זצ"ל, וכנראה רצה בזה לקיים משאלתו של רבנו המחבר זצ"ל בהקדמתו לפני מעלת דרך ארץ אשר כתב, וזוהי לשונו: והספר הזה כולו תחזרו עליו פעם ופעמים בשנה, ויועיל לכם בעזרת האל. עכ"ל.

ת"ת מספר 47. וכן אין בו "שער" כנהוג בכל הספרים רק כתוב על דף ריק בתחלת הספר שתי מלים בלבד: "בית מדות". (נדפס בשנת רע"ב, 72 דף, אותיות רש"י, שני טורים בעמוד).

(ב) אמנם המדפיס השני (קרימונה שי"ן) ההדיר כבר את הספר מכתב-יד יותר טוב ויותר מושלם, אבל גם בכתב-יד זה שהיה לפניו, רבו בו השיבושים וההשמטות.

(ג) יתר על כן, אחר-כך הוסיפו המדפיסים האחרונים לחבל בספר הזה בהשמיטם מפחד הצנזורה כארבעים קטעים גדולים ומהם קטעים המכילים כמה דפים. וכן הדפיסוהו בכל פעם באות יותר ועירה, וללא כל הגהה

(ד) למרות המהדורות הרבות שלהן זכה הספר, לא נעשו עד כה לספר כל ציונים ומראי מקומות, ובפרט לאוצר בלום זה השופע עושר של אלפי מקראות, מאמרי חז"ל ואמרות החכם.

כל הגורמים האלו, הורידו בתקופה האחרונה את ערך הספר לקרן זוית עד אשר כיום רק יחידים מבין צבור יודעי ספר ואפילו מבין לומדי מוסר יודעים על קיומו של הספר היקר הזה או מחברו.

המקור למהדורתנו החדשה

עלה בידי בעה"ש להשיג צילום מכתב-יד על קלף של ספרנו "מעלות המדות" הנמצא בספריית המוזיאון הבריטי בלונדון (מספר 828.974, 26... קטלוג מרגליות). וצילום מכתב-יד זה, נמצא במכון לתצלומי כתב-יד העברים בבית-הספרים הלאומי בירושלים, ואשר התברר כי הוא עצם כתב-יד קדשו של מחברנו זצ"ל, ואשר כתבו והקדישו בשביל בעל-ביתו ר' שלמה ב"ר משה ב"ר יוסף (ראה עמודים לדוגמא מתוך כתב-היד בראש ספרנו זה). בהסתכלנו בו אנו רואים שהספר נכתב בהידור ובכתיבה תמה, דבר ההולם למחברנו אשר מקצועו היה סופר והתפרנס מהעתקת ספרים. והעתקות שונות מספרים שונים מפרי-עטו נמצאים עד היום בספריות שונות בעולם, ואלו הן:

(א) מפורסמת במיוחד העתקתו של הירושלמי שהיא כיום הכתב-יד היחיד שנשאר שלם. כתב-היד נמצא בספריית ליידן בהולנד, ועל פיו נדפס הירושלמי בפעם הראשונה בדפוס ויניציאה בשנת רס"ג—רס"ד בערך, ואשר בסופן כתוב: "אני יחיאל ב"ר יקותיאל ב"ר בנימן הרופא נב"א כתבתי זה הספר... לר' מנחם ב"ר בנימן ב"ר מנחם, ונשלם בכ"ה ימים לחודש אדר הראשון של שנת חמשת אלפים ותשעה וארבעים לבריאת העולם".

(ב) פירוש תילים לרבנו שלמה מאור הגולה, פירוש ספר איוב לרבנו יוסף קרא, פירוש משלי בן דוד, פירוש דניאל ועזרא לרבנו סעדיה גאון. ובסופו כתוב: אני יחיאל ב"ר יקותיאל ב"ר בנימן הרופא ממשפחת הענוים, כתבתי זה הפירוש של תילים, ואיוב, ומשלי, ודניאל.

ועזרא, לר' יואב פוסקו בי"ר בנימן בי"ר יואב נ"ע, והשלמתיו ביום ב' בד' ימים לחודש כסלו, שנת ה' אלפים ומ"ה לבריאת עולם. (כתב-היד נמצא כיום בספריית מילאנו באיטליה).

ג) פירושם למסכתות. מכתב-יד זה, נתפרסמו כבר פירוש מסכת משקין לרבנו שלמה בן היתום (ברלין תר"ע), וכן פירוש שני למסכת משקין (ירושלים תרצ"ט). כתב-היד מכיל עוד: פירוש רש"י למסכתות ביצה, ראש-השנה, מגילה, וחגיגה, ופירוש למסכת תענית (כך הוא כותב) לא נודע מפרשו, אבל מצאתי שפירשו אותו תלמידי ר' שלמה זצ"ל. (כתב-היד נמצא כיום בספריית בית-המדרש לרבנים בני-ירוק באוסף אדלר).

ד) קיצור חובות הלבבות. כתב-יד זה, כולל עוד, פירוש המשניות להרמב"ם זצ"ל לפרק חלק, ובסופו כתוב: נשלמו על-ידי יחיאל בי"ר יקותיאל נבתי"א ממשפחת העזנים (כתב-היד נמצא היום בספרייה הלאומית בפריס). כל כתב-היד האלה זהים עם כתב-יד של ספר מעלות המדות שבידינו. עוד ראיה נוספת שמהדורתנו זו היא עצם כתב-ידו של המחבר זצ"ל. וזאת ללא כל ספק: כי הרי בעל-בריתו הנ"ל אשר בשבילו נכתב הספר, מוסיף וכותב ומאחל לעצמו, וזהו לשונו: „ואני בדעתי באהבה הייתי רוצה לידע ולפעול באלו המעלות המדות, כי אין אדם בעולם שיהיה חכם באלו המדות הטובות, הוא ממש קדוש, מי יתן והיה לי, ולשום אדם לא הייתי מקנא. הבורא יסכים בידינו לעשות כל טוב אמן.“ (עיין עמודים לדוגמא בריש ספרנו). המלים האלו נכתבו בכתב-יד אחר ובצבע דיו אחר (זאת מעיד על כתב-יד זה קטלוג מרגליות הנ"ל).

פנים חדשות

חמדה גנוזה זו שבאה לידי בעזה"ת הוציאה את הספר מתוך מ"ט שערי שגיאות, חסרונות, והשמטות, שנגרמו עקב ריבוי כתב-יד בלתי מוסמכים ואשר מהם העתיקו המדפיסים והמהדירים והוסיפו עליהם כהנה וכהנה שגיאות בכל עמוד ועמוד, כך שבכל דף ודף תיקננו כעשרים שגיאות ושינויים וחסרים, ולכן מקבלת מהדורתנו פנים חדשות גם מבחינת התוכן, ואולם כמו כן מבחינת הצורה, והיינו: האות הגדולה והמנוקדת החשובה מאוד, לרגל השפע הגדול במקראות והפתגמים, וכן הוספנו על-פי כתב-יד שבידינו בסוף הספר שיר מוסרי הכולל בקרבו בקצרה את כל תוכן הספר, על העשרים וארבע מעלותיו והפכנו. (השיר מנוקד בכתב-היד בידי המחבר).

פענוח מאמרי חז"ל ומקראות ומאמרי החכם

לפענוח מקורות מאמרי חז"ל בספר „מעלות המדות“ קשה שבעתים, כי הרי המחבר כתב את המאמרים על פירוב בשינוי לשון של המקורות כיד הפיוטית והדרש הטובה עליו. וככה כותב בהקדמתו: „הבאתי מדברי חז"ל בדרך קצרה ולשון קל למען ירוץ קורא בו“. אולם במשך העבודה, התגברתי על

הקשיים האלה. ברם זאת לדעת. כי מובאים בספר זה מדרשי חז"ל אשר אבדו מאתנו, וכן אמרות החכם אשר נשתמרו אך רק בין קיפולי ספר זה בלבד. בציני את המקורות בדקתי כל ציון וציון במקורו, ולא הסתמכתי על הציונים שבספרי-עזר.

ואלה הספרים אשר לפיהם ציינתי מקורות הספר: ש"ס בבלי, הוצאת וילנא עם כל ההוספות ומסכתות קטנות והתוספתא. ירושלמי, צוין הפרק וההלכה וכן הדף והעמוד לפי הוצאת ברלין תרפ"ט (חורב). ספרא, ספרי, מכילתא, הנדפסים בחומש מלבי"ם. מדרש רבה, מהדורת ירושלים, תשי"ב. מדרשי שמואל תהלים ומשלי, על-פי מהדורת הר"ש בובר. פסיקתא דרב כהנא, מהדורת בובר, צוין גם העמוד. פסיקתא רבתי, מהדורת איש שלום, צוין גם העמוד. תנא דבי אליהו, מהדורת איש שלום, צוין מלבד הפרק, מספר העמוד. (את ספר תנא דבי אליהו, מביא מחברנו בשמו, ומשתמש בו הרבה, ולפניו היה כתב-יד שזהה עם מהדורת איש שלום זו). ילקוט שמעוני, מהדורת ירושלים תש"ך. ילקוט המכירי, ירושלים תשכ"ד. אבות דר' נתן, גם על-פי מהדורת שכטר צוין גם העמוד. מבוחר הפנינים, מהדורת הברמן, ירושלים 1947. מוסרי הפילוסופים, מהדורת לעווילנל פרנקפורט דמיין תרנ"ו. תיקון מידות הנפש לרשב"ג, מהדורת ליק תרי"ט. ובמקום שלא מצאתי את מקורו, ציינתי "למ"מ" *.

שאר ספרי מחברנו זצ"ל

מיחסים למחברנו את ספר "תניא", ששימש בתקופה ההיא כעין ספר "קיצור שלחן-ערוך", והפוסקים מרבים להביאו.

פסקי הלכות שחיטה, הספר נמצא בספריית הקתדרלה בטולידו אשר בספרד לפי סימן 255-86z, ובסופו כתוב: נשלמו פסקי שחיטה הלילה בי"א ימים לחודש שבט שנת חמשת אלפים ושלשים וחמשה לבריאת העולם שהם שנת אלף וששה ומאתים לחרבן הבית הגדול והקדוש שיבנה ויכונן במהרה בימינו. ויהי רצון מלפני בורא שמים וארץ וכל צבאם שישים חלקנו עם מצדיקי הרבים. ככתוב, ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד. (כתב-היד הוא על קלף **).

פיוטים

בספר זה, אנו מפרסמים שני פיוטים: (א) הפתיחה לספר, "בשפת עת אגידה חידות, אביעה מלות נכבדות". (ב) שיר החתימה

* האות הראשונה אחרי שם הספר, מסמנת את הפרק, והאות שאחריה את ההלכה או האות המחלקת את הפרק.

** על-פי כתב-יד זה, אפשר להביא ראיות לגבי זהו מחבר ספר "תניא" והמקורות שמהם שאב, אולם אין כאן המקום להאריך בזה.

לספר, „אני הגבר בסיבות הזמנים, שבע רוגז בוז עם קלונים“. בירושלמי בכתב-יד הנ"ל כתב-יד לידן בסוף סדר מועד נמצא השיר „יחידתי תני תודה ליוצרך, אשר ידי עבדו מסעד“.

מיחסים לו עוד, קינה על שריפת בית-הכנסת ועשרים ואחת ספרי תורה בטרססטיוירי שברומא ביום י"ז אלול ה' כ"ח נדפסה ב„קובץ על יד“ תרמ"ח. הקינה מתחילה „במר נפש אהגה ואקונן ואהים“. בראשי הפרקים נמצא רשום, יחיאל חזק.

כן מיחסים לו עוד שני פיוטים: „יעקב אתה היית גאה וגבוה ונשא“, וכן „ישראל אריות הדיחווה וצבי תפארתו לארץ הושלך“ (אוצר השירה והפיוט את י' 3256 9211).

תשואות חן חן ישא ה"ר בנימין ריצ'לד הי"ו, שעזר לי הרבה, והדריכני בעבודתי בכתב-היד השונים.

ולבסוף עלי להוסיף: מחברנו כותב בהקדמתו, וזוהי לשונו: „וכל מי שיעיין בספר הזה, ידינני לזכות. ואם ימצא בו שגיאה ודבר בלתי מתוקן, יתלה שגיאתי בעצמי ולא באחרים, ויגיה השגיאה ויתקן המעוות ויקבל שכר וגמול טוב מאת המקום ברוך הוא. ילדעתי, שברכתי של המחבר תחול עוד יותר על המגיהים שלנו שתיקנו את מאות השגיאות שנפלו על-ידי המדפיסים בדפוסים הקודמים והחזירו את הספר למקורו הראשון לפי כתב-יד המחבר המדויק שעליו חשש המחבר שיש בו שגיאות. לכן יתברכו מן השמים חבר המגיהים שהגיהו את הספר הזה ואשר טרחו ועמלו להוציא אותו בהגהה מדויקת.“

ובזה החזרנו את הספר לצורתו הישנה, תרתי משמע, גם לצורתו הנאה שהיתה לספר בעת שנכתב בכתובת יד על-ידי מחברנו זצ"ל בעל כשרון כתיבה תמה, וכן לצורתו לשלמותו בלי חסרון חסר ויתר וסילוף. ואשא תפלה לאל שיעזור לנו להוציא לאור עוד ספרים יקרים וחשובים בצורה נאה, ויקיים בנו מאמר חז"ל, זה אלי ואנוהו, התנאה לפניו במצות, בספר-תורה נאה.

יוסף שלום

בלאמ"ו יעקב שאול הלוי וינפלד

* ספר מצלות המדות

חלקתיו לארבע וצפירים מצלות

סעלה	עמוד	סעלה	עמוד
ה	הקדמת המספר	טו	מצלת שם טוב ובקללה גנות שם טוב בהבלי העולם וכי
א	מצלת ידיעת האל יתברך ז	טז	מצלת יצר טוב ובקללה גנות יצר הרע
ב	מצלת אהבת האל יתברך לד ובקללה אהבת הרע	יז	מצלת התשובה
ג	מצלת יראת שמים ובקללה מורא וכבוד אב ואם	יח	מצלת התקמה ובקללה גנות הסבלות
ד	מצלת התורה וקיום המצוות סב	יט	מצלת העשר
ה	מצלת גמילות חסדים עו	כ	מצלת הזריות ובקללה גנות העצלות
ו	מצלת הצדקה פו	כא	מצלת ההסתפקות ובקללה גנות זלזול וסובא
ז	מצלת התפלה קג	כב	מצלת הנדיבות ובקללה גנות הפילות
ח	מצלת הענוה ובקללה גנות הגאון ונבטות הרוח	כג	מצלת דרך-ארך במעלה זו הוסיף המספר וצפה "קצור ספר מצלות המדות"
ט	מצלת הצניעות ובקללה גנות הפריצות	כד	מצלת השלום ובקללה גנות המחלוקת וגם גנות לשון הרע וירביות
י	מצלת הפשט ובקללה גנות העצות	כה	שיר חתימה
יא	מצלת האמונה ובקללה גנות הגנבה והגנול	הנהגות רבנו יצחק עמדין וצ"ל בפסוק	
יב	מצלת התמימות ובקללה גנות הרמאות		
יג	מצלת הרחמנות ובקללה גנות האכזריות		
יד	מצלת הקצון ובקללה גנות הפעס		

* הערה: גם העמוד הזה של תוכן הספר, מעשה ידי המחבר ז"ל היא, והעתקנוהו מכתב-ידו
בהוספת דברים בהתאם למהדורתנו.

ישיבת נשואה שלמה לפניו חסדיו הרבים

המעלה השמונה ישרה מעלת החכמה

כפי צונו ואולמדם היעלה החכמה דע כפי כי מעלת
החכמה מעלה יקרה אשרי מי שזכה לעלות במעלתה מפני
שהיא מתנה יתונה לאדם מאת הקדש כענין ש"כ י"י יתג
חכמה מפני דעת ותרבות וכן הוא י"ז אשרי אדם אשר
חכמה ואדם יתקן תבונה וכן מציע בתורה יתבדק לעצ
זכרא אתה עולם בחכמה כענין ש"י"י ברכה יסד ארץ
בין שמים בתבונה וכן שלמה המלך ע"ה לא שאל מאת
הקדש לא עשר ולא כסף ולא אריכות ימים ואף לא שאל
שיתן הקדש את חיותו בידיו לא שאל ממנו חכמה בלבד
הענין ש"ה חכמה ומדעת ל"י ואצחה לפני העם הזה ואבואה
והקדש נתנה לו בתבונה כענין ש"ה חכמה ומדעת נתן לך
ועשר ונבטים וג' וכן הוא י"ז הנה עשית כדברך הנה
יתן לך לב חכם ונבון אשר כיוון לא היה לפניך ואחריו
לא יקום כיוון וי"ז ויהי עת חכמה לשלמה כאשר דס לו וג'
ולא שתרבה שלמה המלך ע"ה לא כעשר וכבוד ולא כשום
מעלה אחרת כשם ששיתבה בחכמה כענין ש"ה ויחכם מכל
האדם וג' וכן הוא י"ז ויבאו מכל העמים לשמוע את
הנבואה שלמה מלך מלכי הארץ אשר שמוע את חכמותו וג'
יכל מלכי הארץ ויבקשים את פני שלמה לשמוע את חכמות
אשר נתן לו ה' להם בליט' וכן מלכת שבתא טאה כר' י
לשמוע חכמתו ולבסוף אמרה והנה לא הוגר לי חכ' מרבית
חכמתך וג' גדולה היא החכמה מביאה את האדם
לירי ידא' שמים כענין ש"ה חכמה יראת' וג'
וכן הוא י"ז חכם ירא וסר מרע ואמר חכם ז' אס אין
חכמה אין ירא' ואמר החכמים בחכמה משלים ונחל
יכרא ומנע האדם לעבודת להיו כחיו ולשם טוב אחר
הנחל כפי צונו ודאן כנה גדולה מעלת החכמה שהיא

עמוד אחד מצילם כתב יד קדשו של המחבר זצ"ל שבידינו אשר נכתב על קלף.
בין כל מעלה ומעלה צייר המחבר זצ"ל קישוטי ציצים ופרחים.

לחיי עד קחו זוכים ונמנים
 למען תם במדותיכם נאמנים
 ויבטל העם בלתי במעשים
 והיה רצו ויהי דרך - קבצים
 לעצמם כס ואף פת מחזיקים
 מנוי למחזיקים כס והינם
 היו לילות ואינם נשנים
 וכחוסם העשו על ימיהם
 ועשאוהו על כל חגובים
 ותצלחו קטרת קטין ותקנים
 כעץ שרף על ימיה עינים
 את אהבה ואפול פחמים
 תמור פנים וריח קמחנים
 יקיימו כעשוי עשנים
 נמנם ל טולטל שטחנים
 כלום כי יקמול פחמים
 בעוד היה יחדה לי ששנים
 ינחית כס חכרון ישינים
 וינכבי מסיבת החזנים

ואם תתבחרו כחישו קפרכה
 ואל תהיו כחש חללים וסוכנים
 ותשריב אמה יעש נדבות
 וזו הנה לבנה כי חרמה
 ותקלוס לט כחש וירח
 ותחלקת ויב אל תשטט כי
 כבן בני נמיטרי זה פחמים
 וכתבה עני יזה לנבבם
 לעם יהיה על טחנים
 ותשכילו ככל מעשה ומסעל
 ותעשו ותשקוטו עדיע
 לעשה טחנים כחמוני
 היות עניו עריכים ויחיה
 נשיב את נדודי מעדור
 לקיים דר ומצות ומחנים
 וזרע יהיה נכון לפני
 ולי עכור יחם את לבני
 ואולם אחי מורי כעץ
 והעליה לאחי ומסכות

שאלו

את היל כד יהיה כד נאמן חרומה נבטיא כחבר זה הספר
 אצל כריית ר טלמה כד משה כד יוסף נגד חרומה ונכח לחבר
 כי הוא וזרעו וזרעו עד כוף כל הדורות ויזכור לייס כל
 ושלם כח טלמה מן לפרט

יאמ טרעט טאטה הייט דעה ערע ולפעטל באיל
 הייטל המדות כ זון ארס שישל בעולט טויהר חכס
 באיל חסדות טויהר מליש קרע הייט ויה ל נאום
 גום לא הייט ארס טויהר ויפיר הייט ארס כל עק ארס

צלום עמוד אחרון מכתביד המחבר המכיל : סוף השיר המיוסר על תוכן כל המעלות,
 חתימת המחבר וההקדשה ל"בעל-בריתו", ושנת השלמת כתיבתו, כל אלו נחונים בתוך
 מסגרת מצוירת פרחים מסביב. אחרי המסגרת המצויירת הזאת, רשם "בעל-בריתו"
 של המחבר ויל ארבע שורות, ובחן מאחל לעצמו "לידע ולפעול באלה המדות". הכתב
 הזה שונה מן שאר כתב-היד. בעיקר ניכר הדבר בלם"דים הכפופות כאגמון ראשן שמאלה.

הַקְדָּמַת הַמַּחֲבֵר

בשפת צט אנידה חידות	אביצה מלות נכבדות
משלי חכמות עליו אבנה	במליצות שכל מוסדות
מאמרי מפז נחמדים	ויקרים מאבני פסדות
ומתוקים מנפת צופים	ונצרכים ממור עם קדות
בם יחכמו כל משפילים	ישפילו תורות ותעודות
ונצרכים יכתירו דעת	ופתאים יבינו סודות
אשרי אדם יהנה תמיד	אלה החקים העדות
החרותים על ספר נקרא	בשמו ספר מצלות מדות

חֲסִדִי יי אֶזְכִּיר תְּהִלֹּת יי כַּעַל כֹּל אֲשֶׁר גִּמְלָנוּ. לֹא מִטּוֹבָה
 קֹדֶמְנוּהוּ—הֵטִיבֵנוּ. וּמֵאֵין לֵישׁ הַמְצִיאָנוּ. עוֹר וּבֶשֶׁר
 הִלְבִּישָׁנוּ. וּבַעֲצָמוֹת וְגִידִים סִפְכָנוּ. וּבְקוֹמָה זְקוּפָה הִקִּימָנוּ.
 וּגְיוֹף שָׁלֵם בְּתַכְלִית־הַשְּׁלֵמוֹת יִצְרָנוּ. וְכֹל כִּלְיוֹ אֲשֶׁר יִשְׁרְתוּ
 אוֹתוֹ בָּהֶם הִכִּינָנוּ. וּבַצִּלְמוֹ בְּרָאָנוּ, וְנִפְשׁ מִשְׁכַּלֹּת הַשְּׁפִילָנוּ.
 אֲשֶׁר בָּהּ הוֹרָנוּ לְהַפִּיר וּלְיַדַּע אֶת קוֹנֵנוּ, וְלִמְאֹס בָּרַע
 וּלְבַחֹר בְּטוֹב הִבִּינָנוּ. וּגְדַלְנוּ וְנִשְׁאַנּוּ וְעַל כֹּל בְּרִיּוֹתָיו
 רוֹמַמָנוּ. עֲלָנוּ וּכְבַדְנוּ בְּהִרְפָּה נִכְבַּדְתָּ וּמִזֶּג יִשָּׂר וּמִכָּוָן,
 וּמַעֲלֹת עֲלִיּוֹנוֹת הֶעֱלָנוּ, אֲשֶׁר בָּם מִשְׁאָר בְּעֲלִי־הַחַיִּים
 הִפְרִישָׁנוּ. וְרַב־טוֹב כִּהְמוֹן רַחֲמָיו וְחֲסָדָיו הִשְׁפִּיעָנוּ. וְזָנוּ
 וּפְרָנְסָנוּ וְעַד הֵנָּה עוֹרְנוּ וְחַנּוּנָנוּ. כֵּן יַחֲנֵנוּ וּיְכַרְכְּנוּ, אֵל
 יַעֲזֹבֵנוּ וְאֵל יִשְׁשָׁנוּ, עַד יִבְיָאֵנוּ אֵל הַמְּנוּחָה וְאֵל הַנַּחֲלָה.
 יֵאָר פָּנָיו אִתָּנוּ סָלָה.

עַל כֵּן, אֶבְרָךְ אֶת יי אֲשֶׁר יַעֲצָנִי, אֵף לִילֹת יְסֻרוֹנִי,
 כְּלִיּוֹתֵי יוֹרוֹנִי, וְסַעֲפֵי יְשִׁיבוֹנִי, וְיִאֲמְרוּ לִי, בֶּן־אָדָם מַה־לָּךְ

נרדם, קום להתחנן ולהתפלל, להודות ולהלל, לשבח לפאר ולמלל, לנצח לרן ולזמר יום וליל, לבורא הכל אשר יצר את האדם בחכמה, ובכראו בעצמה, בצלם ודמות וקומה, ועשהו ויכוננהו ממאומה. ויפח באפיו נשמת-חיים היא נשמה העליונה החכמה, השואפת דעה בינה והשכל מזיו עוטה אור כשלקמה, אשר בעבורה לאדם מעלה ויתרון מן הבהמה. וחלק אבריו מהם נעים ומהם נחים, מהם סתומים ומהם פתוחים. ואם ינוח הנע ויתנועע הנח, לא ימצא מנוח, וכרגע יאנק ויאגח. ואם יסתם הפתוח, או הפתוח יפתח, יסגר ואין פותח. לכן רב תהלות לאלהינו, וברכות והודאות לשמו הגדול שבראנו לכבודו, וגמלנו כל טוב ברחמי וחסדיו הרבים.

אמנם אחרי שבח-האל ותהלותיו, נאמר, בעבור אשר ראיתי הדור פרוץ מרבה על העומד, וגדר חכמיו נהרסה, והנה קמנו מחת אבותינו תרבות אנשים חסאים, דור מה רמו עיניו, ועפעפיו ינשאו. דור טהור בעיניו, ומצואתו לא רחץ. דור תרבות שניו ומאכלות מתלעותיו, להברית עניים מארץ ואביונים מאדם. דור תהפוכות, דור סורר ומורה, דור לא הכין לבו ולא גאמנה את אל רוחו. ורבים הולכים אחרי שרירות לבם, ואינם חוששין למקן נפשותם, ולבון דעותם בדרך החכמה והמוסר, ולישר מעגלותם, ולהקשיר גופותם בהנהגות נכבדות, להתנהג במעלות מדות הטובות, אשר ראוי אל כל משכיל להתנהג בהם, למען ייטב להם בעולם הזה ולעולם הבא.

בינותי אני? חסאי ברי? קותיאל ברי? בנימן הרופא וזכר צדיק לברכה בכתבי-הקדש ובספרי ובדברי רבותינו וזרונם לברכה, ועינתי גם בדברי הפילוסופים והחכמים ובמשליהם ובמוסרם. וראיתי לחבר

חבור בהנהגת האדם כל ימי חיי הבלו למען ייטב לו בעולם הזה ולעולם הבא. ופתחתי בו תחלה בדברים עקרים המועילים באמונתנו ומחזיקים את דתנו, והם-הם שרשי-הדת ויסודות האמונה, ועליהם נכונים כל פגות-התורה. ואחרי-כן כתבתי בו דברים טובים דברים נחומים המתקבלים ומתישבים בלבות הבחורים והתלמידים, התאבים וחושקים לילך בדרך החקמה והמוסר, החרדים לתקן נפשותם, ולהכשיר גופותם בהנהגות נכבדות אשר ראוי לאדם להתנהג בהם בעולם לטוב לו, ואת אשר ראוי להתרחק מהם, כדי למנוע ממנו הנזק. וכאשר מצאה ידי הבאתי על כל מעלה ומעלה ראיות מן המקרא ומדברי רבותינו זכרונם לברכה בדרך קצרה ולשון קל, למען ירוץ הקורא בו, כמו שאמרו חכמים זכרונם לברכה, 'לעולם ישנה אדם לתלמידו דרך קצרה. ועם כל זה, לא נמנעתי מלהזכיר בהם דברי הפילוסופים ומשליהם ומוסרם, כדי להמשיך לבות הבחורים בדרך החקמה והמוסר ולשאר מעלות המדות הכתובות בספר הזה. ואף-על-פי שיודע אני בעצמי שאיני לא חכם ולא נבון ולא משפיל ולא בעל תורה ומעשים טובים, ואף לא בעל דרך-ארץ לחבר חבור כזה, ושלא מקצת מן האנשים ידברו אחרי לאמר, מה יועילנו זה, הסכל השוטה הדל והנבזה, אשר הפליג לדבר, ומלין לחבר, אף-על-פי-כן לא נמנעתי מלחברו, כי האלהים היודע מחשבות, ולפניו גלוים כל סתרי הפליות והעלבויות, הוא היודע כי עקר פונתי בחבור זה לצורך התלמידים והבחורים, כדי ללמדם יראת-שמים ודרך-ארץ, ובו ירשו חיי העולם הזה וינחלו חיי העולם הבא, וימצאו חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם. ואמרתי בלבי, אכתוב להם חבור בהנהגת האדם, כדי שיעינו בו תמיד, ויסיעם ללכת בדרך החקמה והמוסר ולשאר מעלות המדות, כמה שנאמר ² 'ישמע חכם ויוסף לקח ונבון תחבולות יקנה.

וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ, יָבֵא לְטַהֵר מִסִּיעִין
 אוֹתוֹ. וְבוֹ יִתְקַנּוּ מַעֲלֹת מַדּוּתֵיהֶם בְּעֶזְרַת שְׂדֵי. וְלֹא חֲבָרְתוֹ
 לְצַרֵּךְ הַגְּדוּלִים מִמֶּנִּי בַּחֲכָמָה וּבְמוֹסָר וּבְדִרְדֵּר-אֲרָץ וּבִשְׂאֵר
 מַעֲלֹת הַמַּדּוּת, אֵף לֹא לְצַרֵּךְ הַסִּכָּלִים חֲסֵרֵי-הַמֶּלֶח וְעוֹנֵי-
 הַדַּעַת הַבּוֹעֲטִים בְּמוֹרֵיהֶם וּמַתְעַתְעִים וּמְלַעֲיָבִים בְּמַלְמְדֵיהֶם,
 כְּמוֹ שֶׁאָמַר חָכָם אֶחָד², אֵל תִּשְׁלִיכוּ הַפְּנִינִים לְפָנֵי הַחֲזִירִים
 כִּי אֵינָם יוֹדְעִים לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מְאוּמָּה, וְאֵל תִּמְסְרוּ הַחֲכָמָה
 לְפָנֵי מִי שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ מַעֲלָתָהּ, כִּי הַחֲכָמָה יִקְרָה מִפְּנִינִים. וּמִי
 שֶׁאֵינוֹ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ, רַע מֵהַחֲזִיר. אֵף לֹא חֲבָרְתוֹ כְּדִי לְהִתְפָּאֵר
 בּוֹ, וְלֹא כְּדִי לְטוֹלַע עָלָיו עֲטָרָה לְעֶצְמִי, כִּי כָּל מֶה שֶׁפָּעַלְתִּי
 בְּחִבּוּר זֶה, לֹא בָלַח יָדִי עֲשִׂיתִי וּבַחֲכָמָתִי כִּי נְבוֹנָתִי, כִּי אִם
 כְּמוֹ שֶׁקִּבַּלְתִּי מִפִּי סוֹפְרִים וּמִפִּי סִפְרִים אֲשֶׁר חֲבָרוּ הַמַּחֲבְרִים
 אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנֵי. וּמִמֵּי-בְאֵרֵיהֶם דִּלִּיתִי, וּמִמְקוֹה־מֵימֵיהֶם
 שָׁתִיתִי, וּמִרֶם אֲרִיתִי, וְיַעֲרֶם עִם דְּבָשָׁם אֲכַלְתִּי, וּפְרִיֵיהֶם מִתְקוֹ
 לָחֳכִי, כִּי דְבָרֵיהֶם וַחֲדוּתָם מְשַׁמְחִים הַלְּבָבוֹת, וּמְשַׁעֲשְׁעִים
 הַגּוּיּוֹת הַעֲלֻבוֹת, וּמְנַחֲמִים הַנִּשְׁמוֹת הַנִּכְאָבוֹת. וְקִבַּצְתִּי
 דְּבָרֵיהֶם בְּכָל אֲשֶׁר מֵצָאתִי, וְחֲבָרְתִּי מֵהֶם סֵפֶר זֶה בְּחֻמְלָתִי
 עַל הַתְּלִמִּידִים וְהַבְּחוּרִים הַתְּאֵבִים לְשִׁמוּעַ בְּקוֹל מוֹרֵיהֶם,
 וְחֹרְדִּים לְהַטּוֹת אָזְנוֹם אֵל מַלְמְדֵיהֶם, כְּדִי לְתַקֵּן נַפְשוֹתָם
 וּלְהַכְשִׁיר גּוּפּוֹתָם בְּמַעֲלֹת מַדּוּת טוֹבוֹת וְהַנְּהֻגוֹת מִיְּחֻסִּים.
 וְקִרְאתִי שֵׁם הַסֵּפֶר הַזֶּה מַעֲלֹת הַמַּדּוּת, בְּעִבּוּר אֲשֶׁר
 נִכְלְלוּ בוֹ מִקְצַת מַעֲלֹת מַדּוּת הַחֲשׁוּבוֹת וְהַמִּיֻחָסוֹת אֲשֶׁר
 רְאוּי לְאָדָם לְהִתְנַהֵג בָּהֶם כֹּל יְמֵי חַיֵּי הַבָּלּוֹ לְטוֹב לוֹ וּלְתַקּוֹן
 נַפְשׁוֹ וְהַכְשֵׁר מַדּוּתוֹ וְחַיֵּי גּוּפוֹ, וְלְהִתְרַחֵק מֵהַפְּסָם, וְחִלָּקְתוֹ
 לְאַרְבַּע וָעֶשְׂרִים מַעֲלֹת, לְמַעַן יְרוּץ קוֹרֵא בּוֹ. וְכֹל מִי שֶׁיִּעֲזֹן
 בְּסֵפֶר הַזֶּה, יִדְּוֹנֵי לְזֻכוּת. וְאִם יִמָּצֵא בּוֹ שְׂגִיאַת וְדָבָר בְּלִי
 מִתְקָן, יִתְּלָה שְׂגִיאתִי בְּעֶצְמִי וְלֹא בְּאַחֲרִים. וְיִגִּיהַ הַשְּׂגִיאַת
 וְיִתְקַן הַמַּעֲנוֹת וְיִקְבַּל שְׂכָר וּגְמוּלָה טוֹב מֵאֵת הַמָּקוֹם בְּרוּךְ הוּא.

ואם ימצא בו דבר מתקן ומכון, ידע כי לא מלבי בדיתי
 ולא מעצמי חברתי, כי משדי אנשי התבונות לקטתי,
 וכעמיר גרנה קבצתי, ועל ספר כתבתי. ואם ימצא בו דבר
 המשמח הלב ומשעשע הנפש ומוצא בו הנאה וקורת-רוח,
 יברכני בחסדו ויזכירני לטובה. ונשתדלתי לכתוב הספר
 הזה ולהביאו אל הפעל בעזרת שדי, כי יראתי מתפוכות
 הזמן, וטרדת הבלי העולם, ושבוש הענינים, וימי הזקנה
 והשכחה, ושמא לא היה עולה לידי, לפיכך נשתדלתי
 עליו. ואולם קויתי לאל כי יש שקר לפעלתי בעולם הזה
 ולעולם הבא בכתבי את הדברים אשר אני עתיד לכתוב
 על ספר, כדי שילמדו בו הפחורים והתלמידים. ובאלהים
 אבטח ובו אשען וממנו אבקש סמך ועזר לעזרני במלאכתי,
 כי היא מלאכת-שמים, ויצליחני ויזריכני בארח מישור,
 וישים בפי דברים טובים, נכוחים וערכים, המשמחים הלקבות
 מאנחותם, ומנחמים הגויות מיגונם. ויצילני משגיאות
 ומנסתרות ינקני, כמו שאמר משיחו, ¹שגיאות מי-יבין,
 מנסתרות נקני. והאלהים יורנו דרך הטובה, ויזריכנו
 בנתיב ההצלחה למען רחמי וחסדיו הרבים.

the first of these is the fact that the
the second is the fact that the
the third is the fact that the
the fourth is the fact that the
the fifth is the fact that the
the sixth is the fact that the
the seventh is the fact that the
the eighth is the fact that the
the ninth is the fact that the
the tenth is the fact that the
the eleventh is the fact that the
the twelfth is the fact that the
the thirteenth is the fact that the
the fourteenth is the fact that the
the fifteenth is the fact that the
the sixteenth is the fact that the
the seventeenth is the fact that the
the eighteenth is the fact that the
the nineteenth is the fact that the
the twentieth is the fact that the
the twenty-first is the fact that the
the twenty-second is the fact that the
the twenty-third is the fact that the
the twenty-fourth is the fact that the
the twenty-fifth is the fact that the
the twenty-sixth is the fact that the
the twenty-seventh is the fact that the
the twenty-eighth is the fact that the
the twenty-ninth is the fact that the
the thirtieth is the fact that the
the thirty-first is the fact that the
the thirty-second is the fact that the
the thirty-third is the fact that the
the thirty-fourth is the fact that the
the thirty-fifth is the fact that the
the thirty-sixth is the fact that the
the thirty-seventh is the fact that the
the thirty-eighth is the fact that the
the thirty-ninth is the fact that the
the fortieth is the fact that the
the forty-first is the fact that the
the forty-second is the fact that the
the forty-third is the fact that the
the forty-fourth is the fact that the
the forty-fifth is the fact that the
the forty-sixth is the fact that the
the forty-seventh is the fact that the
the forty-eighth is the fact that the
the forty-ninth is the fact that the
the fiftieth is the fact that the
the fifty-first is the fact that the
the fifty-second is the fact that the
the fifty-third is the fact that the
the fifty-fourth is the fact that the
the fifty-fifth is the fact that the
the fifty-sixth is the fact that the
the fifty-seventh is the fact that the
the fifty-eighth is the fact that the
the fifty-ninth is the fact that the
the sixtieth is the fact that the
the sixty-first is the fact that the
the sixty-second is the fact that the
the sixty-third is the fact that the
the sixty-fourth is the fact that the
the sixty-fifth is the fact that the
the sixty-sixth is the fact that the
the sixty-seventh is the fact that the
the sixty-eighth is the fact that the
the sixty-ninth is the fact that the
the seventieth is the fact that the
the seventy-first is the fact that the
the seventy-second is the fact that the
the seventy-third is the fact that the
the seventy-fourth is the fact that the
the seventy-fifth is the fact that the
the seventy-sixth is the fact that the
the seventy-seventh is the fact that the
the seventy-eighth is the fact that the
the seventy-ninth is the fact that the
the eightieth is the fact that the
the eighty-first is the fact that the
the eighty-second is the fact that the
the eighty-third is the fact that the
the eighty-fourth is the fact that the
the eighty-fifth is the fact that the
the eighty-sixth is the fact that the
the eighty-seventh is the fact that the
the eighty-eighth is the fact that the
the eighty-ninth is the fact that the
the ninetieth is the fact that the
the ninety-first is the fact that the
the ninety-second is the fact that the
the ninety-third is the fact that the
the ninety-fourth is the fact that the
the ninety-fifth is the fact that the
the ninety-sixth is the fact that the
the ninety-seventh is the fact that the
the ninety-eighth is the fact that the
the ninety-ninth is the fact that the
the hundredth is the fact that the

מצלת ידיעת האל יתברך

בעבור שמצלת המדה הזאת היא מבחר כל המעלות, וכל מי שהגיע אל מצלת המדה הזאת נקל להגיע אחרי כן אל כל שאר מעלות המדות הרוחניות והגופניות מעלה אחר מעלה, לפיכך הקדמתי אותה אל כל שאר המעלות הכלולות בספר הזה. וכללתי עם מצלת המדה הזאת דברים שהם עקרים גדולים מיסודות הדת ושרשי האמונה ועליהם פנות התורה עומדות, מפני שגם הם מביאים את האדם לידע ולהכיר את בוראו.

בני, בואו ואלמדכם מצלת ידיעת האל יתברך. דעו בני, כי תחלה אנו צריכין להאמין ולידע ידיעה ברורה בלי שום ספק וגמגום, שיש אלוה בעולם, והוא ברוך הוא בורא הכל. והוא ברא את השמים וכל צבאם הארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם. והוא מחיה את כלם ברב רחמיו וחסדיו, ולא מטובה קדמו לו בריותיו, כי אם בטובו וחסדו עליהם, כענין שנאמר, ¹טוב-י לכל ורחמיו על-כל-מעשיו. ואומר, ²זכר רחמיה יי וחסדיה כי מעולם המה. וכן הוא אומר, ³מי הקדימני ואשלים תחת כל-השמים די-הוא. ואמרו חכמינו באגדה, זה לשונה, ⁴עתידה בת-קול להיות מפותצת על ראשי ההרים ואומרת מה פעל אל. כל מי שפעל עם אל יבוא ויטול שכרו. ורוח-הקדש אומרת, מי הקדימני ואשלים. מי קלם לפני עד שלא נתתי בו נשמה. מי קל לפני עד שלא נתתי לו בן זכר. מי עשה לפני ציצית עד שלא נתתי לו טלית. מי עשה לפני מזוזה

1 תהלים קמה ט 2 תהלים כה ו 3 איוב מא ג
4 ויקרא רבה כו ב. ועוד בכמה מקומות בשינוי לשון

עד שלא נתתי לו בית. מי עשה לפני מעקה עד שלא נתתי לו גג. מי עשה לפני סכה עד שלא נתתי לו חצר. מי הניח לקט שכחה ופאה עד שלא נתתי לו שדה. מי הפריש לפני תרומה ומעשר עד שלא נתתי לו גרן. מי הפריש לפני קרבן עד שלא נתתי לו בהמה. עלי לשלם שכרו. למה, תחת כל השמים לי הוא, שהכל שלי ומשלי נותן לי. ומכל מקום ואשלם, עלי לשלם שכרו. ואמרו עזר, ימאי דכתיב¹ ואלהים מלכי מקדם פעל ישועות בקרב הארץ, שהקדים לי שכר פעלתי עד שלא נבראתי. כיצד, גן-עדן נברא בשלישי ואדם בששי, הוי אומר, שהקדים לי שכר פעלתי עד שלא נבראתי. ומי לחשה שבגן-עדן עסוק, שנאמר, ויניסע² יי אלהים גן-בעדן מקדם. מהו מקדם? שמה אמה סבור קדם לבריתו של עולם, אינו כן אלא קדם לבריתו של אדם הראשון, שהקדים שכרו עד שלא נברא. וכן הוא אומר, והנה שכרו אתו ופעלתו לפניו. כלומר, שהקדים שכרו של אדם עד שלא תעשה הפעלה. הואיל והקדוש-ברוך הוא ברא את-השמים וכל-צבאם הארץ וכל-אשר עליה הימים וכל-אשר בהם, כענין שנאמר, בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, אם כן צריכין אנו להאמין שהוא לבדו ברא העולם, והוא ברוך הוא מנהיג את העולם בחכמתו וברצונו, ומחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית, כענין שנאמר, ואתה-הוא יי לבדה אמה עשית את-השמים שמי השמים וכל-צבאם הארץ וכל-אשר עליה הימים וכל-אשר בהם ואתה מחיה את-כלם וצבא השמים לה משתחוים. ואין אלוה אחר זולתו, כענין שנאמר, אתם עדי נאם-יי ועבדי אשר בקרתי למען תדעו ותאמינו לי ותבינו כי-אני הוא לפני לא-נוצר אל ואחרי לא-יהיה. ואומר, למען

1 ילקוט ש-עוני ח"ב תתי, בראשית רבה טו ד 2 תהלים עז יב 3 בראשית ב ח
4 י עיה מ י 5 בראשית א א 6 נחמיה ט ו 7 ירמיה מג י 8 ירמיה מה ו

ידעו ממזרח-שמש וממערבה כי-אפס בלעדי אני יי ואין עוד, יוצר אור ובורא חשך עושה שלום ובורא רע, אני יי עשה כל-אלה. וכן הוא אומר, 'פה אמר יי גאלה ויצרך מבטן אנכי יי עשה כל נטה שמים לבדי רקע הארץ מי אתי. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, זה לשונה, מי אתי כתיב. שלא תאמר, מיכאל מותח מפאן וגבריאל מכאן, שעדין לא נבראו המלאכים, לפיכך כתיב מי אתי, כלומר, מי היה שתף עמי במעשה בראשית, והלא לא נבראו המלאכים עדין. וכל מי שאינו מודה בדבר זה ואומר שיש אלה וזאתו, הרי זה כופר בעקר וכופר בכל התורה. הרי זה כופר בעקר, שנאמר, ³ 'לא-יהיה לה אלהים אחרים על-פני וגו'. וכופר בכל התורה כלה, שנאמר, ⁴ 'וכי תשגו ולא תעשו את כל-המצות האלה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵ 'שבעבודה-זרה הכתוב מדבר, ששקולה כנגד כל המצות כלו, דאמר מר, חמורה עבודה-זרה שכל המודה בה, כאלו כופר בכל התורה כלה. וכל הכופר בה, כאלו מודה בכל התורה כלה.

ואמרו עוד, ⁶ 'מחשבה טובה הקדוש-ברוך-הוא מצרפה למעשה, שנאמר, ⁷ 'אז נדברו יראי יי איש אל-רעהו ויקשב יי וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי יי וליחשבי שמו. מאי וליחשבי שמו? שאפלו חשב לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה, מעלה עליו הכתוב כאלו עשאה. אבל מחשבה רעה, אין הקדוש-ברוך-הוא מצרפה למעשה, שנאמר, ⁸ 'און אם-ראיתי בלבי לא ישמע אדני. ⁹ 'וידוקא בישראל. אבל באמות העולם, חלוקה שמחשבה טובה שלהן, אין הקדוש-ברוך-הוא מצרפה למעשה, ומחשבה רעה שלהן מצרפה למעשה. וזאתי ישראל שהרהר לעבוד עבודה-זרה, שהקדוש-ברוך-הוא

1 ישעיה מד כד 2 בראשית רבא ג יא 3 שמות כ ג 4 במדבר טו כב 5 ספרי שם קידושין מ א
6 קידושין מ א 7 מלאכי ג טו 8 תהלים טו יח 9 ומפרש בירושלמי פאה א א

מִצָּרְפָּה לַמַּעֲשֶׂה, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ, ¹לִמְעַן תִּפְשֶׁ אֶת-בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּלִבָּם. וְכָל-כֹּךְ לָמָּה, מִפְּנֵי שֶׁהִיא כָּל-כֹּךְ חֲמוּרָה שֶׁשְּׁקוּרָה כְּגֹדֶל כָּל מִצּוֹת הַתּוֹרָה.

הֵלֵא תִרְאוּ בְּנֵי, כְּמָה חֲמוּרָה עֲבוּדָה-זָרָה, שֶׁאִפְלוּ אִם הָיָה הָאָדָם מִסְכֵּן וְנוֹטָה לָמוּת, אֲסוּר לְהִתְרַפְּאוֹת בַּעֲבוּדָה-זָרָה, שֶׁכֹּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבָרְכָהּ, ²בְּכָל אֲסוּרִין שֶׁבַתּוֹרָה מִתְרַפְּאִין בַּמָּקוֹם שֶׁיֵּשׁ בּוֹ סִכָּנָה, חוּץ מִעֲבוּדָה-זָרָה, וּגְלוּי-עֲרִיּוֹת, וּשְׁפִיכוֹת-דָּמִים. עֲבוּדָה-זָרָה מְנַלֵּן, דְּכַתִּיב, ³וְאֶהְבֶּת אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ וּבְכָל-מְאֹדֶךָ. ⁴בְּכָל-נַפְשְׁךָ, אִפְלוּ נוֹטֵל אֶת נַפְשְׁךָ וְכוּ'. וְכֵן צָרִיכִין אֲנוּ לְהֶאֱמִין וּלְעֲמוּד עַל הַנּוֹדָאי, כִּי אֵלֹהִים זֶה אֲשֶׁר בָּרָא הַכֹּל, הוּא אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד, כְּעֻנֵּן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד. ⁶וְהִשְׁמִיעָה הַזֹּאת הִיא לְשׁוֹן קִבְּלַת הַלֵּב, שֶׁנִּכְוֵן לְבָנוּ וְנִקְבֵּל בְּשִׁכְלָנוּ שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא תָמִיד, כְּלוּמַר, הָיָה וְהָיָה וְיִהְיֶה. הָיָה קִדְּם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, וְהָיָה תָמִיד בְּעוֹד שֶׁהָעוֹלָם מְתָקִים, וְיִהְיֶה אַחֵר שֶׁיֵּשׁוּב הָעוֹלָם לְתֵהוּ וְלֵהוּ. וְכַתֵּב אֵלֵּהֵינוּ, לְדוֹמַר שֶׁצָּרִיכִים אֲנוּ לְקַבֵּל עֲלֵינוּ אֱלֹהֵינוּ. וְאַחֵר כֹּךְ כְּתִב אֶחָד, לְדוֹמַר שֶׁצָּרִיכִין אֲנוּ לְהֶאֱמִין שֶׁהוּא אֶחָד וּמִיחָד בְּכָל מִין יְחִיד בְּלֹא שֶׁתָּף וְלֹא דְמִיּוֹן. וְלֹא יִצְטָרֵף אַחֵר עֲמוֹ לְמִנָּן. וְגַם הוּא אֶחָד בְּלִי הִרְכָּבָה וְשְׁנוּי מַעֲשֶׂה וּבְלִי שְׁנוּי גְּזִירָה, כִּי כָל גְּזִירוֹתָיו נִגְזְרוֹת וַיְדוּעוֹת וּגְלוּיּוֹת לְפָנָיו וְאִין נִמְצָא בָּעוֹלָם כְּאַחֲדוּתוֹ. וְכֵן הִזְהִירָנוּ הַמָּקוֹם בַּתּוֹרָתוֹ הַקְדוּשָׁה לַיָּדַע וּלְקַחוֹן בְּשִׁכְלָנוּ אֶת יְחִיד הַשֵּׁם, כְּעֻנֵּן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷וַיַּדְעַת הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֶל-לִבְּךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל-הָאָרֶץ מִתַּחַת אִין עוֹד. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁸אַתָּה הָרָאָתָּ לִידַעַת כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים אִין עוֹד מִלְּבָדוֹ. וְהוּא בְּרוּךְ הוּא רֹאשׁוֹן בְּלִי רֵאשִׁית וְקִדְמוֹן, לֹא קִדְמוֹ אַחֵר, כְּעֻנֵּן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹מִעֲנָה אֱלֹהֵי קִדְּם.

1 יחזקאל יד ה 2 פסחים כה א—ב 3 דברים ו ה 4 ברכות נד א 5 דברים ו ד
6 חסיה חובת הלבבות ריש שער היחיד 7 דברים ד לט 8 דברים ד לה 9 דברים לג כז

והוא ברוך הוא אחרון בלי אחרית וסוף, שנאמר, 'אני
 יי ראשון ואת-אחרנים אני-הוא. ואומר, ²אני ראשון ואני
 אחרון ומבדל עדי אין אליהם. והוא חי וקים לעולמים ונצח
 נצחים ואין חקר ומספר לשנותיו, כענין שנאמר, ³הן-אל
 שגיא ולא נדע, מספר שניו ולא-חקר. ואומר, ⁴ונאמה-הוא
 ושנותיה לא יתמו.

ועוד צריכין אנו להאמין ולידע שאין לבורא יתברך,
 לא גוף ולא גשם ולא תמונה ולא שום דמות, כענין
 שנאמר, ⁵קול דברים אתם שמעים ותמונה אינכם ראים
 וזלתי קול. ואומר, ⁶ואל-מי תדמיון אל ומה-דמות תערכו-
 לו. וכן הוא אומר, ⁷ואל-מי תדמיוני ואשנה יאמר קדוש.
 ואף-על-פי שמצינו במקרא מקראות רבים כתובים בהם
 מלות גשמיות אצל הבורא יתברך, כענין שנאמר, ⁸בכל-
 מקום עיני יי. ⁹אף-ידי יסדה ארץ. ¹⁰ותחת רגליו כמעשה
 לבנת הספיר. ¹¹כתובים באצבע אליהם. ומקראות רבים פיוצא
 באלו, לא נכתבו כי אם להבין לבני-אדם במה שיוכלו
 להבין. ועל פיוצא בזה אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹²דברה
 תורה כלשון בני-אדם. והפל כגויים ומשלים אצל הבורא.
 ועקר האמת, שהוא בלי גוף ותמונה גשמית. והרבה הזהירנו
 בתורה להרחיק ממנו הגשמיות, כענין שנאמר, ¹³רק השמר
 לך ושמר נפשך מאד כי לא ראיתם כל-תמונה וגו'. ואומר,
¹⁴ונשמרתם מאד לנפשתיכם כי לא ראיתם כל-תמונה וגו'.
 ועוד צריכין אנו להאמין בלי ספק, כי העולם וכל
 אשר בו חדשו הבורא ובראו בחקמתו וייעד לו עת וזמן
 קבוצ וידוע לקיומו, ואחרי כן יחזירוהו לקדמותו לתהו
 ובהו, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹⁵שתא אלפי
 שני הדי עקמא וחד קרוב וכו'.

1 ישעיה מא ד	2 ישעיה כד ו	3 איוב לו כו	4 תהלים קב כח	5 דברים ד יב
6 ישעיה מ יח	7 ישעיה מ כה	8 משלי טו ג	9 ישעיה מח יג	10 שמות כד י
11 דברים ט י	12 ברכות לא ב	13 דברים ד ט	14 דברים ד טו	15 ר"ה לא א

וְאֵל יִשְׂאָכֶם לְבָכֶם, שִׁיְהִיָּה הָעוֹלָם קִדְמוֹן לֹא מִחֻדָּשׁ
כַּאֲשֶׁר יִחְשְׁבוּ הַסִּכְלִים וְהַפְתָּאִים וְהַמִּינִים הַכּוֹפְרִים בְּתוֹרַת
מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשָּׁלוֹם. הוּאֵל וְהַדָּבָר כֵּן שֵׁי? הוּא הָאֱלֹהִים
בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד מִלְּבָדּוֹ וְהוּא
אַחַד וְשְׁמוֹ אַחַד, אִם כֵּן, חִיבִין לְהַשְׁתַּדֵּל לְהַפִּירוֹ וּלְיַדַּע
אִתּוֹ בְּמָה שְׁנוּכָל לְהַשִּׁיגוֹ בְּדַעַתְנוּ מִצַּד פְּעֻלּוֹתָיו וְלֹא מִצַּד
עֲצָמוֹ. כִּי מִצַּד עֲצָמוֹ, אֵין כָּל בְּרִיָּה יְכוּלָּה לְהַפִּירוֹ וּלְיַדַּע
אוֹתוֹ, כְּעִנְיֵן שְׁנֶאֱמַר, ¹כִּי לֹא יֵרָאֵי הָאָדָם וְחִי. וְאִיךָ יוּכַל
אָדָם לְהַפִּיר וּלְיַדַּע מַה שֶּׁלֹּא רָאָה לְעוֹלָם לֹא דְמוּת וְלֹא
תְמוּנָה. שְׁאֵלּוֹ רָאָה הָאָדָם אָדָם-אַחֵר אוֹ דְבַר-אַחֵר, מִקַּבֵּל
הַצּוּרָה הַהִיא בְּשִׁכְלוֹ. וְכִשְׁזוֹכְרוֹ, נִרְאָה בְּעֵינָיו כְּאֵלּוֹ רוֹאֶה
אוֹתוֹ לְפָנָיו. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ²הַחֲקֹר אֱלֹהִים תִּמְצָא אִם עַד-
תִּכְלִית שְׂדֵי תִמְצָא. וְכֵן צִנְנוּ בְּתוֹרָתוֹ לְהַפִּירוֹ וּלְיַדַּע אֲמִתּוֹ,
כְּעִנְיֵן שְׁנֶאֱמַר, ³אֲנֹכִי יי אֵל־הִיָּה אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
מִבֵּית עַבְדִּים, כְּלוֹמֵר, דַּעוּ אוֹתִי אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים. וְאִם יֹאמֵר אָדָם, הֵיאֵךְ יִכִּיר וְיַדַּע
הָאָדָם אֶת הַבּוֹרָא וְהוּא נִעְלָם מֵעֵינָי כֵּל חֵי? הִנֵּה לָכֶם עֶקֶר
יְדִיעַת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ! תַּחֲלָה צָרִיךְ לָכֶם בְּנֵי לְהַשְׁתַּדֵּל לְהִבִּין
כַּח הַבּוֹרָא, וְתִשְׁכַּלּוּ אִיךָ מִנְהִיג הָעוֹלָם בְּחֻכְמָתוֹ, וְתִחְשְׁבוּ
בְּנִפְאֻלּוֹתָיו, וְתִתְבּוֹנְנוּ בְּפְעֻלּוֹתָיו אֲשֶׁר פָּעַל וַעֲשָׂה וּמִחֻדָּשׁ
תָּמִיד בְּכָל יוֹם. אַחֲרֵי כֵן צָרִיךְ לָכֶם בְּנֵי לְקַבֵּל עֲלֵיכֶם לְאֱלֹהִים
וּלְאֱדוֹן, וּלְקַבֵּל עֲלֵיכֶם גְּזֻרֹתָיו וְחֻקּוֹתָיו, וּלְעֲשׂוֹת מִצְוֹתָיו,
וּלְלַקֵּחַ בְּדַרְכָּיו. וְזֹאת הִיא עֶקֶר יְדִיעַת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ, כְּעִנְיֵן
שְׁנֶאֱמַר, ⁴אַחֲרֵי יי אֵל־הֵיכֶם תֵּלְכוּ וְאִתּוֹ תִּירָאוּ וְאֶת-מִצְוֹתָיו
תִּשְׁמְרוּ וּבִקְלוֹ תִשְׁמְעוּ וְאִתּוֹ תַעֲבֹדוּ וְבוֹ תִדְבָּקוּ. וְאָמְרוּ
חֻכְמֵינוּ וְזִכְרוֹנֵנוּ לְבָרְכָה, ⁵וְכִי אֶפְשָׁר לוֹ לְאָדָם לְדַבֵּק בְּשִׁכְנֵיהָ,
וְהֵלֵא נֶאֱמַר ⁶כִּי יי אֵל־הִיָּה אֵשׁ אִכְלָה הוּא אֵל קָנָא. אֵלֵּא,

1 שמות לג כ 2 איוב יא ו 3 שְׁמִית כ ב 4 דברים יג א

5 ט' ט"ז יד א. ועיין כתובות ק"א ב 6 דברים ט ג

הַדְּבָק בְּדַרְכָּיו. מֵה הוּא גּוֹמֵל חֲסִדִּים, אֵף אִתָּה גְּמוּל חֲסִדִּים. מֵה הוּא קוֹבֵר מֵתִים, אֵף אִתָּה קְבוּר מֵתִים. מֵה הוּא בִּקֵּר חוֹלִים, אֵף אִתָּה בִּקֵּר חוֹלִים. וְכֵן צְרִיךְ לוֹ לְאָדָם לְהִדְבֵּק אַחֵר הַשְׂכִּינָה בְּשָׂאֵר כָּל הַמַּצּוֹת. וְכֵן מְצִינוּ בְּמִשָּׁה רַבְּנוּ עֲדֵיו הַשְּׁלֹם, שֶׁבִקֵּשׁ מֵאֵת הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂוִידִיעָהּוּ דַּרְכֵי מִצְוֹתָיו וְאֵז יִדְעָהּוּ וַיִּשְׁיג אֶמְתָּתוֹ, כַּעֲנִין שְׁנֵאֲמַר, ¹ הוֹדִיעֵנִי נָא אֶת-דַּרְכֶּיךָ וְאֶדְעָהּ. כְּלוֹמֵר, כִּשְׂאֲדַע דַּרְכֵי מִצְוֹתֶיךָ, אֵז אֶדְעָהּ וְאֶשְׁיג אֶמְתָּתֶךָ. וְכֵן מְצִינוּ שֶׁהוֹדִיעֵנו הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא דַּרְכֵי מִצְוֹתָיו, כַּעֲנִין שְׁנֵאֲמַר, ² יוֹדִיעַ דַּרְכָּיו לְמִשָּׁה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל עֲלִילוֹתָיו.

וְאֵין לוֹ לְאָדָם לְהִתְפָּאֵר וּלְהִתְהַלֵּל לֹא בְּחֻמָּה וְלֹא בְּגִבּוּרָה וְלֹא בְּעֹשֶׁר וְלֹא בְּנֻכְסִים אֲשֶׁר קָנָה בְּעוֹלָם, ³ כִּי לֹא לְחֻכְמִים לָחֵם וְלֹא לְגִבּוּרִים הַמִּלְחָמָה וְלֹא לְגִבּוֹנִים עֹשֶׁר. אֵף בִּידִיעַת הָאֵל לְלֶכֶת בְּדַרְכָּיו וּלְקַיֵּם מִצְוֹתָיו, יִתְפָּאֵר וַיִּתְהַלֵּל וְהָ נָאָה לוֹ, כַּעֲנִין שְׁנֵאֲמַר, ⁴ אֵל-יִתְהַלֵּל חֻכְם בְּחֻכְמָתוֹ וְאֵל-יִתְהַלֵּל הַגִּבּוּר בְּגִבּוּרָתוֹ אֵל-יִתְהַלֵּל עֹשֶׂר בְּעֹשְׁרוֹ, כִּי אִם-בּוֹזֵאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשָּׂכָל וַיִּדַּע אוֹתוֹ. וְכֵן צִוָּה דָּוִד עֲדֵיו הַשְּׁלֹם לְשִׁלְמָה בְּנוֹ עַל דֶּרֶךְ תוֹכְחָהּ וּמוֹסֵר לַיָּדָע וּלְהַפִּיר אֶת בּוֹרָאוֹ, כַּעֲנִין שְׁנֵאֲמַר, ⁵ וְאִתָּה שְׁלֹמֶה-בְּנִי דַע אֶת-אַלֹּהֵי אֲבִיךָ וְעֲבֹדֵהוּ בְּלֵב שָׁלֵם וּבְנֶפֶשׁ חַפְצָה כִּי כָל-לְבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יִי וְכָל-יֵצֵר מַחְשָׁבוֹת מִבֵּין. וְכֵן אָמַר שְׁלֹמֶה בְּחֻכְמָתוֹ, ⁶ בְּכָל-דַּרְכֶּיךָ דַּעְהוּ וְהוּא יִיֶּשֶׁר אֶרְחִיתִיךָ. וְאָמְרוּ חֻכְמִינוּ וְכִרְוֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁷ אִי זֶה הִיא פֶּרֶשָׁה קִטְנָה שְׂכָל גּוֹפִי תוֹרָה תְּלוּיִין בָּהּ? ⁸ בְּכָל-דַּרְכֶּיךָ דַּעְהוּ וְהוּא יִיֶּשֶׁר אֶרְחִיתִיךָ. וְאָמְרוּ, ⁹ בְּכָל-דַּרְכֶּיךָ דַּעְהוּ, אֶפְסֵי לְדָבָר עֲבָרָה. כְּלוֹמֵר, אֶפְסֵי אִם כְּשִׁירְצָה הָאָדָם לְעִבּוֹר עֲבָרָה, זֹכֵר אֶת בּוֹרָאוֹ וַיִּוָּדְעוּ, מִיָּד נֹתֵן אֵל לְבוֹ שֶׁהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רֹאֶה אוֹתוֹ, וּפּוֹרֵשׁ מִן הָעֲבָרָה. ¹⁰ מִתְּלָא

1 שמות לג יג 2 תהלים קג ז 3 קהלת ט יא 4 ירמיה ט כב 5 דה"א כח ט
6 משלי ג י 7 ברכות סג א 8 משלי ג י 9 ברכות סג א 10 שם בעין יעקב

מתלין. נגבא במחפרתא, רחמנא קרי. וזאת היא עקר ידיעת
הבורא יתברך. ואמר חכם אחד, ¹לכל מעשה, השלמה. והשלמת
העולם, להזהר מן העברות. וידיעת הבורא רם ונשא,
ולהאמין בו. לפיכך, צריכין אנו להיות זהירין וזריזין
על קדוש השם הנקבד והנורא הזה, שאם יאמר גוי לישאל
בפני עשרה מישראל אפילו שלא בשעת השמד לעבור על
מצוה אחת מכל מצות האמורות בתורה ואפילו על קלה
שפקלות או אפילו לשנות מנהג ידוע ממנהגות היהודים,
ואם לאו יתנגנו, והגוי מתפונן להעבירו על הדת ואינו
מתפונן להנאת עצמו, יתרג ואל יעבור. אבל אם נתפונן הגוי
להנאת עצמו ואינו מתפונן להעבירו על הדת, יעבור ואל
יתרג, שנאמר במצות התורה, ²אשר יעשה אתם האדם וחי
בהם. ופרשו חכמינו זכרונם לברכה, ³וחי בהם ולא שימות
בהם. אבל בשעת השמד, יתרג ואל יעבור. אבל אם אמר
הגוי לישאל אפילו בינו לבינו בין בשעת השמד בין שלא
בשעת השמד לעבוד עבודה זרה או לבוא על אשת-איש
או להרוג אדם אחד ואם לאו יתנגנו, בכל אלו יתרג ואל
יעבור. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴כל עברות
שבתורה אם אומרים לו לאדם עבור ואל תתרג, יעבור ואל
יתרג, חוץ מעבודה זרה וגלוי עריות ושפיכות דמים. ואם
יתרג ולא עבר, הרי זה קדש את השם, ונקרא עבד-האל
וחסיד, כענין שנאמר, ⁵נתנו את נבלת עבדיך מאכל לעוף
השמים בשר חסידך לחיתו-ארץ. וכן הוא אומר, ⁶אספו
לי חסידים בורתי ברייתי עלי זבח. ואמרו חכמינו זכרונם
לברכה באגדה, ⁷לעתיד לבוא אומר הקדוש ברוך הוא,
אספו לי דורו של שמד. היאך היו עושין? מעמידין ישראל
לפני הדין ואומר לו, כפור באלהיה. ואומר, איני כופר

לעולם. מִיד מַרְבִּין עָלָיו עֲצָרִים, שְׁנֹאֲמַר, ¹ יִרְבוּ עֲצָבוֹתָם. וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן אֵינוֹ שׁוֹמֵעַ. וּמִמֶּהֲרִין עוֹד לְהוֹסִיף אַחֵר, שְׁנֹאֲמַר, ² אַחֵר מִהֲרֹ. אָמַר לוֹ, נֶסֶד לְטָעוֹת. וְהוּא אֹמֵר, ³ בִּלְ-אַסִּיךְ נִסְפִּיהֶם מָדָם. אָמַר לוֹ, הִשָּׁבַע לְעָלְמָם וְאַתָּה נִפְנָה. וְהוּא אֹמֵר, ⁴ וּבִלְ-אַשָּׂא אֶת-שְׁמוֹתָם עַל-שִׁפְתָּי. וְכֵל מִי שֶׁמְקַדֵּשׁ שֵׁם-שָׁמַיִם בְּסֹתֵר, הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נוֹתֵן לוֹ שְׂכָרוֹ וּמִפְרָסְמוֹ בְּגִלּוֹי. שָׂכָר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבָרְכָה, ⁵ "יוֹסֵף שֶׁקִּדֵּשׁ שֵׁם שָׁמַיִם בְּסֹתֵר, זָכָה וְהוֹסִיפוּ לוֹ אוֹת אַחַת מִשְׁמוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁנֹאֲמַר, ⁶ עֲדוֹת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ בְּצִאֲתוֹ עַל-אַרְץ מִצְרַיִם. יְהוּדָה שֶׁקִּדֵּשׁ שֵׁם שָׁמַיִם בְּפָרְהֶסְיָא, זָכָה וְנִקְרָא כֵּלָו עַל שְׁמוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבָרְכָה, ⁷ גִּדּוֹל קְדוֹשׁ-הַשֵּׁם מַחֲלוּל-הַשֵּׁם, בְּחִלּוּל-הַשֵּׁם כְּתִיב, ⁸ לֹא-תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל-הָעֵץ. וּבְקְדוֹשׁ-הַשֵּׁם כְּתִיב, ⁹ מִתְחַלֵּת הַקָּצִיר עַד נִתְּן-מַיִם עֲלֵיהֶם, מִלְּמַד שֶׁהָיוּ תְלוּיִין מִשְׁשֶׁה-עֶשֶׂר בְּנִיסָן עַד שִׁבְעָה-עֶשֶׂר בְּמֶרְחֶשֶׁן, וְהָיוּ אֲמוֹת הָעוֹלָם רוֹאִים וְאֹמְרִים, תּוֹרְתָן שֶׁל אֱלֹו פִּלְסֹתֵר הִיא, כְּתוּב בְּתוֹרָתָם, ¹⁰ לֹא-תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל-הָעֵץ וְגו', וְאֱלֹו תְלוּיִין שִׁבְעָה חֲדָשִׁים. כְּתוּב בְּתוֹרָתָם, ¹¹ שְׁאִין דָּנִים שְׁנַיִם בְּיוֹם אֶחָד, וְאֱלֹו, נִפְלֹו שִׁבְעָתָם יָחַד. כְּתוּב בְּתוֹרָתָם, ¹² לֹא-יּוֹמְתוּ אֲבוֹת עַל-בָּנִים וּבָנִים לֹא-יּוֹמְתוּ עַל-אֲבוֹת, וְאֱלֹו מֵתִים בְּעוֹן אֲבוֹתָם. אָמְרוּ לָהֶן יִשְׂרָאֵל, אֲבוֹתֵיהֶן שֶׁל אֱלֹו הִמִּיתוּ אֶת אֱלֹו. אָמְרוּ לָהֶן, וְכִי מָה טִיבָן שֶׁל אֱלֹו. אָמְרוּ לָהֶן, אֱלֹו הַגָּרִים שֶׁנִּתְגַּדְּרוּ בִּימֵי יְהוֹשֻׁעַ. אָמְרוּ לָהֶן, וְכִי בִשְׂבִיל הַגָּרִים הָאֲרוּרִים הִקְדֹו עֲשֶׂה הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְעַמּוֹ כָּהֵן. וְדָאִי אֵין אֱלֹוֶה כְּאֵלֵהֶיכֶם, וְאֵין אִמָּה כְּאִמָּה זֹו, אֵין לָנוּ לְהִדְבֵּק אֱלָא בְּאִמָּה זֹו שְׂאֵלֵהִיָּה גִדּוֹל מִכָּל הָאֱלֹוִהִים, שְׁנֹאֲמַר, ¹³ עֲתָה יִדְעָתִי כִי-גִדּוֹל יְיָ מִכָּל-הָאֱלֹוִהִים וְגו'. מִיד נִתְגַּדְּרוּ מֵאֲמוֹת הָעוֹלָם מֵאָה וְחֲמִשִּׁים

1 תהלים טו ד 2 טוטה י ב 3 תהלים פא ו 4 במד"ר ח ד 5 דברים כא כג 6 ש"ב כא י
7 דברים כא כג 8 טהור" פ"ו מ"ד, ובגמ' לה א מו א 9 דברים כד טז 10 שמות יח יא

אֵלָּה, שְׁנֵאמַר, וַיִּסְפָּר שְׁלֹמֹה כָּל-הָאֲנָשִׁים הַגִּירִים אֲשֶׁר
בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי הַסֵּפֶר אֲשֶׁר סִפְּרָם דָּוִד אָבִיו וַיִּמְצְאוּ
מֵאָה וַחֲמִשִּׁים אֵלָּה וּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וָשֵׁשׁ מֵאוֹת. וְכָל-כֹּף
לָמָּה? לְהוֹדִיעַ שִׁבְחוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁהוּא מְקַרֵּב
אֶת הַרְחוּקִים, כְּדֵי שִׁיתְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ בְּעוֹלָם.

בְּנֵי, צֵאוּ וּרְאוּ כִּמָּה גָדוֹל קְדוּשַׁת-הַשֵּׁם, מִצְּפָרְדָּעִים.
וְמֵה צְפָרְדָּעִים שֶׁלֹּא נִצְטוּוּ עַל קְדוּשַׁת-הַשֵּׁם, כְּתוּב בְּהֵן,
וְכַתְּנוּרִיקָה וּבִמְשֹׁארוֹתֶיהָ. אָנוּ שֶׁנִּצְטוּיֵנוּ עַל קְדוּשַׁת-הַשֵּׁם, עַל
אַחַת כִּמָּה וְכִמָּה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבָרְכָהּ, ³קַל-וְחֹמֶר
זֶה דָּנוּ בְּעֶצְמָם חֲנֻנְיָה מִישָׁאֵל וְעֲזַרְיָה, שֶׁלֹּא הִטְמִינוּ עֲצָמָם
כְּשֶׁשָּׂמְעוּ הַפְּרוּז שֶׁשָּׁלַח נְבוּכַדְנֶצַּר שִׁישְׁתַּחְוֹ לְצִלָּם. וְכֵן מִי
שֶׁמְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לֹא בִישְׂרָאֵל בִּלְבַד
הוּא מְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ, אֲלָא אִפְּלוּ בְּפָנֵי אֲמוֹת-הָעוֹלָם שְׁמוֹ מִתְקַדֵּשׁ,
שָׁכֵן מִצִּינוּ בְּחֲנֻנְיָה מִישָׁאֵל וְעֲזַרְיָה, שֶׁלֹּא הִשְׁתַּחְוֹ לְצִלָּם
שֶׁהֶעֱמִיד נְבוּכַדְנֶצַּר, שֶׁנִּתְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
עַל יְדֵיהֶם אִפְּלוּ בְּפָנֵי הָאֲמוֹת, שָׁכֵן כְּתִיב בְּעֵנֶינוּ, ⁴נְבוּכַדְנֶצַּר
מִלְּכָא לְכָל-עַמְמֵיָא אֲמִיָּא וְלִשְׁנֵיָא דִּי-דִירִין בְּכָל-אַרְעָא
שֶׁלְמִכּוֹן יִשְׁגָּא. ⁵וּמִנֵּי שִׁים טַעַם דִּי כָל-עַם אִמָּה וְלִשְׁן דִּי-
יֵאמֶר שְׁלוֹ עַל-אַלְהֵהוֹן דִּי-שְׁדַרְךָ מִישַׁךְ וְעַבְדֵּי נִגְוָא הַדְּמִין
יִתְעַבְדֵּי וְגו'. וְכֵן מִצִּינוּ בְּדִנְיָאֵל שֶׁמֶסֶר עֲצָמוֹ בְּקְדוּשַׁת הַשֵּׁם
בְּגוֹב אֲרִיּוֹת, מֵה כְּתִיב בְּעֵנֶינוּ, ⁶דְּרִינֹשׁ מִלְּכָא כְּתִב לְכָל-
עַמְמֵיָא אֲמִיָּא וְלִשְׁנֵיָא וְגו'. וְכֵן מִצִּינוּ בְּמִרְדְּכֵי הַצְדִּיק
שֶׁמֶסֶר עֲצָמוֹ עַל קְדוּשַׁת-הַשֵּׁם, שֶׁלֹּא הִשְׁתַּחְוָה לָהֶם, מִפְּנֵי
שֶׁחָק לֹו עֲבוּדַת-זָרָה עַל לְבוֹ. מֵה עֲלָתָהּ בּוֹ, ⁷וְרַבִּים מִעַמִּי
הָאֶרֶץ מִתִּיַּהֲדִים. וְכֵן נִתְעַלֵּו בְּפָנֵי הָאֲמוֹת. בְּחֲנֻנְיָה מִישָׁאֵל
וְעֲזַרְיָה כְּתִיב, ⁸בְּאֲדִין מִלְּכָא הִצִּיל לְשְׁדַרְךָ מִישַׁךְ וְעַבְדֵּי נִגְוָא.
וּבְדִנְיָאֵל כְּתִיב, ⁹וְדִנְיָאֵל דָּנָה הִצִּיל בְּמִלְּכוּת דְּרִינֹשׁ וְגו'.

1 דה"ב ב טז 2 שמות ז כח 3 פסחים נג ב 4 דניאל ג לא 5 שם ו כו
6 שם 7 אסתר ח יז 8 דניאל ג ל 9 שם ו כט

ובמִרְדְּכִי כְּתִיב, ¹כִּי־גָדוֹל מִרְדְּכִי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ. וְלֹא עוֹד
 אֵלָּא אֶפְלוּ אֲמוֹת־הָעוֹלָם כְּשֶׁהֵם מְקַדְּשִׁים שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ־
 בְּרוּךְ־הוּא, מִשְׁלֵם לָהֶם שְׂכָרוֹ, שָׁפָן מְצִינוֹ בְּנוֹכְדַנְצַר,
²שֶׁבִשְׂכָר אַרְבַּע פְּסִיעוֹת שִׁפְסַע בְּכַבּוּדוֹ שֶׁל מְקוֹם, זָכָה לְכָל
 אוֹתָהּ הַגְּדֻלָּה. ³וְכֵן מְצִינוֹ בְּעֶגְלוֹן מֶלֶךְ מוֹאָב, שֶׁבִשְׂכָר
 שְׁעָמֵד מִכְסָּאוֹ בְּכַבּוּדוֹ שֶׁל מְקוֹם, זָכָה וַיֵּצֵא מִמֶּנּוּ שְׂלֵמָה,
 דְּכָתִיב בָּהּ, ⁴וַיֵּשֶׁב שְׂלֵמָה עַל־כִּסֵּא יְיָ. אֲשֶׁרִיהֵן בְּנֵי־אָדָם
 שְׁמוּסְרִים עֲצָמָן עַל קְדוֹשׁ־הַשֵּׁם, שְׂכָר מִי שְׁמוּסֵר עֲצָמוֹ עַל
 קְדוּשַׁת־הַשֵּׁם, זֹכָה לוֹ וְלְדוֹרוֹתָיו עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת, וְזֹכָה
 לֵישֵׁב בְּמַחֲצֶתֶן שֶׁל עֲשָׂרָה הֶרֶוּגִי מְלוּכָה, וְעַלִּיהֶם נֹאמֵר,
⁵מִמָּתִים יָדָה יְיָ מִמָּתִים מַחֲלֵד חֲלָקָם בַּחַיִּים וְגו'. וְכָל הַפּוֹרֵשׁ
 עֲצָמוֹ מִעֲבָרָה מִכָּל הָעֲבָרוֹת שֶׁבַתּוֹרָה עֲבוּר אֶהְבֵּת הַבּוֹרָא,
 אוֹ עוֹשֶׂה מִצְוָה מִכָּל הַמִּצְוֹת כְּדֵי לָקִים מִצְוֹת הַבּוֹרָא
 וְחֻקוֹתָיו, הֵרִי זֶה כְּמוֹ־כֵן קִדַּשׁ אֶת הַשֵּׁם. וְכָל הָעוֹבֵר עַל
 מִצְוָה מִכָּל מִצְוֹת הָאֲמוּרוֹת בַּתּוֹרָה מִדַּעְתּוֹ בְּלִי שְׂגָגָה וְשׁוּם
 אֲנִס, אֵלָּא שְׁעוֹבֵר בִּיד רָמָה בְּמִזִּיד, הֵרִי זֶה חֲלָל אֶת הַשֵּׁם.
 וְעַל זֶה הִזְהִירָה הַתּוֹרָה, כַּעֲנִן שְׁנֹאמֵר, ⁶וְלֹא תַחֲלִלּוּ אֶת־שֵׁם
 קְדֹשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוּנֵם
 לְבִרְכָּהּ, ⁷מִמַּשְׁמַע שְׁנֹאמֵר וְלֹא תַחֲלִלּוּ, הֵרִי קְדוֹשׁ הַשֵּׁם
 אָמֹר. כִּשְׁהוּא אוֹמֵר וְנִקְדַּשְׁתִּי בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אֲמָרָה
 תּוֹרָה, מְסוּר אֶת עֲצָמָה וְקִדַּשׁ אֶת שְׁמִי. יְכוֹל בִּיחִידִי, פְּלִמוּד
 לוֹמֵר, בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּמִרְבִּין. אֲנִי יְיָ מְקַדְּשְׁכֶם, מוֹסִיף
 אֲנִי עַל קְדוּשַׁתְכֶם.

קִשָּׁה הוּא חֲלִיל־הַשֵּׁם לִפְנֵי הַמְּקוֹם, שְׁאֶפְלוּ לְמִשָּׁה רַבֵּנוּ
 עֲלָיו הַשְּׁלוֹם לֹא חֶסֶד הַכְּתוּב, כַּעֲנִן שְׁנֹאמֵר, ⁸יַעַן לֹא־
 הֶאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי לְעִינֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. גָּלָה הַכְּתוּב
 שְׁאֵלְמָלָא חֲטָא זֶה בְּלִבָּד, הָיוּ ⁹נִכְנָסִים לְאַרְץ. וְכָל כֵּךְ לָמָּה?

1 אסתר ט ד 2 סנהדרין צו א 3 רות רבא ב ט 4 דברי הימים א כט כג
 5 חזקוני יז יד 6 ויקרא כב לב 7 ספרא ויקרא טז 8 כדבר כ יב 9 משה ואהרן

מפני שהיה במעמד כל ישראל. ולא עוד אלא, ¹שמצינו
 שומר הקדוש-ברוך הוא על עבודה-זרה ולא ותר על
 חילול-השם, כענין שנאמר, ²ונאתם בית-ישראל כה-אמר
 אדני אלהים איש גלוליו לכו עבדו ואחר אם-אינכם שמעים
 אלי ואת-שם קדשי לא תחללו עוד במתנותיכם ובגלוליותכם.
 בני, צאו וראו כמה קשה חילול-השם, שכך אמרו חכמינו
 זכרונם לברכה באגדה, ³כפיכול הקדוש-ברוך הוא לא
 הזכיר שמו עד שאמר שתי תבות, שנאמר, ⁴בראשית ברא
 אלהים את השמים ואת הארץ. וכן ⁵משה רבנו עליו
 השלום לא הזכיר את השם עד שאמר עשרים ואחת תבות,
 שנאמר, ⁶האזינו השמים ואדברה, עד כי שם יי אקרא.
 ואפילו להזכיר שם-שמים לבטלה, אסור. שכך אמרו
 חכמינו זכרונם לברכה, ⁷השומע אנפיה מפי חברו,
 צריך לנדותו. ואם לא נדהו, הוא עצמו יהא בנדוי, שכל
 מקום שהזכרת-השם מצויה, שם עניות מצויה. ובכל מקום
 שאין הזכרת-השם מצויה ⁸לבטלה, זוכה להתעזב מזיו שכינה
 לעולם הבא, שכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹מאי דכתיב,
¹⁰וירחה לך יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה, אלו
 בני-אדם היראין להזכיר שם-שמים לבטלה, שהקדוש-ברוך-
 הוא מזרים להם שמש צדקה לעולם הבא. ולא עוד אלא
 שמתענגין בה, שנאמר, ¹¹ויצאתם ופשתם כעגלי מרבק.
 וישעים נדונין בה, שנאמר, ¹²הנה היום בא בער פתנור.
 ואפילו כשאדם מתכוון לברך שמו של הקדוש-ברוך-
 הוא, צריך לו להזהר שלא יוציא מפיו ברכה שאינה צריכה,
 שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹³כל המברך ברכה שאינה
 צריכה, עובר משום לא תשא. ואפילו כשהוא צריך להזכיר
 שם-שמים על דבר של מצוה, לא יהא פותח בשם תחלה,

1 ויק"ר כב ג 2 יחזקאל כ לט 3 תנחומא וירא א 4 בראשית א א 5 דברים לב א
 6 נדרים ז ב 7 לבטלה 8 נדרים ח ב 9 מלאכי ג ב 10 שם שם יט 11 ברכות לג א

שָׁמָא לֹא יַעֲלֶה בְּפִיו לְגַמּוֹר דְּבוּרוֹ עַד שֶׁבֹא לְדַבְרִים אַחֲרִים
וְנִמְצָא מוֹצִיא שֵׁם־שָׁמַיִם לְבַטְלָהּ, שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם
לְבִרְכָּהּ, ¹מִיֵּן שֶׁלֹּא יֹאמֶר אָדָם, לֵי עוֹלָה, לֵי שְׁלָמִים, לֵי
מִנְחָה, לֵי תוֹדָה, תִּלְמוּד לְיוֹמֶר, ²קֶרֶבֶן לֵי.

בְּנִי, צֵאוּ וּרְאוּ כִּמָּה קָשָׁה חֲלוּל־הַשֵּׁם, שֶׁאַפְּלוּ בְּדַבֵּר
שֶׁהִתִּירוּ חֲכָמִים לַעֲשׂוֹתוֹ, אָסְרוּ אוֹתוֹ בְּמָקוֹם שִׁישׁ חֲלוּל־
הַשֵּׁם, שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ, ³גִּזְלָה גוֹי אֲסוּר,
שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴וְאֵכָלְתָּ אֶת־כָּל־הָעֵצִים אֲשֶׁר יִי אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ,
בְּזֶמַן שֶׁמִּסּוּרִין בִּידֶךָ, וְלֹא בְּזֶמַן שֶׁאֵין מִסּוּרִין בִּידֶךָ. אֲבָדְתָּ
מִתְּרַת, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְכָל־אֲבֹדֹת אַחִיךָ, אֲבֹדֹת אַחִיךָ
אִתָּה מִחֲזִיר וְאֵין אִתָּה מִחֲזִיר אֲבֹדֹת גוֹי. וְאַף־עַל־פִּי־כֵן
אָמְרוּ, וּבְמָקוֹם שִׁישׁ חֲלוּל־הַשֵּׁם, אֵף אֲבָדְתָּ אֲסוּרָה.

אִי לוֹ לִי שֶׁמִּחֲלָל שֵׁם־שָׁמַיִם, שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ, ⁶כֹּל מִי שִׁישׁ בִּידוֹ חֲלוּל הַשֵּׁם, אֵין כֹּחַ לֹא
בְּתֻשָּׁבָה לְתַלּוּת, וְלֹא בְּיוֹם־הַכְּפוּרִים לְכַפֵּר, וְלֹא בִּיסּוּרִין
לְמַרְק, אֲלֵא כָּל־תּוֹלִין וּמִיתָה מִמָּרְקַת הַכְּפָרָה, שֶׁנֶּאֱמַר,
⁷וְנִגְלָה בְּאָזְנִי יִי צְבֹאוֹת אֱ־יִכְפֹּר הָעוֹן הַזֶּה לָכֶם עַד־תִּמָּתוּן.
וְעוֹד אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ, ⁸אֵין מְקִיפִין לְחֲלוּל־
הַשֵּׁם, אֶחָד שׁוֹגֵג וְאֶחָד מְזִיד. וּפְרוּשׁוֹ, שֶׁאֵין עוֹשִׂין לוֹ כְּחֻנּוּגֵי
הַמְּקִיפּוֹ, כְּלוּמֹר, שֶׁאֵין מִמְּתִינִין לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם לְפָרוֹעַ מִמֶּנּוּ,
אֲלֵא שֶׁנִּפְרָעִין מִמֶּנּוּ מִיָּד. אִי נָמִי, שֶׁאִם הִיָּה מִחֲצָה וּפְאִי
וּמִחֲצָה חֵיב וְנִמְצָא בֵּין הָעוֹנוֹת שֶׁלּוֹ חֲלוּל־הַשֵּׁם, אוֹתוֹ
הָעוֹן מְכַרֵּעַ כִּף הַחוּבוֹת וּמִתְחַיֵּב בְּדִין.

וְעוֹד אָמְרוּ, ⁹כֹּל הַמִּחֲלָל שֵׁם־שָׁמַיִם בְּסִתְרָה, נִפְרָעִין מִמֶּנּוּ
בְּגִלּוֹי, אֶחָד שׁוֹגֵג וְאֶחָד מְזִיד בְּחֲלוּל־הַשֵּׁם. אֲבָל עַל שְׁאָר
עֲבֻרוֹת שֶׁבִּתְרוּהָ, אֵין נִפְרָעִין עַל הַשׁוֹגֵג כַּמְזִיד. תִּדַּע, שֶׁבְּכָל
הַחֲטָאוֹת כְּתִיב ¹⁰נֶפֶשׁ כִּי־תִחַטָּא בַּשָּׁגָה, ¹¹נֶפֶשׁ כִּי־תִמְעַל

1 גִּדְרִים י א ב 2 וּיקרא א ב 3 ב"ק קיג ב 4 דברים ז טו 5 שם כב ג 6 יומא טו א
7 ישעיה כב יד 8 קידושין מ א 9 אבות ד ד 10 ויקרא ה א 11 שם ה טו

מעל וחטאה בשגגה מקדשי יי, ואילו גבי שמיעת קול אלה ושבועה, וגזלות, בכל הפרשה כלה לא נאמר שם שגגה, לפי שגפרעין ממנו בין בשוגג בין במזיד.

ומהו חלול-השם? אדם גדול בתורה ובמצות וידוע ביראת-שמים ופרישות שעושה דבר שלא כהלך ושאר האנשים לומדין ממנו, ונמצא שם-שמים מתחלל על ידו. וכן אם יאמרו על אדם גדול בתורה, הבורא ימחול לו לפלוגי שפך וכך עשה. וכן תלמיד-חכם שאין משאו ומתנו בנחת עם הבריות, והוא בעל ריב וקטטה, והולך בקומה זקופה, ומרבה סעודתו אצל עמי-הארץ, הרי אלו כלן בכלל חלול-השם. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה,¹ כל תלמיד חכם המרבה סעודתו בכל מקום, סוף מחריב את ביתו, ומאלמן את אשתו, ומיתם את גוזליו, ותלמודו משתכח ממנו, ומחלקות רבות באות עליו, ודבריו אינם נשמעים, ומחלל שם שמים ושם רבו ושם אביו, וגורם שם רע לו ולבניו ולבני-בניו עד סוף כל הדורות. ועוד אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה,² כל תלמיד-חכם שנתחלל בו שם-שמים, אין מספיקין בידו פתח לשוב, שנאמר,³ אח נפשע מקרית-עז ומדינים כברים ארמון. ומה תלמוד לומר, ומדינים כברים ארמון, אלא שהמדינים באין וסוגרין עליו כברים ארמון. וכן הוא אומר, 'מענות לא-יוכל לתקן וחסרון לא-יוכל להמנות. 'אין קורין מענות, אלא למי שהיה מתקן מתחלה ונתענות. ואיזה, זה תלמיד חכם שפרש מן התורה. וכל תלמיד-חכם שפרש מן התורה, עליו הכתוב אומר,⁴ כצפור נודדת מן-קנה פן איש גודד ממקומו.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה,⁵ כל העובר עברה בסתר, כאלו דוחק רגלי שכינה, שנאמר,⁶ פה אמר יי השמים

1 פסחים מט א 2 אבות דרבי נתן נוסחא ב, לו א 3 משלי יח יט 4 קהלת א טו
5 חגיגה ט א במשנה, וגם ט ב 6 משלי כו ח 7 חגיגה טו א 8 ישעיה טו א

כסאי והארץ הדם רגלי וגו'. אבל אם אינו יכול לכוף את יצרו, טוב שיעבור בסתר ואל יחלל שם-שמים בפרהסיא. אוי לו קמי שמקלקל את דרכיו ומעקש את ארחותיו ומגנה את מעשיו, מפני שמחלל שם-שמים בפני הבריות. אוי לו קמי שפוסל את זרעו ופוגם את משפחתו וגורם גנאי לו וקדירותיו עד סוף כל הדורות. ולא לדורות הבאים אחריו בלבד גורם גנאי, אלא אפילו לדורות שלפניו, שנאמר, 'נוצר תורה בן מבין ורעה זוללים יכלים אביו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²האי מאן דסגני שומענה שרי לבוניה בגימל ושין.

ואמרו עוד, ³כמאן קרינן לרשיעא בן צדיקא, רשיעא בר רשיעא, כמאן, כי האי תנא. לפיכך, צריך לו לאדם לקדש את עצמו במעשיו הנאים ובמפעליו ההגונים ולכונן את כל מעשיו לשם-שמים, כדי שיתקדש שם-שמים ותורתו על ידו, וימצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם. שאם היה תלמיד-חכם ונוהג שלא בשורה, הרי זה מחלל את השם ומבזה את תורתו. ⁴ומה הבריות אומרות עליו, ראו פלוני שלמד תורה כמה מגנים מעשיו וכמה מקלקלים דרכיו, נוח לו שלא למד תורה. אבל בזמן שתלמיד-חכם נוהג בשורה, הרי זה מקדש את שם-שמים ומכבד את התורה. מה הבריות אומרות עליו, אשרי פלוני שלמד תורה, ראו כמה הגונים מעשיו וכמה מתקנים דרכיו. ואף הקדוש-ברוך-הוא מתפאר בו, שנאמר, ⁵ויאמר לי עבדי-אתה ישראל אשר-בה אתפאר. לכן בני הזהירו בכם שלא יתחלל שם שמים על ידיכם, בין במשא-ומתן, בין בדברים, בין עם ישראל, בין עם האמות, במקום שיוכל להיות שום צד חלול-השם, שאף עם הגוי אסרו חכמינו זכרונם לברכה

2 מגילה כה ב, ועיין בסירוש רש"י שם
4 יומא פו א

5 ישעיה מט ג

1 משלי כה ז
8 סנהדרין נב א

יָבֹוא עָלָיו בְּעִקְפֵּינוּ, מִפְּנֵי חֲלוּל־הַשֵּׁם.

וְצָרִיכִין אָנוּ לֵידַע עַל הָאֱמֶת וְהַנִּכּוֹן, כִּי תוֹרַת מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשָּׁלוֹם הִיא אֱמֶת, וּמִצְוֹתֶיהָ אֱמֶת, וְכֻלָּהּ הִיא מִפִּי הַגְּבוּרָה בְּלִי תוֹסֶפֶת וּמִגְרַעַת, וְלֹא אֲמָרָה מֹשֶׁה רַבְּנוּ מִדַּעְתּוֹ. הִיא אֱמֶת, כִּמָּה שֶׁנֶּאֱמַר, ² צִדְקָתְךָ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת. וְאוֹמֵר, ³ תוֹרַת יי תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ עֲדוּת יי נֶאֱמָנָה מִחֲפִימַת פֶּתִי. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁴ כָּל־אֲמֶרֶת אֱלֹהִים צִרּוּפָה וְגו'. וּמִצְוֹתֶיהָ אֱמֶת, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵ מִשְׁפָּטִי יי אֱמֶת צִדְקוֹ יַחְדּוֹ. וְאוֹמֵר, ⁶ מִעֲשֵׂי יָדָיו אֱמֶת וּמִשְׁפָּט נֶאֱמָנִים כָּל־פְּקוּדָיו. וְכֻלָּהּ הִיא מִפִּי הַגְּבוּרָה וְלֹא אֲמָרָה מֹשֶׁה רַבְּנוּ מִדַּעְתּוֹ, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷ רְאֵה לְמַדְתִּי אֶתְכֶם חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים כַּאֲשֶׁר צִוֵּנִי יי אֱלֹהֵי וְגו'. וְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא בַּעֲצָמוֹ הַעִיד עָלָיו עַל יָדֵי נְבִיאָו (כְּמוֹ) שֶׁהַתּוֹרָה הִיְתָה מִפִּיו, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸ זָכְרוּ תוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתוֹ בְּחֶרֶב עַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים וְגו'.

וְכָל הָאוֹמֵר אֵין תּוֹרָה מִן הַשָּׁמַיִם אֵלָּא שֶׁאֲמָרָה מֹשֶׁה רַבְּנוּ מִפִּי עֲצָמוֹ, עָלָיו הַפֶּתוּב אוֹמֵר, ⁹ כִּי דָבָר יי בָּזָה וְאֶת־מִצְוֹתוֹ הִפֵּר. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֻנָם לְבָרְכָהּ, ¹⁰ שֶׁאֲפִלּוֹ אָמַר כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה מִן הַשָּׁמַיִם, חוּץ מִפֶּסוּק זֶה, מִדִּקְדוּק זֶה, מִקַּל־וְחָמֵר זֶה, מִגְּזֵרָה־שְׁנֵה זֶה, הֲרִי הוּא בְּכָל־כִּי דָבָר־יי בָּזָה. וְכֵן מִי שֶׁאֵינוֹ מֵאֲמִין בַּתּוֹרָה שֶׁבַע־עָפָה וְהוּא הַתְלַמּוּד שֶׁהוּא פְּרוּשׁ כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁבַּתּוֹרָה, וְאוֹמֵר שֶׁלֹּא נֶאֱמָרָה לְמֹשֶׁה רַבְּנוּ מִפִּי הַגְּבוּרָה, הֲרִי הוּא בְּכָל־כִּי דָבָר־יי בָּזָה וְהוּא הַנִּקְרָא מִין וְאִפִּיקוּרוֹס.

וְהַתּוֹרָה הַזֹּאת הַקְדוּשָׁה עוֹמֶדֶת לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ¹¹ תּוֹרָה צִוָּה־לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרְשָׁה קֹהֲלֵת יִצְחָק. וְאוֹמֵר, ¹² הַנִּסְתָּרֹת לִי אֵלֹהֵינוּ וְהַנִּגְלֹת לָנוּ וְלִבְנֵינוּ עַד־עוֹלָם

1 גבא קמא ק"ג א 2 תהלים קיט קכב 3 שם יט ח 4 משלי ז ה
5 תהלים יט י 6 שם קיא ו 7 דברים ד ח 8 מלאכי ג כב 9 במדבר טו לא
10 סנהדרין צט א 11 דברים לג ד 12 שם כט כז

לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת. וְאָמַר, ¹חֲקַת עוֹלָם
לְדַרְמִיכֶם. וְכֵן הוּא אָמַר, ²סְמוּכִים לָעַד לְעוֹלָם עֲשׂוּיִם בְּאֶמֶת
וַיֵּשֶׁר. וְכֵל מִי שְׁאוֹמֵר, שֶׁכָּל מִצְוַת הַתּוֹרָה אֵינָן נוֹהֲגִין לְעוֹלָם
וּלְדוֹרֵי-דוֹרוֹת, הֲרִי זֶה נִקְרָא כּוֹפֵר בַּתּוֹרָה.

וְכֵן צָרִיכִין אָנוּ לַיָּדַע יָדִיעָה גְּמוּרָה, שְׁאִין לְהוֹסִיף עַל
הַתּוֹרָה וְאִין לְגָרוֹעַ מִמֶּנָּה אֶפְלֹי אוֹת אַחַת, כְּעֶנְיָן שְׁנֵאֲמַר,
³אֵת כָּל-הַדְּבָר אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוֶה אֶתְכֶם אֹתוֹ תִּשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת
דֹּא-תִסָּף עָלֶיךָ וְלֹא תִגָּרַע מִמֶּנּוּ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם
לְבָרְכָה, ⁴אֵלֶּה הַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים וְהַתּוֹרֹת וְגו', שְׁאִין נָבִיא
רִשְׁאִי לְחַדֵּשׁ בָּהֶן דְּבָר מֵעַתָּה. וְעוֹד אָמְרוּ, ⁵אֲרַבְּעִים וּשְׁמוֹנֶה
נְבִיאִים וְשֶׁבַע נְבִיאוֹת שֶׁנִּתְּנָבְאוּ לָהֶן לְיִשְׂרָאֵל, דֹּא פָּחְתּוּ וְלֹא
הוֹתִירוּ עַל מָה שֶׁכָּתוּב בַּתּוֹרָה אֶפְלֹי אוֹת אַחַת, חוּץ מִמִּקְרָא
מִגִּזְהָ, כְּלוּמַר, שֶׁחֻכְמִים שֶׁבָּאוּתוֹ הַדּוֹר חִיבוּ וְהִתְקִינוּ לְקִרְוָתָהּ
בְּיוֹם וּבְלִילָה כְּשֶׁאָר הַתּוֹרָה, שֶׁכָּתוּב בָּהֶן, ⁶וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וּלְיָלָה.
וְחִיבִין אָנוּ לְהִגּוֹת וּלְקַמּוֹד בַּתּוֹרָה הָאֵל יוֹמָם וּלְיָלָה,
בֵּין בַּתּוֹרָה-שֶׁבִּכְתָּב בֵּין בַּתּוֹרָה שֶׁבַּעַל-פֶּה, כִּי מִמֶּנָּה תּוֹצְאוֹת
חַיִּים, וּבִידִיעָתָה וַעֲשִׂית מִצְוֹתֶיהָ נִדְּע וְנִפְרִי אֵת בּוֹרְאָנוּ
וְנִצְלִיחַ בְּכָל עֲנִינֵינוּ וְנִירֵשׁ שְׁנֵי מְשִׁיחַ וְנִזְכֶּה לְחַיֵּי הָעוֹלָם
הַבָּא, כְּעֶנְיָן שְׁנֵאֲמַר, ⁷וַיִּצְוֵנוּ יי לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-הַחֻקִּים הָאֵלֶּה
לְיִרְאָה אֶת-יי אֱלֹהֵינוּ לְטוֹב לָנוּ כָּל-הַיָּמִים לְחִיתָנוּ כִּהְיוֹם
הַזֶּה. וְאָמַר, ⁸וּצִדְקָה תִּהְיֶה-לָּנוּ כִּי נִשְׁמַר לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-
הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי יי אֱלֹהֵינוּ כְּאֲשֶׁר צִוָּנוּ. וְכֵן הוּא אָמַר,
⁹דֹּא-יָמוּשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפִּיךָ וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וּלְיָלָה
לְמַעַן תִּשְׁמַר לַעֲשׂוֹת כָּכָל-הַכָּתוּב בּוֹ כִּי-אֲזַ תִּצְלִיחַ אֶת-
דְּרָכְךָ וְאֲזַ תִּשְׁכַּל.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבָרְכָה, ¹⁰שֶׁלֹּשָׁה כְּתָרִים הֵם, כְּתָר
תּוֹרָה וְכְתָר כִּהְיָה וְכְתָר מַלְכוּת, וְכְתָר שֵׁם טוֹב עוֹלָה עַל גְּבִיּוֹתָהּ.

1 ויקרא י ט	2 תהלים קיא ח	3 דברים יג א	4 שבת קד א. ויקרא כו מו
5 מגילה יד א	6 יהושע א ח	7 דברים ו כד	8 שם שם כה
9 יהושע א ח	10 אבות ד יב. אבות דר' נתן מא א		

כְּתֹר כִּהְנֶה זָכָה בּוֹ אַהֲרֹן, שֶׁנֶּאֱמַר, יִהְיֶתָּה לוֹ וְלִזְרָעוֹ אַחֲרָיו
בְּרִית כִּהְנֶת עִוְלָם. כְּתֹר מִלְכוּת זָכָה בּוֹ דָּוִד, שֶׁנֶּאֱמַר, ²זָרְעוֹ
לְעוֹלָם יִהְיֶה וְכִסְאוֹ בְּשֶׁמֶשׁ נִגְדִי. כְּתֹר תּוֹרָה הָרִי מִנֹּחַ וְעוֹמֵד
וּמוֹכֵן, כֹּל מִי שִׁירָצָה יָבֹא וְיִטּוֹל, שֶׁנֶּאֱמַר, ³תּוֹרָה צִוְּה־לָנוּ
מֹשֶׁה מוֹרָשָׁה קִהְלַת יַעֲקֹב. וְעוֹד אָמְרוּ, ⁴גְּדוֹלָה תּוֹרָה מִן
הַכִּהְנֶה וּמִן הַמִּלְכוּת. וְאָמְרוּ, ⁵מִמְּזֹר תִּלְמִיד-חֶכֶם קוֹדֵם לְכֹהֵן
גָּדוֹל עַם-הָאָרֶץ, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶יִקְרָה הֵיא מִפְּנִינִים, יִקְרָה הֵיא
מִכֹּהֵן-גָּדוֹל שֶׁנִּכְנָס לְפָנָי וּלְפָנִים.

בְּנִי, בּוֹא וּרְאוּ בָּמָה גָּדוֹל תִּלְמוּד-תּוֹרָה, שֶׁכֶּךָ אָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּה, ⁷גָּדוֹל תִּלְמוּד-תּוֹרָה, שֶׁהַתִּלְמוּד קוֹדֵם
לְמַעֲשֶׂה, מִפְּנֵי שֶׁהַתִּלְמוּד מְבִיא לִיָּדֵי מַעֲשֶׂה. וְעוֹד אָמְרוּ,
⁸אֵין תַּחֲלַת דִּינוֹ שֶׁל אָדָם נִדּוֹן לְעֵתִיד-לָבוֹא אֲלָא עַל בְּטוּל
תּוֹרָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹פוֹטֵר מִים רֵאשִׁית מְדוּן. כְּלוּמַר, מִי שְׁפוֹטֵר
עַצְמוֹ מִדְּבָרֵי-תּוֹרָה שֶׁנִּמְשָׁלַת לְמִים כְּעֹנֵן שֶׁנֶּאֱמַר ¹⁰הוּא
כֹּל-צֶמָא לְכוֹ לְמִים, וְאֵינוֹ עוֹסֵק בָּהּ, הוּא תַּחֲלַת דִּינוֹ לְעֵתִיד
לָבוֹא, שֶׁתַּחֲלָה אוֹמְרִין לוֹ, לָמָּה לֹא עָסַקְתָּ בַּתּוֹרָה. וְכַשֵּׁם
שֶׁדִּינוֹ קוֹדֵם לְמַעֲשֶׂה, כֶּךָ שֶׁכְּרוֹ קוֹדֵם לְמַעֲשֶׂה, שֶׁנֶּאֱמַר,
¹¹וַיִּתֵּן לָהֶם אַרְצוֹת גּוֹיִם וְעַמִּים לְאֻמִּים יִירָשׁוּ, בְּעֵבֹר יִשְׁמְרוּ
חֻקֵּי וְתוֹרוֹתָיו יִנָּצְרוּ הַלְלוּיָהּ.

וְעוֹד יֵשׁ לָנוּ לְהֶאֱמִין אַמוּנָה בְּרוּרָה, שֶׁמֹּשֶׁה רַבֵּנוּ עָלֵינוּ
הַשְּׁלוֹם הָיָה נָבִיא אֱמֶת לְשֵׁם. וְכֹל נְבוֹאוֹתָיו וּדְבָרָיו שֶׁאָמַר,
בָּאוּ לוֹ מֵאֵת הַבּוֹרָא. וְהוּא הָיָה רַבֵּן שֶׁל נְבִיאִים אֲשֶׁר קִדְּמוּ
לְפָנָיו וְאֲשֶׁר קָמוּ אַחֲרָיו, כְּעֹנֵן שֶׁנֶּאֱמַר, ¹²הִנֵּה אֲנִכִּי בָא אֵלֶיךָ
בְּעַב הָעֶנָן בְּעֵבֹר יִשְׁמַע הָעָם בְּדִבְרֵי עַמְּךָ וְגַם בָּךְ יֵאֱמִינוּ
לְעוֹלָם. וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעַצְמוֹ הַעִיד עָלָיו, כְּעֹנֵן שֶׁנֶּאֱמַר,
¹³וְלֹא-קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יָדְעוּ יְיָ פָּנִים
אֶל-פָּנִים.

5 תוֹרוֹת יג א
9 מִשְׁלֵי יו יד
13 דְּבָרִים לד י

4 אֲבוֹת ו ה
8 סְנֵהֲרִין ז א, וְרִשִׁי שֵׁם
12 שְׁמוֹת יט ט

2 תַּהֲלִים פט לו
7 קִידוּשֵׁין מ ב
11 תַּהֲלִים קה מה

1 בַּמִּדְבָּר כה יג
8 מִשְׁלֵי ג טו
10 יִשְׁעִיָה נה א

וְכֵן כָּל הַנְּבִיאִים שֶׁנִּתְּנָבְאוּ אַחֲרָיו, הֵם אָמְת וּנְבוֹאָתָם
אָמְת וּבָאוּ לָהֶם מֵאֵת הַבּוֹרָא, וְעִדּוּתָם יָדוּעַ בַּתּוֹרָה וּבְנְבִיאִים
וּבְכַתּוּבִים. וְכָל מִי שֶׁאִינוֹ מוֹדֶה בְּדָבָר זֶה, הֵרִי זֶה כּוֹפֵר
בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָהּ בְּכָתֵב וְעַל-פֶּה.

וַיְדַעוּ בְּנֵי כִי הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ וְרוֹאֶה כָּל מַעֲשֵׂה
בְּנֵי-אָדָם נִסְתָּרֵיהֶם וְנִגְלֵיהֶם, וּמִבֵּין אֵת כָּל מַחֲשַׁבוֹתָם אִם
טוֹב וְאִם רָע, כְּעֶנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר ¹ יי מִשְׁמַיִם הִשְׁקִיף עַל-בְּנֵי-אָדָם
לִרְאוֹת הֲיֵשׁ מַשְׁכִּיל דָּרַשׁ אֶת-אֱלֹהִים. וְאוֹמֵר, ² הֵיכַל יַחַד
לָבֶם הַמִּבֵּין אֶל-כָּל-מַעֲשֵׂיהֶם. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ³ בְּכָל-מָקוֹם
עֵינַי יי צוֹפוֹת רָעִים וְטוֹבִים. לְפִיכָךְ, צָרִיכִים אָנוּ לְהוֹדוֹת
עַל-כָּל-פָּנִים, שֶׁכָּל מִי שֶׁהוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ-הַשֵּׁם וּמְקַיֵּם מִצְוֹת
הַתּוֹרָה, יִקְבַּל שָׂכָר וּגְמוּלָה טוֹב מֵאֵת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ, וְלִפְעָמִים
אוֹכֵל הַפְּרוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֻנָם לְבָרְכָהּ,
⁴ וְכוּת, יֵשׁ לָהּ קֶרֶן וְיֵשׁ לָהּ פְּרוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵ אָמְרוּ צָדִיק כִּי-טוֹב
כִּי-פָרִי מַעֲלֵיהֶם יֹאכִלּוּ. עֲבָרָה, יֵשׁ לָהּ קֶרֶן וְאֵין לָהּ פְּרוֹת,
שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶ אוֹי לְרָשָׁע רָע כִּי-גְמוּלָה יִדּוּ יַעֲשֶׂה לוֹ. וְעַקֵּר הַקֶּרֶן
וְהַגְּמוּלָה הַטּוֹב, שֶׁמֹּר לוֹ לְעוֹלָם הֵבֵא, כְּעֶנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר בְּשָׁלוֹם
הֵקֵן שֶׁהִיא מִמִּצְוֹת קְלוֹת שֶׁבַתּוֹרָה, ⁷ שֶׁלָּחַ תִּשְׁלַח אֶת-הָאֵם
וְאֶת-הַבְּנִים תִּקַּח-לָךְ לְמַעַן יֵיטֵב לָךְ וְהִאֲרַכְתָּ יָמִים. וְאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֻנָם לְבָרְכָהּ, ⁸ לְמַעַן יֵיטֵב לָךְ, לְעוֹלָם שֶׁכָּלוּ טוֹב.
וְהִאֲרַכְתָּ יָמִים, לְעוֹלָם שֶׁכָּלוּ אָרֶךְ. וְהוּא חֲיֵי הָעוֹלָם הֵבֵא.
וְכֵן מְצִינוּ שֶׁאוֹכֵל הַפְּרוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּעֶנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹ וְהָיָה
אִם-שָׁמוֹעַ תִּשְׁמָע לְקוֹל יי אֱלֹהֶיהָ, וְהִיָּשֵׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה,
וְהִאֲזִנָּה לְמִצְוֹתָיו, וְשִׁמְרָתָ כָּל-חֻקָּיו, כָּל-הַמִּחְלָה אֲשֶׁר-שָׁמַתִּי
בְּמִצְרַיִם לִאֲ-אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אָנִי יי רַפָּאֵה. וְאוֹמֵר, ¹⁰ אִם-
בְּחֻקָּתַי תֵּלְכוּ וְאֶת-מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם, וְנִתְּתִי
גְשָׁמֶכֶם בְּעֵתָם, וְנִתְּנָה הָאָרֶץ יְבוּלָהּ, וְעַץ הַשָּׁדֶה יִתֵּן פְּרִיָּהּ,

1 תהלים יד ב 2 שם לג טו 3 משלי טו ג 4 קידושין מא 5 ישעיה י יב
6 שם ג יא 7 דברים כב ו 8 קדושין לט כ 9 שמות טו כו 10 ויקרא כו ג—

והשיג לָכֶם דִּישׁ אֶת-בְּצִיר. וְכֵן הִרְבֵּה בַתּוֹרָה. וְכֵל מִי שֶׁאִינוֹ הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ-הַשֵּׁם וּמִבְטֵל מִצְוֹת-הַתּוֹרָה בְּיָד רָמָה בְּמִזִּיד וְעוֹבֵר עָלֶיהֶן, בְּיָדוֹעַ שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִפְרָע מִמֶּנּוּ לַפַּעַמִּים בְּחַיּוֹ כְּפִי הַעֲבֵרוֹת שֶׁעָשָׂה, וְעָנְשׁוּ בְּמִינֵי חֲלָאִים וּבִנְגָעִים מְשֻׁנִּים, וּבַחֲרֵב וּבִרְעָב וּבַדָּבָר, וּבְכָל מִינֵי פְרַעְנִיּוֹת הַמַּתְרַגְּשׁוֹת לָבוֹא לְעוֹלָם, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, 'וְאִם-לֹא תִשְׁמְעוּ לִי וְלֹא תַעֲשׂוּ אֶת כָּל-הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה, וְאִם-בְּחֻקֹּתַי תִּמָּאֲסוּ וְאִם אֶת-מִשְׁפָּטִי תִגְעַל נַפְשְׁכֶם לְבַלְתִּי עֲשׂוֹת אֶת-כָּל-מִצְוֹתַי לְהִפָּרֶכֶם אֶת-בְּרִיתִי, אֲף-אֲנִי אַעֲשֶׂה-זֹאת לָכֶם וְהִפְקַדְתִּי עֲלֵיכֶם בְּהִלָּה אֶת-הַשְׁחָפֶת וְאֶת-הַקְדַּחַת וְגו'. וְעַקֵּר עָנְשׁוֹ, אַחֲרֵי מוֹתוֹ, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַאֲבֵד וּמַכְרִית אֶת נַפְשׁוֹ מִן הָעוֹלָם הַבָּא, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר בְּעוֹבֵר עַל הַמִּצְוֹת, ²הַפֶּרֶת תִּכְרַת הַנֶּפֶשׁ הַהִיא עוֹנָה בָּהּ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ ³הַפֶּרֶת, בְּעוֹלָם הַזֶּה. תִּפְרֹת, לְעוֹלָם הַבָּא. וְאָמְרוּ, ⁴הַנֶּפֶשׁ הַחוּטָאִית הִיא תְּמוּת. הַשֵּׁם יִזְכְּנוּ לִהְיוֹת מִן הַנִּכְתָּבִים לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.

וְעוֹד יֵשׁ לָנוּ לְהַאֲמִין בְּלִי שׁוּם סֶפֶק, כִּי עֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשַׁלּוֹחַ גּוֹאֵל לְגֵאֲלָנוּ וּלְקַבֵּצָנוּ מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר נִפְצְנוּ שָׁם, וּלְהוֹשִׁיבָנוּ עַל אֲדָמָתָנוּ וְהִיא הַנִּקְרָאת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וְיִבּוֹא בְּזֶמֶן שֶׁיַּעֲד לוֹ הַבּוֹרָא יִתְבַּרֵּךְ, וְהוּא הַיּוֹדֵעַ, וְאִין אֲתָנוּ יוֹדֵעַ עַד-מָה. וְאִין לָנוּ לְסַמֵּךְ עַל שׁוּם חֲשָׁבוֹן שְׁבוּדִים בְּנִי-אָדָם מִלִּבָּם, שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ ⁵תִּפְּחַ רִוְחָם שֶׁל מַחֲשַׁבֵּי קִצִּים. אֲלֹא, נִבְטַח בְּרַחֲמֵי-הַשֵּׁם, וְנִשְׁעַן עָלָיו וְעַל דְּבָרֵי נְבִיאָיו, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶אִם-יִתְמַהֲמָה חִכֵּה-לּוֹ כִּי-בֹא יָבֹא לֹא יֵאָחֵז.

וְהַגּוֹאֵל הַזֶּה הוּא הַנִּקְרָא מֶלֶךְ-הַמַּשִּׁיחִים, שֶׁכֵּן כָּתוּב בַּתּוֹרָה, ⁷וְשָׁב יִי אֱלֹהֶיךָ אֶת-שְׁבוּתָךְ וְרַחֲמֶךָ וְשָׁב וּקְבָצָה מִכָּל-

1 ויקרא כו יד 2 במדבר טו לא 3 סנהדרין סד ב 4 יחזקאל יח ד
5 סנהדרין צו ב, ועיין בילקוט שמעוני חבקוק, חסב 6 חבקוק ב ג 7 דברים לג

העמים אשר הפיצה יי אלהיה שמה. ואומר, ואם-יהיה נדחה בקצה השמים משם יקבצה יי אלהיה ומשם יקחה והקבוצ הזה הוא צריך להיות על-ידי מאסף ומקבץ והוא המלך המשיח, כענין שנאמר, ² והביאו את-כל-אחיכם מכל-הגוים מנחה ליי וגו'. ואומר, ³ וישבו על-הארץ אשר נתתי לעבדי לעיטב אשר ישבו-בה אבותיכם וישבו עליה המה ובניהם ובני בניהם עד-עולם ודוד עבדי נשיא להם לעולם. ומלך-המשיח הזה, יהיה בן-אדם מזרע דוד ולא יהיה אלוה, כענין שנאמר, ⁴ ויצא חטר מגזע ישי ונצר משרשי יפרה. ואומר, ⁵ ונחה עליו רוח יי רוח חכמה ובניה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי. וכן הוא אומר, ⁶ ונאני יי אהיה להם לאלהים ועבדי דוד נשיא בתוכם אני יי דברתי. ומקראות רבים במקרא יעידו על זה.

והמלך-המשיח הזה, ימלוך על כל-העולם-כלו, ומלכותו תכון לעולם הוא וזרעו וזרע-זרעו עד סוף-כל-הדורות, כענין שנאמר, ⁷ והיה ביום ההוא שרש ישי אשר עמד לגס עמים אליו גוים ידרשו והיתה מנחתו כבוד. ואומר, ⁸ הנה ימים באים נאם-יי והקמתי לדוד צמח צדיק ומלך מלך והשכיל ועשה משפט וצדקה בארץ. וכן הוא אומר בדניאל, ⁹ ויהי יב ששון ויקר ומלכו וכל עממיא אמיא ולשניא לה יפלחון שלטנה שלטון עלם די-לא יעדה ומלכותה די-לא תתחבל. ואומר, ¹⁰ וביומיהוון די מלכיא אנון יקים אלה שמיא מלכו די לעלמין לא תתחבל ומלכותה לעם אחרן לא תשתבק תדיק ותסף כל-אלין מלכותא והיא תקום לעלמיא. כלומר, שימלוך הוא וזרעו וזרע-זרעו עד סוף-כל-הדורות.

ובביאת מלך-המשיח הזה, ינקום האל נקמת עמו ישראל מכל העמים אשר שעבדו בהן, כענין שנאמר, ¹¹ ואספתי

1 דברים ל ד	2 ישעיה סו כ	3 יחזקאל לו כה	4 ישעיה יא א	5 שם שם ב
6 יחזקאל לד כד	7 ישעיה יא י	8 ירמיה כג ה	9 דניאל ז יד	10 שם ב מד
11 זכריה יד ב				

את כל־הגוים אל־ירושלים למִלְחָמָה וגו'. ונֹאמַר, וְזֹאת תְּהִי־הַמַּגָּפָה אֲשֶׁר יִגָּף יְיָ אֶת־כָּל־הָעַמִּים וגו'. ואומר, וְקִצְף גָּדוֹל אֲנִי קִצְף עַל־הַגּוֹיִם הַשְּׂאֲנָנִים אֲשֶׁר אֲנִי קֹצֵפְתִּי מֵעַט וְהִמָּה עֲזָרוּ לְרַעָה. וכן הוא אומר, ³ קִדְּשׁ יִשְׂרָאֵל לִי רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ כָּל־אֲכָלֶיךָ וְאֲשֶׁמוּ רָעָה תָּבֵא אֲלֵיהֶם נָא־יְיָ.

ובביאת מֶלֶךְ־הַמָּשִׁיחַ הַזֶּה, תֵּשֶׁב יְרוּשָׁלַיִם, כַּעֲנִיֵן שֶׁנֹּאמַר, 'עוֹרֵי עוֹרֵי לְבָשִׁי עֹדֵף צִיּוֹן לְבָשִׁי בְּגָדֵי תִפְאָרְתֶּךָ יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ כִּי לֹא יוֹסִיף יְבֹא־כָךְ עוֹד עָרֶךָ וְטָמֵא. ואומר, וְהִיְתָה יְרוּשָׁלַיִם קֹדֶשׁ וְנָרִים לֹא־יַעֲבְרוּ־בָהּ עוֹד. ואומר, וְהִיְהוּדָה לְעוֹלָם תֵּשֶׁב וִירוּשָׁלַיִם לְדוֹר וָדוֹר. וכך אָמַר דָּוִד עָלָיו הַשְּׁלֹמֹם, ⁷ בְּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ כֵּן רֹאֵינוּ בָעִיר יְיָ־צָבָאוֹת בָּעִיר אֲלֵהֵינוּ אֱלֹהִים יְכוֹנְנָה עַד־עוֹלָם סֶלָה.

ובימי מֶלֶךְ־הַמָּשִׁיחַ הַזֶּה, יִהְיֶה שְׁלֹמֹם בְּכָל־הָעוֹלָם כְּדוֹ אַחֵר מִלְחָמַת גּוֹג־וּמָגּוֹג. וְלֹא יִצְטָרְכוּ בְּגִי־אָדָם לְכָל־יָוֵן, כַּעֲנִיֵן שֶׁנֹּאמַר, ⁸ וְכִתְּתוּ חֲרָבוֹתֵיכֶם לְאֵתִים וְחִנִּיתוּתֵיכֶם לְמִזְמוֹרוֹת לֹא־יִשָּׂא גּוֹי אֶל־גּוֹי חֶרֶב וְלֹא־יִלָּמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה. וְאֵף הַחַיּוֹת וְהַבְּהֵמוֹת כִּמוֹ כֵּן יִהְיוּ בְשָׁלוֹם זֶה עִם זֶה וְלֹא יִזְיקוּ זֶה לָזֶה. וְאֵף לְאֲנָשִׁים לֹא יִזְיקוּ כֵּן, כַּעֲנִיֵן שֶׁנֹּאמַר, ⁹ וְכִרְתִּי לָהֶם בְּרִית בְּיוֹם הַהוּא עִם־חַיַּת הַשָּׂדֶה וְעִם־עוֹף הַשָּׁמַיִם וְרִמָּשׁ הָאֲדָמָה וְקִשְׁת וְחֶרֶב וּמִלְחָמָה אֲשֶׁבוֹר מִן־הָאָרֶץ וְהַשְּׂכָבֵתִים לְבִטָּח. ואומר ¹⁰ וְשִׁשְׁשָׁע יוֹנָק עַל־חֶרֶת פֶּתֶן וְעַל מְאוֹרֵת צִפְעוֹנִי גְמוּלָה יָדוֹ הִדָּה. וכן הוא אומר, ¹¹ לֹא־יָרְעוּ וְלֹא־יִשְׁחִיתוּ בְּכָל־הָהָר קֹדֶשִׁי כִּי־מִלָּאָה הָאָרֶץ דָּעָה אֶת־יְיָ בַּיּוֹם לַיּוֹם מִכִּסִּים.

ובימי מֶלֶךְ־הַמָּשִׁיחַ הַזֶּה, תְּהִי־הָאָמְנָה אַחַת בְּעוֹלָם לְהֶאֱמִין בְּאֱלֹהִים וְהִיא אֲמוֹנַת יִשְׂרָאֵל, כַּעֲנִיֵן שֶׁנֹּאמַר, ¹² כִּי־אֲזֹ אֶהְפֹּךְ אֶל־הָעַמִּים שָׁלָה בְּרוּרָה לְקֹרֵא כָלֵם בָּשָׂם יְיָ לְעַבְדּוֹ שָׁכָם אַחֵד. ואומר, ¹³ וְנִלְווּ גוֹיִם רַבִּים אֶל־יְיָ בְּיוֹם הַהוּא וְהָיוּ לִי

1 זכריה יד יב	2 שם א טו	3 ירמיה ב ג	4 ישעיה נב א	5 יואל ד יו
6 שם שם כ	7 תהלים מח ט	8 ישעיה ב ד	9 הושע ב כ	10 ישעיה יא ח
11 שם שם ט	12 צפניה ג ט	13 זכריה ב טו		

לְעַם וּשְׁכֻנָּתִי בְּתוֹכָהּ וְגו'. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, 'וְהָיָה יי לְמַלְךְ עַל-כָּל-הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יי אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד.

וְעוֹד צָרִיכִין אֲנִי לְהַזְכִּיר בְּאַמֶּת שִׁיחִיו הַמַּתִּים בְּזִמְנָן שֶׁיַּעֲד הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ לְהַחְיוֹתָם, כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר עַל יְדֵי יְחֻזְקָא, ²הָיָה עָלֵי יַד-יי וַיּוֹצֵאֵנִי בְּרוּחַ יי וַיְנִיחֵנִי בְּתוֹךְ הַבִּקְעָה וְהִיא מְלָאָה עֲצָמוֹת, וְכָל אוֹתָהּ הִפְרָשָׁה. וְאוֹמֵר, ³יִחִיו מַתִּיָּה נִבְרָתִי יְקוֹמוּן הָקִיצוּ וְרַנְּנוּ שְׁכֵנֵי עֶפְרַיִם כִּי טַל אִוֵּרְתָּ טַלָּה וְאָרֶץ רְפָאִים תִּפְיֶל. וְאוֹמֵר, ⁴אֵל-תִּירָאִי תוֹלַעַת יַעֲקֹב מַתִּי יִשְׂרָאֵל אֲנִי עֲזַרְתִּיךָ נֶאֱמַר-יי וְגֹאֲלֶךָ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁵וְרַבִּים מִיִּשְׁנֵי אֲדַמַּת-עֶפְרַיִם יִקְיצוּ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁶מִזֵּינָן לְתַחֲתֵי-הַמַּתִּים מִן הַתּוֹרָה, שֶׁנֶּאֱמַר, 'וּנְתַתֶּם מִמֶּנּוּ אֶת-תְּרוּמַת יי לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן. וְכִי אֶהְרֹן הַכֹּהֵן קָם שְׁנוֹתָיו לֹא תִרְוּמָה, וְהָאֵל לֹא נִתְחַיְבוּ בְּתִרְוּמָה וּמַעֲשֵׂר אֶלָּא לְאַחֵר כְּנִיסָתָם לְאָרֶץ. אֶלָּא, מִכָּאן לְתַחֲתֵי-הַמַּתִּים מִן הַתּוֹרָה. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁸וְגַם הַקַּמְתִּי אֶת-בְּרִיתִי אִתָּם לְתַת לָהֶם אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן אֶת אֶרֶץ מִגְרֵיהֶם אֲשֶׁר-גָּרוּ בָּהּ. לָכֵן לֹא נֶאֱמַר, אֶלָּא לָהֶם. מִכָּאן לְתַחֲתֵי-הַמַּתִּים מִן הַתּוֹרָה. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁹אֲזִי יִשִּׁיר-מִשָּׁה. אֲזִי שָׁר לֹא נֶאֱמַר, אֶלָּא אֲזִי יִשִּׁיר, לְעַתִּיד-לָבוֹא. מִכָּאן לְתַחֲתֵי-הַמַּתִּים מִן הַתּוֹרָה. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ¹⁰אֲשֶׁרִי יוֹשְׁבֵי בֵיתְךָ עוֹד יִהְיֶה לְךָ סֵלָה. הַלְלֹה לֹא נֶאֱמַר, אֶלָּא יִהְיֶה לְךָ, לְעַתִּיד-לָבוֹא. מִכָּאן לְתַחֲתֵי-הַמַּתִּים מִן הַתּוֹרָה.

וְכָל מִי שֶׁאִינוּ מוֹדֶה בְּדַבָּר זֶה, כְּאֵלּוּ פּוֹפֵר בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָה וְאִין לֹא חִלָּק לְעוֹלָם הַבָּא. שְׁכָל מְדוּתָיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְדָה כְּנֶגֶד מְדָה. הוּא כֹפֵר בְּתַחֲתֵי-הַמַּתִּים, לְפִיכָךְ לֹא יִהְיֶה לֹא חִלָּק בְּתַחֲתֵי-הַמַּתִּים. וְכָל שְׂאֵר יִשְׂרָאֵל שְׂמוּדִים בְּתַחֲתֵי-הַמַּתִּים, יִזְכּוּ וְיִחִיו, וַיֵּשׁ לָהֶן חִלָּק לְעוֹלָם הַבָּא, כְּעֵנֶן

1 זכריה יד ט 2 יחזקאל לו א 3 ישעיה כו יט 4 שם מא יו 5 דניאל יב ב
6 סנהדרין צ ב 7 במדבר יח כח 8 שמות ו ד 9 שם טו א 10 תהלים סד ה

שנאמר, ¹ ונעמד בקלם צדיקים לעולם יירשו ארץ וגו'.
 לכן בני, שימו לבבכם ונפשכם לידיעת הבורא, ותודו
 ותאמינו בכל אלו הדברים אשר פתבתי במעלת המדה
 הזאת, מפני שקלם גופי-תורה ושרשי-האמונה, וכלן מביאין
 את האדם לידע ולהפיר את בוראו ותברך. והאלהים יפתח
 לנו דרך ידיעתו, ² ויירנו מדרכיו ונלכה בארחתיו, למען
 רחמיו הרבים.

המעלה השנית

מעלת אהבת האל ותברך

ובכללה אהבת הרע

בני, בואו ואלמדכם מעלת אהבת הבורא. דעו בני, כי
 מעלת אהבת הבורא ותברך, היא מעלה גדולה ונכבדת עד
 מאד. שקל העובד לבורא מאהבה, נקרא אוהבו. שכן מצינו
 באברהם אבינו עליו השלום, שמתוך שעבד לבורא מאהבה,
 נקרא אוהבו, שנאמר, ³ זרע אברהם אהבי. ומנין שעבד
 אברהם אבינו לבורא מאהבה, שנאמר ⁴ וישכם אברהם בבקר
 ויחבש את-חמרו וגו'. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, מפאן
⁵ שאהבה מקלקלת את השורה. שמתוך שרצה לעבוד לקונו
 מאהבה, תקן הוא בעצמו את החמור ודא צנה לאחד מבני
 ביתו לתקנו.

ומעלת המדה הזאת נמצאת בצדיקים המפרסמים
 והידועים בחסידות ובפרישות שעובדים לקונם מאהבה לא
 על-מנת לקבל שכר וגמול טוב ממנו. וגם אינם פורשים
 עצמם מן העברות מיראת ענש ופרענות, אלא הכל מאהבת
 הבורא וכדי לקיים מצותיו כעבד שמקבל עליו גזרת רבו,
 כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶ אל תהיו כעבדים

4 בראשית כב ג

5 שם מא ח

2 שם ב ג

1 ישעיה ס כא

6 אבות א ג

5 בראשית רבא נה יא

המשמשין את הרב על-מנת לקבל פרס, אלא הו' בעבדים
המשמשין את הרב על-מנת שלא לקבל פרס. לפי שאינו
דומה העושה אצל רבו מאהבה לעושה מיראה. שהעושה
אצל רבו מיראה, כשהוא מטרים עליו, מניחו והולך לו. אבל
העושה מאהבה אינו כן, שאין לו אהבה במקום יראה ויראה
במקום אהבה אלא במדת המקום בלבד. שכך אמרו חכמינו
זכרונם לברכה, ¹עשה מאהבה ועשה מיראה. עשה מאהבה,
שאם באת לשנא, אין אוהב שונא. ועשה מיראה, שאם באת
לבעוט, אין ירא מבועט. וכן משה עליו השלום מזהיר את
ישראל, ²ואהבת את יי אלהיה בכל-לבבך ובכל-נפשך ובכל
מאדך. שכל העושה מאהבה, אין שכרו מקפח, כענין שנאמר,
³ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי. ואמרו חכמינו
זכרונם לברכה, ⁴ואהבת את יי אלהיה בכל-לבבך, בשני
יצריה, ביצר-טוב וביצר-רע. בכל-לבבך, שלא יהא לבך
חלוק עליה אם לעבוד לבורא אם לאו. בכל-נפשך, אפילו
נוטל את נפשך, כענין שנאמר, ⁵כי-עליה הרגנו כל-היום.
ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶וכי היאך אפשר לו לאדם
להרג בכל יום, אלא אהבהו עד מצוי-נפש. שכן מצינו
ברבי עקיבא, ⁷שהיו מסרקין את בשרו במסרק של ברזל,
והיו שוקלין את בשרו במקולין, ואותה-שעה, זמן קריאת-
שמע היתה, והיה מקבל עליו מלכות-שמים, כדי לקיים ⁸ואהבת
את יי אלהיה בכל-לבבך ובכל-נפשך, אפילו נוטל את נפשך.
ויצתה נשמתו באחד. ועוד אמרו, ⁹בכל-נפשך, בכל נפש
ונפש שברא בך, שעל כל נשימה ונשימה שאדם מעלה, חייב
לקיים ליוצרו, כענין שנאמר, ¹⁰כל הנשמה תהלל יה, על
כל נשימה ונשימה. בכל מאדך, בכל ממונה. ואמרו חכמינו
זכרונם לברכה, ¹¹אם נאמר בכל-נפשך למה נאמר בכל-

1 ירושלמי סוטה ה ה, דף כה: 2 דברים ו ה 3 שמות כו 4 תוספתא ברכות פ"ו יא
5 תהלים מד כג 6 ילקוט שמעוני ח"א תהלים, ספרי ואתחנן ו ה 7 ברכות סא ב
8 דברים רבא ב כו 9 תהלים קג ו 10 ברכות סא ב

מאדה, ואם נאמר בכל-מאדה למה נאמר בכל-נפש. אלא, יש לה אדם שגופו חביב עליו מממונו, לךך נאמר בכל-נפש. ויש לה אדם שממונו חביב עליו מגופו, לךך נאמר בכל-מאדה. משל לאוהבו של מלך שכבד את המלך בדורון, כל זמן שהוא מכבדו במה שהוא חביב עליו, הוא ערב לו ביותר. אבל אם מכבדו במה שאינו חביב עליו, כלום הוא ערב לו? דבר אחר, בכל-מאדה, בכל מדה ומדה שהוא מודד לה בין במדה טובה בין במדת פרעניות, בכל הני מודה לו ומברך לו מאד מאד, פענן שאמר דוד עליו השלום, ² כוס-ישועות אשא, ובשם יי אקרא. ³ צרה ויגון אמצא, ובשם-יי אקרא. וכן הוא אומר, ⁴ חסד-ומשפט אשירה. כלומר, אם גמילות-חסד עושה המקום עמי, אשירה ואברך אותו. ואם חליקה משפט עושה עמי, כמו כן אשירה ואברך אותו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵ חביב אדם לברך על הרעה ברוך דין האמת, כשם שמברך על הטובה ברוך הטוב והמטיב. והכל יקבל מאת הקדוש-ברוך-הוא באהבה ובשמחה ובטוב לבב, פענן שנאמר, ⁶ ואהבת את יי אלהיך בכל-לביך ובכל-נפשך ובכל-מאדה. ואומר, ⁷ ואתה מרום לעלם יי. לעולם ידה על העליונה, פענן שנאמר, ⁸ יי נתן ויי לקח יהי שם יי מברך. בין נתן בין לקח, יהי שם יי מברך.

בני, הווי זהירין באהבת הבורא יתברך, שכל מי שאוהב את האל בכל לבו ותכלה נפשו אליו ותכסוף לאהבתו תמיד, הוא המכירו והדבק בדרךיו, פענן שנאמר, ⁹ ואהבת את יי אלהיך וגו'. וסמך לה, והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוה היום על-לביך. כלומר, מתוך שאדם אדוק וקשור באהבה הבורא, יהיו מצותיו חקוקים על לבו תמיד. וראוי להם בני לידע במה יגיע האדם לאהוב את

1 ברכות נד א במשנה 2 תהלים קטו יג 3 שם שם ג-ד 4 שם קא א
5 ברכות נד א במשנה 6 דברים ו ה 7 תהלים צב ט 8 איוב א כא 9 דברים ו ה

בֹּרְאוֹ? תַּחֲלָה צָרִיךְ לָכֶם לַחֲשׁוֹב עַל רַב הַטּוֹבוֹת שֶׁגִּמְלָכֶם הַבּוֹרֵא וְגוֹמֵל לָכֶם תָּמִיד בְּכָל שָׁעָה וּבְכָל רִגְעַ. שְׂאֵם יִגְמְלָכֶם אָדָם כִּיּוֹצֵא בָכֶם אֶחָד מִנִּי־אֱלֹהִי מִמָּה שֶׁגִּמְלָכֶם הַבּוֹרֵא, הֵייתֶם מְכַרְחִים לְהַקְשֵׁר בְּאַהֲבָתוֹ וּלְאַהֲבוֹ אוֹתוֹ אֲהַבָה עֲזָה, כִּלְ־שֶׁכֵּן לְמִלֵּךְ מִלְכֵי־הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא.

וְעוֹד צָרִיךְ לָכֶם בְּנִי, לְמֵאוֹס הָעוֹלָם־הַזֶּה וּלְעֻזּוֹב הַהֲנָאוֹת הַגּוֹפְנוֹת עֲבוֹר אֲהַבַת הַבּוֹרֵא, וּלְמֵאֵס כָּל מַה שִׁימָאֵס וּלְאַהֲב כָּל מַה שִׁיאֲהַב, כְּדִי שֶׁלֹּא תִבּוֹא עֲלֵיכֶם שׁוֹם סָבָה לְהַפְר אֲהַבַת הַמָּקוֹם מִכֶּם. וַיְהִי פִּיּוֹמֵיכֶם וּלְבַבְכֶם שׁוֹיִן בְּאַהֲבָתוֹ. וְכָל מַעֲשֵׂיכֶם בַּמִּפְעַל וּבַמִּבְטָא וּבַשְּׂבִתְכֶם בְּכַתִּיכֶם וּבְלִכְתִּתְכֶם בַּדֶּרֶךְ וְכָל עֲנִינֵיכֶם בַּמַּשָּׂא וּבַמִּתֵּן, בְּכָל־ם תִּהְיֶה כּוֹנֵנְתְכֶם בָּהֶם לְזַכֵּר אֲהַבָתוֹ. וּבַעֲנִיָּן זֶה, תִּקְבַּע אֲהַבַת־הַמָּקוֹם בְּלִבְבְּכֶם וּתְאַהֲבוּהוּ אֲהַבָה עֲזָה בִּלְ תִסּוֹר מִכֶּם לְעוֹלָם. לָכֵן צָרִיךְ לָכֶם בְּנִי, לְתַקֵּן כָּל יַעֲוִיתֵיכֶם וּלְיִשָּׁר כָּל מַדּוּתֵיכֶם וּלְפַקּוֹד כָּל עֲנִינֵיכֶם, שִׁיְהִי כָל־ם עֲבוֹר אֲהַבַת הַבּוֹרֵא, לֹא כְּדִי לְהִרְאוֹת לְאַנְשִׁים כְּדִי שִׁיַּחֲזִיקוּ אֶתְכֶם חֲסִידִים וְיֶאֱ־שְׁמִים, וְלֹא כְּדִי שִׁיכְבְּדוּ אֶתְכֶם בְּנִי־אָדָם, וְלֹא כְּדִי שִׁיעֲלוּ אֶתְכֶם לְשׁוֹם מַעֲלָה בְּעוֹלָם, שֶׁכֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, ¹שֶׁלֹּא תֹאמַר, הֲרִינִי לְוֹמֵד תּוֹרָה בְּשִׁבִּיל שְׂאֲהִיָה עֲשִׂיר, בְּשִׁבִּיל שְׂאֲקִרָא רַבִּי, בְּשִׁבִּיל שְׂאֲקַבֵּל שְׂכָר לְעוֹלָם־הַבָּא, תִּלְמוּד לְוֹמֵר, לְאַהֲבָה אֶת־יְיָ, כָּל מַה שֶּׁאַתֶּם עוֹשִׂים, לֹא תַעֲשׂוּ אֵלָּא מֵאַהֲבָה. וְעוֹד אָמְרוּ², ³אֲשֶׁר־אִישׁ יֵרָא אֶת־יְיָ בַּמִּצְוֹתָיו חֲפֵץ מְאֹד. בַּמִּצְוֹתָיו, וְלֹא בַשְּׂכָר מִצְוֹתָיו. וְאָמְרוּ, ⁴עֲשֵׂה דְבָרִים לְשֵׁם פִּעֲלָם וְדַבֵּר בָּהֶם לְשֵׁמָם, וְאַל תַּעֲשֵׂם עֲטָרָה לְהַתְגַּדֵּל בָּהֶם, וְלֹא קָרֵדִם לְהִיּוֹת עוֹדֵר בּוֹ.

בְּנִי, בּוֹאוּ וִירְאוּ כַּמָּה שְׂכָרוֹ שֶׁל אוֹהֵב אֶת הַמָּקוֹם גְּדוֹל, שֶׁכֵּן זְכוּתוֹ עוֹמֶדֶת לוֹ עַד אֲלֵפִים דּוֹרוֹת, כְּעֻנֵּן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵וְעֲשֵׂה

1 נדרים סב א	2 עבודה־זרה יט א	3 תהלים קיב א	4 נדרים סב א
5 שמות כ ו			

חסד לאֲפִים לאֲהָבִי וְלִשְׁמֶרִי מִצּוֹתַי. 'אִי לְאֲפִים, שׁוֹמֵעַ אֲנִי
מֵעוֹט אֲפִים שְׁנִים. תִּלְמִיד לֹמֵר, *לְאֲלֹף דּוֹר, דּוֹרֵי-דּוֹרִים לְאִין
חֶקֶר וְאִין מִסְפָּר. לֹאֲהָבִי וְלִשְׁמֶרִי מִצּוֹתַי, אֵלֶּי שְׁנוֹתָנִים נִפְשָׁם
עַל הַמִּצּוֹת. מֵה לָּךְ יוֹצֵא לְהַרְג, עַל שְׁמִלְתִּי אֶת בְּנִי. מֵה
לָּךְ יוֹצֵא לְצֹלֵב, עַל שְׁאֲכַלְתִּי אֶת הַמִּצְוָה. מֵה לָּךְ לִוְיוֹה מֵאָה
רְצוּעוֹת, עַל שְׁנִטְלִיתִי אֶת הַלְוִיָּה. מֵה לָּךְ אֶתָּה נִסְקָה, עַל שְׁאֲהַבְתִּי
לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ²וְאָמַר אֵלָיו מֵה הַמִּכּוֹת
הָאֵלֶּה בֵּין יְדִידָה וְאָמַר אֲשֶׁר הִכִּיתִי בֵּית מִצְהָרִי. הַמִּכּוֹת
הַלְלוּ גִרְמוֹ לִי לְאֹהֹב לְאָבִי שְׁבַשְׁמִים. וְתִנָּא דְבִי-אֲלֵיהּ,
³אֲנִי כִפְרָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹמוֹת מוֹשְׁבוֹתֵיהֶם, שְׁאִין
מִלִּין וְאִין קוֹרִין וְאִין שׁוֹנִין וְאִין נִכְנָסִין לְבְרִית אֵלֹהִים
בְּאֵהֶב אֲבִיהֶם שְׁבַשְׁמִים. לְפִיכָךְ, אָמַר הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
אֲפֹלֵי יַעֲמְדוּ כָּל אֲמוֹת-הָעוֹלָם וְיִתְּנוּ כִסְפָּם וְזָהָבָם וְכָל
מַחֲמֵדֵיהֶם הַטּוֹבִים, וְיֹאמְרוּ תֵּן לָנוּ כְּתֵר בֵּית-אֶהֱלֹן, כְּתֵר
בֵּית-דָּוִד, אֵינִי נוֹתֵן לָהֶם אֲפֹלֵי דָבָר אֶחָד מִבְּזוּתָהּ שֶׁל תּוֹרָה,
שְׁנֹאֲמַר, ⁴מִיָּם רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת-הָאֱהָבָה וְגוֹי.
בְּאוֹתָהּ שְׁעָה אָמַר הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲפֹלֵי יַעֲמְדוּ אֲמוֹת
הָעוֹלָם וְיִכְנּוּ לִי בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ יוֹמֵר מִכֶּסֶם, וְיֹאמְרוּ לִי, תֵּן לָנוּ
כְּתֵר בֵּית-אֶהֱלֹן, כְּתֵר בֵּית-דָּוִד, אֵינִי נוֹתֵן לָהֶם אֲפֹלֵי דָבָר אֶחָד
מִבְּזוּתָהּ שֶׁל תּוֹרָה, שְׁנֹאֲמַר, ⁴מִיָּם רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת-
הָאֱהָבָה וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטָפוּהָ אִם-יִתֵּן אִישׁ אֶת-כָּל-הוֹן בֵּיתוֹ
בְּאֱהָבָה בּוֹז יְבוֹזוּ לוֹ. וְשְׁנֵי חֻכְמִים בְּמִשְׁנָה, ⁵כָּל אֱהָבָה שֶׁהִיא
תְּלוּיָה בְּדָבָר, בְּטֵל דָּבָר, בְּטֵלָה אֱהָבָה. וְשֵׁאִינָה תְּלוּיָה בְּדָבָר,
אִינָה בְּטֵלָה לְעוֹלָם. וְאִי זֶה הִיא אֱהָבָה שֶׁהִיא תְּלוּיָה בְּדָבָר? כְּגוֹן
אֱהָבָה בְּלֶעָם בְּן-בְּעוֹר וּבְלֶעָם בְּן-צִפּוֹר מִלֶּךְ מוֹאָב. וְשֵׁאִינָה
תְּלוּיָה בְּדָבָר, אִינָה בְּטֵלָה לְעוֹלָם, כְּגוֹן אֲבִרָהֶם יִצְחָק וְיִצְחָק
לָהֶם וְלִבְנֵיהֶם וְלִבְנֵי-בְנֵיהֶם עַד סוֹף-כָּל-הַדּוֹרוֹת.

1 ילקוט שמעוני, ח"א, רצב 2 זכריה יג ו 3 תנא דבי אליהו כח, עמ"ד 141
4 שירי-השירים ח ז 5 אבות ה טז * דברים ז ט

ומה היא האהבה? שיאהב אדם את המקום וישמע בקולו וידבק באהבתו דבוק יתר, כענין שנאמר, ¹ וישמע בקולו וידבקה בו. לכן בני, הווי זהירין מאד באהבת-המקום כמו שאתם נוהרים בחייכם, לפי שהאדם נקרא עולם קטן. וכל מי שאינו אוהב את בוראו אהבה שלמה, מאבד את נפשו, וכאלו מאבד את כל העולם כלו. וכשם שחייב אדם לאהוב את בוראו, כך חייב אדם לאהוב איש את חברו. שהרי ישראל הן חביבין לפני הקדוש-ברוך-הוא יותר מכל שאר האמות. ומתוך חבתן קראו בניו, כענין שנאמר, ² בנינים אתם ליי אלהיכם. ואומר, ³ בני בכרי ישראל. ולא עוד אלא שמתוך חבתן יחד שמו עליהן מה שלא עשה לאחת משאר האמות אלא לישראל בלבד, כענין שנאמר, ⁴ כה-אמר יי מלך-ישראל וגאלו יי צבאות אני ראשון ואני אחרון ומבצעדי אין אלהים. ואומר, ⁵ ובראו כל-עמי הארץ כי שם יי נקרא עליה ובראו ממך. ולא עוד אלא, שקנה אותם לחלקו, כענין שנאמר, ⁶ כי חלק יי עמו יעקב חבל נחלתו. ואומר, ⁷ הלא-הוא אביה קנה הוא עשה ויכנה.

ומתוך חבתן קראו מלכים וקדושים, כענין שנאמר, ⁸ ואתם תהיו-לי ממלכת כהנים וגוי קדוש וגוי. ואומר, ⁹ והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני. ומשלו חכמים באגדה, ¹⁰ משל לבני-מדינה שעשו שלש עטרות למלך. מה עשה המלך, נתן בראשו אחת, ושמים בראשו בניו. כך בכל יום מכתירים העליונים לפני הקדוש-ברוך-הוא, שלש קדשות, ואומרים, ¹¹ קדוש קדוש קדוש יי צבאות מלא כל-הארץ כבודו. מה הקדוש-ברוך-הוא עושה? נותן בראשו אחת, ושמים בראשו של ישראל, שנאמר, ¹² והתקדשתם

1 דברים ל כ 2 שם יד א 3 שמות ד כב 4 י-עיה מד ו 5 דברים כח י
6 שם לב ט 7 שם שם ו 8 שמות יט ו 9 ויקרא יא מד 10 ויקרא רבא כד ז
11 יעיה ו ג 12 ויקרא יא מד

והייתם קדושים כי קדוש אני. הרי שתי קדושות לישראל, ולקדוש-ברוך-הוא קדושה אחת.

ומתוך חבתו, נמן להן את התורה שהיא סם-חיים. וכל זמן שעוסקין בה, אין כל אמה ולשון שולטת בהן. משלו חכמים באגדה, ¹ למה הדבר דומה, למלך שהיה לו בן יחידי מאשתו, והיו לו בני-פילגשים. הרגיש המלך בבני-הפילגשים שהם מתקנאין על בנו ומבקשין להזיקו. אמר המלך בלבבו, אם חסד-שלום יעלה בידם לצעות מה שהן חושבין על בני, על מי תתקים מלכותי. מה עשה המלך, צמד ודבק את בנו אצלו ותלה לו קמיע בצווארו, שאפלו נפל בידם אינם יכולים להזיקו. ופטם מאכלו ומשקהו ומלבושו וכל כלי תשמישו ומרפבתו ² בתירקין, שלא יהא סם-המנות מזיקו. כך כל זמן שישראל עוסקין בתורה שהיא סם-חיים, אין כל אמה ולשון שולטת בהן.

בני, בואו וראו כמה חבתו של ישראל לפני המקום, שקראן בשמות הרבה של חבה. שבתחלה קראן בנו בכורו, כענין שנאמר, ³ בני בכרי ישראל, בכור לירשה. שפשם שהבכור נוטל פי שנים בירשת אביו, כך ישראל יורשין העולם-הזה ונוחלין העולם-הבא. וקראן בן יקיר לאהבה, כענין שנאמר, ⁴ הכן יקיר לי אפרים. כאדם שיש לו בן יחידי ואוהבו אהבה עזה. וקראן ילד שעשועים לשדור, כענין שנאמר, ⁵ אם ילד שעשועים. כאדם שמשתעשע ומשחק עם בנו הקטן. וקראן נער לענשין, כענין שנאמר, ⁶ כי נער ישראל ואהבהו. שפשם שהנער אינו ראוי לענשין, כך ישראל אינו נענשין לדון בכליה, כענין שנאמר, ⁷ כי אעשה כלה בכל-הגוים אשר הפצותיה שם אך אתה לא-אעשה כלה. גדולה היא החבה שחבב הקדוש-ברוך-הוא את ישראל,

1 למ"מ. 2 תרופה 3 שמות ד כב 4 ירמיה לא יט 5 שם 6 הושע יא א 7 ירמיה ל יא

שָׁאף בְּתוֹךְ גְּלוּתָם אֵינוֹ עוֹזְבֵם בְּיַד הָאֲמוֹת, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר,
 'וְאִם גַּם-זֹאת בְּהִיּוֹתָם בְּאֶרֶץ אֲבִיהֶם לֹא-מֵאֲסָתִים וְלֹא-
 גַּעֲלָתִים לְכַלְתָּם לְהַפִּיר בְּרִיתִי אִתָּם כִּי אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיהֶם.
 וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹשֵׁךְ חוּט שֶׁל
 חֶסֶד עֲלֵיהֶן בְּפָנֵי הָאֲמוֹת, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר,² וַיִּתֵּן אוֹתָם לְרַחֲמִים
 לְפָנָי כָּל-שׁוֹבֵיהֶם. הֲלֹא תֵּרְאוּ מֶה שֶׁנֶּאֱמַר בְּיוֹסֵף הַצַּדִּיק,
 'וַיְהִי יְיָ אֶת-יוֹסֵף נִיט אֲדָיו חֶסֶד וְגו'. בְּמִשָּׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם
 כְּתִיב,³ וְגַם הָאִישׁ מִשָּׁה גָדוֹל מְאֹד וְגו' בְּעִנְיָ עֲבָדֵי-פָרַע
 וּבְעִנְיָ הָעָם. בְּמֶרְדֵּכִי וְאַסְתֵּר כְּתִיב,⁴ וַיֵּאָהֵב הַמֶּלֶךְ אֶת-אַסְתֵּר
 מִכָּל-הַנָּשִׁים וַתִּשָּׂא-חַן וְחֶסֶד לְפָנָיו וְגו'. וְאֹמֵר,⁵ כִּי-גָדוֹל
 מֶרְדֵּכִי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ. בְּדָנִיֵּאל כְּתִיב,⁶ וְדָנִיֵּאל בְּתַרְע מֶלֶכָּא.
 בַּחֲנַנְיָה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזָרְיָה כְּתִיב,⁷ בְּאֲדִין מֶלֶכָּא הִצִּלַּח לְשֹׁדְרֵךְ
 מִיִּשְׂךְ וְעַבְדֵּי נְגוּ בַּמְדִּינָה בְּבֵל. וְאַמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּה,
 'בַּחֲמִשָּׁה לְשׁוֹנוֹת שֶׁל חֲפָה חֲבֵב הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת
 יִשְׂרָאֵל: בְּדַבִּיקָה, בַּחֲשִׁיקָה, וּבַחֲפִיצָה, בְּאַהֲבָה, בְּדַבּוּר.
 בְּדַבִּיקָה, שֶׁנֶּאֱמַר,⁸ וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים בְּלָכֶם
 הַיּוֹם. בַּחֲשִׁיקָה, דְּכְתִיב,⁹ לֹא מֶרְבָּכֶם מִכָּל-הָעַמִּים חֶשֶׁק יְיָ
 בָּכֶם וַיִּבְחַר בָּכֶם כִּי-אַתֶּם הַמַּעֲט מִכָּל-הָעַמִּים. בַּחֲפִיצָה,
 שֶׁנֶּאֱמַר,¹⁰ וְאַשְׁרוּ אֶתְכֶם כָּל-הַגּוֹיִם כִּי-תִהְיוּ אִתָּם אֶרֶץ חֶפֶץ
 אָמַר יְיָ צְבָאוֹת. בְּאַהֲבָה, שֶׁנֶּאֱמַר,¹¹ אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם אָמַר יְיָ.
 בְּדַבּוּר, שֶׁנֶּאֱמַר,¹² דַּבְּרוּ עַל-לֵב יְרוּשָׁלַיִם. וְכֵן אָנוּ לְמַדִּין
 מִפֶּרֶשְׁתּוֹ שֶׁל אוֹתוֹ-רָשָׁע, וְהוּא שָׂכֵם בֶּן-חַמּוּר. בְּדַבִּיקָה,
 שֶׁנֶּאֱמַר,¹³ וַתִּדְּבַק נַפְשׁוֹ בְּדִינָה. בַּחֲשִׁיקָה, שֶׁנֶּאֱמַר,¹⁴ שָׂכֵם
 בְּנֵי חֶשֶׁק נַפְשׁוֹ בְּבִתְכֶם. בַּחֲפִיצָה, שֶׁנֶּאֱמַר,¹⁵ כִּי-חֶפֶץ בְּבֵת-
 יַעֲקֹב. בְּאַהֲבָה, שֶׁנֶּאֱמַר,¹⁶ וַיֵּאָהֵב אֶת-הַנְּעֻרָה. בְּדַבּוּר, שֶׁנֶּאֱמַר,
 'וַיִּדְּבַר עַל-לֵב הַנְּעֻרָה. וְלֹא עוֹד אֶלָּא, שֶׁמִּתּוֹךְ חֲבָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל

1 ויקרא כו מד	2 תהלים קו מד	3 בראשית לט כא	4 שמות יא ג	5 אסתר ב יז
6 שם טו ד	7 דניאל ב מט	8 שם ג ל	9 בראשית רבא פו	10 דברים ד ד
11 שם יז ז	12 מלאכי ג יב	13 שם א ב	14 ישעיה מ ב	15 בראשית לד ג
16 שם כח ח	17 שם י"ח יט	18 שם שם ג	19 שם	

לפני המקום, ¹אפלו המלאכים אינן רשאים לומר שירה עד שיאמרו ישראל תחלה, כענין שנאמר, ²וקרא זה אל-זה ואמר קדוש קדוש קדוש יי צבאות מלא כל-הארץ כבודו. מלא כל-העולם לא נאמר, אלא מלא כל-הארץ, זה שירן של ישראל שעולה מן הארץ.

וכיון שהקדוש-ברוך-הוא אוהב את ישראל ביותר, אם כן יש להן לכל אחד ואחד מישראל לאהוב איש את חברו כגופו. וכן משה מזהיר את ישראל, ³ואהבת לרעהו כמוהו. מכאן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴זהו כלל גדול בתורה, דעך סני, לחכך לא תעביד.

ותנא דבי אליהו, ⁵כשם שהקדוש-ברוך-הוא יהי שמו הגדול מבורך לעולם ולעולמי-עולמים אוהב את ישראל בכל מקומות מושבותיהם ואוהב את תלמידי-חכמים ביותר, שנאמר ⁶אהבתי אתכם אמר יי וגו', ואומר ⁷ואת-עשו שנאתי וגו', כך יהא אדם אוהב את ישראל בכל מקומות מושבותיהם ואוהב את תלמידי-חכמים ביותר. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה. שכל זמן שהבריות אוהבין זה את זה, מקרבין זה את זה לתורה ולמצות. ושםא יאמר אדם, הריני אוהב את חברי ביותר אבל אם סרח עלי איני מוחל לו, תלמוד לומר, ⁹ואהבת לרעהו כמוהו. שכשם שאם סרחת על חברה תרצה שימחול לך על עלבונך, כך אם סרח עליה תמחול לו על עלבונה. ¹⁰יכול אפלו בזמן שאינו נוהג בשורה, תלמוד לומר, כמוהו, לא אמרתי אלא בזמן שהוא נוהג בשורה.

ושםא יאמר אדם, הריני אוהב את המקום ואוהב את התורה ואת חכמי-התורה וכל אדם שנוהג בשורה ואוהב כל אדם שעוסק במצות ובמעשים-טובים, אבל מתר לי

1 הולין צא ב 2 ישעיה ו ג 3 ויקרא יט יח 4 שבת לא א
5 תנא דבי אליהו רבא, פרק כח, עמוד 140—139 6 מלאכי א ב 7 שם כס ג
8 אבות א יב 9 ויקרא יט יח 10 אבית דרבי נחן, פרק טו ה

להחניף את הרשעים ולהתערב עמהן, תלמוד לומר, ¹ואהבי
 יי שנאו רע וגוי. ולא עוד אלא שמצוה לשנא את הרשעים
 ולהתקוטט עמהן בפעם שרואה אותן שאין נוהגין בשורה,
 כענין שנאמר, ²הלא-משנאיה יי, אשנא ובתקוממיה אתקוטט.
 ושמא יאמר אדם, הרי כבר נאמר, ³לא-תשנא את-
 אחיה בלבבך, הוכח תוכים את-עמיתך ולא-תשא עליו חטא.
 לא דבר הכתוב אלא במי שרואה נוהג שלא בשורה
 שאסור לשנאתו עד שלא יוכיחנו, שאם יוכיחנו שמא יחזור
 בו. ועל זה אמר הכתוב, ⁴הוכח תוכים את-עמיתך ולא-
 תשא עליו חטא, מי שאתה נושא חטא על שנאתו, שאם
 אתה מוכיחו חוזר בו. יצא מי שאתה מוכיחו וחוזר ומוכיחו
 ואינו מקבל תוכחה ואינו חוזר בו, שמצוה לשנאתו. שכל
 האוהב את הרשעים, סופו להיות לוקה עמהם, שכן אמר
 במשל, ⁵בהדי הוצא, לקי ברפא. וכן מצינו ביהושפט מלך
 יהודה שהלך למלחמה עם אחאב כדי לעורו, שנקנסה עליו
 מיתה, שנאמר, ⁶ויהי כראות שרי הרכב את-יהושפט והמה
 אמרו מלך-ישראל הוא ניטבו עליו להלחם ויוצק יהושפט
 ויי עורו ויסיתם אלהים ממנו. ומנין שנקנסה עליו מיתה,
 שנאמר, ⁷ויצא אל-פניו יהוא בן-חנני טחיתו ויאמר אל-
 המלך יהושפט הלא שבע לעור ולשנאי יי תאהב ובזאת עליך
 קצף מלפני יי. מה כתיב שם, ⁸אכל דברים טובים נמצאו
 עמך כי-בערת האשרות מן-הארץ והכינות לבבך לירוש
 האלהים. מלמד, שנקנסה עליו מיתה אקמלא שנמצא לו זכות.
 וכן צריך לו לאדם לאהוב את הגרים, כענין שנאמר,
 ויאהבתם את-הגר כי-גרים הייתם בארץ מצרים. ואמרו
 חכמינו וזכרונם לברכה, ¹⁰אתה מוצא ארבעים ושמנה פעמים
 הזהיר הקדוש צריך והוא על הגרים, ובנגידן הזהיר הקדוש צריך

1 תהלים צו י 2 שם קלט כא 3 ויקרא יט יו 4 שם 5 בבא קמא צב א
 6 דברי הימים ב יח לא 7 שם יט ב 8 שם שם ג 9 דברים י יט 10 תנחומא ויקרא ב
 * פירוש, בעקירת הקוצ נעקר הכרוב עמו.

הוא על עבודה-זרה. אָמר הקדוש-ברוך-הוא, דִּיו שְׁהֵנִים
עבודה-זרה שָׁלוּ וְכָא אָצְלִי. לְפִיכָּה, אָנִי מִזְהִירָה עָלָיו שְׁלָא
תִּנְהוּ, שְׁאֲנִי אוֹהֵבוּ, שְׁנֹאֲמַר, וְאוֹהֵב גַּר קָתַת לֹו קָחַם וְשִׁמְלָה.
וּבִמָּה יִגִּיעַ הָאָדָם לְאוֹהֵב אֶת חֲבֵרוֹ אֶהְכָּה שְׁלָמָה ?
שְׁיוֹפְרֵהוּ תָמִיד קְטוּבָה בְּכָל-עֵת וּבְכָל-שָׁעָה, וְיִרְאֶה אוֹתוֹ
תָּמִיד קָפְנִיו בְּכַבּוּדוֹ, וּמִסְפַּר בְּטוֹבָתוֹ, וּמַעֲלִים עֵינָיו מִגְּנוּתוֹ,
וּמִכֶּסֶה פְּשָׁעָיו, וּמוֹכִיחוֹ בֵּינוֹ לְבֵינוֹ כְּשִׁרְאוּהוּ שְׁאִינוֹ נוֹהֵג
בְּשׁוּרָה, וְשִׁמְח בְּזִכְרֵתוֹ, וְעֹרְבִים עָלָיו דְּבָרָיו, וְאִינָם עָלָיו
לְמַשָּׂא, וְיִרְא מֵאַהֲבָתוֹ שְׁלָא תְּבוֹא עָלָיו שׁוּם סָבָה לְהַפְרִידוֹ
מִמֶּנָּה, וּמִתּוֹךְ אֶהְכָּתוֹ מִשְׁפִּיל עֲצָמוֹ לְפָנָיו וּמִכְנִיעַ אֶת לְבוֹ
לְעַבְדּוֹ, וּמִחוּר לְהִתְרַצוֹת אֵלָיו בְּמַעֲשָׂיו, וְאוֹהֵב אֶת אוֹהֲבָיו,
וְשׁוֹנֵא אֶת שׁוֹנְאָיו, וּמְדַרְיֵכוֹ בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת. וְכֹל
מִי שֶׁנוֹהֵג הַמִּנְהֵג הַזֶּה, בְּיָדוּעַ שְׁאוֹהֵב אֶת חֲבֵרוֹ אֶהְכָּה שְׁלָמָה.
בְּנִי, *אוֹהֵבוֹ אֶת נְשׁוֹתֵיכֶם כְּגוֹפְכֶם, וְתַכְבְּדוּ אוֹתָן בְּמַלְבוּשִׁים
וּבְתַכְשִׁיטִין יוֹתֵר מִגּוֹפְכֶם, כְּמוֹ שֶׁתַּרְצוּ שְׁתַּאֲהֲנָה גַּם הֵן
אִתְּכֶם, כְּעֵנִין שְׁנֹאֲמַר, ²אֵילָת אֶהְבִּים וַיַּעֲלֵת-חֵן וַיְדִיעַ יְרֵנָּה
בְּכָל-עֵת בְּאַהֲבָתָה תִּשְׁגָּה תָּמִיד. וְתַאֲהֲבוּ גַּם אֶת רַעֲיֵכֶם
וְשִׁכְנֵיכֶם הַטּוֹבִים, כִּי לְפַעֲמִים יוֹעִילוּ לָכֶם יוֹתֵר מִקְרוֹבֵיכֶם,
כְּעֵנִין שְׁנֹאֲמַר, ³בְּכָל-עֵת אֶהֱבֶה הָרַע וְאֶח לְצָרָה יִלְדֵה. וְאוֹמַר,
טוב שָׁכֵן קָרוֹב מֵאֵח רַחוּק.

בְּנִי, הַתְּנַהֲגוּ עִם כָּל הָאָדָם בְּמוֹסֵר הַטּוֹב, כִּי בְּדָבָר הַזֶּה
תִּרְבֶּה עֲלֵיכֶם אֶהְבַּת בְּנֵי-אָדָם. כְּמוֹ שְׁאֲמַר חָכָם אֶחָד, ⁵מִי שֶׁרוֹצֶה
לְהִיט אֶהֱבֵב לְבַנְי-אָדָם, יִתְנַהֵג עִמָּם בְּמוֹסֵר הַטּוֹב. שְׁכַשֵּׁם שֶׁהִנּוּק
מִבִּיא אֶת הָאָדָם לִיָּדִי שְׁנֹאֲה, כִּךְ הֵהֱנֵאָה מִבִּיאָה לִיָּדִי אֶהְבָּה.
וְתַאֲהֲבוּ הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, כְּעֵנִין שְׁנֹאֲמַר, ⁶מֵה-אַהֲבָתִי
תּוֹרָתְךָ כָּל-הַיּוֹם הִיא שִׁחְתִּי. וְתַאֲהֲבוּ גַּם אֶת הָעוֹסְקִים
בַּתּוֹרָה וּבַמִּצְוֹת בְּיוֹתֵר, כְּעֵנִין שְׁנֹאֲמַר, ⁷אֲנִי אֶהְבִּי אֶהֱבֵב

1 דברים י יח 2 משלי ה יט 3 שם יו יז 4 שם כו י 5 תיקון מדות הנפש כב
6 תהלים קיט צו 7 משלי ח יו. ועיין ברש"י שם
* על-פי סנהדרין עו ב, תאיהב את אשתו כגופו והמכבדה יוהר מגופו

ומשחרי ימצאנו. אוהביה כתיב, ויש אם למסרת, כלומר, אוהבי התורה והמצוות. ואומר, כל מי שמערב עם הבריות ונושא ונותן עמהן באמונה ובישר ובאהבה ובשלום, זורע האהבה בלבות בני-אדם ומפיק מהם כל רצונו. ונאמר, כי אדם אחד שאל את חברו שהיה אוהב אותו ביותר, ואמר לו, מדוע תאהבני ואני איני קרובך ולא שכנה. והשיב לו, בראותי אותך מערב עם כל אדם ואינה מבזה הקטנים ממך במעלה ובשנים. וראיתך גוהג בדרךכי הענוה והמוסר הטוב, אז נקשרה אהבתך בלבי ואהבתיה אהבה שלמה. ואומר, אין דבר שישב האויב אוהב, כענוה והמוסר הטוב.

לכן בני, הוי והירין באהבת הבורא ובאהבת כל הבריות, שהתברצות לכל אדם בדברים הנעימים והערכים ובמעשים הטובים, כדי שיאהבו אתכם בני-אדם ולא ישנאו אתכם, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, למעשיך יקרבוך ומעשיך ירחיקוך. ואם בני-אדם ישנאו אתכם, בידוע שתשנאו* אותם. ועל הדבר הזה הזהירה התורה ואמרה, ² לא-תשנא את-אחיה בלבבך. ואמר חכם אחד, ³ מי שזרע השנאה יקצור התרטה. ואמר חכם אחד, ⁴ אין ברעות כשנאת בני-אדם, בין שנאת אנשים נכבדים, בין שנאת אנשים נקלים, כי פעמים שיחנק האדם-הגדול בזבוב. ואם יש לך שונאים ובקשתם להנכם מהם, השתדלו להוסיף מעלות טובות על מדותיכם הטובים, כמו שהשיב חכם אחד, כששאלו אותו במה יתנכם אדם משונאו? והשיב, שיוסיף מעלה יתרה בעצמו. וצוה אריסטוטלס לאלקסנדר המלך ואמר, היותר שאני מצוה אותך ואזהירך עליו, שלא תשניא עצמך לשום אדם בעולם שברא האל, כי ראש-השכל, אשר אמנת-האל הוא אהבת כל הקמון טוב ורע.

1 עדיות ה ז
* שאתם שונאים

2 ויקרא יט יז

3 מבהר-הפנינים נג, א

4 שם שם ד ג ב

קודמת ליראת-חטא, אין חכמתו מתקיימת. ואיזו היא חכמה שתחלתה היתה לשם-שמים, כגון חכמתו של רבי עקיבא, דאמר רבי עקיבא, ¹זו היתה תחלת תשמישי לפני חכמים, מצאתי הרוג אחד ונטפתי בו כשלשה תחומי שבת עד שהבאתיו למקום קבורה. וכשבאתי והרצתי הדברים לפני חכמים, אמרו לי, על כל פסיעה ופסיעה שפסעת, מעלין עליה כאלו אתה שופך דמים. דנתי על עצמי קל-יחמר, ומה אם בשעה שנתכונתי לזכות, חטאתי. לרבות, מעטתי. אלו נתכונתי למעט, על אחת כמה וכמה. וכשהיו אומרים דבר זה לפני רבי עקיבא, היה אומר, זו היתה תחלת זכותי. וכיון שהיתה תחלת תורתו לשם-שמים, לפיכך זכה ועלתה בידו. הרי כבר למדנו, כל שיראת-חטא קודמת לחכמתו, חכמתו מתקיימת, כגון רבי עקיבא שהיתה תחלת תורתו ביראת-שמים. וכל שאין יראת-חטא קודמת לחכמתו, אין חכמתו מתקיימת. שאם אין תחלת תלמודו של אדם ביראת-שמים, אין תלמודו מתקיים בידו. כגון תלמודו של אלישע בן-אבויה שלא היתה תחלת תלמודו לשם-שמים, אלא על שראה אביו מעלת-התורה למד לבנו תורה.

אמרו עליו ²על אבויה, שהיה מחשובי ירושלמים. ובשעה שנוצד לו אלישע, זמן אבויה אביו את כל זקני ירושלמים שיסעדו אצלו, וזמן ביניהן רבי אליעזר ורבי יהושע. כיון שאכלו ושתו, מהן מרקדין ומהן מזמרינן. אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע, כל אלו עוסקין במלאכתן, אף אנו נעסוק במלאכתנו. ישבו ונתעסקו בדברי-תורה, וירדה האש והקיפה אותם. אמר להם אבויה, באתם לשרוף את ביתי. אמרו לו, לאו, אלא בתורה אנו עוסקין ועקר נתינתה לא באש נתנה? ³שנאמר, וקהר בער באש עד-לב השמים. אמר,

הואיל וכך היא כבודת של תורה, אף אני איני מלמדו
לתינוק זה אלא תורה. ועל ידי שלא היתה לשם-שמים,
לא עלתה בידו ונטרד מן העולם. וכן הוא אומר, 'ראשית
חכמה יראת יי'. שכל חכמה שאין יראת-שמים קודמת לפניה,
אינה חכמה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ² כל אדם שיש
בו תורה ואין בו יראת-שמים, דומה לגזפר שמסרו לו
מפתחות הפנימיות, והחיצונות לא מסרו לו, שאין לו דרך
לכנס בפנים. שאילו את רבן יוחנן בן זכאי, ³ חכם וירא
חטא מהו? אמר להן, זה אמן וכלי-אמנותו בידו. חכם ואין
ירא-חטא מהו? אמר להן, הרי זה אמן ואין כלי-אמנותו בידו.
ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴ גדולה היא היראה,
ששני ספרים אמר שלמה ולא חתם בהם אלא ביראה. שכן
חתם בקהלת, סוף דבר הכל נשמע את-האלהים ירא ואת-
מצותיו שמור כי-זה כל-האדם. וחתם במשלי, שקר החן
והכל היפי אשה יראת-יי היא תתהדר.

וכל מי שיש בו תורה ויראת-שמים, הקדוש-ברוך-
הוא והבריות מתהדרין בו, כענין שנאמר, ⁵ ראשית חכמה
יראת יי, שכל טוב לכל-עשיהם, תהלתו עמדת לעד. ולא
עוד אלא שהבריות מכבדין אותו, כענין שנאמר, ⁶ קרנו
תרום בכבוד.

בני, בואו וראו כמה גדולה מעלת יראת-שמים, שהרי כל
העולם כלו לא נברא אלא בשביל יראת-שמים, כענין שנאמר,
'יודעתי כי כל-אשר יעשה האלהים הוא יהיה לעולם עמי
אין להוסיף וממנו אין לגרע, והאלהים עשה שיראו מלפניו.
ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸ גדולה היא היראה, שהעליונים
והתחתונים לא נבראו אלא בשביל היראה, שנאמר, ⁷ והאלהים
עשה שיראו מלפניו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹ אין

1 תהלים קיא י 2 שבת לא א—ב 3 אבות דרבי נתן כב א 4 קהלת רבא ג יז
5 תהלים קיא י 6 שם קיב ט 7 קהלת ג יד 8 קהלת רבא ג יז 9 שבת לא ב

לו ¹הקדוש-ברוך-הוא בעולם, אלא יראת-שמים בלבד, שנאמר, ויאמר לאדם הן יראת אדני היא חכמה וסור מרע בינה. שכן בלשון יוני קורין לאחת, הן. ולא נברא האדם אלא כדי לעבוד בוראו ולילא מפניו, כענין שנאמר, ²סוף דבר הפל נשמע את-האלהים ירא ואת-מצותיו שמור כי זה פל-האדם. כלומר, בעבור זה נברא האדם. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³כל מי שיש בו יראת-שמים, שקול כנגד כל העולם בלוי, שנאמר, ²כי-זה פל-האדם. כלומר, כי זה האיש שקול כנגד כל בני-אדם.

חביבה היא היראה, שהיא מביאה את האדם לעבודת המקום ולידי קיום המצות, כענין שנאמר, ⁴אחרי יי אל היכם תלכו ואתו תיראו ואת-מצותיו תשמרו ובקלו תשמעו ואתו תעבדו ובו תדבקון. ולא עוד אלא, שכל מי שהוא ירא-שמים, הקדוש-ברוך-הוא משביעו לעולם-הבא מטוב הצפון בבית גנזיו, כענין שנאמר, ⁵מה רב-טובה אשר-צפנת ליראיה פעלת לחוסים כך נגד בני אדם. ולא עוד אלא, שהבריות מתיראין ממנו, כענין שנאמר, ⁶וראו כל-עמי הארץ כי שם יי נקרא עליה ויראו ממך. שכשם שהוא ירא מן המקום, כך הקדוש-ברוך-הוא מטיל אימתו על הבריות ויראין מפניו. גדולה היא יראת-שמים שהיא עומדת לו לאדם בעולם-הזה ולעולם-הבא, כענין שנאמר, ⁷יראת יי טהורה עומדת לעד.

בני, בואו וראו חבתה של יראת-שמים, כענין שנאמר, ⁸אשר-איש ירא את-יי במצותיו חפץ מאד. שכל מי שכתוב בו אשרי, מבטח לו שהוא בן העולם-הבא, שנאמר, ⁹יגיע בפייה כי תאכל, אשריה וטוב לך. ¹⁰אשריה בעולם-הזה, וטוב לך לעולם-הבא. ולפיכך חתם משה רבנו עליו השלום

1 איוב כח כח	2 קהלת יב ג	3 ברכות ו ב	4 דברים יג ה	5 תהלים לא כ
6 דברים כח י	7 תהלים יט י	8 שם קיב א	9 שם קכב ב	10 ברכות ח א

בברכותיהן של ישראל באשרי, כענין שנאמר, ¹אשריה
ישראל מי כמוה עם נושע ביי מגן עזרה ואשר-חרב גאותה
ויפחשו איביה לך ואמה על-במותימו תדרך. ²נתקבצו כל
ישראל אצל משה רבנו עליו השלום ואמרו לו, רבנו משה,
אמור לנו, מה עתיד הקדוש-ברוך-הוא לתן לנו לעתיד
לבוא. אמר להם, איני יודע מה אמר לכם, אשריכם ישראל,
מה מתקן לכם. משלו חכמים באגדה, ³למה הדבר דומה,
למלך בשר-ודם שמסר את בנו לפדגוג*, והיה מחזרו ומראה
אותו ואומר לו, כל האיגנות הללו, שקה הן. כל המדינות
הללו, שקה הן. כל הארצות הללו, שקה הן. משיגה הרבה, אמר,
איני יודע מה אמר לך. אשריה, מה מתקן לך. כך ⁴מה
רב-טובה אשר צפנת ליראיה פעלת לחוסים בה.

גדולה יראת-שמים, שלא די שהוא בעצמו עומד לבטח
כאלו עומד במגדל עז ואינו ירא מכל בריה, אלא שהוא
מחסה אפילו לבניו, כענין שנאמר, ⁵ביראת יי מבטח-עז
ולבניו יהיה מחסה. ולא עוד אלא, שהוא זוכה ויוצאין ממנו
בנים מהגנים, גבורים בתורה ובמצות, כענין שנאמר, ⁶אשרי-
איש ירא את-יי במצותיו חפץ מאד. וכתוב בתורה, גבור
בארץ יהיה ורעו דור ישרים יברך.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷עד שלא יחטא אדם,
אין נותנין לו אימה ויראה. משהוא חטא, נותנין עליו אימה
ויראה. עד שלא חטא אדם הראשון, היה שומע קול הדבור
ועומד על רגליו ויכול לעמוד בו. ומשחטא, היה שומע את
הקול ומתחבא, שנאמר, ⁸ויתחבא האדם ואשתו מפני יי
אלהים. עד שלא חטאו ישראל, ⁹ומראה כבוד יי כאש אכלת
בראש ההר לעיני בני ישראל. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה,
⁷שבע מחיצות של אש היו בוססות זו בזו, והיו ישראל

ג דברים לג כט 2 ספרי ברכה לג כט 8 שם בספרי 4 תהלים לא כ 5 משלי יד כו
ד תהלים קיב א 7 במדבר רבא, יא ה 8 בראשית ג ח 9 שמות כד יז * מורה.

רואין ולא מתיראין ולא מתפחדין. וכיון שחטאו, אפילו פני הסרסור לא היו יכולין להסתכל, שנאמר, וייראו מגשת אליו. עד שלא חטא שלמה, היה רודה בשדים ובשדות, דכתיב, ²עשיתי לי שרים ושרות ותענגות בני האדם שדה ושדות. עשיתי לי שרים ושרות, משוררים זכרים ומשוררות נקבות. ותענגות בני האדם, ³פרוביטה. שדה ושדות, שדה ושדותיו. וכיון שחטא הביא ששים גבורים שיהו משמרין את מטתו, שנאמר, ⁴הנה מטתו של שלמה ששים גבורים סביב לה מגברי ישראל וגו'. שהיה מתפחד מן הרוחות, לקד נאמר, ⁵ביראת יי מבטח-עז. שכל מי שיש בו יראת-שמים, אין עליו יראה אחרת, אלא יש לו אימה, ויראתו מטלת על הבריות. ואפילו על המזיקין, כענין שנאמר, ⁶ומוראכם וחתכם יהיה על כל-חית הארץ, לרבות את המזיקין.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷אין בית-רבע* בחללו של עולם שאין בו תשעה קבין של מזיקין. והאדם הולך ופושט אצבעו לתוך עינו של מזיק, והאלהים משמרו. ובשעה שהאדם יוצא לילך לשוק, קהל של מלאכים לפניו והן מכריזין ואומרים, תנו מקום לאיקונין** של אלהים. כמין פורמא יש בפני המזיקין (כגון החמורים הללו של ***טוחנין). וכשעונותיו של אדם גורמין, הכסוי שבפניהם הוא מתגלה והוא מביט באדם ופניו משתנות, שנאמר, ⁸משנה פניו ותשליחהו. והוא נשטה. לפיכך נמסרו לו המלאכים לשמרו. כלום יש מגדל על גדות מזה.

וכל התורה בטחונו בהקדוש-ברוך-הוא מתוך יראה, הקדוש-ברוך-הוא מגין עליו בעולם-הזה ולעולם-הבא. כענין שנאמר, ⁹יראי יי בטחו בי, עזרם ומגנם הוא. עזרם בעולם-הזה, ומגנם לעולם-הבא, שהוא מגין עליהם מפני

1 שמות לז ל 2 קהלת ב ח 3 פירוש מרחצאות 4 שיר-השירים ג ז
5 משלי יד כו 6 בראשית ט ב 7 דברים רבא ד ד 8 איוב יד כ 9 תהלים קטו ט
* שטח שאפשר לזרוע בו רבע הקב ** דעות *** שמים בפניהם פורמא = כיסוי

מדת הדין. ורא עוד אלא, שמוסיף ימים, כענין שנאמר, יראה יי תוסף ימים. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²אמר דוד לפני הקדוש-ברוך-הוא, רבוננו של עולם, תודיעני אורח חיים. אמר לו הקדוש-ברוך-הוא, אם חיים את בצי צפה ליראה, שנאמר, יראה יי תוסף ימים. תדע, שכל מקום שיש בו יראה-שמים, שם חיים מצויין, כענין שנאמר, ³יראת יי דחיים ושבע ילין בל-יפקד רע.

ומה היא היראה? שיהיה האדם רואה את המקום כנגדו תמיד בכל שעה ובכל רגע. ויהיה נכנע לפניו בכל מדות הכניעה והעבדות, כעבד העומד לפני רבו וירא וחרד מפניו שפא ישגה בעבודתו או שפא לא יתרצה רבו אליו, ומתוך כך נותן אל לבו להתרצות לפניו במעשיו ובכל עניניו. וכך מה שהוא עושה, הוא עושה בתורת הלב, כדי שלא ימצא אחריו משגה או דבר מלצר. כך צריך לו לאדם למן יראתו של הקדוש-ברוך-הוא על פניו תמיד. וכשהוא עוסק בתורה ובמצות, יעשה אותן באהבת הלב. ויהיה חרד בעשייתן, שפא יולד לו בהן דבר ממפסידי המצוה, כגון הגאווה, והעזות, והתפארות [בפני] בני-אדם, והסח-הדעת, ודומיהן, לפי שאינו ירא מן המצות, אלא ממי שצוה עליהן.

ומאותות היראה, שיהיה האדם חכם ונבון ומשכיל, כענין שנאמר, ⁴חכם ירא וסר מרע וגו'. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵אם אין חכמה אין יראה, אם אין יראה אין חכמה. ושהיה עניו ושפל-ברך, כענין שנאמר, ⁶עקב ענוה יראת יי. כלומר, בשביל הענוה שיש בו, מביאתו לידי יראת-השם. ושהיה חנו נטוי על הבריות, שכתב אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷כל אדם שיש לו חן, בידוע שיירא-שמים הוא, שנאמר, ⁸וחסד יי מעולם ועד-עולם על-יראיו. ⁹ושהיה

4 שם יד טו

8 משלי יט כב

2 מדרש תהלים טו יב

1 משלי י כז

9 ברכות ו ב

8 תהלים קג יו

7 סוכה מט ב

8 משלי כב ד

5 אבות ג יז

דבריו נשמעים, כענין שנאמר, ¹סוף דבר הכל נשמע את-
האלהים ירא ואת-מצותיו שמור כי-זה כל-האדם. ושישנא
את הרע, ואינו מתנאה בעצמו, ופיו ולבו שוין, כענין שנאמר,
²יראת יי שנאת רע גאה וגאון ודרך רע ופי תהפכות שנאתי.
הלוא תראו בני, כמה פעמים הזהיר הקדוש-ברוך-הוא
בתורה על היראה מתוך חשיבותה ומעלתה, כענין שנאמר,
³את-י אל-היה תירא. ⁴ויראת מאד-היה. ⁵ויראה את-השם
הנכבד והנורא הזה את יי אל-היה.

וראוי לכל ירא-שמים שלא יירא מן האנשים להוכיחם
אם יראה אותם שנוהגים שלא בשורה. כי דבר זה נגד
יראת-שמים, כמו שאמר חכם אחד, ⁶ראוי למחזיק בחכמה
ובצדק שלא יירא מבני אדם. ואמר חכם אחר, ⁷הצדיקים
אינם יראים כי אם האלהים לבדו. אך לירא מפני חכמים
ומלמדיהם מפני מעלת התורה, דבר זה ראוי והגון וחיב
אדם לכבדם ולירא מפניהם, שכן אמרו חכמינו זכרונם
לברכה ⁸ ³את-י אל-היה תירא, לרבות תלמידי-חכמים.

אשריהן יראי-שמים ההולכים בדרך-האל ונהנין
מיגיעם, אשריהן בעולם-הזה וטוב להם לעולם-הבא, כענין
שנאמר, ⁹אשרי כל-ירא יי ההלך בדרךיו, יגיע בפי' כי
תאכל אשריה וטוב לו. לכן בני, הוי זהירין במעלת המדה
הזאת, כדי שתזכו לעשר ולכבוד ולחיים בעולם-הזה ולעולם-
הבא, כענין שנאמר, ¹⁰עקב ענוה יראת יי עשר וכבוד וחיים.
ואלהינו ברחמי יתן יראתו על פנינו לבלתי נחטא.

וכשם שחיב אדם לירא ולכבד את המקום ברוך הוא,
כך חיב אדם לירא ולכבד את אביו ואת אמו, כענין שנאמר,
¹¹כבד את-אביך ואת-אמך למען יארכון ימיה על האדמה

1 קהלת יב יג 2 משלי ח יג 3 דברים ו יג 4 ויקרא יט יד 5 דברים כח נח

6 מבחרי-הפנינים א ה 7 שם א ו 8 פסחים כב ב 9 תהלים קכח א-ב

10 משלי כב ד 11 שמות כ יב

אשר-י אל־היה נתן לך. ואמר, איש אמו ואביו תיראו. וכל מי שמכבד את אביו ואת אמו וירא מפניהם, מעלין לו כאלו ירא ומכבד להקדוש-ברוך-הוא. מדע לך שכן הוא, שהרי שלשתם שתפין בו, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹ שלשה שתפין יש בו באדם, הקדוש-ברוך-הוא ואביו ואמו. אביו מזריע לבן, שממנו עצמות וגידים וצפרנים ולבן שבצינים ומח. אמו מזרעת אדם, שממנו עור ובשר ודם ושער, ושחור שבצין. והקדוש-ברוך-הוא נותן בו רוח ונשמה וקלסתר-פנים וראית-העין ושמיעת-האזן ודבור-שפתים והליוך-רגלים, ודעה ובינה והשכל, הלכך שלשתן שתפין בו. ואי-אפשר לו לאדם לרא ולכבד אביו ואמו שלא יהא ירא ומכבד חלקו של מקום.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ² אי זהו מורא ואי זהו כבוד? מורא, לא עומד במקומו, ולא יושב במקומו, ולא סותר את דבריו, ולא מכריעו. ואי זהו כבוד? מאכיל ומשקה, מרחיץ וסך, מלביש ומנעיל, מכניס ומוציא. ועוד אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³ גדול כבוד אם נאם, שהעדיפן הקדוש-ברוך-הוא יותר מכבודו. דאלו בכבודו כתיב, ⁴ כבוד את-י מהונה ומראשית כל-תבואתה. כיצד אתה מכבדו? מפריש לקט שכחה ופאה, מעשר ראשון ומעשר שני ומעשר עני, חלת עסה, מאכיל רעבים ומשקה צמאים. ואם יש לך הון, אתה חוב בכלם. ואם אין לך הון, אין אתה חוב בכלן. אבל כשאתה בא אצל כבוד אב ואם, מה הכתוב אומר, ⁵ כבוד את-אביו ואת-אמה, אפלו הוא מחזר על הפתחים. ⁶ ואחד האיש ואחד האשה מצוין בכך. אלא, שהאיש ספק בידו לעשות. והאשה אין ספק בידה לעשות, מפני שרשות בעלה עליה. הלכך, נתאלמנה או נתגרשה, הרי ספק בידה לעשות וחיבת.

1 ויקרא יט ג 2 נדה לא א 3 קידושין לא א 4 ירושלמי פאה א, ג ב

5 משלי ג ט 6 שמות כ יב 7 ירושלמי פאה א, ג ב

וְשָׁמַע יֹאמַר אָדָם, מִכִּיּוֹן שְׁאֵנִי חַיֵּב לְהֹאכִיל וּלְהַשְׁקוֹת
וּלְהַלְבִּישׁ וּלְהַנְעִיל אֶת אָבִי וְאֶת אִמִּי, מִתֵּר לִי לֵילֶךְ לַגָּנוּב
וּלְגִזּוֹל כְּדֵי לָתֵן לְתוֹךְ פִּיהֶם שֶׁל אָבִי וְשֶׁל אִמִּי וּלְהַלְבִּישָׁן
וּלְהַנְעִילָן, כְּדֵי לָקִים מִצְוֹת כְּבוֹד אָב וָאֵם. כִּךְ אָמְרוּ חֻכְמֵינוּ
זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ, יֵשׁ מֵאֲכִיל לְאָבִיו פְּטוּמוֹת וּפִסְיוֹנֵי יוֹרֵשׁ
גִּיהֶנָּם, יֵשׁ מְשַׁעְבְּדוֹ בְּרַחֲמִים יוֹרֵשׁ גֶּן־עֵדֶן. כִּיצַד מֵאֲכִילוֹ
פְּטוּמוֹת וּפִסְיוֹנֵי יוֹרֵשׁ גִּיהֶנָּם? אָמְרוּ, שְׁאָדָם אֶחָד הָיָה
רָגִיל לְהֹאכִיל לְאָבִיו תְּרִנְגוּלוֹת פְּטוּמוֹת וּפִסְיוֹנֵי. אָמַר לוֹ
אָבִיו, בְּנִי, מֵאִין לָךְ אֵלֹו הָעֲנֻנִים? וְהָשִׁיב לוֹ בְּנוֹ, אֵי זָקֵן,
אֲכוֹל וּלְעוֹס כְּדֶרֶךְ עַל הַכְּלָבִים אוֹכְלִין וְלֹעֲסִין. כְּלוּמַר, מִדּוּעַ
אָתָּה שׂוֹאֵל אוֹתִי מֵאִין לִי הָעֲנֻנִים. לֹא דִי לָךְ מֶה שְׁאָתָּה
אוֹכֵל, אֲלֹא שְׁאָתָּה שׂוֹאֵל מֵאִין לִי. הֲרִי זֶה יוֹרֵשׁ גִּיהֶנָּם, עַל
מֶה שֶׁהִתְרִיס כְּנָגַד אָבִיו וְהָשִׁיב לוֹ דֶּרֶךְ בְּזִיווֹן.

יֵשׁ מְשַׁעְבְּדוֹ בְּרַחֲמִים יוֹרֵשׁ גֶּן־עֵדֶן. כִּיצַד? אָמְרוּ,
שְׁאָדָם אֶחָד הָיָה טוֹחֵן בְּרַחֲמִים. פַּעַם אֶחָת בָּא מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ
עַל הַטּוֹחֲנִין. אָמַר לוֹ בְּנוֹ לְאָבִיו, אָבֹא, תַּעֲמֹד וְתַטְחֹן
בְּמִקְוֵי נֶאֱנִי אֵלַי תַּחֲתִיָּה בְּמִצְוֹת הַמֶּלֶךְ. שְׁאֵלֹו הֵייתָ הוֹלֵךְ
לָשֵׁם וְהֵייתָ חוֹזֵר מְכָה וְלֹקָה, לֹא הָיָה טוֹב. מוֹטֵב שְׁאֲחֹזֵר
מְכָה וְלֹקָה אֲנִי וְלֹא אָתָּה. וְאֵם חֹסֶ־וְשִׁלּוֹם הֵייתָ מְקַבֵּל בְּזִיווֹן,
טוֹב שְׁאֲתַבֶּזֶה אֲנִי וְלֹא אָתָּה. גִּמְצָא, מְשַׁעְבְּדוֹ בְּרַחֲמִים יוֹרֵשׁ
גֶּן־עֵדֶן, מִפְּנֵי שֶׁחָשַׁשׁ לְכָבוֹד אָבִיו.

² וּמִפְּנֵי מֶה בְּכָבוֹד הַקָּדִים כְּבוֹד אָב לְכָבוֹד אֵם כְּעֲנִין
שְׁנֹאֲמַר ³ כִּבְדָּא אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ, וּבְמוֹרָא הַקָּדִים מוֹרָאֵת אֵם
לְמוֹרָאֵת אָב כְּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר 'אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ? לְפִי
שֶׁגִּלּוֹי וְיָדוּעַ לְפָנָי מִי שְׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם, שֶׁהֵבֵן מְכַבֵּד אֶת
אִמּוֹ יוֹתֵר מֵאָבִיו, מִפְּנֵי שֶׁמְשַׁדְּלָתוֹ בְּדַבָּרִים, לְפִיכָךְ הַקָּדִים
הַכְּתוּב כְּבוֹד אָב לְכָבוֹד אֵם. וְגִלּוֹי וְיָדוּעַ לְפָנָיו, שֶׁהֵבֵן מִתִּירָא

1 ירושלמי פאה א א, ג ב

2 קידושין ל ב

3 שמות כ יב

4 ויקרא יט ג

מאביו יותר מאמו, מפני שמלמדו תורה, לפיכך הקדים הכתוב מוראת אם למוראת אב. אמור מעתה, שניהם שקולים כאחד. ואם אמר אב לבנו השקני מים ואמו אמרה לו השקני מים, יעשה כבוד אביו תחלה, שהוא ואמו חבין בכבוד אביו.

בני, בואו וראו, כמה גדול כבוד אב ואם, שכל זמן שאדם מכבד את אביו ואת אמו, זוכה ונוחל חיי העולם הזה וחי העולם הבא, כענין שנאמר, "כבד את-אביך ואת-אמך כאשר צוה יי אלהיך למען יארכו ימיה וימצען ייטב לך על האדמה אשר-יי אלהיך נתן לך". ולא עוד אלא, שכל זמן שאדם מכבד את אביו ואת אמו, אין חטא בא על ידו, ותנא דבי אליהו¹, יזכור את-יום השבת לקדשו, "כבד את-אביך ואת-אמך". וכי מה ענין זה אצל זה, אלא ללמדך, שכל זמן שאדם מכבד את אביו ואת אמו, אין חטא בא על ידו, שנאמר, "אשרי אנוש יעשה זאת וכן-אדם יחזיק בה שמר שבת מחללו, אל תקרי מחללו אלא מחולל לו".

ואם אין אדם מכבד את אביו ואת אמו, גזרות קשות באות עליו, כענין שנאמר, "ויאמר אדני יען כי נגש העם הזה בפיו ובשפתיו כבודני ולבו רחוק ממני ותהי יראתם אתי מצות אנשים מלמדה, לכן הנני יוסף להפליא את-העם הזה הפלא ופלא ואבדה חכמת חכמיו ובינת גבניו תסתמר. ותנא דבי אליהו², כבד ולא תרצת, מה ענין זה אצל זה? אלא ללמדך, שאם יש לו לאדם מזונות הרבה בתוך ביתו ואינו מהנה אביו ואמו לעת זקנתן, כאלו היה רוצח כל ימיו לפני המקום, לכה נאמר, כבד את-אביך ואת-אמך, לא תרצת. כבד ולא תנאף, מה ענין זה אצל זה?

1 קידושין לא א 2 דברים ה טו 3 תנא דבי אליהו רבא כו, 134 4 שמות כ ח
5 שמות כ יב 6 ישעיה נו ב 7 שם כט יג-יד 8 תנא דבי אליהו רבא כו, 134-135

לְמַדָּה, שֶׁאִם נָשָׂא אָדָם אִשָּׁה וְהָרִי הִיא אֵינָה מְכַבֶּדֶת אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ לָעֵת זִקְנָתוֹ, כְּאֵלֹו הוּא נֹאפֵף כָּל יָמָיו, לְכָךְ נֹאמֵר, כִּבְד וְלֹא תִנָּאֵף. כִּבְד וְלֹא תִגְנוּב, מֵה עֲנִין זֶה אֵצֶל זֶה? לְמַדָּה, שֶׁאִם יֵשׁ לָאָדָם בָּנִים וּבָנוֹת בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ וְאִין מְכַבְּדִין אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ לָעֵת זִקְנָתוֹ, כְּאֵלֹו גּוֹנֵב נִפְשׁוֹת כָּל יָמָיו לִפְנֵי הַמָּקוֹם. לְכָךְ נֹאמֵר, כִּבְד וְלֹא תִגְנוּב.

כִּבְד וְלֹא תַעֲנֶה, מֵה עֲנִין זֶה אֵצֶל זֶה? אֵלָּא לְמַדָּה, שֶׁאִם יֵשׁ לוֹ לָאָדָם נְכִסִּים הֶרְבֵּה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ וְאִינוּ מְהַנֶּה מֵהֵן אָבִיו וְאִמּוֹ לָעֵת זִקְנָתוֹ, כְּאֵלֹו מַעֲיֵד עֲדוֹת שֶׁקָּר כָּל יָמָיו לִפְנֵי הַמָּקוֹם. לְכָךְ נֹאמֵר, כִּבְד וְלֹא תִרְצֹחַ, וְלֹא תִנָּאֵף וְלֹא תִגְנוּב, וְלֹא-תַעֲנֶה בְּרַעַף עַד שֶׁקָּר.

וּבִזְמַן שֶׁאָדָם מְכַבֵּד אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ לָעֵת זִקְנָתוֹ, לָמָּה הוּא דוֹמָה? לְמַדָּךְ שָׂבָא בֶן אֹהֲבֵי וְאוֹמֵר לוֹ, מֵאִין אַתָּה בָּא? וְאוֹמֵר לוֹ, מִבֵּית אָבִי וְאִמִּי. אָמַר לוֹ, אָבִיךָ וְאִמֶּךָ לָמָּה הֵן דוֹמִין? אָמַר לוֹ, הֵן נִפְטְרוּ בִשְׁלוֹם לְבֵית עוֹלָמָן. אָמַר לוֹ, בְּנֵי בְרוּךְ תִּהְיֶה, תֵּהֵא לָךְ קוֹרֶת רוּחַ בְּעוֹלָם, שְׁנַתֶּת מְנוּחָה לְאָבִיךָ וּלְאִמֶּךָ לְבֵית עוֹלָמָן. עֲכָשִׁיו בָּא וּרְאָה גְּנוּזִים טוֹבִים שְׁגָנוּז לָךְ אֵצֶלִי, שְׁנֹאמֵר, 'וְהִיא אִם-שְׁמוּעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל יְיָ אֱלֹהֶיךָ וְגו',² וְהִלַּכְתָּ בְּדַרְכֵי וְגו', בְּדַרְכֵי שְׁמַיִם. מֵה דַרְכֵי שְׁמַיִם רַחוּם וְחַנוּן עַל הַרְשָׁעִים וּמְכַבְּלֵן בְּתִשׁוּבָה, כִּךְ אַתָּם תִּהְיוּ רַחֲמָנִים זֶה עַל זֶה. וּבִזְמַן שֶׁאָדָם מְכַבֵּד אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ לָעֵת זִקְנָתוֹ, כִּךְ הוּא מְפָרֵשׁ בַּקְבֵּלָה עַל יָדֵי יִשְׁעִיהָ בֶן אֲמוּץ הַנְּבִיא, 'הֲלוֹא פָּרַס לָרַעַב לַחֲמֶה וְעֲנִיִּים מְרוּדִים תִּבְיֹא בֵּית וְגו'. כִּיצַד? יֵשׁ לוֹ לָאָדָם מְזוֹנוֹת הֶרְבֵּה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ וּבִקְשׁ לַעֲשׂוֹת מֵהֵן צִדְקָה כְּדִי שִׁיפְרֹגֵם אֶת אֲחֵרִים. כִּיצַד יַעֲשֶׂה? יִפְרֹגֵם אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ תַּחֲלָה. וְאִם הוֹתִיר, יִפְרֹגֵם אֶת אָחִיו וְאֶת אָחֹותוֹ. וְאִם הוֹתִיר, יִפְרֹגֵם אֶת בְּנֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ. וְאִם הוֹתִיר,

יִפְרֹנֶס אֶת בְּנֵי שְׁכוּנָתוֹ. וְאִם הוּתִיר, יִפְרֹנֶס אֶת בְּנֵי מְבוֹי שְׁלוֹ. מִכָּאן וְאֵילָךְ יִרְבֶּה צְדָקָה בְּיִשְׂרָאֵל. וְעַנִּיִּים מְרוּדִים תִּבְיֵא בֵּית. הֲאֵל כִּי־צַד יַעֲשֶׂה? בְּזִמָּן שְׁאֵדָם אוֹכֵל מִשְׁלוֹ, לָבוּ מִתִּישָׁב עָלָיו. מִשְׁלֵ אַחֲרִים, לָבוּ מִתְמַרְמֵר עָלָיו. וְאִפְּלוּ אִם הוּא אוֹכֵל מִשְׁלֵ בָנוּ אוֹ מִשְׁלֵ בֵּיתוֹ, לָבוּ מִתְמַרְמֵר עָלָיו. וְאִין צָרִיךְ לִזְמֵר, מִשְׁלֵ אַחֲרִים. אֲשֶׁרִי אָדָם שֵׁשׁ לוֹ מְזֻנּוֹת הִרְבֶּה וּבָאִין עֲבָדָיו וּבְנֵי בֵּיתוֹ וְנִהְיִים מִמֶּנּוּ עַל שְׁלִחָנוֹ, עָלָיו הִפְתּוּב אֹמֵר, 'יִגִּיעַ כְּפִיָּה כִּי תֹאכֵל אֲשֶׁרִיָּה וְטוֹב לָךְ.' ² כִּי־תִרְאֶה עָרֹם וְכִסִּיתוֹ. ³ כָּשֶׁם שֶׁהַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא יְהִי שְׁמוֹ הַגָּדוֹל מְבוֹרָךְ לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי־עוֹלָמִים, רָאָה אֶת אָדָם הָרָאוּשׁוֹן עָרוֹם וְלֹא הִמָּתִין לוֹ שָׁעָה אַחַת עַד שֶׁהִלְבִּישׁוּ מִיָּד, שֶׁנֶּאֱמַר, 'וַיַּעַשׂ יי אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כִּתְנוֹת עוֹר וַיַּלְבִּשֵׁם. כֹּךְ לֹא יִרְאֶה אָדָם אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ בְּכִגְדִים בְּלוּיִים וַיִּחְזִיר פָּנָיו, אֲלֹא יִלְבִּישׁ אוֹתָם בְּכִגְדִים נָאִים. לְוִבֵּשׁ אָדָם בְּחִמְשָׁה מְנָה, יִלְבִּישׁ אָבִיו וְאִמּוֹ בַּעֲשָׂרָה מְנָה. לְוִבֵּשׁ אָדָם בַּעֲשָׂרָה מְנָה, יִלְבִּישׁ אָבִיו וְאִמּוֹ בְּחִמְשָׁה־עֶשְׂרֵ מְנָה.

גְּדוּלָּה מְצוֹת כְּבוֹד אָב וְאִם, שְׁמֵאֲרִיכִין יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו שֶׁל אָדָם וּמְטִיבִין לוֹ וְנוֹחֵל חַיֵּי הָעוֹלָם־הַזֶּה וְחַיֵּי הָעוֹלָם־הַבָּא. וְכָשֶׁם שֶׁמִּתֵּן־שְׂכָרָה מְרִבָּה, כֹּךְ עֲנִשָּׁה מְרִבָּה, שְׂכָרָה אֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָּה בְּאַגְדָּה, ⁶ מֵאִי דְכְּתִיב, ⁶ עֵין תִּלְעַג לָאָב וְתִבְזוּ לִיקָה־ת־אִם יִקְרוּהָ עַרְבִי־נַחַל וַיֹּאכְלוּהָ בְּנֵי־נֶשֶׁר. עֵין שֶׁהִלְעִיגָה לְכְבוֹד אָב וְאִם וְתִבְזוּ לִיקָה־ת־אִם, קָרִי לְקַחַת בְּחִי"ת. כְּלֹמֵר, שְׁנִבְזוּת בְּעֵינָיו מְצוֹת לֹא תִקַּח הָאִם עַל הַבָּנִים, יִקְרוּהָ עַרְבִי־נַחַל וַיֹּאכְלוּהָ בְּנֵי־נֶשֶׁר. דִּין נִקְרִי וְדִין אָכִיל? אָמַר הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, יָבוֹא עוֹרֵב שֶׁהוּא אֲכֹזְרִי עַל בָּנָיו וַיִּנָּקֵר אוֹתָה־הָעֵין וְאֵל יִהְיֶה מִמֶּנָּה. וַיָּבוֹא נֶשֶׁר שֶׁהוּא רַחֲמָנִי וַיֹּאכְלָנָה וַיִּהְיֶה מִמֶּנָּה.

3 תנא דבי אליהו רבא כז א 135—136

2 יסעיה נח ז

1 תהלים קכח ב

4 בראשית ג כא 5 ירושלמי פ"א ה"א, דף ג א (יעיין בסני משה שם) 6 משלי ל ז

¹בְּנִי, בּוֹאוּ וְרֹאוּ כִּמָּה גְדוֹלָה מִצְוַת כְּבוֹד אָב וָאֵם לְפָנַי
הַמָּקוֹם, שֶׁשָּׁקֵל כְּבוֹדָם לְכַבְּדוֹ וּמוֹרָאָן לְמוֹרָאוֹ וְקִלְקֻלָּתוֹ
לְקִלְקֻלוֹ. נֹאמַר כָּאן ²כִּבְד אֶת-אֲבִיךָ וְאֶת-אִמֶּךָ, וּבִהְקִדּוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא כְּתִיב ³כִּבְד אֶת-יְיָ מֵהוֹנָה, הַקִּישׁ כְּבוֹדָן לְכַבְּדוֹ
שֶׁל מָקוֹם. נֹאמַר כָּאן ⁴אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָא, וְנֹאמַר
בִּהְקִדּוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא ⁵אֶת-יְיָ אֱלֹהֶיךָ תִירָא, הַקִּישׁ מוֹרָאָן
לְמוֹרָאוֹ שֶׁל מָקוֹם. נֹאמַר כָּאן ⁶וּמִקֵּל אָבִיו וְאָמוֹ מוֹת יוֹמָת,
וְנֹאמַר בִּהְקִדּוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא ⁷אִישׁ אִישׁ כִּי-יִקְלַל אֱלֹהֵיו וְנָשָׂא
חֲטָאוֹ, הַקִּישׁ קִלְקֻלָּתוֹ לְקִלְקֻלוֹ. אָבֵל כִּנְגֵד הַקִּדּוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
לֹא נֹאמַר וּמִכָּה, לְפִי שְׂאִי-אֶפְשָׁר לִזְמַר הַכָּאָה כְּלָפִי מַעֲלָה
בְּדֶרֶךְ שְׂאֵמֶר ⁸וּמִכָּה אָבִיו וְאָמוֹ.

⁹וּבִזְמַן שֶׁאָדָם מִכָּה אֶת אָבִיו וְאֶת אָמוֹ, מָה הַקִּדּוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא אוֹמֵר בְּכִכּוֹל, יָפָה עָשִׂיתִי שֶׁלֹּא דִרְתִּי בִּיגִייתָּ.
שְׂאֵלוֹ דִּרְתִּי בִּיגִייתָּ, צָעֲרוֹנִי עִמָּהֶן וְלֹא הָיוּ חוֹשְׁשִׁין בִּי
יֹתֵר מֵהֶם.

צָאוּ וְרֹאוּ כִּמָּה חֲבִיבָה מִצְוַת כְּבוֹד אָב וָאֵם לְפָנַי הַמָּקוֹם,
שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְכִרְוֹנָם לְבִרְכָּה, ¹⁰אָבָא אָמַר, הַשְׁקֵנִי מִים
וְיֵשׁ מִצְוֹת אַחֲרוֹת לַעֲשׂוֹת וְאֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת אוֹתָן הַמִּצְוֹת עַל
יְדֵי אַחֲרִים, יַעֲשׂוּ אוֹתָן הַמִּצְוֹת עַל-יְדֵי אַחֲרִים וְהוּא יִתְעַסֵּק
בְּכַבּוֹד אָבִיו וְאָמוֹ. וְכֵן תִּנָּא דְּבִי אֵלֵינוּ ¹¹אֵל יֹאמֵר אָדָם
בְּעֲצָמוֹ הוֹאִילִי וְאָבִי שְׁבַשְׁמִים הַקְדִּימֵנִי בְּתַחֲלָתָה, אֵלָּךְ וְאֶעֱשֶׂה
רְצוֹן אָבִי שְׁבַשְׁמִים וְאֶנִּיחַ רְצוֹן אָבִי וְאִמִּי, לְכָךְ נֹאמַר ¹²כִּבְד
אֶת-אֲבִיךָ וְאֶת-אִמֶּךָ, ¹³כִּבְד אֶת-יְיָ מֵהוֹנָה. שְׁכִינּוֹ שֶׁאֶפְשָׁר
לַעֲשׂוֹתָהּ עַל-יְדֵי אַחֲרִים, תַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי אַחֲרִים וְהוּא יַעֲסוֹק
בְּכַבּוֹד אָבִיו וְאָמוֹ. ¹⁴יָכַל אֶפְלֹי אָמְרוּ לוֹ אָבִיו וְאָמוֹ לַעֲבוֹר עַל
אֶחָת מִכָּל מִצְוֹת הָאֲמוּרוֹת בְּתוֹרָה יְהִי שׁוֹמֵעַ לָהֶן, תִּלְמִיד

1 קידושין ל ב	2 שמות כ יב	3 משלי ג ט	4 ויקרא יט ג	5 דברים ו יג
6 שמות כא יז	7 ויקרא כד טו	8 שמות כא טו	9 קידושין לא א	
10 שם לב א	11 תנא דבי אליהו רבא כו, 184	12 משלי ג ט	13 יבמות ה ב	

לומר, 'איש אמו ואביו תיראו ואת-שבתתי תשמרו' אני יי אלהיכם, אתה והם חביבין בכבודי.

² שאלו תלמידיו את רבי אליעזר הגדול, עד היכן כבוד אב ואם? אמר להם, צאו וראו מדמה בן-גיתנה, שהיתה אמו חסרת-דעת, והיתה סוטרתו בין חבירו ולא אמר לה כלום אלא דף אמי.

³ אמר רבן שמעון בן גמליאל, לא כפדה בריה את אבותיו יותר ממני, ומצאתי שכבד עשו לאביו יותר ממני. כיצד? אני [הייתי משמש את אבי] בכלים כעורים. וכשיצאתי לשוק, בכלים נאים. ועשו הרשע, משמש את אביו בבגדי מלכות, שנאמר, ⁴ ונתקח רבקה את-בגדי עשו בנה הגדל החמדת אשר אתה בבית. ואין חמודות אלא בגדי מלכות. וכשיוצא לשוק, בכלים מכערים. ואמרו חכמינו וזכרונם לברכה, ⁵ אף כשבאו בני-עשו לעשות מלחמה עם בני-ישראל, אמר לו הקדוש-ברוך-הוא למשה, אמור להן? ישראל, אין אתם יכולים להודג להן, עד עכשיו מתבקש להן שכר-הכבוד שכבד אביהם לאלו הקבורים בהר, שנאמר, 'רב-לכם סב את-ההר הזה. ועוד אמרו, ⁶ מי אחר כבודו של יעקב אבינו בעולם הזה? כבוד גדול שכבד עשו את אביו. צאו וראו כמה גדול כח כבוד אב ואם, שאין לה קשה בכל המלכיות כמלכות אדום והאריכה שנים על כל המלכיות כלן. ומי גרם לה שהאריכה שנים בעולם? כבוד שכבד עשו את אביו להאכילו ולהשקותו. ומה עשו הרשע שלא היתה לו זכות אחרת אלא של כבוד אב ואם, נתן לו ארפא כמה זמן. ישראל שיש בהן כמה מצות וכבוד אב ואם בכלל, על אחת כמה וכמה שנותנין להן ארפא בעולם הזה וזוכין לחיי העולם הבא.

1 ויקרא יט ב 2 דברים רבא א יד 3 בראשית כו טו 4 דברים ג א 5 ילקוט שמעוני תהלים חח"ח. פסיקת' רבתי ספכ"ד, וכן מובאים שם המאמרים דלעיל בשינוי לשון וע"ש

גְּדוּלָּהּ מִצֹּנֹת כְּבוֹד אָב וָאֵם, שֶׁהוּא אוֹכֵל הַפְּרוֹת בְּעוֹלָם
 הַזֶּה וְהִקְרִין קִימַת לוֹ לְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוּם
 לְבִרְכָּהּ, יֵאלֹו דְּבָרִים שְׁאֵדָם אוֹכֵל פְּרוּמִיָּהֶן בְּעוֹלָם הַזֶּה
 וְהִקְרִין קִימַת לוֹ לְעוֹלָם הַבָּא, כְּבוֹד אָב וָאֵם, וּגְמִילוּת חֲסִדִּים,
 וְהִבָּאֵת שְׁלוֹם בֵּין אָדָם לְחֻבְרוֹ, וְתִלְמוּד תּוֹרָה כִּנְגֻד בָּלָם.
 בְּנִי, בּוֹאוּ וּרְאוּ כַּמָּה חִבִּיבָה מִצֹּנֹת כְּבוֹד אָב וָאֵם לְפָנֵי
 הַמָּקוֹם, שֶׁכֵּן צָוָה עָלֶיהָ קֹדֶם מִתֵּן-תּוֹרָה, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר,
² כִּבְד אֶת-אֲבִיךָ וְאֶת-אִמְךָ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יי אֱלֹהֶיךָ. וְאָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָּהּ, ³ כַּאֲשֶׁר צִוָּה, בְּמִתָּהּ יי, זֶה מִדַּת
 רַחֲמִים. אֱלֹהֶיךָ, זֶה מִדַּת הַדִּין. שְׁאֵם אֶתָּה מֵרַחֵם עַל אֲבִיךָ
 וְעַל אִמְךָ לָעֵת וּלְקִנְתָּן, הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִתְמַלֵּא עָלֶיהָ
 רַחֲמִים. וְאֵם אֵין אֶתָּה מֵרַחֵם עָלֶיהֶם, הִרִי הוּא מִדְּקָדֵק עִמָּךְ
 בְּמִדַּת הַדִּין. וְכֵל מִי שֶׁמִּכָּה אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ, חַיֵּב מִיתָה,
 כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴ וּמִכָּה אָבִיו וְאִמּוֹ מוֹת יוּמָת. וְכֵן הִמְקַלֵּלָם
 חַיֵּב מִיתָה, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵ וּמִקְלָל אָבִיו וְאִמּוֹ מוֹת יוּמָת.
 וְכֵן הִמְקַלֵּלָן לְאַחֵר מִיתָתָן, חַיֵּב מִיתָה. שֶׁהִרִי שָׁנָה עָלָיו
 הַכְּתוּב, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶ כִּי-אִישׁ אִישׁ אֲשֶׁר יִקְלָל אֶת-אָבִיו וְאֶת-
 אִמּוֹ מוֹת יוּמָת. ⁷ אֵין לִי אֵלֶּא בְּחַיִּים, לְאַחֵר מִיתָה מִבֵּין?
 תִּלְמוּד לֹאמַר, ⁸ אָבִיו וְאִמּוֹ קִלָּל דָּמִיו בּוֹ, לְרַבּוֹת לְאַחֵר מִיתָה.
 וּמִן הַכְּבוֹד, שֶׁיֵּהָא אָדָם נוֹהֵג כְּשׁוֹרָה בְּכֵל דִּרְכָּיו וּבְכֵל
 עֲנִינָיו וַיִּשְׁתַּדֵּל לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים וְנָאִים, כְּדִי שֶׁיֵּהָא
 מְרֻצָּה לְשָׁמַיִם וּלְבָרִיּוֹת, כְּדִי שֶׁיֵּהָיֶה שְׂמוֹ שֶׁל אָבִיו נִזְכָּר עָלָיו
 לְטוֹבָה וּלְבִרְכָּהּ, שֶׁיֵּהֱיוּ הַבָּרִיּוֹת אוֹמְרוֹת עָלָיו, אֲשֶׁרִּיָּהֶן אָבִיו
 וְאִמּוֹ שֶׁל פִּלּוּנִי שֶׁכָּךְ גִּדְּלוּ גְּדוּלָּתָם טוֹבִים. בְּרוּךְ שֶׁזֶה יִלְד,
 בְּרוּךְ שֶׁזֶה גִּדֵּל. בְּרוּךְ רַבּוֹ שֶׁלְמָדוֹ תּוֹרָה. וְעָלָיו הַכְּתוּב
 אוֹמַר, ⁹ וְזָכַר צְדִיק לְבִרְכָּהּ.

וְכַשֵּׁם שֶׁחַיֵּב אָדָם לְכַבֵּד אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ בְּחַיָּיהֶן, כִּךְ

1 פאה ריש פרק א 2 דברים ה טו 3 סנהדרין נו ב 4 שמות כא טו
 5 ג' שם יו 6 ויקרא כ ט 7 סנהדרין פה ב 8 ויקרא כ ט 9 משלי י ז

חִיב לְכַבֵּד אַחֲרֵי מִיתָתוֹ, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָּה, ¹מְכַבְּדוֹ בְּחַיּוֹ וּמְכַבְּדוֹ בְּמוֹתוֹ. בְּחַיּוֹ כִּיצַד? הַנִּשְׁמַע בְּדָבָר אָבִיו לְמָקוֹם*, אֵל יֹאמֶר שְׁלַחוּנִי בְּשָׂבִיל עֲצָמִי, פְּטָרוֹנִי בְּשָׂבִיל עֲצָמִי, מִהָרוֹנִי בְּשָׂבִיל עֲצָמִי. אֵלֶּא, שְׁלַחוּנִי בְּשָׂבִיל אָבִא, פְּטָרוֹנִי בְּשָׂבִיל אָבִא, מִהָרוֹנִי בְּשָׂבִיל אָבִא. וְעוֹד אָמְרוּ, ²הָרִי שְׁהִיָּה אָבִיו עוֹבֵר עַל דְּבָרֵי תוֹרָה, לֹא יֹאמֶר לוֹ, אָבִא, עֲבַרְתָּ עַל דְּבָרֵי תוֹרָה, אֵלֶּא אוֹמֵר לוֹ, אָבִא, מִקְרָא כְּתוּב בַּתּוֹרָה כֹּךְ הוּא.

³בְּמוֹתוֹ כִּיצַד? הִיָּה אוֹמֵר דְּבַר שְׁמוּעָה מִפִּיו, אֵל יֹאמֶר, כֹּךְ אָמַר אָבִא. אֵלֶּא, כֹּךְ אָמַר אָבִא מְרִי, הָרִינִי כְּפֶרֶת מִשְׁכָּבוֹ. וְהִנֵּי מְלִי, בְּתוֹךְ שְׁנַיִם-עָשָׂר חֹדֶשׁ אוֹמֵר, הָרִינִי כְּפֶרֶת מִשְׁכָּבוֹ. אֲבָל לְאַחֵר שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ אוֹמֵר, זְכוֹרֹנוֹ לְבִרְכָּה לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. וְאָמְרוּ עוֹד, ⁴הַמְכַבֵּד אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ בְּמִיתָתוֹ, שְׁכָרוֹ יוֹתֵר מֵאִלּוֹ כֹּבֵד בְּחַיָּיתוֹ. שֶׁהַמְכַבֵּד בְּחַיָּיתוֹ, אֵינוֹ מְכַבֵּד אֵלֶּא מִיָּרָאָה. וְהַמְכַבֵּד בְּמִיתָתוֹ, אֵינוֹ מְכַבֵּד אֵלֶּא לְשֵׁם-שְׁמַיִם. לָכֵן בְּנֵי, הָיוּ וְהִירִין בְּמַעֲלַת הַמִּדָּה הַזֹּאת, כְּדֵי שֶׁתִּירָשׁוּ חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה וְתִגְחַלּוּ חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. הָאֵל יִצְחָקֵנוּ כֹּה בִּרְחֻמּוֹ הַרְבִּיּים.

המעלה הרביעית

מעלת התורה וקיום המצוות

בְּנֵי, בּוֹאוּ וְאֶלְמַדְכֶּם מַעֲלַת הַתּוֹרָה וְקִיּוּם הַמִּצְוֹת. דַּעוּ בְּנֵי, כִּי מַעֲלַת הַתּוֹרָה מַעֲלָה גְדוֹלָה וְחֲשׂוּבָה עַד מְאֹד. וּמִתּוֹךְ חֲשִׁיבוּתָהּ וּמַעֲלָתָהּ ⁵קִדְמָה הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְעוֹלָם אֲלָפִים שָׁנָה, כְּעִנְיָן שְׁנֵאֲמַר, ⁶וְאֵהִיָּה אֲצִלּוֹ אֲמוֹן וְאֵהִיָּה שְׁעִשׂוּעִים יוֹם יוֹם וְגוֹי. וְיוֹמוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵלֶּף שָׁנָה, כְּעִנְיָן שְׁנֵאֲמַר, ⁷כִּי אֵלֶּף שָׁנִים בְּעִינֵיהָ כִּיּוֹם אֶתְמוּל כִּי יַעֲבֹר וְגוֹי.

1 קידושין לא ב 2 שם לב א 3 שם לא ב 4 מעין זה בשמחות טוף פרק ט
5 בראשית רנא ח ב 6 משלי ח ל 7 תהלים צ ד * אם אנשי המקום חולקים בכבוד לאביו

יובתורה נתיעץ הקדוש-ברוך-הוא בבריאת העולם, כענין שנאמר, ¹ וי בחרמה יסד ארץ כונו שמים בתבונה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ² חביבין ישראל שנמן להם כלי חמדה שבו נברא העולם, שנאמר, ³ כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל-תעזבו.

חביבין ישראל לפני המקום, שנמן להם את התורה שהיא סם חיים ורפואה להם, כענין שנאמר, ⁴ כי-חיים הם למצאיהם ולכל-בשרו מרפא. ואומר, ⁵ רפאות תהי לשרך ושקוי לעצמותיה. ולא עוד אלא, שהיא יקרה וחשובה מכך כסף וזהב שבעולם, כענין שנאמר, ⁶ יקרה היא מפנינים וכל-חפציה לא ישוו-בה. גדולה מעלת התורה וקיום המצות, שהאדם קונה בהם חיי העולם הזה וחיי העולם הבא, כענין שנאמר, ⁷ מכל-משמר נצר לך כי ממנו תוצאות חיים. ⁸ שיהא אדם מתכונן לעשות כל מצוה הנפאה לידו, בין קלה בין חמורה. ואל יבזה בעיניו המצוה הקלה, לפי שאינו יודע מתי שכן של מצות, שעל כל מצוה ומצוה קונה לו חיי העולם הבא. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹ הוי רץ למצוה קלה ובורח מן העברה, שמצוה גוררת מצוה ועברה גוררת עברה, ששכר מצוה מצוה ושכר עברה עברה. וכן הוא אומר, ¹⁰ ארח חיים פן-תפלט נעו מעגלותיה לא תדע. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹¹ מהו ארח חיים פן-תפלט? אמר הקדוש ברוך-הוא, לא תהא יושב ומשקל מצותיה של תורה. שדא תהא אומר, מצוה זו שברה מרבה, אני מקימה. מצוה זו שברה ממועט, אני מקימה, מפני שהיא קלה. לפיכך לא גלה הקדוש-ברוך-הוא מתי שכן של מצות, כדי שיעשו כל המצות בשונה. ¹² נעו מעגלותיה לא תדע. ¹³ מטלטלין הן

1 תנחומא בראשית א 2 משלי ג יט 3 אבות דרבי נתן לט א 4 משלי ד ב
5 שם שם כב 6 שם ג ח 7 שם שם טו 8 שם ד כג 9 ירושלמי קידושין פ"א ז' ו' ב
10 אבות ד ב 11 משלי ה ו 12 (עיין ירושלמי שם) 13 משלי ה ו
14 עיין בפסיקתא רבתי כג כד, דף קכא ב, גם על המאמרים הקדמים, תנחומא עקב ב

אסטרטוטית* של תורה ולא תדע, אתה אינך יודע מתן שכרן של מצות, אבל הקדוש-ברוך-הוא יודע וגלוי לפניו ונאמן לשלם שכרן. וכן הוא אומר, 'פֶּלֶס וּמֵאֲנִי מִשְׁפָּט לִי מַעֲשֵׂהוּ כִּלְ-אֲבֹנֵי-כִּסִּים. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּהּ בְּאֵגְדָה, לֹא דָבָר הַכָּתוּב אֵלָּא כְּנֶגֶד יוֹם הַדִּין, שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוא יוֹשֵׁב וּמִשְׁקֵל מַעֲשֵׂיהֶן שֶׁל בְּרִיּוֹת, הַכֹּל בְּאֵמֶת, הַכֹּל בְּמִשְׁפָּט, הַכֹּל בְּצֶדֶק.

משלו משל? למה הדבר דומה? למלך שהיה לו פרדס ובה בתוכו מגדל גבוה ועשה בתוכו גנה והשכיר פועלים והכניסן לתוכו ופקדן שיהו עוסקין במלאכתו. ענה המלך לראש המגדל והוא היה רואה אותן והן לא היו רואין אותו, שנאמר, ¹ וַיְהִי בְּהִיבֵל קִדְשׁוֹ הֵם מִפְּנֵי כֹל-הָאָרֶץ. לִפְנוֹת הַיּוֹם בָּא הַמֶּלֶךְ וַיֵּשֶׁב עֲלֵיהֶן בְּדִין. אָמַר הַמֶּלֶךְ, יָבֹאוּ הַמַּעֲדָרִין וַיִּטְלוּ שִׁכְרָן. הַמְּבַסְּחִין וַיִּטְלוּ שִׁכְרָן, מִלִּקְטֵי אֲרוּרוֹת וַיִּטְלוּ שִׁכְרָן. נִשְׁתַּיְרוּ בֵּהֶן אֲנָשִׁים שֶׁלֹּא נִתְעַסְקוּ בְּמִלְאֶכֶת הַפְּרָדֶס. אָמַר הַמֶּלֶךְ, אֵלֶּי שְׁעִסְקוּ בְּמִלְאֶכֶתִּי, יָבֹאוּ וַיִּטְלוּ שִׁכְרָן. וְאֵלֶּי שֶׁלֹּא הָיוּ עוֹשִׂין בְּמִלְאֶכֶתִּי מָה הָיוּ עוֹשִׂין? אָמְרוּ לוֹ, הָיוּ מִפְּנֵי בְּתִים מְלֵאִים לְתוֹךְ רִקְנֵינוּ. אָמַר לָהֶם הַמֶּלֶךְ, אֵלֶּי שֶׁלֹּא עֲסָקוּ בְּמִלְאֶכֶתִּי יֵצְאוּ לְהַרְיָגָה עַל שִׁמְרָדוֹ בְּדַבְרֵי מַלְכוּתִי. כֹּף הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוא, בָּרָא אֶת עוֹלָמּוֹ וְהוּא הַפְּרָדֶס, וְנָתַן בְּתוֹכוֹ בְּנֵי-אָדָם, וּפְקָדוֹן שִׁיְהוּ עוֹסְקִין בַּתּוֹרָה וּבַמִּצְוֹת וּבַמַּעֲשִׂים טוֹבִים, וְהַשְׂרָה שְׂכִינָתוֹ בְּשָׂמִים וְהוּא יוֹשֵׁב עֲלֵיהֶן לְמַעְלָה, וְהוּא רוֹאֶה אוֹתָן וְהוּא אֵינָן רוֹאִין אוֹתוֹ. לְעֵתִיד לְבֹא, הוּא יוֹשֵׁב עֲלֵיהֶן בְּדִין וְאֹמֵר, כֹּל מִי שְׁעָסַק בְּזֶה, יָבֹא וַיִּטּוֹל שִׁכְרוֹ, שֵׁנָאֵמַר, ² אֵיָּה סִפֵּר אֵיָּה שֶׁקָּל אֵיָּה סִפֵּר אֶת-הַמַּגְדָּלִים. ³ אֵיָּה סִפֵּר, אֵלֶּי מִלְּמַדֵּי-תִינוּקוֹת יָבֹאוּ וַיִּטְלוּ שִׁכְרָן. אֵיָּה שֶׁקָּל, אֵלֶּי שְׁשׁוֹקְלִין קָלוֹת וַחֲמֹרוֹת בְּשָׁנָה, שְׁנֹהֲרִין בְּקָלוֹת כְּמוֹ שְׁנֹהֲרִין בַּחֲמֹרוֹת, יָבֹאוּ וַיִּטְלוּ

* פירוש שביליה 1 משלי טו יא 2 מדרש משלי טו יא, וגם במשל המלך והפרוס שם 3 חבקוק ב ב 4 ישעיה לג יח 5 חגיגה טו ב

שָׁכֵרְךָ. אֵיךְ סֵפֶר אֶת-הַמִּגְדָּלִים, אֵלֶּיךָ סוֹפְרֵי הַלְכוֹת וְאִגְדוֹת יָבוֹאוּ וַיִּטְלוּ שָׁכֵרְךָ.

לְפִיכָךְ צָרִיךְ לוֹ לְאָדָם לְהִזָּהֵר בְּכָל הַמִּצְוֹת בֵּין קִלּוֹת בֵּין חֲמוּרוֹת לַעֲשׂוֹת כָּל מִצְוַת הַפָּאָה לִידּוֹ רֵאשׁוֹנָה בֵּין קִלָּה בֵּין חֲמוּרָה. וְאֵל יֹאמֶר, אִמְתִּין וְאֶעֱשֶׂה הַחֲמוּרָה, שְׁמָא לֹא תַעֲלֶה לִידּוֹ.

וְלָמָּה לֹא נִתְפָּרַשׁ מִתּוֹן שָׁכֵרְךָ שֶׁל מִצְוֹת? שֶׁלֹּא יֹאמֶר אָדָם, כָּל הַעוֹסֵק בַּמִּצְוָה זֶה, זוֹכֶה לְהִתְעַשֵּׂר, אֵלָּךְ וְאֶתְעַסֵּק בָּהּ וְאֶתְעַשֵּׂר. וְכֵן אִם מְבַקֵּשׁ בָּנִים וְשִׁכְרָה שֶׁל מִצְוָה זֶה בָּנִים, אֵלָּךְ וְאֶתְעַסֵּק בָּהּ וְאֶזְכֶּה לְבָנִים. וְכֵן בְּשֹׂאֵר כָּל הַמִּצְוֹת. וְנִמְצְאוּ עוֹשִׂין אֶת הַמִּצְוֹת שֶׁלֹּא לְשֵׁם-שָׁמַיִם.

וְעוֹד, לָמָּה לֹא גִלָּה מִתּוֹן שָׁכֵרְךָ שֶׁל מִצְוֹת? שֶׁלֹּא יִהְיֶה אָדָם הוֹלֵךְ וְעוֹשֶׂה הַמִּצְוֹת שֶׁמִּתּוֹן שָׁכֵרְךָ מְרַבֶּה וַיִּנִּיחַ הַשָּׂאֵר, וְנִמְצְאוּ מִקְצַת הַמִּצְוֹת בְּטִלּוֹת. 'תִּדְעַ שְׂכּוֹן, שֶׁבַּמִּצְוָה חֲמוּרָה מִן הַחֲמוּרוֹת שֶׁבַּתּוֹרָה וְהִיא מִצְוַת כְּבוֹד אָב וְאִם כְּתִיב, 'כְּבֹד אֶת-אָבִיךָ וְאֶת-אִמְךָ וְגו' לְמַעַן יֵאָרְכוּךָ יְמֶיךָ וְלִמְעַן יֵיטֵב לָךְ וְגו'. וְנִקְרָאת חֲמוּרָה מִן הַחֲמוּרוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהוּקָשׁ כְּבוֹדָן לְכְבוֹדוֹ שֶׁל מְקוֹם. וּבִקְלָה שֶׁבַּקִּלּוֹת כְּתִיב, 'שְׂלַח תִּשְׁלַח אֶת-הָאֵם וְאֶת-הַבָּנִים תִּקַּח-לָךְ לְמַעַן יֵיטֵב לָךְ וְהִאֲרַכְתָּ יָמִים. וְלָמָּה קוֹרָא אוֹתָהּ קִלָּה שֶׁבַּקִּלּוֹת? שֶׁאִפְלוּ חֲסִירוֹן-כִּיס אֵין בָּהּ. הֲרִי כְּבֹר לְמַדָּת שָׁכֵרְךָ שֶׁל מִצְוֹת שֶׁהוּקָשׁוּ כָּלָן כְּאַחַת. לְפִיכָךְ יִזְהַר אָדָם בְּכָל הַמִּצְוֹת בֵּין קִלּוֹת בֵּין חֲמוּרוֹת, שֶׁכָּל אַחַת וְאַחַת מְבִיאָתוֹ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבֹּא, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, 'כָּל-הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אֲנִכִּי מִצְוָה הַיּוֹם תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת לְמַעַן תַּחְיִין וְיִרְבִּיתֶם וּבִאֲתֶם וִירִשְׁתֶּם אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-נִשְׁבַּע יי לְאַבְרָהָם. מֵהוּ כָּל הַמִּצְוָה, שֶׁיְהִי כָּל מִצְוֹתֶיהָ שֶׁל תּוֹרָה חֲשׁוּבִין בְּעֵינֶיהָ כְּמִצְוָה אַחַת שְׁקוּלּוֹת זֶה כְּזֶה, שֶׁתִּהְיֶה זָרִיז לַעֲשׂוֹת מִצְוָה קִלָּה

כמצנה חמורה. תשמרון לעשות, שיהא אדם לומד על מנת לעשות. למען תחיון, לעולם שכלו חיים.

אשריהן צמלי תורה ומקימי המצות. שאפלו המצות שנתן הקדוש-ברוך-הוא להנאתן של בריות, מקבלין עליהן שכל גדול. צא ולמד ממה שכתוב, ¹בנים אתם ליי אלהיכם לא תתגדדו ולא-תשימו קרחה בין עיניכם למת.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ²מבקש אתה לידע מה בין גימוסות* אליהנו לבין גימוסות* האמות. המלכות מוציאה גזרות אפלו רעות ואין אדם יכול לעמוד עליהן, ואפילו כן — העושה אותן אינו מקבל שכר, והעובר עליהן הוא נהרג. אבל הקדוש-ברוך-הוא מוציא דיגמטאות** להנאתן של ישראל. ואם ישמרו אותן, הוא נותן להן שכר. וכן הוא אומר, ³ושרט קנפש לא תתנו בבשרכם. ואמות העולם מסרטין על מתיהן ומצטערין, כענין שנאמר, ⁴ותגדדו כמשפטם בחרבות וגו'. ומהו אומר להן הקדוש-ברוך-הוא לישראל? אני יי, נאמן לשלם לכם שכר. אמר להן הקדוש-ברוך-הוא, אל תצערו עצמכם, ואני נותן לכם שכר. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁵מ"אני" של בשר נדם אנו יודעין מהו "אני" של הקדוש-ברוך-הוא. יוסף, בשעה שפלג על המצרים, היה מתירא מהם. אמר לו פרעה, מפני מה אתה מתירא, אני פרעה, אני הוא שהמלכתיה, מי שיש לו ראש ידבר כנגדה, שנאמר, ⁶ויאמר פרעה אל-יוסף אני פרעה. ומה עשה לו אותו-⁷"אני" ליוסף, שפלג שמונים שנה. כשיבא הקדוש-ברוך-הוא לתן שכר של כל מצוה ומצוה שכתוב בה אני יי, על אחת כמה וכמה.

גדול קיום המצות, שכל המקנים את המצות, קונה לו חיי העולם הזה וחיי העולם הבא, כענין שנאמר, ⁷ושמרתם

1 דברים יד א 2 למ"מ 3 ויקרא יט כח 4 בלבים א יח כח
5 ויקרא רבא כד ט 6 בראשית מא מד 7 ויקרא יח ה * מנהגים ** כחב"דית

אֶת־חֻקְתִּי וְאֶת־מִשְׁפָּטִי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אַתֶּם הָאָדָם וְחִי בָהֶם
 אֲנִי יְיָ. וְחִי בָהֶם, בְּעוֹלָם הַזֶּה. אֲנִי יְיָ, נֶאֱמָן לְשֵׁלֶם שְׂכָר
 טוֹב לְעוֹלָם הַבָּא. כְּבִיכּוֹל אֲנִי עָרֵב בַּדָּבָר, שְׂאֵתָם זֹכִין בָּהֶן
 לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.

בְּנִי, אִם הֵתַחֲלַתֶּם בַּמִּצְוָה הַשְּׁתַּדְּלִי לְגִמְרָה וְאַל תִּתְּרֵשׁלוּ
 עָלֶיהָ. ¹שְׂכָר הַמִּתְחִיל בַּמִּצְוָה וְאִינוּ גּוֹמְרֶה, אֵינָה נִקְרָאת עַל
 שְׁמוֹ, אֶלָּא עַל שְׁמוֹ שֶׁל גּוֹמְרֶה, כְּעֶנְיָן שְׁנֶאֱמַר, ²וְאֶת־עֲצָמוֹת
 יוֹסֵף אֲשֶׁר־הֶעֱלִי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְּשִׁכְמָם. וְכִי
 יִשְׂרָאֵל הֶעֱלִים, וְהִלָּא מֹשֶׁה רִבְּנוֹ עָלָיו הַשְּׁלוֹם הֵעֲלָה עֲצָמוֹתָיו
 שֶׁל יוֹסֵף, שְׁנֶאֱמַר, ³וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ? אֶלָּא
 מִכִּינּוֹן שְׁנִגְזַר עָלָיו שֶׁלֹּא לִכְנֹס לְאָרֶץ וְאֵלּוֹ נִטְפְּלוּ בָּהֶן,
 נִקְרָאת עַל שְׁמוֹ. וְאָמְרוּ חֻכְמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁴כֹּל מִי
 שֶׁהוּא מִתְחִיל בַּמִּצְוָה וְאִינוּ גּוֹמְרֶה, סוֹף שֶׁהוּא קוֹבֵר אֶת
 אִשְׁתּוֹ וּבְנָיו. מִמֵּי אֶתָּה לָמַד, מִיְּהוּדָה, שְׁנֶאֱמַר, ⁵וַיֹּאמֶר יְהוּדָה
 אֶל־אָחִיו מֶה־בָּצַע כִּי נִהְרַג אֶת־אָחִינוּ וְכִסִּינוּ אֶת־דָּמוֹ. הִיא
 לוֹ לְהוֹלִיכּוֹ בְּכַתְּפוֹ אֶצֶל אָבִיו. וְמֶה גָרַם לוֹ? שְׁגָרָם מִיתָה
 לְאִשְׁתּוֹ וּלְבָנָיו, שְׁנֶאֱמַר, ⁶וַתָּמָת בַּת־שׁוֹעַ אִשְׁת־יְהוּדָה וְגוֹ',
 וְכֹל הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה וּבַמִּצְוֹת לְשִׁמּוֹן, אֵין חֲטָא בָּא עַל יָדוֹ, כְּעֶנְיָן
 שְׁנֶאֱמַר, ⁷שׁוֹמֵר מִצְוָה לֹא יֵדַע דְּבַר רָע. וְיִמְעָשֶׂה בְּאָדָם אֶחָד
 שֶׁהִיא זֶהִיר בַּמִּצְוֹת צִיצִית, שָׁמַע שֵׁישׁ זֹנָה בְּכִרְפֵי הַיָּם
 וְנוֹטְלָת אַרְבַּע מֵאוֹת זָוָה בְּשִׁכְרָה. שָׁגַר לָהּ אַרְבַּע מֵאוֹת זָוָה,
 וְקִבְּצָהּ לוֹ זָמָן. כִּינּוֹן שֶׁהִגִּיעַ לוֹ זָמָן, בָּא וַיָּשָׁב לוֹ עַל פֶּתַח
 בֵּיתָהּ. נִכְנָסָה שִׁפְחָתָה וְאָמְרָה לָהּ, אוֹתוֹ הָאִישׁ שֶׁקִּבְּעָתָה לוֹ
 זָמָן, הִרִי הוּא יוֹשֵׁב עַל פֶּתַח הַבַּיִת. אָמְרָה לָהּ, יִכְנָס. כִּינּוֹן
 שְׁנִכְנָס, הִצִּיעָה לוֹ שְׁבַע מִטּוֹת שֶׁל כֶּסֶף וַעֲלִינָה שֶׁל זָהָב.
 כִּינּוֹן שֶׁהִגִּיעוּ לְאוֹתוֹ־מַעֲשֶׂה וְכֹא לְפִשׁוּט אֶת בְּגָדָיו, בָּאוּ אַרְבַּע
 צִיצִיּוֹת וְטָפְחוּ לוֹ עַל פָּנָיו, וְנִדְּמוּ לוֹ כְּאַרְבָּעָה כְּתִיב־עֲדִים.

1 בראשית רבא פה ד 2 יהושע כד לב 3 שמות יג יט 4 בראשית לו כ
 5 שם לח יב 6 קהלת ח ה 7 מנחות דף מד א

מִיד נִשְׁמַט וְיָשֵׁב לוֹ עַל גְּבִי קֶרֶקַע. אָף הִיא נִשְׁמָטָה וְיָשְׁבָה
 לָהּ עַל גְּבִי קֶרֶקַע. אָמְרָה לוֹ, גִּפְּהָ שֶׁל רוּמִי, אֵינִי מְנִיחָתָךְ
 עַד שֶׁתֹּאמַר לִי מוֹם שֶׁרְאִיתָ בִּי. אָמַר לָהּ, הָעֲבוּדָה**, דָּא
 רְאִיתִי בְךָ מוֹם, אֲלֹא שְׂאִין כִּיפִיךָ בְּכָל הָעוֹלָם כָּלוּ. אֲלֹא
 מִצְוָה קִלָּה צִנּוּנוֹ הַשֵּׁם אֱלֹהֵינוּ, וְכָתוּב בָּהּ שְׁתִּי פְעָמִים יֹאנִי
 יי אֱלֹהֵיכֶם. אֲנִי יי, נֶאֱמָן לְפָרַע. וְאֲנִי [וי], נֶאֱמָן לְשָׁלֹם שְׁכָר.
 אָמְרָה לוֹ, הָעֲבוּדָה**, אֵינִי מְנִיחָתָךְ, עַד שֶׁתִּכְתּוֹב לִי שְׁמֶךָ, וְשֵׁם
 רַבָּה, וְשֵׁם עִירָה, וְשֵׁם מִדְרָשָׁה שְׁאֵתָה לְמִדַּת תּוֹרָה. עֲמְדָה
 וּבִזְבֹּנָה אֵת כָּל מְמוֹנָה: שְׁלִישׁ לְמַלְכוּת, וְשְׁלִישׁ לְעֲנִיִּים, וְשְׁלִישׁ
 נְטִלָּה בְּיָדָהּ וּבִאֲתָהּ וְעֲמְדָה לְפָנַי מִדְרָשׁוֹ שֶׁל רַבִּי חֵיָא. אָמְרָה
 לוֹ, רַבִּי, גִּירָנִי. אָמַר לָהּ, עֲמָא עֵינֶיךָ נִתְּתָ בְּאַחַד מִן
 הַתַּלְמִידִין. הוֹצִיָאָה לוֹ הַכֶּתֶב שֶׁבְּיָדָהּ. אָמַר לוֹ, עֲמוּד זָכָה
 בְּמִקְחָהּ. אָמְרוּ, אוֹתָן מַצְעוֹת שֶׁהַצִּיעָה לוֹ בְּאַסּוּר, הַצִּיעָה לוֹ
 בְּהֵתֵר. וְהוּא מִתֵּן שְׁכָרוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה, אֲבָל לְעוֹלָם הַבָּא אֵינִי
 יוֹדֵעַ כִּמָּה. ² עֵין לֹא רָאִתָה אֱלֹהִים זוֹיָתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחֲפָה-לוֹ.
 הֲלֹא תִרְאוּ בְּנֵי, שְׁמִצּוֹת צִיצִית הִיא מִמָּצוֹת קִלּוֹת
 שֶׁבַת תּוֹרָה, שְׂאִין בָּהּ מִיתָה וְלֹא כָרַת וְלֹא מַלְקוֹת, אֲלֹא מִצְוֹת
 עֲשֵׂה בְלִבְדּוֹ הִיא. וּמִפְּנֵי שֶׁהִיא זֹהִיר בָּהּ, הַצִּיצָה אוֹתוֹ מִעֲבָרָה
 חֲמוּרָה. וְלֹא עוֹד אֲלֹא, שֶׁהִבִּיאָתוֹ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. הַזֹּהִיר
 וְזָרִיו בְּשָׂאָר מִצְוֹת חֲמוּרוֹת שֶׁבַת תּוֹרָה, עַל אַחַת כִּמָּה וְכִמָּה
 שֶׁמִּטְבִּין לוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּמִצִּילִין אוֹתוֹ מִדִּינָהּ שֶׁל גִּיהֶנָּם.
 וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוֹנֵם לְבִרְכָּהּ, ³ כָּל הָעוֹשֶׂה מִצְוָה אַחַת
 כְּמֵאמְרָה, אֵין מְבַשְּׂרִין אוֹתוֹ בְּשׁוּרוֹת רַעוֹת. וּמָה טַעַם, ⁴ שׁוֹמֵר
 מִצְוָה לֹא יָדַע דְּבָר רָע. וְלֹא עוֹד אֲלֹא, אֲפִלּוּ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 גִּזְרָה גְּזָרָה, מִבְּטָלָהּ בַּעֲבוּרוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵ בְּאֲשֶׁר דְּבַר-מֶלֶךְ שֶׁלְטוֹן
 וּמִי יֹאמַר-לוֹ מִה-תַּעֲשֶׂה. וְכָתִיב בַּתְּרָה, ⁶ שׁוֹמֵר מִצְוָה וְגוֹי.
 בְּנֵי, הָיוּ זֵהִירִין מְאֹד בַּתּוֹרָה וּבְמִצְוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים, לְפִי

1 במדבר טו מא 2 יעציה סד ג 3 שבת סג א 4 קהלת ח ה 5 כס סם ד
 6 שם סם ה * שרה של רומי, לשון שבועה בחיי המלך ** לשון שבועה

שְׂבִשְׁעַת פְּטִירָתוֹ שֶׁל אָדָם, אֵין מְלִוִּין אוֹתוֹ אֶלָּא תוֹרָה
וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּלִבָּד. שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָּה
בְּאַגְדָּה, ¹שְׁלֹשָׁה אוֹהֲבִים יֵשׁ לוֹ לְאָדָם בְּחַיָּיו, וְאֵלוֹ הֵן: בְּנִיו
וּבְנֵי-בֵיתוֹ, וּמִמּוֹנוֹ, וּמַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים. בְּשֻׁעַת פְּטִירָתוֹ מִן הָעוֹלָם,
מִכֵּנֶס אָדָם בְּנִיו וּבְנֵי-בֵיתוֹ, וְאוֹמֵר לָהֶם, בְּבִקְשָׁה מִכֵּם.
הוֹצִיאֹנִי מִדִּין הַמָּוֶת הָרַע הַזֶּה. וְהֵן אוֹמְרִים לוֹ, לֹא שְׂמַעְתָּ
שְׂאִין שֶׁלְטוֹן בְּיוֹם הַמָּוֶת? לֹא כִךְ כְּתוּב, "אֵח לֹא-פֹדֶה יִפְדֶּה
אִישׁ לֹא-יִתֵּן לְאֹהֲבָיִם כִּפְרוֹ? וְהוּא מִכֵּנֶס אֶת מִמּוֹנוֹ, וְאוֹמֵר
לוֹ, בְּבִקְשָׁה מִמֶּךָ, הוֹצִיאֵנִי מִדִּין הַמָּוֶת הָרַע הַזֶּה. וְהוּא אוֹמֵר
לוֹ, לֹא שְׂמַעְתָּ, ³לֹא-יוֹעִיל הוּן בְּיוֹם עֲבָרָה. וְהוּא מִכֵּנֶס
מַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים, וְאוֹמֵר לָהֶם, בְּבִקְשָׁה מִכֵּם, בָּאוּ וְהַצִּילוּנִי
מִדִּין הַמָּוֶת הָרַע הַזֶּה. וְהֵן אוֹמְרִים לוֹ, עַד שֶׁלֹּא תֵלֶךְ, הֲרִי
אַנּוּ מִקְדִּימִין, שְׁנֹאֲמַר, ⁴וְהֵלֶךְ לְפָנֶיךָ צִדְקָה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָּה, ⁵מֵאִי דְכַתִּיב, ⁶כִּי לִוְיַת-חַן הֵם לְרֹאשָׁה?
כֹּל מְקוֹם שֶׁתֵּלֶךְ, מִצּוֹת מְלִוּוֹת אוֹתָהּ, שְׁנֹאֲמַר, ⁷כִּי תִבְנֶה בֵּית
חֲדָשׁ וְעָשִׂיתָ מַעֲקֶה לְגִגָּה. עָשִׂיתָ לוֹ דָּלֶת, מִצָּנָה מְלִנָּה אוֹתָהּ,
שְׁנֹאֲמַר, ⁸וְכַתְּבָתֶם עַל-מִזְוֹת בֵּיתָהּ. אִם לְבִשְׁתָּ כְּלִים חֲדָשִׁים,
מִצָּנָה מְלִנָּה אוֹתָהּ, שְׁנֹאֲמַר, ⁹לֹא תִלְבַּשׁ שַׁעֲטָנִי. וְאִם הֵלַכְתָּ
לְגִלְתָּ, מִצָּנָה מְלִנָּה אוֹתָהּ, שְׁנֹאֲמַר, ¹⁰לֹא תִקִּיפוּ פֶּאת רֹאשְׁכֶם.
וְכֵן בְּחִרְיָשָׁה, וְכֵן בְּזִרְיָעָה, וְכֵן בְּקִצְרָה, וְכֵן בְּכֹל דְּבָר וְדְבָר. אֲמַר
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲפִלּוֹ לֹא הָיִיתָ עוֹסֵק בְּדְבָר, אֶלָּא מֵהֵלֶךְ בְּדֶרֶךְ,
מִצָּנָה מְלִנָּה אוֹתָהּ, שְׁנֹאֲמַר, ¹¹כִּי יִקְרָא קוֹן-צִפּוֹר לְפָנֶיךָ בְּדֶרֶךְ.
וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ¹²כִּי חַיִּים הֵם לְמַצְאֵיהֶם וְגו', בְּכֹל דְּבָר שְׁחִי
הָאָדָם תְּלוּיִין, אֵתָּה מוֹצֵא בֵּהֶן מִצּוֹת קְבוּעוֹת. ¹³וְיִקְלֵל-בְּשָׂרוֹ
מִרְפָּא, שֶׁכֵּל אֲבָרָיו שֶׁל אָדָם, מִצּוֹת קְבוּעוֹת בֵּהֶן. שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָּה בְּאַגְדָּה, ¹⁴מָאֲתִים וְאַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה
מִצּוֹת עָשָׂה יֵשׁ בְּתוֹרָה, כְּנֶגֶד מָאֲתִים וְאַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה אֲבָרִים

1 סוּרָה דְּרַבִּי אֲלִיעֶזֶר לֹד	2 תְּהִלִּים מִס ח	3 מִשְׁלֵי יֵא ד	4 יִשְׁעִיָּה נח ח
5 דְּבָרִים רַבָּא ו ג	6 מִשְׁלֵי א ט	7 דְּבָרִים ככ ח	8 שֵׁם ו ס
10 וִיקְרָא יֵש כז	11 דְּבָרִים כב ו	12 מִשְׁלֵי ד כב	13 תְּנַחֲמָא חצא ב

שְׂבָאָדָם, שְׂבָכָל יוֹם אֲכָרִיו צוֹחִין עַל הָאָדָם, עֲשֵׂה
הַמְצוֹת הַלָּלוּ, כְּדִי שִׁתְּהָא חַיִּים וְאַרְכָּא לְאַכְרִיָּה. וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת
וּשְׁשִׁים וְחֲמֵשׁ מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה כְּנֶגֶד יְמוֹת הַחֲמָה, שְׂבָכָל
יוֹם יוֹם מַשְׁעָה שֶׁהַחֲמָה זוֹרַחַת עַד שֶׁהִיא שׁוֹקֶעֶת, צוֹנַחַת
וְאוֹמְרַת לְאָדָם, גּוֹזֵר אָנִי עָלֶיךָ בְּמִי שֶׁהִגִּיעַ יָמֶיךָ לַיּוֹם הַזֶּה,
אֵל תַּעֲבוֹר בִּי עֲבֹרָה זֹאת, וְאַל תִּכְרִיעַ אוֹתִי וְאֵת כָּל הָעוֹלָם
כְּלוּ לְכָךְ חוֹבָה!

בְּנִי, אִם בָּאת מִצְוָה לְיָדְכֶם אֵל תַּחְמִיצוּהָ, אֲלֹא עָשׂוּ
אוֹתָהּ מִיָּד וּבִהַשְׁתַּדְּלוּת בְּלִי רְשׁוּל, כַּעֲנִין שְׁנֵאֲמַר, וְשִׁמְרַתֶּם
אֶת-הַמְצוֹת, ² אֵל תִּקְרִי הַמְצוֹת אֲלֹא הַמְצוֹת. שְׂכֶשֶׁם שְׂאִין
מִחְמִיצִין אֶת הַמְצָה, כִּךְ אֵין מִחְמִיצִין אֶת הַמְצוּהָ, אֲלֹא אִם
בָּאת מִצְוָה לְיָדְךָ עֲשֵׂה אוֹתָהּ מִיָּד. וְאַמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנֵם
לְבָרְכָהּ, ³ לְעוֹלָם יָקָדִים אָדָם לְדַבֵּר מִצְוָה, שֶׁמִּתּוֹךְ שִׁקְדָּמָה
בְּכִירָה לְצַעֲרִיהָ לִיָּהּ אַחַת, קִדְּמָתָה אַרְבָּעָה דוֹרוֹת בִּישְׂרָאֵל,
שִׁקְדָּמָה רוֹת הַמוֹאֲכִיָּה לְנַעֲמָה הַעֲמוֹנִית אַרְבָּעָה דוֹרוֹת.

בְּנִי, הִיוּ וְהִירִין וְזִרְזִין בַּמְצוֹת, ⁴ שֶׁמִּצְוָה גּוֹרַרַת מִצְוָה.
צֵאוּ וּרְאוּ מַה שֶׁכָּתוּב בְּשִׁלּוּחַ הַקֶּן, דְּכָתִיב, ⁵ כִּי יִקְרָא קוֹן-
צִפּוֹר לְפָנֶיךָ בַּדֶּרֶךְ וְגו', שִׁלַּח תִּשְׁלַח אֶת-הָאֵם וְגו'. מַה כָּתִיב
בַּתְּרָה, ⁶ כִּי תִבְנֶה בֵּית חֹדֶשׁ וְעָשִׂיתָ מַעֲקָה לְגִגֶּךָ וְגו', תִּזְכֶּה
לְבָנוֹת בֵּית וְלַעֲשׂוֹת מַעֲקָה. עֲשֵׂה אָדָם מַעֲקָה לְבֵיתוֹ, מַה
כָּתִיב בַּתְּרָה, ⁷ לֹא-תִזְרַע כְּרָמָךְ כִּלְאִים, שְׂזוּכָה לְשָׂדֶה וְכָרֶם.
קַיִם מִצְוֹת כִּלְאִים, מַה כָּתִיב בַּתְּרָה, ⁸ לֹא-תַחְרֹשׁ בְּשׁוֹר-וּבַחֲמֹר
יַחְדּוֹ. קַיִם לֹא-תַחְרֹשׁ, מַה כָּתִיב בַּתְּרָה, ⁹ לֹא תִלְבַּשׁ שַׁעֲטָנִי,
שְׂזוּכָה לְבָגָדִים נָאִים. קַיִם כִּלְאֵי בָגָדִים, מַה כָּתִיב בַּתְּרָה,
¹⁰ גְּדָלִים תַּעֲשֶׂה-לָּךְ, שְׂזוּכָה לְמִצְוֹת צִיצִית. קַיִם מִצְוֹת צִיצִית,
מַה כָּתִיב בַּתְּרָה, ¹¹ כִּי-יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה, שְׂזוּכָה לְאִשָּׁה וּבָנִים.

1 שמות יב יז

2 מכילתא בא יב יז

3 בבא קמא לח ב

4 אבות ד ב

5 דברים כב ו-ז

6 רש"י שם פסוק ח

7 דברים כב ט

8 שם שם י

10 שם שם יב

11 שם שם יג

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹הוי נרתע מחטא הקל, כדי שתרתע מחטא חמור. הוי מקדים לדבר מצוה, כדי שלא יקדמוך הפרעניות. אם באת מצוה לידה, אל תשמח לאותה מצוה, אלא לאותה הבאה אחריה. ואם באת עברה לידה, אל תדאג לאותה עברה, אלא מן הבאה אחריה, שמצוה גוררת מצוה, ועברה גוררת עברה. ²ששכר-מצוה מצוה, ושכר-עברה עברה. וכן הוא אומר, ³והיה אם-שמעו תשמעו וגו', אם שמע אדם מצוה אחת, סופו לשמוע מצות הרבה. ⁴אם שמעת בישן, תשמע בחדש. ואם יפנה לבקב, שוב לא תשמע.

אשריהם עמלי תורה ומקמי המצות, שמאירות לפנין בנר הזה וכאור היום, כענין שנאמר, ⁵כי נר מצוה ותורה אור. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶עשה דה נר שתלך לאורו. מה הנר הזה מצייל את האדם מן המכשולות, כך כל העושה דבר מצוה, מאירה לפניו ומצלת את האדם מכל דבר רע, שנאמר, ⁷נר-לרגלי דברך ואור לנתיבותי. מה הנר הזה נר אחד מספיק לכמה בני-אדם, כך אדם אחד שהוא תדיר במצות, זכותו מגנת לכמה בני-אדם. מה הנר הזה מדליקין ממנו ואין אורו חסר כלום, כך העושה מצוה בגופו או בממונו, אינו חסר כלום, כענין שנאמר, ⁸נותן דרש אין מחסור וגו'.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹תלה הכתוב את המצוה בנר ואת התורה באור, לומר דה, מה נר זה אינה מאירה אלא לפי שעה, אף מצוה אינה מגינה בעוונם הזה על האדם אלא לפי שעה. ואת התורה תלה באור, לומר דה, מה האור מאיר לעולם, אף התורה מאירה לעולם. וכן הוא אומר, ¹⁰בהתהלךך תנחה אתך בשכבך תשמר עליך ובהקיצות היא

1 אבות דרבי נתן פרק לג, ג' ס"ח א ב 2 דברים יא יג 3 משלי כו כז 4 משלי ו כב 5 מדרש משלי ו כב 6 תהלים קיט קה 7 משלי כח כז 8 ברכות מ א 9 משלי ו כב 8 סוטה כא א

תשיחה. בהתהלךך תנחה אתך, בעולם הזה. בשכבה תשמר
עליה, זה יום המיתה. והקיצות היא תשיחה, לעמיד לבוא.
בני, אם באת מצוה לידכם, עשו אותה מן המבחר, שכל
אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹אני אמרתי לה, שתוציא
מעשר מן המבחר. הא כיצד? בא בן לוי אצלך, אם אתה
נותן לו מן המבחר, אף אני יש לי לתן לה מן המבחר,
שנאמר, ²יפתח יי לה את-אוצרו הטוב. ואם נתת לו מן
*החפוריות ומן הקטניות, אף אני יש לי לתן לה מן החפוריות
ומן הקטניות, שנאמר, ³יתן יי את-מטר ארצה אבק ועפר.
וכן מצינו בקרבנות נדבה, שנאמר, ⁴אדם פי-יקריב
מכם קרבן ליי מן-הבהמה מן-תבקר ומן הצאן וגו', ואחר כך
⁵ואם עז קרבנו, ואחר כך ⁶ואם מן העוף עזה קרבנו, ואחר כך
⁷ונפש פי-תקריב קרבן מנחה וגו'. וכן מצינו בנדבת המשכן
שחביב חביב קודם, שנאמר, ⁸וזאת התרומה אשר תקחו
מאתם זהב וכסף ונחשת.

בני, התנאו לפני קונכם במצות נאות והדורות, כענין
שנאמר ⁹זה אלי ואנוהו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹⁰וכי
אפשר לו לאדם להננות לקונו? אלא, אנוה לו במצות, אעשה
לפניו לולב נאה, סכה נאה, ציצית נאה, שופר נאה, ואכתוב
לו ספר-תורה נאה, בדיו נאה, בקלמוס נאה, בלבלר נאה,
ואכרוך אותו בשיראין נאים. ואמרו, ¹¹וזה דור מצוה, יוסיף
משלו עד שליש במצוה. כלומר, יתן בו שליש יותר ממה
ששנה, עד שליש משלו. מכאן ואילך, אם יוסיף מעות יותר
משלש, משל הקדוש-ברוך-הוא. כלומר, הקדוש-ברוך-הוא
יומן לו רוח בכלל מה שהיה מרויח ועליו שלשם שכתו.
ואם עבר אדם עברות הרבה, יתיעץ עם שכלו, וישתדל
לשוב עליהן בתשובה, ויעשה מצות הרבה, כדי שישלים

1 תנחומא ראה יח 2 דברים כח יב 3 שם שם כד 4 ויקרא א ב 5 ים ג יב
6 שם א יד 7 שם ב א 8 שמות כה ג 9 שם טו ב 10 שבת קלג ב 11 בבא קמא ט ב
* מן הגרוע שבתבואה

עצמו עם בוראו, ויתכפרו לו עונותיו, ויושע מהן, כענין שנאמר 'כי בתחבולות תעשה' קף מלחמה, ותשועה ברב יועץ. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה,² אם עשית חבילות חבילות של עברות, עשה כנגדן חבילות חבילות של מצות. כיצד, עינים רמות, והיו לטטפת בין עיניה. ³ לשון שקר, ולמדתם אתם. ⁴ וינדים שפכות דם-נקי, וקשרתם לאות על-ידיה. ⁵ לב חרש מחשבות און, והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוה היום על-לבבך. ⁶ רגלים ממהרות לרוץ לרעה, לעולם הוי רץ למילה שנתנה בין ברבים. ⁷ יפים כזבים עד שקר, אתם עדי נאם-י. ⁸ ומשלם מדנים בין אחים, ⁹ אמר לחכמה אחתי את. ואמרו עוד, ¹⁰ לעולם יעשה אדם עצמו קברניט לדבר מצוה. פרוש, רב-החובל. ואם אין בידו ממה לעשות המצוה, יהא ממשכן עצמו עד שיעשנה, שנאמר, ¹¹ אם-חבל תחבל שלמת רעה.

גדול כח התורה וקיום המצות, שכן מצילין את האדם מיצר-הרע, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹² אם פגע בך מגול¹³ זה, משכהו לבית-המדרש. אם אכן הוא, נמות. אם ברזל הוא, מתפוצץ. אם אכן הוא נמות, שנאמר, ¹⁴ אבנים שחקו מים. ואם ברזל הוא מתפוצץ, שנאמר, ¹⁵ הלא כה דברי פאש נאם-י. וכפטיש יפצץ סלע. וכן הוא אומר, ¹⁶ אתה צויתך פקדיה לשמר מאד, שלא נתנה תורה לישראל אלא לשמרם מיצר-הרע. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹⁷ גרי בידה ונרה בידה. גרי בידה, כענין שנאמר, ¹⁸ כי גר מצוה ותורה אור. ונרה בידה, כמה שנאמר, ¹⁹ גר יי נשמת אדם וגו'. שמור את גרי, ואשמור את גרך. וכן הוא אומר, ²⁰ שמר מצוה שמר נפשו, בזה דרכיו ימות.

1 משלי כד ו	2 ויקרא רבא כא ד	3 משלי ו יז	4 דברים ו ח	5 שם יא יט
6 משלי ו יח	7 דברים ו ו	8 משלי ו יט	9 ישעיה מג י	10 משלי ו ד
11 שמות כב כה	12 סוכה נב ב	13 כנוי יצירה-רע	14 איוב יד יט	15 ירמיה כג כט
16 תהלים קיט ד	17 מדרש תהלים י	18 משלי ו כג	19 שם כ כז	20 שם יט טז

גדול תלמוד-תורה, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, יכל הנביאים כלם לא נתבארו אלא למי שמגדל את בנו לתלמוד-תורה, ולמי שהוא משיא את בתו לתלמיד-חכם, ולמי שמשכים לתלמיד-חכם בעסקו. אבל תלמידי-חכמים עצמן,² עין לא ראתה אלהים וזלתה יעשה למחפה-לו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה,³ אם נפשך לידע מתן שכרן של צדיקים לעתיד לבוא, צא ולמד מאדם הקדמוני, שלא נצטנה אלא מצוה אחת בלא-תעשה ועבר עליה. ראה כמה מיתות נקנסו עקיו לו ולדורותיו ולדורות דורותיו עד סוף כל הדורות. וכי אי זו מדה מרבה, מדה טובה או מדת פרענות, הוי אומר מדה טובה מרבה. היושב לו מן הפגולין ומן הנותרים והמתענה ביום-הכפורים והפורש מן הגזל ומן העריות ומשאך כל אסורין שבתורה, על אחת כמה וכמה שזוכה לו ולדורותיו ולדורות דורותיו עד סוף כל הדורות. בני יהיו מחשבין הפסד-מצוה כנגד שכרה ושכר-עברה כנגד הפסדה. שאם אתם מחשבין בזה, לעולם לא תתבטלו מן המצות ולא תבואו לידי עברה.

בני, צאו וראו כמה גדול מתן שכרן של עושי-המצות, שהן *מתחטאין לפני המקום ועושה להן רצונם, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה,⁴ בא וראה, כמה מתחטאין עושי-מצות ויש להם פה לפני המקום. אדם שיש לו עסק אצל המלכות, פועמים שהוא נותן כמה ממון עד שמגיעין אותו אצל המלך. כיון שהגיע אצל המלך, ספק עושה שאלתו ספק אינו עושה שאלתו. אבל הקדוש-ברוך-הוא, אינו כן. אדם יורד לתוך שדהו, ראה אשכול שבכר, רמון שבכר, תאנה שבכרה [וכו'], מניחו בסל ובא ועומד באמצע העזרה ומבקש רחמים על עצמו ועל ישראל ועל ארץ-ישראל, שנאמר,

1 ברכות לו ב 2 ישעיה סד ג 3 תורת כהנים ויקרא ה יו, ילקוט שמעוני חלק א' ריש תעט
4 אבות ריש פרק ב' 5 תנחומא תבוא א * מתחננים ומתפרכים

הַשְּׂקִיפָה מִמַּעַן קִדְשָׁהּ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבִרְךָ אֶת־עַמָּךְ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָּנוּ, וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁהִיא אוֹמֵר, אֵינִי זֶה מִכָּאן עַד שֶׁתַּעֲשֶׂה צָרְכִי הַיּוֹם הַזֶּה, שָׁכֵן כְּתוּב אַחֲרָיו, ² הַיּוֹם הַזֶּה יִי אֱלֹהֵיהָ מִצֻּנָּה לַעֲשׂוֹת וְגו'. יִצְתָה בַת־קוֹל וְאָמְרָה, תִּשְׁנָה לְשָׁנָה הַבָּאָה וְתִבְיֵא כְּהַיּוֹם הַזֶּה.

וְצָרִיךְ לוֹ לָאָדָם לַעֲשׂוֹת סִיג וּגְדֵר לַמִּצְוֹת כְּדִי לְהִתְרַחֵק מִן הָאֲסוּרִין, שֶׁכָּךְ צוּר חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנוֹם לְבִרְכָּהּ, ³ הָיוּ מִתּוֹנִים בַּדִּין, וְהַעֲמִידוּ תִּלְמִידִים הֶרְבֵּה, וַעֲשׂוּ סִיג לַתּוֹרָה.

גְּדוּלָּתָהּ הִיא מַעֲלַת הַתּוֹרָה וַיִּקְרָה יוֹתֵר מִכָּל כֶּסֶף וְזָהָב וְאֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת שֶׁבַעֲוֹלָם. וְדָבָר קֵל הוּא לְאַבְדָּה וּלְשִׁכְחָה, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנוֹם לְבִרְכָּהּ, ⁴ בַּתְּחִלָּה, דָּמָה הַתּוֹרָה לְכֶסֶף וְזָהָב וְאֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵ וַיִּקְרָה הִיא מִפְּנִינִים וְכָל־חֲפָצֶיהָ לֹא יִשׁוּבָהּ. וְאַחֲרֵי כֵן דָּמָה אוֹתָהּ לְכָלִי זְכוּכִית, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶ לֹא־יִצְרַכָּנָה זָהָב וְזָכוּכִית וְתִמְוֶרְתָּהּ כְּלִי־פֶזֶז, אֵלֶּי דְּבַר־תּוֹרָה שֶׁקָּשִׁין לְקַנּוּתָן כְּכִלֵי זָהָב וְנוֹחִין לְאַבְדָּן כְּכִלֵי זְכוּכִית שֶׁאֵין דְּמִיָּהֵן יִקְרִים כְּלִי־כָךְ, וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁנוֹפְלִין בְּקֶרֶקַע וּמִשְׁתַּבְּרִין. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁷ הִתְעִיף עֵינָיָהּ בּוֹ וְאֵינָנוּ וְגו'. לְפִיכָךְ, הִזְהָרוּ בְּשִׁמְרָתָהּ כְּדִי שֶׁלֹּא תִשְׁתַּכַּח מִכֶּם. וְכֵל זֶמֶן שֶׁאָדָם עָסוּק בְּדְבַר־תּוֹרָה, הֵן מִתּוֹקִין וְעֶרְבִין בְּפִיו בְּדָבָשׁ, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸ וּמִתּוֹקִים מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוֹפִים. וּמִצִּינוּ בְּאַגָּדָה, ⁹ כִּי פִילּוֹסוֹף אֶחָד שָׁאֵל אֶת רַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְאָמַר לוֹ, אֲפֹשֶׁר שֶׁדְּבַר־תּוֹרָה מִתּוֹקִין בְּדָבָשׁ? אָמַר לוֹ, הֵן. הִתְחִיל אוֹמֵר לְפָנָיו דְּבַר־תּוֹרָה וְאָמַר לְפָנָיו דְּבָרִים הַמְּשִׁיבִין אֶת הַנֶּפֶשׁ, וְהוֹדָה לוֹ אוֹתוֹ־פִילּוֹסוֹף וְאָמַר לוֹ, נִדְּאִי מִתּוֹקִים בְּדָבָשׁ. וְכֵאֵיזָה דָּבָשׁ? בְּדָבָשׁ הַבָּא בְּצַפִּיחִיּוֹת.

לָכֵן בָּנִי, הָיוּ זְהִירִין וְזִרְזִין בַּתּוֹרָה וּבַמִּצְוֹת, כְּדִי שֶׁתִּזְכּוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ

1 דברים כו טו 2 שם שם טו 3 אבות ריש פרק א 4 חגיגה טו א
5 משלי ג טו 6 איוב כח יז 7 משלי כב ה 8 תהלים יט יא 9 למ"מ

זכרונם לברכה, ירצה הקדוש-ברוך-הוא לזכות את ישראל
לפיכך הרבה להם תורה ומצות, שנאמר, ² יי חפץ למען
צדקו יגדיל תורה ויאדיר. ואלהינו יפתח לבנו לתורתו
ויחכמנו במצותיו ברחמי הרבים.

המצלה החמישית

מצלת גמילות-חסדים

בני, באו ואלמדכם מצלת גמילות-חסדים. דעו בני,
כי מצלת גמילות-חסדים מצלה חביבה לפני המקום, ובעבורה
יזכה האדם לקנות חיי העולם הזה וחיי העולם הבא. ולא
עוד אלא שכל מי שהוא עושה חסד עם הבריות, הרי העולם
מתישב בשבילו, כענין שנאמר, ³ יושב עולם לפני אלהים
חסד ואמת מן ינצרהו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴ על
שלשה דברים העולם עומד, על התורה, ועל העבודה, ועל
גמילות-חסדים.

גדולה מצלת גמילות-חסדים, שהיא אחת משלש-עשרה
מדות שנתחסס בהן הבורא, כענין שנאמר, ⁵ יי, יי וגו' ארך
אפים ורב-חסד וגו'.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶ ורב-חסד, מטה כלפי
חסד. כלומר, שאם האדם מחצה זכאי ומחצה חייב, מכריע
כף של זכיות על כף של חובות ומזכה אותו בדין. וזהו חסד
גדול שהקדוש-ברוך-הוא עושה עם בריותיו שמזכה אותן
כדי להביאן לחיי העולם הבא. ועל זה אמר דוד, ⁷ ידלתי ולי
יהושיע. ומצינו שהקדוש-ברוך-הוא בעצמו נתעסק בגמילות
חסדים, שכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸ תורה תחלתה
גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים. תחלתה גמילות חסדים,
דכתיב, ⁹ וינעש יי אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם.

1 מכות כג ב במשנה 2 ישעיה מב כא 3 תהלים סא ח 4 אבות א ב
5 שמות לז ו 6 ר"ה יז א 7 תהלים קטז ו 8 סוטה יד א 9 בראשית ג כא

וסופה גמילות-חסדים, דכתיב, 'ויקבר אתו בגיא. ורא עוד
אֵלָא שְׁכַל הָעוֹלָם כְּלוּ נִבְנָה בְּחֶסֶד, כְּעִנֵּין שְׁנֵאמַר, ²כִּי־אֲמַרְתִּי
עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה. וכן הוא אומר, ³זָכַר רַחֲמֶיהָ יי וחֶסְדֶּיהָ כִּי
מֵעוֹלָם הָמָּה.

גדולה גמילות-חסדים יותר מן הקרבנות, שְׁנֵאמַר, ⁴כִּי
חֶסֶד חֲפָצָתִי וְלֹא־זִבַּחַת.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁵עוֹבְרֵי־הַיָּם
פָּרְשׁוּ אוֹתוֹ, ⁶נִחִיתָ בְּחֶסְדֶּךָ, זו גמילות-חסדים. ⁶נִהַלְתָּ בְּעוֹדָה,
זו תורה, כָּמָּה דְּתִימָא, ⁷יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן. וְעִדִּין הָיָה הָעוֹלָם
מִתְמוּטָּט. אִימַתִּי נִתְבַּסֵּס הָעוֹלָם, ⁸אֶל־נֹוֹה קִדְשָׁהּ, זֶה בֵּית־
הַמִּקְדָּשׁ. עַד שֶׁלֹּא (נִבְרָא) בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, הָיָה הָעוֹלָם עוֹמֵד
עַל טְרִיפִיס* שֶׁל שְׁתֵּי רִגְלָיִם. כִּיֵּן שֶׁנִּבְנָה בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, נִתְבַּסֵּס
הָעוֹלָם. וְעַכְשָׁיו שְׁאִין בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם, גְּמִילוֹת־חֶסֶדִים
מְכַפֵּרֶת בְּמִקּוּמוֹ, שְׁנֵאמַר, ⁴כִּי חֶסֶד חֲפָצָתִי וְלֹא־זִבַּחַת. וְלֹא
עוֹד אֵלָּא כָּל מִי שֶׁהוּא עוֹסֵק בְּגְמִילוֹת־חֶסֶדִים, זוֹכֶה לְחִסּוֹת
בְּצִלוֹ שֶׁל מְקוֹם, שְׁנֵאמַר, ⁸וְאֲשִׁים דְּבָרִי בְּפִיהָ וּבְצֶלֶךְ יָדִי
כְּסִיתֶיהָ. וְאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבָרְכָהּ בְּאֵגְדָה, ⁹וְאֲשִׁים
דְּבָרִי בְּפִיהָ, זו תורה. וּבְצֶלֶךְ יָדִי כְּסִיתֶיהָ, זו גְּמִילוֹת־חֶסֶדִים,
כְּמוֹ שְׁנֵאמַר, ¹⁰מֵה־יָקָר חֶסְדֶּךָ אֱלֹהִים וּבְגִי אָדָם בְּצֶלֶךְ כְּנָפֶיהָ
יִחְסִיוֹן.

גדולה גמילות-חסדים מן התורה ומן הקרבנות, שְׁנֵאמַר,
¹¹פִּיהָ פֶּתַחַה בְּחֻכְמָה וְתוֹרַת־חֶסֶד עַל־לְשׁוֹנָהּ. וְתוֹרָה וְחֶסֶד
לֹא נֵאמַר, אֵלָּא וְתוֹרַת־חֶסֶד. מִי נִתְּלָה בְּמִי? הִיא אוֹמֶר, קִטָּן
נִתְּלָה בְּגִדּוֹל. תִּדַּע דָּךְ שָׁכָן, שְׁהָרִי מְבַטְלִין תַּלְמוּד־תוֹרָה
לְהוֹצֵאת הַמֶּת וּלְהַכְנִסַת הַכֶּלֶה, מִפְּנֵי שֶׁהֵן גְּמִילוֹת־חֶסֶדִים.
לְפִיכָךְ, צָרִיךְ לוֹ לָאָדָם שִׁיהָא מְחֻזַּר וְרוֹדֵף כְּדִי לַעֲשׂוֹת

1 דברים לו ו 2 תהלים פט ג 3 שם כח ו 4 הושע ו ו
5 פסיקתא דרב כהנא קמ ב 6 שמות טו יג 7 תהלים כט יא 8 ישעיה נא טז
9 ירושלמי תענית פ"ד ה"ב, יח ב 10 תהלים לו ח 11 משלי לא כג
* גירסת הערוך, טרפיו, (= שולחן, בלשון יונית)

גְּמִילוּת-חֲסָדִים, שֶׁפֶן שְׁלֵמָה בְּחֻמָּתוֹ מִזְהִיר וְאוֹמֵר, 'רֹדֶף צִדְקָה וְחֶסֶד יִמָּצֵא חַיִּים צִדְקָה וְכָבוֹד.² שְׁכָל הַמַּחֲזִיר וְרוֹדֶף אַחֵר גְּמִילוּת-חֲסָדִים, הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִמָּצִיא לוֹ מַעֲוֹת לַעֲשׂוֹת מִהֵן צִדְקָה לְבָנֵי-אָדָם הַמֵּהֻלָּלִים.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ כַּמָּה גְּדוּלָּה מַעֲלֵת גְּמִילוּת-חֲסָדִים לְפָנַי הַמָּקוֹם, שֶׁהִיא אַחַת מִשְׁלֹשׁ מַדּוֹת שֶׁהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִבְּקֵשׁ מִיִּשְׂרָאֵל, כַּעֲנִין שְׁנֵאֲמַר, ³ הַגִּיד לָךְ אָדָם מַה-טוֹב וּמָה יֵי דוֹרֵשׁ מִמֶּךָ כִּי אִם-עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט וְאַהֲבַת חֶסֶד וְהַצָּנֵעַ לָכֶת עִם אֱלֹהֶיךָ. וְאָמְרוּ חֻכְמֵינוּ וְכְרוֹנָם לְבִרְכָּה, ⁴ עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט, זֶה הַדִּין. וְאַהֲבַת חֶסֶד, זֶה גְּמִילוּת-חֲסָדִים. וְהַצָּנֵעַ לָכֶת, זֶה הוֹצָאת-הַמֶּת וְהַכְּנָסֶת-כְּלָה.⁵ כְּלוֹמֵר, שְׁאֵם הֵם עֲנִיִּים וַיִּצְטָרְכוּ לְגִבּוֹת מַעֲוֹת לְצַרְךָ קְבוּרַת הַמֶּת אוֹ לְצַרְךָ תַּכְשִׁיטֵי הַכְּלָה, שֶׁיַּעֲשׂוּ הַדָּבָר בְּצִנְעָה, כְּדִי שֶׁלֹּא לְבִישָׁם. וְאָמְרוּ עוֹד, ⁶ גְּדוּלָּה גְּמִילוּת-חֲסָדִים יוֹתֵר מִן הַצִּדְקָה, שְׁנֵאֲמַר, ⁷ וְרָעוּ לָכֶם לַצִּדְקָה קָצְרוּ לְפִי-חֶסֶד. אָדָם זֹרֵעַ, סֶפֶק אוֹכֵל סֶפֶק אֵינוֹ אוֹכֵל, שְׁמָא תִּלְקָה הַתְּבוּאָה בַּשְּׂדֵּפּוֹן אוֹ בַּיֶּרְקוֹן, וְכִיוֹצֵא בְּאֵלֵי הַדְּבָרִים. קוֹצֵר, וְדַאי אוֹכֵל.

וְאָמְרוּ, ⁸ אֵין הַצִּדְקָה מִשְׁתַּלֵּמַת אֱלֹא לְפִי גְּמִילוּת-חֶסֶד שָׁבָה. כְּלוֹמֵר, לְפִי הַטָּרַח שֶׁיִּטְרַח אָדָם לַעֲשׂוֹת צִדְקָה, יִשְׁלָם לוֹ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂכָרוֹ. וְהַטָּרַח שֶׁטוֹרַח בֵּה, הוּא הַנִּקְרָא גְּמִילוּת-חֲסָדִים.

וְאָמְרוּ, ⁹ בְּשִׁלְשָׁה דְּבָרִים גְּדוּלָּה גְּמִילוּת-חֲסָדִים יוֹתֵר מִן הַצִּדְקָה. צִדְקָה, בְּמִמוֹנוֹ. גְּמִילוּת-חֲסָדִים, בֵּין בְּגוֹפּוֹ בֵּין בְּמִמוֹנוֹ. צִדְקָה, לַעֲנִיִּים. גְּמִילוּת-חֲסָדִים, בֵּין לַעֲנִיִּים בֵּין לַעֲשִׂירִים. כְּלוֹמֵר, שְׁאֵם יִתְאַכְסֵן אֶפְלֹי הָעֵשִׂיר בְּבֵיתוֹ וּמֵאֲכִילוֹ וּמִשְׁקֵהוּ וּמִקְבְּלוֹ בְּסִכַּר פָּנִים יְפוֹת, הֲרִי זֶה נִקְרָא גְּמִילוּת חֲסָדִים. כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֻכְמֵינוּ וְכְרוֹנָם לְבִרְכָּה, ¹⁰ מִלֵּךְ בְּאֶכְסֵנְיָא,

1 משלי כא כא 2 בבא בתרא ס ב 3 מיכה ו ח 4 סוכה מט ב 5 רש"י שם
6 סוכה מט ב ורש"י שם 7 הושע י ב 8 סוכה מט ב ורש"י שם 9 שם בגמרא
10 בראשית רבא הוצאת תיאודור-אלבק, עמוד 1239

צריך פרנסה. ¹צדקה, לחיים. גמילות-חסדים, בין לחיים בין למתים. כלומר, שמספידו ונושא ונתן עסק בקבורתו, זו היא גמילות-חסדים גמורה, כמו שאמר יעקב אבינו ע"יו השלום ליוסף בנו, ²ועשית עמדי חסד ואמת אל-נא תקברני במצרים. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³איזהו חסד שהוא של אמת? אותו שעושין עם המתים, מפני שאינו מצפה לקבל מהם שום גמול כי אם מאת הקדוש-ברוך-הוא.

גדולה גמילות-חסדים, שאדם אוכל הפרות בעולם הזה והקרן קימת לו לעולם הבא. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴אלו דברים שאין להם שעור: הפאה, והגבורים, והראיון, וגמילות-חסדים, והנאת-שלום בין אדם לחברו, ותלמוד-תורה כנגד כלן. ולא עוד אלא בשביל גמילות-חסדים שאדם עושה ממנו, הקדוש-ברוך-הוא משמר לו יתר המון שנשאר לו, כענין שנאמר, ⁵ישב עולם לפני אליהם חסד ואמת מן ינצרהו. ⁶כלומר, למה ישב העשיר בעשרו לפני אליהם? בעבור חסד ואמת שהכין ועשה לעניים, ינצרוהו דאיתו ממון שנשאר לו. ⁷והינו דאמרי אנשי-מלח ממון חסד. ואמרי לה, מלח ממון חסד. וכך אמר שלמה בחקמתו, ⁸יש מפזר ונוסף עוד וגו'.

צא ולמד, כמה גדולה מעלת גמילות-חסדים, שכן מקדמתו והולכת לפניו ליום-הדין כדי ללמד ע"יו סגוריא, כענין שנאמר, ⁹צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו פניה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁹מלאך הממנה על הצדקה והחסד, רגליו קלות. ועד שמלאכי-קטגוריא עולין לקטרג, המלאך הממנה על הצדקה והחסד, מקדים ועולה, שנאמר, ¹⁰חסד ואמת יקדמו פניה.

1 סוכה מט ב 2 בראשית מז כט 3 רש"י שם 4 פאה ריש פרק א 5 תהלים סא ח
6 על פי עירובין פו א 7 כתובות סו ב 8 משלי יא כד 9 תהלים פט טו
10 השווה ילקוט המכבירי תהלים פט כה * פירוש, הרוצה למלוח ממנו, כלומר לגרום
לו שיתקיים, יחסינו לצדקה תמיד, וחסרנו זהו קיומו; ואמרי לה חסד, יעשה ממנו חסד (רש"י).

גְּדוּלָה גְּמִילוֹת־חֲסָדִים, שְׂבֹשְׁבִיל גְּמִילוֹת־חֲסָדִים שְׁעוּשִׁין
הַבְּרִיּוֹת זֶה עִם זֶה, הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם. שְׂפָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם
לְבִרְכָּה, ¹ כָּל הָעוֹשֶׂה חֶסֶד עִם חֲבֵרוֹ, מַעֲלָה עָלָיו הַכָּתוּב
כָּאֵלֹו בְּנָאוֹ לְעוֹלָם, שְׁנֹאֲמַר, ² כִּי־אָמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה.
וְכָל מִי שְׁאִינוֹ עוֹשֶׂה חֶסֶד עִם חֲבֵרוֹ, כָּאֵלֹו כּוֹפֵר בַּעֲקָר,
שְׁנֹאֲמַר, ³ וְלֹא זָכְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־יְיָ אֱלֹהֵיהֶם הַמַּצִּיל אוֹתָם
מִיַּד כָּל־אִיְבֵיהֶם מִסְבִּיב. וּבְמָה לֹא זָכְרוּ? שֶׁלֹּא עָשׂוּ חֶסֶד,
כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר, ⁴ וְלֹא־עָשׂוּ חֶסֶד עִם־בֵּית יִרְבֻּעֵל גְּדָעוֹן.

וּמִנֵּין שְׂבֹשְׁכַר גְּמִילוֹת־חֲסָדִים הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם? שְׂפָךְ
אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָּה, ⁵ עֲשֶׂה דוֹרוֹת מֵאֲדָם וְעַד
נֹחַ, לְהוֹדִיעַ בְּמָה אַרְךְ אַפִּים לְפָנָיו. שְׂפָךְ הַדּוֹרוֹת הָיוּ
מִכַּעֲסִין וּבֹאִין, עַד שֶׁהִבִּיא עֲלֵיהֶם אֶת מִי הַמַּבּוּל. לָפִי שֶׁלֹּא
מָצִינוּ בָנֵחַ שֶׁהָיָה בַּעַל חֲסָדִים, לְפִיכָךְ לֹא הָיָה כְּדִי בּוֹזְכוֹתוֹ
לְהִגֵּן עַל כָּל הָעוֹלָם כָּלֹו.

⁶ עֲשֶׂה דוֹרוֹת מִנֹּחַ וְעַד אַבְרָהָם, לְהוֹדִיעַ בְּמָה אַרְךְ
אַפִּים לְפָנָיו, עַד שֶׁבָּא אַבְרָהָם אָבִינוּ וְקִבֵּל עָלָיו שְׂכָר כָּלָם.
שָׁכַן מָצִינוּ בְּאַבְרָהָם אָבִינוּ עָלָיו הַשְׁלֹום, שֶׁהָיָה בַּעַל חֲסָדִים,
לְפִיכָךְ הָיָה כְּדִי בּוֹזְכוֹתוֹ לְהִגֵּן עַל כָּל הָעוֹלָם כָּלֹו. וּמִנֵּין
שֶׁהָיָה בַּעַל חֲסָדִים? שְׂפָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָּה
בְּאַגְדָּה, ⁷ מֵאִי דְכַתִּיב, ⁸ מִי הָעִיר מִמִּזְרַח צֶדֶק יִקְרָאֶהוּ לְרִגְלוֹ
וְגו'. יִשְׁנִים הָיוּ אֲמוֹת־הָעוֹלָם מִלְּבֹוא תַּחַת בְּנָפִי הַשְּׂכִינָה.
וּמִי הָעִירָן לְבֹוא וּלְחַסּוֹת תַּחַת בְּנָפִי הַשְּׂכִינָה? אַבְרָהָם. וְלֹא
תֹאמַר, אֲמוֹת־הָעוֹלָם בְּלִבְד הָעִיר, אֲלֵא אַף הַצִּדָּקָה הָיְתָה
יִשְׁנָה וְהָעִירָה אַבְרָהָם, שְׁנֹאֲמַר, ⁸ צֶדֶק יִקְרָאֶהוּ לְרִגְלוֹ. ⁷ שֶׁהָיָה
אַבְרָהָם פּוֹתֵחַ פִּנְדָק וּמִקְבֵּל עוֹבְרִים וְשׁוֹבִים, שְׁנֹאֲמַר, ⁹ וַיִּטֵּעַ
אֵשֶׁל בְּבֶאֱר יִשְׁבַּע וַיִּקְרָא־שֵׁם בְּשֵׁם יְיָ אֵל עוֹלָם. שֶׁעַל יְדֵי
אוֹתוֹ הָאֵשֶׁל, הוֹדִיעַ שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא וּגְבוּרָתוֹ

1 ל"מ 2 תהלים פט ג 3 שופטים ח לד 4 שם שם לה 5 אבות ה ב
6 שם שם ג 7 שוחר טוב תהלים קי א 8 ישעיה מא ב 9 בראשית כא לב

בְּעוֹלָם. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ¹ יִתֵּן אִמָּת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם.
 מִי מִבְּקֵשׁ לְהַקְדֹּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂיַעֲשֶׂה עִמּוֹ חֶסֶד? הֲוֵי אוֹמֵר,
 מִי שֶׁהוּא גּוֹמֵל חֲסִדִּים. וְלֹא עוֹד אֲלָא, שְׂבֻזֹּת גְּמִילוֹת-
 חֲסִדִּים אֲסֵר הַקְדֹּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עֲצֻמוֹ בְּשִׁבּוּעָה, שֶׁנֶּאֱמַר,
² וְאֶשְׁרֶ-נִּשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתִּינוּ מִיָּמֵי קֶדֶם. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזֵכְרוֹנָם
 לְבָרְכָהּ, ³ אִם רָאִיתָ זְכוּת אָבוֹת וְזְכוּת אִמָּהוֹת שֶׁנִּתְמַוְטָה,
 הַדְּבִק בְּגְמִילוֹת-חֲסִדִּים, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴ כִּי הֵהָרִים יְמוּשׁוּ וְהַגְּבָעוֹת
 תִּמְוִטֶינָה וְחֲסִדֵי מֵאֲתָךְ לֹא-יְמוּשׁ וּבְרִית שְׁלוֹמִי לֹא תִמּוּט
 אָמַר מְרַחֵמְךָ יי. כִּי הֵהָרִים יְמוּשׁוּ, אֲלֹ הָאָבוֹת. וְהַגְּבָעוֹת
 תִּמְוִטֶינָה, אֲלֹ הָאִמָּהוֹת. וְחֲסִדֵי מֵאֲתָךְ לֹא-יְמוּשׁ, זֶה גְּמִילוֹת
 חֲסִדִּים. וּבְרִית שְׁלוֹמִי לֹא תִמּוּט, זֶה הַמְּשִׁים שְׁלוֹם בֵּין אִישׁ
 לְאִשְׁתּוֹ וּבֵין אָדָם לְחֶבְרוֹ, שֶׁגַּם זֶה גְּמִילוֹת-חֲסִדִּים הִיא. אָמַר
 מְרַחֵמְךָ יי, שֶׁהַקְדֹּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִתְמַלֵּא רַחֲמִים עַל עוֹלָמוֹ,
 כִּבְכוֹל לְמַד מִבְּרִיּוֹתָיו. וְמָה אֲלֹ שֶׁהוּא צָרִיכִין חֶסֶד, גּוֹמֵלִין
 חֶסֶד זֶה עִם זֶה. אֲנִי, שֶׁאֲנִי מֵלֵא חֶסֶד וְרַחֲמִים, עַל אַחַת כַּמָּה
 וְכַמָּה שֶׁאֲנִי צָרִיךְ לְגַמּוֹל חֶסֶד עִם בְּרִיּוֹתַי? ⁵ וּמַעֲשֶׂה בְּמִנְבְּזוֹ
 הַמֶּלֶךְ שֶׁעָמַד וּבִזְבוֹ כָּל אוֹצְרוֹתָיו לְעֲנִיִּים בְּשָׁנִי-בִצְרָתוֹ. חֲבָרוֹ
 עָלָיו אָחִיו וּבֵית-אָבִיו, אָמְרוּ לוֹ, אָבוֹתֶיךָ גָּנוּזוּ אוֹצְרוֹת וְהוֹסִיפוּ
 עַל שֵׁל אָבוֹתָם, וְאַתָּה עָמַדְתָּ וּבִזְבוֹתָ שְׂלָה וְשֵׁל אָבוֹתֶיךָ?
 אָמַר לָהֶן, אָבוֹתַי גָּנוּזוּ אוֹצְרוֹת לְמָטָה, וְאֲנִי גָּנוּזִי לְמַעְלָה,
 שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶ אִמָּת מֵאֲרָץ תִּצְמַח וְצִדֵּק מִשְׁמַיִם נִשְׁקָף. אָבוֹתַי
 גָּנוּזוּ אוֹצְרוֹת בְּמָקוֹם שֶׁהִיד שׁוֹלֵטֶת בָּהֶן, וְאֲנִי גָּנוּזִי בְּמָקוֹם
 שֶׁאִין הִיד שׁוֹלֵטֶת בָּהֶן, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷ צִדֵּק וּמִשְׁפָּט מְכֹון כִּסְאֶךָ
 חֶסֶד וְאִמָּת יִקְדָּמוּ פָּנֶיךָ. אָבוֹתַי גָּנוּזוּ אוֹצְרוֹת שֶׁאִין עוֹשִׂין
 פְּרוּת, וְאֲנִי גָּנוּזִי אוֹצְרוֹת שֶׁעוֹשִׂין פְּרוּת, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸ אָמְרוּ
 צִדִּיק כִּי-טוֹב כִּי-פָרִי מַעֲלֵיהֶם יֵאָכְלוּ. אָבוֹתַי גָּנוּזוּ אוֹצְרוֹת
 קָמוֹן, וְאֲנִי גָּנוּזִי אוֹצְרוֹת נִפְשׁוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹ פָּרִי צִדִּיק עֵץ

1 מיכה ז כ 2 ירושלמי סנהדרין טרק י הלכה א, לו א 3 ישעיה נר י
 4 בבא בתרא יא א 5 תהלים פה יב 6 שם פט טו 7 ישעיה ג י 8 משלי יא ל

חיים ולקח נפשות חכם. אבותי גנזו אוצרות בעולם הזה, ואני גנזתי לעולם הבא, שנאמר, ¹והלך לפניך צדקה כבוד יי' ואספה.

בני, באו וראו כמה גדול כח גמילות-חסדים. שכל מקום שיש גמילות-חסדים וצדקה, שם יש שלום. וכל מקום שיש שלום, יש צדקה, כענין שנאמר, ²חסד ואמת נפגשו צדק ושלום נשקו. שכל זמן שהבריות נוהגין בשלום זה עם זה, עושין צדקה וגמילות-חסדים זה עם זה. ובכל מקום שיש שם צדקה, שם השלום מצוי. ולא תאמר בתחתונים בלבד עושה שלום, אלא אף בעליונים. שכל אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ³העני הזה יושב ומתערעם, מה פלוני בן-פלוני יושב בתוך ביתו – והוא נד ומטלטל. פלוני ישן על-גבי מטתו – והוא ישן על-גבי קרקע. ועמידת אפה ונתת לו, אמר הקדוש-ברוך-הוא, מעלה אני עליה כאלו נתת שלום ביני לבינו, שנאמר, ⁴משובב נתיבות לשבת, ואומר, ⁵או יחזק במעוזי יעשה שלום לי שלום יעשה-לי. ³שכל הגומל חסד עם הבריות ומרחם עליהם, משים שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה, שנאמר, ⁶או יחזק במעוזי יעשה שלום לי שלום יעשה-לי. שלום בעליונים, שלום בתחתונים. שלום לו, שלום לעני. שלום בעולם הזה שלום לעולם הבא. ועוד אמרו, ⁶מנין שצדקה וגמילות-חסדים פרקליט גדול ושלום גדול בין ישראל למקום, שנאמר, ⁷כי-כה אמר יי' אל-תבוא בית מרוח ואל-תלך לספוד ואל-תנוד להם כי-אספתי את-שלומי מאת העם הזה נאם-יי' את-החסד ואת-הרחמים. את-החסד, זו גמילות-חסדים. ואת-הרחמים, זו צדקה. לומר לה, שהצדקה וגמילות-חסדים פרקליט גדול ושלום גדול בין ישראל לאביהן שבשמים.

בְּנִי, צֵאוּ וּרְאוּ כִּמָּה כֹּחַן שֶׁל בְּעָלֵי-צִדְקָה וּגְמִילוֹת-חֲסִדִּים גְּדוֹלָה, שֶׁהֵן חֲסִין בְּצִלּוֹ שֶׁל מְקוֹם, כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר, 'מֵה-יָקָר חֲסִדָּה אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בָּצֵל כְּנִפְיָהּ יִחְסִיוּ. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁגְּמִילוֹת-חֲסִדִּים מְכַפֶּרֶת אֶפִּילוֹ בְּדָבָר שֶׁיֵּשׁ בּוֹ שְׁבוּעָה, כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר, ² וְלֹכֵן נִשְׁבַּעְתִּי לְבֵית עָלֵי אִם-יִתְּכַפֵּר עוֹן בֵּית-עָלֵי בְּזִבְחָהּ וּבִמְנַחָה עַד-עוֹלָם, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבָרְכָהּ, ³ בְּזִבְחָהּ וּבִמְנַחָה אֵינוֹ מִתְּכַפֵּר, אֲבָל מִתְּכַפֵּר הוּא בַּתּוֹרָה וּבִגְמִילוֹת-חֲסִדִּים, כִּי הֵא דָּרְבָא וְאַבְיִי תַרְנוּהוּ מִדְּבִית-עָלֵי קִאֲתוּ. רַבָּא דְעַסְק בַּתּוֹרָה, חָיָה אַרְבָּעִין. אַבְיִי דְעַסְק בַּתּוֹרָה וּגְמִילוֹת-חֲסִדִּים חָיָה שְׁתֵּין.

בְּנִי, הֵיוּ זֵהִירִין בְּמִדַּת גְּמִילוֹת-חֲסִדִּים, מִפְּנֵי שְׁזִכּוּתָהּ עוֹמֶדֶת לוֹ לְאָדָם לוֹ וּלְבָנָיו וּלְבְנֵי-בָנָיו עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבָרְכָהּ, 'הַחֲסִד עוֹמֶדֶת לוֹ לְאָדָם לְעוֹלָם עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵ וְיִחְסֵד יְיָ מֵעוֹלָם וְעַד-עוֹלָם עַל-יִרְאָיו. אֲבָל הַצִּדְקָה, עוֹמֶדֶת לוֹ לְאָדָם עַד שְׁלֹשָׁה דּוֹרוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶ וְיִצְדַּקְתוּ לְבְנֵי בָנִים.

⁶ וְאִם חָשַׁב אָדָם לַעֲשׂוֹת גְּמִילוֹת-חֲסִדִּים וְיִצְדַּקְהָ אוֹ שוּם דְּבַר-מִצְוָה וְנֶאֱנַס וְלֹא עֲשָׂאָהּ, מַעֲלִין עָלָיו מִן הַשָּׁמַיִם כְּאִלּוֹ עֲשָׂאָהּ וּמִקְבֵּל עָלֶיהָ שָׂכָר. ⁷ וּמִי כוֹתְבָהּ? אֱלֹהֵיהּ זְכוּר לְטוֹב. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבָרְכָהּ בְּאַגָּדָה, ⁸ הוּא פִּינְחָס, הוּא אֱלֹהֵיהּ זְכוּר לְטוֹב, שֶׁאֵלְמָלָא הוּא, לֹא הָיִינוּ חַיִּים בְּאָדָם הַרְשָׁעָה. שְׁמִיּוֹם שֶׁחֲרַב בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, הוּא מִקְרִיב שְׁנֵי תַמִּידִין בְּכָל יוֹם וְכוֹתֵב בְּעוֹרוֹתֵיהֶן מִצְוֹת וְיִצְדָּקוֹת שִׁישְׁרָאֵל עוֹשִׂין בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. וְמָה אִם בִּסְפָרוֹ שֶׁל בֶּשֶׁר-נָדָם, נִתֵּן חֲסִד לְאִמָּה שֶׁלָּמָּה, כְּדֹכְתִּיב, ⁹ וַיִּכְתֹּב בִּסְפָר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. לְכַשִּׁיבּוֹא סִפְרוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ ¹⁰ אֲזִנְדְּבֵרוּ

1 תהלים לו ח 2 שמואל א ג יד 3 ראשי-השנה יח א 4 ירושלמי פאה פ"א ה"א, ב ב
5 תהלים קג יז 6 ברכות ו א 7 עיין ויקרא רבא לד ט
8 ע ין מדרג קדמות לרחמי-ד"א מדרגת א' אות כ"ט בשם הרה"ג הרמ"ע במאמר אסכל חי חלק ג' סימן כג
9 אסתר ב כג 10 כלאכי ג טז

יִרְאִי יְיָ אִישׁ אֶל־רָעָהוּ וַיִּקְשֹׁב יְיָ וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זַכָּרוֹן
 לְפָנָיו לִירְאִי יְיָ וּלְחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ – עַל אַחַת בָּמָה וּבָמָה.
 אֲשֶׁרִיהֶן גּוֹמְלֵי חֲסָדִים, מֶה צָפוֹן לָהֶם לַעֲתִיד לָבוֹא,
 שֶׁכֵּל זֶמֶן שֶׁהֵם יְכוּלִין לַעֲשׂוֹת חֶסֶד בְּמִמוֹנָן, עוֹשִׁין. וְאִם
 אֵינָן יְכוּלִין לַעֲשׂוֹת חֶסֶד בְּמִמוֹנָן, עוֹשִׁין גְּמִילוֹת־חֲסָדִים
 בְּדַבְרֵיהֶן וּמִנְחָמִין אֶת הָעֲנִיִּים וּמִסְבִּירִין לָהֶן פָּנִים, וְעוֹלָה
 לָהֶן לְחֹשְׁבוֹן גְּדוֹלָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹וְתַפֵּק לָרָעֵב בִּפְשָׁה. לְחֹמֶה אֵין
 כְּתִיב כָּאֵן, אֲלֵא בִפְשָׁה. מִכָּאֵן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָּה,
²אִם אֵין לָהּ מֶה לָּתֵן לוֹ. תְּנַחֲמָהוּ בְּדִבְרִים, תֵּצֵא נַפְשִׁי עֲלֶיהָ
 שְׂאִין לִי מֶה לָּתֵן לָהּ. וְאִם יֵשׁ יְכָלֶת בִּידָה, ¹וְנִפְשׁ נִעְנָה
 תִּשְׁבִּיעַ. וְעַל שְׁנֵיהֶן הוּא אֹמֵר, ¹וְנוֹרַח בַּחֲשָׁךְ אֹרֶךְ. וְאָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָּה בְּאֶגְדָּה, ³הָעֲנִי הִזֶּה עוֹמֵד עַל פֶּתַחָה,
 וְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא עוֹמֵד עַל יְמִינוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹כִּי־יֵצֵא
 לִימִן אֲבִיוֹן. דַּע, שְׂאֵנִי עוֹמֵד עַל יְמִינוֹ וְעֵתִיד לְשַׁלֵּם שְׂכָרָה.
 וְאִם אֵין אִתָּה נֹתֵן לוֹ, דַּע, שְׂשָׁמִי עוֹמֵד עַל יְמִינוֹ וְהוּא
 עֵתִיד לְפָרַע מֵאוֹתוֹ הָאִישׁ, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹לְהוֹשִׁיעַ מִשְׁפָּטִי בִפְשׁוֹ.
 וְכָל פְּרוּטָה וּפְרוּטָה שְׂאֵדָם נֹתֵן לַעֲדָקָה, וְאִפְּלִי דְבוּר
 שֶׁל חֶסֶד שְׂאִין בּוֹ מַעֲשֶׂה, הַכֵּל נִכְתָּבִין לְפָנֵי הַמָּקוֹם, וְעוֹלִין
 לוֹ לְחֹשְׁבוֹן מִצְוָה כְּאֵלּוֹ עֲשָׂאָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זַכָּרוֹן
 לְפָנָיו לִירְאִי יְיָ וּלְחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ.

בְּנִי, אִם בִּקְשַׁתֶּם לַיָּדַע כַּח גְּמִילוֹת־חֲסָדִים, צֵאוּ וּלְמַדּוּ
 מִבְּעֵז הַצַּדִּיק. שֶׁבִשְׂכָר גְּמִילוֹת־חֲסָדִים שְׁעֵשָׂה בְּעֵז עִם רוֹת,
 זָכָה וְיָצָא מִמֶּנּוּ דוֹד. שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָּה
 בְּאֶגְדָּה, ⁶הַמַּגְלָה הַזֹּאת הִיא מַגְלַת־רוֹת, אֵין בָּהּ לֹא טְמֵאָה
 וְלֹא טָהֳרָה. וְלָמָּה נִכְתְּבָה? לְלַמֶּדֶה כַּח גְּמִילוֹת־חֲסָדִים.
 וּמַה גְּמִילוֹת־חֲסָדִים? שִׁיְהִיָּה הָאָדָם רַחֲמָן מִרַחֲמֵם עַל
 הַבְּרִיּוֹת כְּדֶרֶךְ שֶׁתְּבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ הוּא רַחֲמָן וּמֵלֵא רַחֲמִים,

4 תהלים קט לא

8 שם שם י

2 ויקרא רבא ב' טו

6 רות רבא פרק ב' טו

1 ישעיה נח י

5 מלאכי ג' טו

כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר, יי, יי אֵל רַחוּם וְחַנוּן. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, וְרַחֲמֵי עַל-כָּל-מַעֲשָׂיו. וּבְמַעֲלַת הַמָּדָה הַזֹּאת נִתְיַחֲסוּ בָּהּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל. שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְכָרוֹנָם לְבָרְכָהּ, ³ כָּל הַמְּרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת, בְּיָדוֹעַ שֶׁהוּא מוֹרְעוֹ שֶׁל אֲבֵרָהֶם אֲבִינוּ. וְשִׁיחָא גּוֹמֵל חֶסֶד עִם כָּל אָדָם, לְעַשְׂרִים וּלְעֶנְיִים, לְחַיִּים וּלְמֵתִים. וְשִׁיחָא מְקַרֵּב אֶת הַרְחוּקִים, וְכָל-שֹׁפֵן הַקְּרוֹבִים. הֵיוּ צָרִיכִין לְפָרְנֶסָה, מִפְּרִנְסוֹן. לְכַסּוֹת, מִלְּבִישׁוֹן. לְאַכְסֵנְיָא, מְכַנִּיסוֹן בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ. לְדָוֹת, מִדָּוָה לָהֶן. לְשֹׁאֵר, מִשְׁאֵילָן. לְלִמּוּד תּוֹרָה, מִלְּמָדוֹן. לְהוֹכִיחַ, מוֹכִיחָן. מְדַבֵּר בְּטוֹבָתָן, וּמַעֲלִים עֵינָיו מִמוּמִיָּהֶן. בּוֹזֵמֵן שֶׁהֵן שְׂמַחִין, שְׂמַח עִמָּהֶן. וּבּוֹזֵמֵן שֶׁהֵן עֲצָבִין, מְשַׁדְּלָן בְּדַבָּרִים. רָאָה אוֹתוֹ מִפְּקִיר נִכְסָיו וּמַגְנָה אֶת עֲצָמוֹ, מְקַרְבּוֹ אֲצִלּוֹ וּמְזַהֲרֵהוּ. וְכֵן בְּכָל דְּבָר וְדְבָר שֶׁהוּא רוֹאֶה בַּחֲבֵרוֹ, יְהִי דָן בְּעֲצָמוֹ כְּאִלּוֹ הַגֵּיַע לְמַקְוָמוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ, כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר, ⁴ וְאֵהֱבֵת לְרַעְיָה כְּמוֹהִי. וַיַּעֲשֵׂה חֶסֶד עִם כָּל אָדָם, עִם מִי שֶׁרְאִיו לַעֲשׂוֹת עִמּוֹ חֶסֶד וְעִם מִי שֶׁאִינוֹ רְאִיו לַעֲשׂוֹת עִמּוֹ חֶסֶד. כְּמוֹ שֶׁאָמַר חֲכָם אֶחָד, ⁵ עֲשֵׂה חֶסֶד עִם מִי שֶׁרְאִיו לְךָ וְעִם מִי שֶׁאִינוֹ רְאִיו לְךָ. אִם יִהְיֶה רְאִיו, תְּשִׁימֵנוּ בְּמַקְוָמוֹ. וְאִם הוּא לֹא יִהְיֶה רְאִיו לְךָ, אֵתָּה רְאִיו לְךָ, כִּי הַבּוֹרָא צוּר לַעֲשׂוֹת הַטוֹב וְהַחֶסֶד. וְאָמַר אַחֵר, ⁶ מִיטֵּב חֶסְדִּיךָ מִה שֶׁתְּקַדִּים בְּלֹא שְׂאִיָּה. וְכֵן יִרְגִּיל אָדָם עֲצָמוֹ לְשֵׁלֶם טוֹבָה לְמִי שֶׁגָּמַל עִמּוֹ טוֹבָה, כְּדִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה מְכַפּוּיִי הַטוֹבָה. שֶׁכְּשֶׁם שֶׁנּוֹחַ לֹא לָאָדָם שִׁיחָה כָּל הַבְּרִיּוֹת גּוֹמֵלֵין עִמּוֹ חֶסֶד בְּשַׁעָה שֶׁהוּא צָרִיךְ לָהֶם, כֹּךָ הוּא רְאִיו לְגּוֹמֵל חֶסֶד לְכָל אָדָם בְּשַׁעָה שֶׁהֵן צָרִיכִין לֹא. לְכֵן בְּנֵי הַיּוֹי וְהִירִין וְזִרְיִין בְּמַעֲלַת הַמָּדָה הַחֲשׂוּבָה הַזֹּאת, כְּדִי שֶׁתּוֹכּוּ לְהַקְבִּיל פָּנֵי שְׂכִינָה וּלְהַנּוֹת מִזִּינָה, כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר, ⁷ אֲנִי בְּצֹדֵק אֶחְיֶה פָּנֶיךָ אֲשַׁבְּעָה בְּהַקִּיץ תְּמוּנָתְךָ. הָאֵל יַצְלִיחֵנוּ בָּהּ בְּרַחֲמֵי הַרְבִּים.

1 שְׂמֹחַ לֵד 2 תַּהֲלִים קַמָּה ט 3 בִּיצָה לֵב ב 4 וַיִּקְרָא יֵט יח
5 מִבְּחַר הַפְּנִינִים טו ג 6 מוֹסַפֵּי ב כ 7 תַּהֲלִים יו טו

מצלת הצדקה

בני, בואו ואלמדכם מצלת הצדקה. דעו בני, כי מצלת הצדקה היא מצלה גדולה ומגעת עד כסא הכבוד. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹שאלו את שלמה, עד היכן כחה של צדקה? אמר להן, צאי וראו מה פרש דוד אבא, ²פור נתן לאביונים צדקתו עמדת לעד קרנו תרום בכבוד. שעולה ומתרוממת עד כסא הכבוד.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹אמר משה לפני הקדוש-ברוך-הוא, רבוננו-של-עולם, במה תרום קרנך של ישראל? אמר לו, בכי תשא, שנאמר, ²כי תשא את-ראש בני-ישראל לסקדיהם. במה היא נשיאות-ראש שלהן? בצדקה. ³ונתנו איש כפר נפשו ליי וגו', כמה שנאמר, ⁴כפר נפש-איש עשרו.

חביבה היא הצדקה לפני המקום. שכל העושה צדקה עם חברו, מעלין עליו כאלו החיה את נפשו. ולא עוד אלא, שכל הרגיל בצדקה, זוכה וקונה לו חיי העולם-הזה וחיי העולם-הבא, כענין שנאמר, ⁵בארח צדקה חיים ודרך נתיבה אל-מות. שבזמן שאדם רואה את העני שאין לו מה יאכל ונותן לו פרוטה ולקח ממנה פת ואוכל ונפשו שבה עליו, נמצא שזה החיה אותו. שאלמלא זה, שמא היה מת ברעב. הוי, בארח צדקה חיים. שכל העושה צדקה עם חברו, מעלין עליו כאלו החיה אותו. ודרך נתיבה אל-מות, שכל הרגיל בצדקה, כופה מעציו מלאך-המות, שאינו יכול לשלוט בו, ואפילו אם נקנסה עליו מיתה. וכן הוא אומר,

י' לא-יועילו אוצרות רשע וצדקה תציל ממות. ולא עוד
אלא, שעומדת לו לעולם-הבא, שאין בו מות, שנאמר,
וידרך נתיבה אל-מות.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ב' בלח הצדקה המתים
עתידין לחיות. שכן מצינו באלהו התשבי, שהיה הולך
מהר אל הר וממעה אל מערה, והלך לו לצרפית, אשה
אלמנה, וקבלתו בכבוד גדול, מיינה ומפתה ומשמנה היו
אובלין ושותין הוא והיא ובנה. לאחר ימים, חלה בן האשה
ומת, והחיה אותו אליהו בתפלתו.

וכן השונמית כבדה את אלישע, כענין שנאמר, "נעשה-
נא עלית-קיר קטנה ונשים לו שם מטה ושלחן וכסא
ומנורה. וכל פעם שהיה עובר אלישע דרך שם, יסור שמה.
ובשרה שתלד בן. והרת וילדה, ומת והחיה אותו.

גדולה היא הצדקה שנמשלה לזרע, כענין שנאמר,
בבקר זרע את-זרעה ולערב אל-תנח ידך כי אינה יודע
אי זה יכשר הזה או-זה ואם-שניהם כאחד טובים. ואמרו
חכמינו זכרונם לברכה, בבקר זרע את-זרעה, שאם בא
עני אצלך שחרית, תן לו. ולערב אל-תנח ידך, שאם בא
עני אצלך ערבית, אל תאמר, כבר נתתי בשחרית, אלא חזור
ותן לו, כי אינה יודע איזה יכשר הזה או זה, שאין אתה יודע
איזו מצוה עומדת לך. ואם עומדות לה שתיהן, הרי יותר
טוב. ולמה נמשלה הצדקה לזרע? מה הזרע הזה אדם
זרע סאה אחת וכונס ממנה כמה סאין, כך כל מה שאדם
נומן לצדקה, מתרבה לו בזרע הזה. וכן הוא אומר, "ויזרע
יצחק בארץ ההיא וגו', ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה,
זרע צדקה לעניים, כמה דתימא, זרעו לכם לצדקה קצרו
לפי-חסד.

1 משלי י ב	2 שם יב כח	3 פרקי דרבי אליעזר לג א	4 מלכים ב ד י
5 קהלת יא ו	6 אבות דרבי נתן פרק ג ז	7 בראשית כו יב	
8 ילקוט שמעוני חלק א' קיא,	פרקי דרבי אליעזר ריש פרק לג א	9 הושע י יב	

וכל הנותן צדקה, צריך שיתנהג בסתר, כדי שלא יתביש העני כשנורנה לו, כענין שנאמר, 'כי-פתח תפתח את-ידך לו, הוי פתח את ידך בינה לבנינו עד שלא תהא ידך האחרת מרגשת, כדי שלא יתביש העני.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה,² כל העושה צדקה בסתר, הקדוש-ברוך-הוא כופה ממנו ומאנשי-ביתו מלאך-המות שנקרא אף, שנאמר,³ מתן בסתר יכפה-אף. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, גדול העושה צדקה בסתר יותר ממשה רבנו. שא"ל במשה רבנו כתיב, ⁴ כי יגדתי מפני האף והחמה. וא"ל בעושה צדקה בסתר כתיב,⁵ מתן בסתר יכפה-אף. ואמרו⁶ חכמינו זכרונם לברכה, נתון תתן לו: נתון תתן, אפילו מאה פעמים. לו, בינה לבנינו. מכאן אמרו,⁷ לשבת חשאינית היתה בירושלים, יראי חטא נותנין לתוכה בחשאי ונעניים בני טובים מתפרנסין מתוכה בחשאי.

ונמצא באגדה, *שפתמידי חכמים היו מהלכין לחלק צדקה בליזה, ופגעו בהן רוחות ושידין ומזיקין. אמרו להן, לא כן פתוב בתורה,⁸ לא תשיג גבור רעה. וכתיב,⁹ בור-תרמש כל-חיתו-יער. כלומר, הלא אתם יודעים שהתחום והגבור שגנו לילך בליזה, כשם שאין אנו באין בתחומכם ביום, כך לא היה לכם לילך בתחומנו שהוא הליזה. אמרו להם, שוטים אתם, א"ל היינו הולכים לצורך עצמנו, יפה אתם אומרים. עכשיו לא יצאנו אלא לעשות רצון המקום, שגדל אור מפני חשך וחשך מפני אור. [ועוד] אמרו להן, לא כך כתיב, מתן בסתר יכפה-אף. מיד, ברחו והלכו להן. בני, בואו וראו כמה גדולה מעלת הצדקה. שכל מה שמחסר אדם מממנו לצדקה, הוא נוסף לו עוד יותר. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה,¹⁰ אם ראית אדם שמפזר מעותיו

1 דברים טו 2 בבא בתרא טב 3 משלי כא יד 4 דברים ט יט 5 ספרי ראה טו י
6 דברים טו י 7 שקלים פרק ה משנה ו 8 שם יט יד 9 תהלים קד כ
10 מדרש משלי יא כד * על פי ירושלמי שקלים ה ד, כא א, ומרחיב את המעשה

לצדקה, הוי יודע שנוסף לו, שנאמר, ¹יש מפור ונוסף עוד. ואם ראית אדם שמוגע עצמו מן הצדקה, הוי יודע שהוא מתחסר, שנאמר, ¹וחשך מישר אך-למחסור. צאו וראו מגופו של אדם. כל מקום שהוא מסתפר, הוא מחליף. וכל מקום שאינו מסתפר, אינו מחליף. שער הזקן והראש, לפי שהן מסתפרין, הן מתחלפין. הגבינים, לא מסתפרין ולא מחליפין. הרחלה הזאת לפי שהיא נגזזת, היא מתחלפת. החזיר הזה, אינו נגזז ואינו מחליף.

גדולה היא הצדקה, שהוא אוכל הפרות בעולם-הזה והקרו ב'מת לו לעולם-הבא, שנאמר, ²צדקתו עמדת לעד. ולא עוד אלא, כל הצדקות שעושין ישראל זה עם זה, הקדוש-ברוך-הוא מחשב להן כאילו לפניו הן עושין, כענין שנאמר, ³אך ביני לי אמר צדקות ועו עדין יבוא וגו'. ב'ני, צאו וראו כמה גדולה כחה של צדקה, ⁴אדם מביא עולה, שבר עולה בידו. מנחה, שבר מנחה בידו. שלמים, שבר שלמים בידו. אדם עושה צדקה, שבר כל הקרבנות בידו, שנאמר, ⁵ובחו ובחי-צדק ובטחו אל-י'. זבח לא נאמר אלא ובחי, מלמד, שהיא חביבה מכל הקרבנות כלן. וכן הוא אומר, ⁶המזבח עץ שלוש אמות וגו' וידבר אלי זה השלחן אשר לפני י'. ⁷פתח במזבח וסים בשלחן? אלא לומר לה, כל זמן שבית-המקדש קים, הנה המזבח מכפר. משחבר בית-המקדש, נעשה שלחנו של אדם מזבח בפירתו.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸בזמן שבית-המקדש קים, אדם שוקל שקלו ומתכפר לו. ועכשיו שאין בית-המקדש קים, אם עושין צדקה, מוטב. ואם לאו, באין אמות העולם ונוטלין אותן בזרוע. וכן הוא אומר, ⁹הלוא פלס לרעב לחמה וגו'. וזה, הלוא פלס לרעב לחמה. לא זכה, ¹⁰וענינים

1 משלי יא כד 2 תהלים קיב ט 3 ישעיה מה כד 4 חסוה, סוכה מט ב
5 תהלים ד ו 6 יחזקאל מא כב 7 ברכות נה ב 8 בבא בתרא ט א 9 ישעיה נח ז

מרודים תביא בית. ואף-על-פי-כן נחשב לו לצדקה, שנאמר,
 ונגשיף צדקה.

לעולם יחלק אדם מממונו לצדקה, לפי שאין אדם נותן
 משלו כלום, שנאמר, ² לוי הכסף ולי הזהב נאם יי צבאות.
 ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³ תן לו משלו, שאתה ושלך
 שלו. לפיכך אל יהי אדם צר-עין בממונו של מקום,
 ויעשה ממנו צדקה.

חביבה היא הצדקה, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה,
 גדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני שכנה, שנאמר,
 ויאמר אדני אם-נא מצאתי חן בעיניך אל-נא תעבר מעל
 עבדך. ולא עוד אלא שהצדקה כהלואה היא אצל המקום,
 כאדם שמלוה מעות לחברו שחייב להחזירם לו, שנאמר, ⁶ מלוה
 יי חונן דל וגמלו ישלם-לו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה
 באגדה, ⁷ יכול, נתן אדם פרוסה לעני, הקדוש-ברוך-הוא
 משלם לו פרוסה? לא כי, אלא אמר הקדוש-ברוך-הוא, נפשו
 של עני היתה מפרקסת* לצאת מפני הרעב, ונתת לו פרוסה
 והחיות אותה. חיה, שאני מחזיר לך נפש תחת נפש. למחר,
 בנה או בתך באין לידי חלי או לידי מיתה, וזוכר אני להם
 המצוה שעשית, ומציל אותם מן המיתה.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸ אלמלא מקרא כתוב,
 אי-אפשר לאמרו, כפיכחל ⁹ ועבד ליה לאיש מלוה.

גדולה היא הצדקה שמצלת את האדם ממיתה משנה,
 כענין שנאמר, ¹⁰ וצדקה תציל ממות. ולא עוד אלא שמצילתו
 מדינה של גיהנם. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹¹ מאי
 דכתיב ¹² אם-שלמים וכן רבים וכן נגזרו ועבר וענתך לא
 אענך עוד? אם-שלמים, אם רואה אדם שמזונותיו מצמצמין,
 יעשה מהם צדקה. וכן רבים, ¹³ כל-שכן כשהן מרבין. וכן

1 ישעיה ס יז	2 חגי ב ח	3 אבות ג ז	4 שבת כז א	5 בראית יח ג
6 ממלי יט יז	7 מדרש תנחומא משפטים טו	8 בבא בתרא י א	9 משלי כב ז	
10 שם י ב	11 גמין ז א-ב	12 נחום א יב	13 רש"י גיטין שם	* מפרפרת

נגזרו ועבר, כל המגזז נכסיו ועושה מהן צדקה, הרי
נצול מדינה של גיהנם. משל לשתי רחלות שהיו עוברות
בנהר, אחת גזוזה ואחת שאינה גזוזה. גזוזה, עוברת. שאינה
גזוזה, אינה עוברת. וענתך, אפילו עני המתפרנס מן הצדקה,
חייב לעשות צדקה. לא אענך עוד, שוב אין מראין לו סימני
עניות. ואמרו עוד, ¹ עני שנמן פרוסה לתמחוי ופרוטה לקפה
של צדקה, מקבלין הימנו. ואם לא נתן, אין מחיבין אותו לתן.
בני, צאו וראו כמה גדול כחה של צדקה. שאפילו
אמות-העולם כשעושין צדקה, הקדוש-ברוך-הוא תולה להן
ומקבלין עליה שכר, שהרי עשו הרשע בשביל שעשה צדקה
עם אביו והאכילו והשקהו, וכה לקבל מלכות יותר מכל שאר
האמות ונתן לו ארכא למלכותו. וכן לנבוכדנצר כשפטר
לו דניאל את החלום ואמר לו שגזר-דינו נגזר בשמים ואינו
יכול לעכבו אלא בצדקה, כענין שנאמר, ² להן מלכא מלכי
ישפר עליה וחטאך בצדקה פרק ועניך במחן עניין וגו',
וקבל ממנו נבוכדנצר, ושלח אגרות בכל מלכותו והכריז
שכל העניים יבואו ויתפרנסו מנכסי המלך, ותלה לו הקדוש-
ברוך-הוא שנים-עשר חדש. ואלמלא שפנע עצמו מן הצדקה,
לא באת עליו הפרענות. לסוף שנה, גבה רוחו וזח לב' עליו.
וכיון שראה חגרין סומין ועניים נכנסין לפלטין שלו, אמר
לעבדיו, מה אלו עושין כאן? הרי פמליא נאה שהבאתם
לי! אמרו לו, הם העניים שאמר לה דניאל לפרנסן כדי
שיתלה לה המקום. אמר להן, ומה יכול לעשות לי, והלא
שרפתי את ביתו באש. ועליו נאמר, ³ לפני שבר גאון. שמתוך
שנתגאה לבו עליו, באה עליו הפרענות. ומנין שנתלה לו
שנה? שנאמר, ⁴ לקצת ירחין תרי-עשר.

דפיכך, אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵ אין מקבלין צדקה

1 דניאל ד כו

2 משלי טו יח

3 דניאל ד כד

4 חוספתא פאה ד ט

5 השווה, בבא בתרא י ב

מן הגוים. ואם קבלה, נותנה לעניי-גוים. וכל המקבל צדקה
מן הגוים, אין רוח חכמים נוטה הימנו, לפי שהוא גורם
להן זכות ונותן להם ארפא. ועוד, שהוא נותנה לו לשם
עבודה-זרה שלו. מדע לה שפן, שהרי דניאל נענש על שהשיאו
עצה זו לנבוכדנצר. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, מפני
מה נענש דניאל? מפני שהשיא עצה לנבוכדנצר, שנאמר,
להן מלפא מלכי ישפר עקב וגו'. וכתוב, ככלא מטא על
נבוכדנצר מלפא. וימנען דאענש דניאל? שנאמר, ונתקרא
אסתר להתה, ואמר מה, התה זה דניאל. ולמה נקרא שמו
התה? שחתכוהו מגדלתו. ואפא דאמרי, שכל דברי מלכות
נתחקין על פיו. ואם תאמר, היכן נענש דניאל? שהשליך
לגב אריות.

ואם עניי ישראל אינן יכולים להתפרנס מישראל, מוטב
שיקבלו מן הגוים ואל ימותו ברעב.

בני! בואו וראו כמה קשה אפילו שגגתה של צדקה.
שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, אלמלי הלהו יהונתן
דוד שתי כפרות, לא נחלקה מלכות בית-דוד, ולא נהרגה
נוב עיר הפהנים, ולא נטרד דואג האדומי, ולא נהרג שאול
*ויהונתן בנו.

אשריהן בעלי-צדקה. שכל זמן שאדם עושה צדקה
ממנו, הקדוש-ברוך-הוא פותח לו את דו הרחבה, ומרחיב
לו בעת צרה, ומעכב הימנו את הפרענות, בענין שנאמר,
מתן אדם ירחיב לו. ולא עוד אלא שבשעת פטירתו, משרה
אותו אצל אברהם יצחק ויעקב שנקראו גדולים, שנאמר, ולפני
גדולים נחנו. ומנין אנו יודעין שנקראו גדולים? באברהם כתיב
גדול, בענין שנאמר, והאדם הגדול בענקים. וביצחק כתיב,
ויגדל האיש. וביעקב כתיב, ויגדלו הנערים. וכינון שקלקל

1 בנא בתרא ד א 2 דניאל ד כד 3 שם שם כה 4 אסתר ד ה 5 סנהדרין קד א
* שם ושלכת בניו 6 משלי יח טו 7 יהושע יד טו 8 בראשית כו יג 9 שם כה כז

עשו ומכר את בכורתו ליעקב, נאמר עליו¹ הנה קטן נתיבך בגוים, ונטל ממנו שם הגדלה והבכורה, וחדל על יעקב. פני, אם ראיתם עני בא אצלכם, המלאו עליו רחמים כאלו הוא אחיכם או קרובכם. ואם תראו אותו בישוב, תנו לו לשם הגדלה, כענין שנאמר, ² כִּי־יִהְיֶה בְּךָ אֲבִיוֹן מֵאֲחִיךָ בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר־יִי אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לֵאמֹר תֹּאמַרְךָ אֶת־לִבְּךָ וְלֹא תִקַּח אֶת יְדֵךְ מֵאֲחִיךָ הָאֲבִיוֹן. וסמך לה, ³ כִּי־פָתַחַתְּ תִפְתַּח אֶת־יְדֶךָ לֵאמֹר חֲכָמִינוּ וְכָרוֹנָם לִבְרָכָה בְּאַגְדָּה, ⁴ פָּתַח לֹו בְּדִבְרִים עַד שֶׁלֹּא תִתֵּן לֵאמֹר הִנֵּה בִיּוֹשָׁן, אָמַר לֹו, שְׁמָא אַתָּה צָרִיךְ לָלוֹת. מִכָּאֵן אָמְרוּ, צִדְקָה נִתְּנָה כְּמִלּוֹה. וְעוֹד אָמְרוּ, ⁵ גְּדוֹלַת הַמִּלּוֹה, יוֹתֵר מִן הַעוֹשֶׂה צִדְקָה. וּמִטֵּיל לָפִיס, יוֹתֵר מִכֶּלֶן. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁶ אֲשֶׁר־יִמְלֹט מִשְׁפִּיל אֶל־דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ יי. וְאָמְרוּ חֲכָמִינוּ וְכָרוֹנָם לִבְרָכָה בְּאַגְדָּה, ⁷ אֲשֶׁר־יִזְכֹּר בֹּו. כִּיצַד ? בְּשִׁעָה שֶׁהוּא רוֹאֶה עֲנִי בֶן־טוֹבִים וּבֶן־גְּדוֹלִים שֶׁיֵּרֵד מִנְּכֶסֶיו וְהוּא מִתְבַּיֵּשׁ לָקַח, יִהְיֶה הוֹלֵךְ אַצְלוֹ וְיֹאמַר לֹו, שְׁמַעְתִּי בְּשִׁבְלֶךָ שֶׁנִּפְלָה לָךְ יִרְשָׁה בְּמִדִּינָה וְאַתָּה צָרִיךְ לָלוֹת, הִיךְ חֲפֵץ זֶה, וְכֵינֵן שְׁאַתָּה נוֹטֵל דָּמִים, אַתָּה נוֹתֵנָם לִי. וּבְשִׁעָה שֶׁתִּתֵּן לֹו, הִנֵּה אוֹמֵר, בְּמִתְנָה נִתּוּנִים לָךְ. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, כֹּל הַמִּסְתַּכֵּל בְּעֲנִי הַיָּאֵךְ יִזְכֶּה בֹו, נִצּוֹל מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנָם, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמִינוּ וְכָרוֹנָם לִבְרָכָה בְּאַגְדָּה, ⁸ עֲשֵׂרִים וְחָמֵשׁ פְּעָמִים כְּתוּב "אֲשֶׁר־י", וּבִכְלָן אֵינִי מְפָרֵשׁ קְבוֹל שְׁכָר אֵלָּא בְּזֶה. וּמֵהוּ קְבוֹל שְׁכָרוֹ ? ⁹ בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ יי. וְאֵין רָעָה אֵלָּא גִיהֶנָם, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁰ וְגַם־רָשָׁע לְיוֹם רָעָה. וְעוֹד אָמְרוּ, ¹⁰ הָאוֹמֵר אֵינִי מִתְפָּרֵן מֵאַחֲרֵים, שׁוֹקֵדִין וּמְפָרְנִסִּין אוֹתוֹ. כִּיצַד ? נִתְּנִין לֹו לְשֵׁם מִתְּנָה, וְחוֹזְרִין וְנוֹתְנִין לֹו לְשֵׁם מִלְּנָה, אוֹ אוֹמֵר לֹו לָךְ הִבֵּא מִשְׁכּוֹן, כְּדִי לְהִפִּס דַּעְתּוֹ.

2 עובדיה א ב 2 דברים טו ז 3 שם שם ח 4 ילקוט שמעוני חלק א, תרסח 5 שבת טג א 6 תהלים מא ב 7 ירושלמי פאה פרק ח הלכה ת, ל א 8 ילקוט שמעוני חלק א, תרסח 9 משלי טו ד 10 תוספתא מאה פרק ד יב

ועוד אמרו, ישלש מדות בנותני צדקה: הנותן צדקה, הרי זה משבת. המלוה בלא רבית, למעלה הימנו. הנותן למחצה לשליש ולרביע, למעלה מכאן, מפני שאינו מתבייש בכך כלל. ובזמן שאדם עושה צדקה, יעשה אותה בעין טובה ובשמחת-לב, ולא יעשה אותה בעין רעה ובלב דוה, כענין שנאמר, ² ולא ירע לבבה בתתה לו.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ³ למדתה תורה דרך-ארץ, שששצדס עושה מצוה, יהא עושה אותה בלב שמח. שאלו היה ראובן יודע שהקדוש-ברוך-הוא פותב עקיו ⁴ וישמע ראובן ויצילהו מידם — בכתפו היה טוענו ומוליכו אצל אביו. ואלו היה אהרן יודע שהקדוש-ברוך-הוא פותב עקיו ⁵ וגם הנה-הוא יוצא לקראתה וראף ושמח בלבו — בתפסים ובמחולות היה יוצא לקראתו. ואלו היה יודע בעז שהקדוש-ברוך-הוא פותב עקיו ⁶ ויצבט-זה קלי — עגלות פטומות היה מאכילה. בני, באו וראו חבתן של בעלי-צדקה לפני המקום. שאף-על-פי שאין נותנין משלהם כלום אלא משל הקדוש-ברוך-הוא כענין שנאמר ⁷ לי הכסף ולי הזהב נאם יי צבאות ואומר ⁸ כי-ממה הכל ומידה נתנו לה, אף-על-פי-כן, הקדוש-ברוך-הוא מעלה עליהן כאלו נותנין משלהן, כענין שנאמר, ⁹ ובני ממה חרבות עולם מוסדי דור-ודור תקומם וקרא לה גדר פריץ וגוי. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹⁰ הפרצה הזאת, עלי היתה לגדרה. ועמדת וגדרת אותה — מעלה אני עליה כאותו שעמד בפריץ, שנאמר, ¹¹ לולי משה בחירו עמד בפריץ וגוי.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹² גדול פיוס דברים שאדם עושה לעני יותר ממי שנותן לו צדקה. שכל הנותן פרוטה

1 אבות דרבי נתן מאב 2 דברים טו י 3 ויקרא רבא לר ט 4 בראשית לו כא 5 שמות ד יד
6 רות ב יד 7 חגי ב ח 8 דברי הימים א כט יד 9 ישעיה נח יב 10 ויקרא רבא לר טו
11 תהלים קו כג 12 בבא בתרא ט ב
* כלומר, הנותן מעות ומלאי להשכר בהן למחצית שכר או לשליש שכר וכו'.

לְעֵנִי, מִתְּבַרֵךְ בְּשֵׁשׁ בְּרָכוֹת, דְּכָתִיב, ¹הֵלֹוא פָּרַס לָרָעַב לַחֲמָה, וְכָתִיב, ²אֲזִי יִבְקַע פֶּשַׁח אוֹרֶךְ וגו', עַד ³תִּשְׁוַע וַיֹּאמֶר הַנָּנִי. וְהַמְפִּיִּסוּ, מִתְּבַרֵךְ בְּאַחַת-עֶשְׂרֵה, שְׁנֵאמַר, ⁴וְתַפֵּק לָרָעַב נַפְשָׁהּ וְנִפְשׁ נַעֲנָה תִשְׁבִּיעַ. מַה שְּׂכָרָהּ? ⁴וְזָרַח בַּחֲשָׁךְ אוֹרֶךְ וגו', עַד ⁵כִּי פִי יִי דַבֵּר.

וְכַשֵּׁם שֶׁהַמְפִּיִּסוּ מְקַבֵּל שְׂכָר עַל הַדְּבֹור, כִּךְ הַמְקַנְטְרוּ נַעֲנֵשׁ עַל הַדְּבֹור, כְּעֵנִין שְׁנֵאמַר, ⁶הַשְׁמֵר-לָהּ פֶּן-יִהְיֶה דָּבָר עִם לִבָּהּ בְּלִיעַל וגו', שֶׁאִפִּילוּ עַל הַדְּבֹור נִקְרָא בְּלִיעַל. גְּדוּלַּת כְּחָה שֶׁל צִדְקָה. שְׂכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרָכָה, ⁷שְׂכָר הַצִּדְקָה, כְּשֹׁכֵר הַתּוֹרָה. מַה הַתּוֹרָה נֹאמַר בָּהּ ⁸כִּי-הוּא חַיִּיה וְאַרְבֵּי-יָמֶיהָ, שֶׁהוּא זוֹכָה בָּהּ לְעוֹלָם הַבָּא שְׂמִיּוֹ אֲרָכִים, אַף הַצִּדְקָה נֹאמַר בָּהּ ⁹וְאַרְכָתָהּ מִהֲרָה תִצְמַח, שֶׁהוּא זוֹכָה בָּהּ לְעוֹלָם שְׂכָלוֹ אֶרֶךְ. וְלֹא עוֹד אֶלָּא שְׂכָל הַרְגִיל לַעֲשׂוֹת צִדְקָה, זוֹכָה וַיִּשָּׁב בְּמַחֲצִיתוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּעֵנִין שְׁנֵאמַר, ¹⁰וְהִלֵּךְ לִפְנֵיהָ צִדְקָה כְּבוֹד יי אֲסַפָּהּ.

בְּנִי, אִם בָּא לִפְנֵיכֶם עָנִי, אַל תַּחֲזִירוּהוּ רִיקָם מִלִּפְנֵיכֶם אִם תּוֹכְלוּ, כְּדִי שֶׁלֹּא יִקְבֹּל עֲלֵיכֶם לִפְנֵי הַמָּקוֹם, כִּי דַמְעָתוֹ קְרוּבָה וְשׁוֹעָתוֹ עוֹזָה לִפְנֵי הַמָּקוֹם. שְׂכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרָכָה, ¹¹נִקְמָתוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, בְּיַד עֲנִיָּהוּ. וְנִקְמָתוֹ שֶׁל אָדָם בְּיַד הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַל יְדֵי יִשְׂרָאֵל. נִקְמָתוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּיַד עֲנִיָּהוּ, שְׁנֵאמַר, ¹²וְלֹא יִקְרָא עָלֶיהָ אֶל-יְיָ וְהָיָה בָּהּ חֲטָא. וְנִקְמָתוֹ שֶׁל אָדָם בְּיַד הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל יְדֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵאמַר, ¹³וְנִתְּתִי אֶת-נִקְמָתִי בְּאָדָם בְּיַד עַמִּי יִשְׂרָאֵל.

¹⁴לִפְיָכֶךָ, צְרִיכִין אָנוּ לְהַחֲזִיק טוֹבָה לְרַמְאִין שְׂבָהּ. שֶׁאֲלַמָּא הִרְמְאִין שְׂבָהּ, מִכֵּין שֶׁהָיָה אֶחָד מֵהֶן תּוֹבֵעַ מִיַּד אָדָם וְהוּא מַחֲזִירוֹ רִיקָם, מִיַּד הוּא נַעֲנֵשׁ לְמִיתָה, שְׁנֵאמַר, ¹⁵וְהָיָה בָּהּ חֲטָא, וְכָתִיב, ¹⁶הַנִּפְשׁ הַחֲטָאָה הִיא תָמוּת.

1 ישעיה נח ז 2 שם שם ח 3 שם שם ט 4 שם שם י 5 שם שם יד 6 דברים טו ט
7 למ"מ 8 דברים ל כ 9 ויקרא רבא לד יא 10 דברים כד טו 11 יחזקאל כה יד
12 שם יח ד

ועוד אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹ אין פותחין לעני העובר ממקום למקום מכפר בפגדיו, מארבע סאין בסלע. דן, נותנין לו פרנסת דינה, דהינו בר נכסת, כדי לישון עליו. שבת, נותנין לו מזון שלש סעודות. ² ואם היה עני המחזר על הפתחים, אין נזקקין לו למתנה מרבה, אבל נזקקין לו למתנה מעטת.

³ לעולם יבקש אדם רחמים מלפני המקום שלא יביאהו לידי עני. שאם לא בא הוא, בא בנו. אם לא בא בנו, בא בן-בנו, שנאמר, ⁴ כי בגלל הדבר הזה, גלגל הוא העניות שחוזר בעולם.

לעולם ירגיל אדם עצמו להיות ידו פתוחה לכל עני הבא אליו, בין מפירו בין שאינו מפירו. לכלם יתן בעין יפה כפי אשר תשיג ידו, לא דרך הפקר, כי אם על דרך בינונית, כדי שלא יצטרך הוא לבריות, שפך אמרו חכמינו, ⁵ נמנו באושר, שיהא אדם מפריש חמש מנכסיו למצות. ואמרו עוד, ⁶ המבזבז, אל יבזבז יותר מחמש. והני מלי, מחיים. אבל לאחר מיתה, עד פלגא. אבל כל ממונו, אינו רשאי לבזבז אפילו לאחר מיתה. שפשם שאינו רשאי להטיל עצמו על הצבור, כך אינו רשאי להטיל בננו ובנותיו על הצבור. לעולם יעשה אדם צדקה מכל מה שיש לו. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷ מאי דכתיב 'פתח תפתח את-ידיך לאחיה לעניו ולאלבנה בארצה, למה נאמרו כלם? הראוי לתן לו פת, נותנין לו פת. עסה, נותנין לו עסה. מעה, נותנין לו מעה. להאכילו לתוך פיו, נותנין לו לתוך פיו. ומנין שאם צריך לתן לו סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו שנותנין לו, שנאמר, ⁸ כי-פתח תפתח את-ידיך לו והעבט תעביטנו די מחסרו אשר יחסר לו. מהו אשר יחסר לו?

1 פאה ח ז, טבת קיח א 2 בבא בתרא ט א 3 שבת קנא ב 4 דברים טו י
5 כחובות נ א, סז ב 6 תוספתא פאה פרק ד י, ספרי דברים טו י 7 דברים טו יא 8 שם שם ח

אפילו סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו. ואמרו עליו על
הלל הזקן שלקח לעני בן-טובים סוס לרכוב עליו ועבד
לרוץ לפניו. פעם אחת, לא מצא עבד לרוץ לפניו, ורץ
לפניו ארבעה מילין.

וכן מצינו באברהם אבינו עליו השלום שנתעסק בלוייה,
כענין שנאמר, ² ויקמו משם האנשים וישקפו על-פני סדם
ואברהם הלך עמם לשלחם, ³ שקים עמהן מצות לוייה.

וכן מצינו במשה רבנו עליו השלום שקים מצות לוייה,
כענין שנאמר, ⁴ וישלח משה את-חתנו, שקים עמו מצות לוייה.
ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵ כל מי שאינו מלוי ומתלוי,
כאלו שופך דמים. שאלמלי לווהו אנשי יריחו לאלישע,
לא גרה דבים בתינוקות, שנאמר, ⁶ ויעל משם בית-אל והוא
עלה בדרך ונערים קטנים יצאו מן-העיר ויתקלסו-בו וגו'.

ועוד אמרו, ⁵ כל המלוי את חברו אפילו ארבע אמות
בעיר, אינו נזוק. ועוד אמרו, ⁶ כופין להלוייה, ששכר הלוייה
אין לו שעיר, שנאמר, ⁷ ויראו השמרים איש יוצא מן-העיר
ויאמרו לו הראנו נא את-מבוא העיר ועשינו עמה חסד.
וכתיב, ⁸ ויראם את-מבוא העיר וגו'. ומה חסד עשו עמו?
שכל אותה העיר הרגו לפי חרב, ואותו האיש ומשפחתו
שלחו. ומה שכר שלם לו המקום? שנאמר, ⁹ וילך האיש ארץ
החתים ויבן עיר ויקרא שמה לזו הוא שמה עד היום הזה.
היא לזו שצובעין בה תכלת, היא לזו שבא סנחריב ולא
בלבנה, בא נבוכדנצר ולא החריבה, ואף מלך-הפנות אין
לו רשות לעבור בתוכה, אלא זקנים שבה בזמן שדעתן
קצה בהן, מוציאים אותן חוץ לחומה, והן מתים. והלא דברים
קל-חומר, ומה כנעני זה שלא דבר בפיו ולא הלך ברגליו
אלא שעקם להן את הפה או שהראה להן באצבע – גרם

1 כתובות טז ב, הוספתא פאה פרק ד 2 בראשית יח טו 3 בראשית רבא מח כד 4 שמות יח כז
5 סוטה מז ב 6 מלכים ב כג 7 שופטים א כד 8 שם שם כה 9 שם שם כז

הצָלָה לוֹ וּלְזֶרְעוֹ וּלְזֶרְעֵ-זֶרְעוֹ עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת. הַמְדַּבֵּר
בָּפִיו וּמִהַלֵּךְ בְּרַגְלָיו — עַל אַחַת כַּמָּה וּכַמָּה.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ¹הַמְהַלֵּךְ בַּדֶּרֶךְ וְאִין
לוֹ לְוָיָה, יַעֲסוֹק בַּדְּבָרֵי-תוֹרָה, כְּעֹנֵן שְׁנָאֹמֶר, ²כִּי לְוָיָה חֵן
הֵם לְרֹאשָׁהּ וְעֹנָקִים לְגִרְגָּתֶיהָ.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ כַּמָּה חֲבִיבָה הַצִּדְקָה לְפָנֵי הַמָּקוֹם. שְׁאֲפִילוֹ
נַעֲשִׂית צִדְקָה מִמָּמוֹנוֹ שֶׁל אָדָם בְּלֹא מַתְכוּן, הֲרִי זֹו עוֹלָה
לוֹ לְצִדְקָה גְּמוּרָה. שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ³הֲרִי
הוּא אוֹמֵר, ⁴כִּי תִקְצֹר קִצְיָרָה בְּשִׂדָּה וְשִׁכַּחַת עֹמֵר בְּשִׂדָּה
לֹא-תָשׁוּב לְקַחְתּוֹ וְגו', עַד ⁵לְמַעַן יִבְרַכְךָ יי אֱלֹהֶיהָ. קִבַּע הַפְּתוּב
בְּרַכָּה לְמִי שֶׁבָּאת לָיְדוֹ מִצָּה בְּלֹא יוֹדֵעַ. אָמַר מַעֲתָה, הִיְתָה הַסֵּלַע
צְרוּרָה לוֹ בְּכַנְפוֹ וְנִפְלָה מִמֶּנּוּ וּמִצָּאָהּ הָעֲנִי וְהַלֵּךְ וְנִתְפָּרַגְס
בָּהּ — הֲרִי הַפְּתוּב קוֹבֵעַ לוֹ בְּרַכָּה כְּשׁוֹכַח עֹמֵר בְּתוֹךְ שְׂדֵהוּ.
⁶וּמִצִּינוֹ בְּגִדּוּלֵי הַחֲכָמִים, מִי מֵהֶם שֶׁהָיָה מְפֹרָשׁ מַעוֹת
בְּמָקוֹם שֶׁהָיוּ הָעֲנָיִים מְצוּיִין שָׁם כְּדִי שִׁיטְלוּ אוֹתָם וְלֹא
יִתְבַּשְׁוּ, וּמִי מֵהֶם שֶׁהָיָה מְפָקִיר מִן הַגִּדִּישׁ שָׂדֵהוּ, וַיֵּשׁ מֵהֶם
שֶׁהָיָה מְשַׁלֵּךְ מַעוֹת לְבֵית-הָעֲנִי בְּלֹא יְדִיעַתּוֹ כְּדִי שִׁיטְלֵם
וְלֹא יִתְבַּשְׁשׁ מִמֶּנּוּ, וַיֵּשׁ מֵהֶם שֶׁהָיָה צוֹרֵר מַעוֹת בְּסִדְּנוֹ
וּמִפְשִׁילוֹ לְאַחֲזָרָיו וְהַמַּעוֹת נוֹפְלִין וְהָעֲנָיִים רוֹאִין וְנוֹטְלִין
אוֹתָן. וְכָל כֵּךְ לָמָּה? לְפִי שֶׁלֹּא הָיָה רוּצָה לַיִּדֵּעַ מִי הָעֲנִי
שֶׁמְקַבְּלָהּ, כְּדִי שֶׁלֹּא תִזְוַח דַּעְתּוֹ עָלָיו בְּשַׁעַת שְׂרוּאָהוּ.

גְּדוּלָּה הִיא הַצִּדְקָה. שֶׁכָּל פְּרוּטָה וּפְרוּטָה שֶׁאָדָם נוֹתֵן
מִמָּמוֹנוֹ לְצִדְקָה, מַצְטַרֶּפֶת וְעוֹלָה לוֹ לְחֶשְׁבוֹן גְּדוּלָּה. שֶׁכָּךְ
אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁷מֵאִי דְכָתִיב וְנִלְבַּשׁ צִדְקָה
כְּשֶׁרָגַל? לֹאִמֵּר לָהּ, מֵה שֶׁרָגַל זֶה כָּל קִלְפָה וּקִלְפָה מַצְטַרֶּפֶת
לְשֶׁרָגַל גְּדוּלָּה — אֵף הַצִּדְקָה, כָּל פְּרוּטָה וּפְרוּטָה מַצְטַרֶּפֶת
לְחֶשְׁבוֹן גְּדוּלָּה.

4 דברים כד יט

8 תורת כהנים ורש"י ויקרא ה יז

2 משלי א ט

1 עירובין נד א

7 ישעיה נט יז

6 בבא בתרא ט ב

5 כתובות סו ב

לכן בני, כשתוכלו לעשות צדקה, עשו, הן רב הן מעט.
ואל תאמרו, מה יעשה עני זה מפרוטה אחת שאנו נותנין
לו. כי, יזמין לו המקום אנשים אחרים שיתנו לו כמו כן
ואותה הפרוטה שתתנו לו עולה לכם לחשבון גדול. שפך
אמרו חכמינו זכרונם לברכה, אחד המרבה ואחד הממעיט,
ובלבד שיכונן את לבו לשמים.

ידעו לכם שכן הוא, שפכל הקרנות כען נאמר, ²אדם
כייקריב, איש כייקריב. ובצשירית האפה שבאה בדלי-
דלות, כתוב בה ³ונפש כייקריב. ⁴אמר הקדוש-ברוך-הוא,
הריני מעלה לו כאלו נפשו הקריב לפני.

ובזכות הצדקה, אדם זוכה לבנים. שפך אמרו חכמינו
זכרונם לברכה במסכת פלה, ⁵מה יעשה אדם ויהיו לו בנים?
יעשה חפצי-שמים וחפצי-אשתו. ואלו הן חפצי-שמים, יפור
מעותיו לעניים, שנאמר, ⁶פור נתן לאביונים צדקתו עמדת
לעד קרנו תרום בכבוד. ואלו הן חפצי-אשתו, יפתנה בשעת
תשמיש וישמחנה בדבר-מצנה. כלומר, ישמחנה בכל עת
שהיא צריכה לאותו-מעשה.

ותנא דבי-אליהו, ⁷גדולה צדקה. שמיום שנברא העולם ועד
עכשו, כל הנותנה, הרי הוא משתבח וקולט את עצמו מדינה
של גיהנם, שנאמר, ⁸אשרי משכיל אל-דל ביום רעה ימלטהו
י. אין יום רעה אלא גיהנם, שנאמר, ⁹והסר כעס מלבה
והעבר רעה מבשרה. ואומר, ¹⁰אשרי שמרי משפט עשה
צדקה בכל-עת. אבותינו הראשונים מפני מה זכו בעולם
הזה ולימות המשיח ולעולם הבא? מפני שנהגו עצמן בצדקה,
שנאמר, ¹¹כי ידעתיו למען אשר יצוה את-בניו ואת-ביתו
אחריו ושמרו דרך יי לעשות צדקה ומשפט וגו'. אף הקדוש
ברוך הוא נשתבח בצדקה, שנאמר, ¹²ויגבה יי צבאות במשפט

1 ברכות ה ב	2 ויקרא א ב	3 שם ב א	4 מנחות קד ב	5 בסופה
6 תהלים קיב ט	7 תנא דבי אליהו זוטא פרק א 169	8 תהלים מא ב	9 קהלת יא י	
10 תהלים קי ג	11 בראשית יח יט	12 ישעיה ה טו		

והאל הקדוש נקדש בצדקה. ואף כסא-הכבוד משתבח בצדקה, שנאמר, יצדק ומשפט מכון כסאָה.

בני, כשיבוא לפניכם עני, אל תעלימו עיניכם ממנו כאלו אינכם רואין אותו, ² כדי שלא תשלוט מארה במעשה ידיכם, כענין שנאמר, ³ נותן דָּרֶשׁ אין מחסור, ומעלים עיניו רב-מארות.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴ כל המעלים עיניו מן הצדקה, כאלו עובד עבודה-זרה. כתיב הָכֵא ⁵ השָׁמַר דָּה פֶּן-יְהִי דָּבָר עִם-לִבָּהּ בְּלִיעַל לֵאמֹר קִרְבָּה שְׁנַת-הַשְּׁבַע שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה וְרָעָה עֵינֶה בְּאַחִיהָ הָאֲבִיוֹן. וכתִּיב הִתָּם, ⁶ יֵצְאוּ אָנָשִׁים בְּנֵי-בְלִיעַל מִקִּרְבָּה. מה דְּהֵלֶן עֲבוּדָה-זָרָה, אֵף כֵּאן עֲבוּדָה-זָרָה.

ואם יש לו לאדם קרובים עניים ואין ידו משגת כדי לתן לקרוביו העניים ולשאר עניי-עירו ולעניי-עוֹלָם, קרוביו קודמין לכל שאר העניים, כענין שנאמר, ⁷ פֶּתַח תִּפְתַּח אֶת-יָדְךָ לְאַחִיךָ לְעֵנִיךָ תַּחֲלֶה, ואחר-כך לְאֲבִיוֶנָּה בְּאַרְצָה. ואם ידו משגת, יתן לכלם כפי אשר תשיג ידו בעין טובה, כדי שיתברך מפי המקום, כענין שנאמר, ⁸ טוֹב-עֵין הוּא יִבְרָךְ כִּי-נָתַן מִלְּחָמוֹ דָּדָל.

וכשם שבעלי-בתים מצוין לרחם על ענייהם, כך העניים מצוין שלא להטריח על בני-אדם יותר מדי, שלא יהו מטילין עצמן על הצבור אלא מתוך דחק גדול, כדי שלא לנעול דלת בפני עושי צדקה, אלא יהא אדם משתדל ועוסק במלאכה כדי שישתפר בה ויחיה ממנה הוא ובני-ביתו בעולם ולא יבוא לידי [צָרָה] הִבְרִיּוֹת. שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָּה, ⁹ דְּעוֹלָם יִמְכּוֹר אָדָם עַצְמוֹ לְעֲבוּדָה שֶׁהִיא זָרָה אֲצִלּוֹ וְקָשָׁה עָלָיו מִחֲמַת שְׁאִינוֹ רָגִיל בָּהּ אוֹ שֶׁקָּשָׁה עָלָיו מִתּוֹךְ שֶׁתַּרְחֲתָה מִרְבָּה

1 תהלים פט טו	2 מדרש משלי כח כו	3 כתיבות סח א
5 דברים טו ט	7 שם יג יד	8 בבא בתרא קי א
6 שם יג יד	8 משלי כב ט	

או אפילו שאין המלאכה היא לפי כבודו – ולא יצטרך לבריות. ועוד אמרו, ¹הפיה בנבלתא ולא תהפך במלי. ²פשוט* נבלתא בשוקא ושקולא אגרא, ולא תימא גברא רבא אנא כהנא רבא אנא וזילא בי מלתא.

וכל המטיל עצמו על הצבור בחנם, הרי זה גוזל את העניים, כענין שנאמר, ³אל-תגזל-ך כי דל-הוא. ולא עוד אלא, שגורם לעצמו שפלות וקלון וחרפה. ועליו הכתוב אומר, ⁴אורר הגבר אשר יבטח באדם ושם בשר זרעו וגו', זה מי שהוא בריא וחזק והיה יכול להתעסק במלאכה ולחיות ממנה הוא ובניו ואשתו, ומסיר בטחונו מאת המקום, ויושב בטל ומטיל עצמו על הצבור. ומזה האיש ראוי למנוע ממנו צדקה ולתקלימו ולבשיו, עד שישוב וישתדל להתעסק במלאכה שיחיה ממנה הוא ובני-ביתו, כדי שלא יתגנה בפני הבריות. וכל הנריו להתעסק במלאכתו באמונה ותורה בטחונו בהקדוש-ברוך-הוא בכל מה שישתכר הן רב הן מעט ואינו אומר היאך די לי להתפרנס בדבר מעט כזה, עליו הכתוב אומר, ⁵ברוך הגבר אשר יבטח ביי והיה יי מבטחו וגו'. מכיון שבטח בהקדוש-ברוך-הוא, הקדוש-ברוך-הוא ממציא לו חיו ברות, ואינו ירא משני הפצרת והרעב, כענין שכתוב אחריו, ⁶והיה כעץ שתור על-מים ועל-יובל ישלח שרשיו, עד ⁷ובשנת בצרת לא ידאג ולא ימיש מעשות פרי. ואם עשה כן, עליו הכתוב אומר, ⁸יגיע בפיה כי תאכל אשריה וטוב לך. אשריה, בעולם הזה. וטוב לך, לעולם הבא.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹אין לך אמונות שעברה מן העולם. אלא, אוי לו לאדם שרואה את (בן-חורין) (הוריו) באמונות פגומה. ועוד אמרו, ¹⁰לעולם ישתדל אדם ללמד את בנו אמונות שהיא נקיה וקלה, ויתפלל לפני מי שהעשר שלו,

1 פסחים קיג א 2 משלי כב כב 3 ירמיה יו ה 4 שם שם ז 5 שם שם ח
6 תהלים קכח ב 7 קידושין פב ב * הפסע עורה (רש"י)

שָׁאִין לָךְ אֲמָנוֹת שָׁאִין בָּה עֲנִיּוֹת וְעֲשִׁירֹת. לְלַמֶּדְךָ, שָׁאִין
 עָנִי וְעָשָׂר מִן הָאֲמָנוֹת, אֵלֶּא שֶׁלֹּא סִיעוּהוּ מִן הַשָּׁמַיִם.
 וְעוֹד אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה בְּאַגָּדָה, ¹מֵהוּ ²כִּי
 לֹא מִמוּצָא וּמִמַּעֲרָב וְלֹא מִמֶּדְבָּר הָרִים? לֹא מִמָּה שֶׁאָדָם
 עָמַל וְיָגַע וְעוֹשֶׂה סְחוּרָה הוּא נַעֲשֶׂה עֲשִׂיר אֲפִילוֹ הוּא יוֹצֵא
 וְהוֹלֵךְ בְּשִׁנְרָא וְאֲפִילוֹ הוּא פּוֹרֵשׁ כָּל הַמַּעֲרָב וְאֲפִילוֹ הוּא
 מַחֲזֵר עַל כָּל הַמִּדְבָּרוֹת וְכָל הַהָרִים — הוּא נַעֲשֶׂה עֲשִׂיר,
 שְׁנֶאֱמַר, ³כִּי לֹא מִמוּצָא וּמִמַּעֲרָב וְלֹא מִמֶּדְבָּר הָרִים. וְכָל
 "הָרִים" טוֹרִין, חוּץ מִזֶּה, שֶׁהוּא רוּמָמוֹת. אִין אָדָם מִתְרוֹמֵם
 מִדְּבָרִים הַלָּלוּ. מָה הַקְדוּשָׁ-בְרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה? נוֹטֵל מִזֶּה
 וְנוֹתֵן לָזֶה, [שְׁנֶאֱמַר], ⁴כִּי-אֱלֹהִים שֹׁפֵט זֶה יִשְׁפִּיל וְזֶה יָרִים.
 וְלָמָּה נִקְרָא שָׁמָּם נִכְסִים? שֶׁהֵן נִכְסִין מִזֶּה וְנִגְלִין לָזֶה. וְכֵן
 חֲנָה אִמְרָה, ⁵יִי מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׂיר מִשְׁפִּיל אֶף-מְרוֹמָם. מֵהוּ
 מִשְׁפִּיל אֶף-מְרוֹמָם? אֵלֶּא, בְּאֶף שֶׁהוּא מְבִיא עַל זֶה,
 מְרוֹמָם אֵת זֶה.

לְפִיכָךְ, צָרִיךְ לוֹ לָאָדָם לְהִשְׁתַּדֵּל לַעֲסוֹק בְּמַלְאכָה,
 וַיִּתֵּן בְּטַחוּנוֹ עַל הַמָּקוֹם. שֶׁכֵּל זֶמֶן שֶׁאָדָם נוֹשֵׂא וְנוֹתֵן בְּאִמּוּנָה
 עִם הַבְּרִיּוֹת וְעָמַל וְטוֹרֵחַ וְהוֹלֵךְ לָכָאן וּלְכָאן וּמַחֲזֵר אַחֵר
 מְזוֹנוֹתָיו וְרוֹדֵף לְהַשְׁכִּיר עֲצָמוֹ בְּכָל אֲשֶׁר יִמָּצָא וּמַשִּׁים עֲצָמוֹ
 אֶל הַסַּפְּנוֹת כְּדִי לְהִשְׁתַּכֵּר מְזוֹנוֹתָיו וּמְזוֹנוֹת אֲנָשֵׁי-בֵיתוֹ וְלֹא
 עֲלֶה בְּמִזְלוֹ לְהִצָּלִים — אִין לוֹ לְהִתְבַּיֵּשׁ בְּכָךְ וְאִין מְבִישִׁין
 אוֹתוֹ עַל כֵּךְ, שֶׁכָּבֵד הַתְּנַצֵּל לְפָנֵי הַבּוֹרָא וּלְפָנֵי הַבְּרִיּוֹת,
 שֶׁהֵרִי הָיָה מִשָּׂאוֹ וּמִתְנוֹ בְּאִמּוּנָה וּבִנְחַת עִם הַבְּרִיּוֹת, וְהָיָה
 זָרִיו לְחֹזֵר אַחֵר מְזוֹנוֹתָיו, אֵלֶּא שֶׁלֹּא סִיעוּהוּ מִן הַשָּׁמַיִם, כְּמוֹ
 שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה, ⁶חַיִּי בְּנֵי וּמְזוֹנֵי, לָאוּ בְּזִכּוּחָא
 תְּלִיא מִלְתָּא, אֵלֶּא בְּמִזְלָא תְּלִיא מִלְתָּא, דְּכַתִּיב, ⁷וַיַּחֲנֵתִי אֶת-
 אֲשֶׁר אָחוֹן, אֶף-עַל-פִּי שָׁאִינוֹ הַגּוֹן.

לכן בני, הווי זהירין במעשה הצדקה, כדי שתעמדו בהשקט ובטח ובשלום בעולם הזה, ותזכו לימות המשיח ויחיי העולם הבא, בענין שנאמר, ¹ והיה מעשה הצדקה שלום ועבדת הצדקה השקט ובטח עד-עולם. האל יצליחנו בה ברחמי הרבים.

המעלה השביעית

מצלת התפלה

בני, באו ואלמדכם מעלת התפלה. דעו בני כי מצלת התפלה, מעלה יקרה בעיני המקום-ברוך-הוא, שהרי התפלות נתקנו במקום הקרבנות, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ² תפלות כנגד תמידין תקנום. כיצד, תפלת שחרית כנגד תמיד של שחר. ותפלת המנחה, כנגד תמיד של בין-הערבים. ותפלת הערב, כנגד אברים ופדרים שלא נתעבדו מבעוד-יום שקרבין והולכין כל הדינה. וכל יום שיש בו קרבן-מוסף, יש בו תפלת המוספין. וכן הוא אומר, ³ קחו עמכם דברים ושובו אל-י, אמרו אליו כל-תשא עון וקח-טוב ונשאלמה פרים שפתינו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, *מי משלם אותם הפרים שהיינו מקריבים לפניך? שפתינו, בתפלה שאנו מתפללין לפניך. שאם לקרבנות אנו צריכין - ⁴ ולכנון אין די בער וחתו אין די עולה. לפי שחטאתינו מרבין. לפיכך, אין לנו לשלם במקום הקרבנות אלא תפלותינו שאנו מניבין בשפתותינו.

בני, באו וראו כמה גדול כח התפלה. שכל מי שהוא קורא קרית-שמע ומתפלל בכונת הלב, אין תפלתו חוזרת ריקם, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁵ רצונה לידע כח התפלה, שאם אינה עושה כלה, עושה חציה, מקין

¹ ישעיה מ טו

² הושע יד ג

³ בראשית רבא סח יא

⁴ ישעיה לב יז

⁵ פסיקתא רבב כהנא דף קסה ב, ילקוט שמעוני הושע חקלג

⁶ דברים רבא ח א

שַׁעֲמַד וְרִצָּח וְנָגַזר בְּנֶע נָגַד, וְכִינּוּ שְׁנַתְּפִלָּל וְאָמַר ¹גְּדוֹל
 עוֹנֵי מְנֻשׁוּא, אָמַר לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכִי לְכָל בְּאִי-הָעוֹלָם
 אַתָּה סוֹבֵל וְלִעְוֵנִי אֵין אַתָּה סוֹבֵל? מִיָּד נִתְבַּטְּלָה חֲצִי הַגְּזֵרָה,
 שְׁנֵאמַר, ²וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ נֹד וְגוֹ'. וְכֵן מְצִינוּ בְּחֻזְקָהּ מִלֵּךְ יְהוּדָה,
 שְׁאָמַר לוֹ יִשְׁעִיהַ הַנְּבִיא, ³צוֹ לְבִיתָהּ כִּי מֵת אַתָּה וְלֹא תִחְיֶה. וְכִינּוּ
 שְׁנַתְּפִלָּל לִפְנֵי הַמָּקוֹם, אָמַר לוֹ יִשְׁעִיהַ, ⁴כֹּה-אָמַר יְיָ וְגוֹ' שְׁמַעְתִּי
 אֶת-תַּפְלָתָהּ וְגוֹ', וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁהַתַּפְלָה מְקַרְעַת גְּזֵר-דִּינוֹ
 שֶׁל אָדָם, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֻכְמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁵אֲרַבְעָה דְּבָרִים
 מְקַרְעִין גְּזֵר-דִּינוֹ שֶׁל אָדָם. וְאֵלּוּ הֵן, צְדָקָה, צַעֲקָה, וְיֵשׁ
 שְׁנוּי-הַשֵּׁם, וְשְׁנוּי-מַעֲשֵׂה מַרְעֵה לְטוֹבָה. וְיֵשׁ
 אוֹמְרִים, אֵף שְׁנוּי-מָקוֹם. צְדָקָה, דְּקָתִיב, ⁶וְצִדְקָה
 תַּחֲצִיל מִמּוֹת. וְצַעֲקָה, דְּקָתִיב, ⁷וַיִּצְעֲקוּ אֶל-יְיָ בְּצָר לָהֶם
 וּמִמַּצְקוֹתֵיהֶם יוֹצִיאֵם. שְׁנוּי-הַשֵּׁם, דְּקָתִיב, ⁸וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 וְגוֹ' שְׂרִי אֲשַׁתָּה וְגוֹ', וְדָקִיב וּבִרְכָּתִי אוֹתָהּ. וְשְׁנוּי-מַעֲשֵׂה,
 דְּקָתִיב, ⁹וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת-מַעֲשֵׂיהֶם כִּי-שָׁבוּ מִדֶּרֶךְ הָרָעָה וְגוֹ'.
 וְיֵשׁ אוֹמְרִים, אֵף שְׁנוּי-מָקוֹם, דְּקָתִיב, ¹¹וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל-אַבְרָם
 לֵךְ-לָךְ מֵאַרְצָהּ וּמִמּוֹלֶדְתָּהּ וְגוֹ', וְדָקִיב ¹²וְאָעֲשֶׂה לְגוֹי גְּדוֹל.
 גְּדוֹל כַּחַ הַתַּפְלָה. שֶׁכָּל מִי שֶׁזָּהִיר בְּקִרְיַת-שְׁמַע וּבַתַּפְלָה
 שְׁחִירַת וְעִרְבִית, הָרִי הֵן עוֹמְדִין לוֹ לְיוֹם-הַדִּין, דִּתְנָא דְּבִי
 אֱלִיהוֹ, ¹³עֲתִיד הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לֵישֵׁב בְּבֵית-הַמִּדְרָשׁ שֶׁלֹּ
 וְצִדְקֵי-עוֹלָם עוֹמְדִין לְפָנָיו, וְנוֹשְׂאִין וְנוֹתְנִין בְּמִקְרָא בַּמִּשְׁנָה
 בַּמִּדְרָשׁ בְּהִלְכוֹת וּבְאֲגָדוֹת, וְאוֹמְרִים עַל טָמֵא טָמֵא, וְעַל טָהוֹר
 טָהוֹר. עַל טָמֵא בְּמִקְוֵמוֹ, וְעַל טָהוֹר בְּמִקְוֵמוֹ. וְאַחֲרֵיכֵךְ מְבִיאִין
 אֶת הָרָשָׁעִים וְדוֹנִין אוֹתָן בְּפָגְיָהֶן. יֵשׁ גְּדוֹנִין שְׁלֹשִׁים יוֹם,
 וְיֵשׁ גְּדוֹנִין שְׁלֹשִׁים יוֹם, וְיֵשׁ גְּדוֹנִין שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים, וְיֵשׁ גְּדוֹנִין
 שְׁשֶׁה חֳדָשִׁים. כִּלְדוֹ שֶׁל דְּבָר, שָׁנוּ רַבּוֹתֵינוּ בַּמִּשְׁנָה, ¹⁴מִשְׁפָּט

1 בראשית ד יג 2 שם שם טו 3 ישעיה לח א 4 שם שם ה 5 ראש-השנה טו ב
 6 מטלי י ב 7 חהלים קו כח 8 בראשית יז טו 9 שם שם טו 10 יונה ג י
 11 בראשית יב א 12 שם שם ב 13 תנא דבי אליהו רבא ג יא-יב, עמיד 15
 14 עדיות פרק ב משנה י

רשעים בגיהנם שנים-עשר חדש. וְאַחַר שְׁנַיִם-עָשָׂר חֹדֶשׁ, עוֹמְדִין צְדִיקִים לִפְנֵי מִי־שֶׁאָמַר וְהָיָה־הָעוֹלָם וְאֹמְרִים לְפָנָיו, רְבוּנוֹ-שֶׁל־עוֹלָם, כְּשֶׁהֵינּוּ בְּאוֹתוֹ-עוֹלָם, אֵלֶּי בְּנִי־אָדָם, הֵיוּ מִשְׁכִּימִים וּמַעְרִיבִים בְּבֵית־הַכִּנֹּסֶת וְקוֹרִין קְרִית־שְׁמַע וּמִתְפַּלְלִים וְעוֹשִׂין שָׂאֵר מִצְוֹת. וְהוּא אוֹמֵר לָהֶן, אִם כָּךְ עָשׂוּ, לָכוּ וּרְפְּאוּ אוֹתָן. מִיָּד הוֹלְכִין הַצְדִּיקִים וְעוֹמְדִין עַל עַפְרֹן שֶׁל רִשְׁעִים וּמִבְּקָשִׁין עֲלֵיהֶן רַחֲמִים, וְהַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מַצְמִידֵן מִעַפְרֹן וְעוֹמְדִין עַל רַגְלֵיהֶן, שְׁנֹאֲמַר, ² וְעִסְוֹתֶם רִשְׁעִים כִּי־יִהְיֶה אִפְרַח תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם. וּבִזְכוּת הַתַּפְּלָה, יִשְׂרָאֵל נִצְוֶלִין מִן הַמִּלְכּוּת, שְׁנֹאֲמַר, ³ הִקְלָה קוֹל יַעֲקֹב. וְאָמְרוּ חַכְמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ, 'קוֹלוֹ שֶׁל יַעֲקֹב שׁוֹלֵט בְּבֵת־כְּנָסִיּוֹת, וְיָדֵי עָשׂוּ שׁוֹלְטוֹת בְּחֻמְסִין. כֵּל זֶמֶן שֶׁקוֹלוֹ שֶׁל יַעֲקֹב נִמּוֹךְ, וְיָדֵי עָשׂוּ שׁוֹלְטוֹת בּוֹ. וְכֵל זֶמֶן שֶׁיַּעֲקֹב מִצְפִּצֵף בְּקוֹלוֹ, אֵין יָדֵי עָשׂוּ שׁוֹלְטוֹת בּוֹ. וְלֹא עוֹד אֲדָא, שֶׁהַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מַשְׁרָה שְׁכִינָתוֹ בִּינֵיהֶן, וְיוֹשֵׁב וְשׁוֹמֵעַ תַּפְּלוֹתֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כַּעֲנֵן שְׁנֹאֲמַר, ⁴ וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תַּהֲלוֹת יִשְׂרָאֵל.

וְאָמְרוּ חַכְמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ בְּאַגְדָּה, ⁵ עַל כֵּל קָדוֹם וְקָדוֹם שֶׁיִּשְׂרָאֵל מִשְׁבַּחִין לְהַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, הוּא מַשְׁרָה שְׁכִינָתוֹ עֲלֵיהֶן. וְמָה טַעַם? וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תַּהֲלוֹת יִשְׂרָאֵל. וְעוֹד אָמְרוּ בְּאַגְדָּה, *מִלָּאךְ הַמְּמֻנָה עַל הַתַּפְּלָה, מִמַּתִּין עַד שֶׁתַּתְּפַּלֵּל כְּנֹסֶת אַחֲרוֹנָה שֶׁבִּישְׂרָאֵל, וְנוֹטֵל כֵּל הַתַּפְּלוֹת וְעוֹשֶׂה אוֹתָן עֲטָרָה וְנוֹתֵנָה בְּרָאשׁוֹ שֶׁל מְקוֹם, שְׁנֹאֲמַר, ⁶ בְּרִכּוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק, לְרֹאשׁ צְדִיקוֹ-שֶׁל־עוֹלָם.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ, כִּמָּה חֲפֵץ הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא בַּתַּפְּלָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שָׂאִין לָהּ אִמָּה בְּעוֹלָם קוֹרְאָה וְנִעֲנִית כִּישְׂרָאֵל, כַּעֲנֵן שְׁנֹאֲמַר, ⁷ כִּי מִי־גוֹי גָּדוֹל אֲשֶׁר־לוֹ אֱלֹהִים קְרִבִּים אֵלָיו כִּי אֵלֵּהֶנּוּ בְּכָל־קָרְאָנוּ אֵלָיו. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁸ יִקְרָאֵנִי

1 המסך תנא דבי אליהו רבא ג יא—יב, עמוד 15 2 מלאכי ג כא 3 בראשית כז כב
4 השנה בראשית רבא סה טז 5 תהלים כב ד 6 פסיקתא רבתי טו דף עב, פסיקתא דרב כהנא מט
7 משלי י ו 8 דברים ד ז 9 תהלים צא טו * שמות רבא כא ד, מדרש תהלים יט ז

וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוֹ אֲנֹכִי בְצָרָה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוּנָם לְבָרָכָה, יִלְעוּלָם יְקָדִים אָדָם תַּפְלָה לְצָרָה, שְׁאֵלְמָלָא (דא) הַקָּדִים אֲבִירָם אֲבִירָנוּ תַּפְלָה לְצָרָה בֵּין בֵּית-אֵל וּבֵין הָעַי, דֹּא נִשְׁתִּיר מִשׁוּנְאִיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׂרִיד וּפְלִיט. וְאָמְרוּ עוֹד בְּאַגְדָּה, ²דֹּא תְהָא בּוֹסֵר בְּשַׁעַת הָרוּחַ שְׂדָא לְהַתְפַּלֵּל. אָמַר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּשְׁם שְׁאֲנִי זְקוּק לָהּ לְהוֹרִיד לָהּ גְּשָׁמִים וּטְלָלִים לְגִדְלֵ צִמְחִים לְתַחֲיַת הַבְּרִיּוֹת, כִּךָּ תְהָא זְקוּק לְהַתְפַּלֵּל לְפָנַי וּלְבָרֵךְ אוֹתִי מֵעֵין מַעֲשֵׂי, וְדֹא תֵאמַר, אֲנִי בְרוּחַ, מָה אֲנִי מִתְפַּלֵּל, וּכְשֶׁתְּבוֹא לָהּ צָרָה תְּבוֹא וּתְתַפַּלֵּל. אֲלֹא, עַד שְׂדָא תְּבוֹא לָהּ צָרָה, הָיִי מְקָדִים וּמִתְפַּלֵּל. וְכֵן אָמַר בֶּן-סִירָא, ³אוֹקִיר לְאַסְיָא עַד לָא תַצְטְרִיף לָהּ.

חֲבִיבָה הִיא הַתַּפְלָה לְפָנַי הַמָּקוֹם בְּיוֹתֵר, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוּנָם לְבָרָכָה, ⁴גְדוּלָּה תַפְלָה יוֹתֵר מִמַּעֲשֵׂים-טוֹבִים, שְׁאִין לָהּ גְדוּלָּה בְּמַעֲשֵׂים-טוֹבִים יוֹתֵר מִמַּשָּׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן לֹא נִעְנָה אֲלֹא בַתַּפְלָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵אֵל-תּוֹסֶף דְּבַר אֲלֵי עוֹד בְּדַבָּר הַזֶּה. וּכְתִיב בַּתְּרָה, ⁶עֲלֶה רֹאשׁ הַפִּסְגָּה. וְעוֹד אָמְרוּ, ⁷כֹּל הַמַּאֲרִיךְ בַּתַּפְלָתוֹ, אֵין תַּפְלָתוֹ חוּזְרַת רִיקָם. מִנָּהֵן? מִמַּשָּׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸וְאֵתְנַפֵּל לְפָנַי יי אֶת אַרְבָּעִים הַיּוֹם וְאֶת-אַרְבָּעִים הַלַּיְלָה וְגוֹי. וּכְתִיב בַּתְּרָה, ⁹וַיִּשְׁמַע יי אֲלֵי גַם בַּפֶּעַם הַהִיא.

חֲבִיבָה הִיא תַפְלָתוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְפָנַי הַמָּקוֹם שְׁאֵדָם מְקַבֵּל בָּהּ פְּגִי-שְׂכִינָה בְּכָל יוֹם. וְדֹא עוֹד אֲלֹא שְׁמִלְאַכִי-הַשָּׁרַת מִשְׁפִּימִין לְבֵית-הַכִּנֹּסֶת לְשִׁמוּעַ תַּפְלּוֹתֶיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְכִינּוּ שֶׁהָאָדָם נִכְנָס לְהַתְפַּלֵּל בְּבֵית-הַכִּנֹּסֶת, הֵן אוֹמְרִים לוֹ ¹⁰בְּרוּךְ אַתָּה בְּבִאָה. וּמִכֵּינּוּ שֶׁהוּא מִתְפַּלֵּל וְגוֹמֵר תַּפְלָתוֹ וְכֹא לוֹ לְצֹאֲתוֹ, הֵן אוֹמְרִים לָהּ, ¹⁰וּבְרוּךְ אַתָּה בְּצֹאֲתָהּ.

וְדֹא עוֹד אֲלֹא שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִגְלָה עָלֵינוּ וּמְבָרְכֵנוּ,

1 סנהדרין מד ב 2 כלומר, מזולזל, למ"מ 3 בן-סירא פרק לח 4 ברכות לב ב 5 דברים כו כו 6 שם שם כו 7 ברכות לב ב 8 דברים ט כה 9 שם י י 10 דברים כח ו

שנאמר, ¹בכל-המקום אשר אזכיר את-שמי אבוא אליה וברכתיה.

גדול כחה של תפלה. שכל זמן שאדם מתפלל ומכון לבו לאביו שבשמים, הקדוש-ברוך-הוא מקבל תפלתו. ולא עוד אלא שמוחל לו על כל פל עונותיו, שנאמר, ²כי לא אל חפץ רשע, אתה, לא יגרה רע.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ³אין הקדוש-ברוך-הוא חפץ לחיב כל בריה, אלא מבקש שיתפללו הבריות לפניו ויקבלם. וכן הוא אומר, 'אדני שמעה, אדני סלחה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁴עכשו אין לנו לא נביא ולא כהן ולא מקדש ולא מזבח ולא קרבן, מי מכפר עלינו? אף-על-פי שחרב, לא נשטיר בידינו אלא התפלה הזאת. לפיכך אמר דניאל, ⁵אדני שמעה, אדני סלחה.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, *גדולה תפלה יותר מן הקרבנות, דכתיב, ⁶להשפחות ולזבח. להשפחות ברישא, והדר לזבח.

וכיון שהתפלה הוקשה לקרבנות, צריך לו לאדם לבנו את לבו לשמים ולעמוד לפניו באימה וביראה ברתת ובזיע. ולא יהא מתפלל ואין לבו על התפלה אלא שפונה לדברי הבטלה. שפשם שהמחשבה מפגלת הקרבן, כך המחשבה מפגלת התפלה ואינה עולה לו לרצון. וכן הוא אומר, ⁶זבח רשעים תועבת? ותפלת ישרים רצונו.

הואיל והתפלות נתקנו במקום הקרבנות, אם כן צריכין הצבור לברור להן שליח-צבור שיהיה אדם פשוט חסיד וירא-שמים ומנקה מכל דפי לפי הדור, כדי שיתקבלו תפלותיו לרצון. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה גבי תענית, ⁷עמדו בתפלה, אף-על-פי שיש שם חכם או זקן, אין מעבירין לפני

1 שמות כ כד 2 תהלים ה ה 3 תנחומא וישלח ט 4 דניאל ט יט 5 שמואל א א ג
6 משלי טו ה 7 תענית טז א-ב * מדרש שמואל א ו

התבה אֶלָּא הָרָגִיל וּמִטְפֵּל, וְאֵין לוֹ, וְיֵשׁ לוֹ יִגִּיעָה בַשָּׂדֶה, וּבֵיתוֹ רִיקָם מִן הָעֵבֶרָה, (וְקוֹן) וּפָרְקוּ נָאָה שְׂלֵא יָצֵא עָלָיו שֵׁם-רָע בְּנִלְדוּתוֹ, שְׂפֵל-בְּרַךְ, וּמְרָצָה לָעָם, וְיֵשׁ לוֹ נְעִימָה וְקוּלּוֹ עָרֵב, וְרָגִיל לְקָרוֹת בַּתוֹרָה וּבִנְבִיאִים וּבִכְתוּבִים, וּבְקִי בְּכָל הַבְּרָכוֹת כָּלָן. וְאֵם אֵין לָהֶם, מַעֲבִירִין כֹּל מִי שִׁירָצוֹ, כְּדִי שְׂלֵא יִתְבַטֵּלוּ מִן הַתַּפְלָה.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָה, ¹מֵאִי דְכָתִיב, ²הִיִּתְהָ-
לִי נִחְלָתִי כְּאֶרְיָה בַּיַּעַר נְתַנָּה עָלַי בְּקוֹלָהּ עַל-כֵּן שְׁנֵאתִיהָ ?
זֶה שְׁלִיחַ-צְבוֹר שְׁיֹרֵד לִפְנֵי הַתְּבָה שְׁאִינוּ הָגוּן. שְׂכַשֵּׁם
שֶׁהִכְהֵן הָעוֹבֵד עֲבוּדָה עַל גִּבִּי הַמִּזְבֵּחַ צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה מְנַקֶּה
מִכָּל מוֹם וּמִכָּל דָּפִי כְּדִי שִׁיִּתְקַבְּלוּ קְרִבְנוּתָיו לְרָצוֹן, כִּי
צָרִיךְ לִהְיוֹת שְׁלִיחַ-צְבוֹר חָסִיד וִירֵא-שָׂמִים וּמְנַקֶּה מִכָּל דָּפִי,
כְּדִי שִׁיִּתְקַבְּלוּ תַפְלֻתָיו לְרָצוֹן. מִשָּׁל לְגַבִּי-הַמְדִּינָה שֶׁהִיָּה לָהֵן
דְּבַר אֲצֵל הַמֶּלֶךְ, מִי שׁוֹלְחִין אֲצֵלוֹ ? לֹא הַגְדוֹל וְהַחֲכָם שֶׁבֵּהֵן
שֶׁהוּא חָבִיב אֲצֵל הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהוּא יוֹדֵעַ לְתַבּוּעַ צָרְכֵיהֶן מִלִּפְנֵי ?
קֵל-וְחֹמֶר לִפְנֵי מֶלֶךְ-מַלְכֵי-הַמֶּלְכִּים הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
שֶׁצָּרִיךְ לְהַעֲבִיר לִפְנֵי הַתְּבָה אֲדָם כָּשֶׁר וְהָגוּן, שֶׁתִּהְיֶה תַפְלָתוֹ
רְצוּיָה לִפְנֵי הַמֶּקוֹם, וְשִׁיְהִיָּה יוֹדֵעַ לְתַבּוּעַ צָרְכֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל,
כְּעֶנְיָן שְׁנֵאֲמַר, ³קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם
לְבָרְכָה בְּאַגְדָּה, ⁴מֵהוּ דְּבָרִים ? בְּעֲלֵי-דְבָרִים, פְּטוּטִין טָבִין,
קְרוּיִין טָבִין, דְּרוּשִׁין טָבִין, כְּגוֹן לְוִי בַר-סִיסִי וְחִבְרִיו. לְוִי
בַר-סִיסִי, נִכְנָסוּ הַגִּיסוֹת לְעִירוֹ. נִטַּל סִפְר־תוֹרָה וְעָלָה לְרֹאשׁ
הַגָּג. אָמַר, רַבּוֹן-כֹּל-הָעוֹלָמִים, אֵם בְּטִילִית תִּדָּא מִלָּא מִדִּין
סִפְרָא, יַעֲלוֹן לָהוֹן לְסִטְיָא. וְאֵם לָאו, יִזְלוֹן לָהוֹן לְסִטְיָא.
וְאֲזָלוּ לָהוֹן.

בְּנִי, אֵל תְּהִי הַתַּפְלָה קִלָּה בְּעִינֵיכֶם, מִפְּנֵי שֶׁהַתַּפְלָה אֲבוֹת-
הָעוֹלָם תִּקְנוּם. שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָה בְּאַגְדָּה,

ימאי דכתיב, ² אל-תסג גבול עולם אשר עשו אבותיה. אם
ראית מנהג שעשו אבותיה, אל תשנה אותו. כגון אברהם
שתקן תפלת שחרית, שנאמר, ³ וישכם אברהם בבקר אל-
המקום אשר-עמד שם וגו'. ואין עמידה אלא תפלה, שנאמר,
⁴ ויעמד פינחס ויפלל. יצחק תקן תפלת המנחה, שנאמר,
⁵ ויצא יצחק לשוח בשדה לפני ערב. ואין שיחה אלא
תפלה, שנאמר, ⁶ תפלה לעני כי-יעטף ולפני יי יושף שיחו.
יעקב תקן תפלת ערבית, שנאמר, ⁷ ויפגע במקום וילן שם
כי-בא השמש. ואין פגיעה אלא תפלה, שנאמר, ⁸ יפגעו-נא
ביי צבאות. ולא תאמר, אף אני אסתכן תפלה אחרת, תלמוד
לומר, ² אשר עשו אבותיה. ולא עשאוה להם בקרב, אלא
כל הדורות עשאוה. וכן מפרש על ידי דוד עליו השלום,
⁹ ערב ובקר וצהרים אשיחה ואהמה וישמע קולי.

בני, כשאתם עומדין בתפלה, הוי יודעין לפני מי אתם
עומדין, כדי שתעמדו באימה וביראה וברתת ובזיע לפני
מי-שאמר-יהיה-עולם, כענין שנאמר, ¹⁰ עבדו את-יי ביראה.
ויהא לבכם שם עליכם, שאתם עובדים לאלה ש אין פיוצא
בו בעולם, כענין שנאמר, ¹¹ עבדו את-יי בשמחה. ואמרו
חכמינו זכרונם לברכה, ¹² המתפלל צריך שיראה את עצמו
כאלו שכיהן שרויה כנגדו, שנאמר, ¹³ שויתי יי לנגדי תמיד.
אמרו, ¹⁴ כשחלה רבי אליעזר, נכנסו תלמידיו לבקרו.
אמרו לו, רבנו, למדנו ארחות-חיים. אמר להם, בני, הנהרו
בכבוד חבריכם. וכשאתם עומדין להתפלל, דעו לפני-מי
אתם עומדין. ומתוך כך — תזכו לחיי העולם-הבא.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹⁵ המתפלל, צריך שיתן
עיניו למטה, כדי שלא יסתכל לבאן ולכאן ויפנה לבו במקום

1 מדרש משלי כב כח

2 משלי כב כח

3 בראשית יט כז

4 תהלים קו ל

5 בראשית כח יא

6 תהלים קב א

8 ירמיה כז יח

7 בראשית כח יא

8 ירמיה כז יח

13 תהלים טו ה

12 סנהדרין כב א

11 שם ב יא

5 בראשית כד כג

9 תהלים נה יח

10 שם ב יא

14 ברכות כב ב

15 יבמות קה ב

אחר, ויכונן לבו למעלה, כדי שיהא מכונן לבו בתפלה. גדולה היא תפלתן של רבים לפני המקום, שהוא עושה צרכיהן אדם שיתפללו עליהן, כענין שנאמר, ¹ והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע. לפי שזכותן של רבים גדול לפני המקום. וכן הוא אומר, ² פדה בשלום נפשי מקרב-לי פי-ברבים היו עמדי.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³ מנין שאין הקדוש-ברוך-הוא מואס תפלתן של רבים, שנאמר, ⁴ הן-אל כביר ולא ימאס. ואמרו, ⁵ אין תפלתו של אדם נשמעת אלא עם הצבור, שנאמר, ⁶ ואני תפלת-ך יי עת רצון. אימתי עת רצון? בשעה שהצבור מתפללין. לפיכך, צריך לו לאדם להיות זהיר וזריז להשכים ולהעריב לבית-הכנסת, כדי להתפלל עם הצבור, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷ לעולם ישכים אדם להמנות עם עשרה ראשונים שבבית-הכנסת. שאפילו מאה באין אחריו, נוטל שכן כנגד כלן.

⁸ וכל הרגיל לבוא לבית-הכנסת ועבר יום אחד ופשע ולא בא וגו', עליו הכתוב אומר, ⁹ מדוע באתי ואין איש. והרגיל לבוא לבית-הכנסת ובא, עליו הכתוב אומר, ¹⁰ שתולים בבית יי בחצרות אלהינו יפריחו, וכתוב בתורה ¹¹ עוד ינובון בשיבה וגו'. שכל הרגיל להשכים לבית-הכנסת כדי להתפלל עם הצבור, מאריך ימים. שכן ¹² אמר רבי יהושע בן-לוי לבניו, קדומו עילו לבי-כנשתא ונחשוכו פוקו, כי-היכי דתורכו יומי. וצריך לו לאדם לקבוע מקום לתפלתו, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹³ כל הקובע מקום לתפלתו, אויביו נופלין תחתיו, שנאמר, ¹⁴ ושלמתי מקום לעמי לישראל ונטעתי ושכן תחתיו ולא ירגז עוד ולא-יסיפו בני-עולה לענותו כאשר בראשונה וגו'.

1 ידעיה טה כד 2 תהלים נה יט 3 ברכות ח א 4 איוב לו ה 5 ברכות ח א
6 תהליכסט יד 7 ברכות מז ב 8 שם ב 9 ישעיה נב(שם מובא הפסוק הזה על מאמר שאחרי זה)
10 תהלים צב יד 11 שם שם טו 12 ברכות ח א 13 שם ז ב 14 שמואל ב ז י

גדולה קדשתן של בתי-כנסיות שהן חשובים בבית-
המקדש, כענין שנאמר, 'ואהי להם למקדש מעט בארצות
אשר-באו שם. ואמר מר, ²אלו בתי-כנסיות שבבבל.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³בתי-כנסיות אין נוהגין
בהן קלות-ראש, אין אוכלין בהן, ואין שותין בהן, ואין
גאותין בהן, ואין נכנסין בהן לא בחמה מפני החמה, ולא
בגשמים מפני הגשמים, ואין מספידין בהן הספד של יחיד.
אבל קורין בהן ושונין בהן ומספידין בהן הספד של רבים.
ודוקא אכילה ושתיה של רשות — אסור לעשות בהן, אבל
סעודת-מצוה — מתר, שכן נכנסין לשם בהבריות של מת
ושל ראשי-הדין, והוא-הדין לכל סעודת-מצוה.

גדולה קדשתן של בתי-כנסיות, לפי שהשכינה מצויה
שם, כענין שנאמר, ⁴ואתה קדוש יושב תהלות ישראל. וכיון
שהשכינה שרויה שם, צריך לו לאדם להיות זהיר וזריז
להשכים ולהעריב להתפלל בהן ולהתעסק בהן בכל המצות.
ואל יאמר אדם, מפני מה אני מטריח את עצמי לילך להתפלל
בבית-הכנסת, אתפלל בביתי, שהרי כבודו של הקדוש-ברוך-
הוא נמצא בכל מקום, כענין שנאמר, ⁵מלא כל-הארץ כבודו,
ואומר ⁶בכל-המקום אשר אזכיר את-שמי אבוא אליה וברכתיה
— כבר אמר [אליהוא] בחקמתו, ⁷כי פעל אדם ישלם-לו וכארח
איש ימצאנו, מלמד, שאין הקדוש-ברוך-הוא מקפח שכן
כל בריה, ואפילו שכן פסיעותיהן, בין כשהוא הולך לדבר-
מצוה, בין כשהוא הולך לדבר-עברה.

⁸ומעשה באלקמנה אחת, שהיה לה בית-הכנסת בשכונתה,
והיתה הולכת לבית-הכנסת שבשכונה אחרת, כדי לקבל
שכר על פסיעותיה.

בני, צאו וראו כמה גדול המתפלל בבית-הכנסת. שפך

8 ישעיה ו ג

4 תהלים כב ד

3 שם כח א—ב

8 סיטה כב א

2 מגילה כט א

7 איוב לד יא

1 יחזקאל יא טו

6 שמות כ כד

אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוּנוֹם לְבָרָכָה, ¹ כָּל הַמִּתְפַּלֵּל בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת, כְּאִלּוּ מְקִיפּוֹ חוֹמָה שֶׁל בְּרוֹץ. וְלֹא עוֹד אֶלָּא, שֶׁתְּפִלָּתוֹ מִתְקַבֵּלֶת לְרָצוֹן כְּאִלּוּ הֶקְרִיב מִנְחָה טְהוֹרָה, כְּעֶנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ² בְּאֲשֶׁר יָבִיאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-הַמִּנְחָה בְּכָלִי טְהוֹר בֵּית יי. וְכָל הַמִּשְׁכִּים וּמַצְרִיב לְהִתְפַּלֵּל בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת, כְּאִלּוּ מְקַבֵּל פָּנֵי-שְׁכִינָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ³ אֵךְ צַדִּיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ יִשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל-אֶת-פָּנֶיהָ.

וְאֵין הָעוֹלָם מְתַקֵּים אֶלָּא בְּזִכּוֹת בְּתֵי-כְנִסִּיּוֹת וּבְתֵי-מִדְרָשׁוֹת. דְּתָנָא דְּבִי-אֲלֵיהּ, ⁴ בְּכָל יוֹם יוֹם מִלְּאַכִּי-חֲבֵלָה יוֹרְדִין מִלְּפָנֵי הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְחַבֵּל אֶת כָּל-הָעוֹלָם-כָּלוּ. שְׁאֵלְמָלָא בְּתֵי-כְנִסִּיּוֹת וּבְתֵי-מִדְרָשׁוֹת שֶׁהֵן יוֹשְׁבִין וְעוֹסְקִין בָּהֶן בַּתּוֹרָה וּבַמִּצְוֹת, הֵיוּ מְחַבְּלִין אוֹתוֹ מִיָּד, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵ מִדּוּעַ בָּאתִי וְאֵין אִישׁ יָגוֹף.

הוֹאִיל וּבְתֵי-כְנִסִּיּוֹת חֲבִיבִין כָּל-כָּךְ לְפָנֵי הַמָּקוֹם שֶׁמִּשְׁרָה שְׁכִינָתוֹ בְּחוּכָן וּקְרָאן ⁶ מְקַדָּשׁ מַעַט, אִם כֵּן צָרִיךְ לוֹ לְעָדָם לַעֲמֹד לְבֵית-הַכְּנֶסֶת בְּאִמָּה וּבִירְאָה בְּרַתָּת וּבִזִּיעַ וּבִדְעַת נֻחָה, כְּעָדָם הָעוֹמֵד לְפָנֵי הַמִּלָּךְ, כְּדִי שֶׁתְּתַקַּבֵּל תְּפִלָּתוֹ לְרָצוֹן לְפָנֵי הַמָּקוֹם. וְאֵל יִכְנֹס לְתוֹכָהּ מִתּוֹךְ קְלוֹת-רֹאשׁ וְעוֹזוֹת-פָּנִים וּפְרִיצוֹת וּמִתְקוּטָט שֵׁם עִם הַבְּרִיּוֹת. שְׂאֵם עוֹשֶׂה כֵּן, נוֹחַ לוֹ שֶׁלֹּא הֵלֵךְ לְהִתְפַּלֵּל. וְלֹא עוֹד אֶלָּא, שֶׁגוֹרֵם לְשְׁכִינָה שֶׁתִּסְתַּלַּק מִיִּשְׂרָאֵל, וְגוֹרֵם לָהֶן לְבֵי-כְנִסִּיּוֹת אֲיִתְרַבּוּ, כְּעֶנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷ כִּי לְכוּ-נָא אֶל-מְקוֹמִי אֲשֶׁר בְּשִׁילּוֹ אֲשֶׁר שִׁכַּנְתִּי שְׁמִי שָׁם בְּרֹאשׁוֹנָה וְרָאוּ אֶת אֲשֶׁר-עָשִׂיתִי לוֹ מִפְּנֵי רַעַת עַמִּי יִשְׂרָאֵל. אִם בְּמִשְׁכַּן-שִׁידָה נֶאֱמַר כֵּן, כָּל-שָׁכֵן בְּבֵי-כְנִסִּיּוֹת.

לָכֵן בְּנֵי הוֹאִיל שֶׁהִקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חָפֵץ בַּתְּפִלּוֹתֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל וּבִיּוֹתֵר מִי שֶׁמִּתְפַּלֵּל בְּבֵי-כְנִסִּיּוֹת עִם הַצִּבּוּר –

1 ירושלמי ברכות ה א, לג ב. וצריך עיון 2 ישעיה סו כ 3 תהלים קמ יד 4 אליהו וזוטא פה ד 182 5 ישעיה נ ב 6 יחזקאל יא סו 7 ירמיה ז יב

כְּשֶׁתְּקוּמוּ מִמִּשְׁתַּכֶּם, הָיוּ זְהִירִין וְזִרְזִין לְנִקּוֹת אֶת עֲצָמְכֶם
מִכָּל טִמְאָה וְטִנוּף, וְתִלְכוּ לְבֵית-הַכְּנֶסֶת וּתְפַנּוּ לְפָנֶיכֶם מִכָּל
שָׂאֵר הָעֲנִינִים וְהָעֲסָקִים וּשְׂאֵר הַבְּלִי-הָעוֹלָם, כְּדֵי שֶׁיֵּא
יִטְרִידוּ אֶתְכֶם הַמַּחֲשָׁבוֹת וַיִּבְלְבְּלוּ אֶתְכֶם בְּתַפְלֵתְכֶם.

וְהַשְׁתַּדְּלוּ לְהַתְפַּלֵּל כָּל תְּפִלּוֹתֵיכֶם בְּעוֹנָתוֹ וְסִדְרָן, וְתִקְרְאוּ
קְרִית-שְׁמַע שְׁחֵרִית וְעֶרְבִית בְּעוֹנָתָהּ, כְּדֵי שֶׁיִּקְבֹּל הַקָּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא תְּפִלּוֹתֵיכֶם לְרָצוֹן, וְתִזְכְּרוּ לְרֹאוֹת בְּבִגְדֵי בֵית-
הַמִּקְדָּשׁ, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ¹וְהִבִּיאוּתִים אֶל-הָהָר קִדְשֵׁי וְשִׁמְחָתִים
בְּבֵית תְּפִלָּתִי עוֹלָמִיתֶם וְזִכְחִיתֶם לְרָצוֹן עַל-מִזְבְּחִי כִּי בֵיתִי
בֵּית-תְּפִלָּה יִקְרָא לְכָל-הָעַמִּים.

וְאַל־הִינוּ בְּרַחֲמֵי יִשְׁמַע אֶת קוֹלֵנוּ וַיִּקְבֹּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
אֶת תְּפִלָּתֵנוּ.

הַמַּצְלָה הַשְּׁמִינִית

מַעֲלֵת הָעֲנוּהָ

בְּנִי, בּוֹאוּ וְאַלְמַדְכֶם מַעֲלַת הָעֲנוּהָ. דַּעוּ בְּנִי, כִּי מַעֲלַת
הָעֲנוּהָ, מַעֲלָה גְדוֹלָה וְנוֹכְבֶּדֶת לְהַגִּיעַ בָּהּ אֶל כָּל שָׂאֵר מַעֲלֹת
הַמִּדּוֹת. שָׁכֵן מְצִינוּ בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יְתַעֲלֶה שְׁמִתְנַהֵג
בְּעֲנוּהָ עִם בְּרִיּוֹתָיו. שָׁכֵךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבָרְכָהּ בְּאַגְדָּה,
²בְּשִׁבְעָה מְקוֹמוֹת מְצִינוּ שֶׁהַשָּׁנָה הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עִם
חֲבוּרַת הַנְּמוּכִים. ³כִּי יִי אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וְגו',
וּכְתִיב בְּתֵרָה ⁴עֲשֵׂה מִשְׁפָּט יְתוֹם וְגו'. ⁵כִּי-רָם יִי, וְשִׁפְלִי
יִרְאֶה וְגו'. ⁶כִּי כֹה אָמַר רָם וְנִשְׂא שָׁכֵן עַד וְגו', עַד ⁷וְאֵת-
דָּכָא וְשִׁפְלֵ-רוּחַ. ⁸כֹּה אָמַר יִי הַשָּׁמַיִם כִּסְאִי וְגו', וּכְתִיב בְּתֵרָה
⁹וְאֵל-זֶה אֲבִיט אֶל-עֲנִי וְנִכְה-רוּחַ וְגו'. ¹⁰יִי מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד,
וּכְתִיב בְּתֵרָה ¹¹תִּפְאוֹת עֲנוּיִם שִׁמְעָתָ יִי. ¹²סֵלֶּוּ לְרֹכֵב בְּעֶרְבוֹת
בְּיָה שָׁמוֹ, וּכְתִיב בְּתֵרָה ¹³אֲבִי יְתוּמִים וְדִין אֶלְמָנוֹת. ¹⁴עֲשֵׂה
שָׁמַיִם וָאָרֶץ, וּכְתִיב בְּתֵרָה ¹⁵עֲשֵׂה מִשְׁפָּט לַעֲשׂוּקִים.

1 ישעיה נז ו 2 תנחומא וירא ב 3 דברים יז 4 שם שם יח 5 תהלים קלח ו 6 ישעיה נז טו
7 ישעיה סו א 8 שם שם ב 9 תהלים י טו 10 שם שם יז 11 שם סח ב
12 שם שם 13 שם קצו ז 14 שם שם ח

ועוד אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹ כל מקום שאתה מוצא גדלתו של הקדוש-ברוך-הוא, שם אתה מוצא ענותותו. דבר זה כתוב בתורה, ושני בנביאים, ומשלים בכתובים. כתוב בתורה, שנאמר, ² כי יי אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדל הגבר והנורא אשר לא-ישא פנים ולא יקח שחד, וכתוב בתורה ³ עשה משפט יתום ואלמנה ואהב גר. ושני בנביאים, וכתוב, ⁴ כה אמר יי השמים כסאי והארץ הים רגלי וגו', וכתוב בתורה ⁵ ואל-זה אביט אל-עני ונכה-רוח. וכן הוא אומר, ⁶ כי כה אמר רם ונשא שכן עד וקדוש שמו מרום וקדוש אשכון ואת-דכא ושפל-רוח. כלומר, אף-על-פי שמרום וקדוש אשכון, אתי דכא ושפל-רוח. ומשלים בכתובים, וכתוב, ⁷ סלו לרכב בערבות ביה שמו ועזו לפניו, וכתוב בתורה ⁸ אבי יתומים ודין אלמנות אלהים במעון קדשו. וכן דוד מלך ישראל עזיו השלום נתפלל להקדוש-ברוך-הוא שירבה לו מדת ענוה, כענין שנאמר, ⁹ ותתן-לי מגן ישעה וימינה תסעדני וענותה תרבני. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹⁰ מהו וענותה תרבני? בשעה שנגלה לו הקדוש-ברוך-הוא לאברהם אבינו, היה אברהם מצטער ממילתו. אמר הקדוש-ברוך-הוא למלאכים, לכו אצלו, והלכו, שנאמר, ¹¹ והנה שלשה אנשים נצבים עליו וגו'. מה כתוב בסוף הענין, ¹² ואברהם עודנו עמד לפני יי. ¹³ תקון-סופרים הוא. לא היה לו למקרא לומר אלא ויי עודנו עמד על אברהם. כלום יש ענוה גדולה מזו? הוי אומר, ⁹ וענותה תרבני. ועוד אמרו, *תלמיד הולך אחר רבו, מי נוטל את הפנס לפני מי? לא התלמיד נוטל את הפנס? ברם הכא, ¹⁴ ויי הולך לפניו יום. הוי אומר, ⁹ וענותה תרבני. וכן בשעה שבקש

1 טגילה לא א 2 דברים י יו 3 שם יט 4 ישעיה סו א 5 שם ב
6 שם נו טו 7 תהלים סח ו 8 שם ו 9 שם יח לו 10 תנחומא וירא ב
11 בראשית יח ב 12 שם כב 13 שמות רבא מא ד 14 שמות יג כא
* מדרש תהלים יח—בט, ועיין תנחומא בראשית ד

הקדוש־ברוך־הוא לתן את התורה לְיִשְׂרָאֵל, נָטַל רְשׁוֹת מִמֶּשֶׁה, שֶׁנֶּאֱמַר, וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאַמֵּר. מִהוּ לֵאמֹר? שֶׁנֶּטַל רְשׁוֹת מִמֶּנּוּ. כָּלֹם יֵשׁ גְּדוּל שֶׁנֶּטַל רְשׁוֹת מִן הַקֶּטָן? הִנּוּ אֹמְרִים, וְעֲנִיתָ תְּרַבֵּנִי.³ בְּנוֹהֵג שְׁפָעוֹלָם, הֵרֵב אֹמֵר וּתְלִמִּיד עֲוֹנָה. בְּרַם הֵכָא, מִשֶּׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל. בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ, כִּמָּה גְּדוּלָּה מַעֲלָת הָעֲנָוָה, שֶׁהִרִי מִשֶּׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלֹם הִיָּה רַבֵּן שֶׁל כָּל הַנְּבִיאִים וּמַבְחָר כָּל הַנְּבָרָאִים שֶׁהָיוּ מֵאֲדָם הָרִאשׁוֹן עַד כָּאן. שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבָרְכָה, חֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי־בִינָה נִבְרְאוּ בְּעוֹלָם, וְנִתְּנוּ לְמִשֶּׁה חֲמִשִּׁים חֹסֶר אֶחָת, שֶׁנֶּאֱמַר, וַתַּחֲסֶרְהוּ מֵעֵט מַאֲלֵהֶם וְגו'. וְאַף־עַל־פִּי־כֵן, לֹא נִשְׁתַּבַּח אֱלֹא בְּעֲנָוָה, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, וְהָאִישׁ מִשֶּׁה עָנָו מְאֹד מְכַל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאָדָמָה. וְנִכְתַּב עָנָו חֹסֶר יו"ד, לְפִי שֶׁהִיָּה עָנָו וְשֶׁפֶל בְּתַכְלִית־הַשְּׁפָלוּת וְהָעֲנָוָה. וְלְפִיכֵךְ כָּתוּב בּו מְאֹד, שֶׁהִיָּה מִשְׁפִּיל עַצְמוֹ בְּיוֹתֵר. וּרְבוּתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבָרְכָה צוּר בְּמִדַּת הָעֲנָוָה וְאָמְרוּ, מְאֹד מְאֹד הִנּוּ שְׁפָל־רוּחַ, שֶׁתִּקְנֶת אָנוּשׁ רַמָּה.

גְּדוּלָּה מַעֲלָת הָעֲנָוָה, שֶׁמְבִיאָה אֶת הָאָדָם לְיָדֵי יִרְאַת־שָׁמַיִם, וְזוֹכָה לְשֵׁלֶשׁ מַעֲלוֹת טוֹבוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְאֵלּוּ הֵן, עֲשָׂר, וְכִבּוּד, וְחַיִּים. וְכֵן מְצִינוּ בְּמִשֶּׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלֹם שֶׁהִיָּה מִתְּנֵהֵג בְּעֲנָוָה וּבְשְׁפָלוּת, שֶׁזֹּכָה בְּכָלֵן.

בְּעֲשָׂר מִנִּין? שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבָרְכָה, מְחַצֵּב שֶׁל סִנְפִירֵינוּ נִתְגַּלָּה לּוֹ לְמִשֶּׁה מִתּוֹךְ אֶהְלוֹ, וּפָסַל מִמֶּנּוּ לְיוֹחוֹת־הַבְּרִית. וְאָמַר לּוֹ הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוא, פָּסַל־לָךְ, הַפְּסִלָּת יְהֵא שְׁלָךְ. וְכֵן אִתָּה מוֹצֵא שֶׁזֹּכָה לְכִבּוּד, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, וְקָם כָּל־הָעָם וַהֲשִׁתַּחֲוּוּ אִישׁ פֶּתַח אֶהְלוֹ. וְכֵן הוּא אֹמֵר, גַּם הָאִישׁ מִשֶּׁה גְּדוּל מְאֹד וְגו' בְּעֵינֵי עַבְדִּי־פֶרַעַה וּבְעֵינֵי הָעָם. וְכֵן אִתָּה מוֹצֵא שֶׁזֹּכָה לְחַיִּים, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, וּמִשֶּׁה בֶן־מֵאָה

1 עמית כ א	2 תהלים יח לו	3 כדרש תהלים יח כט	4 שמות יט יט
5 ראש השנה כא ב	6 תהלים ח ו	7 במדבר יב ג	8 אבות ד ד
10 שמות לר א	11 שם לג י	12 שם יא ג	9 קהלת רבא י כד
			13 דברים לר ז

וְעֹשִׂים שָׁנָה בְּמָתוֹ וְגוֹ'. וְכֵךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ, יְהוֹי קָבֵל וְקִיִּים. כְּלוּמַר, תִּהְיֶה חֲשׁוּד וְשֹׁפֵל בְּעִינֶיהָ, וְתִתְקַים בְּעוֹלָם וְתִתְחַיֶּה. וְהוּא² שֶׁשָּׂאֵל אֶלְכֶם בְּדִרְוֹס מִקְדוֹן אֵת חֲכָמֵי הַגָּב. אָמַר לָהֶן, מַה יַּעֲשֶׂה אָדָם וְיִתְחַיֶּה? אָמְרוּ לוֹ, יָמוּת. כְּלוּמַר, יָמִית אֵת עַצְמוֹ, שִׁירָאָה עַצְמוֹ בַּמִּדְרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁל שְׁפָלוּת וְיִחָשֵׁב עַצְמוֹ כְּאִלּוּ מֵת וְאֵינוֹ כְּלוּם. אָמַר לָהֶן, מַה יַּעֲשֶׂה אָדָם וְיָמוּת? אָמְרוּ לוֹ, יִתְחַיֶּה. כְּלוּמַר, יִתְחַיֶּה אָדָם אֵת עַצְמוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּמֵאכָל וּבְמִשְׁתֶּה וּבְתַעֲנוּגִים וְהִנָּאוֹת גּוֹפְנִיּוֹת, וְאִז תָּמוּת הַנֶּפֶשׁ.

בְּנִי, צֵאוּ וּרְאוּ כִּמָּה גְדוֹלָה מַעֲלַת הָעֲנוּהָ וּמִי שֶׁשִּׁשְׁפִּיל עַצְמוֹ בְּעִינֵי הַמָּקוֹם, כְּעֹנֵן שְׁנֹאֲמַר,³ לֹא מֵרִבְכֶם מִכָּל־הָעַמִּים חֶשֶׁק יִי בָכֶם וַיִּבְחַר בָּכֶם כִּי אַתֶּם הַמַּעֲט מִכָּל־הָעַמִּים. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ,⁴ אָמַר לָהֶן הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ־הוּא לִישְׂרָאֵל, חוֹשֵׁק אֲנִי בָכֶם, שֶׁאֶף־עַל־פִּי שֶׁאֲנִי מִשְׁפִּיעַ לָכֶם גְּדֻלָּה, אֵין אַתֶּם מִתְבָּרְכִין לִפְנֵי כְּאֻמוֹת הָעוֹלָם, אֲלֹא אַתֶּם מִמְעִיטִין עַצְמְכֶם לִפְנֵי. נִתְמִי גְדֻלָּה לְאַבְרָהָם, אָמַר⁵ וְאֲנֹכִי עֹפֵר וְאֹפֵר. נִתְמִי גְדֻלָּה לְמֹשֶׁה וְלֹאֲהֲרֹן, אָמְרוּ⁶ וַיִּנָּחֲנוּ מָה. דוֹד אָמַר,⁷ וְאֲנֹכִי תוֹלַעַת וְלֹא־אִישׁ חֶרֶפֶת אָדָם וּבִזּוּי־עַם. וְמַה חֶשֶׁק בָּכֶם וַיִּבְחַר בָּכֶם? חֶשֶׁק בָּכֶם, בְּעוֹלָם הַזֶּה. וַיִּבְחַר בָּכֶם, לְעוֹלָם הַבָּא. אֲבָל אֻמוֹת־הָעוֹלָם אֵינָן כֵּן. נִתְמִי גְדֻלָּה לְנִמְרוֹד, אָמַר⁸ הִבָּה נִבְנֶה־לָּנוּ עִיר וְגוֹ'. לְפָרְעָה, אָמַר⁹ מִי יִי אֲשֶׁר אֲשַׁמַּע בְּקִלּוֹ. סִנְחָרִיב, אָמַר¹⁰ מִי בְּכָל־אֲדָתֵי הָאֲרָצוֹת וְגוֹ'. חִירָם, אָמַר¹¹ אֵל אֲנִי מוֹשֵׁב אֲדָתִים יִשְׁבְּתִי. נְבוֹכַדְנֶצַּר, אָמַר¹² אֲעֲלֶה עַל־בְּמִתִּי עַב אֲדַמָּה לְעִלּוֹן.

בְּנִי, אֲהַבּוּ אֵת הָעֲנוּהָ וְהִדְבְּקוּ בְּשְׁפָלוּת, מִפְּנֵי שֶׁמִּבְיֵאֵן אֵת הָאָדָם לִיְדֵי הַכְּבוֹד, כְּעֹנֵן שְׁנֹאֲמַר,¹³ וְלִפְנֵי כְבוֹד עֲנוּהָ. וְלֹא עוֹד אֲלֹא שֶׁמַּעֲלִין אֵת הָאָדָם לְגְדֻלָּה, כְּעֹנֵן שְׁנֹאֲמַר,

1 סנהדרין יד א 2 תמיד לב א 3 דברים ז ז 4 חולין פט א 5 בראשית יח כז
6 שמות טז ז 7 תהלים כב ז 8 בראשית יא ד 9 שמות ה ב 10 מלכים ב יח לה
11 יחזקאל כח ב 12 ישעיה יד יד 13 משלי טו לג, יח יב

יכיהשפילו ותאמר גוה ושח עינים יושע. דעו לכם שכן, שלא זכה שאול למלכות, אלא בשביל הענוה שהיה בו. ומזין אנו אומרים כן? שנאמר, ²הלא בן-ימיני אנכי מקטני שבטי ישראל ומשפחתי הצערה מכל-משפחות שבטי בנימן. וכן הוא אומר, ³פן-יחדל אבי מן האתנות ודאג לנו. שקל עבדו לו. וכשהיה בורח מן השררה מה כתוב בו? ⁴הנה-הוא נחבא אל-הכלים. מה עתה לו? ⁵ושאול לכד המלוחה על-ישראל. וכן דוד מלך ישראל לא זכה למלכות אלא לפי שהיה בו מדת ענוה והיה משפיל את עצמו, כענין שנאמר, ⁶ודוד הוא הקטן. ומזין שהיה משפיל את עצמו? שנאמר, ⁷מי אנכי וגוי ומי ביתי פי הבאתני עד-הלם. ואומר, ⁸ואנכי תולעת ולא-איש חרפת אדם ובזוי-עם. וכן הוא אומר, ⁹ויאמר דוד הנקלה בעיניכם התחמתי במלך ואנכי איש-רש ונקלה. ואומר, ¹⁰ונקלתי עוד מזאת והייתי שפל בעיני וגוי. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה ¹¹, ¹²ושם אחיו יקטן, למה נקרא שמו יקטן? שהיה מקטין עצמו, ולפיכך זכה להעמיד שלש-עשרה משפחות. קל-וחמר, ומה אם הקטן שמשפיל את עצמו, כך. גדול שהוא מקטין את עצמו, על אחת כמה וכמה שהקדוש-ברוך-הוא מגדילו. וחסידים הראשונים בחרו במדת הענוה, מפני שהיא ממבחר מעלות המדות. ויש מהם שנשתבח ואמר, שהיה מוחל על עקבוננו, והיה אומר תמיד, הבורא ימחול לכל מי שצער אותי. ודבר זה, מדרכי הענוה.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹³לעולם יהא אדם ענותן כהלל. ואמר חכם אחד, ¹⁴כל מעלה, מתקנאים באדם עליה, חוץ מן הענוה. ואמר אחר, ¹⁵מי שהוא עניו, יהיה אדון. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹⁶אי זו היא מדת

1 איוב כב כט	2 שמואל א ט כא	3 שם שם ה	4 שם י כב	5 שם יד מז
6 שם יו יד	7 שמואל ב ז יח	8 תהלים כב ז	9 שמואל א יח כג	
10 שמואל ב ו כב	11 בראשית רבא לו י	12 בראשית י כה	13 שבת ל ב	
14 חיקוי מדות הנפש שער ב חלק א	15 מבחר-הפנינים ג יא		16 הזוהר, אבות	

עֲנֶנָּה? כֹּל שְׂרוּחַ הַבְּרִיּוֹת נֹחָה הַיָּמִנִי, וְכָל מִי שְׁאִינוֹ מִתִּיהָר
כְּנֶגֶד הַבְּרִיּוֹת, וְשׁוֹמֵעַ חֲרָפְתּוֹ וְשׁוֹתֵק, וְכָל מִי שְׁאִינוֹ מִקְפִּיד
בְּשַׁעַת בַּעֲסוֹ, וּמִקְבֵּל אֶת כָּל הָאָדָם בְּסִבָּר פָּנִים יְפוֹת, וְכָל
מִי שְׁאִינוֹ מִשְׁגִּיחַ בְּדַבְרֵי הַבִּטְלָה.

הֲלֹא תֵרְאוּ בְּנֵי מַה שְּׁכָחוּב, וְיִתְדַבֵּר מְרִים וְאַהֲלֵן בְּמִשָּׁה
וְגו'. וּמִפְּנֵי שֶׁשָּׂמַק מִשָּׁה וְלֹא הִשִּׁיבָם, נִחְשַׁב לֹו לְעֲנֶנָּה וְנִתְיַחַס
בָּהּ, כְּעֲנִיָּן שֶׁנֶּאֱמַר אַחֲרָיו, ² וְהָאִישׁ מִשָּׁה עָנָו מְאֹד וְגו'.
וּמִדַּרְכֵי הָעֲנָנָה שִׁיחִיהָ הָאָדָם עָלֹוּב וְלֹא עוֹלָב, וּמִעֲנָה
רַךְ בְּפִיו וּמִשִּׁיב חֲמָה, וּמִרְבָּה שְׁלוֹם עִם אָבִיו וְעִם אִמּוֹ וְעִם
רַבּוֹ וְעִם חֲבֵרָו בְּשׁוֹק וְאַפִּילוֹ עִם גּוֹי, כְּדִי שִׁיחֵא אֶהוּב לְמַעֲלָה
וְאֶהוּב לְמַטָּה, כְּדִי שִׁיחֵא מִקְבֵּל בְּפָנֵי הַבְּרִיּוֹת. וְאַמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכֻרֹנָם לְבִרְכָּהּ, ³ הֵי עָלֹוּב לְכָל אָדָם, וְלֹא נִשְׁי-בֵיתָהּ יוֹתֵר
מִכָּל הָעָם, וְיִהְיֶה נִבְזָה בְּעֵינָיו וּמֵאוּס בְּפָנָיו עֲצָמוֹ, וּמִשְׁפִּיל
אֶת רוּחוֹ, וְכוֹבֵשׁ אֶת יִצְרוֹ, וּמִכְנִיעַ אֶת לְבָבוֹ, וּבוֹלֵם אֶת פִּיו
בְּשַׁעַת מְרִיבָהּ, וּמִקְדִּים שְׁלוֹם לְכָל אָדָם, וּמִחְזִיק לְכָל אָדָם
נִכְבֵּד מִמֶּנּוּ, וּבוֹרֵחַ מִן הַשָּׁרָרָה, וְאִינוֹ רוֹדֵף אַחֵר הַכְּבוֹד,
יּוֹשֵׁב בְּשֹׁפֶל הַמוֹשְׁבוֹת וְאִינוֹ חוֹשֵׁשׁ.

גְּדוּלָּה הִיא מַעֲלַת הָעֲנָנָה בְּעֵינֵי הַמָּקוֹם, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ זְכֻרֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁴ אֵין הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם אֶלָּא בְּמִי שֶׁמִּשִּׁים
עֲצָמוֹ כְּמִי שְׁאִינוֹ. כְּתִיב הֵכָא ⁵ תִּלָּה אֶרֶץ עַל-בְּלִימָה, וְכְתִיב
הֵתָם ⁶ וְנִחַנְנוּ מָה.

וְכָל מִי שֶׁיֵּשׁ בּוֹ מִדַּת עֲנָנָה, זֹכֶה לִירֵשׁ אֶת הָאֶרֶץ
וְלִהְיוֹת עֹנֵג כָּל יָמָיו בְּשְׁלוֹם, כְּעֲנִיָּן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷ וְעֲנִיִּים יִירָשׁוּ-
אֶרֶץ וְהִתְעַנְּגוּ עַל-רֹב שְׁלוֹם. וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוא נֹתֵן לֹו תַּאֲנֵת נִפְשׁוֹ וְשׁוֹמֵעַ תְּפִלָּתוֹ, כְּעֲנִיָּן שֶׁנֶּאֱמַר,
⁸ תַּאֲנוֹת עֲנִיִּים שִׁמְעָתָּ יי תִּכֵּן לָפָם תִּקְשִׁיב אֲזִנָּה. וְכֵן הוּא
אוֹמֵר, ⁹ קְרוֹב יי לְנִשְׁבָּרֵי-לֵב וְאֵת-דַּכָּאֵי-רוּחַ יוֹשִׁיעַ.

1 במדבר יב א 2 שם שם ג 3 דרך-ארץ זוטא ג 4 חולין פסא 5 איוב כו ז
6 שמות טו ז 7 תהלים לו יא 8 שם י טו 9 שם לד יט

בני, הווי זהירין במעלה החשובה הזאת, מפני שהיא מן המעלות העליונות, ובה ישלמו לכם כל עניינים. ובעבורה, תנחלו שם טוב ואהבת כל אדם ותמצאו מנוחה ומרגוע בעולמכם. כמו שאמר חכם אחד, 'פרי השפלות, האהבה והמנוחה. ואמר אחר, 'יועץ המדע, הענוה. ואמר, כי פרי הענוה, הנצחון. ופרי השפלות, השלום והשקנה. ומעולם לא ראינו עניו מתחרט ושפל נכשל. וכבר צוה חכם אחד את בנו ואמר לו, סבול דבר אחד, כדי שלא תשמע דברים רבים. ומי שהוא נקל אצל עצמו, יהיה נכבד אצל בני-אדם. ואמר, מה טובה הכנעת פי העניו מחרב פיפיות הגבור. ואמר חכם אחד, 'הענוה תודע בשעת הפעס. ואמר אחר, 'הענוה, משען הנבל ומגן מהזק האויב. ועל כן, לא תוכל להלחם עם נבל כמו שתחריש. ובה, תכניעו ותשיב צור חרב, ותשלוף עזי חרבות העדים אשר יראו מחילתך לו, והם יקחו נקמתך ממנו.

גדולה היא הענוה, שכל מי שיש בו מדת ענוה, הקדוש-ברוך-הוא מוחל לו על כל עונותיו ועובר לו על כל פשעים, שנאמר, 'נשא עון ועבר על-פשע. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'כל המעביר על מדותיו, מעבירין לו על כל פשעים, שנאמר, 'נשא עון ועבר על-פשע לשארית נחלתו, 'קמי שמים עצמו כשירים. ולא עוד אלא, שהקדוש-ברוך-הוא מחיה אותו בעולם הזה ומקיצו לחיי העולם הבא, כענין שנאמר, 'להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדבאים. ומעלין עזי כאלו בית-המקדש קים והקריב עזי כל הנבחים בלון, כענין שנאמר, 'ובחי אלהים רוח נשברה לב-נשבר ונדכה אלהים לא תבוה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'מה שפסל בבהמה, הכשיר

4 מוסה"פ ב ג 4
8 תהלים נא יט

3 מוסה"פ ב כא 57
7 ישעיה נז טו

2 מוסה"פ ב כא 58
6 ראשהשנה יו א-ב

1 מבהרהפנינים י טו
5 מיכה ו יח
9 ויקרא רבא ז ב

בָּאָדָם. פֶּסֶל בְּבִהְמָה¹ עֹנֶת אוֹ שְׁבוּר, הַכָּשִׁיר בָּאָדָם² וְזָכִי אֱלֹהִים
רוּחַ נִשְׁכָּרָה. וְעוֹד אָמְרוּ בְּאִגְדָּה³ הַהֲדִיּוֹט הִזָּה אִם מִשְׁתַּמֵּשׁ
בְּכִלֵי שְׁבוּר, גָּנְאִי הוּא לֹא. אָבֵל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵינוֹ כֵּן,
אֲדָא כָּל כְּלֵי תַשְׁמִישׁוֹ שְׁבוּרִין הֵן, שְׁנֹאֲמַר⁴ קָרוֹב יִי לְנִשְׁכָּרֵי-לֵב.
² וְזָכִי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁכָּרָה. ⁵ הָרוּפָא לְשְׁבוּרֵי לֵב. ⁶ לֵב-נִשְׁכָּר
וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִכְזֶּה.

הוֹאִיל וְהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִתְכַּרֵּךְ מִתְּנַהֵג בְּעֲנָנָה עִם
בְּרִיּוֹתָיו וְאוֹהֵב אֶת הָעֲנָנָה בְּכָל עֵינָן וּבְכָל מְקוֹם, אִם כֵּן
צָרִיךְ לֹא לָאָדָם לְהִגְבִּיר מִדַּת הָעֲנָנָה עַל כָּל טִבְעָיו, כְּדִי
שִׁיחָא עֵינֵי וְשִׁפְלָה. שֶׁהֵרִי הַדְּבָרִים קִל-נְחֻמָּר. וְמָה הַקָּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא שֶׁהוּא מִלְּךָ-מְלָכֵי-הַמַּלְכִּים וְשִׁלִּיט בְּעוֹלָמוֹ לַעֲשׂוֹת
מִמֶּנּוּ כְּרִצּוֹנוֹ, וְלֹא הִנָּצַח וְהִגְדָּלָה וְהַהוּד, וְגִאָּה עַל כָּל גִּאִים
וּמִתְנַשֵּׂא עַל כָּל נִשְׂאִים, וְהַעֲשֶׂר וְהַכְּבוֹד שֶׁלּוֹ, וְאַף-עַל-פִּי-
כֵן מִתְּנַהֵג בְּעֲנָנָה עִם בְּרִיּוֹתָיו. קִל-נְחֻמָּר לְבִשְׂר-נָדָם שֶׁהוּא
הֶבֶל וְרִיק רַמָּה וְתוֹלָעָה צִיץ נוֹבֵל עֲלֶיהָ נִדָּף, שֶׁהַיּוֹם כָּאֵן
וּמִחָר בְּקִבְרָה, וְיֵשׁ לֹא לְדָאָג מִן הַמִּיתָה וּמִיּוֹם הַדִּין, עַל אַחַת
כְּמָה וְכְמָה שֶׁצָּרִיךְ לְהַשְׁפִּיל עַצְמוֹ בְּתַכְלִית הַשְׁפָּלוּת וּלְהַכְנִיעַ
יָצְרוֹ בְּתַכְלִית הַכְּנִיעוּת וְהָעֲנָנָה וּלְשְׁבוּר לְבוֹ וְרוּחוֹ לְפָנֵי
הַמְּקוֹם, וְלִהְתַּנְהֵג עִם הַבְּרִיּוֹת בְּעֲנָנָה וּבְשְׁפָלוּת, וְיַעֲשֶׂה עַצְמוֹ
⁶ כְּאַסְקָפָה הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁהַכֹּל דָּשִׁין בָּהּ וְכִיתֵּד נְמוּכָה שֶׁהַכֹּל
תּוֹלֵין עָלֶיהָ.

בְּנִי, הִתְנַהֵּגוּ בְּמִדַּת הָעֲנָנָה. כִּי בַעֲבוּרָהּ, יָרְבוּ אוֹהֲבֵיכֶם
וְיִמְעָטוּ אוֹיְבֵיכֶם, וְיָרְבוּ עוֹזְרֵיכֶם וְיִמְעָטוּ חוֹמְסֵיכֶם. כְּמוֹ שֶׁאָמַר
חֻכָּם אֶחָד, ⁷ מִי שֶׁרַב סִבְלוֹ וְנִרְאִית עֲנוּתוֹ, יִמְעָטוּ חוֹמְסָיו
וְיָרְבוּ עוֹזְרָיו. וְאָמַר אַחֵר, ⁸ תַּחֲלַת רֹחַ הָעֲנָיו, שִׁיעֲזְרוּ אוֹתוֹ
בְּגִי-אָדָם עַל הַכְּסִיל. וְאָמַר אַחֵר, ⁹ הָעֵז וְהַנְּצוּחַ, לְעָנִיו.
לָכֵן בְּנִי, שִׁימוּ כְּוִנָּתְכֶם אֶל מַעֲלַת הַמֶּדָּה הַזֹּאת וְתִגְבְּרוּ

1 ויקרא כב כב 2 תהלים נא יט 3 ויקרא רבא ז ב 4 תהלים לד יט 5 שם קמו ג
6 דר' ארץ ויטא א 7 מבחר הפנינים ג י 8 מבחר הפנינים ג כ 9 מבחר הפנינים ג יט

אוֹתָהּ עַל כָּל טַבְעֵיכֶם, כִּי בָּהּ תַעֲלֶה אֶל אֲשֶׁר מַעֲלֹת מִדּוֹת
הַטּוֹבוֹת בְּעֶזְרַת שְׂדֵי. כִּמוֹ שֶׁאָמַר חֲכָם אֶחָד, כַּאֲשֶׁר הַמוֹסֵר
וְהַחֲכָמָה הַהִצְדָּקָה הַגְּלוּיָהּ, בֵּן הַמְחִילָה וְהַעֲנוּה כָּלֵל הַיָּשָׁר
וְסָבָה לְהַשִּׁיג רוּם הַמַּעֲלָה.

וְאַלְהִינוּ יַעֲלִיחֵנוּ בָּהּ בְּרַחֲמָיו.

וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר הִגַּעְנוּ עַד כָּאן לְסֵפֶר בְּשִׁבְחַ מַעֲלַת הַעֲנוּהָ
וְהַשְׁפָּלוֹת וּבַעֲלִיָּהּ, נִסְפֵּר בְּגִנוֹת הַגָּאוּהָ וְגִסּוֹת-הָרוּחַ
וּבַעֲלִיָּהּ, כְּדִי לְהַדְרִיכֶם בְּמִדַּת הַעֲנוּהָ בְּעֶזְרַת-שְׂדֵי.

דַּעוּ בְּנֵי, כִּי מִדַּת הַגָּאוּהָ וְגִסּוֹת-הָרוּחַ, מִדָּה שְׁנוּאָה
מְאֹד לִפְנֵי הַמָּקוֹם, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוּנוֹם לְבוֹיָהּ, ¹כֵּל
אָדָם שֶׁיֵּשׁ בּוֹ גִּסּוֹת-הָרוּחַ, אָמַר הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּבְיָכוֹל
אֵין אֲנִי וְהוּא יְכוֹלִין לְדוֹר יָחִיד בְּעוֹלָם, שֶׁנֶּאֱמַר, ²גְּבִה-עֵינַיִם
וּרְחֹב לֵבָב אֲתוֹ לֹא אוֹכֵל. קָרִי בָּהּ, אֲתוֹ לֹא אוֹכֵל.

וְכֵן דָּוִד מְשַׁבַּח בַּעֲצָמוֹ, שֶׁלֹּא נִהַג עֲצָמוֹ בְּמִדַּת הַגָּאוּהָ,
כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ³יֵי לֹא-גְבִה לִבִּי וְלֹא-רָמוּ עֵינַי וְלֹא-הִלַּכְתִּי
בְּגִדְלוֹת וּבִנְפִלְאוֹת מִמֶּנִּי.

בְּנֵי, צִאוּ וּרְאוּ כַּמָּה מְגֻנָּה הַמִּדָּה הַזֹּאת לִפְנֵי הַמָּקוֹם,
שֶׁכֵּן מְצִינוּ ⁴בְּשִׁלְשָׁה גְדוּלֵי עוֹלָם עַל שְׁנִתְגָּאוּ בָּאוּ לְיַדִּי
שִׁכְחָה. וּמִי הָיָה מִשֶּׁה וּשְׁמוּאֵל וְדָוִד. מִשֶּׁה רִבְּנוּ עֲדָיו הַשְׁלֹם
עַל שְׁנִתְגָּאוֹה בַּעֲצָמוֹ עַל הַדִּינִים שֶׁמָּנָה וְאָמַר, ⁵וְהִדְבַּר אֲשֶׁר
יִקְשֶׁה מִכֶּם תִּקְרְבוּן אֵלַי וּשְׁמַעְתִּיו, הָעֲלִים מִמֶּנּוּ הַקְדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא מִשְׁפֹּט בְּנוֹת צִלְפָּחֵד, וְהִצְרֵךְ לְשֹׂאֵל דִּין מֵאֵת
הַמָּקוֹם, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶וַיִּקְרַב מִשֶּׁה אֶת-מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי יְיָ.

וּשְׁמוּאֵל עַל שְׁנִתְגָּאוֹה בַּעֲצָמוֹ וְאָמַר, ⁷אֲנִכִּי הָרָאָה. כְּשֶׁבֵּא
לְמִשׁוֹחַ אֶת דָּוִד, הָעֲלִימוֹ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִמֶּנּוּ, כַּעֲנִין
שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸וַיֵּרָא אֶת-אֱלִיָּאֵב וַיֹּאמֶר אֵלָּה נִגַּד יְיָ מִשִּׁחוֹ. אָמַר
לוֹ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁמוּאֵל, לֹא אָמַרְתָּ אֲנִכִּי הָרָאָה? חֲיִיָּהּ,

¹ 1 סוטה ה א
² 2 חלהים קא ה
³ 3 שם קלא א
⁴ 4 במדבר רבא כא יב
⁵ 5 דברים א יו
⁶ 6 במדבר כז ה
⁷ 7 שמואל א ט יט
⁸ 8 שם טו ו

אני מודיעה שאין אתה הרואה. ¹אל-תבט אל-מראהו ואל-גבה קומתו כי מאסתיהו.

וכן דוד על שנתגאה בעצמו ואמר, ²זמרות היו-לי חקיה, כלומר, היה משתבח בעצמו ואומר, שכל המצות היו בעיניו קלות ורגילות בפיו בזמירות הללו – אומר לו הקדוש ברוך-הוא, חיה שסופה לטעות בדבר שתינוקות של בית רבן קוראין אותו. בשעה שהעלה את הארון, טעה ונתנו על העגלה, כענין שנאמר, ³וירכבו את-ארון האלהים אל-עגלה חדשה. תלה הארון באויר ונשטמו הפרות מפתחיו. קרב עזה לסמכו, ⁴ויבהו שם האלהים על-השל. מהו על-השל? מפני ששגגת תלמוד עולה ודון. מיד, ⁵ויחר לדוד על אשר פרץ יי פרץ בעזה. אומר לו הקדוש-ברוך-הוא, דוד, לא אמרת ²זמרות היו-לי חקיה? לא למדת ⁶ולבני קהת לא נתן כי-עבדת הקדש עליהם בפתח ישאו? התחיל דוד תוהא ואומר, ⁷פרץ יי אלהינו בנו כי-לא דרשנוהו במשפט. בני, הווי זהירין מאד שלא להשתמש במדת הגאון, מפני שהיא מלבוש המקום, כענין שנאמר, ⁸יי מלך גאות לבש. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁹מלך בשר-ודם מי שרובש בלדירין שלו, כלום יש לו חיים? מי שרובש מלבוש של מלך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא, על אחת כמה וכמה.

ועוד אמרו באגדה, ¹⁰ארבעה גאים נכראו בעולם. הגאון שבבריות, אדם. הגאון שבעופות, נשר. הגאון שבבהמות, שור. הגאון שבחיות, ארי. וכלן נטלו מלכות ונתנה להם גדלה, והן קבועין תחת המרכבה של מי-שאמר-והיה-העולם, שנאמר, ¹¹פני האחד פני הפרוב ופני השני פני אדם והשלישי פני אריה והרביעי פני-נשר. וכל כף למה? כדי שלא יתגאו

1 שמואל א טו ז 2 תהלים קיט נד 3 שמואל ב ו ג 4 דם שם ז

5 שם ט ח 6 במדבר ט ז 7 דברי הימים א טו יג 8 תהלים צג א

9 למ"מ 10 שמות רבא כג יג 11 יחזקאל י יד

בעולם וידעו שיש מלכות-שמים עליהם.

ואמר חכם אחד, ⁰הגדלה, מעטה לבורא וכל מי שרוצה להכנס עליו במעטהו, יהדפהו.

וכל המתגאה, הקדוש-ברוך-הוא משפילו, כענין שנאמר, ¹גאות אדם תשפילונו. ואם השפיל עצמו, עולה לגדלה וכבוד, כענין שנאמר, ¹ושפל-רוח יתמך כבוד.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ²רחק ממקומה שנים ושלשה מושבות ושב, כדי שיאמרו לה עליה. ואל תעלה, כדי שלא יאמרו לה רד. מוטב שיאמרו לה עליה עליה, ואל יאמרו לה רד רד.

וכן היה הלל אומר, ³הגבהתי היא השפלתי, והשפלתי היא הגבהתי. ומה טעם? ⁴המגביהי לשבת, ⁵המשפילי לראות. ועוד אמרו, ⁶רד למטה, עליה למעלה. עליה למטה, רד למטה. כלומר, אם השפיל אדם את עצמו למטה, מגביהין אותו למעלה. ואם הגביה אדם את עצמו למעלה, משפילין אותו למטה.

בני, הוי בורחין מן השררה ושנאו את הגאווה, כי היא סבה מוכנת לתקלות רבות, כענין שנאמר, ⁷לפני-שבר גאון ולפני כשלון גבה-רוח.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, *מיטטור לשבר, גאווה. ומיטטור לשלון, גבה-רוח. ברית כרותה לעולם, שאין גסות-הרוח שלא יהיה אחריו שבר וכשלון.

צאו וראו מה שארע לפרעה ולסנחריב ולנבוכדנצר ולחירם מלך צר. על שנתגאו בעצמן, הקדוש-ברוך-הוא השפילן בתכלית השפלות, כדי שידעו הכל שיש אלה ואדון עליהם. וכן הוא אומר, ⁸יען כי גבהו בנות ציון ותלכנה נטויות גרון ומשקרות עינים וגו'. על שנתגאו בעצמן, מה

1 משלי כט כג 2 ויקרא רבא אה 3 שמות רבא מה ה 4 תהלים קיג ה 5 שם שס ו
6 שוחר טוב הנדפס בביהמ"ד ח"ה 7 משלי טו יח 8 ישעיה ג טו
* שלי-חרץ המכריו לפני בוא הדבר. למ"מ

כתיב בענין, ¹ביום ההוא יסיר אדני את תפארת העצבים וגו'. והביאן בתכלית השפלות והבזיון.

בני, מאסו הגאונה ותמעבו גסות-הרוח, מפני שהדבר שנאוי מאד בעיני המקום. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²כל מי שיש בו גסות-הרוח פועל עבודה-זרה, שנאמר, ³תועבת יי כל-גבה-לב יד ליד לא ינקה. מלמד, שאפילו יש בו תורה וחכמה כמשה רבנו עליו השלום שקבל את התורה מידו של הקדוש-ברוך-הוא לידו, ויש בו גסות-הרוח, לא ינקה מדינה של גיהנם.

וכל מי שיש בו גסות-הרוח ומתגאה על הבריות, לסוף מתמעט והולך לשעה קלה ואיננו בעולם, בענין שנאמר, ⁴רמו מעט ואיננו וגו'. כלומר, רוממותן של רשעים אינו אלא זמן מעט. הלא תראו מה שכתוב בהמן, ⁵אחר הדברים האלה גדל המלך אחשוורוש את-המן וגו' ונשאוהו וישם את-כסאו מעל כל-השרים אשר אתו. מה עתה לו? ⁶ויתלו את-המן על-העץ וגו'. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁷כלי זכויות לפי נפיתתן היא שבירתן. ולא עוד אלא שכל מי שיש בו גסות-הרוח, נטרד מחיי העולם-הבא ואשה-של-גיהנם אוכלתו. דתנא דבי-אליהו, גסי הרוח ומספרי לשון הרע ומדברי כזב והחכמים בעיניהם, עליהן הכתוב אומר, ⁸כי הגה היום בא בצר פתגור והיו כל-יודים וכל-עשה רשעה קש ולהט אתם היום הבא וגו'.

וכל מי שיש בו גסות-הרוח, יצר-הרע שולט בו וכופר בעקר, בענין שנאמר, ⁹רשע כגבה אפו כל-ידרש אין אליהם כל-מזמותיו. וכן משה מזוהר את ישראל ואומר, ¹⁰ורם לבבך ושכחת את-יי אליהך.

ואמר חכם אחד, ¹¹העשר מעטה-הגאונה, והגאונה מרפכת-

1 יסעיה ג יח 2 סוטה ד ב 3 משלי סו ה 4 איוב כד כד 5 אסתר ג א
6 שם ז י 7 למ"מ 8 כלאכי ג יט 9 תהלים י ד 10 דברים ח יד

הָרָשָׁע. וְאָמַר אַחֵר, יִסְמוּךְ לַגְּאֹנָה, רוּעַ מַעֲלָלִים.
וּמַצִּינוּ בְּאַגְדָּה, ²כִּי בְּגִי-סִימוֹנִיָּא בָּאוּ לִפְנֵי רַבְּנֵי הַקֹּדֶשׁ
עָלְיוּ הַשָּׁלוֹם, וּבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ שְׂמִתָּן לָהֶם אָדָם אֶחָד שְׂיִהְיֶה לָהֶם
לְמַלְמִיד-חֶכֶם וְחֹזֵן וְדִין וְדָרְשָׁן וּבַעַל-מִשְׁנָה, שְׂיַעֲשֶׂה לָהֶן
כָּל צָרְכֵיהֶן. וְנָתַן לָהֶן לְוִי בֶר-סִיסִי. וַעֲשׂוּ לוֹ בֵּימָה גְדוֹלָה
וְהוֹשִׁיבוּהוּ עָלֶיהָ. וְשָׂאָלוּ לוֹ, גְּדָמַת בְּמָה חוֹלְצָת, וְלֹא יָדַע
לְהַשִּׁיבָם. וְעוֹד שָׂאָלוּהוּ, הִיכְמָה שֶׁרַקְקָה דָם מֵהוּ, וְלֹא יָדַע
לְהַשִּׁיבָם. אָמְרוּ, שָׂמָּא אֵינוֹ בַּעַל-מִשְׁנָה נִשְׂאָלָהוּ בְּדִבְרֵי אַגְדָּה.
וְשָׂאָלוּ אוֹתוֹ, מֵאֵי דְכָתִיב, ³אָבֵל אֶגִּיד לָךְ אֶת-הָרָשׁוֹם בְּכֶתֶב
אַמֶּת? אִם אַמֶּת לָמָּה רָשׁוֹם, וְאִם רָשׁוֹם לָמָּה אַמֶּת? וְלֹא
יָדַע מָה לְהַשִּׁיבָם. בָּאוּ לִפְנֵי רַבְּנֵי הַקֹּדֶשׁ וְאָמְרוּ לוֹ, אוֹתוֹ
הָאִישׁ שֶׁנִּתְּתָ לָנוּ, לֹא הִשִּׁיב לָנוּ דָּבָר עַל שְׂאֵלוֹתֵינוּ.
אָמַר לָהֶן, אָדָם גְּדוֹלָ גִּתְמִי לָכֶם. שְׁלַח רַבְּנֵי הַקֹּדֶשׁ
וְהִבִּיאוּ אֹצֵלוֹ. וְשָׂאֵל אוֹתוֹ לִפְנֵיהֶן, גְּדָמַת בְּמָה חוֹלְצָת?
אָמַר לוֹ, אֶפִּילֹ בְּשִׁנְיָה. רַקֵּת דָּם מֵהוּ? אָמַר לוֹ, אִם יֵשׁ בּוֹ
צַחְצוּחִית שֶׁל רֶק, כָּשֶׁר. אִם אַמֶּת לָמָּה רָשׁוֹם, וְאִם רָשׁוֹם
לָמָּה אַמֶּת? אָמַר לוֹ, עַד שֶׁלֹּא נִתְחַתֵּם גְּזֵר-דִּין, רָשׁוֹם.
מִשְׁנִיתְחַתֵּם גְּזֵר-דִּין, אַמֶּת. אָמַר לוֹ, וְלָמָּה לֹא הִשְׁבֵּת לָהֶם
מִתְחִלָּה כְּשֶׁשָּׂאָלוּהוּ? אָמַר לוֹ, עָשׂוּ לִי בֵּימָה גְדוֹלָה וְהוֹשִׁיבוּנִי
עָלֶיהָ, וְנִתְגָּאָה רוּחִי עָלַי, וְלֹא יָדַעְתִּי מָה לְהַשִּׁיבָם. וְקָרָא
רַבְּנֵי עָלְיוּ, ⁴אִם-נִבְלָתָ בְּהִתְנַשָּׂא. מִי גֵרָם לָךְ לְהִתְנַבֵּל בְּדִבְרֵי-
תוֹרָה? בְּשִׁבִּיל שְׂנֵאֶתָ עֲצָמָה בָּהֶן.

אֵיזִי לָהּ לַגְּסוּת-הָרוּחַ כְּמָה עוֹשָׂה. מְשַׁכַּח אֶת הַשֵּׁם,
מְשַׁכַּח אֶת הַתְּלָמוּד, מְשַׁכַּח אֶת מַעֲשִׂים-טוֹבִים, וּמְשַׁכַּח
דֶּרֶךְ-אֲרָץ, וְאֵינוֹ מִתְעַסֵּק בְּמַלְאַכָּתוֹ.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּה, ⁵הִרְבֵּנוּת מְקַבֶּרֶת בְּעַלְיָה,
שֶׁכֵּן מַצִּינוּ בְּיוֹסֵף הַצַּדִּיק שֶׁמַּת קֹדֶם אָחִיו, מִפְּנֵי שֶׁנִּהְיָ עֲצָמוֹ

1 תיקון מדות הנפש יז א א 2 ירושלמי יבמות פ"ק יב הלכה ו, ס ב, סא א 3 דניאל י כא
4 משלי ל לב 5 ברכות נה א, פסחים פז ב

ברבנות, שנאמר, וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא. וכן ציו חכמינו זכרונם לברכה, ¹אהב את המלאכה, ושנא את הרבנות. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²כל העושה עצמו גדול, אינו גדול, אם אין אחר גדול ממנו מגדלו. וכל מי שהוא רודף אחר השגרה, השגרה בורחת ממנו. וכל מי שבורח מן השגרה, השגרה רודפת אחריו. ואמר חכם אחד, מי שלא התגאה בנפשו, עזר אותה. ומי שהתגאה בה, השפילה. ואמר, מי שסמך על עצתו, תעה. ומי שבטח על שכלו, נכשל. ומי שהתגאה על בני-אדם, שפל. ואמר, *אני תמה ממי שעבר במעבר השתן והדם, איך יתגאה.

וכל מי שמואס את הגאון ומתעב את הגדלה וגסות הרוח והוא שפל בפני כל האדם, הרי זה משבח, מפני שמסתפק בין בדבר מעט בין בהרבה. כמו שאמר חכם אחד, מי שנכנסה בו הגאון והגדלה, אין כל העולם וכל אשר בו מספיק לכלכלתו לגבה לבו ולרב תאותו. ומי שנכנע, הוא מסתפק למזונותיו ולספקו.

אוי להן לגאים, שבדבר שמתגאין, באותו הדבר עצמו נפרע מהן הקדוש-ברוך-הוא. צא ולמד מאנשי דור-המבול ומדור-הפלגה ומאנשי סדום ועמורה וממצרים, שבדבר שנתגאו, בו בדבר נפרע הקדוש-ברוך-הוא מהן. בדור-המבול כתיב, ³וירא אלהים את-הארץ והנה נשחיתה כִּי-השחית כל-בשר את-דרך כל-הארץ – שהיו באין על נשי חבריהן. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴שאפילו בהמה חיה ועוף היו נזקקין לשאינו מינו. ברותחין קלקלו וברותחין גדונו, שהיו מי המבול חמין. ובדור-הפלגה כתיב, ⁵הבה נבנה-לנו עיר ומגדל וראשו בשמים ונעשה-לנו שם פן-נפויץ על-פני כל-הארץ. מה כתיב בענין, ⁶ויפץ יי אתם וגו'. וזהו שאמר

1 שמות א ו 2 אבות א ו 3 ריש אבות דרבי נתן, שכטר נוסחא ב' 4 השוה עירובין יב - 5 בראשית ו יב 6 סנהדרין קח ב, רש"י נח ו יב 7 בראשית יא ד 8 שם שם ח
* מבחר הפנינים נה 2

הַכָּתוּב, ¹מְגוֹרֶת רָשָׁע הִיא תְּבוּאָנוּ. וּבְאֲנִש־סְדּוֹם כָּתִיב,
²פָּרִץ נֹחַל מֵעַם-גָּר הַנִּשְׁכָּחִים מִנִּי-רָגֶל דָּלוּ מֵאֲנוּשׁ נָעוּ.
³שְׁמַתוֹךְ שֶׁהָיוּ צָרִי-עֵין בְּמִמוֹנָם, שֶׁלֹּא הָיוּ מֵהֵנִין (לָהֶם)
מִשְׁלָהֶם לְעוֹבְרִים וְשֹׁכִים, לֹא הָיוּ הָעֲנִיִּים עוֹבְרִים דֶּרֶךְ שָׁם.
וּמִתּוֹךְ כֵּן, נִהְפָּכָה אֶרֶצָם וְהָיְתָה שְׁמָמָה מִבְּלִי עוֹבֵר וְשֹׁב.
וּבַמִּצְרִיִּים כָּתִיב, ⁴כִּי בִדְבַר אֲשֶׁר זָדוּ עָלֵיהֶם. ⁵הֵם אֲבָדוּ
זְכוּרֵיהֶם בַּמִּים, לְפִיכֹךְ טִבְעָם בַּמִּים. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁶בְּסֹאסָאָה
בְּשִׁחָה תִּרְיֹכָנָה. ⁷בַּמִּדָּה שֶׁאָדָם מוֹדֵד, כֵּן מוֹדֵדִין לוֹ.
כֵּן, הָיוּ זֵהִירִין מִלְּהִתְחַבֵּר עִם בַּעַל-גִּאָּוָה וְגִסּוֹת-הָרוּחַ,
וּתְבַרְחוּ מִמֶּנּוּ מִלֹּא-עֵינֵיכֶם כַּאֲשֶׁר יִבְרַח הָאָדָם מִשׁוֹר
הַמוּעָד, מִפְּנֵי שֶׁאֲפָשָׁר שִׁיעֲמִיד אִתְּכֶם אֶל הַסִּפְנוֹת בְּגִאֻת
לָבוֹ וְגִסּוֹת רוּחוֹ. וְכֵן שְׁלֵמָה מִזֵּהִיר בְּחֻקְמָתוֹ וְאוֹמֵר, ⁸טוֹב
שְׁפַל-רוּחַ אֶת-עֲנוּיִם מִחֻלָּק שְׁלָל אֶת-גִּאִים.

צֵא וְלִמַּד מִזְכָּרֶיהָ בֶּן-יְהוֹיָדָע הַכֹּהֵן, שְׁמַתוֹךְ שֶׁנִּתְגָּאָה
לָבוֹ עָלָיו וְנִתְיָהֵר, נִהְרַג וְנִהְרָגוּ בְּדַמּוֹ כַּמָּה נַפְשוֹת מִיִּשְׂרָאֵל,
כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹וְרוּחַ אֱלֹהִים לָבְשָׁה אֶת-זִכְרָהּ בֶּן-יְהוֹיָדָע
הַכֹּהֵן וַיַּעֲמֵד מֵעַל לָעָם. ¹⁰מֵהוּ וַיַּעֲמֵד מֵעַל לָעָם? שֶׁרָאָה עֲצָמוֹ
גְּבוּהַ מִכָּל הָעָם, חֲתֹן-הַמֶּלֶךְ וְכֵן וְנִבִּיא וְדִין, וְהִתְחִיל לְדַבֵּר
גְּדוּלוֹת. וּמִתּוֹךְ כֵּן, נִהְרַג.

וְאוֹמֵר חֻכָּם אֶחָד, אֲרֻכָּעָה דְּבָרִים מֵאֲבָדִים אֶת הָאָדָם,
הַגִּאָּוָה, וְהַעֲקָשׁוּת, וְהַעֲצָלָה, וְהַמְהִירוּת. וְאוֹמְרוֹ עַל דֵּל גִּאָּה
אֶחָד, שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ בַּדֶּרֶךְ וְרָאָה עַל הַדֶּרֶךְ מִשְׁלָךְ דִּינָר זָהָב,
וְלֹא רָצָה לָשׁוּם אֶת עֲצָמוֹ וְלִטְלוֹ, וְקָרָא אָדָם אַחֵר וְאוֹמֵר לוֹ
שִׁיטְלֵהוּ, וְנִטְלוֹ. וְשֹׂאֵל אוֹתוֹ עַל הָעֲנִין. וְהִשִּׁיב לוֹ, מִפְּנֵי
שֶׁהוּא (הָיָה) אָדָם חָשׁוּב וְנִכְבָּד, וְגִנְאִי עָלָיו הַדָּבָר לָשׁוּם
וְלִטְלָנוּ. וְאוֹמֵר לוֹ, כַּמָּה אֶתָּה מְגַנָּה יוֹתֵר מִן הַבְּגָדִים הַבְּלוּיִים
שֶׁצִּיקָה מִמָּה שֶׁהָיְתָה מִתְגַּנָּה לָשׁוּם לְטוֹל דִּינָר זָהָב.

1 משלי י כד 2 איוב כד ד 3 סנהדרין קט א 4 שמות יח יא 5 מכילתא בשלח יד כז
6 ישיעיהו כח ח 7 סוטה ח ב 8 משלי טו יט 9 דברי חיים ב כד כ 10 פתיחתא איכה רבא כג

ושמעת כי המלך פרידריקו ראה על הדרך משלכת פרוטה אחת של נחשת ושח את עצמו ונטלה. ונשאל על הענין, והשיב, כדי ללמד דרך-ארץ לשאר בני-אדם. ודעו לכם בני, כי טוב לו לאדם להתחבר עם השוטה כשאי-אפשר לו לעשות בענין אחר, מלהתחבר עם בעל-גאון. מפני שהשוטה, חוכה על האדם לסבול מפני שטותו. ובעל-גאון, יתרהב ויתגדל על האדם על כל דבר עד שילאה לסבול ממנו, ונמצא מריב ומתקוטט עמו, ואפשר שיכלה הקרן.

ושאלו החכם, ¹מה היא הגאון? ואמר, שטות שאין בעליה יכול להניחה. ואמר, אלו ידע הגאון ערך עצמו, לא היה מתגאה.

ומה היא הגאון, ואיך באה בלב האדם? שהאדם מתגאה בעצמו על שום מעלה אשר הוא סבור שתהיה בו. אפשר שהוא סבור להיותו מפלג בחכמה או בנוי או בעשר או בגבורה או באחת משאר מעלות המדות, ומתוך כך, רואה את עצמו שהוא במעלה העליונה, ומגיס לבו ומתנשא בעצמו, ואין כל אדם חשוב בעיניו כלום, ואינן נראין בעיניו מנהגות האנשים, ונוהג מנהגות בפני-עצמו חלוקין משאר האנשים, ומתבודד ויושב לו בפני-עצמו. כלומר, שאינו ראוי לישב ולהתערב עם כל אדם. וכשהוא מהלך בדרך, הולך עקב בצד גודל על דרך גאון וגסות.

וכבר אמרו ²על אחד מהמלכים שהיה ממחר בהליכתו כשהיה הולך, ושאלו אותו על עלת הדבר, ואמר, לפי שהוא רחוק יותר מדרך הגאון ויותר מהר להשלמת החפץ. ועוד מדות אחרות גרועות יש לבעל גאון, ששהוא הולך עם האנשים, מגביה קומתו והולך בקומה זקופה, ואינו מקדים

שְׁלוֹם לְכָל אָדָם, וְאִינוּ מְכַבֵּד אֶת הַבְּרִיּוֹת, וְרוֹצֶה שִׁיכְבְּדוּהוּ
 אֲחֵרִים. וְכָל דְּבָרָיו וּמִנְהַגוֹתָיו וּמַשְׁאֵו וּמִתְּנוּ עִם הַבְּרִיּוֹת,
 הֵם עַל דֶּרֶךְ הַגָּאוֹה וְגִסּוֹת-הָרוּחַ, עַד שִׁילָאוּ מִמֶּנּוּ הָאֲנָשִׁים
 וַיִּתְּנֶנָּה בְּעִינֵיהֶם וַיִּתְּרַחֲקוּ מִמֶּנּוּ בְּתַכְלִית הָרַחוּק, מִפְּנֵי גְאוֹתוֹ.
 וּמִסְעִיפֵי הַמִּדָּה הַמִּגְנָה הַזֹּאת יוֹצֵאת הִיְהִירוֹת, שֶׁהִיא
 מִדָּה שְׂנוּאָה וּמִשְׁקָצַת בְּיוֹתֵר לְפָנֵי הַמָּקוֹם וּלְפָנֵי הַבְּרִיּוֹת,
 יִשְׁכַּן מִצִּינּוֹ בְּאֵלֵי־שַׁע, מִפְּנֵי שְׁנִיתִיהָר וְאָמַר ²לוֹלִי פְּנִי-יְהוֹשָׁפָט
 מִלֶּךְ-יְהוּדָה אֲנִי נָשָׂא אִם-אֶבִּיט אֵלֶיךָ וְאִם-אֶרְאֶךָ, נִתְעַלְמָה
 מִמֶּנּוּ רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר, ³וַעֲתָה קָחוּ-לִי מִנְּגֹן וְהָיָה כְּנֹגֶן
 הַמִּנְּגֹן וַתְּהִי עֲלָיו יָד יְיָ. וְאָמְרוּ חֲכָמָיו וְזָכוּנָם לְבָרָכָה, ⁴כָּל
 הַמִּתְיָהֵר, אִם חָכָם הוּא – חֲכָמָתוֹ מִסְתַּלֶּקֶת מִמֶּנּוּ, וְאִם נָבִיא
 הוּא – נְבוּאָתוֹ מִסְתַּלֶּקֶת מִמֶּנּוּ. אִם חָכָם הוּא חֲכָמָתוֹ מִסְתַּלֶּקֶת
 מִמֶּנּוּ מִנְּלֵן? מֵהֵלֶל. כִּשְׁשָׁאֲלוּהוּ בְּנֵי-בִתְיָרָה, אִם פֶּסַח דּוֹחָה
 שְׁבֶת אִם לֹא, וְהַשִּׁיב לָהֶן, שֶׁדּוֹחָה שְׁבֶת וּמִנּוּהוּ נָשִׂיא עֲלֵיהֶן.
 וְהָיָה יוֹשֵׁב וְדוֹרֵשׁ בְּהִלְכוֹת פֶּסַח כָּל הַיּוֹם כָּלוּ. הַתַּחֲלִיל
 מִקִּנְטָרֵן בְּדָבָרִים, וְאָמַר לָהֶן, מִי גֵרָם לָכֵם שְׁאֲעֵלָה מִבְּכָל
 וְאֵהִיָּה נָשִׂיא עֲלֵיכֶם, עֲצָלוֹת שֶׁהִיתָה בָכֶם שֶׁלֹּא שִׁמְשַׁתֶּם שְׁגִי
 גְדוֹלֵי הַדּוֹר שִׁמְעִיָּה וְאַבְטָלְיוֹן. אָמְרוּ לוֹ, שָׁכַח וְלֹא הִבִּיא
 סִפִּין מֵעֶרֶב-שְׁבֶת מֵהוּ? אָמַר לָהֶן, הִלֵּכָה זֹו שִׁמְעִתִּי וְשִׁכַּחְתִּי,
 אֲלֹא הִנֵּחַ לָהֶן לְיִשְׂרָאֵל, אִם אֵינֶן נָבִיאִים, בְּנֵי-נָבִיאִים הֵן.
 לְמַחֵר, מִי שִׁפְסָחוּ טָלָה, תָּחַב לוֹ בְּצִמְרוֹ. מִי שִׁפְסָחוּ גָדִי, תָּחַב
 לוֹ בֵּין קַרְנָיו. רָאָה מַעֲשֵׂה, וְנִזְכָּר הִלֵּכָה וְאָמַר, כָּךְ מְקַבֵּל
 אֲנִי מִפִּי שִׁמְעִיָּה וְאַבְטָלְיוֹן. וְהִלֵּא הֵלֶל עֲנוּתָן גְּדוֹלָה הָיָה
 וְלֹא קִנְטָרֵן מִתּוֹךְ גִּסּוֹת-הָרוּחַ אֲלֹא דֶּרֶךְ תּוֹכָחָה, וְאַף-עַל-
 פִּי-כּוֹ, מִתּוֹךְ שִׁקְנִטָרֵן דֶּרֶךְ יְהִירוֹת, נִתְעַלְמָה הִלֵּכָה מִמֶּנּוּ
 וְאָמַר, הִלֵּכָה זֹו שִׁמְעִתִּי וְשִׁכַּחְתִּי.
¹וְאִם נָבִיא הוּא נְבוּאָתוֹ מִסְתַּלֶּקֶת מִמֶּנּוּ מִנְּלֵן? מִדְּבֹרָה,

שְׁנִיתֶיהָ וּנְתַנָּאָתָה בְּעֶצְמָהּ וְאָמְרָה, ¹חֲדָלוּ פְּרוּזִין בְּיִשְׂרָאֵל
חֲדָלוּ עַד שֶׁקָּמְתִי דְּבוּרָה שֶׁקָּמְתִי אִם בְּיִשְׂרָאֵל. וְלִבְסוּף
נִסְתַּלֶּקָה מִמֶּנָּה רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר, ²עוֹרֵי עוֹרֵי דְּבוּרָה עוֹרֵי
עוֹרֵי דְּבָרֵי-שִׁיר וְגו', שֶׁכָּכֵר נִסְתַּלֶּקָה מִמֶּנָּה רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ.
וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכֵרֹנָם לְבָרְכָהּ, ³כָּל הַמִּתְיָהֵר, אֶפְיָלוּ עַל
אֲנָשִׁי-בֵיתוֹ אֵינוֹ מְקַבֵּל, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴גָּבֵר יֵהִיר וְלֹא יָנוּה.

וְכָל מִי שֶׁמִּתְנַגֵּא וּמִתְיָהֵר, סוּף שְׂיוֹרֵשׁ הִבּוּז וְהַקִּלּוֹן,
כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵בָּא זֶדוֹן וַיָּבֵא קִלּוֹן וְגו'. וְלֹא עוֹד אֶלָּא,
שֶׁנֶּאֱמַר לֵץ, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶זֶד יֵהִיר לֵץ שְׁמוֹ. וְלֹא עוֹד אֶלָּא
⁷שֶׁכָּל הַמִּתְיָהֵר נוֹפֵל בְּגִיהָנָם, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸עוֹשֶׂה בְּעֶבְרַת זֶדוֹן.
וְאֵין עֶבְרָה אֶלָּא גִיהָנָם, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹יּוֹם עֶבְרָה הַיּוֹם הַהוּא.
לָכֵן בְּנֵי שְׁמַעוֹנִי, כְּדִי שֶׁלֹּא חִבּוּאוֹ לִידֵי גִסוּת-הָרוּחַ
וַיִּהְיֶה רוּחַ. תַּחֲלָה, הִסְתַּכְּלוּ בְּעֶצְמָכֶם, שֶׁלֹּא חָרַשְׁתֶּם מִיָּתָה. וְשֶׁאוֹ
עֵינֵיכֶם לְמָרוֹם וְרָאוּ מִי בָּרָא חֲמָה וְלִכְנָה כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת
וְכָל צָבָא הַשָּׁמַיִם וְכָל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית כָּלָם, שֶׁבְּחֻכְמַת הַבּוֹרָא
יִתְבָּרַךְ וּבִתְבוּנָתוֹ וּבְחִסְדּוֹ עִם כָּל אֶחָד, כִּלְּן מְלִוּוִין בְּמֶאֱמַר
שִׁפְתָיו, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁰בְּדָבָר יִי שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו
כָּל-צָבָאָם. וְתַחֲזִירוּ וְתַסְתַּכְּלוּ בְּאָדָם וּבְבִהֵמָה וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם
וּבְדָגֵי הַיָּם, שֶׁמְזוֹנּוֹת כָּל אֶחָד וְאֶחָד בִּידּוֹ, וְנִשְׁמַת כָּל אֶחָד
וְאֶחָד בִּידּוֹ, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ¹¹אֲשֶׁר בִּידּוֹ נֶפֶשׁ כָּל-חַי וְרוּחַ
כָּל-בֶּשֶׂר-אִישׁ. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ¹²בִּידְךָ אֶפְקִיד רוּחִי.

לְפִיכָךְ, חֵיב אָדָם לְכַרֵּךְ וּלְשַׁבֵּחַ וּלְרוֹמֵם וּלְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ
שֶׁל מִי-שֶׁאֱמַר-וְהִיָּה-הָעוֹלָם עַל רוּחַ וּנְשָׁמָה שְׁנוֹתָן אוֹתָהּ
לְבַעַל-הַפְקָדוֹן בְּעָרֵב, וּבְבִקֵּר מַחֲזִירִין אוֹתָהּ אֵלָיו.

לְפִיכָךְ, צָרִיךְ לוֹ לְאָדָם לְהַשְׁפִּיל אֶת עַצְמוֹ וּלְהַכְנִיעַ לְבוֹ
לְפָנֵי בּוֹרְאוֹ וּלְפָנֵי כָּל הַבְּרִיּוֹת וְאֵל יִרְגִּיל עַצְמוֹ בְּמִדַּת הַגָּאוֹן,
כִּי הַגָּאוֹן אֵינוֹ נִמְצָא בְּחִסְדִּים וּבְרֵא-יְהוֹאֵל, מִפְּנֵי שֶׁהִיא

1 שופטים ה ו 2 שם שם יב 3 סוטה מז ב 4 חבקים ב ה 5 משלי יא ב 6 שם כא כד
7 ברא בחרא י ב 8 צפניה א טו 9 תהלים לג ו 10 איוב יב י 11 תהלים לא ו

מדה גרועה. וכל מי שמשתמש בה, אינו יכול להכניע יצרו ולשבור לבו לעבוד לבוראו.

אמנם מי שמתגאה בלבו ושם לבו עליו על מעשיו הטובים אשר קדם ועושה תמיד בכל יום, לא שיתגאה בעבורם על בני-אדם, אלא שמתגאה בנפשו ושם לבו עליו על שפקח לו האל עיני לבו והאיר עיני שכלו לבחור בדרך החיים והטוב, דבר זה איננו מזיק לענוה ולנמיכות ולשפלות הרוח כלל, אבל הדרך הזה מסקל מלפניו הגאות הרע ומוסיף חיל ואמץ לילך בדרךי האל.

וכן מצינו ביהושפט מלך יהודה ששם לבו וזכה לבו עליו, מפני שהלך בדרךי השם, כענין שנאמר בו, 'ויגפה לבו בדרךי יי'. ועל זה צו חכמים ואמרו, ¹הוי עז כנמר וכל כנשר ורץ כצבי וגבור כארי לעשות רצון אביה שבשמים. ואלהים יצליחנו לעשות רצונו ויכניע ערפנו לעבודתו ברחמי הרבים.

המצלה התשיעית

מצלת הצניעות

בני, בואו ואלמדכם מצלת הצניעות. דעו בני, כי מצלת הצניעות היא מן המדות החשובות והמיוחסות, מפני שהיא משלש מדות שהקדוש-ברוך-הוא מבקש מישראל, כענין שנאמר ²ומה יי דורש ממך כי אם-עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם-אלהיך. ודא עוד אלא, שמגניה על האדם מעין רעה ומצלת אותו מן החטאים והעברות, שכן מצינו ביוסף הצדיק עליו השלום, שמפני שנהג עצמו בצניעות, נצל מאדונתו אשת פוטיפר שלא נכשל בה, כענין שנאמר, ³ותשא אשת-אדניו את-עיניה אל-יוסף. היא נשאה עיניה כדי להסתכל בו והוא לא נשא עיניו להסתכל בה, שכך אמרו חכמינו

זכרונם לברכה באגדה, ¹ שרתוע* של ברזל נתנה תחת צנארו, כדי שיתלה עיניו ויביט בה. ואף-על-פי-כן, לא הביט בה, שנאמר, ² ענו בכבל רגלו ברזל באה נפשו.

ומצינו ³ שמטרונה אחת שאלה את רבי יוסי, אמרה לו, אפשר יוסף בן שבע-עשרה שנה עומד בפרקו ולא היה עושה את הדבר הזה? הוציא לפניו ספר בראשית התחיל קורא מעשה ראובן ובקעה, יהודה ותמר. אמר לה, ומה אלו שהיו גדולים וברשות אביהן, לא כסה עליהן הכתוב. זה שהוא קטן וברשות עצמו, על אחת כמה וכמה.

גדולה היא מדת הצניעות לפני המקום, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁴ התורה תחלתה צניעות, וסופה צניעות. תחלתה צניעות, שנאמר, ⁵ בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, סתם ולא פרש לה ברייתם כמו שפרש לה בשאר תולדות השמים והארץ, וכאן סתם את מאמרו. שבכל שאר התולדות כתוב, ויאמר ויאמר, וכאן לא נאמר בו ויאמר, אף-על-פי שמפרש בקבקה, ⁶ בדבר יי שמים נעשו וגו'.

וכשם שמאמרו סתום, כך צריך לסתום את דבריהם, שלא לחקור ולדרוש, מה למעלה ומה למטה, מה לפניו ומה לאחור. ועוד אתה למד מתחלתה צניעות, ⁷ שנאמר, ויתחבא האדם ואשתו מפני יי אלהים בתוך עץ הגן. ואומר, ⁸ את-קלה שמעתי בגן ואירא כי-עירם אנכי ואחבא. וסופה צניעות, שנאמר, ⁹ ויקבר אתו בגי וגו' עד ולא ידע איש את-קברתו וגו'. למה הדבר דומה? למלך שהיתה לו מרגלית מעלה, והיה מצינעה כדי שלא תשלוט בה את העין. כך הצניע הקדוש-ברוך-הוא למשה מעיני הכריות שלא תשלוט בו את העין, שמה יבואו לעשותו עבודה-זרה.

1 בראשית רבא פו יא 2 תהלים קה יח 3 בראשית רבא פו ו 4 למ"מ
5 בראשית א א 6 תהלים לג ו 7 בראשית ג ח 8 שם שם ט 9 דברים לד ו
* הערוך מביא שבילמדנו הגירסא שפור

וְהַתּוֹרָה עֲצָמָה הִיְתָה מְצֻנְעַת בְּחִיקוֹ שֶׁל מְקוֹם אֱלֹפִים
שָׁנָה קֹדֶם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, שֶׁנֶּאֱמַר, ² וְאֵהִיָּה אֲצִלוֹ אֲמוֹן וְאֵהִיָּה
שֶׁעָשׂוּעִים יוֹם יוֹם. וְיוֹמוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵלֶּף שָׁנָה,
כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ³ כִּי אֵלֶּף שָׁנִים בְּעִינֶיהָ כִּיּוֹם אֶתְמוּל כִּי יַעֲבֹר
וְגו'. וּמִפְּנֵי מָה הַצְנִיעָה הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא? מִפְּנֵי הַשְׁטָן
וּמִפְּנֵי הַמַּלְאָכִים שֶׁלֹּא יִקְטְרוּ בִּיְגִיהֶן.

בְּנִי, בּוֹאוּ וְרֹאוּ כַּמָּה גְדוּלָּה מִדַּת הַצְנִיעוּת, ⁴ שֶׁהָרִי
הַלּוּחוֹת הֵרָאשׁוֹנוֹת מִפְּנֵי שֶׁנִּתְּנוּ בְּפָמֶי, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר
⁵ וְכָל-הָעָם רֹאִים אֶת-הַקּוֹלֹת וְאֶת-הַלְפִידִם וְגו', שֶׁקָּטָה בָּהֶן
עֵין-רָצָה וְנִשְׁתַּבְּרוּ. לְפִיכָךְ, כְּשֶׁבָּא לְתַן לּוֹחוֹת הָאֲחֵרוֹנוֹת, נִהַג
בָּהֶן דֶּרֶךְ צְנִיעוּת, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶ וְאִישׁ לֹא-יַעֲלֶה עִמָּךְ
וְגו', כְּדִי שֶׁלֹּא תִשְׁלֹט בָּהֶן עֵין-הָרֹעַ.

וְכַשֵּׁם שֶׁהַתּוֹרָה נִתְּנָה בַּצְנִיעוּת, כֵּךְ תִּפְאָרְתָּה לִּהְיוֹת
בַּצְנִיעוּת, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷ בְּנִי אִם-תִּקַּח אֲמָרִי וּמִצּוֹתִי תִצְפֹּן
אִתָּךְ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ בְּאֵגְדָה, ⁸ אָמַר הַקְדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא לִּישְׂרָאֵל, לֹא תִהְיֶה תּוֹרָתִי עִמָּכֶם כְּאֶדָם שֶׁיֵּשׁ לוֹ
בֵּת בּוֹגֶרֶת וְהוּא מִבְּקֹשׁ לְסַפְּנָה אֲצִל מִי שֶׁמוֹצֵא, אֵלֹא הַצְפִּינוּהָ
בְּלִבְבְּכֶם, שֶׁמַּלְאָכֵי-הַשָּׁרֵת נִתְּאוּ לָהּ וְלֹא נִתְמִיָּה לָהֶם,
שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹ מַלְכֵי צְבָאוֹת יִדְּדוּן יִדְּדוּן וְנֹת בֵּית תְּחַלֵּק שְׁלָל.
וּמֵהוּ ⁷ וּמִצּוֹתִי תִצְפֹּן אִתָּךְ? שֶׁלֹּא תִהְיֶה מוֹסֵר רְזִי-תּוֹרָה אֵלֹא
לְצָנוּעִין כְּמוֹתָךְ.

גְדוּלָּה הִיא מִדַּת הַצְנִיעוּת, שֶׁהָרִי אֲבוֹת-הָעוֹלָם הִחֲזִיקוּ
בָּהּ, שֶׁהָיוּ צָנוּעִין בְּמַעֲשֵׂיהֶן וְלֹא הָיוּ מִפְּרָסְמִין אוֹתוֹ. בְּאֲבָרָהֶם
כְּתִיב, ¹⁰ גֵּר-וְתוֹשֵׁב אֲנִכִּי עִמָּכֶם, שֶׁלֹּא הָיָה מִפְּרָסֶם אֶת עַצְמוֹ
בְּרִבְנוּת, שֶׁאֵף-עַל-פִּי שֶׁהֵן קוֹרְאִין אוֹתוֹ ¹¹ נָשִׂיא אֱלֹהִים, הוּא קוֹרֵא
אֶת עַצְמוֹ גֵּר וְתוֹשֵׁב. בְּיִצְחָק כְּתִיב, ¹² רָאוּ רָאִינוּ כִּי-הָיָה יְיָ עִמָּךְ.
רָאִינוּ מַעֲצָמְנוּ, וְלֹא שֶׁהָרֵאתָ לָנוּ. מִפְּנֵי שֶׁהָיָה נוֹהֵג בְּמִדַּת

1 בראשית רבא ח ב 2 משלי ח ל 3 תהלים צ ד 4 תנחומא תשא לא
5 שמות כ יח 6 שמות לר ג 7 משלי ב א 8 תנחומא עקב ה, דברים רבא ז י 9 תהלים סח יג
10 בראשית כג ד 11 בראשית כג ו 12 שם כו כח

הצניעות. וביעלב כתיב, ¹ ויאמר יעלב לבניו למה תתראו. ² אמר להן יעלב לבניו, בבקשה מכם, אל תראו עצמכם שבעים בפני בני-עשו ובני-ישמעאל ובני-קטורה, שמא יתקנאו בכם ויתנו בכם עין-רעה.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³ שצנה יעלב לבניו שאל יבטו כלן בפתח אחד, מפני שהיו כלן נאים וגבורים, ויתנהגו בצניעות שאל יעמדו כלם במקום אחד, כדי שלא תשלוט בהן עין-הרע. וכן מצינו ביוסף הצדיק עליו השלום שעלה לגדלה בשביל הצניעות, כענין שנאמר, ⁴ בן פרת יוסף בן פרת עלי-עין פנות צעדה עלי-שור. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁵ עלי לפרוע לה מן אותה העין. לפי שנהג בצניעות על אמו שקדם וצמד לפניו, כדי שלא תשביע עשו הרשע עינו ממנה, לפיכך זכה למלכות. והיו בנות-מצרים צועדות להסתכל ביופי.

ודעו לכם בני, שהצניעות מעלה חשובה, שכן מצינו בחזקיה מלך יהודה שכתוב בו, ⁶ ויעש הישר בעיני יי. ומפני שלא נהג עצמו במדת הצניעות ופרסם עצמו לשלוחי בלאדן, נענש, כענין שנאמר, ⁷ בעת ההיא שלח בראדך בלאדן וגוי. וכתיב, ⁸ ויראם את-כל-בית נכתו וגוי עד לא-היה דבר וגוי. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹ מאי לא-היה דבר? זה ספר תורה. מה כתיב בענין, ¹⁰ והנה ימים באים ונשא כל-אשר בביתה וגוי. וכל כך למה? על ידי שפרסם את עצמו ולא נהג עצמו בצניעות.

וחכמינו זכרונם לברכה צוו במדת הצניעות, שכל אדם חכמינו זכרונם לברכה, ¹¹ אהוב את המלאכה ושנא את הרבנות ואל תתודע לרשות, שלא יהא אדם מתודע למלכות מתוך עשרו כדי לקבל מהן שררה ורבנות, לפי שאין

1 בראשית מב 2 תענית יב 3 בראשית רבא ב, רש"י בראשית מב, ועיין תרגום יונתן בן עוזיאל
4 בראשית מט כב 5 בראשית רבא צד 6 מלכים ב יד 7 שם כ יב 8 שם שם יג
9 עיין פרקי דרבי אליעזר פרק גב 10 ישעיה לט ו 11 אבות א ו

המלכות נותנת שררה לאדם, אלא כדי לטול ממנו לבסוף.
 וכך מי שיש בו מדת צניעות, נצול מן המיתה. שכן
 מצינו בשאול, שבשביל הצניעות שראה בו דוד, נמנע ולא
 הרגו, כענין שנאמר, ¹ ואמר להרגה ותחס עליה. לא היה
 צריך למקרא דומר, אלא ואמרתי להרגה ואחס עליה, ואמרו
 חכמינו זכרונם לברכה, ² אמר לו דוד לשאול, מן התורה
 מתר להרגו. מאי טעמא? רודף הוא. והתורה אמרה, הבא
 להרגה, השכם להרגו. אלא, אמה הוא שחסת על עצמה.
 צניעות שהיתה בה, היא חסה עליה.

ומה צניעות היתה בו בשאול? דכתיב, ³ ויבא אל-גדרות
 הצאן על-הדרך ושם מערה ויבא שאול להסד את-רגליו
 וגו'. תנא, ⁴ גדר לפני-מגדר ומערה לפני-ממערה. ומהו
 להסד את רגליו? מלמד, שעשה וסבך את עצמו בספה.
 ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵ אי זהו צנוע? זה הנפנה
 בליקה בדרך שהוא נפנה ביום. כלומר, שלא יהא פורע* את
 עצמו בליקה אלא בדרך שהוא פורע ביום. אי נמי, כלשם
 שביום מצניע עצמו ונפנה בקרן זוית ובמקום צנוע, כך
 מצניע עצמו בליקה.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶ האיש כשהוא נפנה,
 מגלה מאחרי טפח, ומלפניו טפחים. והאשה, מאחריה טפח,
 ומלפניה ולא-כרום.

ומדרכי הצניעות, שיהו מבושיו של אדם, ארבעים
 ונקיים. שכן שלמה מזהיר בחקמתו ואומר, ⁷ בכל-עת יהיו
 בגדיה לבנים. ושיהא צנוע בהליכתו. ⁸ כיצד? אל יצא כשהוא
 מבשם לשוק, ואל יצא יחידי בליקה. ולא ילך במקום שיוכל
 להגיע אליו בו שום צד חשד ושום כעור. ואל יספר עם אשה
 בשוק. ואל יפסע פסיעה גסה יותר מדי. וכן אל ילך בנחת

1 שמואל א כד יא 2 ברכות סב ב 3 שמואל א כד ג 4 ברכות סב א
 5 שם כג ב 6 קהלת ס ח 7 ברכות מג ב * מגלה

הרבה, עקב בצד גודל. כי דבר זה, מדרכי הגאון וגסות-
 הרוח. ולא יהלך בקומה זקופה, משום דכתיב, ימלא כל-
 הארץ כבודו. ואל יסב בחבורה של עמי-הארץ. ואל ישב
 אצל מי שגדול ממנו, אלא-אם-כן נותנין לו רשות לישב, כענין
 שנאמר, ויִקַּח עִשְׂרָה אֲנָשִׁים מִזְקְנֵי הָעִיר וַיֹּאמֶר שְׁבוּ-פֹה וַיֵּשְׁבוּ.
 ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³מכאן, שאין רשות
 לקטן לישב עד שימן לו הגדול רשות. ויהיה צנוע בדבריו
 לדבר מעט ובקשון נקיה, ויהא משאו ומתנו בנחת ובצניעות.
 ויהיה צנוע באכילתו ובשתיתו, שלא יהא גרגרן. ואפילו בתוך
 ביתו, צריך לו לאדם להיות צנוע ובקשן מבני-ביתו. ושאלו
 לחכם, מהו הצניעות? אמר, שיחוס האדם על תורתו, ויתקן
 ממונו, ויעשה מה שהוא חייב בו, ויתנהג בצננה עם שמירת
 התורה והחכמה וההנהגה הטובה והסדר במחיה וסכל הפגעים.
 ואמר, מהו הצניעות? התרחק מן העונות והעברות, כי אין
 צניעות לאדם אם לא יהיו לו בגדים לבנים. ואמר, ⁴אין תורה
 אלא בצניעות. והצניעות, עזיבת התענוגים. וכן מדרכי
 הצניעות, מי שרוחו נדיבה, ומקבל פני אלהיו בשמחה ובסבר
 פנים יפות, ומראה להם אהבתו, ועושה להם חפציהם,
 ומשתתף עמם בצרתם, כמו שאמר חכם אחד, ⁵אין יכול
 לסבול מדת הצניעות אלא מי שרוחו נדיבה. ואמר, ⁶תחלת
 הצניעות, הקבלת פני האוהב. השניה, להראות לו אהבתו.
 השלישית, לעשות לו חפציו. והרביעית, להשתתף עמו בצרתו.
 ואם הצניעות מדה טובה לאנשים, כל-וחמר לנשים,
 שצריכות להתנהג במדת הצניעות ביותר. צניעות גדולה
 צריכות הנשים לנהוג בעצמן, כענין שנאמר, ⁷כל-כבודה בת-
 מלך פנימה ממשפחות וְהָבָה לְבוּשָׁה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה,
⁸לא תצא אשה בשפת בעיר של זהב, ולא בטבעת שיש עליה

3 ירושלמי כתובות פרק א הלכה א, ג

2 רות ד ב

1 ישעיה ו ג

8 שבת נו א במשנה

7 תהלים מה יד

6 שם שם ח

5 שם שם ז

4 מבחר-הפנינים לא ו

חותם, ולא במחט שאינה נקיבה. ואם יצאת בהן לרשות-
 הרבים, חִיבת חטאת. אבל לתוך חצר, פטורה. ומה טוב
 מאמר הירושלמי שאמר, שאף בחור אסור לצאת בהן
 לרשות-הרבים, מפני שהעם מסתכלין בה, וגנאי גדול הוא
 לאשה כשהעם מסתכלין בה, מפני שהאנשים חושדין אותה.
 ולא נתנו תכשיטין לאשה אלא שתהא מתקשטת בתוך ביתה
 בפני בעלה, כדי שתמצא חן בעיניו ולא תתגנה עָלָיו.
 לפיכך, צריכה האשה להיות יושבת בכבודה בתוך ביתה,
 ולא תחזר בעיר לְכָאן וּלְכָאן, כדי שלא תכשיל את עצמה
 ולא תביא מכשול לבני-אדם ונמצאו מסתכלין באשת-איש,
 כי דבר זה מדרכי הזנות שכתוב בהן ² פעם בחוץ פעם
 ברחבת ואצל כל-פנה תארב. ולכל-הפחות, מביאה חשד
 על עצמה בלכתה לְכָאן וּלְכָאן.

וכן מצינו בדינה בת יעקב אבינו עָלָיו השלום, שעל
 ידי שלא ישבה בצניעות בתוך ביתה ויצאה ³ לראות בכנות
 הארץ, גרמה תקלה לעצמה. תדע, שמתחלת ברייתה של
 אשה לא נבראת אלא לצניעות, כענין שנאמר, ⁴ ויבן יי
 אלהים את-הצלע. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה,
⁵ מהו ויבן? קרי בה, ויבן. התבונן בה הקדוש-ברוך-הוא
 מהיכן לבראתה. אמר, לא אברא אותה מן הראש, שלא
 תהא מזקפת ראשה. ולא מן העין, שלא תהא סקרתנית.
 ולא מן האזן, שלא תהא ציתנית. ולא מן הפה, שלא תהא
 דברנית. ולא מן הלב, שלא תהא קנטרנית. ולא מן היד, שלא
 תהא ממשמשנית. ולא מן הרגל, שלא תהא פרדנית. אלא,
 בראה ממקום צנוע באדם, שאפילו בשעה שאדם עומד ערום,
 אותו-מקום מכסה הוא. ועל כל אבר ואבר שהיה בורא בה,
 היה אומר לה, [תהי אשה צנועה] אשה צנועה. ואף-על-פי-כן,

1 נמצא בתנחומא וישלח ה 2 משלי י יב 3 בראשית לר א 4 שם ב כב
 5 בראשית רבא יח ג

וַתִּפְרָעוּ כָל-עֲצָתִי. דַּא בְּרָאֲתִי אוֹתָהּ מִן הָרֹאשׁ, וְהִיא זֹקֶפֶת רֹאשָׁה, שְׁנֹאֲמַר, ² וַתִּלְכְּנָה נְטוּיֹת גְּרוֹן. וְדַא מִן הָעֵין, וְהִיא סִקְרַתְנִית, שְׁנֹאֲמַר, ³ וַיִּמְשְׁקֶרֶת עֵינִים. וְדַא מִן הָאֵזֶן, וְהִיא צִיתְנִית, שְׁנֹאֲמַר, ⁴ וַיִּשְׁרָה שְׁמַעַת. וְדַא מִן הָלֵב, וְהִרִי הִיא קִנְטְרִנִית, שְׁנֹאֲמַר, ⁵ וַתִּקְנֵא רְחֵל בְּאַחֲתָהּ. וְדַא מִן הַיָּד, וְהִרִי הִיא מִמְשִׁמְשָׁנִית, שְׁנֹאֲמַר, ⁶ וַתִּגְנֹב רְחֵל אֶת-הַתְּרָפִים. וְדַא מִן הָרֶגֶל, וְהִרִי הִיא פִרְדָּנִית, שְׁנֹאֲמַר, ⁷ וַתִּצָּא לָאָה לְקִרְאָתוֹ. בְּנִי, צְאוּ וּרְאוּ, כַּמָּה גְדוּלָּה מִדַּת הַצְּנִיעוּת לָאָה, שְׁכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁸ כָּל כְּלָה שְׁצִנּוּעָה בְּבֵית חֲמִיָּה, זֹכֶה וַיִּצְאִין מִמֶּנָּה מְלָכִים וְנָבִיאִים. מִנָּהֵן? מִתָּמַר, דְּכַתִּיב, ⁹ וַיֵּרָא אֵל יְהוָה וַיַּחֲשֹׁבָה לְזוֹנָה כִּי כִסְתָה פָנֶיהָ, מִשּׁוּם שְׁכִסְתָּהּ פָּנֶיהָ בְּבֵית חֲמִיָּה, וְדַא הַכִּיר בָּהּ יְהוָה כְּשָׁבָא לְיָדֵי אוֹתוֹ מַעֲשֵׂה, וְכִסְבוּר שֶׁהִיא זֹנָה, וְזָכְתָה וַיִּצְאוּ מִמֶּנָּה מְלָכִים וְנָבִיאִים. מְלָכִים, מְדוּד. וְנָבִיאִים, מֵאֲמוּץ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ¹⁰ כְּשֶׁהָאָה מַצְנוּעַת עֲצָמָה בְּתוֹךְ הַבֵּית, רְאוּיָה לְהִנָּשֵׂא לְכַהֲן-גְדוֹל וְלַהֲעֲמִיד כֹּהֲנִים גְּדוֹלִים, שְׁנֹאֲמַר, ¹¹ כָּל כְּבוֹדָה בַּת-מֶלֶךְ פְּנִימָה מִמְּשַׁבְצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה. כְּלוּמַר, אִם יוֹשֶׁבֶת בְּכְבוֹדָה לְפָנִים בַּצְּנִיעוּת, רְאוּיָה לְהִנָּשֵׂא לְכַהֲן-גְדוֹל, דְּכַתִּיב, ¹² וַיִּשְׁבְּצָהּ הַכֹּהֵן בַּת שֵׁשׁ.

גְּדוּלָּה מִדַּת הַצְּנִיעוּת לְנָשִׁים, וְאֶפִּילוֹ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ. שְׁכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ¹³ שְׁבָעָה בָּנִים הָיוּ לָהּ לְקַמְחִית, וְכֵלָם שָׁמְשׁוּ בִּכְהֵנָה גְדוּלָּה. נִכְנְסוּ חֲכָמִים אֲצִלָּהּ וְאָמְרוּ לָהּ, אֲמָרִי לָנוּ, מַה מַּעֲשִׂים טוֹבִים יֵשׁ בְּיָדְךָ? אָמְרָה לָהֶן, הָעֲבוּדָה, אִם רָאוּ קוֹרוֹת בֵּיתִי שְׁעֵרוֹת רֹאשִׁי. אָמְרוּ לָהּ, כָּל קַמְחִיא קַמְחִין, וְקַמְחָא דְקַמְחִית סִלְתָּא*. וְקִרְאוּ עָלֶיהָ הַפְּסוּק הַזֶּה, ¹⁴ כָּל-כְּבוֹדָה בַּת-מֶלֶךְ פְּנִימָה מִמְּשַׁבְצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה.

וְכֵן מְצִינוּ בְּרוֹת הַמוֹאֲבִיָּה, שֶׁעַל יְדֵי הַצְּנִיעוּת שִׁרְאָה

1 משלי א כה	2 ישעיה ג טו	3 בראשית יח י	4 שם ל א	5 שם לא יט
6 שם ל טו	7 מגילה י ב	8 בראשית לח טו	9 ירושלמי יומא ד ב	
10 תהלים מה יד	11 שמות כח לט	* כל הקמחים הם קמח רגיל והקמח של קמחית סולת (מליצה)		

בה בעז, נזדוג לה. יומה צניעות ראה בה? שכל הנשים שוחחות ומלקטות, והיא יושבת ומלקטת. כל הנשים מסלקות את בליהן*, וזו משלשלת את בליה. כל הנשים משחקות עם הקוצרים, וזו מצנעת את עצמה מהן. כל הנשים מלקטות מבין העמרים, וזו מלקטת מן ההפקר. ועוד צניעות אחרת נמצאת בה, שאמרה לה נעמי, "ורחצת וסכת ושמת שמלתיך עליך וירדת הגרן. והיא לא עשתה כן, אלא ותרד הגרן תחלה, כדי שלא תלך בדרך כשהיא מקשטת, ואחר כך ותעש ככל אשר צותה חמותה. כיון שראה בעז כל הצניעות הזו, אמר, בנדאי זו היא ראוייה למלכות, שנאמר, ויאמר לה בעז לעת האכל גשי הלים. ואין הלים אלא מלכות, כענין שנאמר, מי אנכי אדני אלהים ומי ביתי כי הבאתני עד-הלים. ויצבט-לה קלי, ויתן-לה לא נאמר אלא ויצבט-לה – לפי שאמר לה גשי הלים והיא לא נתקרבה אליו מפני שהיתה בושה, לפיכך ויצבט-לה קלי. ומהו קלי? קלי קלי בשתי אצבעותיו. ואף-על-פי-כן, כתוב ונתאכל ותשבע ותתר, שהיה מאכלה דרך צניעות ולא דרך גרגרנות. כיון שראה בעז כל מדות הצניעות הללו, עמד וכנסה והעמיד ממנה מלכים ונביאים. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁶ בזמן שהאשה צנועה בתוך הבית, כשם שהמזבח מכפר על ישראל, כך היא מכפרת על ביתה, שנאמר, ⁷ אשתה כגפן פריה בירכמי ביתה בניה כשתלי זיתים סביב לשלחנה. ואין ירכמי אלא מזבח, שנאמר, ⁸ ושחט אתו על ירך המזבח צפנה. ותנא דבי-אליהו⁹, ⁷ אשתה כגפן פריה, כגפן שהיא עושה פרות ולא כגפן שאינה עושה פרות. כל זמן שאשתה בירכמי ביתה – בניה כשתלי זיתים. מה זית זה בו זית לאכילה, זית ליבש, זית לשמן, זית לשמר, ושמןו דלוק בכל הנרות,

1 רות רבא ה ו	* בגדיהן	2 רות ג א	3 שם שם ו	4 שם ב יד
5 שמואל ב ז יח	6 תנחומא וישלח ו	7 תהלים קכח ג	8 ויקרא א יא	

9 עמוד 92, פרק יח טו, עד לפיכך

כך כל זמן שאשתך בִּירְכֵנִי בֵּיתְךָ, אֵינָה דוֹמָה אֵלָּא לַגֶּפֶן
הַזֹּאת שְׂאֵינָה זֶה מִמְּקוֹמָה לְעוֹלָם. וּבֵאִין בְּנֵיהָ, מִהֵן בְּעָלֶי
מִקְרָא, מִהֵן בְּעָלֵי מִשְׁנָה, מִהֵן בְּעָלֵי מִשָּׁא וּמִתָּן, מִהֵן חֲכָמִים,
מִהֵן נְבוֹנִים, מֵהֶם יוֹדְעִים דְּבַר בְּעַתּוֹ, לְכָךְ נֹאמַר, 'אֲשֶׁתְּךָ
כְּגֶפֶן פְּרִיָּה.

שְׁנִיָּה לָּהּ – טוֹוָה בְּשׂוֹק, וּמִדְּבָרֵת עִם כָּל אָדָם, נוֹתֶנֶת
עֵינֶיהָ בְּכָל אָדָם, וְגוֹרֶמֶת לְעֶצְמָה רָצָה, וּמְחִיבֶת בְּעֶצְמָה וּבְבִנְיָה.
מִכָּאן אָמְרוּ, אִשָּׁה גוֹרֶמֶת לְעֶצְמָה וּלְבִנְיָה שֶׁהוּן בְּעָלֵי
מוֹמִין. כִּיצַד? מִתְּגַבֶּהֶת עַל בְּעָלָהּ, גוֹרֶמֶת לְעֶצְמָה שֶׁהוּן
בְּנֵיהָ בְּעָלֵי מוֹמִין. מְקַלֶּלֶת יוֹלְדֵיו בְּפָנָיו, גוֹרֶמֶת לְעֶצְמָה שֶׁהוּן
בְּנֵיהָ בְּעָלֵי מוֹמִין. ²פָּעַם בַּחוּץ פָּעַם בְּרַחוּבוֹת, גוֹרֶמֶת לְעֶצְמָה
שֶׁהוּן בְּנֵיהָ בְּעָלֵי מוֹמִין. לֹא קוֹצֶה לָּהּ חֶלֶה בְּטֶהְרָה, נוֹדֶרֶת
וְאֵינָה מְקַיֶּמֶת, גוֹרֶמֶת לְעֶצְמָה שֶׁהוּן בְּנֵיהָ בְּעָלֵי מוֹמִין. וְאֵינָה
מוֹצֵאָה קוֹרֵת-רוּחַ בְּעוֹלָם. וּבִשְׂבִיל מַעֲשֵׂיהָ מְקַלְקְלִים, הוּן
בְּנֵיהָ, אֶחָד חָגֵר, אֶחָד סוּמָא, אֶחָד שׂוֹטֵה וְרָשָׁע.

לְפִיכָךְ, צְרִיכוֹת הַנָּשִׁים לְנֶהֱוֹג בְּעֶצְמָן צְנִיעוּת גְּדוֹלָה
בְּכָל עֲנִיָּה, בֵּין בְּתוֹךְ בְּתִיהֶן וְאֶפִּילוּ בְּפָנֶי בְּעָלֵיהֶן וְקַל-נֶחֱמָר
חוּץ מִבְּתִיהֶן, בֵּין בִּישִׁיבָתָן, בֵּין בְּהִלִּכָתָן, בֵּין בְּמַאֲכָלָן, בֵּין
בְּמִשְׁתִּיהֶן, בֵּין בְּדַבּוּרָן, בֵּין בְּמַלְבוּשֵׁיהֶן, בֵּין בְּתַכְשִׁיטֵיהֶן, בֵּין
בְּכָל עֲנִין וְעֲנִין שְׁעוֹשׂוֹת, כְּדֵי שֶׁלֹּא יֵגִיעַ לָהֶן שֵׁם-רָע וְחָשָׁד.
לְכֵן בְּנֵי, הָיוּ זְהִירִין מְאֹד בְּמִדַּת הַצְּנִיעוּת, כְּדֵי שֶׁתִּגְדָּלוּ
שֵׁם טוֹב בְּעוֹלָמָכֶם. וְהֵאלֹהִים יִדְרִיכֶנּוּ בָּהּ לְמַעַן רַחֲמֵיו הַרְבִּים.
וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר הִגְעֵנוּ עַד כָּאן לְסֵפֶר בְּשִׁבְחַ מַעֲלַת
הַצְּנִיעוּת וּבְעָלֶיהָ, נִסְפֵּר בְּגִנּוֹת הַפְּרִיצוֹת וְהַנִּבְלָה וּבְעָלֵיהֶן,
כְּדֵי לְהִדְרִיכֶם בְּמִדַּת הַצְּנִיעוּת, בְּעוֹרֶת הָאֵל.

דַּעוּ בְּנֵי, כִּי מִדַּת הַפְּרִיצוֹת וְהַנִּבְלָה הֵן מִן הַמִּדּוֹת הַמְּגֻנּוֹת
וְהַמְכַעְרוֹת לְפָנֵי הַמָּקוֹם, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָהּ,

¹כֹּל הַמִּנְבֵּל אֶת פִּיּוֹ, אֶפִּילּוּ נִתְחַתֵּם עָלָיו גִּזְר־דִּין שֶׁל שְׁבָעִים שָׁנָה לְטוֹבָה, נִהְפֶּךְ עָלָיו לְרָעָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ²עַל־כֵּן עַל־בְּחוּרָיו לֹא־יִשְׁמַח אֲדָנִי וְאֶת־יִתְמָיו וְאֶת־אַלְמָנָתָיו לֹא יִרְחֹם כִּי כָלֹ חֲנָף וּמָרַע וְכָל־פֶּה דֹבֵר נִבְלָה בְּכָל־זֹאת לֹא־שָׁב אָפוּ וְעוֹד יָדוּ נְטוּיָה. ¹הַכֹּל יוֹדְעִין, כִּלְּה לָמָּה נִכְנָסָה לְחֻפָּה. אֲלָא, כֹּל הַמִּנְבֵּל אֶת פִּיּוֹ, אֶפִּילּוּ נִתְחַתֵּם עָלָיו גִּזְר־דִּין שֶׁל שְׁבָעִים שָׁנָה לְטוֹבָה, נִהְפֶּךְ עָלָיו לְרָעָה.

וְעוֹד אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֻנָם לְבָרְכָה, ¹כֹּל הַמִּנְבֵּל אֶת פִּיּוֹ, מַעֲמִיקִין לוֹ גִּיהֶנֶם, שֶׁנֶּאֱמַר, ³שׁוֹחָה עֲמָקָה פִּי זְרוֹת. וְלֹא עוֹד אֲלָא אֶפִּילּוּ שׁוֹמֵעַ וְשׁוֹתֵק, שֶׁנֶּאֱמַר, ³זְעוּם יִי יִפְלֶ־שָׁם. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁴כִּי הִנֵּה יוֹצֵר הָרִים וּבֹרָא רוּחַ וּמַגִּיד לְאָדָם מַה־שָּׁחוּ. ⁵עָבַד שָׁרְבוּ מַגִּיד עָלָיו מַה־שָּׁחוּ, כָּלוּם תִּקְנָה יֵשׁ לוֹ ? ! וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֻנָם לְבָרְכָה, ⁵שֶׁאֶפִּילּוּ שִׁיחָה קָלָה שֶׁל פְּרִיצוֹת שָׁבִין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, מַגִּידִין לוֹ לְאָדָם בְּשַׁעַת מִיתָתוֹ.

פְּרִיצוֹת גְּדוּלָּה הִיא לְאָדָם שֶׁמְרַבֶּה דְּבָרִים עִם הָאִשָּׁה. שֶׁכֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֻנָם לְבָרְכָה, ⁶כֹּל זֶמֶן שֶׁאָדָם מְרַבֶּה שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה, גּוֹרֵם רָעָה לְעַצְמוֹ, וּבֹטֵל מִדְּבָרֵי־תוֹרָה, וְסוֹפּוֹ יוֹרֵשׁ גִּיהֶנֶם. וְאֵל תֹּאמַר לֹא נֶאֱסְרוּ אֲלָא דְּבָרִים שֶׁל תַּפְּלוּת אוֹ דְּבָרִים הַמְּבִיאִים לַיָּדִי תַּפְּלוּת, אֲלָא אֶפִּילּוּ בְּדְּבָרִים שֶׁאֵינָן שֶׁל תַּפְּלוּת, אֲסוּר לְהִרְבוֹת שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה. וְאִם הֶעֱרַךְ לְדַבֵּר לָהּ בְּדְּבָרִים בְּעֶלְמָא, יִקְצַר בְּדְּבָרָיו בְּכָל־יְכַלְתּוֹ, וַיִּדְּבַר בְּדֶרֶךְ קִצְרָה, כְּדִי לְהִפְרִיד מִמֶּנָּה מִהֶרָה, כְּדִי שֶׁלֹּא יִחְשְׁדוּהוּ עָלֶיהָ.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ כַּמָּה הִזְהִירוּ רַבּוֹתֵינוּ עָלֵיהֶם הַשָּׁלוֹם בְּעֵנִין הַפְּרִיצוֹת כְּדִי שֶׁלֹּא יִתְאַוֶּה לְדַבֵּר־עֲבָרָה עַצְמָה, שֶׁאֲסָרוּ לְשִׁמוֹעַ קוֹל שִׁיר מִפִּי הָאִשָּׁה, וְאָמְרוּ, ⁷קוֹל בְּאִשָּׁה עֲרוּהָ,

שנאמר, ¹כי־קולך ערב ומראיך נאווה. וכך כף קמה? כדי שלא יתאווה לה. ועוד הזהירו חכמינו ואמרו, שלא לומר יחד האנשים עם הנשים, כדי שלא יתפוצו זה עם זה. שכתב אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²זמרון גברי וענין נשי, פריצותא. זמרון נשי *וענין גברי, כאש בנערת. ואם להרבות שיחה בזה עם האשה ולהתבונן לשמוע קוליה — אסור ופריצות, קל־וחמור להסתכל בה.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³לא יהלך אדם אחורי אשה בשוק ואפילו היא אשתו. נודמנה לו על הגשר, יסלקנה לצדדיו. וכך העובר אחרי אשה בנהר, אין לו חלק לעולם הבא. וכן הוא אומר, ⁴ועצם עיניו מראות ברע, ⁵זה שאינו מסתכל בנשים בשעה שעומדות על הכביסה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶כל המרצה מעות לאשה מידו לידה כדי להסתכל בה, אפילו הוא כמשה רבנו שקבל התורה מידו של הקדוש־ברוך־הוא לידו, לא ינקה מדינה של גיהנום, שנאמר, ⁷יד ליד לא־ינקה רע.

ועוד אמרו, ⁸כל המסתכל אפילו באצבע קטנה של אשה, כאלו נסתכל במקום התרף.

פריצות גדול הוא לאדם שמהלך ערום בתוך ביתו. שכל מי שהולך ערום, הרי הוא מבזה את עצמו, והרי הוא חשוב כבהמה שאין לה בושה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁹אין שכחו של אדם להיות עומד ערום. שכשברא הקדוש־ברוך־הוא את האדם, לא בראו ערום, שנאמר, ¹⁰בשומי ענן לבשו וערפל חתלתו. בשומי ענן לבשו, זה השפיר. וערפל חתלתו, זו השליא. וכן הוא אומר, ¹¹אמר נבל בלבו אין אלהים. במתניתא תנא, ¹²אלו בני־ברבריא ובני־מרטניא שהולכין ערמין בשוק, שאין לה משקץ

1 שירה־סירים ב יד 2 סוטה מח א 3 ברכות סא א 4 ישעיה לג טו 5 בבא בתרא נז ב
6 ברכות סא א 7 משלי יא כא 8 ברכות כד א 9 תוספתא ברכות ב יד 10 איוב לח ט
11 תהלים יד א 12 יבמות סג ב * לפי שהעונה כסה אוננו לשמוע את הזמור (רש"י)

ומתעב לפני המקום יותר ממי שמהלך ערם. הא למדת, שכל מי שמהלך ערם, נקרא גבל וחצוף.

ומדרכי הפריצות והנבלה, האדם שמשמש את מטתו ביום. שכל אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'אסור לו לאדם שישמש את מטתו ביום, שנאמר, ² וואהבת לרעה כמותך וגו', שמא יראה בה דבר מגנה ותתגנה עליו. וכן המשמש מטתו בפני כל הבריות, הוא דבר גבלה ופריצות.

וכיון שהפריצות ודברי הנבלה הן גנאי גדול לאנשים, קל וחמר לנשים, שצריכות להזהר בעצמן בתכלית הזהירות, שלא תהינה פרוצות, אף לא מדברות דברי הנבלות.

פריצות גדול הוא לאשה שמדברת תמיד עם האנשים. ולא עוד אלא שמביאה עצמה לידי חשד. ומן הפריצות, האשה שאין לה בעל ומתקשטת אפילו בתוך ביתה, מפני ששיוצאה בשוק, בגי-אדם משיחין בה.

בני, צאו וראו כמה מלערת מדת הפריצות לנשים. שהנשים שהן פרוצות בשום דבר-פריצות, אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³ שיוצאות בלא כתבה, כגון האשה שיוצאה בשוק וראשה פרוץ, שהוא דבר-פריצות. ודפיכך כתוב בסוטה ⁴ ופרע את-ראש האשה, ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵ מכאן לבנות-ישראל שלא תצאנה בפריעת-הראש. שכן שערות האשה דבר-פריצות וערוה, ומרגילין את האדם לידי הרהור ותאוה, שנאמר, ⁶ שדים נכנו ושלך צמת.

וכן האשה שטונה בשוק, הוא דבר-פריצות, מפני שמגלה זרועותיה ובגי-אדם רואין אותה, שמא יתאוה לה ותבוא לידי עברה.

וכן האשה שמשחקת עם הבחורים, הוא דרך פריצות. וכן האשה שמקללת חמיה בפני בעלה, הוא דבר-פריצות

1 נה יז א 2 ויקרא יט יח 3 כתובות עב א במשנה, וכל ההמשך בעמוד ב' בגמרא
4 במדבר ה יח 5 כתובות עב א 6 יהזקאל סז ז

ונחציפות. וכן הקולנית שמדברת בביתה ושכנותיה שומעות את קולה, וכן האשה שמשמעת קולה על עסקי תשמיש-המטה. כל אלו — אמרו חכמינו זכרונם לברכה, שיוצאות בלא כתבה, מפני שנהגות עצמן בפריצות.

ומדרכי הנבלה והפריצות, האשה שהיא גרגרנית ושונה מן הדין יותר מן השעור הראוי לה. ופריצות גדול הוא לאשה שמדברת בעסקי-התשמיש אפילו עם בעלה, אלא צריכה להיות צנועה ובישנית אפילו עם בעלה.

ודעו בני, כי הפריצות ודברי-הנבלה, הן סרסורין של זנות, והן תחלת הקלקול, ומבואות פתוחות לזנות. ולפיכך, הזהירו רבותינו זכרונם לברכה על המדה המגנה הזאת שירחיקה מעליהן בין האנשים בין הנשים בתכלית הרחוק. לכן בני, היו זהירין במדות המגנות הללו להרחיקם מעליכם, כדי שתתקדשו לפני המקום ותתקרבו אליו. ואלהינו בהמון רחמי יקדשנו במצותיו ויקרבנו לעבודתו.

המצלה העשירית

מעלת הבשת

בני, באו ואלמדכם מעלת הבשת. דעו בני, כי מעלת מדת הבשת, מעלה חשובה עד-מאד. שכל מי שיש לו בשת-פנים, נצול מן החטאים והעונות, כענין שנאמר, ¹ ויאמר משה אל-העם אל-תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהיה יראתו על-פניכם לבתי תחטאו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ² בבעבור תהיה יראתו על-פניכם, זו בושה. לבתי תחטאו, מלמד, שהבושה מביאה לידי יראת-חטא. מפאן אמרו, סימן יפה לאדם שיהא בישן. ואמר חכם אחד, ³ סימן הבנים הכשרים, הבשת הנראה

על פניהם. ומעלת המדה הזאת אינה נמצאת אלא בחסידים ויראי-חטא, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'כל המתביש, לא במהרה הוא חוטא. וכל מי שאין לו בשת-פנים, בידוע שלא עמדו אבותיו על הר סיני.

בני, באו וראו כמה גדולה מעלת הבשת לפני המקום. ²שאפילו עבר אדם כמה עברות ומתביש מהן ואינו שונה בהן, הקדוש-ברוך-הוא מוחל לו על כל עונותיו, כענין שנאמר, ³למען תזכרי ובשת ולא יהיה-לך עוד פתחון פה מפני כלמתך בכפרי-ך כל-אשר עשית נאם אדני אלהים. וכן מצינו בשאול, בשעה שהעלה שמואל על ידי האשה בעלת-אב, ואמר לשאול, ⁴למה הרגזתני להעלות אתי ויאמר שאול צר-לי מאד ופלשתים נלחמים בי ואלהים סר מעלי ולא ענני עוד גם ביד הנבאים גם בחלמות ואקראה לך להודיעני מה אעשה. אבל אורים ותמים – נתביש להזכירם, מפני שהרג כהני-גב. ומחל לו הקדוש-ברוך-הוא, כענין שנאמר, ⁵ומחר אתה ובגיד עמי, במחיצתי. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶כל העושה דבר-עברה ומתחרט בה, מוחלין לו מיד, כענין שנאמר, ⁷וקרבתני אליכם למשפט והייתי עד ממהר במשפטים ובמנאפים ובנשבעים לשקר ובעשקי שכר-שכיר אלקמה ויתום ומטי-גר ולא יראוני. הא יראוני, מוחלין להו. וכן הוא אומר, ⁸ומודה ועוזב ירחם.

ואמר חכם אחד, ⁹הזהר במדת הבשת, כי הבשת מורה על פני הנדיב. ואמר, ¹⁰מי שיעטהו הבורא מעיל הבשת, יעלמו מוקיו מבני-אדם.

גדולה היא מדת הבשת, שבעבורה יזכה האדם למעשים טובים. ולא עוד אלא, שזוכה לגן-עדן, שבה אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹¹עז-פנים לגיהנם ובשת-פנים לגן-עדן.

1 נדרים כ א 2 ברכות יב ב 3 יחזקאל טו כג 4 שמואל א כח טו 5 שם שם יט 6 חגיגה ה א 7 מלאכי ג ה 8 משלי כה יג 9 מבהר-הפנינים יב א 10 שם שם ב 11 אבות ה ב

ואמר חכם אחד, ¹הבשת והאמונה, נצמדות. כשתסתלק האחת, תסתלק חברתה.

ומהו הבשת? שיהיה האדם מתביש מנפשו וממעשיו בינו לבינו ויתביש גם מן האנשים, ויהיה צנוע בכל דרכיו ובכל עניניו וידקדק עליהם שלא תולד בהם שום דפי ודבר של גנאי, שאם יראו אותם או ישמעו אחרים שלא יוכל להתביש מהם. ויסתכל בתחלת הדבר קדם שיעשנו, כדי שישתדל לעשותו שלא יבא עליו לידי בושה. ויהיה צנוע במאכל ובמשתה, כדי שלא יתגנה ויתביש ויתבזה מן הבריות, ²ויתרחק מן הפעור ומן הדומה לו. ככל-הדבר, יתביש מן הבורא, ואז תשלם לו מעלת מדת הבשת על שלמותה. כמו שאמר חכם אחד, כשתעשה דבר בתוך ביתה, תתביש מבני-ביתה. וכשתעשה דבר בשוק, תתביש מן האנשים. ואם לאו, תתביש מעצמך. ואם לא תתביש מעצמך, תתביש מנפשה. ואם לא תתביש מנפשה, תתביש מאת הבורא הרוצה אותך. בני, הווי זהירין במדת הבשת, שבשעה שאדם מתביש מן האנשים, הרי הוא נזהר מן הדברים המגנים והמכערים ואינו נכשל בהן. וכל-שכן אם מתביש מן הבורא, שלא יכשל בעברה ועון.

³וכל מי שאין לו בשת-פנים, כבר התרה התורה בעיניו. כמו שאמר חכם אחד, ⁴סוף מה שקבלנו מדברי הנבואה, כשאנינה מתביש, עשה כל רצונה. ואמר, לא יגיע לבישן חשד, כאשר לא יגיע לנאמן קול מן הגזלות והגנבות. ושאלי לך חכם, מהו הבשת? אמר, השכל. אמרו לו, ומהו השכל? אמר, הבשת. ואמר אחר, ⁵הבשת היא דרך הסתים הארכים. ואמר אחר, ⁵חין בני-האדם בוכות האמונה והיראה ימים רבים, ואחר כך חין במדת הבשת והענוה והשפלות.

בני, הוּוּ זְהִירִין שְׁלֹא לְבִישׁ פְּנֵי חֲבֵרֵיכֶם אֲפִילוּ בִּינְכֶם
 לְבִינָם, וְכָל-שָׁפֶן שְׁלֹא לְבִישָׁם בְּרָבִים, מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִן
 הַעֲבֵרוֹת חֲמוּרוֹת שֶׁבַּתוֹרָה. שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנוֹם
 לְבָרְכָהּ, יְכַל הַמַּלְבִּין פְּנֵי חֲבֵרוֹ בְּרָבִים, כְּאִלּוּ שׁוֹפֵךְ דָּמִים,
 דְּחִינָא לֵה דְאֻזִּיל סִמְקָא וְאֵתִי חוּרָא. וְעוֹד אָמְרוּ, ²כֹּל
 הַמְבִישׁ אֶת חֲבֵרוֹ, סוּפוֹ מִתְבִּישׁ. וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁמֶלְאָכִי-
 הַשָּׂרֵת דּוֹחֲפִין אוֹתוֹ וּמֵרָאִין קָלוֹנוֹ לְכָל בְּאִי-עוֹלָם. וְעוֹד
 אָמְרוּ, יְכַל הַיּוֹרְדִין לְגִיּהֶנָּם, יוֹרְדִין וְעוֹלִין, חוּץ מִשְׁלָשָׁה
 שְׂיֹרְדִין וְאֵינָן עוֹלִין, וְאִלּוּ הֵן. הֵבֵא עַל אֶשֶׁת-אִישׁ, וְהַמְכִּנָּה
 שָׁם [רַע] לְחֲבֵרוֹ, וְהַמַּלְבִּין פְּנֵי חֲבֵרוֹ בְּרָבִים. תִּדַּע, שֶׁבִשְׂבִיל
 שֶׁהִלְבִּינוּ פְּנֵי בֶר-קִמְצָא ³בְּרָבִים, סִיעוּ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 וּנְחֻרְבַּ בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ.

וְאִף-עַל-פִּי שֶׁהִזְהַרְתִּי אֶתְכֶם בְּמַעֲלַת הַבוּשָׁה, אֲזַהִירְכֶם
 שְׂאֵם טְעִיתֶם בְּדָבָר מִן הַדְּבָרִים, שְׁאֵל תִּתְבַּיֵּשׁוּ לַחֲזוֹר
 וּלְהוֹדוֹת עַל הָאֲמָת. כִּי כָל מִי שֶׁהוּא בּוֹשׁ לַחֲזוֹר לְהוֹדוֹת
 עַל הָאֲמָת, הוּא הַנִּקְרָא עֲזוּ-פָנִים בְּלִי סִפְק. וְאִם תִּטְאֲתֶם
 שׁוֹגֵג אוֹ מִזִּיד בְּדָבָר מִדְּבָרֵי הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, אֵל תִּתְבַּיֵּשׁוּ
 לְהַתְּנוּדוֹת עָלֶיךָ לְפָנֵי הַמָּקוֹם. וְכֵן כְּשֶׁתִּסְתַּפְּקוּ בְּדָבָר מִדְּבָרֵי
 תּוֹרָה אוֹ מִדְּבָרֵי קִבְלָה אוֹ בְּשׁוּם דָּבָר מִצְוָה, אֵל תִּתְבַּיֵּשׁוּ
 לְשֹׂאוֹל עָלֶיךָ אֲפִילוּ [מִן] קָטָן מִכֶּם בְּמַעֲלָה וּבִשְׁנִימִים. וְאֵל תִּתְבַּיֵּשׁוּ
 לֹמֵר בְּדָבָר שְׂאִינְכֶם יוֹדְעִים אֵין אָנוּ יוֹדְעִים, וְעַל מֵה שְׁלֹא
 שָׁמַעְתֶּם לֹמֵר לֹא שָׁמַעְנוּ, אוֹ אִם שָׁמַעְתֶּם וּשְׁכַחְתֶּם וְאִינְכֶם
 זֹכְרִים אוֹתוֹ לֹמֵר שָׁמַעְנוּ וּשְׁכַחְנוּ. שָׁפֶן מִשֶּׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ
 הַשְּׁלֹם הוֹדָה וְלֹא בּוֹשׁ לֹמֵר, לֹא שָׁמַעְתִּי, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר,
⁴וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּיטֹב בְּעֵינָיו.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנוֹם לְבָרְכָהּ, ⁵לֹא הִבִּישָׁן לְמַד, וְלֹא
 הִקְפְּדוּ מִלְּמַד. וְתִנָּא דְבִי-אַלְהֵהוּ, ⁶יִשְׂאֵל אָדָם אֶת הַפְּסוּק

1 בבא כיעא נח ב 2 מסכת כלה 3 גיטין נח ב, נו א 4 ויקרא י כ
 5 אבות ב ה 6 תנא דבי אליהו רבא יג כח 6

אף-על-פי שהכל משחקין עָלָיו, וְאֵת הַהֶלְכָּה אף-על-פי שהכל משחקין עָלָיו. יִכְנִים אָדָם עֲצָמוֹ לְגוֹפָהּ שֶׁל תוֹרָה, אף-על-פי שאִינוּ בָּקִי בַּהֶלְכָּה כָּלֹּם, שְׁנֹאֲמַר, יֵאֵם-נִבְלָתָּ בַּהֲתַנְשֵׂא וְאֵם-זִמּוֹת יָד לָפֶה. וְכֵן אֵל תִּתְּבִישׁוּ לְהַזְהִיר אֶת הָאָדָם וּלְהַדְרִיכּוֹ בְּדֶרֶךְ טוֹבָה, כִּי דָבָר זֶה אִינוּ מְדַרְכִּי הָאֲנָשִׁים הַשְּׁלֵמִים בְּמַדּוֹתָם. וְהַבִּשְׁת׃ הַהוּא, רַע מְהֻצּוֹת. לָכֵן בָּנִי, הִיוּ זְהִירִין בְּמַדַּת הַבִּשְׁת׃, כְּדִי שֶׁתִּהְיֶה תְּמִיד יִרְאֵת-הָאֵל עַל פְּנִיכֶם לְבִלְתִּי תִּחְטְאוּ. וְאֵלֵהֶם בְּרַחֲמָיו יִצְלִיחֵנוּ בָּהּ.

וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר הִגַּדְנוּ עַד כָּאן לְסֹפֶר בְּשִׁבְחַת מַעֲלַת הַבִּשְׁת׃ וּבְצִלָּהּ. נִסְפֵּר בְּגִנוּת הַעֲצוֹת וּבְצִלָּהּ, כְּדִי לְהַדְרִיכֶם בְּמַדַּת הַבִּשְׁת׃, בְּעֹזֶנֶת שְׂדֵי.

דַּעוּ בָּנִי, כִּי מַדַּת הַעֲצוֹת, מְדָה שְׁנוּאָה בְּעֵינֵי הַמָּקוֹם, מִפְּנֵי שֶׁהִיא כֹּסְעִיף מַעֲבֹדָה-זָרָה. וְלֹא עוֹד אֶלָּא, ²שֶׁבְּשִׁבִּיל עֲזִי-פָנִים, הַשָּׁמַיִם נִעְצָרִין מִלְּהוֹרִיד טַל וּמָטָר, כְּעֵינֵן שְׁנֹאֲמַר, ³וַיִּמְנְעוּ רַבָּבִים וּמִלְקוֹשׁ לֹא הָיָה וּמִצַּח אִשָּׁה זֹנָה הָיָה לָךְ מֵאֲנֵת הַכֶּלֶם. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁴לֹא חֲרָבָה יְרוּשָׁלַּיִם אֶלָּא מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הָיָה לָהֵן בִּשְׁת-פָנִים זֶה מִזֶּה, שְׁנֹאֲמַר, ⁵גַּם-בוֹשׁ לֹא-יִבְשׁוּ וְהַכֶּלֶם לֹא יָדְעוּ וְגו'. וְהַמְדָּה הַמְּגִנָּה הַזֹּאת אֵינָה נִמְצֵאת בְּחִסְדִּים וְאֲנָשִׁי-מַעֲשֶׂה, אֶלָּא בְּרָשָׁעִים, כְּעֵינֵן שְׁנֹאֲמַר בָּהֶם, ⁶חִזְקוּ פָנֵיהֶם מִסִּלַּע מֵאֲנוּ לָשׁוּב. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁷כֹּל אָדָם שֵׁשׁ בּוֹ עֲצוֹת-פָּנִים, מִתֵּר לְקִרְוָתוֹ רָשָׁע בְּפָנָיו, שְׁנֹאֲמַר, ⁸הֵעִז אִישׁ רָשָׁע בְּפָנָיו. וְלֹא עוֹד אֶלָּא, שֶׁמִּצְוָה לְשׂוֹאֲתוֹ, שְׁנֹאֲמַר, ⁹וְעַז פָּנָיו יִשָּׂא. אֵל תִּקְרִי, יִשָּׂא אֶלָּא יִשָּׂא. וְכֹל מִי שֵׁשׁ בּוֹ עֲצוֹת-פָּנִים, סוּפוּ לְשָׁבֵר וְלִפּוֹל, דִּתְנֵא דְבִי-אֵלֶיהָ, ¹⁰הָאִימְתַּנִּין וְהַיִּזְתַּנִּין וְעֲזִי-פָנִים וּבְעֲלִי-זְרוּעוֹת, עֲלִיָּהֶם הַכְּתוּב אוֹמֵר, כִּי זְרוּעוֹת רָשָׁעִים תִּשְׁבֶּרְנָה.

1 משלי ל לב 2 תענית ז ב 3 ירמיה ג ב 4 שבת קטב ב 5 ירמיה ח יב 6 שם ה ג
7 משלי כא כט 8 קהלת ח א 9 תנא דבי אליהו רבא טו כח, 77 10 ה'הלים לו יז

בני, בואו וראו כמה קשה מדת העזות. שפיון שיש בו באדם עזות-פנים, בא לידי רשע, כענין שנאמר, ¹העו איש רשע בפניו. ²ולא עוד אלא, כל מי שיש בו עזות-פנים, בידוע שנכשל בעברה, כענין שנאמר, ³ומצח אשה זונה הנה לך. יהיה לך לא נאמר, אלא הנה לך כבר.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁴ארבעה נקראו רשעים, ואלו הן, הפושט יד על חברו להפכותו, אף-על-פי שלא הכהו נקרא רשע, שנאמר, ⁵ויאמר לרשע למה תכה רעה, הכית לא נאמר, אלא תכה. והלנה ואינו משלם, שנאמר, ⁶למה רשע ולא ישלם. ומי שיש בו עזות-פנים, שנאמר, ⁷העו איש רשע בפניו. ומי שהוא בעל-מחלקת, שנאמר, ⁸סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה. ושניהם היו בדתן ואבירם עזות-פנים ומחלקת. ואין לה עז-פנים שאין בו שמץ פסול, שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹עז-פנים — רבי אליעזר אומר, ממזר. רבי יהושע אומר, בן-הנדה. רבי עקיבא אומר, ממזר ובן-הנדה.

ומהו העזות? שעובר עברה בפני בני-אדם ואינו מתבייש מהן, נקרא עז-פנים. והעובר עברה ושנה בה. וההלך בקומה זקופה ובעזות-מצח ואינו מתבייש מן האנשים. שכל מי שיש בו עזות-פנים ואינו מתבייש, הרי הוא כעובד עבודה-זרה, כענין שנאמר, ¹⁰הובישו כי-תועבה עשו גם-בוש לא-יבושו גם-הכלים לא ידעו לכן יפלו בנפלים בעת-פקדתיים יפשו אומר יי. ואומר, אחרית העזות, מחלקת. ואחרית המחלקת, חרטה. ואומר, העזות, הוא החלי הגדול. ורפואתו, בעז-פנים כמוהו. אמנם לעמוד בעזות-מצח נגד הרשעים ועוזבי התורה כדי ליסרם ולהוכיחם, דבר זה טוב עד מאד, כענין שנאמר, ¹⁰הנה נתמיה היום לעיר מבצר ולעמוד ברזל ורחמות נחשת

¹ משלי כא כט ² תענית ז ב, ילקוט שמעוני חלק ב רסח ³ ירמיה ג ב ⁴ במדבר רבא יח י
⁵ שמות ב יג ⁶ חלהים לו כא ⁷ במדבר טז כו ⁸ כלה רבתי ב ⁹ ירמיה ו טו ¹⁰ שם א יח

וגוי'. ועל זה צוה שלמה ואמר, ¹ענה כסיל כאונתו.
 לכן בני, הוי זהירין במדה המגנה הזאת ותרחיקוה
 מעליכם. ואל תשתמשו בה, כדי שלא תוכלו להתגבר עליכם.
 כי כל מי שיש בו המדה המגנה הזאת, יתרחקו ממנו בני-
 אדם ויסורו מעליו.

והאלהים יצילנו מן המדות המגנות והפחותות, ויעלנו
 אל המעלות העליונות ברחמיו וחסדיו הרבים.

המעלה האחת-עשרה

מעלת האמונה

בני, בואו ואלמדכם מעלת האמונה. דעו בני, כי מעלת
 האמונה מעלה נכבדת וגדולה מאד בעיני המקום. שכל
 הנושא ונותן עם הבריות באמונה, זוכה ויושב במחיצתו
 של הקדוש-ברוך-הוא, כענין שנאמר, ²עיני בנאמני-ארץ
 לשבת עמדי הלך בדרך תמים הוא ישרתני. ולא עוד אלא
 שהקדוש-ברוך-הוא נותן עיניו תמיד בבצלי-אמונה, כענין
 שנאמר, ³י עיניו הלא לאמונה. ובמעלת המדה הזאת, נתיחס
 בה המקום, כענין שנאמר, ⁴אל אמונה ואין עול וגוי'.
⁵ובכל מקום שהנאמנות מצויה, שם הברכה והגדלה מצויה.
 שם הברכה מצויה, כענין שנאמר, ⁶איש אמונות רב-ברכות
 וגוי'. ושם הגדלה מצויה, שכן מצינו במשה רבנו עליו השלום,
 שעל ידי שנהג עצמו בנאמנות ונתרחק מן הגזל כענין
 שנאמר ⁷וינהג את-הצאן אחר המדבר וגוי', שם נגלה לו
 השכינה, ומשם עלה לגדלה, ושלחו הקדוש-ברוך-הוא
 בשליחותו אל פרעה. מה כתוב כענין, ⁸גם האיש משה גדול
 מאד וגוי' בעיני עבדי-פרעה ובעיני העם. וכן הכתוב משבח
 כענין הנאמנות, כענין שנאמר, ⁹בכל-ביתי נאמן הוא.

1 משלי כו ה

2 תהלים קא ו

3 ירמיה ה ג

4 דברים לב ד

5 השוה שמות רבא נא א

6 משלי כח כ

7 שמות גא

8 שם יא א

9 במדבר יב ז

וְכֵן מְצִינוּ בְּדוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל עָלָיו הַשְּׁלוֹם, עַל יְדֵי שְׁנֵהָ
 עֲצָמוּ בְּנֵאֲמָנוֹת וְנִתְרַחַק מִן הַגָּזֵל, זָכָה וְעָלָה לְגִדְּלָהּ, כְּעִנְיָן
 שְׁנֵאֲמַר, 'וְעַל-מִי נִשְׁתַּתְּ מַעַט הַצֵּאן הַהֵנָּה בַּמִּדְבָּר וְגו'. וּמִשָּׁם
 זָכָה לְגִדְּלָהּ, כְּעִנְיָן שְׁנֵאֲמַר, 'מֵאַחֵר עֲלוֹת הַבֵּיאוֹ לְרָעוֹת
 בִּיעֲקֹב עָמּוּ וּבִישְׂרָאֵל נִחְלָתוּ. וְכֵן הַפְּתוּב מְשַׁבְּחוֹ בְּעִנְיָן
 הַנֵּאֲמָנוֹת, כְּעִנְיָן שְׁנֵאֲמַר, 'חֲסִדֵי דָוִד הַנֵּאֲמָנִים. וְכֵן הוּא
 אוֹמֵר, 'וְהוֹכֵן בַּחֲסֵד כֶּסֶף וַיֵּשֶׁב עָלָיו בְּאַמֶּת בְּאֵהֶל דָּוִד.
 הֲלֹא תִרְאוּ בְּנֵי, מֶה עָלְתָה לוֹ לִיעֲקֹב אֲבִינוּ מִפְּנֵי שְׁנֵהָ
 עֲצָמוּ בְּמִדַּת הַנֵּאֲמָנוֹת וְעַל שְׁמֵסֵר אֶת עֲצָמוֹ עַל מְמוֹנוֹ שֶׁל
 לָבֵן וְשִׁמְרֵ אוֹתוֹ בְּאֱמוּנָה, כְּעִנְיָן שְׁנֵאֲמַר, 'הֵייתִי בְּיוֹם אֲכַלְנִי
 חֶרֶב וְקִרַּח בְּלִילָהּ, וְאוֹמֵר 'טִרְפָּה לֹא-הִבֵּאתִי אֵלַיָּה אֲנֹכִי
 אַחֲטָנָה מִיָּדִי תִּבְקָשְׁנָה גִּנְבֹתִי יוֹם וּגְנֹבֹתִי לִילָהּ, מֶה עָלְתָה
 לוֹ לְבִסּוֹף? 'אִם-כֹּה יֹאמֵר נִקְדִּים יִהְיֶה שְׂכָרָהּ וַיִּלְדוּ כָּל-
 הַצֵּאן נִקְדִּים וְאִם-כֹּה יֹאמֵר עֲקָדִים יִהְיֶה שְׂכָרָהּ וַיִּלְדוּ כָּל-
 הַצֵּאן עֲקָדִים. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָּהּ, 'צָפָה הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא מֶה הָיָה לָבֵן עֲתִיד לַעֲשׂוֹת לוֹ לִיעֲקֹב, וְהָיָה צָר
 צוּרָה בַּיּוֹצֵא בָּהּ. אִם-כֹּה אָמַר אֵין כְּתִיב כָּאן, אֵלֶּא אִם-כֹּה
 יֹאמֵר. 'כִּי רָאִיתִי אֶת כָּל-אֲשֶׁר לָבֵן עָשָׂה לָךְ אֵין כְּתִיב
 כָּאן, אֵלֶּא אֶת כָּל-אֲשֶׁר לָבֵן עָשָׂה לָךְ.

וּמִנֵּין שֶׁעָבַד יַעֲקֹב אֲבִינוּ לְלָבֵן בְּאֱמוּנָה אֵף לְאַחֵר שִׁרְמָה
 אוֹתוֹ? שְׁנֵאֲמַר, 'וַיַּעֲבֹד עָמּוּ עוֹד שְׁבַע-שָׁנִים אַחֲרוֹת. וְאָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָּהּ, 'מֶהוּ עוֹד? בְּנוֹהֵג שְׁבַע-עוֹלָם, פּוֹעֵל
 עוֹשֶׂה עִם בַּעַל-הַפִּית שְׁתֵּים שְׁלֹשׁ שָׁעוֹת בְּאֱמוּנָה. אֲבָל יַעֲקֹב
 אֲבִינוּ, מֶה הִרְאֵנוּנוֹת שְׁלֵמוֹת, אֵף הָאֲחֵרוֹנוֹת שְׁלֵמוֹת. מֶה
 הִרְאֵנוּנוֹת בְּאֱמוּנָה, אֵף הָאֲחֵרוֹנוֹת בְּאֱמוּנָה, וְאֵף-עַל-פִּי
 שְׁבַרְמָאוֹת בָּא עָלָיו. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָּהּ, 'יֵהִי
 מָמוֹן חֲבִירָה חֲבִיב עֲלֶיָּה כְּשֶׁלָּהּ. וּכְבֹּר מְצִינוּ, 'שֶׁהַתּוֹרָה חֲסָה

1 שְׁמוּאֵל א יז כח 2 תְּהִלִּים עח עא 3 יִשְׁעִיָּה נה ג 4 שְׁם טו ה 5 בְּרַאשִׁית לא מ
 6 שְׁם שְׁם לט 7 שְׁם שְׁם ח 8 בְּרַאשִׁית רבא עד ב 9 בְּרַאשִׁית לא יב 10 שְׁם כט ל
 11 בְּרַאשִׁית רבא ע יח 12 אֲבוֹת ב יב 13 רַאשִׁי-הַשָּׁנָה כז א, יוֹמָא לט א

על ממונן של ישראל. למדתה תורה דרך-ארץ, שיהא כל אחד ואחד מישראל חס על ממונו חבירו כדרך שהוא חס על ממונו. ואמר חכם אחד, ¹בגיא-אדם, שאילו מאליהם שיחון אתכם האמונה, כי האמונה ראש התורה. ובקשו ממנו השלוח, כי היא הגדולה שבנעימות. בקשוה בעולם הזה, ובקשוה לעולם הבא. ודי באמונה עשר, ובכבודה עסק. ואמר אחר, ²באמונה, תעמוד האחנה.

בני, באו וראו כמה גדול כח הנאמנות, שבמקום שבועלי אמנה עומדין, אפילו מלאכי-השרת אין זוכין לה. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ³אין ישיבה למעלה, שנאמר, ⁴ורגליהם רגל ישרה, אין להן קפיצין. ⁵קרבת על-חד מן קאמאי - קימאי. ⁶שרפים עמדים ממעל לו. ⁷וכל-צבא השמים עמדים עליו. ⁸ונתתי לה מהלכים בין העמדים האלה. ואילו בבעלי-אמנה כתיב, ⁹לשבת עמדי.

בני, התחברו לבעלי-אמונה ורדפו אחריהם, והיו מתאבקים בעפר רגליהם, כי הנאמנות היא ההצלחה הגלויה ותפארת כל משכיל. וכתוב בחותם פרפארוס הפילוסוף, ¹⁰מי שתדבק בו האמונה, ידבק בו רצון בגיא-האדם. ואמר חכם אחד, ¹¹אין דבר גדול מן האמונה. וקצת בגיא-אדם סובלים הפגעים יותר מקצתם והריש והחלי והפחד, ודע כי כל אלה, משערי האמונה. ואמר אחר, אין בטוח בנאמן.

בני, אל תהי מעלת האמונה קלה בעיניכם, שהרי החזיקו בה אבות-העולם. באברהם כתיב, ¹²והאמן ביי ויחשבה לו צדקה. וביצחק כתיב, ¹³ויזרע יצחק בארץ ההיא וימצא בשנה ההיא מאה שערים ויברכהו יי. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹⁴למה מדדו? כדי לעשרן. ובתרומות ומעשרות מצינו אמונה, כענין שנאמר, ¹⁵והיה אמונת עתה חסן ישועת וגו', ופרשו

1 מב ר"הפנינים וי 2 מוס"פ א י 3 בראשית רבא סה יז 4 יחזקאל א ז 5 דניאל א טו
6 ישעיה ו ב 7 מלכים א כב יט 8 זכריה ג ז 9 תהלים קא ו 10 מוס"פ א ה 11
11 מבחר-הפנינים ו ה 12 בראשית טו ו 13 שם כו יב 14 רש"י שם 15 ישעיה לג ו

חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָהּ, ¹אֱמוּנָת, זֶה סֵדֶר זִרְעִים, ²שֶׁהָאֱמוּנָה
הַתּוֹרָה לְאָדָם לְתָרוֹם וּלְעָשׂר תְּבוּאָתוֹ וּפְרוֹתָיו בְּלִי עֲדוּת
וּרְאִיָּה אַחֲרָת. וּבִיַּעֲקֹב כְּתִיב, ³תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב וְגו'. וְעוֹד
אָמְרוּ, ⁴כִּי מִי שֵׁשׁ לוֹ מָה יֵאָכֵל הַיּוֹם וְאָמַר מָה אֵכֵל לְמָחָר,
הָרִי זֶה מַחְסֵר אֱמוּנָה. מִי שֶׁבָּרָא הַיּוֹם, בָּרָא פְּרִנָּסָתוֹ.

בְּנֵי, הֵווּ זֶה־יֵרִין לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתְּכֶם בְּאֱמוּנָה. וְכָל מַעֲשֵׂיכֶם
הַרוּחָנִיִּים וְהַגּוֹפָנִיִּים, יִהְיוּ בְּאֱמוּנָה וּבִישׁוּר, כְּדֵי שֶׁתִּתְּבָרְכוּ
מִפִּי הָאֵל וּמִפִּי הַבְּרִיּוֹת. כִּי בַעֲשׂוֹת הָאָדָם הַפֶּה הָאֱמוּנָה,
מְצִינֵנוּ בּוֹ קִלְקָלָה, כַּעֲנָנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵אֲרוּר עֹשֶׂה מְלָאכָת יי רְמִיָּה.
וּמִכָּלֵל אֲרוּר, אֵתָּה שׁוֹמֵעַ בְּרוּךְ. וְאָמַר חֲכָם אֶחָד, ⁶רְאוּי מִבְּנֵי
אָדָם לִהְיוֹת מְשֻׁבָּח, מִי שֶׁגִּדְּלָה תְּשׁוּבָתוֹ בְּקִנּוּת הַחֶסֶד וְהָאֱמוּנָה.
⁷גִּדְּלָה הִיא הָאֱמוּנָה. שֶׁכֵּל זֶמַן שֶׁהַבְּרִיּוֹת נוֹשְׂאִין וְנוֹתְנִין
זֶה עִם זֶה בְּאֱמוּנָה, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה עֲמָהֶן צִדְקָה
מִן הַשָּׁמַיִם, וּמּוֹרִיד לָהֶם גֶּשֶׁמִּי בְּרָכָה וְטַלְלֵי רִצּוֹן בְּעֵתָם,
כַּעֲנָנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸אֶמֶת מֵאֶרֶץ תִּצְמַח וְצִדֵּק מִשָּׁמַיִם נִשְׁקָף.
וְלֹא עוֹד אֵלָּא, שֶׁהַעוֹלָם מִתְקַיֵּם בְּזִכּוּת בַּעֲלֵי-אֱמוּנָה. שֶׁכֵּן
אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָהּ, ⁹עַל שֶׁלִּשָּׁה דְּבָרִים הַעוֹלָם
עוֹמֵד, עַל הַדִּין וְעַל הָאֱמֶת וְעַל הַשְּׁלוֹם, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁰אֶמֶת
וּמִשְׁפָּט שְׁלוֹם שֶׁפָּטוּ בְּשַׁעֲרֵיכֶם.

וּמָה הִיא הָאֱמוּנָה? תַּחֲלֵת הָאֱמוּנָה, שִׁיבְטָח הָאָדָם
בְּאֵלֵהֶם, וְלֹא יִירָא מִשׁוֹם דְּבָר, וְיִרְצָה בַּגּוֹזֵר הַמְּקוֹם, וְיִמְסֹר
עַצְמוֹ וּנְפִשׁוֹ אֵלָיו, וְשִׁיחֶיהָ מִשָּׂאוֹ וּמִתְּנוֹ וּדְבָרָיו כָּלָם בְּאֱמוּנָה
וּבִישׁוּר, וְיֹאמַר עַל הֵן הֵן וְעַל לָאוּ לָאוּ, וְאִינוּ אֵץ לְהַעֲשִׂיר,
אֵלָּא שֶׁבִטְחוֹנוֹ בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכָל עֲנִיָּהוּ, כַּעֲנָנִין שֶׁנֶּאֱמַר,
¹¹בִּטָּח בִּי וַעֲשֵׂה-טוֹב שְׁכֵן-אֶרֶץ וּרְעָה אֱמוּנָה. וּמָה שִׁיבְטִית,
יָקִים בִּיקְלָתוֹ.

וּמִסְעִיפֵי הַמִּדָּה הַמְּשֻׁבָּחַת הַזֹּאת, יוֹצֵא הַצִּדֵּק, שִׁיחֶיו

1 שבת לא א	2 רש"י (שם)	3 מיכה ז כ	4 תנחומא בשלח כ	5 ירמיה כח י
6 מוסיף ב כ	7 תענית ח א	8 תהלים פה יב	9 אבות א יח	10 זכריה ח טז
11 תהלים לו ג				

כֹּל מִשְׁקָלוֹתָיו שֶׁל אָדָם וְכֹל מְדוּתָיו, צֶדֶק, כְּעִנְיָן שְׁנֵאֲמָר, 'מֵאֲזֵנֵי צֶדֶק אֲבִנִי-צֶדֶק אֵיפֶת צֶדֶק וְהֵינן צֶדֶק יְהִיָּה לָכֶם. וְכֹל דְּבָרָיו וְעִנְיָנָיו, מִתְקַנִּים וּמִסְדָּרִים עַל פִּי הַצֶּדֶק, וְאֵינוֹ מִבְקֵשׁ שׁוּם מַעֲלָה וְיִתְרוֹן עַל בְּנֵי-אָדָם. וְאוֹמֵר, כִּי פָרִי הַנֶּאֱמָנוֹת, הָעֶשֶׂר. ² וּפָרִי הַכַּחַשׁ, הָרִישׁ וְהַעֲלִי. וְדָבָר נִמְנָע הוּא שִׁיְהִיָּה הַנֶּאֱמָן עָנִי וְהַמְכַחֵשׁ עֲשִׂיר. וְדַעוּ בְּנֵי, כִּי הַנֶּאֱמָן, יַעֲלֶהוּ הָאֵל אֶל הַמַּעֲלֹת הָרְמוֹת וְלִמְשַׁבֵּת הַשָּׁרִים וְהַמְלָכִים. בְּנֵי, הַדְּבָקוֹ בַּנֶּאֱמָנוֹת וּבַצֶּדֶק, כִּי ³ הָאֱמוּנָה וְהַצֶּדֶק תּוֹקְדוֹת הַנְּדִיבוֹת וְהַחֲסֵד. ⁴ וְאָמַר חָכָם אֶחָד, מִי שֶׁבָּחַר בַּצֶּדֶק לְמַעוֹז, יִכְנָעוּ לוֹ בְּנֵי-אָדָם בְּעַל-כֹּרֶחַם.

וְצָרִיךְ לוֹ לֵאמֹר לְנִהוּג עֲצָמוֹ בַּאֲמוּנָה וּבַצֶּדֶק אֲפִילוֹ בַּדְּבָרִים בְּעֶלְמָא שְׁנוֹהֵג עִם חֲבֵרוֹ. שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָּה, ⁵ מָה תִּלְמִיד לֹוֹמֵר, 'אֵיפֶת צֶדֶק וְהֵינן צֶדֶק יְהִיָּה לָכֶם, וְהֵלֵא הֵינן בְּכָלֹל אֵיפָה הִיא? אֵלֶּא, שִׁיְהִיָּה הֵן שִׁלָּה צֶדֶק וְלֹאוֹ שִׁלָּה צֶדֶק. וְעוֹד אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָּה, ⁶ כֹּל הַנוֹשֵׂא וְנוֹתֵן בַּדְּבָרִים, אֵין מוֹסְרִין אוֹתוֹ לְמִי-שֶׁפָּרַע*. אֲבָל אָמְרוּ חֲכָמִים, ⁷ כֹּל הַמְבַטֵּל אֶת דְּבָרָיו, אֵין רוּחַ חֲכָמִים נוֹחֶה הֵימָנּוּ. וְשֵׁמָּה תֹאמַר, בְּמָה שְׂמוּצִיא בִשְׁפָתָיו בְּלֶכֶד צָרִיךְ לוֹ לֵאמֹר לְהִיּוֹת נֶאֱמָן, אֲבָל בְּמָה שֶׁמַּחֲשֵׁב בְּלִבּוֹ אֵין בְּכָךְ כָּלוּם — הָרִי כָּכָר נֹאמֵר, ⁸ הוֹלֵךְ תָּמִים וּפְעֵל צֶדֶק וְדָבָר אֱמֶת בְּלִבּוֹ. וְכֵן מְצִינוּ בְּרַב סִפְרָא, ⁹ שִׁיְהִיָּה לוֹ חֲמוּר לְמַכּוּר, וְכֹא אָדָם אֶחָד לְקִנּוּתוֹ וְאָמַר לוֹ תִּגְהֹו לִי בְּכָךְ וְכָךְ מַעוֹת. וְאוֹתָהּ שְׁעָה, הָיָה רַב סִפְרָא קוֹרֵא קְרִית-שְׂמַע, וְלֹא הִשִּׁיבוֹ. וּכְסָבוֹר אוֹתוֹ-הָאִישׁ, שֶׁלֹא הָיָה בְּדַעְתּוֹ שֶׁל רַב סִפְרָא לָתֵן לוֹ הַחֲמוּר בְּאוֹתָן הַדָּמִים שֶׁאָמַר לוֹ, וְלִפְיָכֶךָ לֹא הִשִּׁיבוֹ. וְהוֹסִיף לוֹ עַל דְּמִיו. וְאַחֲרֵי שֶׁסִּיִּים רַב סִפְרָא אֶת תַּפְלָתוֹ, אָמַר לְאוֹתוֹ-הָאִישׁ,

1 ויקרא יט לו 2 על פי מדרש תהלים ז יא 3 מבחר-הפנינים לג 4 שם שם א
5 בבא מציעא מט א 6 ירושלמי בבא מציעא צ ב, יב ב 7 תוספתא בבא מציעא פרק ג
8 תהלים טו ב 9 מכות כד א, ורש"י שם בשם השאלות
* כלומר, אינו בקללת "מי שפרע מאנשי דור המבול ודור הפלגה הוא ימרע ממי שאינו עומד בדבוריו"

משעה שאמרתי לי תנהו לי בכך וכך מעות, גמרתי בלבי לתנו לך. ומה שהוספת אחרי-כן, איני רוצה אותם. ושםא תאמר, הריני נוהג באמונה עם ישראל, לפי שהוא נוהג עמי באהבה, אבל עם הגוי אין בכך כלום – כבר אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹גזל-גוי, אסור.

וכן אם הגוי סומך על אמונתך בין בדברים בין במקח וממכר, צריך אתה לנהוג עמו באמונה ובצדק, כדי שיתקדש שם-שמים על ידך. תנא דבי-אליהו, ²בארבעה דברים העולם מתעלם, מתוך צדקה, ומתוך הדין, ומתוך האמת, ומתוך השלום. בא אדם אחד ואמר לי, רבי, מעשה היה בי שמכרתי לגוי ארבעה כורים של תמרים ומדדתי לו בבית אפל מחצה על מחצה. ואמר לי, אתה והאלהים אשר בשמים יודע על מדה שאתה מודד לי. מתוך שמדדתי לו, חסרתיו שלש סאין של תמרים. לאחר מכאן, נטלתי את המעות ולקחתי בהן כד אחד של שמן והנחתיו במקום שמדדתי התמרים לגוי. נקבע הכד, ונשפך השמן והלך לו. אמרתי לו, בני, הכתוב אומר, ³לֹא-תַעֲשֶׂק אֶת-רֵעֶךָ וְגו'. רעה הרי הוא באחיקה, ואחיקה הרי הוא ברעה. הא למדת, שגזל הגוי, גזל, ואין צריך לומר של את. לךך היה אבא אליהו שונה, ⁴לעולם יהא אדם ירא-שמים בסתר, ומודה על האמת, ודובר אמת בלבבו. שכל מי שנושא ונותן עם חברו באמונה, הרי הוא מודה בהקדוש-ברוך-הוא שהוא אמת. וכל המכחש בחברו, הרי הוא מכחש בהקדוש-ברוך-הוא, שנאמר, ⁵אין יי ראה אתנו עוב יי את-הארץ.

בני, אם נתמניתם פרנסין על הצבור להוציא ממון על דבר ידוע או על כל עניניהם, עשו מלאכתכם באמונה. ואף-על-פי שמחזיקים אתכם לנאמנים, אל תתפארו

בַּעֲצָמְכֶם לֹאמַר, אֲלֵמָּלָא שְׁמַחְזִיקִין אוֹתָנוּ נְאֻמָּנִים, דָּא הִיוּ
מִמֵּנִין אוֹתָנוּ עַל צָרְכֵיהֶן וְלֹא נִבְּוֹא עִמָּהֶן לְחֻשְׁבוֹן, אֲלֵא
תִּבְּוֹאוּ עִמָּהֶן לְחֻשְׁבוֹן וְלֹא תִתְּבִישׁוּ. מִי לָנוּ נְאֻמָּן יוֹתֵר מִמֶּשֶׁה
רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם שֶׁכָּתוּב בּוֹ ¹בְּכָל-בֵּיתִי נְאֻמָּן הוּא, וְאַף-
עַל-פִּי-כֵן כְּשֶׁגָּמַר מִלֵּאכֶת הַמִּשְׁכָּן, ²אָמַר לָהֶן לְיִשְׂרָאֵל,
בּוֹאוּ וְנַעֲשֶׂה הַחֻשְׁבוֹן לְפָנֵינוּ. נִתְּכַנְסוּ כָּל יִשְׂרָאֵל אֲצִלּוֹ וְאָמַר
לָהֶן מֹשֶׁה, ³אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הַעֲדָת אֲשֶׁר פָּקַד עַל-
פִּי מֹשֶׁה וְגו', כֹּה וְכֹךְ יֵצֵא עַל הַמִּשְׁכָּן. עִם כֵּשֶׁהוּא יוֹשֵׁב
וּמִחֻשָּׁב, שֹׁכֵחַ אֵלֶּף וְשֹׁבֵעַ מֵאוֹת וְחֻמֶּשֶׁה וְשִׁבְעִים שֶׁקֵּל שֶׁעָשָׂה
וְיָוִים לְעִמּוּדִים. הִתְחִיל יוֹשֵׁב וְתוֹהֵא, אָמַר, עֲכָשִׁיו יֹאמְרוּ
יִשְׂרָאֵל, מֹשֶׁה נִטְלָן לְעַצְמוֹ. הָאִיר הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת
עֵינָיו וַרְאָה אוֹתָן עֹשִׂיִין וְיָוִין לְעִמּוּדִים. אָמַר, ⁴וְאַתָּה-הָאֵלֶּף
וְשֹׁבֵעַ הַמֵּאוֹת וְחֻמֶּשֶׁה וְשִׁבְעִים עָשָׂה וְיָוִים לְעִמּוּדִים וְגו'. בְּאוֹתָהּ
שָׁעָה, נִתְּכַנְסוּ יִשְׂרָאֵל עַל מִלֵּאכֶת הַמִּשְׁכָּן. וּמֵהוּ מִשְׁכַּן הַעֲדָת ?
אָמַר לָהֶן מֹשֶׁה, הֵרִי אֹתָם מְעִידִין עָלֵי מִמָּה שָּׂאֵנִי נוֹתֵן לָכֶם אֶת
הַחֻשְׁבוֹן. וְאַף-עַל-פִּי שֶׁלֹּא הִצְרִיךְ מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם
לְעֲשׂוֹת חֻשְׁבוֹן עִם יִשְׂרָאֵל, לְמַד דֶּרֶךְ אֲרִץ, שֶׁכָּל מִי שֶׁנִּתְּמַנֶּה
עַל הַצִּבּוֹר, יַעֲשֶׂה הַחֻשְׁבוֹן עִם הַצִּבּוֹר, כְּדִי לְהוֹצִיא אֶת עַצְמוֹ
מִן הַחֲשָׁד, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵וְהֵייתֶם נִקִּים מִי וּמִיִּשְׂרָאֵל. וְאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁶אַף-עַל-פִּי שֶׁיֵּשׁ לוֹ לְאָדָם גּוֹבֵר
נְאֻמָּן בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, יִצּוֹר וְיִמְנֶה, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷וְיִהִי כִּרְאוֹתָם כִּי-
רַב הַכֶּסֶף בְּאֵרוֹן וַיַּעַל סֹפֶר הַמֶּלֶךְ וְהִכְהִין הַגָּדוֹל וַיִּצְרוּ וַיִּמְנוּ
אֶת-הַכֶּסֶף הַנִּמְצָא בֵּית-יִי.

וְדַעוּ לָכֶם בְּנֵי, כִּי מִן הָאֱמוּנָה, תִּנְלַד הַסִּבֵּל, שְׂסוּבֵל
מֵאַהֲבָה כָּל מֵה שִׁיגְזוֹר הַבּוֹרָא עָלֵינוּ הֵן טוֹב הֵן רָע, וְסוּבֵל
בַּעֲצָמוֹ מִכָּל מֵה שֶׁאִסֵּר הַבּוֹרָא עָלֵינוּ, וּמֵאֲמִין בּוֹ שִׁישְׁלָם לוֹ
שְׁכָרוֹ לְעֵתִיד לָבוֹא. כִּמוֹ שֶׁאָמַר חָכָם אֶחָד, ⁸הַסִּבֵּל שְׁנֵי

1 במדבר יב ז 2 שמות רבא פרשה נא ד 3 שמות לח כא 4 שם שם כח
5 במדבר לב כב 6 בבא בתרא ט א 7 מלכים ב יב יא 8 מבחר-הפנינים ט ג

מינין, סבל הצרות, והסבל במה שאסר הבורא עליה. ואמר, 'הזכרון, שני מינין. זכרון הסבל בעת הפגע, וטוב ממנו זכרון הבורא במה שאסר עליה להיות מבדיל בינה לבינו. בני, אם בא לכם שום פגע, יהיה הסבל מזמן ותדחו אותו בסבל, ותנו הודאה לבורא במה שגזר עליכם, כי ²הסבל הוא העשר הגדול. ואמר חכם אחד, מי שיגביר הסבל בעת צרתו, יגיע אל חפצו מרום לבבו.

בני, אם תתגבר עליכם תאותכם, תכניעוה בסבל, כי הסבל, ממדות החסידים. וכל מי שהוא סביל, יהיה אדון. ואם יסבול היום דבר אחד מן האנשים, סוף שיסבילו ממנו האנשים דברים רבים.

וממדת הסבל, אם יחרפוהו בני-אדם ויגדפו אותו, שלא יענה אותם דבר. וכל-שכן אם יכו אותו ומתגבר בעצמו וסובל, שהיא ממדת החסידים ויראי-האל. ואמר חכם אחד, הסבל מר, ומעביר מבצקיו הנזק.

בני, אם לא תוכלו להנכם מאויביכם, אם לא יגיע אליכם נזק, טוב שתסבילו ולא תתנקמו, משתנקמו ותתנזקו. כמו ⁵שאמר חכם אחד, אין למי שאין לו יכולת טוב מן הסבל. ⁶ואמר, מי ששם הסבל תכליתו, יגיעהו הסבל אל חפצו.

אשריהן בעלי אמונה, שזוכין להן ולכל העולם כלו באמונתן, כענין שנאמר, ⁷שוטטו בחוצות ירושלים וראו-נא ודעו ובקשו ברחובותיה אם-תמצאו איש אם-יש עשה משפט מבקש אמונה ואסלח לה. ולא עוד אלא, שזוכה לחיים בעולם-הזה ולעולם-הבא, שנאמר, ⁸בחקותי הליך ומשפטי שמר לעשות אמת צדיק הוא חיה יחיה נאם אדני אלהים. חיה בעולם-הזה, יחיה לעולם-הבא.

1 מבחר-הפנינים ט ד 2 שם שם יג 3 שם שם יז 4 שם שם כ 5 שם שם טו
6 שם שם יט 7 ירמיה ה א 8 יחזקאל יח ט

לכן בָּנִי, הוּא זְהִירִין בְּמַעֲלַת הַמָּדָה הַזֹּאת, כְּדִי שְׁתִּירְשׁוּ
חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה וְתִגְדְּלוּ חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. וְהַאֲלֹהִים יַצְלִיחֲנוּ
בָּהּ בְּרַחֲמָיו הַרְבִּים.

ואחרי אשר הגענו עד כאן לספר בשבח האמונה ובעליה, נספר בגנות
הגנבה והגזל ובעליהן, כדי להביאם למדת הנאמנות, בעזרת שדי.

דעו בָּנִי, כִּי מִדַּת הַגָּזֵל וְהַגְּנוּבָה מְדָה מְשַׁקְצָת וּשְׁנוּאָה
מְאֹד לִפְנֵי הַמָּקוֹם, כַּעֲנִין שְׁנֹאמֵר, ¹כִּי-אֲנִי יי אֶהֱבֶה מִשְׁפָּט
שְׁנֵא גֹזֵל בְּעוֹלָה. שְׂכָר זֶמֶן שְׂאָדָם מִקְרִיב קֶרְבָּן מִן הַגָּזֵל,
לֹא יֵשֶׁה שְׂאִינוּ עוֹלָה לוֹ לְרָצוֹן, אֲלֹא שְׂמֵלֶמֶד עָלָיו קִטְגוּרִיא
לִפְנֵי הַמָּקוֹם. שְׂכָר אֲמָרו חֲכָמִינוּ וְכְרוֹנָם לְבָרְכָה, ²לְיוֹרֵב
הַגָּזוֹל וְהַיָּבֵשׁ, פָּסוּל. מְשָׁלו חֲכָמִינוּ וְכְרוֹנָם לְבָרְכָה בְּאַגְדָּה
³לְמָה הַדְּבָר דּוּמָה? לְדַסְטִים שֶׁהִיא יוֹשֵׁב בְּפֶרֶשֶׁת דְּרָכִים
וּמְלַסְטִים אֶת הַבְּרִיּוֹת. פָּעַם אַחַת, עָבַר מֶשֶׁם שְׁלֹחֹו שֶׁל מֶלֶךְ
שֶׁהִיא הַמֶּלֶךְ שוֹלְחֹו לְגִבּוֹת מִסִּי מִמָּקוֹם אֲחֵר, וְקָם עָלָיו הַלְּדַסְטִים
הַזֶּה וְלָקַח מִמֶּנּוּ כָּל מָה שֶׁהִיא לוֹ. לְיָמִים, נִתְּפַס אוֹתוֹ הַלְּדַסְטִים
וְנִתַּן בְּבֵית-הַסֵּהֶר. שָׁמַע עָלָיו אוֹתוֹ-הַשְּׁלִיחַ שֶׁל מֶלֶךְ וּבָא
אֲצִלּוֹ וְאָמַר לוֹ, אִם אַתָּה נוֹתֵן לִי כָּל מָה שֶׁלָּקַחְתָּ מִמֶּנִּי, אֶלְמַד
עָלֶיךָ זְכוּת לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. אָמַר לוֹ, אֵין לִי מֶהֱם כִּי אִם זֶה
הַמִּלְבוּשׁ שֶׁהִיא מִן הַמֶּלֶךְ. וְנִתְּנָו לוֹ. אָמַר לוֹ, לְמַחֵר בְּשִׁתְצָא
לְדִין וְיֹאמַר לָךְ הַמֶּלֶךְ יֵשׁ לָךְ אָדָם שֶׁיִּלְמַד עָלֶיךָ זְכוּת, תֹּאמַר
יֵשׁ לִי אִישׁ פְּלוֹנִי, וְהַמֶּלֶךְ יִשְׁלַח וְיִקְרָאנִי וְאֶלְמַד עָלֶיךָ
זְכוּת. לְמַחֵר, כִּשְׁהִיא הוֹלֵךְ לְדִין, אָמַר לוֹ הַמֶּלֶךְ, כָּלוּם יֵשׁ
לָךְ אָדָם שֶׁיִּלְמַד עָלֶיךָ זְכוּת? אָמַר לוֹ, אִישׁ פְּלוֹנִי. שְׁלַח
הַמֶּלֶךְ בְּשִׁבִּילֹו וְאָמַר לוֹ, מָה אַתָּה יוֹדֵעַ זְכוּת בְּזֶה הָאִישׁ?
אָמַר לוֹ, יוֹדֵעַ [אֲנִי] שֶׁבִּשְׁעָה שֶׁשְׁלַחְתָּ אוֹתִי לְגִבּוֹת הַמִּסִּי מִמָּקוֹם
פְּלוֹנִי, קָם עָלָי וְלָקַח כָּל מָה שֶׁהִיא לִי, וְהָרִי זֶה הַמִּלְבוּשׁ
שֶׁהִחְזִיר לִי, יַעֲרִיד עָלָיו. הַתְּחִילֹו הַכֹּל אוֹמְרִים, אוֹי לוֹ לָזֶה,

שנעשה סגורו קטגורו. כך אדם לוקח לולב כדי לזפות בו. ואם היה הלולב גזול, הוא צונח לפני המקום ואומר, גזול אני, חמוס אני. ומלאכי-השרת אומרים, אוי לו לזה, שנעשה סגורו קטגורו.

בני, בואו וראו כמה קשה מדת הגזל, שהרי הקישו הכתוב לעברות חמורות שבתורה, כענין שנאמר, 'והייתי עד ממחר במכשפים ובמנאפים ובנשפעים לשקר ובעשקי שכר-שכיר אלמנה ויתום ומטי-גר ולא יראוני. לךך משה מזהיר את ישראל, ² לא תגנבו ולא תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו. ³ שכל הגונב או גוזל דבר מחברו, הוא מכחש ואומר לו, לא גנבתי ולא גזלתי לך דבר, והנה מביאו לבית-דין וטוען עמו (כמו) שגנב או גזל ממנו דבר פלוני, והוא משקר בבית-דין ואומר, לא היו דברים מעולם, והנה משביעו ואומר, משביעה אני אם [לא] גנבת או גזלת ממני כך וכה, והוא עונה אחריו אמן, ונמצא עובר על ⁴ ולא תשבעו בשמי לשקר. ולכשיתפרסם הדבר שהוא גנב אותו-הדבר או גזלו, הרי נתחלל שם-שמים על ידו ועבר על ⁵ וחללת את-שם אלהיך. אוי להן לבריות שגונבין וגוזלין וחומסין ממון חבריהם ומרבין נכסים מממון שאינו שלהן. ועליהן הנביא צונח ואומר, ⁶ הוי המרבה לא-לו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶ כל הגוזל את חברו שנה פרוטה, מעלה עליו הכתוב כאלו הרגו, שנאמר, ⁷ כן ארחות כל-בצע בצע את-נפש בעליו יקח. ולא עוד אלא שהקדוש-ברוך-הוא גובה נפשות מן הגזלן, שנאמר, ⁸ וקבע את-קבציהם נפש. וכן מצינו ⁹ בדור המבול שלא נתחתם גזר-דין אלא בשביל הגזל, כענין שנאמר, ¹⁰ כי-מלאה הארץ חמס מפניהם. ואמר חכם אחד, ¹¹ אין דבר ממהר לאבד הטובות כמו השקידה לעשות עול.

1 מלאכי ג ה 2 ויקרא יט יא 3 מסיקתא רבתי כא, מפרא ויקרא (שם) 4 ויקרא יט יב
5 הברק ב ו 6 בבא קמא קט א, ויקרא רבא כב ג 7 משלי א יט 8 שם כב כג
9 סנהדרין קא א 10 בראשית ו יג 11 מוטה"פ א י 67

בְּנִי, צֹאוּ וִירְאוּ בְּמַה קָשָׁה גִּזְלָן שֶׁל בְּרִיּוֹת לִפְנֵי הַמָּקוֹם,
שֶׁהָרִי הַחֲמִיר בְּגִזְלוֹ שֶׁל הַדְּיוּט יוֹתֵר מִשֶּׁל הַקֹּדֶשׁ. שֶׁבְּגִזְלוֹ
שֶׁל הַקֹּדֶשׁ כְּתִיב, וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן-הַקֹּדֶשׁ יִשְׁלֹם וְאֵת-
חֲמִישְׁתּוֹ יוֹסֵף עֲצָיו. וְאֵלּוֹ בְּגִזְלוֹ שֶׁל הַדְּיוּט כְּתִיב, וְנִחְמַשְׁתִּיו
יֹסֵף עֲצָיו, ³חֲמִישֵׁיּוֹת הִרְבָּה. שֶׁכֵּל מַה שֶּׁהוּא כּוֹפֵר וְחוֹזֵר וְכוֹפֵר,
מוֹסִיף חֲמֵשׁ עַל חֲמֵשׁ. וְעוֹד, בְּגִזְלוֹ שֶׁל הַקֹּדֶשׁ כְּתִיב, ¹וְאֵת
אֲשֶׁר חָטָא מִן-הַקֹּדֶשׁ יִשְׁלֹם, וְאִין בּוֹ לֹא תִשְׁלּוּמֵי-כֶּפֶל וְלֹא
תִשְׁלּוּמֵי אַרְבָּעָה וְנִחְמָשָׁה. וְאֵלּוֹ בְּגִזְלוֹ שֶׁל הַדְּיוּט כְּתִיב, ²יִשְׁלֹם
שְׁנַיִם לָרֵעֵהוּ, ⁵וְלֹא שֶׁל הַקֹּדֶשׁ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָהּ,
⁶קָשָׁה גִּזְלַת הַדְּיוּט יוֹתֵר מִגִּזְלַת גְּבוּיָה, שֶׁזֶה הַקֹּדֶשׁ חָטָא לְמַעֲיָנָהּ,
וְזֶה הַקֹּדֶשׁ מַעֲיָנָהּ לְחָטָא. וְכֵן מְצִינוּ בְּעוֹלַת הָעוֹף שֶׁכְּתוּב
בּוֹ, ⁷וְהִסִּיר אֶת-מִרְאָתוֹ בְּנִצָּתָהּ, ⁸מִפְּנֵי שֶׁהָעוֹף הַזֶּה, פּוֹרֵחַ
בְּאֵוִיר, וְטָס בְּכָל הָעוֹלָם, וְאוֹכֵל מִכָּל צֶד גִּזְלוֹת וְנִחְמָסִים.
אָמַר הַקֹּדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּאֵיל וְהַנֶּפֶק הַזֶּה מֵלֵא גִזְלוֹת וְנִחְמָסִים,
אֵל יִקְרַב לְגַבִּי הַמְּזוּבָח. לִכְךָ נֵאֱמַר, ⁷וְהִסִּיר אֶת-מִרְאָתוֹ בְּנִצָּתָהּ.
אֲבָל בְּהִמָּה שֶׁאוֹכֵלָת עַל אֲבוֹס בְּעֲלִיָּה וְאִינָה אוֹכֵלָת מִכָּל
צֶד הַגִּזְלוֹת וְהַנִּחְמָסִין, מִקְרִיבָהּ כָּלֶה, שֶׁנֵּאֱמַר, ⁹וְהִקְרִיב הַכֹּהֵן
אֶת-הַכֹּל וְהַקֹּטִיר הַמְּזוּבָחָה.

הֲלֹא תִרְאוּ בְּנִי בְּמַה קָשָׁה מִדַּת הַגִּזְלָה לִפְנֵי הַמָּקוֹם,
שֶׁהוּא רוֹאֶה אוֹתוֹ תָּמִיד לִפְנָיו וְאִינוּ שׁוֹכְחִים אוֹתוֹ. שֶׁכֵּן אָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָהּ, *שֶׁלֹּשָׁה אֵין הַפְּרָגוֹד נִנְעַל בְּפִנֵּיהֶן.
וְאֵלּוֹ הֵן, אוֹנָאָה, וְגִזְלָה, וְעִבּוּדָה-זָרָה. אוֹנָאָה, דְּכְתִיב, ¹⁰וְהִנֵּה
אֲדֹנִי נֹצֵב עַל-חוֹמַת אֲנָהּ. וְגִזְלָה, דְּכְתִיב, ¹¹חָמָס וְשׁוֹד יִשְׁמַע
בָּה עַל-פְּנֵי תָמִיד. וְעִבּוּדָה-זָרָה, דְּכְתִיב, ¹²הָעַם הַמִּכְעָסִים
אֹתִי עַל-פְּנֵי וְגו'. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָהּ, ¹³כֵּל מַה
שֶׁאָדָם גּוֹזֵל וְחוֹמָס בְּעוֹלָם הַזֶּה, אִינוּ יוֹצֵא מֵעוֹלָמוֹ עַד שֶׁאֲחֵרִים
בוֹזְזִין אוֹתוֹ, דְּכְתִיב, ¹⁴וַיֵּשׁ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפָּט. כָּשֶׁם שֶׁגִּזְלָה

1 ויקרא ה טו 2 שם שם כד 3 בבא קמא טו ב 4 שמות כב ח 5 מכילתא שם
6 בבא בתרא פח ב 7 ויקרא א טו 8 ויקרא רבא ג ד 9 ויקרא א יג 10 עמוס ו ז
11 ירמיה ו ז 12 ישעיה סה ג 13 מדרש משלי יג כא 14 משלי יג כג * בבא מציעא נט א

וְעָשָׂה מִמּוֹן בְּלֹא מִשְׁפָּט, כִּךְ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפָּט. וְלֹא עוֹד
 אֵלָּא, שֶׁהַחֲמָס עֲצָמוּ מַעֲיֵד בְּפָנָיו וְקָם עָלָיו לְשִׁבְט מִכָּהוּ.
 שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוּרֵנוּם לְבִרְכָּהּ בְּאַגְדָּה,¹ הַחֲמָס קָם לְמִטָּה-
 רָשָׁע. הַחֲמָס קָם! אֶתְמָהָא. חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, אֵינּוּ קָם. וְאִם קָם,
 לְמִטָּה-רָשָׁע, לְחִיּוּבוֹ שֶׁל רָשָׁע. כְּלוּמַר, לֵהוּיֹת לוֹ שִׁבְט מִכָּה.
 אוֹי לָהֶן לְגִזְלָנִין וְלַחֲמֻסָּנִין מִקּוֹל צַעֲקָתָן שֶׁל נִגְזָלִין
 וְשֶׁל נַחֲמָסִין שְׁעוֹלָה בְּאֻזְנֵי הַמָּקוֹם. שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
 וּזְכוּרֵנוּם לְבִרְכָּהּ בְּאַגְדָּה,² קָפִי שְׁפַעוֹלָם הִזָּה הָעֶשִׂיר אוֹכֵל
 אֶת הָעֶנִי, אֲבָל לְעֵתִיד לְבוֹא, הַקְדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא תוֹבְעוּ מִיָּדוֹ,
 שְׁנֹאֲמַר,³ מִשְׁד עֲנִיִּים מֵאֲנֻקַּת אֲבִיוֹנִים עֲתָה אָקוּם יֹאמַר יי',
 הִגִּיעַ הָעֵת שֶׁאֲתַבֵּעַ מִן הָעֶשִׂירִים צַעַר הָעֲנִיִּים וְשֹׁד וְאֲנֻקַּת
 אֲבִיוֹנִים שֶׁצַּעֲרָתָם אוֹתָם.

בְּנִי, פִּקְחוּ עֵינֵיכֶם וְתִבְנִינוּ עַל מַה שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוּרֵנוּם
 לְבִרְכָּהּ,⁴ עֶשְׂרִים וָאַרְבַּע חֲטָאוֹת סֹדֶר יְחֻזְקָאֵל, וּמִכְלָם לֹא
 חָתָם אֵלָּא עַל הַגִּזְלָה, שְׁנֹאֲמַר,⁵ וְהִנֵּה הַכִּיתִי כָפִי אֶל-בִּצְעָךְ.
 מַהוּ הַכִּיתִי כָפִי אֶל-בִּצְעָךְ? הַכְרַעְתִּי כַּף הַחֲמָס, כְּדִי לְהַכְרִיעַךְ
 לְכַף-חֻבּוּכָהּ. וְכֵן הִנְבִּיא מִכְרִיו וְצוּנָתוֹ,⁶ הוּי בָּצַע בָּצַע רַע
 לְבִיתוֹ לְשׁוֹם בְּמָרוֹם קִנּוּ לְהִנָּצֵל מִכַּף רַע.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוּרֵנוּם לְבִרְכָּהּ,⁷ קָשָׁה גִזְלָה הַנֶּאֱכָל שֶׁאִפִּילוֹ
 צָדִיק גָּמוּר אֵינּוּ יָכוֹל לְהַחֲזִירוֹ, שְׁנֹאֲמַר,⁸ בְּלִעְדֵי רֶק אֲשֶׁר
 אָכְלוּ הַנְּעָרִים וְחִלַּק הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִלְכוּ אִתִּי וְגוֹ'.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוּרֵנוּם לְבִרְכָּהּ בְּאַגְדָּה,⁹ קָשָׁה הוּא הַגִּזְלָה
 שֶׁשְׁנֵי גִדּוּלֵי-עוֹלָם צָרְכוּ לְהִתְנוּפֵחַ עָלָיו, וְאֵלּוּ הֵן, מִשָּׁה וּשְׁמוּאֵל.
 מִשָּׁה אָמַר,¹⁰ לֹא חָמוּר אֶקֶד מֵהֶם נִשְׁאֲתִי. וְכִי מַה הַנִּיחַ
 מִשָּׁה לְגַנְבִּין וְלַקְּפָחָנִין? אֵלָּא אָמַר מִשָּׁה, בְּשַׁעָה שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל
 מִתְנַדְנְדִּין מִמַּסָּע לְמַסָּע, לֹא אָמַרְתִּי לְאַחַד מֵהֶן טַל כְּלִי זֶה
 בַּדֶּרֶךְ, טַל כְּלִי זֶה עַל חֲמוּרָהּ. נִשְׁאֲתִי, טַעַנְתִּי, כָּמָה דְּתִימָא,

1 בראשית רבא לא א 2 יחזקאל ו יא 3 מדרש משלי יג כג 4 תהלים יב ו
 5 ויקרא רבא לג ג 6 יחזקאל כב יג 7 חבקוק ב ט 8 חולין פט א 9 בראשית יד כד
 10 מדרש שמאל יד ט 11 במדבר טז טו

וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-אִשְׁתּוֹ וְאֶת-בָּנָיו וַיֵּרָכֶם עַל-הַחֹמֶר. גְּדוֹלַת-הַדּוֹר בְּשָׁעָה שֶׁהוּא הוֹלֵךְ לַעֲשׂוֹת צָרְכֵי צְבוֹר, מִמִּי צָרִיךְ לְטוֹל אֶת הַחֹמֶר, לֹא מִשָּׁל צְבוֹר ? בָּרֵם הָכָא, וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-אִשְׁתּוֹ וְאֶת-בָּנָיו וְגו'.

וְכֵן שְׂמוּאֵל הַנָּבִיא אָמַר, ² אֶת-שׁוֹר מִי לְקַחְתִּי וַחֲמוֹר מִי לְקַחְתִּי וְאֶת-מִי עֲשַׁקְתִּי אֶת-מִי רְצוֹתִי. אָמַר לָהֶן שְׂמוּאֵל, כְּשֶׁאָמַר לִי הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא ³ עֲגָלָת בָּקָר תִּקַּח בִּיגְדָה, לֹא מִשָּׁל צְבוֹר הֵייתִי רוֹצֶה לְטוֹל ! אָלֹא, מִשָּׁלִי לְקַחְתִּי אוֹתָהּ. ² וַחֲמוֹר מִי לְקַחְתִּי, כְּשֶׁהֵייתִי מְסַבֵּב בְּעֵצֵרוֹת וְשׁוֹפֵט אֶת יִשְׂרָאֵל, מִשָּׁל מִי הִיָּה, וְכִי מִשְׁלָכֶם הִיָּה ? מִשָּׁלִי הִיָּה אוֹתוֹ-הַחֹמֶר. לֹא מִשְׁלָכֶם הִיָּה צָרִיךְ לְהִיּוֹת ? ² וְאֶת-מִי עֲשַׁקְתִּי אֶת-מִי רְצוֹתִי, מִי מִכֶּם שֶׁיָּבוֹא עִמִּי כְּפוֹעֵל וְלֹא נִתְּתִי לוֹ שְׁכָרוֹ ? בְּנִי, צֵאוּ וּרְאוּ כַּמָּה חֲמוֹרָה מִדַּת הַגִּזְלָה. שְׁאִפְלוּ הָאָדָם עוֹבֵד עֲבוֹדַת-זָרָה וְשׁוֹפֵךְ דָּמִים וּמַגְלֶה עֲרִיּוֹת, הַגִּזְלָה חֹמֶר כְּנֶגֶד כָּלָם, כְּעֵנִין שְׁנֵאמַר, ⁴ רְאִיתִי אֶת-אֲדֹנִי נֹצֵב עַל-הַמִּזְבֵּחַ וַיֹּאמֶר הֵךְ הַכֶּפֶתוֹר וַיִּרְעֲשׂוּ הַסָּפִים וּבִצְעָם בְּרֹאשׁ כָּלָם. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה בְּאֶגְדָה, ⁵ מִשָּׁל לְקַפָּה מְלֵאָה עֲוֹנוֹת, מִי מְקַטְרֵג בְּכָלָם ? גִּזְלָה. וּמִשָּׁלִי עוֹד מִשָּׁל, לְבִנְי-אָדָם שֶׁהָיוּ בָּהֶן עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת-זָרָה וְשׁוֹפְכֵי דָמִים וּמַגְלֵי עֲרִיּוֹת, הַגִּזְלָה חֹמֶר כְּנֶגֶד כָּלָם, שְׁנֵאמַר, ⁴ וּבִצְעָם בְּרֹאשׁ כָּלָם. כְּלוֹמַר, תַּחֲלִיל פְּרָעָנוּתָן יָבוֹא לָהֶם בְּשִׁבִּיל הַגִּזְלָה שְׁגוּזָלִין וְחוֹמְסִין זֶה מִזֶּה.

וּמִפְּנֵי-מָה הַחֲמִירָה תוֹרָה בַּגִּנְבָּה יוֹתֵר מִבִּגְזָלָן, שֶׁהַגִּנְבָּה מִשָּׁלֵם כֶּסֶף וְהַגִּזְלָן אֵינוֹ מִשָּׁלֵם כֶּסֶף ? ⁶ מִפְּנֵי שֶׁהַגִּזְלָן הַשְּׁוֹה כְּבוֹד עֶבֶד לְכְבוֹד קוֹנוֹ, וְהַגִּנְבָּה לֹא הַשְּׁוֹה כְּבוֹד עֶבֶד לְכְבוֹד קוֹנוֹ, שֶׁהָרִי עוֹשֶׂה עֵין הַעֲלִיּוֹנָה כְּאִלּוּ אֵינָה רוֹאֶה. וְשֵׁמָּה יֹאמַר אָדָם, מִכֵּינִן שְׂאֵנִי לֹא גוֹנֵב וְלֹא חוֹמֵס וְלֹא

1 שמות ד כ 2 שמואל א יב ג 3 שמואל א טו ב 4 עמוס ט א
5 ויקרא רבא לג ג 6 ובא קמא עט ב * פירוש ממונם, מלשון בצע כסף.

גוֹזֵל, מִתֵּר לִי לְחַדֵּק עִם הַגֵּנֵב בַּגִּנְכְּחוֹ, שֶׁהָרִי אֲנִי לֹא גִנְבְּתִי כְּלוּם – הָרִי כָּבֵד נֹאמֶר, יְחֻלֵּק עִם-גֵּנֵב שׁוֹנֵא נִפְשׁוֹ אֶלֶּה יִשְׁמַע וְלֹא יִגִּיד, שֶׁשׁוֹמֵעַ אֶת הַנִּגְזָל מִשְׂבִּיעַ אֶת הַגֵּנֵב בְּבֵית-הַפִּנְסָה בְּאֶלֶּה, וְעוֹנֶה אַחֲרָיו אָמֵן, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן לֹא יִגִּיד.¹ מִתְּלֹא מִתְּלִין, לָאוּ עֲכָבְרָא גֵנֵב, אֶלָּא חוֹרָא גֵנֵב.

וְכֵל מִי שֶׁהוּא לָהוּט אַחֵר הַגֵּנֵבָה וְהַגֹּזֵל, מֵאֲרֵה מִשְׁמַלְחַת בְּמִמוֹנוֹ וְאִפִּילוֹ בְּמֵה שֶׁבֶא לִידוֹ בְּהִתֵּר, שֶׁנֹּאמֶר, ² הִנֵּה יִחְבֹּל-אֶוֹן וְהָרָה עָמַל וְיִלְד שֶׁקֶר. וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁנוֹפֵל בְּגִיהֶנֶם, כְּעֶנְיֵן שֶׁנֹּאמֶר, ³ בּוֹר כָּרָה וַיִּחְפְּרֶהוּ וַיַּפֵּל בְּשַׁחַת יִפְעֵל.

וְכֶשֶׁם שֶׁאֲסוּר לוֹ לָאֵדֵם לְגֵנוֹב מִמוֹן חֲבֵרוֹ, כֵּךְ אֲסוּר לְגֵנוֹב דַּעְתּוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ. שֶׁאִף הַגֵּנֵב דַּעַת הַבְּרִיּוֹת, נִקְרָא גֵנֵב, שֶׁנֹּאמֶר, ⁴ וַיִּגְנֹב אֶבְשָׁלוֹם אֶת-לֵב אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה, ⁵ שֶׁגֵּנֵב שְׁלֹשׁ גִּנְבוֹת, לֵב אָבִיו, וְלֵב בֵּית-דִּין, וְלֵב יִשְׂרָאֵל. וְעוֹד אָמְרוּ, ⁶ שֶׁבַעָה גִנְבִּים הֵן, וְהֵרֵאשׁוֹן שֶׁבִּכְלֵן גֵּנֵב דַּעַת הַבְּרִיּוֹת. כִּיצַד? הַמְסַרֵּב בַּחֲבֵרוֹ לְאֶרְחוֹ וְאִין בְּלִבּוֹ לְקִרְוָתוֹ, וְהַמְרַבֵּה לוֹ בַּתְּקֻרְבָּת וַיּוֹדַע בּוֹ שֶׁאִינוֹ מְקַבֵּל, וְהַפּוֹתֵחַ לוֹ חֲבִיּוֹת הַמְּכֻרָּוֹת לְחֻנּוּנִי, וְהַמְּצוֹלֵל בַּמִּדּוֹת, וְהַמְּשַׁקֵּר בַּמִּשְׁקָלוֹת, וְהַמְּעַרֵּב אֶת הַגֵּרָה בַּתְּלָתּוֹ, וְאֶת הַחֲמִיץ בַּשָּׁמֶן, אֶף-עַל-פִּי שֶׁאָמְרוּ, שֶׁהַשָּׁמֶן אִינוֹ מְקַבֵּל דְּלוּס*, לְפִיכָךְ מוֹשְׁחִין בּוֹ אֶת הַמְּלָכִים. כֹּל הַמְּתַעֲסֵק בְּאַחַת מֵאלֵו הַדְּבָרִים, נִקְרָא גֵנֵב דַּעַת הַבְּרִיּוֹת.

וְלֹא דַעְתָּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּלִבָּד אֲסוּר לְגֵנוֹב, אֶלָּא אִפִּילוֹ דַּעְתּוֹ שֶׁל גוֹי. שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה, ⁷ אֲסוּר לְגֵנוֹב דַּעַת הַבְּרִיּוֹת וְאִפִּילוֹ דַּעְתּוֹ שֶׁל גוֹי. כִּיצַד? לֹא יִמְכּוֹר לוֹ בֶּשֶׁר נִבְלָה בְּכָלֵל שְׁחוּטָה, מִפְּנֵי שְׁמִתָּעָהוּ. וְעוֹד, שֶׁמֶא יַחְזוֹר וַיִּמְכְּרֶנָּה לְיִשְׂרָאֵל. וְכֵן כֹּל כִּיּוֹצֵא בַּדְּבָרִים הַלְלוֹ, נִקְרָא גֵנֵב דַּעַת הַבְּרִיּוֹת, וְאֲסוּר לַעֲשׂוֹתָן וְלִנְהוֹג בָּהֶן אִפִּילוֹ עִם

1 משלי כט כד 2 גיטין מה א 3 תהלים ז טו 4 שם שם טו 5 שמואל ב טו ו
6 תוספתא בבא סרא ז א מכילתא שמות כב ג 7 חולין צד א
* פירוש חסרון וקלקול. כלומר, אינו מתקלקל על ידי תערובת זרה.

הגוים. ואם לגנוב דעתו של גוי — אסור, כל-שכן שאסור לגנוב לו ממונו, כדי שלא יתחלל שם-שמים על ידו. אוי לָהֶן לגנבים ולגזלנים, שאין מוצאין קורת-רוח והנאה בממון שעשו מגנבה וגזל. ולא עוד אלא, שממים בלא זמנו, כענין שנאמר, ¹קרא דגר ולא ילד עשה עשר ולא במשפט בפני ימיו יעזבנו ובאחריתו יהיה נבל.

ומפני שהגנבה והגזל ענין מרבה ונפשו של אדם מתאנה עליהן ומחמדתן, לפיכך רבחה תורה עליהן אזהרות הרבה, כענין שנאמר, ²לא תגנבו ולא תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו. ³אל-תונו איש את-אחיו. ⁴לא-תעשק את-רעה ולא תגזל. ⁵לא-תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשיורה. כדי שלא לטן פתחון פה לבעל-הדין לחלוק*לא הזהירה תורה בלשון הזה. לפיכך הקפידה תורה להזהיר בכל לשונות הללו, שבכללן הוא מפסידו ממון.

והאונאה, בכלל גזל וגנבה היא. והוא שהאדם מתעסק להונות את חברו, בין במקח וממכר, בין בדברים. ודבר זה, חטא גדול, שהרי על שניהם הזהירה תורה. במקח וממכר כתיב, ³וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך אל-תונו איש את-אחיו. ובאונאת דברים כתיב, ⁶ולא תונו איש את-עמיתו ויראת מאלהיה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷כשם שאונאה במקח וממכר, כך יש אונאה בדברים.

⁸גדולה אונאת דברים מאונאת ממון. שבאונאת ממון הוא אומר, ⁶אל-תונו איש את-אחיו. ובאונאת דברים כתיב, ⁶ולא תונו איש את-עמיתו ויראת מאלהיה, ממי שפקדה עליו. ⁸גדולה אונאת דברים מאונאת ממון, שזה בגופו וזה בממונו. ועוד, זה נתן להשכון, וזה אינו נתן להשכון. ואפילו אשתו ובניו ובני-ביתו, אסור להונותם בדברים. שכל אמרו

1 ירמיה יז יא 2 ויקרא יט יא 3 שם כה יד 4 שם יט יג 5 שם שם לה
6 שם כה יז 7 בבא מציעא נח ב (במשנה) 8 בבא מציעא נח כ * ולומר

חכמינו זכרונם לברכה, ¹מאי דכתיב ²ולא תונו איש את-
עמיתו? עם שאתה בתורה ובמצות, אל תונוהו. ועוד אמרו,
³לעולם יהא אדם זהיר באונאת אשתו, שמתוך שדמעתה
מצויה, אונאתה* קרובה. והמדה המגנה הזאת, קרובה למדת
הגנב יותר מן הגזלן. שפשם שהאדם אינו יודע פשנגב
לו החפץ ומי גנבו, כך אין האדם יודע במה שנתאנה.
אבל הנגזל יודע מה שנגזל ממנו ומי גזלו. אבל אין כח
בידו להצילו מיד הגזלן.

ואונאת דברים כיצד? ⁴הרי שהיו חמרין מבקשין יין
ושמן, אל יאמר להם לכו אצל פלוני – והוא לא מכר יין
ושמן מעולם. היו חללים באין עליו ויסורין באין עליה, אל
יאמר לו בדרך שאמרו חבריו לאיוב, ⁵הלא יראתה כסלתה
תקנתה ותם דרכיה, ⁶וכר-נא מי הוא נקי אבד וגו'. ראה
גר שבא לקמוד תורה, לא יאמר לו, פה שאכל גבלות
וטרפות שקצים ורמשים, בא לקמוד תורה. וכן כל פיוצא
באלו הדברים, נקרא אונאת דברים.

בני, באו וראו ⁷כמה הזהירה התורה על האונאה, וכמה
ענשה מרבה, שנאמר, ⁸וכי-תמכרו ממכר לעמיתך או קנה
מיד עמיתך אל-תונו איש את-אחיו. ואם עבר והונה, סוף
מוכר קרקעותיו, שנאמר, ⁹כי ימוך אחיה ומכר מאחזתו. לא
חזר בו, סוף יורד מנכסיו ולקחם בהלואה, שנאמר, ¹⁰וכי ימוך
אחיה ומטה ידו עמך. לא חזר בו, סוף שהוא מוכר את עצמו,
שנאמר, ¹¹וכי ימוך אחיה עמך ונמכר-ך. לא חזר בו, סוף
שהוא נמכר לגוי, שנאמר, ¹²וכי תשיג יד גר ותושב עמך
ומך אחיה עמו ונמכר לגר תושב עמך. לא חזר בו, סוף
נמכר לעבודה-זרה עצמה, שנאמר, ¹²או לעקר משפחת גר.
הרי כבר למדנו, כמה חמור ענש האונאה. וכל המאנה את

1 בבא מציעא נח ב 2 ויקרא כה יו 3 בבא מציעא נט א 4 תוספתא בבא מציעא ג יד
5 איב ד ו 6 שם ז 7 תנומא בהר א 8 ויקרא כה יד 9 שם שם כה
10 שם שם לה 11 שם שם ל 12 שם שם מז * פורענות אונאתה

חברו, סוף בא לידי עניות, כענין שנאמר, ¹השמר אל-תפן אל-און כי על-זה בחרת מעני. ולא עוד אלא, שהקדוש-ברוך-הוא בעצמו נפרע מן המאנה את חברו. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²הכל על ידי שלית, חוץ מן האונאה, שנפרע הקדוש-ברוך-הוא בעצמו מן המאנה את חברו, שנאמר, ³והנה אלני נצב על-חומת אגף. ובשכיל האונאה, קצף אף בא לעולם, כענין שנאמר, ⁴על-און פלט-למו באף עמים הורד אלהים. ולא עוד אלא, שבצעון האונאה, האמות פושטין את ידיהן על שונאיהן של ישראל. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁵אם ראית דור שמדותיו שקר, דע שהמלכות באה ומתגרה באותו-הדור. ומה טעם? ⁶מאזני מרמה תועבת יי. וכתיב בתרה, ⁷בא זדון ויבא קלון. לכן בני, הווי זהירין מאד במדות הגרועות הקלו והתרמקו מהן. והאלהים יצילנו מן המדות הגרועות והפחותות, ויפתח לנו דרך אמונתו ברחמי הרבים.

המצלה השתי-עשרה

מצלת התמימות

בני, באו ואלמדכם מצלת התמימות. דעו בני, כי מצלת התמימות, מצלה גדולה ויקרה. שכל מי שהולך בתמימות, הקדוש-ברוך-הוא בוחר בשרותו, כענין שנאמר, ⁸הלך בדרך תמים הוא ישרתני. וכן צנה משה רבנו עליו השלום על עסק התמימות, כענין שנאמר, ⁹תמים תהיה עם יי אלהיה. גדולה מצלת התמימות. שכל ההולך בתמימות-לב בכל דרכיו, זוכה ויושב במחיצתו של הקדוש-ברוך-הוא, כענין שנאמר, ¹⁰יי מי-יגור באהלך מי-ישכן ביהר קדשך, ¹¹הולך תמים ופעל צדק ולבר אמת בלבבו. וכן מצינו ביצלב אבינו עליו

5 תנחומא תצא ח
19 תהלים סו א

4 תהלים נו ח
9 דברים יח א

3 עמוס ו ז
8 תהלים קא ו

2 בבא מציעא נט א
7 שם יא ב

1 איוב לו כא
6 מטלי יא א
11 שם שם ב

השלוש שנהג עצמו במדת התמימות, כענין שנאמר, ¹ ויצקב איש תם ישב אהלים. וכן דוד עזיו השלוש שבח ההולכים בתמימות, שנאמר, ² אשרי תמימי-דרך ההלכים בתורת יי. ומה הוא התמימות? שיזכר האדם דבריו בלי רמאות, ומשאו ומתנו בלי רמאות ומרמה, ופיו ולבו שוין. שכל מי שהוא אחד בפה ואחד בלב, אינו נקרא תם, אלא שנקרא חנף ורמאי בלי ספק, כענין שנאמר, ³ מרמה בלב-חרש-רע וגו'. ומאותות התמימות, מי שעושה צדקה עם הבריות, כענין שנאמר, ⁴ צדקה תצר תם-דרך וגו'. וכל מי שהולך בתמימות, הקדוש-ברוך-הוא מסיעו במעשה עבודתו ומתמים דרכיו, כענין שנאמר, ⁵ עם-חסיד תתחסד עם-גבר תמים תתם. וכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶ בא לטהר מסייעין אותו.

גדולה היא מדת התמימות לפני המקום. שכל מי שהולך בתמימות, הקדוש-ברוך-הוא רוצה וחפץ בו, כענין שנאמר, ⁷ וירצונו תמימי דרך. ולא עוד אלא, שבשגביל התמימות, מישר האדם את דרכיו, שנאמר, ⁸ צדקת תמים תישר דרכו וגו'. וכל מי שהולך בתמימות עם האל והבריות, הקדוש-ברוך-הוא משמרו מן החטאים והעונות, ויושב שקט ובוטח כיון שוקט על שמריו, כענין שנאמר, ⁹ ואהי תמים עמו ואשתמר מעוני. וכן הוא אומר, ¹⁰ ואני בתמי תמכת בי ותציבני לפניך לעולם.

ומן המדה המשבחת הזאת, יוצאת מדת האמת שהיא משקשע-עשרה מדות שנתחסס בהן הבורא, כענין שנאמר, ¹¹ ארך אפים ורב-חסד ואמת. ולא עוד אלא ¹² שחותמו של הקדוש-ברוך-הוא אמת, ¹³ שכן אתה מוצא אל"ף בראש האותיות, מ"ם באמצעו, תי"ו בסופו.

1 בראשית כה כז 2 תהלים קט א 3 משלי יב ב 4 שם יג ו 5 תהלים יח כו 6 שבת קד א
7 משלי יא כ 8 שם ט ה 9 תהלים יח כד 10 שם מא יג 11 שמות לר ו 12 שבת נה א
13 רש"י (ס)

גְּדוּלָּהּ הִיא מַעֲלַת הָאֱמֶת, שֶׁכָּל הָעוֹלָם כָּלָּו עוֹמֵד עַל
הָאֱמֶת, כַּעֲנִין שְׁנֵאֲמַר, ¹ אֱמֶת מֵאֲרֵץ תִּצְמַח וְצִדֵּק מִשָּׁמַיִם
נִשְׁקָף. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבָרְכָהּ בְּאַגְדָּה, ² בְּשַׁעַה שֶׁבָּרָא
הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת אָדָם הָרִאשׁוֹן, נִעְשׂוּ מִלְּאֲכִי-הַשָּׁרֵת
כַּתִּין כַּתִּין וְחִבּוּרוֹת חִבּוּרוֹת. מִהֵן אָמְרוּ, יִבְרָא. וּמִהֵן אָמְרוּ,
אֵל יִבְרָא. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ³ חֶסֶד וְאֱמֶת נִפְגְּשׁוּ צִדֵּק וְשְׁלוֹם
נִשְׁקוּ. חֶסֶד אָמַר יִבְרָא, שֶׁכָּלָּו גּוֹמֵל חֲסִדִּים. וְאֱמֶת אָמַר אֵל
יִבְרָא, דְּכָלָּה שְׁקָרִין. ⁴ צִדֵּק וְשְׁלוֹם נִשְׁקוּ – צִדֵּק אָמַר, יִבְרָא,
שֶׁהוּא עוֹשֶׂה צִדְקוֹת. וְשְׁלוֹם אָמַר, אֵל יִבְרָא, דְּכָלָּה קִטְטָה.
מָה עָשָׂה הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא? נִטַּל אֱמֶת וְהִשְׁלִיכָהּ לְאָרֶץ,
שְׁנֵאֲמַר, ⁵ וְיִתְשַׁלַּף אֱמֶת אֶרֶצָה וְעִשְׂתָּהּ וְהִצְלִיחָהּ. אָמְרוּ מִלְּאֲכִי-
הַשָּׁרֵת לִפְנֵי הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, רַבּוֹנוֹ-שֶׁל-עוֹלָם, עַד-מָתִי
אִתָּה מְבִנָּה הַטֶּכְסִיס ⁶ שֶׁלָּךְ? תַּעֲלֶה אֱמֶת מִן הָאָרֶץ. לָכֵן נֵאֲמַר,
⁷ אֱמֶת מֵאֲרֵץ תִּצְמַח וְצִדֵּק מִשָּׁמַיִם נִשְׁקָף. שְׁאֵלֹנִי ⁸ שִׁשְׁתָּף
הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֱמֶת בְּבְרִיתוֹ שֶׁל עוֹלָם, לֹא הִיָּה רְאוּי
לְעֻמּוֹד, לְפִי שֶׁהִשְׁקָר אֵינוֹ עוֹמֵד. וְכֵשֶׁם שֶׁהִשְׁקָר אֵינוֹ עוֹמֵד,
כֵּךְ מַעֲשֶׂה הַשְׁקָר אֵינוֹ עוֹמֵד, לָכֵן הִצְרַךְ לְשִׁתָּף אֱמֶת בְּבְרִיתוֹ
שֶׁל עוֹלָם. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁹ רֹאשׁ-דְּבָרָךְ אֱמֶת וְלַעֲוֹלָם כָּל-
מִשְׁפָּט צִדְקָךְ. וְאוֹמֵר, ¹⁰ וַיֵּן אֱלֹהִים אֱמֶת הוּא וְגו'. וְאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבָרְכָהּ, ¹¹ שֶׁהוּא אֱלֹהִים חַיִּים וּמִלֵּךְ עוֹלָם,
וּבְכִידוֹ לְקַיֵּם אִמְרוֹתָיו.

לְפִיכָךְ יִלְמַד הָאָדָם מִמֶּדֶת קוֹנוֹ לְאֱמֶת אֶת דְּבָרָיו בְּכָל
עֲנָן שְׂיוֹכֵל, וַיּוֹדֶה עַל הָאֱמֶת בְּכָל מָה שִׁיעֲבוֹר עָלָיו הֵן
טוֹב הֵן רָע.

גְּדוּלָּהּ מַעֲלַת הָאֱמֶת, שֶׁכֵּן שָׁמָּה הוֹלֵכֶת מְסוּף הָעוֹלָם
וְעַד סוּפוֹ, ¹² כֵּשֶׁם שְׁאוֹתִיּוֹת אֱמֶת הֵן מְפוֹרִין, אֵל"ף בְּרֹאשׁ
הָאוֹתִיּוֹת, מ"ם בְּאַמְצָעָן, תי"ו בְּסוּפוֹן. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, שֶׁהָאֱמֶת

4 דניאל ח יב

2 תהלים פה יא

2 בראשית רבא ח ה

1 תהלים פה יב

8 ירמיה י י

7 תהלים קיט קס

6 שלולא, שאכ לא

5 איפן הנהגות, חותם

10 דברים רבא א ו, רש"י שבת נה א

9 ירושלמי ברכות א ה, ט א

מתקנים ועומד על יסודותיו, יפושם שאותיות אמת מרבעות ויש להן על מה שיקמכו.

וכן כשמה משה רבנו עליו השלום את הדינים, בקש אנשי אמת שנאי בצע, מפני שכל המחזיק במדת האמת, אינו קרוב לבא לידי הטית דין.

ונמצא, ³ ששאלו אדם גדול, במה הגעת אל הכבוד הזה, ואמה מן הכושים? אמר, בדבר-אמת והנאמנות, והמנע מן העשק, ושלא שאלתי על מה שאינו צריך לי. ואמר חכם אחד, ⁴ שפת-אמת פרי הצניעות, והחריצות מותר התאוות, והמתון מגדל-עז, והמהירות מביאה אל החרטה. בני, הוי רגילין לדבר האמת, שכל מי שאוהב את האמת, מציל את נפשו מדינה של גיהנם. ולא עוד אלא, שמציל כמה נפשות מן המיתה, כענין שנאמר, ⁵ מציל נפשות עד אמת וגו'. שכל המעיד עדות אמת בדין, מציל כמה נפשות, נפשו, ונפש התובע והנתבע.

צאו וראו כמה גדולה מעלת האמת, שכל מי שהוא אוהב את האמת, הרי הוא מציל את נפשו ונפש בניו ובנותיו מן המיתה, שכן מצינו ⁶ בתלמיד-חכם אחד שאמר, מריש הנה אמינא ליכא קושטא בעלמא*, ואמר לו תלמיד חכם אחר שאפילו היו נותנין לו כל ממון שבעולם לא היה משנה בדבורו, שפעם אחת נטפל במקום אחד וקשטא שמה, ולא היו משנין בדבורו, ולא היה מת אדם לשם פי אם זקן ושבע-ימים. ולקח אשה מהם והיו לו ממנה שני בנים. פעם אחת הייתה יושבת אשתו וחופפת ראשה במסרק. באת אחת משכנותיה ונדפקה על הדלת. אמר בלבו, אין דרך-ארץ שתכנס בבית בעוד שאשתו עומדת פרוצת-ראש. ואמר לאותה השכנה, שאין אשתו בבית. ומתו לו שני בנים.

1 שם שם ג

2 שם שם ד

3 מבחר הפנינים סד ד

4 שם שם א

5 פירוש, מקודם הייתי אומר שאין אמת בעולם

6 שם שם ב

7 שם שם ג

באו אנשי-המקום לפניו ואמרו לו, מה זה ועל מה זה, ומה
עון יש בידו שמתו בניו? אמר להם, כך וכך היה המעשה.
אמרו לו, צא מעמנו ואל תגרה דבר באותן האנשים.
וגדולי החכמים היו משתבחים בכלל שאר מדותיהן
ואמרו, ¹מעולם לא אמרתי דבר וחסרתי לאחורי. ואף-על-
פי שמדת האמת מצלה גדולה, אף-על-פי-כן יש דברים
שמתר לו לאדם לשנות בהם אם ישאלו אותו עליהם, שכן
אמרו חכמינו זכרונם לברכה, "בהני תלת מלי, משנו רבנן
בדבוריהו ואין בך כלום. ואלי הן, במסכתא, ובפוריא,
ובאשפיזא. ועוד אמרו, ²מתר לשנות בדברי-שלו, שנאמר,
³"כה-תאמרו ליוסף אבא שא נא וגו'.

לפיכך מתר לו לאדם לשנות בדבריו, כדי לקיים את
התורה והמצוות, ולעשות שלום בין אדם לחברו, וכדי שלא
להוציא דבר-נבלה ומגנה מפיו, הכל לפי השעה והצורך.
לכן בני, הוו זהירין במעלת המדה הזאת, מפני שהיא
מן המדות העליונות.

ואלהינו יצליחנו בה ברחמי וחסדיו הרבים.

ואחרי אשר הנחנו עד כאן לספר בשבח מעלת התמימות ויבצליה, נספר
בגנות הרמאות ויבצליה, כדי להדריכם במדת התמימות, בצורת שדי.

דעו בני, כי מדת הרמאות מדה שנואה ומגנה מאוד
לפני המקום, שכל מי שמרגיל עצמו לרמות את חברו, הרי
הוא חשוב כאילו הרגו, כענין שנאמר, ⁴כמתלהל הירה זקים
חצים ומות. ואומר, ⁵כן-איש רמה את-רעהו ואמר הלא-משחק
אני. ולא עוד אלא, כל מי שמרגיל לרמות את חברו, בידוע
שחורש עליו רעה, כענין שנאמר, ⁶מרמה בלב-חרש-רע
וגו'. ועל זה הזהיר שלמה בחקמתו ואמר, ⁷אל-תחרש על-
רעה רעה והוא-יושב לבטח אתך.

1 שבת קיח ב

2 בבא מציעא כג ב

3 יבמות טו ב

4 בראשית נ יז

5 שם כז

6 שם ג כט

7 שם יב ב

8 שם שם יט

וכל מי שפא על חברו ברמאות, סופו לשקר לו. וכל מי שמרגיל עצמו לדבר בשקר, כביכול כאלו מכחיש בהקדוש-ברוך-הוא שהוא האמת, שאין השקר נקרא שקר אלא מפני שאינו אמת. וכל הדובר שקר על חברו, כביכול כאלו דבר שקר על בוראו.

צאו וראו כמה קשה מדת השקר, שבשביל הדבה והשקר שהוציאו המרגלים על ארץ-ישראל, נתחתם גזר-דין של ישראל למות במדבר מן עשרים שנה ומעלה. וכן אתה מוצא בדואג ואחיתפל, שלא נטרדו אלא מפני שהיו להוטים אחר השקר, כענין שנאמר, 'נפשי בתוך לבאם אשכבה להטים בגי-אדם שניהם חנית וחצים ולשונם חרב חדה. מדה שנואה היא השקר לפני המקום, שכל מי שהוא להוט אחר השקר, אינו מקבל פני שכינה, שכתב אמו חכמינו זכרונם לברכה, 'ארבע פתות אינן מקבלות פני שכינה. ואלו הן, פת לצים, פת שקרים, פת חנפים, פת מספרי לשון-הרע. פת לצים, דכתיב, 'משך ידו את-לצצים. כלומר, משך ידו מן הלצים, שלא ידורו עמו. פת שקרים, דכתיב, 'דבר שקרים לא-יכון לנגד עיני. פת חנפים, דכתיב, 'כי-לא לפניו חנף יבוא. פת מספרי לשון-הרע, דכתיב, 'כי לא אל חפץ רשע, אתה, לא יגרה רע.

בני, באו וראו כמה קשה מדת השקר, שהרי הקישה הכתוב לעברות חמורות שבתורה, שנאמר, 'לא-תענה ברעך עד שקר. ובכל העברות שבתורה תמצא לכל אחת ואחת מיתה מפרשת בה, ואין להמית העובר את העברה אלא במיתה הכתובה בה בלבד. וב'לא-תענה ברעך עד שקר' תמצא בה כל ארבע מיתות בית-דין. שכתב המיתה שיעיד להעשות לחברו, באותה מיתה עצמה הוא נדון, כענין

שֵׁנָאֹמֶר, ¹וְנִצְשִׁיתֶם לֹא בְּאֲשֶׁר זָמַם לַעֲשׂוֹת לְאָחִיו. ²שֶׁכֶּל
 הַזֹּמָמִין מְקַדִּימִין לְאוֹתָהּ מִיָּתָהּ, חוּץ מִגְּלוֹת. שָׁאֵם הֶעִידוֹ
 עַל אָדָם שֶׁהֵרֵג נֶפֶשׁ בְּשׁוּגָג וְהוֹזֵם, אֵין אוֹמְרִים, יִגְלֶה זֶה
 תַּחְתָּיו, אֲלָא לֹוּקָה. וְלָמָּה לֹא תִמָּצֵא גְלוֹת בְּעֵדִים זֹמָמִין?
 דְּפִי שֶׁהִשְׁקָר אֵין מְקוֹם מַחְזִיקוֹ. וְאֵם בָּא לְגְלוֹת, אָנָּה יִגְלֶה?
 וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ³לֹא-יֵשֵׁב בְּקֶרֶב בֵּיתִי עֹשֶׂה רָמְיָה דְּבַר
 שְׁקָרִים לֹא-יִכּוֹן לְנֹגֵד עֵינָי. מָשַׁל לָמָּה הַדְּבָר דּוֹמֶה? לְמַלְךְ
 שֶׁהֶעֱבִיר כְּרוּז בְּכָל מַלְכוּתוֹ, כֹּל מִי שֶׁאֵינוֹ נֹאמֵן בְּמַלְכוּתִי,
 יֵצֵא מִן הַמַּלְכוּת. וְאֵם לֹא, יִתִּיזוּ אֶת רֹאשׁוֹ. כִּךְ אָמַר
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כֹּל מִי שֶׁהוּא לָהוּט אַחֵר הַשְׁקָר, אֵינוֹ
 רְאוּי לְדוֹר בְּעוֹלָמִי, מִפְּנֵי שֶׁאֵנִי בִּרְאֵתִי הַעוֹלָם בְּאֵמֶת.
 שֶׁאֵלְמָלָא כֵן, לֹא הִיָּה הַעוֹלָם מִתְקַיֵּם. וְאֵין שְׁקָר דֵּר אֲצִל אֵמֶת.
 וְאֵם יֹאמַר אָדָם, לֹא נֹאסֵר אֲלָא לְהַעֲד עֲדוֹת שְׁקָר עַל
 חֲבֵרוֹ, אֲבָל לְדַבֵּר שְׁקָר בְּעִלְמָא מִתָּר, תְּלָמוּד לֹוֹמֵר, ⁴מִדְּבַר-
 שְׁקָר תִּרְחֹק, אֲפִילוֹ מִדְּבוּר קֵל שֶׁל שְׁקָר, תִּרְחֹק, וְאֶף-עַל-
 פִּי שֶׁאֵינוֹ מִזִּיק לְשׁוֹם אָדָם.

וְתִנָּא דְּבִי-אַלִּיָּהוּ, ⁵הִכֵּל בְּרָא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעוֹלָמוֹ,
 חוּץ מִמִּדַּת הַשְׁקָר שֶׁלֹא בְּרָא, וּמִדַּת הַעוֹל שֶׁלֹא עָשָׂה,
 שֵׁנָאֹמֶר, ⁶הַצּוֹר תָּמִים פָּעֵלוּ כִּי כָל-דִּרְכָּיו מִשְׁפָּט אֵל אֱמוּנָה
 וְאֵין עוֹל צָדִיק וְיֶשֶׁר הוּא. וְאוֹמֵר, ⁷יִי צָדִיק בְּקֶרֶבָה לֹא
 יַעֲשֶׂה עוֹלָה. וְאוֹמֵר, ⁸תְּחִלָּה לֹא מְרַשַּׁע וְשׂוֹדִי מַעֲוָל, ⁹כִּי פָעַל
 אָדָם יִשְׁלֹם-לוֹ וּכְאֶרֶח אִישׁ יִמָּצְאוּ. *מַעֲיֵד אֲנִי עָלֵי שָׁמַיִם
 וְאָרֶץ, שֶׁאֵלְמָלָא (לֹא) נִקְנְסוּ בְּנֵי-אָדָם לְמִיתָה, אֵין כֹּל בְּרִיָּה
 יוֹרֵד לְפָנַי צַעַר, אֲלָא מִתּוֹךְ שִׁיאֲכַל וְיִשְׁתֶּה וְשָׂמֵחַ הוּא עִם
 אֲשֶׁתּוֹ וְעַל בְּנָיו וְעַל בְּנֵי בֵיתוֹ וְנִפְטָר לְבֵית עוֹלָמוֹ. וְאֵין
 פְּרוֹת וּתְבוּאָה בָּאֵין לְיַדִּי הַרְקָבָה, אֲלָא מִתּוֹךְ דִּרְכֵּיהֶן שֶׁל
 בְּנֵי-אָדָם. וְאֵין בְּנֵי-אָדָם בָּאֵין לְיַדִּי בּוֹשָׁה, אֲלָא מִפְּנֵי

1 דברים יט יט 2 סנהדרין פט א במשנה 3 תהלים קא ז 4 שמות כג ז 5 דברים לב ד
 6 צפיה ג ה 7 איוב לד א 8 שם שם יא * תנא דבי אליהו זוטא ריש פרק ג 175

דרכיהן. ואין עיניהן של בני-אדם כהות בְּחִצֵי יְמִיהֶן, אֲלֵא מִפְּנֵי דַרְכֵיהֶן. ואין הנָּשִׁים מִטְמְאוֹת בְּזִיבָה, אֲלֵא מִתּוֹךְ דַּרְכֵיהֶן. שְׁנֹאמֶר, ¹כִּי-כֹה אָמַר יי' בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם הוּא הָאֱלֹהִים יֵצֵר הָאָרֶץ וְעֹשֶׂה הוּא כּוֹנֵנָה לֹא-תִהְיֶה בְּרָאָה לְשֶׁבֶת יִצְרָה אֲנִי יי' ואין עוד.

²צֵא וּלְמַד מִדֶּרֶךְ-אָרֶץ. כָּלוּם אָדָם בּוֹנֶה בַּיִת, אֲלֵא לְהַכְנִים בּוֹ פְּרוֹת וּלְהַכְנִים בּוֹ כָּלִים וּלְהַכְנִים בּוֹ כֶּסֶּפִּים. אוֹ שָׁמָּה לְהִצִּית בּוֹ אֶת הָאוּר. אֵף כֵּאֵן, בְּנִי-אָדָם מִתּוֹךְ דַּרְכֵיהֶן הֵן נְדוּנִין. דָּנִין אוֹתָן מִתּוֹךְ דֶּרֶךְ-הָאָרֶץ בְּשִׁבִּיל לְהַצִּילָם מִיּוֹם הַכָּא לְקִרְאָתָם, שְׁנֹאמֶר, ³אֵוִי לָהֶם כִּי-נִדְּדוּ מִמֶּנִּי וְגו'. ²בְּשִׁלְשָׁה דְּבָרִים יֵהָא אָדָם מִסְתַּכֵּל בְּכָל יוֹם, בְּשַׁעַה שֶׁנִּכְנָס לְבֵית-הַכֶּסֶּא, וּבְשַׁעַה שֶׁמִּקְיִין לוֹ אֶת הַדָּם, וּבְשַׁעַה שֶׁהוּא עוֹמֵד עַל הַמַּת. בְּשַׁעַה שֶׁנִּכְנָס לְבֵית-הַכֶּסֶּא, אוֹמֵר לוֹ, רְאֵה דִּרְכָּךְ דֶּרֶךְ בְּהֶמָּה. וּבְשַׁעַה שֶׁמִּקְיִין לוֹ אֶת הַדָּם, אוֹמֵר לוֹ, רְאֵה שֶׁבִּשְׂרִי-נָדָם אֶתָּה. וּבְשַׁעַה שֶׁהוּא עוֹמֵד עַל הַמַּת, אוֹמֵר לוֹ, רְאֵה, לְהִיכֵן אֶתָּה הוֹלֵךְ. וְעַדִּין אֵינוֹ חוֹזֵר אֲלֵא שְׁמִרְכָּה דְּבָרִים בְּטָלִים, שְׁנֹאמֶר, ⁴אוֹלֶת אָדָם תִּסְלַף דִּרְכּוֹ וְעַל-יי' יִזְעַף לָבוֹ. וּבִשְׁקָר הוּא אוֹמֵר, ⁵מִדְּבַר-שְׁקָר תִּרְחַק וְגו', עַד כִּי לֹא אֶצְדִּיק רָשָׁע. וְאוֹמֵר, ⁶וְאִישׁ אֶת-רַעַת רַעְהוּ אֶל-תַּחֲשֹׁבוּ בְּלִבְכֶּם וּשְׁבַעַת שְׁקָר אֶל-תִּתְּאֲהֲבוּ כִּי אֶת-כָּל-אֱלֹהִים שְׁנֹאמֵי נְאֻם-יי'. וּבִאֲיוֹה צַד יַעֲשֶׂה אָדָם? עוֹשֶׂה אָדָם עֲצָמוֹ צְדִיק לְדַבֵּר אֱמֶת, מוֹסְרִין לוֹ מִלֵּאָךְ שְׁמִתְנַהֵג עִמּוֹ כְּדֶרֶךְ הַצְדִּיקִים וּמִדְּבַר אֱמֶת. עוֹשֶׂה אָדָם עֲצָמוֹ חֲסִיד לְסִבּוֹל אֶת הַכֶּל, מוֹסְרִין לוֹ מִלֵּאָךְ שְׁמִתְנַהֵג עִמּוֹ כְּדֶרֶךְ הַחֲסִידִים וּמִקְבֵּל אֶת הַכֶּל. וְאִם עוֹשֶׂה אָדָם עֲצָמוֹ רָשָׁע לְכַחַשׁ וּלְשַׁקֵּר, מוֹסְרִין לוֹ מִלֵּאָךְ שְׁמִתְנַהֵג עִמּוֹ כְּדֶרֶךְ הָרָשָׁעִים וּמִכַּחַשׁ וּמִשְׁקָר. עוֹשֶׂה אָדָם עֲצָמוֹ מְדָה בִּינוּנִית, מוֹסְרִין לוֹ מִלֵּאָךְ שְׁמִתְנַהֵג עִמּוֹ כְּדֶרֶךְ מְדָה בִּינוּנִית,

שנאמר, ¹אני יי חקר לב וגו' ולתת לאיש כדרךיו כפרי מעליו. ועל ידי דוד הוא אומר, ²עם-חסיד תתחסד עם-גבור תמים תתמם, ³עם-נזכר תתבר ועם-עקש תתפל. ואומר, ⁴ואת-עם עני תושיע וענינה על-רמים תשפיל. ⁵עם עני תושיע, עם שעניות יפה לו. ⁶וענינה על-רמים תשפיל, אלו אמות העולם. ואומר, ⁷מפי עליון לא תצא הרעות והטוב. הטובה אינה יוצאה לעושה רעה, והרעה אינה יוצאה לעושה טובה, אלא טובה כלפי טובה, ורעה כלפי רעה. ⁸לפיכך, הבא על חברו בדברי שקר, סוף שנפצעין ממנו בשקר. וכן הוא אומר, ⁹אל-יאמן בשוא נתעה כי-שוא תהיה תמורתו. מדה כנגד מדה.

אוי להם לשקרנים ולנושאי שמו של הקדוש-ברוך-הוא על שקר, שהקדוש-ברוך-הוא בעצמו נפרע מהו, כענין שנאמר, ¹⁰לא תשא את-שם-יי אלהיה לשוא כי לא ינקה יי את אשר-ישא את-שמו לשוא. ולא עוד אלא שהקדוש-ברוך-הוא בעצמו מעיד עליו וממהר לפרע ממנו, כענין שנאמר, ¹¹והייתי עד ממהר במכשפים ובמנאפים ובנשבעים לשקר וגו'.

בני, בואו וראו כמה מגנה מדת השקר אפילו בדברים בעלמא, שכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹²לא לימא לה אניש לזנוקא דהיבנא לה האי מדי ולא יהיב לה - דקא מליף לה שקרא*, שנאמר, ¹³למדו לשונם דבר-שקר וגו'. ולא עוד אלא שכל מי שהוא להוט אחר השקר, אין מאמינין לו כלום, ¹⁴שכך ענשו של בדאי, שאפילו אמת אמר, אין שומעין לו. וכך מי שהוא להוט אחר השקר, פורק מעליו עלו של הקדוש-ברוך-הוא שאוהב את האמת ושונא את השקר.

1 ירמיה יו י 2 שמואל ב כב כ 3 שם שם כז 4 שם שם כח 5 איכה ג לח
6 עד כאן תנא דבי אליהו 7 איוב טו לא 8 שמות כ ז 9 מלאכי ג ה
10 סוכה מו ב 11 ירמיה ט ד 12 סנהדרין פס ב
* פירוש, לא יאמר לו אדם לתינוק אתן לך דבר זה ואינו נותן לו, כי מלמדו לשקר

מדע שפן הוא, שפֿשפֿרא הקדוש-ברוך-הוא את העולם
וכל אשר בו, לא ברא השקר. שפֿך אמרו חכמינו זכרונם
לברכה באגדה, ¹ לא ברא האלהים שקר, אלא שקרא כל
הרשעים כמותו, ² והרה צמל וילד שקר. והיכן הן גדוליו של
שקר? בגיהנם. לךך נאמר, ³ בור כרה ויחפרהו ויפל בשחת
יפצל, שפֿל מה שהשקר מוליד, לבאר שחת מוליד. לךך
נאמר, ³ בור כרה ויחפרהו וגו'. אמרו במשל, ¹ מה דשקרא
מוליד - פחמא נסבה*.

וכל זמן שהבריות מתרחקין מן השקר ומדבקין באמת,
הקדוש-ברוך-הוא מושיען, כענין שנאמר, ⁴ ויאמר אד-עמי
המה בנים לא ישקרו, ויהי להם דמושיע.

ועם המדה המגנה הזאת, מסתעפת מדת החנף, שאין לה שקר
שלא תהיה חנפה עמו. והיא גם היא מדה שנואה ומשקצת
לפני המקום, שכל הרוֹאֶה את חברו עובר עברה או מדבר
דבר שלא כהוגן ואינו מוכיחו, אלא שמחניף לו, אין לו
חלק לעולם הבא, שנאמר, ⁵ גם-הוא-לי לישועה כי-לא
לפניו חנף יבוא. ולא עוד אלא, כל מי שהוא רואה דבר-ערוה
בחברו ואינו מוכיחו אלא שמחניף לו ומחפה עליו, מעלין
עליו כאדו הרגו, כענין שנאמר, ⁶ בפה חנף ישחת רעהו וגו'.
ותנא דבי-אליהו, ⁷ חורשי רע, ומתפככי דברים, ומפטירי
שפה, ומחליקי לשון, עליהם הכתוב אומר, ⁸ יהי-דרךכם חשך
וחלקלקת וגו'.

ואמר חסיד אחד לתלמידו, אלו לא היה לכם עון,
הייתי מפחד עליכם בדבר שהוא גדול מן העון. אמרו לו,
ומה הוא? אמר להם, הגאות והחנף.

בני, צאו וראו כמה קשה מדת החנף, שכל מקום
שהחנפה מצויה, שם גלות מצויה, שפֿך אמרו חכמינו

1 מדרש תהלים ז יא 2 תהלים ז טו 3 שם שם טו 4 ישעיה סג ח
5 איוב יג טו 6 משלי יא ט 7 תנא דבי אליהו רבא פרק טו כס 77 8 תהלים לה ו
* פירוש, מה שהשקר מוליד, הפיחות לוקחו

זכרונם לברכה, ¹כל עדה שיש בה חנפה, לסוף גולה, שנאמר, ²כי-עדת חנה גלמוד וגו'. ולא עוד אלא, ³שכל עדה שיש בה חנפה, מאוסה בנדה, שכן בכרפי הים קורין לנדה, גלמודה. כלומר, גמולה דא מבצלה. כלומר, פרושה מבצלה, והוא מקשון וגמל. ולא עוד אלא, ⁴שכל מי שיש בו חנפה, אשה של גיהנם אוכלתו, כענין שנאמר, ⁵ואש אכלה אהל-שחד, שאין לה לא שחד-ממון ולא שחד-דברים שאין בהם חנפה. שכל אפרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶כל המודה לרשע, סופו נפל בידו או ביד בנו, שכן מצינו בירמיה על שהודה לו לחנניה בן-עוזר, כענין שנאמר, ⁷ויאמר ירמיה הנביא אמן כן יעשה יי יקם יי את-דבריה אשר נבאת להשיב כלי בית-יי וכל-הגולה מבבל אל-המקום הזה. וסוף נפל ביד בן-בנו, שנאמר, ⁸ויהי-הוא בשער בנימן ושם בעל פקדת ושמו יראיה בן-שלמיה בן-חנניה ויתפש את ירמיה הנביא לאמר אל-הכשדים אתה נפל. אוי להם לחנפים, שכל מי שיש בו חנפה, מביא חרון-אף עליו ועל כל העולם כלו, כענין שנאמר, ⁹וחנפי-לב ישימו אף. ולא עוד אלא שאין תפלתן נשמעת לפני המקום, שנאמר, ¹⁰לא ישועו כי אסרם. ולא עוד אלא שבשביב עון בעלי-חנפה גורמין לארץ שאינה מוציאה פרותיה, שנאמר, ¹¹והארץ חנפה תחת ישביה. ואפרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹²אם סבור מחנפה לה, אף היא מחנפה לה. מראה לה קמה, ואינה מראה לה גדיש, גדיש ולא גרן, גרן ולא ערמה. וכל-כך לה? ¹³כי-עברו תורת חלפו חק הפרו ברית עולם.

ואינה נקרא חנה? זה הרוצה או שומע דבר-עברה או דבר שאינו הגון בחברו, ומהפך למצא לו זכות. ולא די שאינו מוכיחו, אלא שמחזיק ידו עליה, ¹⁴כשם שעשו

1 סוטה מב א	2 איוב טו לד	3 סוטה מא א	4 שם סב ב	5 ירמיה כח ו	6 שם לו יג
7 איוב לו יג	8 ישעיה כד ה	9 מנחומא ראה יד, פסיקתא דרב כהנא צח			

ישראל שבאותו-הדור לאגריפס המלך כשהיה קורא במשנה תורה, וכשהגיע לילא חובל לתת עליה איש נכרי אשר לא אחיה הוא, וזגו עיניו דמעות, מפני שהיה מתירא שמא יעבירוהו מן המלכות, לפי שלא היה ראוי למלכות, שהיה מעבדי בית-חשמונאי. ולא די שלא שתקו, אלא שאמרו לו, אל תירא אגריפס, אחינו אתה, אחינו אתה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹ אותה-שעה נתחייבו שונאיהן של ישראל בקליה על שהחניפו לאגריפס. ועוד אמרו, ² כל אדם שיש בו חנפה, אפילו עברין שבמצי אמן, מקללין אותו, שנאמר, ³ אמר דרשע צדיק אתה, יקבהו עמים יזעמוהו לאמים. ואין לאם אלא עברין, כמו שנאמר, ⁴ ולאם מלאם יאמץ.

בני, אם ראיתם חברכם נוהג שלא בשורה, תוכיחוהו בינכם ובינו, אוילי ישמע לכם ויתחרט וישוב מדרךיו המכערים. ואם הוכחתם אותו בינכם ובינו פעמים רבות ולא נתחרט ולא שב, תוכיחוהו עוד ותלבינו פניו ברבים, ואל תאמרו, מה לנו ולצרה הזאת לגרום עלינו שנאה ואיבה ולהתקוטט עמו – הרי כבר נאמר, ⁵ הלא משנאיה יי, אשנא, ובתקוממיה אתקוטט. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶ מפרסמין את החנפין מפני חלול-השם, שנאמר, ⁷ ובשוב-צדיק מצדקו ועשה עול ונתתי מכשול לפניו. ולמה נותן הקדוש-ברוך-הוא מכשול לפניו? כדי לפרסם מעשיו לכל, שאם יארע בו שום פרענות, ידעו הכל, כי מעשיו הרעים גרמו לו, ולא ירננו אחרי מדת-הדין.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸ מיום שגברה אגרופה של חנפה, נתעוהו הדינין ונתקלקלו המעשים, (ולא היה) [ואין] אדם (שהחניפו) [יכול לומר] לחברו מעשי גדולים ממעשיה. ולא עוד אלא, בזמן שהחנפה בעולם, הקדוש-ברוך-הוא ממליך

1 דברים יז טו 2 ט טה מא ב 3 מפלי כד כד 4 בראשית כה כג 5 תהלים קלט כא
6 יומא פו ב (יעיין ברש"י טס) 7 יחזקאל ג כ

עליהם מִלֶּךְ חֲנָף שֶׁמִּבְטִיחֵם לְטוֹבָה וְעוֹשֶׂה לָהֶם רָצָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹יִמְלֹךְ אָדָם חֲנָף מִמֶּלְכֵי עָם. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּהּ בְּאַגְדָּה, ²אִם רָאִיתָ רָשָׁע וְחָנָף מְנַהִיג אֶת הַדּוֹר, נֹחַ לוֹ לְדוֹר לְפָרוֹחַ בְּאֵוִיר וְלֹא לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר, ³יִמְלֹךְ אָדָם חֲנָף מִמֶּלְכֵי עָם. וּמִנֵּין שֶׁהִלְשׁוֹן הַזֶּה לְשׁוֹן פְּרִיחָה? דְּכַתִּיב, ⁴הַתְּפוֹלֵר צָפוֹר עַל-פַּח הָאָרֶץ וּמוֹקֵשׁ אֵין לָהּ.

וְאֵף-עַל-פִּי שְׁמִדַּת הַחֲנֻכָּה דָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר שְׁמִדָּה בְּעֵינֵי הַמָּקוֹם וּבְעֵינֵי הַבְּרִיּוֹת, אֵף-עַל-פִּי-כֵן מֵתָר לוֹ לְאָדָם לְהַחֲנִיף לְרָשָׁעִים מִפְּנֵי הַפֶּחַד וּמִפְּנֵי הַיִּרְאָה שֶׁמִּתְקַיֵּן אוֹ מִפֶּחַד מִפְּנֵי, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּהּ, ⁵מֵתָר לְהַחֲנִיף לְרָשָׁעִים בְּעוֹלָם-הַזֶּה, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶לֹא-יִקְרָא עוֹד לְנִכְלָל נָדִיב וְלִכְלִי לֹא יֵאמָר שׁוֹעַ. אֲבָל בְּעוֹלָם-הַזֶּה, מֵתָר לְהַחֲנִיף לָהֶן. ⁷וְכֵן מְצִינוּ בִּיצְחָק אֲבִינוּ שֶׁהַחֲנִיף לְעֶשָׂו בָּנוּ וְקִרְאוּ גְדוֹלָה, כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸וַיִּקְרָא אֶת-עֶשָׂו בְּנוֹ הַגָּדֹל, לְפִי שֶׁרָאָה שֶׁהַעוֹלָם-הַזֶּה בְּיָדוֹ, לְפִיכָךְ הַחֲנִיפּוֹ. ⁹וְכֵן יַעֲקֹב אֲבִינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם הַחֲנִיף לְעֶשָׂו, שֶׁאָמַר לוֹ, ¹⁰כִּי עַל-כֵּן רָאִיתִי פָנֶיךָ כְּרֹאֵת פְּנֵי אֱלֹהִים וְתִרְצֵנִי. לְפִי שֶׁמִּתְחַנֵּיפִין לְרָשָׁעִים בְּשַׁעֲתָן. ¹¹אָמַר הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בְּעוֹלָם-הַזֶּה, לְפִי שֶׁהַשְּׁעָה בְּיָד עֹשׂוֹ, אֵתֶם מִתְחַנֵּיפִין לוֹ, כְּכִכּוֹל אֵף מְלָכוֹתֵי אֵינָה מִתְבַּסֶּסֶת. אֲבָל לְעֵתִיד לָבוֹא, אֲנִי פּוֹרֵעַ מִמֶּנּוּ, וּמְלָכוֹתֵי מִתְבַּסֶּסֶת, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹²וְעָלּוּ מוֹשָׁעִים בָּהֶן צִיּוֹן לְשֹׁפֵט אֶת-הָרָע עֹשֵׂוֹ וְהַיִּתָּה לִּי הַמְּלֻכָּה.

לָכֵן בְּנֵי, הָיוּ זְהִירִין לְהִתְרַחֵק מִן הַמַּדּוֹת הַמְּגֻנּוֹת הַלָּלוּ, כְּדִי שֶׁתִּנָּצֵלוּ מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם, וְתַעֲמְדוּ בְּמַחֲצֵתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

וְהָאֱלֹהִים יַצִּילֵנוּ מִן הַמַּדּוֹת הַמְּגֻנּוֹת וְהַפְּחוֹתוֹת, וַיִּמָּן תָּמִיד בְּרַחֲמָיו הַרְבִּיּוֹת.

1 איוב לד 5 2 דברים רבא פרק ה ח 3 עמוס ג ה 4 סוטה מא ב 5 ישעיה לב ה
6 תנחומא חולדות ח 7 בראשית כז א 8 שם לג י 9 עובדיה כא ו

מַעֲלַת הַרַחֲמָנוּת

בְּנִי, בּוֹאוּ וְאֶלְמַדְכֶּם מַעֲלַת הַרַחֲמָנוּת. דַּעוּ בְּנִי, כִּי מַעֲלַת
הַרַחֲמָנוּת מַעֲלָה חֲשׂוּבָה עַד מְאֹד. וְהִיא מְשַׁלֵּשׁ-עֶשְׂרֵה מִדּוֹת
שְׁנַתִּיחַס בֵּהֶן הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ, כְּעִנְיָן שְׁנָאֲמַר, יי, יי, אֵל
רַחוּם וְחַנוּן וְגו'.

וְהוּא בְּרוּךְ-הוּא מִתְּנַהֵג עִם בְּרִיּוֹתָיו בְּמִדַּת-רַחֲמִים,
כְּעִנְיָן שְׁנָאֲמַר, ²טוֹב-יִי לְכֹל וְרַחֲמָיו עַל-כָּל-מַעֲשָׂיו. וְאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ וְזָכוּרָם לְבָרְכָהּ בְּאַגְדָּה, ³טוֹב-יִי לְכֹל וְרַחֲמָיו עַל
הַכֹּל. לָמָּה? שֶׁהֵן מַעֲשָׂיו וּמִדּוֹתָיו הוּא לְרַחֵם עַל הַכֹּל.

בְּנִי, בּוֹאוּ וְרֹאוּ כַּמָּה גְּדוּלָּה מִדַּת-הַרַחֲמִים, ⁴שֶׁכֵּן לֹא
הָיָה הָעוֹלָם מִתְקִים עַד שֶׁשִּׁתַּף הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִדַּת-
הַרַחֲמִים עִם מִדַּת-הַדִּין, כְּעִנְיָן שְׁנָאֲמַר, ⁵בְּרֵאשִׁית בָּרָא
אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, שֶׁכֵּן אֱלֹהִים מִדַּת-הַדִּין.
וְכָתוּב אַחֵר אוֹמֵר, ⁶בְּדִבְרֵי יי שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבָרוּחַ פִּיו כָּל-
צִבְאָם, שָׁאִין כָּאֵן אֵלָּא מִדַּת-רַחֲמִים בְּלָבָד. כֹּא הַכָּתוּב
הַשְּׁלִישִׁי וְהַכְּרִיעַ בִּיגִיחֵן, שְׁנָאֲמַר, ⁷אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם
וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם בְּיוֹם עֲשׂוֹת יי אֱלֹהִים אָרֶץ וְשָׁמַיִם.

מִשְׁלֹ חֲכָמִים, ⁸מִשְׁלֵךְ לָמָּה הַדִּבְרֵי דוּמָה? לְמַלְךְ שֶׁהָיוּ לוֹ
כּוֹסוֹת דִּקְיָם. אָמַר הַמֶּלֶךְ, אִם אֲנִי נֹתֵן בֵּהֶן חֲמִין, מִיָּד הֵן
נִבְקָעִין. צוּנוּ, מִיָּד הֵן נִקְרָשִׁין. מָה עָשָׂה הַמֶּלֶךְ? עָרַב צוּנוֹן
בְּחֲמִין וְנִתְּנוּ בֵּהֶן וְעָמְדוּ. כֹּךְ אָמַר הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִם
אֲנִי בּוֹרָא עוֹלָם בְּמִדַּת-רַחֲמִים בְּלָבָד, הָרִי הֵם חוֹטְאִים
גְּדוּלִּים. אִם אֲנִי בּוֹרָא אוֹתוֹ בְּמִדַּת-הַדִּין, אֵינּוּ יָכוֹל לַעֲמֹד.
אֵלָּא הָרִינִי בּוֹרָא אוֹתוֹ בְּמִדַּת-הַדִּין וּבְמִדַּת-רַחֲמִים, וְהִלָּוִי
יַעֲמֹד. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁהַקָּדִים מִדַּת-רַחֲמִים לְמִדַּת-הַדִּין,

שנאמר, ¹ביום עשות יי אלהים ארץ ושמים. וכן הוא אומר, ²זכר רחמיה יי נחסדיה כי מעולם המה.

גדולה היא מדת הרחמנות לפני המקום. שכל המרחם על הבריות, מביא טובה לעולם, שנאמר, ³טוב יי לכל. אימתי? בזמן ש⁴ורחמיו על-כל-מעשיו. כלומר, בזמן שהבריות מרחמין זה על זה.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵למחר שנת בצרת באה והבריות מתרחמין אלו על אלו, והקדוש-ברוך-הוא מתמלא עליהן רחמים. ועוד אמרו, ⁶מאי דכתיב ונתן-לך רחמים ורחמך והרבה-כל המרחם על הבריות, מרחמין עליו מן השמים. וכך מי שאינו מרחם על הבריות, אין מרחמין עליו מן השמים.

⁷אוי לך הן לרשעים שהן הופכין מדת-הרחמים למדת-הדין. שכל מקום שנאמר יי, מדת-רחמים. והרשעים הופכין אותו למדת-הדין, שנאמר, ⁸וירא יי כי רבה רעת האדם בארץ, ויאמר יי אמתה את-האדם. ⁹ואשריהן הצדיקים שהופכין מדת-הדין למדת-רחמים. שאין אלהים בכל מקום אלא מדת-הדין, כמו שנאמר, ¹⁰עד האלהים יבא דבר-שניהם. והן הופכין אותו למדת-הרחמים, שנאמר, ¹¹וישמע אלהים את-נאקתם. ואומר, ¹²ויזכר אלהים את-נח.

ומעלת הרחמנות אינה נמצאת אלא בחסידים, כענין שנאמר, ¹³וימהר יוסף כי-נכמרו רחמיו אל-אחיו. ואמר חכם אחד, מן הנדיבות, שיעמוד האדם במדת הרחמים.

גדולה היא החבה שחבב הקדוש-ברוך-הוא את ישראל שנתן להם הרחמים במתנה. שכל אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹⁴שלוש מתנות טובות יש ביד ישראל, בישניו, ורחמניו, וגומלי-חסדים. בישניו, דכתיב, ¹⁵ובעבור תהיה יראתו על-

1 בראשית בד 2 תהלים כהו 8 שמקמה 9 בראשית רבא לג 5 שבת קנא ב 6 דברים יג יח
7 בראשית רבא עג ב 8 בראשית ו 9 שם ט 10 שמות כח 11 שם ב כד 12 בראשית חא
13 שם מג ל 14 מדרש שמואל כח ז 15 שמות כ כ

פניכם לביתי תחטאו—ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, זו בוששה. רחמנין, דכתיב, ¹ ונתן-לך רחמים ורחמך והרבה כאשר נשבע לאבתיה. וגומלי-חסדים, דכתיב, ² ושמר יי אלהיה לך את-הברית ואת-החסד אשר נשבע לאבתיה. גדולה היא מדת הרחמנות. שבזמן שישאל מרחמין זה על זה, הקדוש-ברוך-הוא מרחם עליהן וגואל אותן, שנאמר, ³ ברגע קטן עזבתך וברחמים גדולים אקבצך. שמא יאמר אדם, אם אני מרחם על הבריות, הרי ממוני מתמעט והולך וכלה, כבר מפרש על ידי שלמה, ⁴ טוב-עין הוא יברך כי-נתן מלחמו לדל. וכן הוא אומר, ⁵ גותן לרש אין מחסור וגו'. אשריהן בעלי-רחמנות, שאין הקדוש-ברוך-הוא פוסק רחמיו מהן, ומתנהג עמהם תמיד בחסד וברחמים. והן נוצרין אותן, כענין שנאמר, ⁶ אתה יי לא-תכלא רחמיה ממני חסדך ואמתך תמיד יצרוני.

וראוי לכל בעל-שכל לרחם על גופו ולחמול עליו, כדי שיהיה בריא בגופו וחזק, שיוכל לעבוד לבוראו. ואם התענית קשה לו, אל יסגף עצמו בתענית. שכן מצינו בנזיר, ⁷ על ידי שצער עצמו מן היין, נקרא חוטא, כענין שנאמר, ⁸ וכפר עליו מאשר חטא על-הנפש. אך אם הוא מתענה על דרך תשובה כדי לשבר לבו ולהכניע יצרו — שהוא ראוי והגון. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹ כל המקל בסעודת הקנה, מקילין לו מזונותיו מן השמים. וכן ראוי לו לאדם להיות רחמני על אשתו ועל בניו ועל בני-ביתו ביותר, מפני שהן תלויין בו, והוא תלוי במי-שאמר-והיה-העולם, כענין שנאמר, ¹⁰ למל נפשו איש חסד ועכר שארו אכזרי. בני, הוו רגילין במדת הרחמנות, מפני שהיא מדה מיחסת ויאות אל כל משכיל להתנהג בה, כמו שאמר חכם

1 דברים יג יח 2 שם ז יב 3 ישעיה נד ז 4 משלי כב ט 5 שם כח כז
6 תהלים מ יב 7 נזיר יט א 8 במדבר ו יא 9 שבת קכט א 10 משלי יא יז

אָחד, ¹אשרי מי שֶׁלְבוֹתָם מְרַחֲמִים וְנִמְוָכִים. וְאָמַר עוֹד, מִי שְׁאִינוּ מְרַחֵם, יִהְיֶה מוֹתוֹ עַל יְדֵי מִי שְׁאִינוּ מְרַחֵם. וְאָף-עַל-פִּי שֶׁהִזְהַרְתִּי אֲתֹכֶם בְּמַדַּת הַרְחֻמְנוּת, יֵשׁ אֲנָשִׁים שְׁאִינָן בְּגִי-רְחֻמְנוּת, וְאֲסוּר לְהִתְנַהֵג עִמָּם בְּמַדַּת רְחֻמְנוּת. תִּדְעוּ, שְׁאֲסוּר לְרַחֵם עַל הָרָשָׁעִים, שְׁנֹאֲמַר, ²כִּי לֹא עִם-בִּינוֹת הוּא עַל-כֵּן לֹא-יִרְחֲמֵנוּ עֲשֵׂהוּ וְיִצְרוּ לֹא יִחַנְנוּ. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ³וְרַחֲמֵי רָשָׁעִים אֲכַזְרִי. שְׁכָל הַמְרַחֵם עַל הָרָשָׁעִים, לֹא דִי שְׁאִינוּ נִקְרָא רַחֲמָן, אֵלָּא שְׁנִקְרָא אֲכַזְרִי, שְׁכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה, ⁴כָּל מִי שֶׁהוּא רַחֲמָן עַל אֲכַזְרִים, סוּף שֶׁהוּא נִעְשֶׂה אֲכֹזֵר עַל רַחֲמָנִים, שְׁכֵן מְצִינוּ בְּשָׂאֵל, שְׁעַל יְדֵי שְׁחַמֵּל עַל אֲנִי, אָמַר לוֹ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלֹא תֵּהָא נוֹב עֵיר הַכֹּהֲנִים כְּזָרְעוֹ שֶׁל עַמְלָק? וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה, ⁵כָּל אָדָם שְׁאִין בּוֹ דְּעָה אֲסוּר לְרַחֵם עָלָיו, שְׁנֹאֲמַר, ²כִּי לֹא עִם-בִּינוֹת הוּא עַל-כֵּן לֹא-יִרְחֲמֵנוּ עֲשֵׂהוּ. וְעוֹד אָמְרוּ, ⁶כָּל הַנוֹתֵן פֶּתוֹ לְאָדָם שְׁאִין בּוֹ דְּעָה, יִסּוּרִין בָּאִין עָלָיו, שְׁנֹאֲמַר, ⁷לְחֻמָּךְ יְשִׁימוּ מְזוֹר תַּחְתִּיךָ אֵין תְּבוּנָה בּוֹ. הֲלֹא תִרְאוּ בְּנֵי, מֶה שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה, ⁸רוּעֵי בְּהֵמָה דָּקָה וְהַגְזָלָנִין, לֹא מוֹרִידִין אוֹתָן לְבוֹר וְלֹא מַעְלִין. אֲבָל הַמִּינִין וְהַמְסוּרוֹת, מוֹרִידִין וְלֹא מַעְלִין, וּמַצִּיחַ לְאִבְדָּם בְּיָדַיִם, וְאֵין מְרַחֲמִין עָלֵיהֶן, מִפְּנֵי שְׁאִינָן בְּגִי-רְחֻמְנוּת.

וְכֵן מְצִינוּ ⁹בְּאִדָּם אֶחָד שְׁמֵכָר עֲצֻמוֹ לְלוּדִים, שְׁבָא לְפָנֵי רַבִּי אֲמִי וְרָצָה לְפָדוֹתוֹ. וְאָמְרוּ לֵה רַבֵּנָן לְרַבִּי אֲמִי, וְהֲלֹא רָאוּהוּ אוֹכֵל נִבְלוֹת. אָמַר לָהֶן, שְׂמָא לְתַאֲבוֹן הוּא אוֹכֵל. אָמְרוּ לוֹ, וְהֲלֹא לְפַעְעִים רָאוּהוּ שֵׁישׁ לְפָנָיו הֵהָמָר וְהָאֲסוּר, וּמִנִּים הֵהָמָר וְאוֹכֵל הָאֲסוּר. וְאָמַר רַבִּי אֲמִי לְאוֹתוֹ-הָאִישׁ, לָךְ לְדִרְכָּה, אֵינָן מְנִיחִין אוֹתִי לְפָדוֹתְךָ. הֲרִי כָּכָר לְמִדְנָה, שְׁאֲסוּר לְרַחֵם עַל הָרָשָׁעִים הַמּוֹרְדִים בְּמָקוֹם וּמִתְכַּוְּנִין לְהַקְעִים.

1 תקון מדות הנפש ב ג 2 ישעיה כז יא 3 משלי יב י 4 קהלת רבא ז לב 5 ברכות לג א 6 סנהדרין צב א 7 עובדיה א ז 8 סנהדרין נא א ורש"י שם, עבודה זרה כו א 9 גיטין מו ב, מו א

אוי קהן קרשעים שמורדין בהקדוש-ברוך-הוא וממרין את דבריו, שהקדוש-ברוך-הוא שולח בהן מלאך אכזרי ודן אותם באכזריות, שנאמר, 'אך מרי יבקש-רע ומלאך אכזרי ישלח-בו'.

ומהו הרחמנות? כך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'אינהו רחמני? זה המלכה לעני בשעת דחקו, ואחר כך חוזר ונותן לו לשם מתנה. והמצר על דאגת אחרים, ובלבד שיהא ביתו פתוח לרוחה, ומחזיר אבדה בצנעה, ומרגיל אחרים למצות, והרגיל בגמילות-חסדים'.

לכן בני, הווי זהירין במדת הרחמנות, מפני שהיא ממדות הבורא יתברך.

והאלהים יצליחנו בה ברחמי הרבים וחסדיו הגדולים.

ואחרי אשר הגענו עד כאן לספר בשבח מעלת הרחמנות ויבציקה, נספר בגנות האכזריות ויבציקה, כדי להחזירם למדת הרחמנות, בעזרת השם.

דעו בני, כי מדת האכזריות היא מן המדות הרעות והמגנות. ואינה נמצאת לא באנשים חשובים ולא בחסידים ואנשי-מעשה, כי אם ברשעים ואויבי-השם, כענין שנאמר, 'ורחמי רשעים אכזרי. ולא עוד אלא, שכל המתאכזר על הבריות, מביא חרון-אף עליו ועל כל העולם כולו, כענין שנאמר, 'אכזריות חמה ושטף אף ומי יעמד לפני קנאה. ובכל מקום שהאכזריות מצויה, אין הרחמנות מצויה, והקדוש-ברוך-הוא נפרע מהן באכזריות, שכן מצינו באנשי סדום, שעל ידי שהיו אכזרים, נדונו באכזריות, כענין שנאמר, ⁵הכצעקתה הבאה אלי עשו כלה ואם-לא אדעה. מתחלה פסק עליהן הדין לכללה. ומנין שנדונו באכזריות? שנאמר, ⁶ויי המטיר על-סדם ועל-עמרה גפרית ואש מאת יי מן-השמים'.

ומהו האכזריות? כן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, יזה המפור מעותיו בהמתו, והקורע בגדיו מחמת כעסו, והמתאכזר על בניו ועל אשתו ועל בהמתו, שנאמר, ² יודע צדיק נפש בהמתו ורחמי רשעים אכזרי.

שבעה מיני רשעים הן, וכל המתאכזר באחד מהן, עליו הכתוב אומר, ³ אי קרשע רע. וכי איזהו רשע שהוא טוב? אלא זהו האכזרי שהוא רע לשמים ורע לבריות, שהוא שקול כנגד כלן, שנאמר, ⁴ ורחמי רשעים אכזרי. רשע אין כתיב כאן אלא רשעים. ואלו הן שבעה מיני רשעים, הראשון, עו פנים, שנאמר, ⁵ העז איש רשע בפניו. השני, לנה ואינו משלם, שנאמר, ⁶ לנה רשע ולא ישלם וגו'. השלישי, המדבר אחת בפה ואחת בלב, שנאמר, ⁷ אל-תמשכני עם-רשעים ועם-פעלי און דברי שלום עם-רעיהם ורעה בלבבם. הרביעי, המתהלל ברשע, שנאמר, ⁸ כי-הלל רשע על-תאות נפשו וגו'. החמישי, מי שיש בו שנאת-חנם, שנאמר, ⁹ נפש רשע אותה-רע וגו'. הששי, רודף צדיק, שנאמר, ¹⁰ צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו. ורשע מכלם, אכזרי, זה המתפנק כנגד העניים, ומעכב את הרבים מלעשות דבר-מצוה. והטורף נפשו בכתל, עליו הכתוב אומר, ¹¹ ובעל חמה רב-פשע. אי להם לאכזרין שמתאכזרין על הבריות, שהקדוש-ברוך-הוא מתאכזר עליהן ומתנהג עמהן באכזריות ומביא עליהן יסורין קשין. צאו וראו מרבנו הקדוש עליו השלום, שהיה מחסידיו-עליון. ועל שנתאכזר, הביא עליו הקדוש-ברוך-הוא יסורין קשין. אמרו, ¹² פעם אחת היו מוציין עגל אחד לשחיטה, וברח אותו-העגל תחת טליתו של רבנו הקדוש, ואמר, זיל פי לך נוצרת. ואמרו מן השמים, הואיל ואינו רחמני, נביא עליו יסורין. והביאו עליו יסורין קשים

1 עין אבות דרבי נתן ג א 2 משלי יב י 3 ישעיה ג יא 4 משלי כא כט 5 תהלים לו כא 6 שם כח ג 7 שם י ג 8 משלי כא י 9 תהלים לו לב 10 משלי כט כב 11 בבא כציעא פה א

עד שִׁשְׁהָיָה צוֹעֵק, הָיָה נִשְׁמָע קוֹל צַעֲקָתוֹ יוֹתֵר מִצַּעֲקַת שַׁעֲטַת סוּסָיו. וְנִתְרַפָּא עַל יְדֵי רַחֲמָנוּת. שְׁפָעַם אַחַת שְׁפָחָתוֹ הָיְתָה מִטְּאטָאָה הַבֵּית, וְהָיְתָה מִטְּאטָאָה גַם אֶת הַזְּבוּבִים* וְהוֹרְגָתָם. וְאָמַר לָהּ רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ, הִנֵּיחִי לָהּ, וְיִרְחַמְיוּ עָלֶי-כָּל-מַעֲשָׂיו כְּתִיב. וְאָמְרוּ מִן הַשָּׁמַיִם, הוֹאִילָהּ וְהוּא רַחֲמָנִי, כְּדֵי הוּא לְרַחֵם עָלֶיהָ, וְנִתְרַפָּא. וְהִלָּא דְּבָרִים קֵל-וְחֹמֶר, וְמָה זֶה שֶׁהִיא חֲסִיד וְקָדוֹשׁ, כָּךְ. שְׁאֵר בְּנֵי-אָדָם שֶׁמֵּתְאֲכָזְרִין, עַל-אַחַת-כַּפֶּה-וְכַמָּה.

וְנֹאמַר, כִּי מֵדַת הָאֲכָזְרִיּוֹת הִיא מִמְּדוֹת חֵיווֹת-הַיָּעֵר. וּמִן הַמְּדָה הַמְּגֻנָּה הַזֹּאת, יוֹצֵאת הַנְּקִימָה וְנִטְרִית-הַשְּׁנָאָה בְּלֵב, שֶׁהַתּוֹרָה הַזֹּהִירָה עָלֶיהָ, כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר, ²לֹא-תִקֵּם וְלֹא-תִטֹּר אֶת-בְּנֵי צִמְדָּה וְגו', וְכֵן הַזֹּהִיר שֶׁלֹּמָה בְּחֻכְמָתוֹ וְאָמַר, ³בְּנִפְלֹא אוֹיְבָהּ אֶל-תִּשְׁמַח וּבְכַשְׁלֹו אֶל-יִגְלֹל לָבָהּ.

בְּנֵי הַזֵּהִרִין מֵאֵד בְּמֵדַת הָאֲכָזְרִיּוֹת, שֶׁכָּל הַמֵּתְאֲכָזְרִי עַל הַבְּרִיּוֹת, הַבְּרִיּוֹת מֵתְאֲכָזְרִין עָלֶיהָ, וְהַפֵּל מִלְּמַדִּין עָלֶיהָ קִטְגוֹרִיא, וְהַפֵּל מִתִּירִין אֶת דָּמוֹ וּמֵתְאֲכָזְרִין עִמּוֹ, כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ יַעֲשֶׂה לָּךְ גְּמֻלָּה יָשׁוּב בְּרָאשָׁה. וְכֵן הוּא אוֹמַר, ⁵בְּסִאסְאָה בְּשִׁלְחָה תִּרְיַבְנָה. ⁶בְּמֵדָה שֶׁאָדָם מוֹדֵד, בָּהּ מוֹדְדִין לוֹ.

לָכֵן בְּנֵי הַתִּרְחָקִי מִן הַמְּדָה הַמְּגֻנָּה הַזֹּאת, וְאֵל תִּתְּעוּ בְּנִיתְבָּתָהּ.

וּמִן הַשָּׁמַיִם יִרְחַמְיוּ עָלֵינוּ בְּהַמּוֹן רַחֲמֵיו וְחֲסִדּוֹ הַרְבִּים.

4 עובדיה א טו

3 משלי כד יו * בני חולדה (רש"י בבא מציעא פה א)

2 ויקרא יט' ח

6 סוטה ח ב במשנה

1 תהלים קמה ט

5 ישעיה כו ח

מצלת הרצון

בני, באו ואלמדכם מצלת הרצון. דעו בני, כי מצלת הרצון היא מן המצלות הנקבדות, והיא סגלת אנשים חשובים ונקבדים ובעלי נפש נדיבה. וכן מצינו במרדכי הצדיק עליו השלום שנשתבח במדת הרצון, כענין שנאמר, ¹כי מרדכי היהודי משנה למלך אחשורוש וגדול ליהודים ורצוי קרוב אהיו וגו'.

גדולה היא מדת הרצון וחדעצת-נוחה לפני המקום, מפני שהיא מדה מקבלת בעיני המקום ובעיני הבריות. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²כל שרוח הבריות נוחה הימנו, רוח המקום נוחה הימנו. וכל שאין רוח הבריות נוחה הימנו, אין רוח המקום נוחה הימנו. וכך אמר שלמה בחכמתו, ³מרפא לשון עץ חיים וסלף בה שבר ברוח. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴ארבע מדות בדעות, נוח לבעוס ונוח לרצות, יצא הפסדו בשכרו. קשה לבעוס וקשה לרצות, יצא שכרו בהפסדו. קשה לבעוס ונוח לרצות, חסיד. נוח לבעוס וקשה לרצות, רשע. בני, באו וראו כמה גדולה מדת הרצון. שפיון שהאדם רצוי מן האנשים ואוהבין אותו מפני מעשיו המתקנים, הקדוש-ברוך-הוא רוצה בו ואוהב אותו, כענין שנאמר, ⁵ברצות יי דרכי-איש. ודא עוד אלא ששונאיו משלימין עמו, שנאמר, ⁶גם-אויביו ישלם אתו. בני, התרצו כמה שגורו עליכם מן השמים וקבלו אותו בשמחה, כי דא תוכלו לדחותו מעליכם כי אז בתשובה ומעשים טובים. ואמר חכם אחד, מי שרוצה בענינו לרצונו, רוצה בו בעל-כרחו. בני, התרצו לחבריהם קדם שיבקשו מהם המחילה. כי מי שמגיע עצמו

אל בקשת המחילה, אינו מבצלי הרצון הטוב. בני, התרצו אל כל האנשים במיטב שפתותיכם, ולשאול בשלומם ולדבר טוב עליהם. ועם האנשים החשובים, התנהגו בענוה ובשפלות, כדי שתפיקו מהם רצון טוב.

ואזהירכם בני, שתהיו תמיד בדעת נוחה וברצון טוב, כדי שישלמו לכם כל ענייניכם לטובה, כמו שאמר חכם אחד, לדעת-נוחה, תחלה ותכלית. תחלה תחכה, ואחריה השלום. ומי שדעתו נוחה, חייו בטוב, ושמחתו מתמדת, לא יצטרו אותו הפגעים. ואמר אחר, הגדול שבבני-אדם, מי שדעתו נוחה ואחריתו טובה.

גדולה היא מדת הרצון. שכל מי שהוא רצוי למטה, בידוע שהוא רצוי למעלה. וכל מי שהוא אהוב למטה, בידוע שהוא אהוב למעלה. וכל מי שמתנהג במדת הרצון, תפלתו מתקבלת לפני המקום, כענין שנאמר, ¹ בעת רצון ענייתיה. כלומר, בעת שאמה מתנהג במדת הרצון, תקרא אלי ואענה. וכינון שבני-אדם מתנהגין זה עם זה במדת הרצון, הקדוש-ברוך-הוא מתרצה להן ומוחל עונותיהן, כענין שנאמר, ² דף אכל בשמחה לחמה ושתה בלב-טוב יינה כי כבר רצה האלהים את-מעשיה. וכל מי שדעתו נוחה עם הבריות ומאריך אפו, בידוע שיש בו מדעת קונו, כענין שנאמר, ³ ארך אפים רב-תבונה וגו'. והתבונה היא מן העליונים, כענין שנאמר, ⁴ יי בתחמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה.

גדולה היא מדת הרצון והלשון-הרפה, שכל מי שדעתו נוחה ולשונו רכה, אפילו אם היה מי שכנגדו שר וקצין והיה לבו קשה כנגדו כעצם הזה מתוך כעסו, הרי הוא מפתה אותו ברכות-לשונו ובטוב-שפתיו, ומשבר את כעסו ומכניעו כנגדו, כענין שנאמר, ⁵ בארך אפים יפתה קצין

וְלָשׁוֹן רַכָּה תִּשְׁבֶּר-גֶּרֶם. וְכָל מִי שֶׁמִּתְנַהֵּג בְּמִדַּת-הַרְצוֹן
וְלָשׁוֹן-רַכָּה, סוּף שְׁעוֹלָה לַגְדֻלָּה וְלִשְׁרָרָה, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר,
'זָח-לָהּ אֶת-יְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נֹון אִישׁ אֲשֶׁר-רוּחַ בּוֹ. וְכִי כָּל שְׂאֵר
הָאֲנָשִׁים אֵין בָּהֶן רוּחַ? אֵלֶּא מֵהוּ אֲשֶׁר-רוּחַ בּוֹ? שְׁהִימָה
רוּחוֹ נֹוחָה וְלָשׁוֹנוֹ רַכָּה לְסִבּוֹל אֶת הַבְּרִיּוֹת. צֵא וְלָמַד כִּמָּה
דָּבָר בְּלָשׁוֹן רַכָּה וּבִדְעַת-נֹוחָה כְּשֶׁבֹא לִידוֹ מַעֲשֵׂה עָכוֹ, כַּעֲנָן
שֶׁנֶּאֱמַר, ² בְּנֵי שִׁים-נָא כְבוֹד לִי אֵלֶּהי יִשְׂרָאֵל וְתֹן-לִּי תוֹדָה.
וּמִתּוֹךְ רִצּוֹיִן וּפִיּוּסִין, נִתְרַצָּה לִּי וְהוֹדָה, וְחֹזֵר בְּתִשּׁוּבָה,
וְקָנָה לִּי חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, שֶׁנֶּאֱמַר, ³ יַעֲכָרְךָ יְיָ בַּיּוֹם הַזֶּה.
⁴ הַיּוֹם הוּא עָכוֹר, וְאֵינוֹ עָכוֹר לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. וְאָמַר חָכֵם
אֶחָד, * אֵין עֶשֶׂר כָּמוֹ הַרְצוֹן וְהַסְתַּפְּקוֹת, וְאֵין שֶׁכֶּל כָּמוֹ
הַהֲנַהֲגָה הַטּוֹבָה, וְאֵין חֲסִידוֹת בִּירָאָה, וְלֹא יָפִי בְּדַעַת-הַנּוֹחָה.
בְּנִי, בָּאוּ וִירָאוּ כִּמָּה חֲבִיבָה מִדַּת הַרְצוֹן. שְׁאֵפִילוּ בְּשַׁעַת
שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל, אֵינוֹ מוֹכִיחֵם אֵלֶּא
מִתּוֹךְ רִצּוֹן וּנְחִת-רוּחַ, כַּאֲשֶׁר יִסֵּר אִישׁ אֶת בְּנוֹ, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר,
⁵ כִּי אֶת אֲשֶׁר-יֵאָהֵב יְיָ יוֹכִיחַ וְכָאֵב אֶת-בֶּן יִרְצָה. וְכֵן הוּא
אוֹמֵר, ⁶ וְיִדְעָתָ עִם-לִבָּךְ כִּי כַּאֲשֶׁר יִסֵּר אִישׁ אֶת-בְּנוֹ יְיָ
אֵלֶּיָּהּ מִיִּסְרָהּ. לָכֵן בְּנִי, הִיוּ זְהִירִין מְאֹד בְּמִדַּת הַרְצוֹן,
כְּדִי שֶׁתִּהְיֶה אֱהוּבִים לְמַעַלָּה וּנְחֻמִּים לְמַטָּה.
וְהֵאלֹהִים יַצְלִיחֵנוּ בָּהּ בְּרַחֲמָיו הַרְבִּים.

ואחרי אשר הגענו עד כאן לספר בשבח מעלת הרצון ובצלילה, נספר
בגנות הפעם ובצלילה כדי להרגילם במדת הרצון בעזרת האל.

דעו בנני, כי מדת הפעם היא מן המדות המגנות
והפחותות, והיא גם היא אוצר הסכלים ומטמון עניי-הדעת,
כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷ כִּי כַּעַס בַּחִיק פְּסִילִים יְנוּחַ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּה, הַפֶּעַם מְסַלֵּק אֶת הַדְּעַת. וְכָל מִי שֶׁהוּא כּוֹעֵס
וְאֵינוֹ עוֹבֵר עַל מְדוּתָיו, הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כּוֹעֵס עָלָיו. שֶׁכֶּךָ

1 במדבר כו יח 2 יהושע ז יט 3 שם שם כה 4 סנהדרין מג ב 5 משלי ג יב
6 דברים ח ה 7 מהלל ז ט * מבחר-הפנינים מג מט

אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ירגזון, לא עזתה בידו אלא רגזנותו, וקאדם מטעימין לו מפרי מעשיו בעולם הזה. לפי שכל מדותיו של הקדוש-ברוך-הוא, מדה כנגד מדה.

דבר קשה הוא הפעם. שכל הפועס, עיניו כהות, ודומה כאילו אינו רואה, פענן שנאמר, ² ותכה מפעש עיני וגו'. וכן הוא אומר, ³ עששה מפעס עיני וגו'. ולא עוד אלא, שכל הפועס, יצר-הרע מתגרה עליו וגורם לו לחטוא, פענן שנאמר, ⁴ איש-אף יגרה מדון ובעל חמה רב-פשע. מכאן אמרו חכמינו, ⁵ כל הפועס, בידוע שעונותיו מרבין מזכיותיו, שנאמר, ⁶ ובעל חמה רב-פשע. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷ המקרע בגדיו בחמתו, והמשבר כליו בחמתו, והמפזר מעותיו בחמתו, יהא בעיניה כעובד עבודה זרה. שכל אמונתו של יצר-הרע, היום אומר לו עשה כך, וקמחר אומר לו כך עבוד עבודה זרה. מאי קראה ⁸ ? לא-יהיה בה אל זר. איזהו אל זר שיש בגופו של אדם? הוי אומר, זה יצר-הרע. והינו נאמר לה אליהו רב יהודה אחיה דרב סלא חסידא, לא תרפת דלא תחטי ¹⁰, ולא תרוי דלא תחטי ¹¹. וכשאתה יוצא לדרך, המלך בקונה וצא. מאי היא? זו תפלת-הדרך.

בני, באו וראו כמה קשה מדת הפעס. שכל אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹² כל המטייל אימה יתרה בתוך ביתו, סוף בא לידי שלש עברות גדולות. ואילו הן, עבודה זרה, וגלוי-עצמות, ושפיכות-דמים. בעבודה זרה כתיב, ¹³ אנא חטא העם הזה חטאה גדלה ויעשו להם אלהי זהב. בגלוי-עצמות כתיב, ¹⁴ ואיך אעשה הרעה הגדלה הזאת וחטאתי לאלהים. בשפיכות-דמים כתיב, ¹⁵ גדול עוני מנשוא.

וחכמים הראשונים זכרונם לברכה, מקצתן היו משתבחין

1 קירושין מא א 2 איוב יז ז 3 תהלים ו ח 4 משלי כט כב 5 נדרים כב ב
6 שבת קה ב 7 מהו פסוקה 8 תהלים פא י 9 ברכות כט ב 10 לא חכעס לא תחטא
11 ולא תחטא של תחטא 12 גיטין ו ב 13 שמות לב לא 14 בראשית יט ט
15 שם ד יג

בְּכָל־שָׁאַר מִדּוֹתֵיהֶם וְאָמַר, ¹מֵעוֹלָם לֹא עָמַדְתִּי עַל מִדּוֹתַי, ¹מִיָּמִי לֹא הִקְפַּדְתִּי בְּתוֹךְ בֵּיתִי. וְכָל־כֶּךָ לָמָּה? מִפְּנֵי שֶׁהִפְעַס מִן הַמִּדּוֹת הַמְּגֻנּוֹת. שֶׁאִפִּילוֹ הָיָה אָדָם רָאוּי לְגִדְלָהּ, נִטְלָת מִמֶּנּוּ מִתּוֹךְ כַּעֲסוֹ. שֶׁכֶּךָ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבָרְכָהּ, ²כָּל אָדָם שְׂכּוּעַס, אִפִּילוֹ פּוֹסְקִין לוֹ גִּדְלָהּ מִן הַשָּׁמַיִם, נִטְלָת מִמֶּנּוּ. מִנָּה? מֵאֵלִיָּאב, שֶׁנֶּאֱמַר, ³וַיַּחַר־אֶף אֵלִיָּאב בְּדוֹד וְגוֹ'. וְכִשְׁהִלָּךְ שְׂמוּאֵל לְמִשׁוּחַ אֶת דָּוִד, בְּכֶלֶן נֶאֱמַר, ⁴גַּם־בְּזֶה לֹא־בָחַר יי'. וְאֵלֶּי בְּאֵלִיָּאב כְּתִיב, ⁵אֶל־תִּבְט אֶל־מַרְאֵהוּ וְאֶל־גִּבּוֹהַּ קוֹמָתוֹ כִּי מֵאֲסִיתִיהוּ. לֹא הֶעֱרַךְ לֹמַר כִּי מֵאֲסִיתִיהוּ, אֶלָּא שֶׁנִּבְחַר כָּבֵר, וּמִתּוֹךְ כַּעֲסוֹ נִמָּאֵס.

וְכָל מִי שֶׁהוּא כּוֹעֵס, אֲנֻלָּתוֹ נִרְאִית וְחִרְפָּתוֹ נִגְלִית בְּעֵינֵי הַבְּרִיּוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהִפְעַס גּוֹרֵם לוֹ טְרוֹף־הִדְעַת, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶אִוִּיל בְּיוֹם יָבֹדַע כַּעֲסוֹ וְגוֹ'. כְּלֹמַר, בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שְׂכּוּעַס, נֹדַע כַּעֲסוֹ וְאֲנֻלָּתוֹ. מִשְׁלֹ חֲכָמִים מְשַׁל לָמָּה הַדָּבָר דּוֹמָה? לְקִדְרָה שֶׁהִיא נִתּוּנָה עַל־גַּבִּי גְחָלִים. כָּל זֶמֶן שֶׁאֵינָה רוֹמַחַת, אֵין אָדָם יוֹדֵעַ מַה שֶּׁבִּתְּוָכָהּ. עֲלֵתָה רְתִיחָתָהּ, הָרִי הִיא פּוֹלֵטָתוֹ לַחוּץ וְהַכֹּל רוֹאִין אוֹתָהּ. אוֹמְרִין בְּמִשְׁלֵי, כָּל מַה שֶׁהִיא שֹׁנָה, עַל פִּלְקָתָהּ עוֹלָה. וּמִמֶּה שֶׁקִּמְקוֹם מְרִיתָהּ, שׁוֹפֵךְ עַל צִדֵּיוֹ. וּמִי שֶׁרוֹקֵק לְמַעְלָה, עַל פָּנָיו יוֹרֵד.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁷כָּל הַכּוֹעֵס, כָּל מִינֵי גִיהֶנֶם שׁוֹלְטִין עָלָיו. כְּתִיב הֵכָא ⁸וְהִעֲבֵר רָעָה מִבְּשָׂרָהּ, וְכְתִיב הֵתָם ⁹וְגַם־רָשָׁע לְיוֹם רָעָה. וְכָל מִי שֶׁאֵין כַּעֲס שׁוֹלֵט עָלָיו, אֵין אֲשֶׁה שֶׁל גִּיהֶנֶם שׁוֹלֵט עָלָיו, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁰וְהִסֵּר כַּעֲס מִלִּבָּהּ וְהִעֲבֵר רָעָה מִבְּשָׂרָהּ. וְאֵין רָעָה אֶלָּא גִיהֶנֶם, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹¹וְגַם־רָשָׁע לְיוֹם רָעָה.

בְּנֵי, הֵיוּ זֵהִירִין מְאֹד בְּמִדַּת הַכַּעֲס. שֶׁהָרִי מִשֶּׁה רַבָּנוּ עָלָיו הַשָּׁלוֹם שֶׁהָיָה רַבָּן שֶׁל נְבִיאִים, בַּעֲבוּר הַכַּעֲס—בָּא לְכָל־

1 מגילה כח א	2 פסחים טו ב	3 שמואל א יז כח	4 ע"ס טז ח	5 שם שם ו
6 רש"י י"ב טו	7 נדרים כב א	8 קהלת יא י	9 משלי טז ד	

טעות. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹ בשלשה מקומות בא משה לקבל פנים — ובא לקבל טעות. ² ויקצף על-אלעזר ועל-איתמר וגו' — ובא לקבל טעות, ³ מדוע לא-אבלתם את-החטאת וגו'. פיוצא בדבר אתה אומר, ⁴ שמעו-נא המרים וגו' — ובא לקבל טעות, ⁵ ויגרם משה את-ידו ויך את-הסלע וגו'. פיוצא בדבר אתה אומר, ⁶ ויקצף משה על פקודי החיל וגו' — ובא לקבל טעות, שנאמר, ⁷ ויאמר אלעזר הכהן אל-אנשי הצבא וגו'. אפשר משה עומד עמהן ואלעזר מורה להן הלכות הגזירה? אלא לפי שבא משה לקבל פנים — בא לקבל טעות. וכל מי שמרגיל בעצמו מדת הפנים, מביא לעצמו ענש גדול מאת הבורא, כענין שנאמר, ⁸ גזל-חמה נשא ענש. בנז, תשמרו עצמכם מן הפנים, כי הוא מן החללים שאין להן רפואה. לפיכך, ראוי לכם להסיר פנים מלפנים ולמשול ברוחכם, ואל יהי פניםכם מושל על שכלכם. וכך אמר שלמה בחכמתו, ⁹ שכל אדם האריך אפו ותפארתו עבר על-פשוט. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹⁰ אינהו גבור? הכובש את יצרו, שנאמר, ¹¹ טוב ארך אפים מגבור ומשל ברוחו מלכד עיר.

ואמר חכם אחד, ¹² מי שפסעו במחשבה, יראה עליו הישוב וההדר. ומי שפסעו שלא במחשבה, תראה עליו השטות. ונאמר, כאשר בעל-הרצון הטוב דעתו מושבת עליו ואינו בא לקבל פנים, כך בעל-פנים דעתו מטרפת עליו בכל עת ולא ימצא בדעת מושבת. ומעולם לא ראינו בעל-הרצון הטוב עצב, ולא בעל-פנים שמח. ואמר חכם אחד, מי שפסעו חזק ורגזו אמיץ, איננו רחוק מן המשגעים הנכפים. ואף-על-פי שהזהרתי אתכם במדת הפנים, לפעמים צריך לו לאדם להראות את עצמו כמי שפועם ואינו כעוס בלב,

1 סערי מסית לא בא, ויקרא רנא יג א 2 ויקרא יט טו 3 שם שם יז 4 במדבר כי 5 שם שם יא 6 שם לא יד 7 שם שם כא 8 משלי יט יט 9 שם שם יא 10 אבות דא 11 משלי טז לב

12 חיקון מדות הנפש דא

כִּי אִם שִׁירָאָה בְּעֶצְמוֹ כְּאֵלֶּיּוֹ הוּא כְּעוֹס, כְּדִי לְהוֹכִיחַ בָּנָיו
וּבְנֵי-בֵיתוֹ אוֹ אֲנָשִׁים אֲחֵרִים, הַכֹּל לְפִי הַשָּׁעָה וְהַצֶּרֶף. שְׂכָךְ
אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָהּ, וְלְעוֹלָם אֵל יִטִּיל אָדָם אִמָּה
יִתְּרָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, שֶׁהָרִי פִּילָגָשׁ בַּגְּבֻעָה הֵטִיל בַּעֲלָהּ עָלֶיהָ
אִמָּה יִתְּרָה, וְנִפְלְוָ עָלֶיהָ כַּמָּה רַבּוֹת מִיִּשְׂרָאֵל.

וְעוֹד אָמְרוּ, וְלְעוֹלָם אֵל יִטִּיל אָדָם אִמָּה יִתְּרָה בְּתוֹךְ
בֵּיתוֹ, שֶׁהָרִי אָדָם גָּדוֹל הֵטִיל אִמָּה יִתְּרָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ. וּמִנּוּ?
רַבִּי חֲנִינָא בֶן גַּמְלִיאֵל, וּבִקְשׁוּ לְהַאֲכִילוֹ אָבִיר מִן הַחֲיִי.
וְחֲסִידִים הִרְאִישׁוּנִים כְּשֶׁהָיוּ מֵרֵאשִׁית עֲצָמָן כְּעוֹסִין, וַיֵּשׁ מֵהֶם
שֶׁהָיָה מְשַׁבֵּר כָּלִים שְׂבוּרִים בְּחֻמָּתוֹ. וַיֵּשׁ מֵהֶם שֶׁהָיָה עוֹקֵר
עֲשָׂבִים מִגִּנְתּוֹ.¹ וַיֵּשׁ מֵהֶם שֶׁהָיָה מְשַׁלֵּךְ צִיר שֶׁל דָּגִים
מִלְּוּחִים עַל רֹאשׁ שִׁפְחָתוֹ. וְכֵן כָּךְ לְמָה? כְּדִי שֶׁיְהִי נִרְאִין
בְּעֵינֵי בְנֵי-בֵיתָם כְּעֹסְנִין וְיִקְבְּלוּ מוֹסֵר וְיִשְׁמְרוּ עֲצָמָן מִכָּל
דְּבָר רָע וּמִכְעָר.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָהּ,² הֵיא דְאָמֹר רַבָּנָן, שֶׁלֹּשָׁה
דְּבָרִים צָרִיךְ אָדָם לִזְמַר בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ עֶרֶב שָׁבַת עִם חֲשֻׁכָה
עֲשָׂרְתָן, עֲרֻבָתָן, הַדְּלִיקוּ אֶת הַנֵּר, צָרִיךְ לְמַמְרִינָהּ בְּנִיחוּתָא,
כִּי הֵיכִי דְלִקְבָּלִינָהּ מִנָּה. שְׂאֵם יֹאמֵר לָהֶם בְּלִשׁוֹן בַּעַס
וּגְעָרָה, יֹאמְרוּ עַל מָה שֶׁלֹּא עָשׂוּ, כִּבֵּר עֲשִׂינוּ, וְיִבּוֹא
יָדֵי תַקְלָה.

לְפִיכָךְ צָרִיךְ לוֹ לְאָדָם לְהוֹכִיחַ בָּנָיו וּבְנֵי-בֵיתוֹ וְלִהְיוֹת
עָלֶיהֶן אִמָּה וְלִגְעוֹר בָּהֶן, וְאַחֲר־כֵּן תִּהְיֶה דַעְתּוֹ נוֹחָה עִמָּהֶן
וּמִפִּסָּן בְּדְבָרִים וּמוֹכִיחֵן מִתּוֹךְ יִשׁוּב הַדַּעַת, שְׂכָךְ אָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָהּ,³ יִצָּר, תִּינוּק וְאִשָּׁה, תִּהְיֶה שְׂמֵאל
דְּוֹחָה וְיָמִין מְקַרְבָּתָה. וְעוֹד אָמְרוּ,⁴ לְעוֹלָם תִּהְיֶה שְׂמֵאל דְּוֹחָה
וְיָמִין מְקַרְבָּתָה. לֹא כְּאֵלִישָׁע, שֶׁדָּחְפוּ לְגַחְזִי בְּשִׁמִּי יָדָיו.
⁵ וְלֹא כִּיהוֹשֻׁעַ בֶּן-פְּרִחְיָה, שֶׁדָּחְפוּ לְאוֹתוֹ-הָאִישׁ בְּשִׁמִּי יָדָיו.

1 גִּיטִין ו ב 2 שֵׁם ז א 3 שֵׁבַת קה ב, וְעֵינֵי הֵיטֵב בְּרִשְׁיֵי שֵׁם 4 שֵׁבַת ל ד א
5 סוּטָה מו א 6 סוּטָה מו א, סוּטָה דִּין קו ב

וְכָךְ אָמַר שְׁלֵמָה, יִשְׁבֹּט וְתוֹכַחַת יִתֵּן חֻקָּהּ וְנִעַר מִשְׁלַח
מִבֵּישׁ אָמוֹ. כְּלוּמַר, אַף-עַל-פִּי שֶׁהִשְׁבֵּט בֶּיַד הָאָדָם לְהַכּוֹת
בּוֹ בָּנָיו וּבְנֵי-בֵיתוֹ, תִּהְיֶה הַתּוֹכָחָה אֲצִלּוֹ, וַיִּפְיֶסֶם בְּדַבָּרִים
רַפִּים וְנִעְרָבִים מִתּוֹךְ יִשׁוּב־דַּעַת. וּמִתּוֹךְ כֵּךְ, יִתְחַכְּמוּ וַיִּקְבְּלוּ
מוֹסֵר. וְנִעַר מִשְׁלַח מִבֵּישׁ אָמוֹ, שֶׁכֵּל זִמְן שְׂאָדָם כּוֹעֵס עִם
בְּנוֹ וּמִשְׁלַחוֹ מִפְּנֵי וְדוּחָהּ בְּשֵׁתִי יָדָיו לְגַמְרֵי וְשְׂרוּי עִמּוֹ
כְּכַעַס וְאִינוֹ חוֹזֵר וּמִרְצָה אוֹתוֹ וּמַפְיִסוֹ בְּדַבָּרִים וְאִינוֹ מְקַרְבוֹ
אֲצִלּוֹ, סוּף שֶׁמִּבֵּישׁ אֶת אָמוֹ, מִפְּנֵי שֶׁאִינוֹ מְקַבֵּל אֶת הַתּוֹכָחוֹת.
שֶׁכֵּל תּוֹכָחָה שְׁמוּכִיחַ אָדָם מִתּוֹךְ כַּעַס גָּמוּר, אֵינָה מִתְקַבֵּלָת
עַל הַלֵּב. וְכֵל תּוֹכָחָה שֶׁמִּרְאָה כְּעֶצְמוֹ כְּאֵלּוֹ הוּא כְּעוֹס וְאִינוֹ
כְּעוֹס בְּלֵב וְדַעַתוֹ נוֹחָה עָלָיו וְאַחֲר־כֵּךְ מִרְצָה אֶת הַנוֹכַחַת,
הָרִי הִיא מִתְקַבֵּלָת עַל הַלֵּב. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ¹דַּבְּרֵי חֻקִּים
בְּנַחַת נִשְׁמָעִים מוֹעֶקֶת מוֹשֵׁל בְּכַסִּיָּים.

לְכֵן בָּנִי, הִסִּירוּ כַּעַס מִלְּבָבְכֶם וְהַעֲבִירוּ רָעָה מִבְּשָׂרְכֶם,
כְּדִי שֶׁתִּנָּצְלוּ מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶזֶם וְתִזְכּוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.
וְאֵלֶּהֵינוּ בִּרְחֻמֵּיו יִצְיָלָנוּ מִן הַמִּדּוֹת הַמְּגַנּוֹת וַיּוֹרֵנוּ
לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ לְמַעַן חֻסְדּוֹ הַגָּדוֹלִים.

הַמַּעֲלָה הַחֲמִשָּׁה עָשָׂר

מַעֲלַת שֵׁם-טוֹב

בָּנִי, בּוֹאוּ וְאֶלְמַדְכֶם מַעֲלַת שֵׁם-טוֹב. דַּעוּ בָּנִי, כִּי מַעֲלַת
שֵׁם-טוֹב שׁוֹיָא לֹו לְאָדָם בְּמַעֲשֵׂה עֲבוּדַת הָאֱלֹהִים, הִיא מַעֲלָה
יְקָרָה, וְאֵינָה נִמְצָאת אֲלָא בַּחֲסִידִים וְאַנְשֵׁי מַעֲשֵׂה וַיִּרְאִי
הָאֵל אֲשֶׁר בַּעֲבוּדָתָם אֶת הָאֱלֹהִים, שָׂמָם הַטוֹב הוֹלֵךְ לְמַרְחוּק.
וְאִפְּלוּ הַקְדוּשׁ-כְּרוּךְ-הוּא בְּעֶצְמוֹ חוֹזֵר לְקִנּוּת שֵׁם-טוֹב
בְּעוֹלָמוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר, ²אֲשֶׁר-הִלְכוּ אֱלֹהִים לְפָדוֹת-לוֹ וְגו'. וְאָמְרוּ
חֻקֵּינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה בְּאַגְדָּה, ³מִצִּינוּ שֶׁהִלֵּךְ הַקְדוּשׁ-

ברוך-הוא מִהֲלֹךְ חֲמֵשׁ-מֵאוֹת שָׁנָה לְקִנּוּת לֹו שֶׁם בְּעוֹלָמוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹ אֲשֶׁר הִלְכוּ-אֱלֹהִים לְפָדוֹת-לֹו וְגוֹ'. שָׁכַן מִן הָאָרֶץ עַד לְרִקִּיעַ מִהֲלֹךְ חֲמֵשׁ-מֵאוֹת שָׁנָה.

בְּנִי, הִיוּ זֵהִירִין לְקִנּוּת מַעֲלַת שֵׁם-טוֹב בַּעֲבוּדַת הָאֵל וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵיא מַעֲלָה מַעֲלָה עַד מֵאָדָּה. וְאִף שְׁלֵמָה מִשְׁבָּחָה בְּחֻכְמָתוֹ, כְּעֵנֶיךָ שֶׁנֶּאֱמַר, ² טוֹב שֵׁם מִשְׁמֵן טוֹב וְגוֹ'. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרָכָה בְּאֵגְדָה, ³ שְׁמֵן טוֹב, לְשִׁעָה. וְשֵׁם-טוֹב, לְעוֹלָם, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴ יֵהִי שְׁמוֹ לְעוֹלָם. שְׁמֵן טוֹב, בְּטֵל. וְשֵׁם-טוֹב, קָיָם, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵ וְנִתְּתִי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחוּמֹתַי יָד וְשֵׁם טוֹב מִבְּנִים וּמִבְּנוֹת וְגוֹ'. שְׁמֵן טוֹב, בְּדָמִים. וְשֵׁם-טוֹב, בְּחָנָם. שְׁמֵן טוֹב, יוֹרֵד. וְשֵׁם-טוֹב, עוֹלָה. שְׁמֵן טוֹב, נָתַן עַל גְּבִי הַמֶּת וּמִסְרִית, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶ זָבוּבֵי מוֹת יִבְאִישׁ יָבִיעַ שְׁמֵן רוֹקַח. שֵׁם-טוֹב, נוֹפֵל עַל הַמֶּת וְאֵינוֹ מִסְרִית, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷ וַיִּגְהַר עָלָיו וַיִּחַם בָּשָׂר הַיָּלֵד וְגוֹ'. שְׁמֵן טוֹב, לְחַיִּים. וְשֵׁם-טוֹב, לְחַיִּים וְלַמָּתִים. שְׁמֵן טוֹב, לְעֹשִׁירִים. וְשֵׁם-טוֹב, לְעֲנִיִּים וְלְעֹשִׁירִים. שְׁמֵן טוֹב, יוֹרֵד לַמֵּים וְנִמְחָה. שֵׁם-טוֹב, יוֹרֵד לַמֵּים וְאֵינוֹ נִמְחָה, שָׁכַן מְצִינוֹ בְּיוֹנָה שֶׁהִשְׁלִיךְ לָיִם וְעָלָה. שְׁמֵן טוֹב, יוֹרֵד לָאוֹר וְנִשְׂרָף. שֵׁם-טוֹב, יוֹרֵד לָאוֹר וְאֵינוֹ נִשְׂרָף, שָׁכַן מְצִינוֹ בְּחֻנְיָה מִישָׁאֵל וְעֻזְרִיָּה שֶׁעָלָיו מִכְּבֹּשׁן הָאֵשׁ. שְׁמֵן טוֹב, כְּמָה רִיחוֹ מִהֲלֹךְ – מְקִיטוֹן* לְטָרְקִלִין. אָבֵל שֵׁם-טוֹב, מִסּוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸ וַיְהִי יְיָ אֵת-יְהוֹשֻׁעַ וַיְהִי שְׁמֵעוֹ בְּכָל-הָאָרֶץ. וְאוֹמֵר, ⁹ כִּי-גָדוֹל מְרֹדְכִי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ וְשְׁמֵעוֹ הוֹלֵךְ בְּכָל-הַמְּדִינוֹת. בְּנִי, בּוֹאוּ וְרֵאוּ כְּמָה גְדוֹלָה מַעֲלַת שֵׁם-טוֹב. שְׁכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרָכָה, ¹⁰ בְּעָלֵי שְׁמֵן הַטּוֹב, נִכְנָסוּ לְמִקּוֹם-חַיִּים וַיֵּצְאוּ שְׂרוּפִים. וּמִי הָיָה אֵלָיו? נָדָב וַאֲבִיהוּא. וּבְעָלֵי שֵׁם-טוֹב, נִכְנָמוּ לְמִקּוֹם-מִיתָה וַיֵּצְאוּ חַיִּים. וּמִי הָיָה אֵלָיו? חֻנְיָה מִישָׁאֵל וְעֻזְרִיָּה.

5 ישעיה נו ה
* חזרי-שינה

4 תהלים עב יז
9 אסתר ט ד

8 קהלת רבא ז א
8 יהושע ו כז

2 קהלת ז א
7 מלכים ב ד לר

1 טמואל ב ז רג
6 קהלת י א

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנוֹם לְבָרָכָה, ¹שֶׁלֹּשָׁה כְּתָרִים הֵן, כְּתָר
כְּהֵנָה, וְכְתָר נְבוֹאָה, וְכְתָר מַלְכוּת. כְּתָר כְּהֵנָה, זָכָה בּוֹ אֶהְיֶה
וְנִטְלוֹ. כְּתָר נְבוֹאָה, זָכָה בּוֹ מֹשֶׁה וְנִטְלוֹ. כְּתָר מַלְכוּת, זָכָה
בּוֹ דָּוִד וְנִטְלוֹ. הָרִי כְּתָר שֵׁם-טוֹב, מִנָּח. לֹאמַר, כֹּל מִי שִׁיזְכֶּה
בּוֹ, מַעֲלָה אֲנִי עָלָיו כְּאִלּוּ שֶׁלֹּשְׁתָּן מִנְחִין וְזָכָה בְּכָלֵן. וְכֹל
מִי שֶׁלֹּא יִזְכֶּה בּוֹ, מַעֲלָה אֲנִי עָלָיו כְּאִלּוּ שֶׁלֹּשְׁתָּן מִנְחִין וְלֹא
זָכָה בְּאַחַת מֵהֶן.

גְּדוּלָּה מַעֲלֵת שֵׁם-טוֹב יוֹתֵר מִכֹּל כֶּסֶף וְזָהָב שֶׁבַע עוֹלָם,
כַּעֲנָן שְׁנֵאמַר, ²נִבְחַר שֵׁם מַעֲשֵׂר רַב מִכֶּסֶף וּמִזָּהָב חֵן טוֹב.
בְּנִי, הִשְׁתַּדְּלוּ לְקִנּוּת שֵׁם-טוֹב בַּעֲוֹלָם אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹמְדִין
בּוֹ, בְּיִרְאַת-שָׁמַיִם, וּבַעֲבוּדַת-הַמָּקוֹם, וְאַהֲבַת-הַבְּרִיּוֹת, מִפְּנֵי
שֶׁהַשֵּׁם-טוֹב יַעֲיִדְךָ בַּעֲוֹלָם הַזֶּה וְלַעֲוֹלָם הַבָּא. וְהַשֵּׁם-טוֹב הוּא
הַגְּדוֹל שְׁבִיחֵסִים, כְּמוֹ שֶׁאָמַר חֲכָם אֶחָד, ³הַגְּדוֹל שְׁבִיחֵסִים,
הַשֵּׁם הַטוֹב. וְאֵין חוּצָץ בִּפְנֵי הַתַּאֲוֹת פַּעֲצִימַת הָעֵינַיִם. וְאָמַר
אַחֵר, ⁴מִיָּקֶר-הַנֶּפֶשׁ, שִׁיחּוּס הָאָדָם עַל זְכוּר וְשִׁיקָנָה הַשֵּׁם
הַטוֹב וַיִּבְטַח בְּאַלֹהִים, הִיא הָאֱמוּנָה הַגְּמוּרָה.

חֲבִיבָה מַעֲלֵת שֵׁם-טוֹב וּבִיּוֹתֵר בְּיוֹם הַמִּיתָה, כַּעֲנָן שְׁנֵאמַר,
⁵טוֹב שֵׁם מִשְׁמֵן טוֹב וְיוֹם הַמּוֹת מְיוֹם הַנִּלְדוֹ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוּרָנוֹם לְבָרָכָה בְּאַגְדָּה, ⁶שֶׁלֹּשָׁה שְׁמוֹת נִקְרְאוּ לוֹ לְאָדָם, אֶחָד
שֶׁקְרָאוּ לוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ, וְאֶחָד שֶׁקְרָא לוֹ הוּא בַּעֲצֻמוֹ, וְאֶחָד
שֶׁקְרָא לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּסִפְרֵ תוֹלְדוֹת, שְׁנֵאמַר, ⁷זֶה
סִפְרֵ תוֹלְדֵת אָדָם וְגו'. וְמָה קוֹרָא אוֹתוֹ? אָדָם. אֲבָל אֵין
אַתָּה יוֹדֵעַ אֵיזָה מֵהֵן חֲבִיב. בָּא שְׁלֵמָה וּפִרְשֵׁי, ⁸טוֹב שֵׁם –
שְׁבִיחֵם הַמּוֹת, מְיוֹם הַנִּלְדוֹ. ⁸שֶׁבִשְׁעָה שֶׁאָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא לְמֹשֶׁה מִנֵּה לִי כְהֵן-גְּדוֹל, אָמַר לוֹ מֹשֶׁה, מֵאִיזָה שְׁבֵט
יִתְּמֵנָה? אָמַר לוֹ, מִשְׁבֵּטוֹ שֶׁל לֵוִי. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה, שָׁמַח מֹשֶׁה
וְאָמַר, כֹּךְ שְׁבֵטִי חֲבִיב?! אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, חֲבִיבִין

1 קהלת רבא ז ב 2 משלי כב א 3 מבחר הפנינים יד א 4 שם שם ג 5 קהלת ז א
6 מדרש שמואל כג ו, קהלת רבא ז ב 7 בראשית ה א 8 מדרש שמואל כג ד, קהלת רבא ז ב

עלי שמותיקן של שבטים משמן-המשחה שכהן-גדול נמשח בו. שאין עבודתו של כהן-גדול עבודה ואינו נכנס לכפר, אלא עלי שמותיקן של שבטים נתונים על לבו. ואפילו היו חסרין אות אחת או נקדה אחת, לא היה נכנס כהן לכפר, שנאמר: ¹ששה משמתם על האבן האחת וגו' – שיהא שמם תם. בשעה שהיו חיים, לא זכו לשמוע דבר זה. ובשעה שמתו, כתיב ²ששה משמתם.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³חביבה מיתתו של שאול משעת לדתו. שבשעת לדתו, לא נתבשר שיש לו חלק לעולם הבא. ובשעת מיתתו, בשרו ⁴ומחר אמה ובניה עמי, בשרו שיש לו חלק לעולם הבא.

ועוד אמרו, ⁵חביבה מיתתו של צדיקים משעת לדתו. שבשעת לדתו, לא הרגיש בהן כל בריה. ובשעת מיתתו, כל העולם מרגיש. בשעה שנולד שמואל, לא הרגיש כל בריה. ובשעה שמת, כתיב ⁶ושמואל מת. הוי אומר, ⁷ויום המות מיום הנולדו.

אשרי מי שגדל בשם-טוב ונפטר בשם-טוב. מה הבדלות אומרות עליו? אשרי פלוני שגדל בשם-טוב, ועסק בתורה ובמצות ובמעשים טובים כל ימיו, והיה צדיק חסיד וירא-שמים, אוהב את המקום, אוהב את הבריות, אוהב את הצדקות, אוהב את המישרים. וכיון שהבריות מעידות עליו כך, הקדוש-ברוך-הוא מקבלו בסבר-פנים יפות ומוחר לו על כל עונותיו. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸אינהו בן העולם הבא, שנאמר, ⁹ואזניה תשמענה דבר מאחריה לאמר. ועוד אמרו, ¹⁰מהספדו של אדם נכר אם הוא בן העולם הבא. ועליו אמר שלמה בחכמתו, ¹¹טוב שם משמן טוב ויום המות מיום הנולדו. וכיון שזכה אדם לקנות שם-טוב בעולם במעשה

1 שמות כח י 2 מורש שמואל כג ד 3 שמואל א כח ג 4 קהלת רבא ו
5 שמואל א כח ג 6 קהלת ו א 7 שבת קנב א 8 ישעיה ל כא 9 שבת קנב א

עבודת המקום ומפני שהוא מערב עם הבריות ואינו מתגאה עליהן, ישתדל להוסיף על מעלות-מדותיו מעלות יתרות, כדי שיהא שמו הטוב עולה למעלה עד יום מותו.

בני, תתאוו לשם-טוב בעבודת המקום ואהבת כל הבריות לכבוד שמים, לא לכבוד עצמכם ולא לשם שררה בעולם, כאשר יעשו הסכלים המתאווים לקנות שם-טוב בעולם לכבוד עצמם בהבלי-העולם ולא לכבוד שמים.

בני, אם יצא לכם שם-טוב במעלה שאין בכם, אל ירהיבכם לבכם, ואל תתפארו בעצמכם כאילו עליכם במעלה היא, ואל תתעטרו בה, אבל השתדלו לקנות על-כף-פנים אותה המעלה שמשבחין אתכם עליה, כדי להגדיל השם ולהאדיר. וכך אמר חכם אחד, ²כאשר ישבחוך בני-אדם במה שאין בה, דאג ואל תשמת. ואמר, ²בשתראה אדם מספר בה טובה שאין בה, אל תבטח בו.

לכן בני, הוו זריזין מאד במעלה החשובה הזאת, להנהיגה עליכם בעבודת המקום, כדי שיתן לכם הקדוש-ברוך-הוא בביתו ובחומותיו יד ושם טוב מבנים ומבנות. והאלהים יצליחנו בה ברחמי הרבים.

ואחרי אשר הגענו עד כאן לספר בשבח מעלת שם-טוב המגיע לו לאדם בעבודת המקום, נספר בגנות שם-טוב המגיע לו לאדם בהבלי העולם והוא מתפבד ומתפאר בו, כדי להרגיעם במעלת שם-טוב השלמה לכבוד שמים בעזרת האל.

דעו בני, כי השם-טוב המגיע לו לאדם בהבלי העולם והוא מתפבד ומתפאר בו, לא די שאינו עולה לו לשם-טוב ומעלה טובה, אלא שעולה לו לשם גנות וחרפה, וטורדין אותו מחיי העולם הזה ומחיי העולם הבא. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³הקנאה והתאנה והפבוד, מוציאין את האדם מן העולם. צא ולמד מאדם הראשון, שבשביל השם שיצא

לו בעולכם, שקרא שמות לכל בריות העולם בְּחִקְמָתוֹ, וְזָח
 לְבֹו עָלָיו וְנִתְגָּאָה, וּבִקֵּשׁ לוֹ מַעֲלָה עֲלִיּוֹנָה שֶׁלֹּא הִיטָה רְאוּיָה
 לוֹ. וּמִתּוֹךְ כֵּךְ, נִתְקַנְאוּ בּוֹ מִלְּאַכִּי-הַשָּׁרָת וּנְטֵרַד מִן הָעוֹלָם.
 שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְכֻרֻנָם לְכַרְכָּה בְּאַגְדָּה, ¹כִּשְׁבָּא הַקְדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא לְבִרְאֵת אֶת הָאָדָם, אָמְרוּ מִלְּאַכִּי-הַשָּׁרָת לִפְנֵי
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, רְבוּנוֹ-שֶׁל-עוֹלָם, ²מָה-אָדָם וְנִתְעָהוּ, ³אָדָם
 לְהִבְלֵ דְמָה, וְאֵין אֱלֹא עֶפֶר מִשְׁלֹו. אָמַר לָהֶן הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 כִּשְׁם שֶׁאַתֶּם בְּלָכֶם מְקֻדָּשִׁין לִי בְּעֲלִיּוֹנִים, כֵּךְ הוּא מֵיחַד אוֹתִי
 בַּמִּחְתּוּנִים. וְלֹא עוֹד אֱלֹא, אִם אַתֶּם יְכוּלִין לַעֲמֹוד וּלְקִרּוֹת
 שְׁמוֹת לְכָל בְּרִיּוֹתִי שֶׁבִּרְאֵתִינוּ? וְעָמְדוֹ, וְלֹא יְכוּלֹו. מִיָּד, עָמַד
 אָדָם הָרִאשׁוֹן וְקָרָא שְׁמוֹת לְכָל הַבְּרִיּוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴וַיִּקְרָא
 הָאָדָם שְׁמוֹת לְכָל-הַבְּהֵמָה וְגו'. וְזָח לְבֹו עָלָיו וְנִתְגָּאָה. כִּיִּן
 שָׂרְאוּ מִלְּאַכִּי-הַשָּׁרָת כֵּךְ, אָמְרוּ מִלְּאַכִּי-הַשָּׁרָת, אִם אֵין אָנוּ
 בְּאֵין בַּעֲצָה עַל אָדָם הָרִאשׁוֹן שֶׁיִּחַטָּא לִפְנֵי בּוֹרְאוֹ, אֵין אָנוּ
 יְכוּלִין לַעֲמֹוד בּוֹ. וְהִיָּה סִמָּא"ל שֶׁר גְּדוֹל בְּשָׂמַיִם, וְהַחַיּוֹת
 וּשְׂרָפִים מִשֵּׁשׁ כְּנָפִים, וְסִמָּא"ל מִשְׁתִּים-עֲשָׂרָה כְּנָפִים. מָה
 עָשָׂה? לָקַח כֶּתוֹ וַיְבַד, וַרְכָּה בְּכָל הַבְּרִיּוֹת שֶׁבִּרְאָה הַקְדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, וְלֹא מָצָא עָרוֹם לְהַרְע בְּנִחָשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵וְהִנָּחֵשׁ
 הָיָה עָרוֹם וְגו'. וְהִיָּה דְמוּתוֹ כְּמִין גָּמֵל, וְעָלָה וַרְכַּב עָלָיו.
 וְהִיטָה תוֹרָה צוּעֶקֶת וְאוֹמֶרֶת, סִמָּא"ל, עָתָה נִבְרָא הָעוֹלָם,
 וְעַתָּה לְמִרּוֹד בְּמָקוֹם, כָּעַת ⁶בְּמָרוֹם תִּמְרִיא. רְבוּן כָּל הָעוֹלָמִים,
⁶תִּשְׁחַק לְסוֹס וּלְרִכְבּוֹ. דֵּן נָחֵשׁ דִּין בֵּינוּ לְבֵין עֲצָמוֹ וְאָמַר,
 אִם אוֹמֵר לְאָדָם, יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁאֵינוּ שׁוֹמֵעִי לִי, שֶׁהָאִישׁ קָשָׁה
 לְעוֹלָם. הִרְנִי אוֹמֵר לְאִשָּׁה, שֶׁהַנָּשִׁים שׁוֹמְעוֹת לְכָל, שֶׁנֶּאֱמַר,
⁷פְּתִיּוֹת וּבִלְ-יָדְעָה-מָה. הִלָּךְ הַנָּחֵשׁ וְאָמַר לְאִשָּׁה, אַף אַתֶּם
 מְצוּיִן עַל פְּרוֹת הָאֵילָן הַזֶּה? אָמְרָה לוֹ, הֵן, ⁸וּמִפְּרֵי הָעֵץ
 אֲשֶׁר בַּתּוֹךְ-הֶגֶן וְגו'. מִתּוֹךְ דְּבָרֵי חֲנוּה, מָצָא לוֹ פֶּתַח לְכַנֵּס

1 סרקי דרבי אליעזר יב 2 תהלים קמד ג 3 שם שם ד 4 בראשית ב כ 5 שם ג א
 6 איוב לט יח 7 משלי ט יב 8 בראשית ג א

בו. אמר לה, אין הצווי הזה אלא עין-רעה. שבשעה שאתם אוכלין ממנו, תהיו כאלהים. כמו שהוא ברא את העולם, כך אתם יכולין לבראת. מה הוא ממית ומחיה, אף אתם יכולין להמית ולהחיות, שנאמר, 'כי ידע אלהים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלהים ידעי טוב ורע. מיד, ראתה חנה דבריו של נחש ונחנאוה. לפי שאמר 'והייתם כאלהים ידעי טוב ורע, לפיכך² ונתקח מפרינו ונאכל ותתן גם-לאישה עמה ויאכל. נתאוו למעלה עליונה אחרת, והיא הוציאתו מן העולם. הוא שאמר הכתוב, 'גאות אדם תשפילנו וגו'. שפיון שקרא שמות לכל הבריות ויצא לו שם, נתגאה בעצמו, ואכל מן העץ, ובקש להיות כאלהים. ומתוך כך, גרם מיתה לו וכלל הבריות, שנאמר, 'אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כלכם, ³אכן פאדם תמותון וגו'.

ומתוך שאדם להוט אחר הכבוד ושררת העולם, אינו חושש לכבוד המקום, ונקל בעיניו לחטוא, ואינו נותן אל לבו מאין בא, ולאן הוא הולך, ולפני מי עמיד לטן דין וחשבון. ומתוך כך, טורד נפשו מחיי העולם הבא.

בני, הוי יודעין, שכל זמן שאדם מתפנן להגדיל שמו בעולם, שמו אבד ומתמעט והולך. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴נגד שמה – אבד שמה. ועליו אמר שלמה בחכמתו, ⁵כבוד חכמים ינחלו וכסילים מרים קלון. רוממותן של כסילים, הוא הקלון שלהן, מפני שמתגאין ומשתררין בה. וכן הוא אומר, ⁶לפני-שכר גאון ולפני כשלוך גבה רוח. והמדה הפחותה הזאת, נמצאת ברשעים, כענין שנאמר, ⁷סביב רשעים יתהלכון כרם זלת לבני אדם. הרשעים הללו, כשיצא להם שם בהבלי העולם הזה, מתרוממין ומתנשאים בעצמן, ומקיפין וסובבין והולכין להראות לבריות רוממותן וכבודן, וסוף שהקדוש-

1 בראשית ג ה 2 שם שם ו 3 משלי כט כג 4 תהלים פב ו 5 שם שם ז
6 אבות א יב 7 משלי ג לה 8 שם טו יח 9 תהלים יב ט

ברוך-הוא משפילן ומזלזלן בפני הבריות.

צא ולמד מבלעם הרשע, שבשביל השם שיצא לבקצם בעולם שהיה נביא, נתגאה בעצמו והיה רודף אחר הכבוד ואחר השכרה ונטרד מן העולם. ומנין שנתגאה בעצמו והיה רודף אחר הכבוד והשכרה? שכשאמר לו הקדוש-ברוך-הוא ¹מי האנשים האלה עמך, השיב לו, בלק מלך מואב שלח אצלי, לשון שכרה וגסות-הרוח. כלומר, שהוא אדם נכבד וחשוב בעיני המלכים. וכן השיב בשכרה וגסות לשלוחי בלק שאמר להן, ²מאן יי קתתי להלך עמכם. כלומר, שאין כבודו לילך עם אנשים פחותים כמוהם. מה עשה לו הקדוש-ברוך-הוא? הראה לכל שאינו ברשותו, ואמר, ³את אשר ישים יי בפי אתו אשמר לדבר. ואמר, ⁴אם יתן-לי בלק מלא ביתו כסף וזהב לא אוכל לעבר את-פי יי וגו'. מה עלתה לו לבסוף? כעס עליו בלק ואמר לו, ⁵ועתה ברח-לך אל-מקומך אמרתי כבד אכבדה והנה מנצח יי מכבוד.

וכל תלמיד-חכם שזכה לשם-טוב עבור תורתו ומתגאה בה ומשתרר על הבריות, הרי הוא מחלל שם-שמים ומחלל את התורה ואת לומדיה, ונות לו שלא למד תורה. ולא עוד אלא, שנוטל חיו מן העולם. שכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶ודאשתמש בתגא חלף. שכל זמן שאדם משתמש בכתרה של תורה, כבר התקבל שכו עליה, מפני שהוא מכבד את עצמו ומבזה את התורה. וכל הדורש בתורה כדי להתכבד בה ולטול עטרה לעצמו ואינו דורש בה לשם-שמים ולכבוד התורה וכדי להוכיח ולגסר בה את הרבים אלא לכבוד עצמו ולהגדיל השם כדי שיקרא דרשן נאה, קורא אני עליו, ⁷וגם-אני נתתי להם חקים לא טובים ומשפטים לא יחיו בהם. ועליו אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸והגס

1 במדבר כב ט-י, רש"י שם 2 במדבר כב יג, רש"י שם 3 במדבר כג יג
4 שם כב יח, רש"י שם 5 במדבר כד יא 6 אבות ד ה 7 יחזקאל כ כה 8 אבות ד ז

לָבוּ בַּהוֹרָאָה, שׁוֹטָה, רָשָׁע, וְגַס־רוּחַ. וְאָמְרוּ עוֹד, ¹כֹּל
הַמְכַבֵּד אֶת הַתּוֹרָה, גּוֹפּוֹ מְכַבֵּד עַל הַבְּרִיּוֹת. וְכֹל הַמְחַלֵּל
אֶת הַתּוֹרָה, גּוֹפּוֹ מְחַלֵּל עַל הַבְּרִיּוֹת.

אֵלֶּא, זֶהוּ דִּרְכָן שֶׁל תַּלְמִידֵי-חֻכָּמִים הַצְנוּעִין בְּתוֹרָתוֹ,
לְכַבֵּד אֶת הַמָּקוֹם וְאֶת תּוֹרָתוֹ בְּמַעֲלֹתֵיהֶן הַטּוֹבוֹת, וּמִתְפֹּנִין
בְּכֹל דִּרְכֵיהֶן וּבְכֹל עֲנִינֵיהֶן בְּעִבּוּדָתוֹ שֶׁל מָקוֹם וּבַעֲבוּר שְׁמוֹ
הַגָּדוֹל, וְלֹא כְּדִי לְקִנּוּת מַעֲלָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וּלְהַגְדִּיל אֶת הַשֵּׁם.
שֶׁכֹּל מִי שֶׁהוּא מְכַבֵּד אֶת הַמָּקוֹם בְּכַבּוּדוֹ אֲשֶׁר חִזַּק לוֹ,
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בַּעֲצָמוֹ מוֹסִיף לוֹ מַעֲלָה וְכַבּוּד, כַּעֲנִין
שֶׁנֶּאֱמַר, ²כִּי-מְכַבְּדִי אֶכְבֹּד.

גִּנְאֵי גָדוֹל הוּא לְתַלְמִיד-חֻכָּם לְהִתְפָּאֵר בַּעֲצָמוֹ וּלְהַשְׁתַּבַּח
בְּפָנֵי הַבְּרִיּוֹת, שֶׁכֵּן שְׁלֵמָה מוֹכִיחַ בְּחֻכָּמָתוֹ וְאוֹמֵר, ³יִהְיֶה
זֶר וְלֹא-פִיָּה, נִכְרִי וְאֶל-שְׁפָתֶיהָ. שֶׁכֹּל זְמַן שֶׁאֵדָם מְגִדֵּל וּמַשְׁבַּח
אֶת עַצְמוֹ, הִרִי הוּא מַשְׁפִּילוֹ. וְכֹל זְמַן שֶׁאֵדָם מַשְׁפִּיל וּמַקְטִין
אֶת עַצְמוֹ, הִרִי הוּא מְרוֹמָמוֹ.

לָכֵן בְּנֵי, אֵל תִּבְקָשׁוּ גְדֻלָּה וְאֵל תִּתְאָוּ כְּבוֹד. כִּי, אִם
תִּהְיוּ רְאוּיִין לְכָךְ וּתִכְבְּדוּהוּ אֵל בְּכֹל דִּרְכֵיכֶם, סוּף הַכְּבוֹד לָבוֹא.
וְהָאֱלֹהִים יַצִּילֵנוּ מִן הַמִּדּוֹת הַפְּחוּתוֹת, וַיַּצְלִיחֵנוּ לְשֵׁם-
טוֹב וּלְמַעֲשִׂים-טוֹבִים, בְּרַחֲמָיו הַרְבִּים.

הַמַּעֲלָה הַשְּׁשִׁי-עֶשְׂרִי

מַעֲלַת יִצְרֵל-טוֹב

בְּנֵי, בָּאוּ וְאֵלְמַדְכֶם מַעֲלַת יִצְרֵל-טוֹב. דַּעוּ בְּנֵי, כִּי מַעֲלַת
יִצְרֵל-טוֹב הִיא מִן הַמַּעֲלֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת, מִפְּנֵי שֶׁיִּצְרֵל-טוֹב נִכְרָא
מִן הָעֲלִיּוֹנִים, מִמָּקוֹם טְהוֹרָה וְקֹדֶשׁהּ וּמִמָּקוֹם-דַּעַה בִּינָה
וְהַשְׁכָּל, וְהוֹלֵךְ אַחֵר טַבַּע הַנִּשְׁמָה שֶׁנִּבְרְאָת מִן הָעֲלִיּוֹנִים,
כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ¹וַיִּפַּח בָּאָפִיו נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ
חַיָּה. מֵה-שְׁאִין-כֵּן בְּשָׂאֵר הַבְּרִיּוֹת. שֶׁשְּׂאֵר הַבְּרִיּוֹת, גּוֹפּוֹתָן

וּנְשַׁמְתָּן נִבְרָאוֹ מִמָּקוֹם אֶחָד, כְּעֶנְיָן שְׁנֵאֲמַר, ¹מִי יוֹדֵעַ רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הֵעֲלָה הִיא לְמַעַלָּה וְרוּחַ הַבְּהֵמָה הִירְדָּת הִיא לְמַטָּה לְאָרֶץ, שְׁחוֹזְרוֹת כָּל אַחַת וְאַחַת לְמָקוֹמָהּ. לְפִיכָךְ בְּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף שָׁאִין בָּהֶן אֵלֶּא יִצִּירָה אַחַת, הַגּוֹף וְהַנֶּפֶשׁ בִּיחָד מִמָּקוֹם אֶחָד, לְכָךְ כְּתִיב, ²וַיֵּצֵר יי אֱלֹהִים מִן־הָאָדָמָה כְּל־חַיַּת הַשָּׂדֶה וְגו', ³וַיֵּצֵר בְּיוֹ"ד אַחַת. וּבָאָדָם כְּתִיב, ⁴וַיֵּצֵר יי אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם עֹפֶר מִן־הָאָדָמָה, וַיֵּצֵר בְּשֵׁתִי יוֹדִי"ן, לְפִי שֵׁשׁ בּוֹ שְׁתֵּי יִצִּירוֹת, גּוֹפוֹ מִן הַתַּחְתּוֹנִים, וְנִשְׁמָה מִן הָעֲלִיּוֹנִים. וְכִיּוֹן שֵׁיִצֵּר־טוֹב נִבְרָא עִם הַנִּשְׁמָה מִן הָעֲלִיּוֹנִים, צָרִיךְ לוֹ לָאָדָם לְהַמְלִיךְ עָלָיו יִצֵּר־טוֹב, וְלְהַתְּבוּנָן בּוֹ וְלְהַתְּחַכֵּם בֵּין טוֹב לְרָע, וְלִירָא מִיּוֹצְרוֹ, וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן קוֹנוֹ, וְלִנְהַג בְּעֲצָמוֹ טְהָרָה וְקִדְשָׁה, כְּדֶרֶךְ שְׁהַמְלָאכִים עוֹשִׂים.

וְכָל זֶמֶן שֶׁמִּתְגַּבֵּר עַל הָאָדָם [יִצֵּר־הָרָע, יִגְבִּיר עָלָיו] יִצְרוּ הַטּוֹב, [עַל יְדֵי שֶׁ] הוּא נוֹתֵן עֵינָיו לְמַטָּה לְהִסְתַּכֵּל בְּמָקוֹם שֶׁהַגּוֹף נִבְרָא מִמֶּנּוּ וְהוּא עֲתִיד לְחַזּוֹר שָׁם בְּסוּפוֹ, כְּעֶנְיָן שְׁנֵאֲמַר, ⁵כִּי־עֹפֶר אַתָּה וְאֶל־עֹפֶר תָּשׁוּב. וְנוֹתֵן לָבוֹ לְמַעַלָּה (מָקוֹם שֶׁנִּבְרָא מִמֶּנּוּ) לְהַפִּיר מַעַלְת הַבּוֹרָא שֶׁבְּרָאוֹ מֵאִין, וּמִכֵּין יוֹדֵעַ שֶׁהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא רוֹאֶה מַעֲשָׂיו, וְגִלּוּיִם לְפָנָיו כָּל סִתְרֵי לָבוֹ וּמַחְשְׁבוֹתָיו, וְכָל מַעֲשָׂיו נִכְתָּבִין בַּסֵּפֶר, וְעֲתִיד לְתֵן דִּין וְחֶשְׁבוֹן לְפָנָיו אֲפִילוֹ עַל שִׂיחָה קְלָה שִׁיוָצָא מִפִּיו. וְרוֹאֶה אֶת בּוֹרָאוֹ לְנִגְדּוֹ תָּמִיד, וּמַתִּירָא מִמֶּנּוּ, וְחֵרֵד מֵאִימָתוֹ, כְּעֶנְיָן שְׁנֵאֲמַר, ⁶שְׁוִיתִי יי לְנִגְדֵי תָּמִיד וְגו'. וּמוֹנֵעַ אֶת עֲצָמוֹ מִכָּל הָעֲבָרוֹת, וּמִתְגַּבֵּר עָלָיו וְהוֹלֵךְ, עַד שֶׁמִּחְזִיר נִשְׁמָתוֹ טְהוֹרָה לְבַעֲלֶיהָ כְּמוֹ שֶׁנִּתְּנָה בַּגּוֹף. וּמִתּוֹךְ כֵּךְ, הוּא מְבִיא לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.

אֲשֶׁרֵיהֶן הַצְדִּיקִים שֶׁמִּתְגַּבְּרִין עַל יִצְרָן וּמַגְבִּיהִין עֲצָמָן עַל פִּשְׁעֵיהֶן, כְּעֶנְיָן שְׁנֵאֲמַר, ⁷אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי־פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה.

1 קהלת ג כא

2 בראשית ג יט

3 תנחומא תזריע א, ורש"י שם ב ו

4 בראשית ב ו

7 שם לב א

6 תהלים טז ח

5 בראשית ג יט

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'אשריו לאדם שהוא גבוה על פשעו, ואין פשעו גבוה ממנו.

בני, תגבירו עליכם יצר-טוב ותשליטוהו עליכם, ותשאלו תמיד מאת האל שיפקח לכם עיני לבכם ושכלכם לבחור דרך הטובה, ויפתח לכם דלתי דרכיו, וילמד אתכם דרך ידיעתו ועבודתו, כענין שנאמר, 'אני יי אל ה' מלמדך להועיל מדרכיך בדרך תלך. ומפעלות יצר-טוב, למאוס האדם בחיי ההבל הזה ולמצט בהנאות הגופניות, ומגביר על טבעו דברים המביאין אותו לחיי העולם הבא, ומדבק בהם, מפני שאי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד. כי אם האדם אדוק בהנאות הגופניות והכלי העולם הזה, אי אפשר לו להדבק באהבת העולם הבא. כמו שאמר אחד מן החסידים, 'באשר לא יתחברו בכלי אחד המים והאש, כן לא יתחבר בלב-המאמין אהבת העולם הזה ואהבת העולם הבא.

ואמר אחר, 'העולם הזה והבא, כשתי צרות. באשר תרצה אחת מהן, תקציף השנית.

לכן בני, תפקדו את נפשכם בעודכם בעולםכם, ואל תבחרו במעדנים יתרים והנאות יתרות, כי אם לקבל מהם די-ספקכם במאכל ומשתה ובכסות, כדי שתוכלו לחיות בהם, וכדי שתקנימו עצמכם רק שתוכלו לעבוד לבוראכם בעודכם בחיי ההבל הזה.

ומזריזות יצר-טוב, כשאדם פוקד כל מעשיו ועניניו בלם לתקן המענות ולמלאת החסרון, ולישר מפעלותיו בדרכי האל, כדי שילווהו בעולמו אשר הולך באחריתו. ומתוך כך, יזכה לחיות בנעם בוראו. וכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'העולם הזה דומה לפרוודור בפני העולם הבא, התקן עצמך בפרוודור כדי שתפגוש לטרקלין.

3 על פי רש"י בראשית א טו
5 אבות ד טו

1 בראשית רבא כב יא
2 ישעיה מח יז
4 חובות-הלבבות חשבון-הנפש חשבון חמשה ועשרים

בְּנֵי, תִּגְבִּירוּ עֲלֵיכֶם יִצְרָטוּב. שָׁאם אַתֶּם עוֹשִׁין כֵּן, הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוא מְסִיעַ אֶתְכֶם בְּמַעֲשֵׂה עֲבוֹדָתוֹ. שֶׁכֶּךָ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה, ¹ בָּא לְטָהָר, מְסִיעִין אוֹתוֹ. וְעוֹד אָמְרוּ, ² לְעוֹלָם יִרְגִּזוּ אָדָם יִצְרָטוּב עַל יִצְרָרֶע, שְׁנֶאֱמַר, ³ יִרְגִּזוּ וְאֶל-תִּחַטָּאוּ. אִם נִצָּחוּ, מוֹטֵב. וְאִם לָאו, יַעֲסוֹק בַּתּוֹרָה וּבִקְרִית-שִׁמְעַ וּבִתְפִלָּה. בַּתּוֹרָה, דְּכָתִיב, ⁴ אָמְרוּ בְּלִבְבָכֶם. וּבִקְרִית-שִׁמְעַ, דְּכָתִיב, ⁵ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנִי מַצְוֶה הַיּוֹם עַל-לְבָבְךָ, וְשִׁנְתָּם לְבָבְךָ וּדְבַרְתָּ בָּם. וּבִתְפִלָּה, דְּכָתִיב, ⁶ בְּכָל-לְבָבְכֶם. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה, ⁷ אֵיזוֹ הִיא עֲבוֹדָה שֶׁהִיא בְּלִב, הִנֵּי אוֹמֵר, זֶה תְּפִלָּה. וְכֵן הוּא אוֹמֵר בְּדִנְיָאֵל, ⁸ אֵלֶּיךָ דִּי אַנְתָּ פִלְחָלָה בְּתַדִּירָא הוּא יִשְׁיזְבֹּנְךָ. ⁹ וְכִי יֵשׁ פִּלְחָן בְּבִבְלָא? אֵלָּא, שֶׁהִיא מִתְפַּלֵּל שְׁדֵשׁ פְּעָמִים בַּיּוֹם. ¹⁰ אִם נִצָּחוּ, מוֹטֵב. וְאִם לָאו, יִזְכּוֹר לִי יוֹם הַמִּיתָה, שְׁנֶאֱמַר, ¹¹ עַל-מִשְׁפָּכֶם וְדָמוֹ סִלָּה. כְּלוֹמֵר, שֶׁהִיא דוֹמֵם וּמִחֻשָּׁב עַל הַמִּיתָה.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה בְּאַגְדָּה, *מֵאִי דְכָתִיב עַל-כֵּן יֹאמְרוּ הַמַּשְׁלִים בָּאוּ חֲשָׁבוֹן, הַמַּשְׁלִים, אֵלֶּי בְּנֵי-אָדָם שְׁמוֹשִׁלִין עַל יִצְרָן. ¹ בָּאוּ חֲשָׁבוֹן, בָּאוּ וּנְחָשׁב חֲשָׁבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, הַפֶּסֶד מַצָּה כְּנֶגֶד שְׂכָרָה, וּשְׂכָר עֲבָרָה כְּנֶגֶד הַפֶּסֶדָה. ² תִּבְנֶה וְתִכּוֹנֵן, אִם אַתָּה עוֹשֶׂה כֵּן, תִּבְנֶה בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְתִכּוֹנֵן לְעוֹלָם הַבָּא. ³ עֵיר סִיחוֹן, אֲבָל אִם מַשִּׁים אָדָם אֶת עַצְמוֹ לְלֶכֶת אַחֵר יִצְרוּ כְּעֵיר הַזֶּה שֶׁהוֹלֵךְ אַחֵר שִׁיחָה נָאָה אוֹ אַחֵר סִיחָה נָאָה, מֵהַ כְּתִיב בְּתָרָה, ⁴ כִּי-אֵשׁ יִצָּאָה מִחֲשָׁבוֹן, תִּצָּא אֵשׁ מִן הַמִּחְשָׁבִין וְתֹאכַל אֶת שְׂאִינֵן מִחֲשָׁבִין. ⁵ לְהִבָּה מִקְרִית סִיחוֹן, לְהִבָּה מִקְרִית הַצְדִּיקִים, וְתֹאכַל אֶת הַרְשָׁעִים שְׁנִקְרָאוּ סִיחוֹן. ⁶ אֲכָלָה עֵר מוֹאֵב, זֶה הַמִּהְלֵךְ אַחֵר יִצְרוּ כְּעֵיר הַהוֹלֵךְ אַחֵר סִיחָה נָאָה. ⁷ בְּעַלֵּי בְמוֹת אֲרֶנָּן, אֵלֶּי גְסִי-הָרוֹחַ. ⁸ וְנִיכָרִם,

1 שבת קד א	2 ברכות ה א	3 תהלים ד ה	4 דברים ו ו-1	5 שם יא יג
6 תענית ב א	7 דניאל ו יז	8 ירושלמי ברכות פרק ד א, דף כו א	9 במדבר כא כז	
10 שם שם כח	11 שם שם ל	* מכאו עד סוף הקטע, בבבא בתרא עח ב, עט א		

אמר הרשע, אין רם. ¹אבד חשבון, אין חשבוננו של עולם. ²עד-דין, הממן עד שיבוא יום-דין. ³ונשים עד-נפת, עד שתבוא אשה של גיהנם שאינה צריכה נפות, כמו שנאמר, ⁴תאכלהו אש לא-נפת. ואשר עד-מידבא, עד שתדאב נשמתו. ואמרי לה, עד דעביד מאי דבעי.

בני, אם תרצו להגביר עליכם יצר-טוב, תחשבו תמיד מה אתם, ומאין תבואו, וקרבנתכם ליום-המות, ומעמד הדין והחשבון. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵הסתפל בשלשה דברים ואין אתה בא לידי עברה, דע מאין באת, וילאן אתה הולך, ולפני-מי אתה עתיד למן דין וחשבון. מאין באת, מלחה סרוחה. וילאן אתה הולך, למקום עפר רמה ותולעה. ולפני-מי אתה עתיד למן דין וחשבון, לפני מלך-מלכי-המלכים הקדוש-ברוך-הוא. ושששתם, הוציאו חכמינו זכרונם לברכה ממלת בוראך, שנאמר, ⁶יוזר את-בוראך בימי בחורתיך. ואמרו, ⁷בארך, בורך, בוראך. דע מאין באת, בארך. כלומר, מן הבאר שנבעת, והוא השקבת-זרע שממנו נוצרת. וילאן אתה הולך, בורך. דהינו הקבר שדה שהוא הבור שדה. ולפני מי אתה עתיד למן דין וחשבון, בוראך. כלומר, לפני בוראך אתה עתיד למן דין וחשבון. לכן בני, תמליכו יצרכם הטוב עליכם, ותגבירו אותו על כל טבעיכם הרעים, ואז תצליחו בכל דרכיכם ותנחלו חיי העולם הזה, ותזכו ותירשו שני המשיח וחיי העולם הבא. ואלהינו ימליך עלינו יצר-טוב ברחמי הרבים.

ואחרי אשר הגענו עד כאן לספר בשבח מעלת יצר-טוב ובצליו, נספר בגנות יצר-הרע ובצליו, כדי להכניע לבות בני-האדם ולשבר את יצרם ולבוס אותם לפני המקום, כדי שישובו בתשובה שלמה לפניו בעזרת האל. דעו בני, שכל מי שיצר-הרע מתגבר עליו ושולט בו ושומע לו, טורדו מחיי העולם הזה ומחיי העולם הבא, שכן

1 במדבר כא ל
2 איוב כ כו
3 אבות ג א. ירושלמי סוטה פק ב ב ט ב

4 במדבר כא ל
5 איוב כ כו
6 אבות ג א. ירושלמי סוטה פק ב ב ט ב

קהלת יב א

מסיתו ומרגילו אחר התאוות הבהמיות וההנאות הגופניות
 לקבל מהם יותר ממה שיאות לו לקבל, ומושכו אל הפענוגים
 והתפנוקים, וממתיק לפניו העברות, עד שטורדו מחיי העולם
 הזה ונחיי העולם הבא. ולא עוד אלא, שהוא בעצמו מעיד
 עליו שפך וכף עשה, כענין שנאמר, ¹מפנק מנער עבדו
 ואחריתו יהיה מנון. ²שכן בא"ט ב"ח קורין לסהדא מנון*.
 אוי להן לבריות מעלבונו של יצר-הרע, מפני שהרשות
 נתונה ביד כל אדם להטיב מעלליו, ולתקן אורחותיו, ולישר
 דרכיו, ולבחור דרך החיים והטוב, כענין שנאמר, ³ראה
 נחתי לפניך היום את-החיים ואת-הטוב ואת-המות ואת-
 הרע, ויבחרת בחיים. ואומר, ⁴ועתה ישראל מה יי אליהו שאל
 מעמך כי אם-ליראה וגו'. וכן הוא אומר, ⁵לבד ראה-זה
 מצאתי אשר עשה האלהים את-האדם ישר והמה בקשו
 חשכלות רבים. ⁶לא ברא הקדוש-ברוך-הוא את האדם בצלמו
 אלא שיהא צדיק וישר כמותו, אלא שהם בקשו חשכלות רבים,
 שנשתעבדו ליצר-הרע שבלבם. ואם יאמר אדם, הרי הקדוש-
 ברוך-הוא קראו רע, כענין שנאמר, ⁷כי יצר לב האדם רע
 מנעריו. ואם הקדוש-ברוך-הוא בעצמו קראו רע, איך יוכל
 האדם לחזור ולעשותו טוב? אמר הקדוש-ברוך-הוא, אמה
 בעצמה עושה אותו רע. שפשהיית תינוק, לא היית חוטא.
 משנתגדלת, נתגדל יצרך הרע עמה וחסאת. תינוק היית
 ולא חטאת, נתגדלת וחסאת. ואם יאמר אדם, מי יוכל לעמוד
 כנגדו ולהתחם עמו כדי להחזירו למוטב? אמר הקדוש-
 ברוך-הוא, כמה דברים קשים ומרים בראתי בעולם, ואתם
 מתחכמין להן וממתיקים אותם, כמו התרמוס והחרדל והצוף
 וכיוצא בהן. אף אתם, התחכמו למתק מרירות יצר-הרע
 ולהכניע את ערפו, כדי שלא יזיק אתכם.

בני, התגברו על יצרכם ביראת-האל, כדי שלא יתגבר
הוא עליכם ויטרידכם מן העולם. שפך אמרו חכמינו זכרונם
לברכה, ¹ יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו,
שנאמר, ² צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו וגו'. ואמלא
הקדוש-ברוך-הוא עוורו, אינו יכול לו, שנאמר, ³ יי דא-
יעזבנו בידו וגו'.

צאו וראו כמה יצר-הרע גדל והולך בתוך האדם.
שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴ יצר-הרע, בתחלה דומה
לחוט של בכיאה, ולבסוף דומה לעבות עגלה, שנאמר, ⁵ הוי
משכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה.

ועוד אמרו, ⁶ יצר-הרע דומה לזבוב ויושב בין מפתחי
הלב, שנאמר, ⁷ זבובי מות יבאיש יביע שמן רוקח. תחלתו
קטן. ואם שמע לו, הרי הוא מתגבר ועולה כמעין הנובע
על כל גדותיו, כך הוא גדל ומכסה את כל הלב.

ועוד אמרו, ⁸ יצר-הרע, בתחלה קראו דוד הלב, ולבסוף
קראו אורח, ולבסוף קראו איש, שנעשה בעל-הבית. דכתיב,
⁹ ויבא הלב לאיש העשיר ויחמל לקחת מצאנו ומבקרו לעשות
לארץ הבא לו ויקח את כבשת האיש הראש ויעשה לאיש
הבא אליו.

ועוד אמרו, ¹⁰ יצר-הרע בתחלה מסיתו, שנאמר, ¹¹ רוח
רוח זנונים התעה. ולבסוף מתגבר עליו, שנאמר, ¹² רוח זנונים
בקרבם.

בני, באו וראו, כמה דורות אבד יצר-הרע, דור אנוש,
דור המבול, דור הפלגה. כיון שעמד אברהם אבינו, נתגבר
עליו וכתתו, כמו שנאמר, ¹³ וכתותי מפניו צריו וגו'. הוא
שנאמר הכתוב, ¹⁴ אשרי האיש אשר לא הלב בעצת רשעים
וגו'. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹⁵ זה אברהם אבינו,

1 סוכה נב ב 2 תהלים לו לב 3 שם שם לג 4 סוכה נב א 5 ישעיה ה יח
6 ברכות סא א 7 קהלת יא 8 סוכה נב ב 9 שמואל ב יב ד 10 הישע ד יב 11 שם ה ד
12 בראשית רבא כב יד 13 תהלים פס כד 14 שם א א 15 מדרש תהלים א יג * עכביש

שלא הִלָּךְ בַּעֲצַת אֲנָשִׁי דֹּר הַפְּלָגָה. מִפְּנֵי שְׂאֲנָשִׁי דֹּר הַפְּלָגָה, רְשָׁעִים הָיוּ, שְׁנֶאֱמַר, ¹הִכָּה נִבְנְה-לָנוּ עִיר וּמִגְדָּל וְרָאִשׁוּ בַשָּׁמַיִם. ²וּבִדְרֹךְ חֲטָאִים לֹא עָמַד, שְׂלֹא עָמַד בְּמוֹשֵׁב אֲנָשִׁי סְדוּם. מִפְּנֵי שְׂאֲנָשִׁי סְדוּם חֲטָאִים הָיוּ, שְׁנֶאֱמַר, ³וְאֲנָשִׁי סְדוּם רָעִים וְחֲטָאִים לִי מֵאֵד. ⁴וּבְמוֹשֵׁב לָצִים לֹא יָשָׁב, שְׂלֹא יָשָׁב בְּמוֹשֵׁב אֲנָשִׁי פְּלִשְׁתִּים. שְׂאֲנָשִׁי פְּלִשְׁתִּים לִיצְנִים הָיוּ, שְׁנֶאֱמַר, ⁵וַיְהִי כְּטוֹב לָבָם וַיֹּאמְרוּ קִרְאוּ לְשִׁמְשׁוֹן וַיִּשְׁחַק לָנוּ.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ אֲמָנוּתוֹ שֶׁל יִצְרָה־הָרַע. שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה בְּאַגְדָּה, ⁶אֵין יִצְרָה־הָרַע מִתְהַלֵּךְ לְצַדִּיקִין אֶלָּא בְּאֲמָצַע פְּלִטָּיָא. ⁷וּבְשָׁעָה שֶׁהוּא רוֹאֶה אָדָם מִמֶּשֶׁמֶשׁ בְּעֵינָיו וּמִתְקֵן בְּשַׁעְרוֹ וּמִתְלָה בְּעַקְבָּיו, הוּא אוֹמֵר, הִדִּין דִּידִי. ⁸בָּא לֹו מֵאַחֲרָיו כִּהְלֵךְ הָיָה הָעוֹבֵר מִמָּקוֹם לְמָקוֹם, וּמִסַּפֵּר שְׂמוּעוֹת וְחֲדוּשִׁים, וְאוֹמֵר, יֵשׁ בְּמָקוֹם פְּלוֹנִי קוֹרַת-רוּחַ בְּשָׁחוֹק וְלִיצְנוּת וְתַפְלוּת, אוֹי לֹו לָבֹן-אָדָם שְׂסוּפוֹ לְרָמָה וְאֵינוֹ מוֹצֵא קוֹרַת-רוּחַ בְּחַיָּיו. מִי שֶׁהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הָנָא תִּפְּץ בּוֹ, אוֹטֵם אֶת אָזְנוֹ וְעוֹצֵם אֶת עֵינָיו מִמֶּנּוּ וְאֵינוֹ מִשְׁגִּיחַ עָלָיו, אֶלָּא מְנִיחוֹ וְהוֹלֵךְ לֹו. אֵף הוּא, כִּינֹן שְׂרוּאָה שְׂאִין הָאָדָם מִשְׁגִּיחַ בּוֹ, מְנִיחוֹ וְהוֹלֵךְ לֹו. וּמִי שְׂאִין הַמָּקוֹם תִּפְּץ בּוֹ, כִּשֶׁהוּא שׁוֹמֵעַ אֶת דְּבָרָיו, מְחַזֵּר אֶת רֹאשׁוֹ לְאַחֲרָיו וְאוֹמֵר לֹו, אָחִי, מָה אַתָּה אוֹמֵר, מָה חֲדוּשִׁים רָאִיתָ, מָה שְׁחוֹק וְלִיצְנוּת אַתָּה אוֹמֵר. אֵף הוּא, כִּינֹן שְׂרוּאָה אוֹתוֹ מִשְׁגִּיחַ לְדְבָרָיו, הוּא מִתְקָרֵב אֲצֵלוֹ וְנוֹשֵׂא וְנוֹתֵן עִמּוֹ כְּאוֹרֵחַ הַזֶּה הִרְגִּיל עִמּוֹ לְפָרְקִים, וְאוֹמֵר לֹו, אָחִי, שְׂמָא עֲבַרְתָּ מִמָּקוֹם פְּלוֹנִי, רָאִיתָ שָׁם צוּרוֹת נָאוֹת וּבָרִיּוֹת מִפְּאֲרוֹת, רָאִיתָ שָׁם שְׁחוֹק וְלִיצְנוּת שְׂאָדָם מִשְׁתַּדֵּל בָּהֶן אֶת חֲזִי הַהֶבֶל הַזֶּה, אֲשֶׁרִי מִי שֶׁעוֹבֵר מִשָּׁם וְרוֹאֶה אֶת מַעֲשֵׂיהֶן, וּמִמַּלְטָא אֶת נַפְשׁוֹ מֵהֶם, כִּמָּה הוּא זוֹכֶה לְנַפְשׁוֹ. וְכֵן הוֹלֵךְ וּמִשְׁדֵּל אוֹתוֹ בְּדְבָרִים הֵלְלוּ, עַד שֶׁמִּסִּיתוֹ לֵילֵךְ לְשָׁם, וְאֵף

4 סופטים טז כה

8 בראשית יג יג

2 תהלים א א

1 בראשית יא ד

6 מירוש, זה שלי.

5 רחוב

5 בראשית רבא כב יב

הוא הולך עמו ואינו מניחו. כיון שהולכיכו לשם, מחליק אצלו בעיניו, למצא עונו לשנא, והרי הוא נעשה לו כבעל-הבית הנעשה סרסור בין שני תגרים.

התחיל למתק לפניו את העברות ואמר לו, ראה הממון הזה, כמה הוא חביב, זונה זו כמה היא נאה, העון הזה כמה הוא מתוק, ממי אתה ירא, אין מי רואה אותך ואין מי יודיעך לבריות. שמא תאמר אבינו שבשמים רואה אותך, עוב יי את-הארץ. וכי אפשר שלא יהא מרחם על כמה בריות נאות שפרא בעולמו? מה שדי לאלו די גם לך. והולך ומסית אותו בדברים הללו, עד שהוא נכשל בעברה ומאבד חזיו מן העולם. ולאחר שהקשילו וקדו במצותו, יושב ומתהלל עציו. וכן הוא אומר, ¹כי-הלל רשע על-תאות נפשו ובצע ברך נאץ יי, זה יצר-הרע שיושב ומתהלל על הבריות, ומתהלל בעצמו על שצלה בידו להטעות את הבריות.

אוי להן לרשעים שהולכין אחרי שרירות לבם ואחר מראית עיניהם, מפני שהן מרמין לגוף לחטוא וטורדין את נפשן מן העולם, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²לפא ועינא תרין סרסורי דחטא, שהעין רואה, והלב חומד, והגוף הולך ועושה. נמצא, שהלב והעין הן מרמין לגוף לחטוא. הוא שצנה משה רבנו עציו השלום, ³ולא-תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. וכך אמר שלמה בחקמתו, ⁴תנה בני לבך די ועיניך דרכי תצרנה. כלומר, אם תתן לי לבך ועיניך ותשמור אותם מלחטוא, נמצא שכל גופה שמור מן העברות ומתוך כך, אתה שלי, ואין יצר-הרע שולט בך.

גדול מי שמתגבר על יצרו וזובח אותו לפני בוראו, כענין שנאמר, ⁵זבח תודה יבדנני. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁶זובח חטאת זובח אשם אין כתיב כאן, אלא

1 תהלים יג 2 ירושלמי ברכות א ה, דף ט א 3 במדבר טו לט 4 משלי כג כו 5 זכרונם לברכה 6 ויקרא רבא ט א

זבח תודה. יכבדני אין כתיב כאן, אלא יכבדנני בשתי נוני"ן.
שכל מי שהוא זוכה יצרו ומתנדה על עונותיו, מעלין עליו
כאלו כבד להקדוש-ברוך-הוא בעולם הזה ובעולם הבא.
וכל מי שמגביר עליו יצר-טוב, הקדוש-ברוך-הוא
רוצה בו, ומשלים עמו יצר-הרע עד שאינו יכול להזיק
לו, כענין שנאמר, ¹ברצות יי דרכי-איש גם-אויביו ישלם
אתו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²ברצות יי דרכי-איש,
זה יצר-טוב. גם-אויביו ישלם אתו, זה יצר-הרע. בנוהג
שבעולם, אדם גדל עם חברו שמים שלש שנים בכרך אחד,
והוא קושר בו אתהבה. ויצר-הרע גדל עם האדם מעוריו
ועד זקנתו ומבקש להכשילו ולהפילו. תדע שכן, שהרי
³* יוחנן פהו גדול שמש בקהנה גדולה שמונים שנה וקבסוף
נעשה צדוקי.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴למה יצר-הרע דומה,
לצור גבוה שהוא עומד בפרשת דרכים והיו בני-אדם נכשלין
בו. אמר להן המלה, סתתו בו קמצא קמצא עד שתבוא השעה
ואני מעבירו מן העולם. כך אמר להם הקדוש-ברוך-הוא
ל'ישאל, בני, יצר-הרע הזה, מכשול הוא לעולם, שנאמר,
⁵ואמר סלו-סלו פנו-דרך הרימו מכשול-ימדרך עמי. אלא,
סתתו בו קמצא קמצא עד שתבוא השעה ואני מעבירו מן
העולם, שנאמר, ⁶ונהסירותי את-לב האבן מבשרכם וגו'.
ועוד אמרו, ⁷לצתיד לבוא, הקדוש-ברוך-הוא מביא
יצר-הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים. צדיקים
נדמה להן כהר גבוה, ורשעים נדמה להן כחוט השערה.
הללו בוכין, והללו בוכין. צדיקים בוכים ואומרים, היאך
יכולנו לכבוש הר גבוה זה. ורשעים בוכין ואומרים, היאך
לא יכולנו לפסוק חוט השערה זה. ואף הקדוש-ברוך-הוא

8 פסיקתא דרב כהנא קסה א

2 פסיקתא דרב כהנא בשלח פ

1 משלי טו ז

א ברכות כט א

6 סוכה נב א

5 יחזקאל לו כו

4 ישעיה נו ז

תמה עמהן, שנאמר, ¹כי יפלא בעיני שארית העם הזה בימים ההם גם-בעיני יפלא נאם יי צבאות.

בני, באו וראו כמה גדולה טפשותן של בריות. שבכל יום ובכל שעה אדם מחכה למות ואיננו בטוח בעצמו מן המיתה, והוא נפת אחר יצר-הרע שהוא מסיתו ומחטיאו ומחייבו לגיהנום, ויודע בו ומכיר מעשיו ואינו נזהר ממנו. בני, התגברו על יצרכם והלחמו בו, ואל תרפו ידיכם ממנו, אפילו שעה אחת, ואל תתעצלו לנצחו, כי מלחמת יצר-הרע היא הנקראת מלחמה גדולה. אשרי מי שזכה לנצחו. ותראו דבר-פלא. כי, אם יש לו לאדם אויב ומתגרה בו ונוצח אותו פעם ופעמים ושלש, אז ירף ממנו או ישלים עמו. אבל יצר-הרע, אין מספיק לו לאדם לנצחו אף פעמים, ובכל יום ויום הוא מתגרה עקיו להחטיאו, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²ואל תאמין בעצמך עד יום מותך. והענין, מפני שכל הימים אשר האדם חי על האדמה, יארוב לו ויגלח עמו כדי להחטיאו. לכן בני, אל תעלימו עיניכם ממנו ואל תתנו שנה לעיניכם ולעפעפיהם תנומה עד שתנצחוהו. כי, אם חס-ושלום הוא ינצח אתכם, ימיתכם ויטרידכם מחיי העולם הבא. ואם ינצחכם בקלה שבקלות, סוף שינצח אתכם בחמורה שבחמורות. ³שכך אמנותו של יצר-הרע, היום אומר לו לאדם עשה כך, וימחר אומר לו עשה כך וכך, עד שישיתו לעבור על העריות ולעבוד עבודה זרה. ואם תשתדלו תמיד לנצחו ותנצחוהו מעט היום ומעט למחר, אותו-המעט יעלה לדבר גדול, כי לא יעמוד לפניכם, ויפרד מכם, כענין שנאמר, ⁴ואליה תשוקתו ואתה תמשל-בו.

ואם יאמר אדם, טוב לו לאדם לאכול ולשתות ולשמוח בעולם הזה ולקבל כל הנאותיו ממנו ולהשיג את כל תאוותיו

וּלְמַלְאֲתַת נִפְשׁוֹ מִכָּל אֲשֶׁר יִשְׁאַלּוּ עֵינָיו, כִּי אֵין מַעֲשֶׂה וְחִשְׁבוֹן
בְּשָׂאוֹל אֲשֶׁר הָאָדָם הוֹלֵךְ שָׁם וְלִית דִּין וְלִית זֵין, כִּכְר נֶאֱמַר
עַל יְדֵי שְׁלֵמָה עֲלֵיו הַשְּׁלֹוֹם, ¹שְׁמַח בְּחֹור בִּינְדוּתָהּ וִיטִיבָהּ
לָבָה בִּימֵי בַחֲוֹרֹתֶיהָ וְהִלֵּךְ בְּדַרְכֵי לָבָה וּבִמְרָאָה עֵינֶיהָ וְדַע כִּי
עַל-כֵּל-אֵלֶּה יִבְיָאָה הָאֱלֹהִים בְּמִשְׁפָּט. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוֹנֵנוּ
לְבָרְכָהּ, ²בִּקְשׁוּ חֲכָמִים לָגְנוּזוּ סִפֵּר קֹהֲלֵת מִפְּנֵי שֶׁמִּצְאוּ בוֹ
דְּבָרִים שֶׁהֵן מְטִין לְמִינוֹת. אָמְרוּ, כֵּךְ הָיָה שְׁלֵמָה צָרִיךְ לוֹמַר
¹שְׁמַח בְּחֹור בִּינְדוּתָהּ וִיטִיבָהּ לָבָה בִּימֵי בַחֲוֹרֹתֶיהָ וְהִלֵּךְ בְּדַרְכֵי
לָבָה וּבִמְרָאָה עֵינֶיהָ? ! מִשָּׁה אָמַר, ³וְלֹא-תַתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶּם
וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם. וּשְׁלֵמָה אָמַר, ¹וְהִלֵּךְ בְּדַרְכֵי לָבָה וּבִמְרָאָה
עֵינֶיהָ, הִתְרָה הִרְצוּעָה, לִית דִּין וְלִית זֵין? ! וְכִינוּ שֶׁאָמַר,
¹וְדַע כִּי עַל-כֵּל-אֵלֶּה יִבְיָאָה הָאֱלֹהִים בְּמִשְׁפָּט, אָמְרוּ, יִפֹּה
אָמַר שְׁלֵמָה.

בְּנִי, תִּשְׁמְרוּ עֲצָמְכֶם מִן הָעֲרִיּוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהָאָדָם מִתְּפַתָּה
אַחֲרֵיהֶן וְנִפְשׁוֹ שֶׁל אָדָם מִחֻמְדָּתָן בְּיוֹתֵר. וְכֵל מִי שֶׁמִּתְּפַתָּה
אַחֲרֵיהֶן, סוּפוֹ נִטְרָד מִן הָעוֹלָם הַבֶּא, מִפְּנֵי שֶׁהֵיא מִן הַמְּצוֹת
הַחֲמוּרוֹת שֶׁבַתּוֹרָה. תַּדַּע שֶׁכֵּן, שֶׁהָרִי הַתּוֹרָה רַבָּתָה עַל הָעֲרִיּוֹת
שְׁמִירָה לְפָנֶיהֶן וּשְׁמִירָה לְאַחֲרֵיהֶן, לוֹמַר, שֶׁהֵיא אָדָם נִזְהָר
וְנִשְׁמָר מֶהֵן בְּיוֹתֵר. שְׁמִירָה לְפָנֶיהֶן, דְּכָתִיב, ⁴וּשְׁמַרְתֶּם אֶת-
חֻקֹּתַי וְאֶת-מִשְׁפָּטַי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אִתְּם הָאָדָם וְחֵי בָהֶם אֲנִי
יְיָ. וּשְׁמִירָה לְאַחֲרֵיהֶן, דְּכָתִיב, ⁵וּשְׁמַרְתֶּם אִתְּם אֶת-חֻקֹּתַי
וְאֶת-מִשְׁפָּטַי וְלֹא תַעֲשׂוּ מִכָּל הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֶּה הָאֲזֻרָּח וְהַגֵּר
הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם. שְׁתִּי שְׁמִירוֹת הִלְלוּ לָמָּה? שְׁמִירָה לְאִישׁ וּשְׁמִירָה
לְאִשָּׁה. שְׁמִירָה מֵאֲשֵׁמוֹ, וּשְׁמִירָה מֵאִשָּׁה אַחֲרֵת. שְׁמִירָה בְּעֵינַיִם,
וּשְׁמִירָה בְּלֵב. שְׁמִירָה בְּשִׁפְתַּיִם, וּשְׁמִירָה בְּמַעֲשֶׂה. שְׁמִתּוֹךְ
שֶׁאָדָם נוֹתֵן אֶת עֵינָיו לְהִסְתַּכֵּל בְּאִשָּׁה, הָרִי לָבוֹ מִתְּאֵנָה לָהּ,
וְהוּא כְּרוּךְ אַחֲרֶיהָ. וּמִתּוֹךְ שֶׁאָדָם מְרַבֵּה עֲמָה שְׁחוּק וְקִלּוֹת-

4 ויקרא יח ה

8 במדבר טו לט

2 קהלת רבא א ד

1 קהלת יא ט

5 שם שם כו

ראש, סוף שבא לידי הרגל עברה. לפיכך, רבתה עליה התורה שמירות הרבה. ומהו¹ ושמרתם את חקתי, עשו משמרת דמשמתי, כגון שניות לעריות, שהן מדברי-סופרים. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, שכל תאמר, כל מי שנזאף בגופו בלבד נקרא נזאף, אלא אפילו הנזאף בעיניו, נקרא נזאף, שנאמר, ויעין נאף שמה נשף וגו'. וכן הוא אומר, ולא-תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר-אתם זנים אחריהם. הרי כבר למדנו, שכל מי שתר העברה בלב ובעינים, נקרא זונה.

כני, באו וראו כמה קשה ענשה של עברה. שאין לה שבט מישראל שלא העמיד מלך או שופט, חוץ משבט שמעון שלא העמיד לא מלך ולא שופט בשביל החטא שעשה זמרי בשטים עם המדינית, למדך כמה קשה הזנות. כיצד? עתניאל משבט יהודה, אהוד משבט בנימין, דבורה וברק מהר אפרים ומקדש נפתלי, גדעון משבט מנשה, ואבימלך בנו אחרי, תולע בן פואה משבט יששכר, יאיר הגלעדי מחוות יאיר משבט מנשה, וכן יפתח מיושבי גלעד, אבצן מבית-רחם יהודה, אילון משבט זבולון, עבדון בן הלל משבט אפרים, שמשון משבט דן, עלי ושמואל משבט לוי, מבנימין יצאו מלכים, ומיהודה יצאו מלכים, ומאפרים ירבעם, וממנשה יהוא בן-נמשי. אבל שמעון, לא העמיד לא מלך ולא שופט, בשביל עון הזנות של זמרי.

ולא עוד אלא, כל מי שהוא קהוט אחר בקמוס של עריות, הוא מאבד את נפשו וטורדה מחיי העולם הבא, שנאמר, נאף אשה חסר-לב משחית נפשו הוא יעשנה. וכל מי שבא דבר-עברה לידו ופרש ממנה מאהבת-הבורא לא מיראת-אנשים, זוכה ועולה לגדלה. תדע שכן,

1 איוב כד טו

8 ויקרא רבא כג יב

7 משלי ו לב

2 יבמות כא א

6 מדרש תדשא ח

1 ויקרא יח כו

5 במדבר טו לט

שלא עלה יוסף הצדיק לגדלה, אלא מפני שפרש מן העברה מאדונתו אשת פוטיפר.

בני, בואו וראו כמה האשה הזונה קשה שהיא מרה מן המות, כענין שנאמר, 'ומוצא אני מר ממות את-האשה אשר-היא מצודים וחרמים לבה אסורים ידיה.'² מצודים, בעולם-הזה. וחרמים, לעולם-הבא. לבה, שכל לבה אינו אלא לדברי תפלות וזמה. אסורים ידיה, תופשת את האדם בשוק ואומרת לו, בוא עלי ושכב עמי.³ משל לכתובת נשכנית שהיא נושכת את העוברים והשבים. מה עשו לה בעליה? עשו לה ששלת, ואף-על-פי-כן היתה מקרעת בבגדיה, ואלמלא שאמר הכתוב, אסורים ידיה, לא היתה האדם יכול לעמוד בה.⁴ טוב לפני האלהים ימלט ממנה, זה יוסף. ויחוטא ילכד בה, זה זמרי.

בני, צאו וראו מה שפחית באשה זונה שתופסת את האדם בחלקת לשונה ורכות שפתייה, כענין שנאמר,⁵ כי נפת תטפנה שפתי ורה וחלק משמן חכה. אלו שפתי זונה שהן מתוקין כנפת להטעות את הבריות. מה כתיב בתרה, 'ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות, שפכי ערבותה של עברה, תהיה מרירותה. ולא עוד אלא שמביאתו לידי מיתה, שנאמר,⁶ כי-רבים חללים הפיכה ועצמים כל-הרגיה.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה,⁷ מאי דכתיב 'ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות, מה ההרב הזה אוכלת משגי צדדיה, כך הזונה מאבדת חיו של אדם מהעולם-הזה ומעולם-הבא. וכן הוא אומר, 'רגליה ירדות מות שאול צעדיה יתמכו. רגליה ירדות מות, בעולם הזה. שאול צעדיה יתמכו, לעולם-הבא. וכך אמר בן-סירא, 'העלם עיניך מאשת-חן, פן תלכד במצודתה. אל תט אצלה

1 קהלת ז' כו 2 ילקוט שמעוני הלק ב' תתקע"ו, תנחומא נשא ב 3 משלי ה ג
4 שם שם ד 5 שם ז' כו 6 מדרש משלי ה ד 7 משלי ה ה 8 יבמות ג' כ

עִם בַּעֲלָהּ לְמִסּוֹף עִמּוֹ יִזְן וְשָׂכָר, כִּי בְּתֹאֵר אִשָּׁה יָפָה רַבִּים הִשְׁחַתָּה, וְעֲצוּמִים כָּל הַרוּגִיהָ.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ בָּמָה קָשָׁה עָנְשָׁה שֶׁל עֲבָרָה. שְׂכָל מִי שֶׁהוּא לָהוּט אַחֲרֵי הָעֲבָרָה, גֹּרֵם לְעֲצָמוֹ שְׁתַּנְּטֵל מִמֶּנּוּ הוּד שְׂכִינָה, כְּעֵנִין שְׁנֹאֲמֵר, ¹יִפְּן-תִּתֵּן לְאַחֲרִים הוּדָה. וְלֹא עוֹד אֲלָא, מִכֵּיּוֹן שְׁנֵטֵל מִמֶּנּוּ הוּד שְׂכִינָה, מִלְּאֲכִי-חֲבָלָה מוֹשְׁלִין עָלָיו וְדִנִּין אוֹתוֹ בְּאַכְזָרִיּוֹת, שְׁנֹאֲמֵר, ²וּשְׁנִתָּה לְאַכְזָרִי.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָהּ, ³אֵל תְּהִי רָגִיל בְּנִדְרִים, שְׁסוּפָה לְמַעוֹל בְּשָׁבוּעוֹת. אֵל תְּהִי רָגִיל אֲצֶל כֹּהֵן עִם-הָאָרֶץ, שְׁסוּפָה לְהַאֲכִילָהּ תְּרוּמָה. וְאֵל תְּרַבֶּה שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה, שְׁסוּפָה בָּא לִידֵי נְאוּף. וְכָל הַצּוּפָה בְּנָשִׁים, סוּף שֶׁהוּא בָּא לִידֵי עֲבָרָה. וְכָל הַמְּסַתְּכָל אֶפִּילּוֹ בַּעֲקָבָה שֶׁל אִשָּׁה, הוֹיֵן לוֹ בָּנִים שְׂאִינָן מִהֶגְנִין.

דָּבָר קָשָׁה הוּא הַזְנוּת וְשְׁנֵאוֹי מְאֹד בְּעֵינֵי הַמָּקוֹם, כְּעֵנִין שְׁנֹאֲמֵר, ⁴בְּגִדָה יְהוּדָה וְתוֹעֵבָה נַעֲשֶׂתָה בְּיִשְׂרָאֵל וּבִירוּשָׁלַיִם כִּי חָלַל יְהוּדָה קֹדֶשׁ יְיָ אֲשֶׁר אָהֵב וּבָעַל בַּת-אֵל גֹּכֵר. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָהּ, ⁵בְּגִדָה יְהוּדָה, זֶה עֲבוּדָה-זָרָה, וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁶כֵּן בְּגִדְתֶּם בֵּי בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְתוֹעֵבָה נַעֲשֶׂתָה בְּיִשְׂרָאֵל וּבִירוּשָׁלַיִם, זֶה מִשְׁכַּב-זָכוּר. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁷וְאֵת-זָכָר לֹא תִשָּׁכַב מִשְׁכַּבִּי אִשָּׁה תוֹעֵבָה הִיא. כִּי חָלַל יְהוּדָה קֹדֶשׁ יְיָ אֲשֶׁר אָהֵב, זֶה זוֹנָה. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁸וְלֹא-יְהִי קֹדֶשׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וּבָעַל בַּת-אֵל גֹּכֵר, זֶה הִבָּא עַל הַגּוֹיָה. וּכְתִיב בַּתְּרָה, ⁹יָכַרְתָּ יְיָ לְאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂנָה עֵר וְעֹנָה מֵאֲהָלָי יַעֲקֹב וּמִגִּישׁ מִנְּחָה לִּי צְבָאוֹת. אִם תִּקְמִיד-חֲכָם הוּא, לֹא יְהִי לוֹ לֹא עֵר בַּחֲכָמִים וְלֹא עֹנָה בַּתְּקִמִּידִים. וְאִם כֹּהֵן הוּא, לֹא יְהִי לוֹ בֶּן מִגִּישׁ מִנְּחָה לִּי צְבָאוֹת. וְלֹא עוֹד אֲלָא, כָּל מִי שֶׁבָּא עַל הַגּוֹיָה, כְּאִלּוֹ נִתְחַסֵּן לְעֲבוּדָה-זָרָה, שְׁנֹאֲמֵר, ¹⁰וּבָעַל

4 סנהדרין פב א
8 מלאכי ב יב

8 מלאכי ב יא
7 דברים כג יח

2 נדרים כ א
6 ויקרא יח כב

1 מסלי ה ט, במדרש
5 ירמיה ג כ

בת-אל נכר. וכי בת יש לו לאל נכר? אלא, זה הבא על הגויה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹הבועל ארמית, קנאין פוגעין בו בשעת מצעה. כלומר, מי שמקנא לא, יש לו רשות להרגו בשעה שעובר העברה, בדרך שצעה פינחס לזמרי שהרגו בשעת מצעה.

בני, באו וראו כמה קשה הנאוף. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ²הנואף והנוזפת עוברין על עשרת הדברות. על ³אנכי, כיצד? שכל מי שהוא בא על הערוה, כאלו כופר בהקדוש-ברוך-הוא, שנאמר, ⁴כחשו בני ויאמרו לא-הוא. ⁵לא-יהיה דך אלהים אחרים על-פני וגו', ⁶כי אנכי יי אלהיה אל קנא, ושתי פעמים אמור בסוטה ⁷וקנא וקנא. ולמה שתי פעמים? שהוא מקנא להקדוש-ברוך-הוא ולבעלה. וכן הוא אומר, ⁸כי-מנחת קנאת הוא, שהן שתי קנאות. ⁹לא תשא, שהוא נואף עם האשה ונשבע על שקר. ¹⁰כפד את-אביה, שהנזד הנזלד מן הערוה, עומד ומכבד למי שאינו אביו, ומכה ומקלל למי שהוא אביו כסבור שאינו אביו. ¹¹לא תרצח, שהנואף נכנס על-מנת שאם יתפש, להרוג או להרג. ¹²לא תנאף, שהרי הוא נואף. ¹³לא תגנב, כמו שנאמר, ¹⁴מים-גנובים ימתקו ולחם סתרים ינעם. ¹⁵לא-תענה ברעך עד שקר, שהוא נואף עם אשת חברו, והיא אומרת דבעלה ממך אני מעברה. ¹⁶לא תחמוד אשת רעה, שכל מי שהוא חומד אשת חברו ונואפה, חומד כל שלחברו. כיצד? שהוא נואף עמה והולך לו, והיא יולדת ממנו, וסבור בעלה שהוא בנו. בא להפטר מן העולם, עושה דיתקי ומורישו בכל שילו, ואינו יודע שאינו ממנו, ונמצא הנואף חומד כל שלחברו. ¹⁷זכר את-יום השבת לקדשו, כיצד? שהרבה

1 סנהדרין פא ב	2 במדבר רבא ט ה, ילקוט חלק א' תש"ד	3 שמות כ ב
4 ירמיה ה יב	5 שמות כ ג	6 שם כ ה
7 במדבר ה יד	8 שם כ יב	9 שם כ טו
10 שם כ יב	11 שם כ יג	12 שם כ יד
13 שם כ טו	14 שם כ טז	15 שמות כ טז
16 שם כ טז	17 שם כ טז	18 משלי ט יז

פַּעַמִּים, כֹּהֵן יֵשׁ לוֹ כֹּהֲנֵת, וְיִשְׂרָאֵל נִכְנָס עָלֶיהָ וְהִיא יוֹלֶדֶת מִיִּשְׂרָאֵל וּסְבוּרִים שֶׁהוּא בְּנוֹ שֶׁל כֹּהֵן, וְעַמֵּד אוֹתוֹ הַתִּינוּק וְגִדְלָה, וּמִשְׁמֵשׁ בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ בַּשָּׁבֹת, וְאִינוּ אֵלָּא יִשְׂרָאֵל, וְנִמְצָא מְחַלֵּל אֶת הַשָּׁבֹת.

¹ וּמַעֲשֵׂה בְרָשָׁע אֶחָד שֶׁחָמַד אִשֶּׁת שְׁכֵנוֹ, וְהִיא הֵימָּה יִפְתָּ-תָּאֵר וְטוֹבֵת-שֹׁכֵל. דְּבַר עֲמָה פַּעַם וּשְׁתִּים אִם תִּשְׁמַע לוֹ, וְהֵימָּה מִמָּאֲנֵת לוֹ, לָפִי שְׂאֵשֶׁת-אִישׁ הֵימָּה. פַּעַם אַחַת הִלָּךְ בַּעֲלָהּ לְמָקוֹם אֶחָד וְעָרַב-שָׁבֹת הִיא. עַמֵּד אוֹתוֹ-רָשָׁע בְּלֵיל שָׁבֹת וְחָתַר אֶת בֵּיתוֹ, וְאָנְסָה וְשָׁכַב עִמָּה, וְאַחֲר־כֵּךְ הִרְגָה כְּדִי שֶׁלֹּא תִצָּעַק וְתִגִּיד אֶת קִלְוֹנוֹ, וְגִנֵּב כֹּל מֶה שֶׁבְּבֵית וְהִלָּךְ לוֹ. הָרִי עָבַר עַל זִכְר־אֶת-יוֹם הַשָּׁבֹת, וְעַל דָּא תִרְצֹחַ, וְעַל דָּא תִנָּאֵף, וְעַל דָּא תִגְנוֹב, וְעַל דָּא תַחֲמוּד. לְמַחֲרָה, בָּאוּ הַשְּׁכֵנִים וְרָאוּ אֶת הַמַּחֲתֵרֶת. נִכְנָסוּ לְבֵית וּמִצְאוּ אֶת הָאִשָּׁה שֶׁהִיא נִהְרָגֶת. אָמְרוּ מִי עָשָׂה זֹאת? דָּא עָשָׂה אֵלָּא פְלוֹנִי שְׁכֵנָה. קָרְאוּהוּ וְאָמְרוּ לוֹ, לָמָּה עָשִׂיתָ כֵּזֶאת? אָמַר לָהֶן, אֲנִי נִשְׁבַּע לָכֶם שֶׁלֹּא עָשִׂיתִי אֲנִי. נִכְנָס לְבֵית-הַכִּנְסֹת וְנִשְׁבַּע לָהֶן וְעָבַר עַל דָּא תִשָּׂא. מָה עָשָׂה? שָׁכַר אֶת הַעֲדִים שֶׁל שָׁקָר, כְּדִי שֶׁיַּעֲדוּ עַל אֶחָד מִשְׁכָּנֶיהָ הָאַחֲרִים שֶׁהוּא עֹשֶׂהָ, וְעָבַר עַל דָּא תַעֲנֶה. פִּשְׁפְּשׁוּ עַל הַדָּבָר, וְיָדְעוּ שֶׁהוּא עָשָׂה כֹּל הַמַּעֲשֵׂה. וְנִתְּיָרָא שֶׁלֹּא יִהְרָגוּהוּ. וּבִרְחַל לוֹ לַעֲבוּדָה-זָרָה וְנִשְׁתַּמֵּד, וְכִפְּרָ בְּאֵלֵהֶי-יִשְׂרָאֵל, וְהוּדָה בַּעֲבוּדָה-זָרָה, וְעָבַר עַל אֲנָכִי וְלֹא יִהְיֶה לָּהּ. הָיוּ לוֹ אֵב וְאֵם, וְהִנִּיחֵן וְהִלָּךְ לוֹ, וְעָבַר עַל כִּבְד־אֶת אָבִיהָ וְאֶת אִמָּהּ. הָרִי שֶׁעָבַר עַל עֲשֵׂרֶת הַדְּבָרוֹת. וּמִי גָרַם לוֹ? עַל שֶׁחָמַד אֶת הָעֵרְוָה. לְלַמֶּדָה, ² שֶׁמִּצְוָה גּוֹרֶרֶת מִצְוָה וְעֵבֶרָה גּוֹרֶרֶת עֵבֶרָה.

בְּנִי, בָּאוּ וְרָאוּ כִּמָּה קָשָׁה סְרוּסָה שֶׁל עֵבֶרָה. שֶׁהַעוֹבֵר עֵבֶרָה, מַאֲבֵד אֶת נַפְשׁוֹ בְּלִבָּד. וּמִי שֶׁהוּא סְרוּסוֹר לְדָבָר עֵבֶרָה, מַאֲבֵד אֶת נַפְשׁוֹ וְנִפְשׁ חֲבֵרוֹ הַעוֹבֵר עֵבֶרָה עַל יָדוֹ.

צא ולמד מן הנחש הקדמוני שהחטיא את חנה ונתקלל עמה. ואם אדם וחוה חטאו, הנחש קמה נתקלל? אלא שהוא גרם להן לחטא. ¹שכל המחטיא את חברו, אין מספיקין בידו לעשות תשובה, שלא יהו תלמידיו יורדין לבאר שחת והוא יורש גן-עדן. ²קפי שהמחטיא את חברו, קשה מן ההורגו. שההורגו, הורגו בעולם הזה. והמחטיאו, הורגו בעולם הזה ולעולם הבא. וכן הוא אומר, ³משנה ישרים בדרך רע בשחיתו הוא-יפול ותמימים ינחלו-טוב.

וכל מי שהוא להוט אחר הזונה, סוף שהוא מבקש כפר לחם בביתו ואינו מוצא, שנאמר, ⁴כי בעד-אשה זונה עד-כפר-לחם. ולא עוד אלא, כל הבא על אשת-איש, אפילו למד כל התורה כלה שכתוב בה ⁵יקרה היא מפנינים, היא צדתו לגיהנם, שנאמר, ⁶ואשת איש גפש יקרה תצוד.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, *מהו ענשה של אשת-איש לעתיד לבוא? בא וראה מה כתיב למטה מן הענין, ⁷היחמה איש אש בחיקו ובגדיו לא תשרפנה. ⁸אם-יהלך איש על-הגתלים ורגליו לא תכוונוה. ⁹כן הבא אל-אשת רעהו לא ינקה כל-הנגע בה. מאי תקנתו? ילך ויגדל יתום בתוך ביתו וילמדהו תורה ויתעסק בכל המצות, ויתכפר לו לעולם הבא, על-מנת שיחזור בו ויעשה תשובה. תשובה קדבר זה מנין? שנאמר, ¹⁰שובה ישראל עד יי אליהו וגו'. אפילו כפרת בעקר, הקדוש-ברוך-הוא מקבלה. קל-וחמר, ומה אם הכופר בעקר, הקדוש-ברוך-הוא מקבלו בתשובה. הבא על אשת-איש, על-אחת-כמה וכמה שהקדוש-ברוך-הוא מקבלו בתשובה.

קשה ענין של עריות. שכל אמרו חכמינו זכרונם לברכה,

¹¹כל זמן שישראל פרוצין בעריות, השכינה מסתלקת מביניהן,

1 אבות דר' נתן מ ג 2 במדבר רבא כא ה תנחומא פנחס ג 3 משלי כח י 4 שם ו כו
5 שם ג טו 6 שם ו כו 7 משלי ו כו 8 שם שם כח 9 שם שם כט
10 הושע יד ב 11 סוטה ג ב * למ"מ.

שנאמר, וְלֹא־יֵרָאֶה בָּךְ עֲרֹנָת דָּבָר וְשֵׁב מֵאַחֲרֶיהָ. אֲפִילוּ עֲרֹנָת דְּבוּר, אֲסוּר. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, ²שֶׁכֶּל הָעוֹבֵר עָבְרָה, מִלְּפָפְתּוֹ וְהוֹלֵכֶת לְפָנָיו לְיוֹם־הַדִּין, שֶׁנֶּאֱמַר, ³יִלְּפָתוּ אַרְחוֹת דִּרְכָם יַעֲלֻ בָתָהּ וַיֵּאבְדּוּ. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, שֶׁקְשׁוּרָה בּוֹ כִּפְלָב, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴וְלֹא־שָׁמַע אֱלֹהֵי לִשְׁכַּב אֲצִלָּה לְהִיּוֹת עִמָּה. ⁵לִשְׁכַּב אֲצִלָּה, בְּעוֹלָם הַזֶּה. לְהִיּוֹת עִמָּה, לְעוֹלָם הַבָּא.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ בְּמָה קָשָׁה עֲנִשָּׁה שֶׁל עָבְרָה. שֶׁאֲפִילוּ הַצַּדִּיקִים, נֶעְנָשִׁין עִם עוֹבְרֵי עָבְרָה. שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבָרְכָה, *כָּכָל מְקוֹם שֶׁאֲתָה מוֹצֵא זְנוּת, אֲנִדְרָלְמוֹסִיא** בָּאָה לְעוֹלָם וְהוֹרֶגֶת רַעִים וְטוֹבִים.

וְעוֹד אָמְרוּ, *עַל הַכֹּל הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְנַתֵּר, חוּץ מִן הַזֹּמָה. צָא וְלִמַּד, שֶׁעַד שֶׁלֹּא נִצָּטוּ עֲלֶיהָ, מֶה כְּתִיב, ⁶וַיֵּרְאוּ בְנֵי־הָאֱלֹהִים אֶת־בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טִבּוֹת הָנָה וְגו'. מֶה כְּתִיב בְּתֵרָה, ⁷וַיִּנָּחֶם יי כִּי־עָשָׂה אֶת־הָאָדָם בָּאָרֶץ וְגו'. ⁸וַיֵּאמֶר יי אֲמַחֶה אֶת־הָאָדָם וְגו'.

וְכָל מִי שֶׁגִּידֵר אֶת עֲצָמוֹ מִן הָעֲרוּה וְהַזְנוּת וּמִתְגַּבֵּר עַל יִצְרוֹ, נִקְרָא קָדוֹשׁ. שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבָרְכָה, ⁹מִפְּנֵי־מָה נִסְמָכָה פֶּרֶשֶׁת עֲרִיּוֹת לְפָרֶשֶׁת קְדוּשִׁים תְּהִי, לְלַמֶּדֶךָ שֶׁכָּכָל מְקוֹם שֶׁאֲתָה מוֹצֵא גִידֵר עֲרוּה, אֲתָה מוֹצֵא קְדוּשָׁה, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁰אֲשֶׁה זֹנֶה וְחֻלָּה וְגו'. וְסָמִיךְ לָהּ, ¹¹וְקָדְשָׁתוּ. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ¹²אֲלֵמְנָה וְגִירוּשָׁה וְחֻלָּה זֹנֶה וְגו'. וְסָמִיךְ לָהּ, ¹³וְלֹא־יִחַלֵּל וְרָעוּ בְּעַמִּי כִּי אֲנִי יי מְקַדְּשׁוֹ.

וְעוֹד אָמְרוּ, ¹⁴שֶׁלֹּשָׁה הֵיוּ שֶׁבְּרָחוּ מִן הָעֲבָרָה וְשִׁתְּףָ הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא שְׁמוֹ בִּיגִיּוֹה, וְאֵלּוּ הֵן, יוֹסֵף וְיִצְחָק וְיַעֲקֹב. יוֹסֵף מִנֵּין, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁵עֲדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ. קָרִי בֵּה זֶה, שְׁמוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מַעֲיֵד עָלָיו שֶׁלֹּא נִגַּע בְּאִשְׁתּוֹ שֶׁל פּוֹטִיפָר.

1 דברים כג טו 2 טוטה ג 3 איוב ו י 4 בראשית לט י 5 שם ו 6 שם ו ו
7 שם ז 8 ויקרא רבא כד ו 9 ויקרא כא ז 10 שם ח 11 שם יד
12 שם טו 13 ויקרא רבא כב י, ילקוט שמעוני חלק א' חקט"ה בסוף 14 תהלים פא ו
* בראשית רבא כו י, ילקוט חלק א' חקט"ה ** דבר ומגפה

יַעַל מַנִּין, שְׁנֵאמַר, וַיִּתְּצָא יַעַל לְקִרְאָת סִסְרָא וַתֹּאמֶר אֵלָיו
 סוּרָה אֲדֹנִי סוּרָה אֵלַי אֶל־תִּירָא וַיִּסֵּר אֵלָיָהּ הָאֱהָלָה וַתִּכְסֶּהּ
 בַּשְּׂמִיכָה. וַאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבָרְכָהּ,² חֲזָרְנוּ עַל כָּל הַמִּקְרָא
 כָּלֹּו וְלֹא מְצִינוּ כָּלִי שֶׁשָּׁמוֹ שְׂמִיכָה. וּמָהוּ שְׂמִיכָה, שְׂמִי כֹה.
 שְׂמִי מַעֲיֵד עָלֶיהָ שֶׁלֹּא נִגַּע בָּהּ אוֹתוֹ-רָשָׁע. פִּלְטִי מַנִּין, כְּתוּב
 אֶחָד אוֹמֵר, ³ וַשָּׂאוֹל נָתַן אֶת־מִיכַל בִּתּוֹ אֵשֶׁת דָּוִד לְפִלְטִי
 בֶּן־לֵישׁ. וְכְתוּב אַחֵר אוֹמֵר, ⁴ וַיִּקַּח מַעַם אִישׁ מַעַם פִּלְטִיאל
 בֶּן־לֵישׁ. קָרִי לָהּ פִּלְטִי, וְקָרִי לָהּ פִּלְטִיאל. כִּי נָסִיב, פִּלְטִי.
 וְכִי יִהְיֶה, פִּלְטִיאל? אֵלָּא, אֵל מַעֲיֵד עָלָיו שֶׁלֹּא נִגַּע בָּאִשְׁתּוֹ
 שֶׁל דָּוִד. מָה עָשָׂה? נֶעַץ חֶרֶב בֵּינוֹ לְכִנּוּהַּ וַאֲמַר, כָּל מִי
 שְׁעוֹסֵק בְּדַבָּר זֶה, יִדָּקֵר בְּחֶרֶב.

וְעוֹד אָמְרוּ, ⁵ שְׁלֹשָׁה הֵן שְׂבָא יִצְרָן לְמִקְפֹּן וּנְזֻדְרוֹ עָלָיו
 בַּשְּׁבוּעָה, וְאֵלֹו הֵן, יוֹסֵף, דָּוִד, וּבְעוֹז. יוֹסֵף, דְּכַתִּיב, ⁶ וַאֲיֵךְ
 אֶעֱשֶׂה הִרְעָה הַגְדֵּלָה הַזֹּאת וְחִטָּאתִי לְאֱלֹהִים. וְחִטָּאתִי לִי
 אֵין כְּתוּב כָּאֵן, אֵלָּא וְחִטָּאתִי לְאֱלֹהִים. בְּאֱלֹהִים, אֵינִי עוֹשֶׂה
 רָעָה זֶה!

דָּוִד, דְּכַתִּיב, ⁷ וַיֹּאמֶר דָּוִד חִי־יִי כִי אִם־יִי יִגְפֹּנוּ. לְמִי
 נִשְׁבַּע? לְיִצְרוֹ נִשְׁבַּע. שְׁהִיָּה יִצְרוֹ אוֹמֵר לוֹ, אֵלֹו נִפְלְתָּ אִתָּהּ
 בְּיָדוֹ, לֹא הָיָה מֵרַחֵם עָלֶיהָ. וּמִן הַתּוֹרָה מִתָּר, לְהַרְגוֹ, שְׁהִרִי
 רוֹדֵף הוּא. לְפִיכָךְ, קִפֵּץ וּנִשְׁבַּע.

בְּעוֹז, דְּכַתִּיב, ⁸ חִי־יִי שְׁכָבִי עַד־הַבֹּקֶר. שְׁכָבִי אוֹתוֹ-הַלַּיְלָה
 הָיָה יִצְרוֹ מְקַטְרֵגוֹ, אִתָּהּ פָּנוּי וְהִיא פָּנוּיָה, לָמָּה אֵינָהּ פּוֹשֵׁט
 יָד עָלֶיהָ? נִשְׁבַּע לְיִצְרוֹ וַאֲמַר, חִי־יִי אִם אֶגַּע בָּהּ. וְלָהּ אָמַר,
⁹ שְׁכָבִי עַד־הַבֹּקֶר. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁹ גְּבַר־חֲכָם בְּעוֹז וְאִישׁ
 דַּעַת מְאֻמָּץ־כֹּחַ. ⁵ גְּבַר־חֲכָם בְּעוֹז, זֶה בְּעוֹז. וְאִישׁ דַּעַת מְאֻמָּץ־
 כֹּחַ, שְׁנִזְדָּרוֹ עַל יִצְרוֹ בַּשְּׁבוּעָה.

בְּנִי, אִם יֵשׁ לָכֵם לְדַבֵּר עִם הָאִשָּׁה, תִּקְצְרוּ בְּדַבְרֵיכֶם

1 שופטים ד יח 2 ויקרא רבא כג י 3 שמואל א כה מד 4 שמואל ב ג טו
 5 ויקרא רבא כג יא 6 בראשית לט ט 7 שמואל א כו י 8 רות ג יג 9 משלי כד ה

וְאֵל תֹּאדְרִיכּוּ עִמָּה בְּדִבְרִים. שֶׁכֶּךָ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָהּ,
 וְאֵל תְּרַבֶּה שִׂיחָה עִם הָאִשָּׁה.² וּמָצִינוּ בְּרַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי שֶׁהָיָה
 מְהֵלֶךְ בְּדֶרֶךְ וּפָגַע בְּבִרְוּרְיָה אִשְׁתּוֹ רַבִּי מֵאִיר וְשָׂאֵל אוֹתָהּ
 וְאָמַר לָהּ, בְּתִי, בְּאִיזָה דֶּרֶךְ נִלְךָ לָלוּד? וְהִיא הִשִּׁיבָתוּ, גָּלִילִי
 שׁוֹטָה, לֹא כֶךָ אָמְרוּ חֲכָמִים וְאֵל תְּרַבֶּה שִׂיחָה עִם הָאִשָּׁה,
 הָיָה לָהּ לֹמֶר בְּאִיזוֹ לָלוּד. וְכֵן מָצִינוּ, כְּשֶׁבָּא הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא לְדַבֵּר אֶל חֲנָה, קָצַר עִמָּה בְּדִבְרִים וְאָמַר לָהּ,³ מִה-זֹּאת
 עָשִׂית יָגוּז.

וְלֹא תֹאמַר שֶׁאֵין יֵצֶר-הָרַע מִתְגַּרֵּה עַל הָאָדָם אֲלָא
 כְּשֶׁהוּא נוֹשֵׂא וְנוֹתֵן עִמָּה בְּדִבְרֵי לִיצָנוּת וְתַפְלוּת, אֲלָא אֲפִילוּ
 לְדַבֵּר עִמָּה בְּשֶׂאֵר דִּבְרִים בְּעִלְמָא כְּדִי לְהִסְתַּכֵּל בָּהּ, אוֹ אֲפִילוּ
 לְהִסְתַּכֵּל בָּהּ בְּלֹא לְדַבֵּר עִמָּה, אוֹ אֲפִילוּ מִהֲרַר עָלֶיהָ בְּלֹא
 רְאוּת פָּנֶיהָ, יֵצֶר-הָרַע מִתְגַּרֵּה עָלָיו, שֶׁנֶּאֱמַר, וַיֵּדַע אָדָם
 עוֹד אֶת-אִשְׁתּוֹ.⁴ מִהוּ עוֹד? נִתְוַסְּפָה לוֹ תַּאֲוָה עַל תַּאֲוָתוֹ.
 לְשַׁעֲבֵר, אִם לֹא הָיָה רוּאָה, לֹא הָיָה מִתַּאֲוָה. וְעַכְשָׁיו, בֵּין רוּאָה
 בֵּין שְׂאִינוֹ רוּאָה, מִתַּאֲוָה.

לְפִיכָּה, צָרִיךְ לוֹ לָאָדָם לְשַׁמּוֹר אֶת עֲצָמוֹ מִכָּל דִּבְרַר
 הַמְּבִיא אוֹתוֹ לַיָּדִי הִרְהוּר עֲבָרָה. שֶׁכֶּךָ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם
 לְבָרְכָהּ,⁵ כָּל הַמְּבִיא עֲצָמוֹ לַיָּדִי הִרְהוּר, אֵין מְכַנִּיסִין אוֹתוֹ
 בְּמַחֲצֵתוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁנֶּאֱמַר, וַיֵּרַע בְּעֵינָי יי
 אֲשֶׁר עָשָׂה וַיָּמָת גַּם-אִתּוֹ. וּכְתִיב,⁶ כִּי לֹא אֵל חִפְץ רָשָׁע,
 אֲתָה, לֹא יִגְרָה רָע. צָדִיק אֲתָה יי, לֹא יִגּוֹר בְּמַגּוּרָה רָע. וְכָל
 מִי שֶׁמִּגְרָה יֵצֶר-הָרַע בְּעֲצָמוֹ, נִקְרָא מְשֻׁמָּד,⁷ שֶׁכֵּן אֲמָנוּתוֹ
 שֶׁל יֵצֶר-הָרַע, הַיּוֹם אוֹמֵר לוֹ עָשֵׂה כֶךָ, וְלִמְחַר אוֹמֵר לוֹ
 לָךְ עֲבוֹד עֲבוּדָה-זָרָה, וְהוֹלֵךְ וְעוֹבֵד.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָהּ,⁸ כָּל הַמְּקַשֶּׁה עֲצָמוֹ לְדַעַת,
 הוּא יֵהָא בְּנִדּוּי, מִפְּנֵי שֶׁמִּגְרָה בְּעֲצָמוֹ יֵצֶר-הָרַע. וְעוֹד אָמְרוּ,

1 אבות א ה 2 עירובין נג ב 3 בראשית ג יג 4 שם ד כה 5 בראשית רבא כג ו
 6 נדה יג ב 7 בראשית לח י 8 תהלים ה ה

ימאי דכתיב ² ונשמרת מפל דבר רע, שלא יהרהר אדם ביום ויבוא לידי טמאה בליקלה, ³ וישלח יסתכל אדם באשה נאה ואפילו היא פנויה, באשת-איש ואפילו מלעזת, ולא בבגדי צבע אשה, ולא בכל בהמה חיה ועוף בשעה שנוקקין זה לזה, ואפילו מלא עינים כמלאך-המות. וכך כף למה? כדי שלא לגרות עליו יצר-הרע.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴ כל הממרק עצמו לדבר עברה, פצעים וחבורות יוצאות בו, שנאמר, ⁵ חבורות פצע תמרוק ברע. ולא עוד אלא שלוקה בהדרךון, שנאמר, ⁶ ומפות חדר-רבטן.

אוי להן לרשעים שמתגאין בלבם ומתפתין אחר יצרן ואחר תאות לבם ואחר מראה עיניהם, שטורדין את עצמן מחיי העולם הזה, וסופן יורשין גיהנם.

אשריהן הצדיקים שמכניעין את לבם ומדכדכין את נפשם ומשפילין את עצמן ומשברין את רוחם לפני בוראם, וזובחין את יצרן ומתגברין עליו, ומשתדלין להתברכות במעשיהן הנאים לפני מי-שאמר-והיה-העולם, ועוצמין עיניהן כדי שלא להנות מדבר-ערוה בעולם הזה. ומתוך כך, זוכין בעצמן להקביל פני-שכינה. שכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷ מצינו שכל מי שהוא רואה דבר-ערוה ואינו זן עיניו ממנו, זוכה ומקביל פני-שכינה. ומה טעם, ⁸ ועצם עיניו מראות ברע. וכתיב בתרה, ⁹ מלך ביקפו תחזינה עיניו.

לכן בני, תגזרו ביצר-הרע, כדי שלא יסית אתכם ויחטיאכם, כדי שיהיה זרעכם מתברך והולך ולא יכלה לעולם, כעונן שנאמר, ¹⁰ לא יגעו לריק ולא ילדו לבהלה, כי זרע ברוכי יי המה וגו'.

1 כתובות מו א 2 דברים כב י 3 עבודה-זרה כ א 4 שבת לג א 5 משלי כ ל
6 ויקרא רבא כב יג 7 ישעיה לג טו 8 שם שם יו 9 שם סה כב

והאלהים יסלק יצר-הרע מקרבנו, ויטהרנו מפל
טמאותינו, ויחדש בנו לב טהור ורוח חדשה ברחמי הרבים.

המצלה השבע-עשרה

מצלת התשובה

בני, באו ואלמדכם מצלת התשובה. דעו בני, כי מצלת
התשובה, מצלה גדולה עד-מאד. ומתוך חשיבותה, קדמה
הקדוש-ברוך-הוא לבריאית העולם, כענין שנאמר, ¹בטרם
הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל ומעולם עד-עולם אתה אל.
וכתיב בתרה, ²תשב אנוש עד-דכא ותאמר שובו בני-אדם.
ולא עוד אלא, שמגיעת עד כסא-הכבוד, כענין שנאמר,
³שובה ישראל עד יי אליהו וגו'.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁴גדול כחה של
תשובה, שפנין שאדם מהרהר בלבו לעשות תשובה, מיד
היא עולה למעלה. ולא תאמר עד עשרה מילין או עד עשרים
או עד מאה מילין, אלא עד מהלך חמש מאות שנה. ולא
עד רקיע הראשון ולא עד רקיע השני, אלא עד שהיא עולה
ועומדת לפני כסא-הכבוד, שנאמר, ⁵שובה ישראל עד יי
אליהו וגו'. ולא עוד אלא, שהתשובה מקרבת הגאולה. שכן
אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶מתוך חמשה דברים ישראל
נגאלין, מתוך צרה, ומתוך קץ, ומתוך תשובה, ומתוך רחמים,
ובזכות האבות. מתוך צרה, דכתיב, ⁷בצר לה ומצאנוה כל
הדברים האלה וגו'. ומתוך קץ, דכתיב, ⁸באחרית הימים.
ומתוך תשובה, דכתיב, ⁹ושבת עד-יי אליהו. ומתוך רחמים,
דכתיב, ¹⁰כי אל רחום יי אליהו. ובזכות האבות, דכתיב,
¹¹ולא ישכח את-ברית אבותיך. והתשובה גורמת לרחמים
ולזכות האבות, כענין שנאמר, ¹²ושבת עד-יי אליהו ושמעת

⁴ פסיקתא רבתי פרק מד, קפד ב, קפה א

⁵ הושע יד ב

² שם שם ג

¹ תהלים צ ב

⁶ שם שם ז

⁵ דברים ד ז

בָּקְלוּ. וּמִיד, יְכִי אֵל רְחוּם יְיָ אֱלֹהֶיהָ לֹא יִרְפֶּה וְלֹא יִשְׁחִיתָהּ
וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת-בְּרִית אֲבֹתָהּ.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ, כִּמָּה חֲבִיבָה הִתְשׁוּבָה לִפְנֵי הַמָּקוֹם.
שֵׁאֵם עוֹשֶׂה הָאָדָם תְּשׁוּבָה, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְבַטֵּל דְּבָרָיו
בְּשִׁבְלֵו. צֹא וּלְמַד מִמָּה שֶׁכָּתוּב בַּתּוֹרָה, ³כִּי-יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה
וּבְעֻלָּה וְהָיָה אֶם-לֹא תִמָּצָא-חֵן בְּעֵינָיו כִּי-מָצָא בָּהּ עֲרוּת
דָּבָר וְכָתַב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתוֹת וְגו'. וְכָתַיב, ⁴וּשְׁנָאָה הָאִישׁ הָאֲחֵרוֹן
וְגו'. וְכָתַיב, ⁵לֹא-יֻכַּל בַּעֲלָהּ הָרֵאשׁוֹן אֲשֶׁר שִׁלָּחָהּ לְשׁוּב
לְקַחְתָּהּ וְגו' אַחֲרֵי אֲשֶׁר הִטְמֵאָהּ. אָבֵל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
אֵינוֹ כֵּן. אֶף-עַל-פִּי שֶׁעָזְבוּ אוֹתוֹ וְעָזְבוּ לְאַחֵר, אָמַר לָהּ,
עֲשׂוּ תְשׁוּבָה וּבָאוּ אֵצְלִי וְאֲנִי מְקַבֵּל אֶתְכֶם, שְׂכֵן פֶּרֶשׁ עַל יְדֵי
יְרֻמָּה, שְׁנֵאֲמַר, ⁶לֹאמַר הֵן יִשְׁלַח אִישׁ אֶת-אִשְׁתּוֹ וְהִלָּכָה
מֵאֲתוֹ וְהָיְתָה לְאִישׁ-אַחֵר הַיֹּשׁוּב אֵלֶיהָ עוֹד הֲלֹא חֲנוּף תַּחֲנוּף
הָאֶרֶץ הִיא וְאַתָּה וְגִית רַעִים רַבִּים וְשׁוּב אֵלַי נָא-יְיָ, בָּאוּ
וְאֲנִי אֲקַבֵּל אֶתְכֶם בְּתְשׁוּבָה. וְלֹא עוֹד אֶלָּא, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא נִשְׁבַּע לְקַבֵּל שָׂבִים, שְׁנֵאֲמַר, ⁷חִי-אֲנִי נָא אֲדֹנִי אֱלֹהִים
אֶם-אֶחָפֶז בְּמוֹת הַרְשָׁע כִּי אֶם-בְּשׁוּב רָשָׁע מִדְּרָכּוֹ וְחָיָה.
גְּדוּלָּה הִיא הִתְשׁוּבָה, שֶׁהָרִי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הִכְתִּיב
בְּעֶצְמוֹ תְשׁוּבָה, כְּעֵנֶן שְׁנֵאֲמַר, ⁸הִנְנִי-שָׁב וְגו'.

מִשָּׁל לְכֵן-מְלָכִים שֶׁהָיָה חוּלָה. אָמַר לוֹ הָרוּפָא, אִם
יֵאכֵל מִן הַחֶפֶץ הַזֶּה, הוּא מִתְרַפָּא. וְהָיָה הַכֵּן מִתְרַפָּא לְאָכְלוֹ.
אָמַר לוֹ אֲבִיו, תִּדַּע שְׂאִינוֹ מִזִּיקָה, הָרִינִי אוֹכֵל מִמֶּנּוּ תַחֲלָה.
כִּךְ אָמַר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְיִשְׂרָאֵל, מִתְבַּיִשִּׁין אַתֶּם לַעֲשׂוֹת
תְּשׁוּבָה, הִנְנִי שָׁב רֵאשׁוֹן, שְׁנֵאֲמַר, ⁸הִנְנִי-שָׁב וְגו'. וְמֵה
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִתְכַבֵּר, שְׂאִין בּוֹ לֹא חֲטָא וְלֹא סָרְחוּן,
הִכְתִּיב בְּעֶצְמוֹ תְשׁוּבָה וְאָמַר ⁸הִנְנִי-שָׁב. בְּנֵי-אָדָם שֶׁהֵן מְגַעֲלִין
וּמְטַנְּפִין בַּחֲטָאִים וְעוֹנוֹת, עַל-אַחַת-כִּמָּה וְכִמָּה שֶׁצָּרִיכִין

לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וְלִהְיוֹת עַל פִּשְׁעֵיהֶן.

גְּדוּלָּה הִיא הַתְּשׁוּבָה. שְׂאֵפֵירוֹ אִם הָיָה רָשָׁע גָּמור כִּל יָמָיו וְעָשָׂה תְּשׁוּבָה שְׁלָמָה בְּסוֹף יָמָיו, אֵין הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְזַכֵּיר לוֹ כְּלוֹם מַעֲוֹנוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה מִתְחִלָּה, שְׁנֵאֲמַר, ¹ וְלֹא תִזְכְּרָנָה הָרָאשִׁנוֹת וְלֹא תַעֲלִינָה עַל-רֹב. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁהַתְּשׁוּבָה גְּדוּלָּה יוֹתֵר מִן הַקִּרְבָּנוֹת, שְׁנֵאֲמַר, ² הִנֵּה שָׁמַע מִזֶּבַח טוֹב לַהֲקָשִׁיב מִחֲלֵב אֵילִים.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ ³ בְּכֵה גְּדוּלַּת כֹּחַהּ שֶׁל תְּשׁוּבָה. שָׁכֵן מִלֶּךְ בְּשַׁר-וָנֶדֶם, כּוֹתֵב הַפֶּסֶק-דִּין שָׁלוֹ וּמַחֲלִיפוֹ בְּמִמּוֹן הַרְבֵּה. וְהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כּוֹתֵב הַפֶּסֶק-דִּין שָׁלוֹ, וּמַחֲלִיכּוֹ בְּדָבָר קָל. וְאֵיזָה דָּבָר קָל? כֵּמָה שְׁנֵאֲמַר, ⁴ קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֵל-יְיָ וְגו'. מֵה כְּתִיב לְמַעַלָּה מִן הָעֲנָן, ⁵ צָרוּר עֲוֹן אֲפָרִים וְגו', ⁶ תִּתְאַשֵּׁם שְׁמִרוֹן כִּי מָרְתָה בְּאֵלֶיהָ. וְאַחֵר כֵּל זֶה אָמַר, עֲשׂוּ תְּשׁוּבָה, וְאֲנִי מַחֲלִיף אֶת כָּלִן, שְׁנֵאֲמַר, ⁷ שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְיָ אֱלֹהֶיהָ.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבָרְכָהּ בְּאַגְדָּה, ⁸ כֵּל הַנְּבִיאִים קוֹרְאִין לְיִשְׂרָאֵל בַּתְּשׁוּבָה, אֲבָל לֹא כְּהוֹשֵׁעַ. יְרֵמְיָה אָמַר, ⁹ אִם-תָּשׁוּב יִשְׂרָאֵל וְגו' אֵלֵי תְּשׁוּבָה. וְיִשְׁעִיָּה אָמַר, ¹⁰ וְדָרְשׁוּ יְיָ בְּהַמָּצְאוֹ. וְאֵינֶן מַלְמְדִין לְיִשְׂרָאֵל מֵה לְוֹמַר בַּתְּשׁוּבָתָם לְפָנֵי הַמֶּקוֹם. אֲבָל הוֹשֵׁעַ אָמַר, עֲשׂוּ תְּשׁוּבָה, וּמַלְמְדִם מֵה יִפְסֹו עַל עֲצָמוֹ, ¹¹ שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְיָ אֱלֹהֶיהָ וְגו', ¹² קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֵל-יְיָ אָמְרוּ אֵלָיו כִּל-תִּשָּׂא עֲוֹן וְקַח-טוֹב וְנִשְׁלָמָה פָּרִים שְׁפָתֵינוּ.

וְעוֹד אָמְרוּ, ¹³ כֵּל הַנְּבִיאִים שֶׁהֵכִי אֶת יִשְׂרָאֵל, הַכּוֹם בְּנִפְיָהּ. יְרֵמְיָה אָמַר, ¹⁴ לָכֵן יִהְיֶה דִּרְכָּם לָהֶם כַּחֲלָקִלּוֹת בְּאַפְלָה יִדְחוּ וְנִפְלוּ בָּהּ. וְכֵן עָמוֹס אָמַר, ¹⁵ נִפְלָה לֹא-תוֹסִיף קוֹם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל. אֲבָל הוֹשֵׁעַ, לֹא עָשָׂה אֵלָּא מִתְקַלֶּת, שְׁנֵאֲמַר, ¹⁶ כִּי כְשֶׁלֶת בַּעֲוֹנָהּ.

1 יִשְׁעִיָּה סוּ יוֹ 2 שְׁמוּאֵל א טו כב 3 פְּסִיקְתָא רַבְחִי פֶּרֶק מֵד, קַפָּה, קַפָּד 4 הוֹשֵׁעַ יוֹ ד 5 שְׁם יג יב
6 שְׁם יד א 7 שְׁם כב ב 8 יְרֵמְיָה ד א 9 יִשְׁעִיָּה נה ו 10 יְרֵמְיָה כג יב 11 עָמוֹס ב ב

¹אוי זהו רשעים שממים בלא תשובה, שהם מאבדין סבבן ותקנתם מחיי העולם הבא. שהמלאכים המסורין לו לאדם בעולם הזה, פותבין בכל יום ויום את מעשיו, והכל צפוי לפני המקום והכל חתום. אם יצדיק אדם, פותבין צדקתו. ואם הרשיע אדם, פותבין רשעתו. לפיכך, כשפא הצדיק להפטר מן העולם, המלאכים מקדימין ומקלסין לפניו, ²יבוא שלום ינוחו על-משכבותם. ואם מת אדם רשע שלא עשה תשובה, הקדוש-ברוך-הוא אומר לו, תפח רוחך, כמה קראתי לך שתעשה תשובה ולא עשית. ³ועיני רשעים תכלינה ומנוס אבד מנהם ותקונתם מפח-נפש. אמרו הפקחין, הואיל וכך הוא מקנה לשבים, ⁴לכו ונשובה אל-יי כי הוא טרף וירפאנו בך ויחבשנו.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵גדולה תשובה, שבשכיל יחיד שעשה תשובה, מוחלין לו וכלל העולם כלו, שנאמר, ⁶ארפא משוכתם אהבם נדכה כי שב אפי ממנו. מהם לא נאמר, אלא ממנו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷היכי דמי בעל-תשובה? כגון שבא דבר-עברה לידו פעם ראשונה ושניה באותו-הפרק ובאותה-אשה שנכשל בה כבר ובאותו-מקום והיה יכול לעבור עברה עמה ופרש ולא עבר, הרי זה בעל תשובה גמורה. וכן אם גנב או אנס ממון מאחרים והחזירו שלא מחמת יראת-אדם אלא מיראת-האל, הרי זה בעל תשובה גמורה.

בני, באו וראו כמה גדול כחה של תשובה, שאפילו אלו היה האדם רשע גמור ונתחתם גזר-דינו לרעה ואחר-כך עשה תשובה, מעצבת הפרענות מלבוא עליו מהרה. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸תשובת מחלטין והן רשעים גמורין מחלטין ברשעו, מעצבת הפרענות מלבוא עליהן.

1 פסיקתא רבתי פרק מד, קפד

2 ישעיה נז ב

3 איוב יא ב

4 הושע ו א

5 יומא פו ב

6 הושע יד ה

בְּנִי, הַשְׁתַּדְּלוּ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה קֹדֶם בִּיאַת הַפְּרָעָנוֹת
וְהַצָּרוֹת. כִּי, אִם יָשׁוּב הָאָדָם לְבוֹרְאוֹ אַחֵר בִּיאַת הַצָּרוֹת
וְהַפְּגָעִים הָרָעִים, אֵינָנָה תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה. וְשָׂמָּה לֹא יִקְבַּל הַבוֹרָא
תְּשׁוּבַתְכֶם אֶף-עַל-פִּי שֶׁהוּא אַרְךְ-אַפִּים וּמְלֹא-רַחֲמִים. אָמֵן
הַתְּשׁוּבָה הַשְׁלֵמָה הִיא, כְּשֶׁאָדָם יוֹדֵעַ בַּעֲצֻמוֹ שֶׁחָטָא לְבוֹרְאוֹ,
יִתְחַרֵּט חֲרָטָה גְּמוּרָה עַל הָעֲבֻרוֹת שֶׁעָשָׂה, וְיַעֲזוּב דְּרָכֵי-חַטָּאוֹ,
וְאֵל יִשְׁנֶה עֲלֵיהֶם, וַיִּבְקֹשׁ עֲלֵיהֶם מַחִילָה לְפָנָיו בּוֹרְאוֹ, וַיְטִיב
מִפְּעָלָיו קֹדֶם שִׁיבוֹאוֹ עָלָיו הַצָּרוֹת וְהַפְּגָעִים הָרָעִים. שְׂפָךְ
אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבָרְכָהּ, ¹תְּשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים כְּתוּרִים
לְפָנָיו הַפְּרָעָנוֹת.

בְּנִי, אֵל תִּתְרַשְׁלוּ מִלְּשׁוֹב בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְבוֹרְאֲכֶם,
וְאֵל תֹּאמְרוּ לְמַחֵר אוֹ לְמַחֲרָתִים נָשׁוּב בַּתְּשׁוּבָה לְפָנָיו, שְׂמָא
תְּמוֹתוֹ הַיּוֹם אוֹ לְמַחֵר בִּדְא תְּשׁוּבָה. שְׂפָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוֹרֵנוֹם לְבָרְכָהּ, ²שׁוּב יוֹם אֶחָד לְפָנָיו מִיתְתָּךְ. וְכִי יוֹדֵעַ אָדָם
בְּאִיזָה יוֹם יָמוּת שִׁישׁוּב יוֹם אֶחָד קֹדֶם מִיתָתוֹ? אֵלָּא, יָשׁוּב
הַיּוֹם שְׂמָא יָמוּת לְמַחֵר, יָשׁוּב לְמַחֵר שְׂמָא יָמוּת לְמַחֲרָתִים,
וְנִמְצָא כָּל יָמוּת הָאָדָם בַּתְּשׁוּבָה.

וְאִם חָטָא אָדָם וַעֲשָׂה עֲבֻרוֹת, בֵּין קִלּוֹת בֵּין חֲמוּרוֹת,
בֵּין שׁוֹגֵג בֵּין מְזִיד, אֵל יִתְיַאֵשׁ וַיֹּאמֶר, כִּכְרָ אֲבָד סְבָרִי וְתוֹחֲלָתִי
מִי וְנִדְחָתִי מִחַיֵּי הָעוֹלָם הֵבֵא וְשׁוּב לֹא יִקְבַּל הַמָּקוֹם תְּשׁוּבָתִי,
אֵל יֹאמֶר אָדָם כֵּן, אֵלָּא יִשְׁתַּדַּל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וַיָּשׁוּב לְפָנָיו
בּוֹרְאוֹ וַיִּכְנַע לְפָנָיו וַיִּתְחַרֵּט עַל עֲוֹנוֹתָיו, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
יִמְחֹל לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו. שְׂפָן מְצִינוֹ בְּדוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל עָלָיו
הַשְּׁלֹם שֶׁחָטָא וְשָׁב וְהִתְנַדָּה, וּמַחֵל לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל
אוֹתוֹ עוֹן. וְכֵן מְצִינוֹ בְּאִנְשֵׁי גִיּוֹנָה שֶׁעָלְתָה רַעְתָּם לְפָנָיו הַמָּקוֹם
וְנִתְחַתֵּם גּוֹר-דִּינָן לְרַעָה. וְכֵינֵן שֶׁשָּׁבוּ בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנָיו
הַבוֹרָא, קָרַע גּוֹר-דִּינָן וּמַחֵל לָהֶן, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ³וַיִּרָא

האלהים את-מעשיהם כי-שבו מדרךכם הרעה וינחם האלהים על-הרעה אשר-דבר לעשות-להם ולא עשה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה¹, כי-הנה רחוקה יאבדו וגו', כלומר, מי שמתרחק מן הקדוש-ברוך-הוא מעצשות תשובה, אבד מן העולם. ונאני קרבת אלהים לי-טוב, שכל מי שמתקרב לאל, אשריו. מדע שכן הוא, יתרו על-ידי שנתקרב להקדוש-ברוך-הוא, זכה להורות למשה עליו השלום, שנאמר, 'וואתה תחזה מכל-העם אנשי-חיל וגו'.

בני, באו ואודיעכם מקצת מן הדברים הנוצלים דלתי התשובה. ואלו הן, מי שמסכים בלבו לעשות העברה ולא נכשל בה במקרה אבל מסכים בלבו לעשות העברה ומחזר לעשותה בכל יכלתו, והמתמיד עליה ומתאחר מלהניחה. ומי שמחשב בלבו לשוב בתשובה לסוף ימיו ובין כך ובין כך משלים כל תאוותיו הבהמיות וסבור לרמות את יוצרו, ועל זה אמרו חכמינו זכרונם לברכה, כל האומר אחטא ואשוב אחטא ואשוב, אין מספיקין בידו לעשות תשובה. וכן מי ששב בתשובה ממקצת חטאיו ונתחרט עליהן ומתמיד על קצתם ולא עשה מהם תשובה, כי בהתמדתו על מקצת העברות שעשה, אפשר שישנה גם על שאר העברות ששב מהן בתשובה. כל אלו, נוצלין דלתי התשובה.

בני, אם עברתם על עברה קלה-שפקלות, אל תתמידו עליה, כי ההתמדה על העברה, מורה על חילול-השם ועל בזוי מצותיו ובטול דבריו, והוא הנקרא מזיד, ועליו נאמר, 'והנפש אשר-תעשה ביד-רמה. ולא עוד אלא, שההתמדה על העברה אפילו אם היא קטנה, הולכת ומתגדלת בהתמדתו עליה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'יצר-הרע, בתחלה דומה לחוט של בכי*, ודבסוף דומה לעבות העגלה, שנאמר,

1 פסיקתא רבתי פרק מא, קעג ב 2 תהלים עג כו 3 סם כס כח 4 שמות יח כא
5 יומא פה ב במשנה 6 במדבר טו ל 7 סוכה נב א * עכביש

יהי משכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה. ואמר חכם אחד, אין קטנה בעברות עם ההתמדה, ולא גדולה בהן עם בקשת המחילה. כלומר, אם עבר אדם אפילו הקטנה שבעברות ומתמיד עליה, אינה נחשבת קטנה אלא גדולה. ואפילו אם עבר אדם גדולה שבעברות ומבקש אדם מחילה עליה בכל לבו ומתחרט עליה ושב לפני המקום, אינה נחשבת גדולה אלא קטנה, והקדוש-ברוך-הוא מוחל לו עליה.

ומה היא התשובה, ובאיזה ענין ישוב האדם לבוראו? אחר שידע האדם שחטא ויודע גנות מעשיו וחרפתם, יחא מתגבר על יצרו ונדחם עמו, וישתדל להכניע תאוותיו ולהכריח נפשו להסירה מתאוות הבהמיות והבלי העולם הזה. ויחשב בעצמו מתיקות העברה לפי שעה, כנגד מרידותה ואכזרן נפשו מחיי העולם הבא. ויתמיד לחשב בעצמו על העברות שעשה, ויהיו נגד עיניו תמיד, כענין שנאמר, ^אכי-פשעי אני אדע וחסאתי נגדי תמיד. ויהיה ירא מבוראו ויבוש ממנו, ויחשב בעצמו נגד מי המרה, ויתחרט על עונותיו ולא ישנה עליהם, ויבקש עליהם מחילה מאת הבורא כל ימי חייו, כדי שיקבלנו וימחול לו הקדוש-ברוך-הוא על כל עונותיו. וצריך לו לבדל-תשובה ^בלמען גנות מעשיו וחרפתם על הברור. כי אם יסתפק לו בהם, אי-אפשר לו להתחרט עליהם חרטה גמורה. וכן צריך לו לידע, שאם לא ישוב בתשובה שלמה מתטאיו לפני המקום ואינו מתנדה עליהן, שהקדוש-ברוך-הוא נפרע ממנו על מעשיו הרעים.

ועוד צריך לו לידע, שהקדוש-ברוך-הוא מבין ויודע כל מעשיו נסתרי ונגליו, וכל מעשיו נכתבין ונחתמין בספר, ואין דבר נעלם ממנו, ואין שכחה לפני כסא כבודו, כענין שנאמר, ^גביד-כל-אדם יחתום לדעת כל-אנשי מעשהו. ואם

השב בתשובה לא יתן אל לבו את הדבר הזה, אי-אפשר לו לשוב בתשובה שלמה לפני הבורא.

ידעו לכם בני, כי התשובה, רפואה על החטאים והעונות באשר התחבשת ושאר מיני הרפואות רפואה אל הנגעים והמכות. ולא עוד אלא, שבתשובה יהיה האדם אהוב לבוראו תחת אשר היה הקדוש-ברוך-הוא שונאו בלכתו אחר תאות לבו ואחר מראה עיניו ואחר יצרו [הרע]. שכן מצינו שהרשעים נקראין שונאי-המקום, כענין שנאמר, 'ומשלם לשונאיו אל-פניו להאבידו'. וכן הוא אומר, 'הלא-משנאיה, יי, אשנא, ובתקומתה אתקוטט'.

וצריך לו לבעל-תשובה להתחזק בעצמו למנוע עצמו מן העברות אשר היה רגיל בהן, וינסים בלבו לסור מהן לגמרי בכל לבו ובכל נפשו, ואל יחזור עליהן כלל, כענין שנאמר, 'וקרעו לבבכם ואל-בגדיכם ושובו אל-י' אלהיכם כי-חננו ורחום הוא ארך אפים ורב-חסד ונחם על-הרעה. ועוד צריך לו לבעל-תשובה לילך בהקנעה ובשפלות לפני המקום ולפני הבריות. שאם היה רגיל לילך בקומה זקופה, ישפיל עצמו ויפגע ויסתפל למטה במקום שנברא ממנו, ושם עתיד לחזור בסופו, כענין שנאמר, 'כי-עפו אתה ואל-עפר תשוב'.

וכן אם היה רגיל ללבוש מלבושים נאים ומכשיטים הדורים, ישנה מלבושיו ומכשיטיו, כדי שישבר לבו דאביו שבשמים. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'אם ראה אדם שיצרו מתגבר עליו, ילך למקום שאין מכירין אותו ויִלְבַּשׁ שחורים ויתעטף שחורים ויעשה מה שילבו חפץ. כלומר, מפיון שרואה בעצמו שנוי המלבושים וזוֹזוֹלָם, יתרחק תשובה בלבו, ויתאווה לעשות מעשים טובים על-כף-פנים'.

וְכֵן אִם הָיָה רָגִיל בְּתַכְנוּקִים וּבְמַעֲדָנִים וּבְמַאֲכָלִים
עֲרֵבִים, יִפְחֹת מֶהֱן וַיִּסְגֹּף עֲצָמוֹ בְּתַעֲנִית, מִפְּנֵי שֶׁהַתַּעֲנִית
מְשַׁבֵּר לֵב הָאָדָם לְמָקוֹם וּמִכְנִיעַ אֶת יָצְרוֹ.

וְכֵן אִם הָיָה רָגִיל לְעֲמוּד בְּעֻזֹת-מִצַּח וּלְהִיּוֹת עוֹ-פָּנִים
וּלְדַבֵּר גְּדוּלוֹת, יִרְגִּיל עֲצָמוֹ לְמִדַּת הַעֲנוּהָ וּלְדַבֵּר רַכּוּת,
וַיַּעֲשֶׂה עֲצָמוֹ כְּאֶסְקָפָה הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁהִפֵּל דָּשִׁין בָּהּ. וְכֵן אִם
הָיָה רָגִיל לְהַכּוֹת לְאֻנָּשִׁים, יִרְגִּיל בְּעֲצָמוֹ שְׂאֵם יָפוֹ אוֹתוֹ
אַחֲרִים, שִׁיסְבּוֹל מֵהֶם וְלֹא יִתְנַקֵּם. וַיִּבְכֶּה וַיִּצְעַק וַיִּתְחַנֵּן
לְבוֹרָאוֹ שִׁימְחוֹל לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו שֶׁחָטָא, וַיּוֹכִיחַ נַפְשׁוֹ
וַיִּכְלִימָנָה עַל שִׁגְבּוֹר עֲלִיָּה הַתַּאֲוֹת הַבְּהִמִּיּוֹת וְלֹא גִבְרָה עֲלֵיהֶן.
וְצָרִיךְ לוֹ לְבַעַל-תְּשׁוּבָה לְפָרוֹשׁ אֶת עֲצָמוֹ וּלְהִזָּהֵר
מִכָּל מַה שֶׁהוֹהִירָנוּ הַבוֹרָא עֲלֵיהֶן, וּלְהִתְרַחֵק מֵהֶן בְּתַכְלִית
הַתְּרַחֲקָה. גַּם צָרִיךְ לוֹ לְפָרוֹשׁ אֶת עֲצָמוֹ מִן הַדְּבָרִים הַמְּסַפְּקִים
אִם אֲסוּרִין אוֹ מִתְּרִין, כְּדִי שֶׁלֹּא יִתְקַרֵּב אֶל הָאֲסוּר כִּלְכֵּל.
וְצָרִיךְ לוֹ לְמַנוֹעַ עֲצָמוֹ מִן הָעֲבֵרוֹת מֵאַהֲבַת הָאֵל וּמִירְאָתוֹ,
לֹא מִירְאַת בְּנֵי-אָדָם, וְלֹא כְּדִי שֶׁלֹּא יָבוֹא לְיַד בּוֹשֶׁה וּגְנוֹת
בְּפָנֵי הַבְּרִיּוֹת, כִּי אִם הִפֵּל מֵאַהֲבַת הָאֵל וּמִירְאָתוֹ. וְכֵשֶׁם
שֵׁשׁ לוֹ לְבַעַל-תְּשׁוּבָה לְמַנוֹעַ עֲצָמוֹ מִן הָעֲבֵרוֹת, כֵּן צָרִיךְ
לוֹ לְהִתְעַסֵּק בְּכָל הַמִּצְוֹת וּלְחַזֵּר עֲלֵיהֶן לְעֲשׂוֹתָן, כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר,
¹סוּר מִרַע וַעֲשֵׂה-טוֹב.

וְעוֹד צָרִיךְ לוֹ לְבַעַל-תְּשׁוּבָה שִׁיתַּוְּדָה עַל עֲוֹנוֹתָיו, וַיִּרְבוּ
בְּעֵינָיו פִּשְׁעָיו וַיִּגְדֵּלוּ חַטָּאוֹתָיו בְּלִבּוֹ, כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר, ²כִּי-רַבּוּ
פִּשְׁעֵינוּ נִגְדָּה וְחַטָּאוֹתֵינוּ עֲנָתָה בָנוּ.

וְצָרִיךְ לוֹ לְפָרֵט בְּפִיו לְפָנֵי הַמָּקוֹם הָעֲבֵרוֹת שֶׁעָשָׂה,
שֶׁנֶּאֱמַר, ³אֲנִי חָטָא הָעַם הַזֶּה חָטָא גְדוֹלָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם
אֵלֵהִי זָהָב. וְעוֹד צָרִיךְ שִׁיתֵּן אֶל לִבּוֹ תְּמִיד יוֹם הַמִּיתָה וְקִצְף
הַבוֹרָא עָלָיו בְּעִבּוֹר עֲוֹנוֹתָיו שֶׁקָּדַם, כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴וּמִי

1 הַהֵלִים לֹד טו

2 יִשְׁעִיהָ כֵּס יב

3 שְׁמוֹת לב לא

4 מֵלֶאכִי ג ב

מכלל את-יום בואו ומי העמד בהראותו.
ועוד צריך לו לבצע-תשובה שאם גנב או גזל או עשק
ממון חברו, שיחזירנו לו, כענין שנאמר, ¹אם-און בידה
הרחיקהו ואל-תשכן באהליו עולה, ²כי-אז תשא פניה ממנו
והיית מצק ולא תירא. וכן אם הפך את חברו או הונהו
בדברים, ישתדל לפיסו עד שירצהו. ואם אינו מתרצה לו,
ירבה עליו רעים, כענין שנאמר, ³עשה-זאת אפוא בני והנצל
כי-באת בבקר-רעה לך התרפס ורהב רעיה.
וצריך לו לבצע-תשובה למחול לכל אדם שחטא ושפרח
לו, כדי שימחול לו הקדוש-ברוך-הוא על כל עונותיו.
[כענין שנאמר, ⁴נשא עון ועבר על-פשע. ⁵למי נושא עון,
למי שעובר על פשע].

ומדרכי התשובה הגמורה, שימצטו בעיניו כל המצות
וכל החסדים וכל הצדקות שעשה, ויחשב בלבו שלא עשה
מהם כטפה מן הים לפי חיובו בהם. ואם באין עליו יסורין
וחלאים, יקבלם מאתה ויצדיק עליו את הדין, ויחשב בעצמו
שלא נגבה מחובותיו אחד מני-אלה, והרבה יסורין יותר
מאלו היו ראויין לבוא עליו לפי רב עונותיו.

לכן בני, דפקו תמיד בשער התשובה בבכי ובדמעה.
שכל מי שרוצה להתקרב אל האלהים, אין מי שמונע אותו
מלהתקרב אליו, אבל הקדוש-ברוך-הוא בעצמו פותח לו
דרך הטובה והישרה, ומסקל לפניו המסלה, ומסיעו במעשה
עבודתו, ומורה אותו הדרך הטובה בחסדו וטובו, כענין
שנאמר, ⁶טוב וישר יי על-כן יורה חטאים בדרך. ואומר,
⁷ובקשתם משם את-יי אלהיה ומצאת כי תדרשנו בכל-
לבבך ובכל-נפשך. וכן הוא אומר, ⁸קרוב יי לכל-קראיו לכל
אשר יקראהו באמת. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹בא

1 איוב יא יד 2 שם שם טו 3 משלי ו ג 4 מיכה ז יח 5 מגילה כח א
6 תהלים כח ח 7 דברים ד כט 8 תהלים קמה יח 9 שבת קד א

לטהר, מסייעין אותו. ואלהינו ברחמיו ישיבנו בתשובה
שלמה לפניו למען חסדיו הרבים.

המצלה השמונה-עשרה

מצלת החכמה

בני, באו ואלמדכם מצלת החכמה. דעו בני, כי מצלת
החכמה, מצלה יקרה, אשרי מי שזכה לצלות במצלתה, מפני
שהיא מתנה נתונה לאדם מאת הקדוש-ברוך-הוא, כענין
שנאמר, ¹ כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה. וכן הוא אומר,
² אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק תבונה. וכן מצינו
בהקדוש-ברוך-הוא יתברך לנצח, שברא את העולם בחכמה,
כענין שנאמר, ³ יי בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה.
וכן שלמה המלך עציו השלום לא שאל מאת הקדוש-ברוך-
הוא לא עשר ולא בנים ולא אריכות-ימים, ואף לא שאל
שיתן הקדוש-ברוך-הוא את אויביו בידי, אלא ששאל ממנו
חכמה בלבד, כענין שנאמר, ⁴ חכמה ומדע תן-לי ואצא
לפני העם הזה ואבואה. והקדוש-ברוך-הוא נתנה לו במתנה,
כענין שנאמר, ⁵ החכמה והמדע נתון לך ועשר ונכסים וגו'.
וכן הוא אומר, ⁶ הנה עשיתי כדברך הנה נתתי לך לב חכם
ונבון אשר כמוך לא-היה לפניך ואחריך לא-יקום כמוך.
ואומר, ⁷ יי נתן חכמה לשלמה כאשר דבר-לו וגו'. ולא
נשתבח שלמה המלך עציו השלום לא בעשר וכבוד ולא
בשום מצלה אחרת כשם שנשתבח בחכמה, כענין שנאמר,
⁸ ויחכם מכל-האדם וגו'. וכן הוא אומר, ⁹ ויבאו מכל-העמים
לשמע את חכמת שלמה מאת כל-מלכי הארץ אשר שמעו
את-חכמתו. ואומר, ¹⁰ וכל מלכי הארץ מבקשים את-פני שלמה
לשמע את-חכמתו אשר נתן האלהים בלב. וכן מלכת שבא

1 משלי ב ו 2 שם ג יג 3 שם שם יט 4 דברי הימים ב א י 5 שם שם יב
6 מלכים א ג יב 7 שם ה כו 8 שם שם יא 9 שם שם יד 10 דברי הימים ב ס כג

בָּאָה כְּדִי לְשִׁמוּעַ חֻקֶּמְתּוֹ, וּלְבִטּוֹף אִמְרָה, ¹וְהִנֵּה לֹא-הִגִּד-
לִי חֲצִי מִרְבִּית חֻקֶּמְתְּךָ וְגו'.

גְּדוּלָּהּ הִיא הַחֻקָּמָה, שֶׁמְבִיאָה אֶת הָאָדָם לִיְדֵי יִרְאֵת-
שָׁמַיִם, כַּעֲנָנִין שְׁנֵאֲמַר, ²תַּחֲלֵת חֻקָּמָה יִרְאֵת יי' וְגו'. וְכֵן הוּא
אוֹמֵר, ³חֻכָּם יֵרָא וְסֵר מָרַע. וְאָמְרוּ חֻכְמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּה,
⁴אִם אֵין חֻקָּמָה אֵין יִרְאָה. וְאָמְרוּ הַחֻקָּמִים, ⁵בְּחֻקָּמָה מְשַׁלְּמִים
גְּמוּלַּת הַבּוֹרָא, וּמִגִּיעַ הָאָדָם לַעֲבוּדַת אֱלֹהֵיו בְּחַיּוֹ, וּלְשֵׁם-טוֹב
אַחֵר מוֹתוֹ.

בְּנִי, צֵאוּ וּרְאוּ כַּמָּה גְּדוּלָּה מַעֲלֵת הַחֻקָּמָה, שֶׁהִיא
קִרְיַת-עֵז לְבַעֲלֶיהָ, וּמִגִּינָה עַל הָאָדָם מִן הַחֻטָּאִים וְהַעֲוֹנוֹת.
שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֻכְמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּה בְּאַגְדָּה, ⁶מֵאִי דְכַתִּיב,
⁷הַחֻקָּמָה תָּעִז לְחֻכָּם מַעֲשֶׂרָה שְׁלִישִׁים אֲשֶׁר הָיוּ בְּעִיר, מִלֵּמַד
שֶׁהַחֻקָּמָה מִגִּינָה עַל הָאָדָם מַעֲשֶׂרָה הָאֲכָרִים שֶׁמִּחְטִיאִין אוֹתוֹ,
וְאֵלֶּי הֵן, שְׁתֵּי עֵינָיו שֶׁמֵּרְאִין לוֹ דְּבָרֵי עֲבֵרָה, וְשְׁתֵּי אָזְנוֹיו
שֶׁבִּהֵן שׁוֹמְעֵי דְּבָרֵי עֲבֵרָה, וְשְׁתֵּי יָדָיו שֶׁבִּהֵן גּוֹזֵל וְחוֹמֵס, וְשְׁתֵּי
רַגְלָיו שֶׁמוֹלִיכִין אוֹתוֹ לְדָבָר עֲבֵרָה, וּכְפִּיּו אֲשֶׁר יְדַבֵּר בּוֹ דְּבַר
עֲבֵרָה וּרְכִילוֹת וּלְשׁוֹן-הָרֹעַ, וְלָבּוֹ שֶׁמִּחְשֵׁב לַעֲשׂוֹת הָעֲבֵרוֹת.
וְלֹא עוֹד אֶלָּא, שֶׁהַחֻקָּמָה מְבִיאָה אֶת הָאָדָם לְקִיָּם הַתּוֹרָה
וְהַמִּצְוֹת, כַּעֲנָנִין שְׁנֵאֲמַר, ⁸חֻכָּם-לֵב יִקַּח מִצְוֹת וְגו'.

בְּנִי, בֵּאוּ וּרְאוּ, כַּמָּה גְּדוּלָּה מַעֲלֵת הַחֻקָּמָה. שֶׁהָרִי יוֹסֵף
הַצַּדִּיק עָלָיו הַשָּׁלוֹם, בִּהְיוֹתוֹ עֶבֶד אֲסוּר בְּבֵית-הַסֹּהֶר, עָלָה
לְגִדּוּלָּה בַּעֲבוּר חֻקֶּמְתּוֹ. וְכָךְ אָמַר שְׁלֵמָה בְּחֻקֶּמְתּוֹ, ⁹עֶבֶד מִשְׁכִּיל
יִמְשַׁל בְּכֵן-מִבִּישׁ וּבַחֲלוֹף אֲחִים יִחַלֵּק נַחֲלָה. וְכֵן הוּא אוֹמֵר,
¹⁰טוֹב יֵלֵךְ מִסָּפֵן וּחֻכָּם מִמֶּלֶךְ זָקֵן וְכַסִּיף.

הֲלֹא תֵרְאוּ בְּנִי, כִּי בַמַּעֲלֵת הַחֻקָּמָה, יִתְקַרֵּב הָאָדָם אֶל
הַמָּקוֹם, וּמִצִּילָתוֹ מְדִינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם, וּמְבִיאָתוֹ לְחַיֵּי הָעוֹלָם
הַבָּא, כַּעֲנָנִין שְׁנֵאֲמַר, ¹¹אֲרַח חַיִּים לְמַעַלָּה לְמִשְׁכִּיל לְמַעַן סוּר
מִשְׁאוֹל מָוֶה.

1 דברי הימים ב טו 2 משלי ט י 3 שם יד טו 4 אבות ג יו 5 כבוד הפנינים א א
6 נדרים לב ב 7 קהלת יט 8 משלי יח 9 שם יב 10 קהלת ד יג 11 משלי טו כד

ואמר החכם, 'החכמה, סלם המשכיל. מי שיחסרנה, יחסר קרבת הבורא. ומי שלא יהיה חכם, לא יחסר לו חלי. ולא עוד אלא, שמעשרת בעליה, פענן שנאמר, ²אוצר נחמד ושמן בגנה חכם וגו'. וכן הוא אומר, ³בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן. ואומר, 'ובדעת חדרים ימלאו כל-הון יקר ונעים. וכתוב במוסרי אלכסנדר, וזכרו לפני אלכסנדר שני אנשים, האחד עשיר והאחד רש, אשר שאלו בת רומינוס לקחת אותה לאשה, וארס אותה לרש ולא רצה לארסה לעשיר, ושאל אותו על זה, ואמר לו, אדוני המלך, עשיתי זה, בעבור כי העשיר היה שוטה ולא היה בעל-מוסר לשמור העשר. והרש היה בעל-מוסר וחכם, ויש תקנה שיתעשר, ועל פן הוקרתי על העשיר. ואמר חכם אחד, ⁵יש לי תקנה במשכיל ההולך ודל, יותר מן הכסיל המצליח.

גדולה היא החכמה, שמצלת בעליה מן המיתה ומן הפגעים הרעים, פענן שנאמר, ⁶ויתרון דעת החכמה תחיה בעליה. וכן הוא אומר, ⁷החכם עיניו בראשו וגו'. ודעו לכם בני, כי החכמה היא הקנן הגדול שאינו כלה והולך, ואוצר אשר לא יסוף, ומטמון אשר לא יחסר, והולכת עם בעליה בכל מקום אשר ילך שם, והיא אור הנפש, וחי הגוף, ונעם הנשמה, ומנוחת הגויה, ובריאות הלב, ואור העינים, ומשען המשכיל, ועמוד המבין, ויסוד הדעת, והצלחת כל הענינים, וקנן כל הקננים, ומהלל כל המסחרים. כי כל מי שקנה חכמה, קנה הכל ⁸. וכך מי שאין בו חכמה, אין לו כלום. ומדרכת בעליה לנתיב הישר. ודבר נמנע הוא ונגד הטבע אם ימצא אדם חכם נוטה מדרך הטובה והישרה וינעשה דבר שאינו מתקן, רק אם יתחברו עמו הרפכות הפוכות וטבעים לא מתקנים מתגברים על שכלו.

1 מוסה"פ ב ג, 16 2 ממלי כא כ 3 שם כד ג 4 שם שם ד 5 מוסה"פ ב א, 21
6 קהלת יב 7 שם ב יד 8 השוה נדרים מא א : דא ביה, כולא ביה

ואמר חכם אחד, מיתרון החכמה, כי לא תוכל שיעבדך
אדם אחר בה כמו שיעבדך בשאר העסקים, אבל אתה
תעבדנה בנפשה, ולא יוכל אדם לשלול אותה ממה פאשר
ישלול אדם זולתה מן החפצים.

בני, באו וראו כמה גדולה מעלת החכמה. שאפילו
הבריות הקטנות, אם נתפרסמו בשום דבר-חכמה, נשתבחו
עליה, כענין שנאמר, 'לך-אל-נמלה עצל ראה דרכיה וחכם,
אשר אין-לה קצין שטר ומשל'.¹ תכין בקיץ לחמה אגרה
בקציר מאכלה. וכן הוא אומר, 'ארבעה הם קטני-ארץ
והמה חכמים מחכמים. ה'נמלים עם לא-עז ויכינו בקיץ
לחמם'.² שפנים עם לא-עצום וישימו בסלע ביתם'.³ מלך אין
לארבה ויצא חצץ כלו'.⁴ שממית בידים תתפש והיא בהיכלי מלך.
גדולה היא החכמה מכל קנין כסף וזהב שבעולם, כענין
שנאמר, 'קנה-חכמה מה-טוב מחרוץ וקנות בינה נבחר מכסף.
ואין דבר חשוב בעולם שיוריש אדם לבנו טוב כמו שאם
יורישנו חכמה ומוסר. כי כל מה שמוריש אדם לבנו, ספק
מתקיים בידו ספק אינו מתקיים. והחכמה, הולכת עמו בכל
מקום אשר ילך. ואפשר שיקנה בחכמתו עשר ונכסים.
ואמרו החכמים, 'לא הנחילו האבות לבנים דבר שהוא חשוב
מן החכמה, כי יש אדם קונה הון בחכמה ומאבדו באונות
וישאר חסר-כל. ואמר חכם אחד, 'לא תשלם החכמה לאדם,
עד שיהיה מקדם בשלשה, ומאחר בשלשה, ונקי משלשה,
וסומך על שלשה. השלשה המקדמות, השכל והענוה והדבור.
והמאחרות, החגף והמהירות ועזיבת המועצה. והשלשה
שיהיה נקי מהם, החמדה והחשק והכזב. כי מי שיחמד, יארב.
ומי שחשק, תעה. ומי שכזב, לא יועיל בכזביו ויחשדוהו באמת.
והשלשה שיסמך עליהם, אריכות אפים והשתיקה והסביל.

1 משלי יו 2 ים שם 3 שם שם ח 4 שם ל כד 5 שם שם כה 6 שם שם כו
7 שם שם כו 8 שם שם כח 9 שם טו מז 10 מבהר-הפנינים א כג 11 שם מג כו

ויאות לָכֶם בְּנִי, לֵישֵׁב בֵּין הַחֲכָמִים כְּדִי לִשְׁמוֹעַ דְּבָרֵיהֶם וְחֻקֵּיהֶם, כִּי תִלְמְדוּ מֵהֶם חֻקָּה וּמוֹסֵר, כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר, 'הוֹלֵךְ אֶת-חֲכָמִים יִחְכֵּם וְגו'. וְאֹמַר, 'הֵט אָזְנוֹךָ וּשְׁמַע דְּבָרֵי חֲכָמִים. וְכֵן צִוָּה חָכָם אֶחָד לְבָנוֹ וְאָמַר לוֹ, ⁵בְּנִי, הִנֵּה יוֹשֵׁב עִם הַחֲכָמִים. כִּי, אִם תִּדַּע, יִשְׁבַּחֲוֶה. וְאִם תִּסְכַּל, יִלְמְדוֹה. וְאִם יַעֲדוֹ לָךְ, יוֹעִילֲוֶה. וְאַל תִּתְבַּיֵּשׁ לִשְׂאֵל דְּבַר-חֻקָּה מִן הַחֲכָמִים וְלִתְּוֹר אַחֲרֵי הַחֻקָּה בְּכָל מָקוֹם אֲשֶׁר תִּמָּצְאוּ אוֹתָהּ, כִּי דָבָר זֶה, שָׂרַשׁ מִן הַחֻקָּה. כִּמּוֹ שְׁאָמַר חָכָם אֶחָד, ¹שְׂאֵלֶת הַחֲכָמִים, חֲצִי הַחֻקָּה. וּפְיוֹס בְּנִי-אָדָם, חֲצִי הַשְׂכָּל. וְאָמַר אַחֵר, ⁵אִם תִּפְנֹעַ לְדִרוֹשׁ הַחֻקָּה, תִּכְבֹּד כְּשֶׁדוֹרְשִׁין אוֹתָהּ מִמֶּךָ.

וְרֹאִי לָכֶם בְּנִי לִהְיוֹת צְנוּעִים בְּכָל עֲנִינִיכֶם, וְדָבָר זֶה יִחֲשֹׁב לָכֶם לְחֻקָּה, כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר, ⁶וְאֶת-צְנוּעִים חֻקָּה. וְתִקְבְּלוּ עֲצָה בְּכָל הָעֲנִינִים שֶׁיֵּשׁ לָכֶם לַעֲשׂוֹת. וְאִפְּלוּ בְּדָבָרִים שְׁנֵרָאִים בְּעִינִיכֶם בְּרוּרִים עַד שֶׁלֹּא תִצְטָרְכוּ לְקַבֵּל עֲלֵיהֶם עֲצָה, תִּקְבְּלוּ עֲלֵיהֶם עֲצָה, וְאַחֵר כִּךְ תִּחֲשְׁבוּ בְּעֵין שְׂכָלְכֶם עַל מֶה שֶׁיַּעֲצוּ אֶתְכֶם, וְתִבָּרְרוּ הָעֲנִין בְּבִינְתְּכֶם פַּעַם אַחֵר פַּעַם, וַעֲשׂוּ וְהִצְלִיחוּ, כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר, ⁷וּשְׁמַע לַעֲצָה חָכָם. וְאָמַר חָכָם אֶחָד, ⁸אִין מִשְׁעָן חֹזֵק כִּבְקִשְׁתָּ הָעֲצָה.

וְתִהְיֶה לָכֶם אֵין שׁוֹמַעַת לְקַבֵּל תּוֹכַחַת-מוֹסֵר מִן הַחֲכָמִים וּמִן הַגְּדוֹלִים מִכֶּם. וּבְזֶה, תִּחֲשְׁבוּ חֲכָמִים וְנְבוֹנִים, כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר, ⁹אֵין שְׁמַעַת תּוֹכַחַת חַיִּים בְּקֶרֶב חֲכָמִים תִּלְיִן. וְכֵן הוּא אוֹמַר, ¹⁰אֶהָב מוֹסֵר אֶהָב דַּעַת.

בְּנִי, כְּשֶׁאַתָּם יוֹשְׁבִים עִם הַחֲכָמִים, הֵטוּ אָזְנוֹכֶם לִשְׁמוֹעַ דְּבָרֵיהֶם וְתִשְׁתַּקּוּ וְאַל תִּדְּבְרוּ בַּפִּיָּהֶם. כִּי דָבָר זֶה, אוֹת גְּדוֹל מִן הַחֻקָּה, כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר, ¹¹חוֹשֵׁף אֲמָרִיו יוֹדֵעַ דַּעַת יִקְרֶה-רוּחַ אִישׁ תְּבוּנָה. וְכֵן הוּא אוֹמַר, ¹²גַּם אֲוִיל מַחְרִישׁ חָכָם יִחֲשֹׁב אִטֵּם שְׁפָתָיו נְבוֹן. וְאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ וְזֵכְרוֹנֵם לְבָרְכָהּ, ¹³סִיג לְחֻקָּה

1 משלי יג כ	2 שם כב יז	3 מבחר הסנינים א יג	4 שם שם ג	5 שם שם כד
6 משלי יא ב	7 שם יב טו	8 מוסה"פ ב ו, 16	9 משלי טו לא	10 שם יב א
11 שם יז כז	12 שם שם כח	13 אבות ג יג		

שְׁתִּיקָה. וְעוֹד אָמְרוּ, ¹כֹּל יָמֵי גִדְלָתִי בֵּין הַחֲכָמִים וְלֹא מָצָאתִי
לְגוֹף טוֹב אֵלָּא שְׁתִּיקָה. וְאָמַר חָכָם אֶחָד, ²תַּחֲלֹת הַחֲכָמָה,
הַשְׁתִּיקָה. וְהַשְׁנִית, הַשְׁמִיעָה. וְהַשְׁלִישִׁית, הַזְכָּרוֹנוֹת. וְהַרְבִּיעִית,
הַמַּעֲשֶׂה. וְהַחֲמִישִׁית, לְמוֹדָה. וְאָמַר אַחֵר, ³רֹאשׁ כָּל מוֹסֵר,
הַשְׁתִּיקָה. וְאָמַר אַחֵר, ⁴כִּשְׁתֵּשֵׁב עִם הַחֲכָמִים, יִהְיֶה רְצוֹנָה
לְשִׁמוּעַ יוֹתֵר מִדְּבַר.

בְּנֵי, כִּשְׁתַּדְּבְּרוּ עִם אַחֲרִים, יִהְיוּ דְּבָרֵיכֶם נֹחִים וְעֲרִיבִים,
כִּי דָּבָר זֶה כְּמוֹכֵן, מֵאוֹתוֹת הַחֲכָמָה, כַּעֲנִין שְׁנֹאמַר, ⁵דְּבָרֵי
חֲכָמִים בְּנַחַת נִשְׁמָעִים וְגוֹי. וְמֵה שֵׁשׁ לָכֶם לְדָבָר, תַּחֲשֹׁבוּ
הַדְּבָרִים בְּלִפְנֵיכֶם תַּחֲלָה, וְתִרְגְּלֵוּ הַדְּבָרִים בְּפִיכֶם וּבְלִשׁוֹנְכֶם,
וְאַחֲר־כֵּן תִּדְּבְּרוּ דְּבָרֵיכֶם לְפָנַי כֹּל מִי שֶׁתִּרְצוּ, כַּעֲנִין שְׁנֹאמַר,
⁶לֵב חָכָם יִשְׁכִּיל פִּיהוּ וְעַל שְׁפָתָיו יִסִּיף לֶקַח.

וְיִהְיוּ מַעֲשֵׂיכֶם כַּעֲנִינֵי הַחֲכָמָה מְרִבִּין עַל חֲכַמַּת הַדְּבָרִים,
שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוֹנֵם לְבָרָכָה, ⁷כֹּל מִי שֶׁמַּעֲשִׂיו מְרִבִּין
מִחֲכַמְתּוֹ, חֲכַמְתּוֹ מִתְקַיֶּמֶת. וְכֹל שֶׁחֲכַמְתּוֹ מְרִבָּה מִמַּעֲשָׂיו, אֵין
חֲכַמְתּוֹ מִתְקַיֶּמֶת. וְכֵן צִוָּה חָכָם אֶחָד לְבָנוּ, ⁸בְּנֵי, אַל תִּהְיֶה
חָכָם בַּדְּבָרִים, כִּי אִם בַּמַּעֲשֶׂה. כִּי הַחֲכָמָה שְׂבַמַּעֲשֶׂה, תוֹעִיף
לְעוֹלָם הַבָּא. וְהַחֲכָמָה שֶׁבַדְּבָרִים, בִּכְאֵן תִּשָּׂאֵר.

וְאַתֶּם בְּנֵי, שִׁימוּ כּוֹנֶנְתְּכֶם עַל אֱלֹהֵי הַמִּדּוֹת אֲשֶׁר אָנִי
זוֹכֵר עִתָּה, מִפְּנֵי שֶׁהֵן מִדּוֹת חֲמוּדוֹת וּמִיחֲסוֹת אֲשֶׁר יֵאוּתוּ
אֵל כֹּל מַשְׁכִּיל לְהִתְנַהֵּג בָּהֶם וּלְהִזָּהֵר עֲלֵיהֶם, כִּי כָלֶם שְׂרָשִׁי
הַחֲכָמָה וְסַעֲיָפִי הַתְּבוּנָה.

*דַּעוּ בְּנֵי, כִּי רְאוּי לָכֵל מִי שְׁנוֹדַע בַּחֲכָמָה וְנִתְפָּרָס
בַּתְּבוּנָה, לְהִיּוֹת בִּישָׁן וְעִנִּי וּשְׁפַל-בֶּרֶךְ וְסִבְלָן, קָשָׁה לְכַעֵס
וְנוֹחַ לְרַצוֹת, וּמַקְדִּים שְׁלוֹם לָכֵל אָדָם, וְיִבְרַח מִן הַמַּחֲלָקָה,
וְיִהְיֶה אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם, וְיִמְחוֹל עַל עֲלֻבוֹנוֹ, וְיִגְבִּיר
שִׁלְדוֹ עַל יָצְרוֹ בְּכֹל תַּאוֹתָיו, וְתִהְיֶה דַּעְתּוֹ נֹחָה עִם הַבְּרִיּוֹת,

1 אבות א יו 2 מבחר הפנינים א לט 3 שם סד ה 4 שם א מ
6 קהלת ט יו 8 משלי טז כג 7 אבות ג ט 8 מבחר הפנינים א יג
* בקטע זה, ניכרת השפעתו של ספר חובית הלבבות, שער הפרישות, פרק ד

ויהיו דבריו מעטים ובנחת, שואל כענין ומשיב בהלכה, ולא יהיה נבהל להשיב, ולא נחפו לעשות דבר, ויהיה דן את כל האדם לכף-זכות, ואל יהיה לא נוקם ולא נוטר, לא מקנא ולא חומד, ויספר בשבח האנשים ולא יספר בגנותם לעולם, ואל יבזה בעיניו קטן ממנו, ויהיה שונא גאות ובורח מן השררה, ואל ירבה לשחוק, כי השחוק מורה על השטות ומסיר הדת-פנים. ואל יוציא יותר מיכלתו. שכבר אמר חכם אחד, הנשוא יותר מיכלתו, יפול. ויסתפק בכדי הצורך ויגים המותרות, ויעצום עיניו מן התאוות, וימנע הנזק מפני אדם. מכסה הפשעים, וזוכר החסדים. לא ילך רכיל, ולא יגלה סוד, כמו שאמר חכם אחד, ¹ העלמת הסוד, חובה על המשכיל. ומגלה סוד, אין לו שכל. ואל יקבל דברי רכילות, ויקבל ההתנצלות כמו שהוא וממי שהוא. ומה שיבטיח, יקים כיכלתו. ויודה על האמת וישפוט הצדק, ויתן הדין מעצמו לנפשו, ואל ישמח בקלקלה ואל יעלוז לאיד. ויאהב אנשי האמת והצדק. וידריך בנאי-אדם בדרך ישרה, ויוכיחם בינו לבינו, וימנעם מן העברות. ויתחרט בעצמו כשידבר או כשיעשה דבר שלא כהלגו, וישמח כשידבר צדק ואמת או בעשותו. ויכבד כל אדם כפי מעלתו, ויהיה מסדר ומתקן בכל עניניו. ויראה כל אדם למעלה ממעלתו, וישמור עצמו מן המדות המגנות והפחותות ומן המנהגות המגנים והמלכערים, ויתנהג גם בשאר מנהגות מיחסים אשר יאותו אל כל חכמי לב להתנהג בהם, והם תפארתם וכבודם ותפארת להם מן האנשים. כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, ² איזו היא דרך ישרה שכיור לו האדם? כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם. ואמר חכם אחד, ³ אין דבר שמורה על דעת הדעתן כמנהגו הטוב.

בני, אל תהי מעלת החכמה קלה בעיניכם, מפני שהיא מעלה כליית וכוללת עמה כל שאר מעלות המדות החמדות. כי אם האדם ריק מן החכמה, לא יתכן שיהיו לו מדות טובות, כי בה יבחין הטוב מן הרע, וידבר נאח מן המכער. וכך מי שנתן לו האל חכמה ותבונה בלב, יתכן שימשכו אצלו שאר מעלות המדות הרוחניות והגופניות. ואשרי מי שזכה לעלות במדרגת החכמה, כי בה יישר האדם דעותיו ויתקן כל מדותיו, ובה ימצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם, כענין שנאמר, ¹אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק תבונה. ועם המדה המשבחת הזאת, מסתעפת מדת המוסר, שהיא עדי-החכמה וכלי-התבונה, כמו שאמרו חכמי הרומיים, ²המוסר, צורת השכל, ועל כן יפה צורת שכלה כפי רצונה. דעו לכם בני, כי לא תשלים לאדם החכמה אם אין לו מוסר. כי כמו שהראש עקר הגוף, כן המוסר עקר החכמה. ואף שלמה עציו השלום, סמך מוסר לחכמה, מפני שאין חכמה בלי מוסר, כענין שנאמר, ³לדעת חכמה ומוסר להבין אמרי בנה. ואמר חכם אחד לבנו, ⁴דע בני, כי המוסר ראש השכל, והשתיקה כוללת החכמה. ואמר אחר, שכל בלא מוסר, כאילן בלא פרי. ושכל עם מוסר, כאילן עם פרי. בני, כשתראו בעל-מוסר, אל תשארו על אבותיו ועל יחוסו, כי המוסר הוא היחס הגדול. ואם אין מוסר, אין יחס. ויתכן שהיחס יעזור על המוסר, כשם שהאילן הטוב יעזור לשאת ענף ולעשות פרי טוב פיוצא בו. ואמר חכם אחד, ⁵היה בן מי שתרצה וקנה מוסר, כי אין טוב בשרש מבלי מוסר. ואמר אריסטו, ⁶במוסר לא תצטרך ליחס. ואמר, כי פרי המוסר, המנוחה והצלחת כל הענינים. ואמר, טוב עבד בעל-מוסר, מבן-חורין בלי מוסר.

וידעו בְּנֵי, כִּי הַמוֹסֵר מִתְקַן הָאָדָם וּמִיָּפָה אֶת חֻקְמָתוֹ
בְּאֲשֶׁר הַצִּיּוּרִים וּשְׁאֵר הַתְּקוּנִים מִתְקַנִּים וּמִיָּפִים אֶת הַכְּלִים.
וְכִבֵּר דָּמוֹ הַחֻכְמִים מִי שֵׁשׁ לוֹ מוֹסֵר, לְבֵית אֲשֶׁר יִסּוּדוֹ
חֲזָק. וּמִי שֶׁאֵין לוֹ מוֹסֵר, לְבֵית אֲשֶׁר אֵין לוֹ יִסּוּד.

וידעו, כִּי הָאָדָם יִכְבֵּד עַל־ מוֹסְרוֹ וְעַל תְּקוּן מַעֲשָׂיו, כְּעֶנְיָן
שֶׁנֶּאֱמַר, וְשֹׁמֵר תּוֹכַחַת יִכְבֵּד. וּבְמוֹסְרֵי אֶלְקָסָנְדֵּר,² בְּעַל־
הַמוֹסֵר יִכְבֵּד וְאִם הוּא רָשָׁע, כְּמוֹ הָאֲרִיָּה שֶׁיִּירָאוּ מִמֶּנּוּ וְהוּא
רוֹבֵץ. וְחֹסֵר־הַמוֹסֵר יִקַּל וְאִם הוּא עֲשִׂיר, כְּכֶלֶב וְאִם יוֹשֵׁם
רֶבִיד הִזְהָב עַל צִנְאוֹרוֹ. וּשְׂאֵלוֹ לְאַרִּיסְטוֹטֵלִים,³ מַה יָּפָה לְאָדָם
בֵּין חֲבֵרָיו? אָמַר לָהֶם, הַמוֹסֵר, אֲשֶׁר יִיָּפָה עֲשֶׂר הָעֲשִׂיר,
וְיִסְתִּיר דַּלּוֹת הָעֶנִי.

בְּנֵי, אֲהָבוּ אֶת הַתּוֹכְחוֹת וּקְנוּ אֶת הַמוֹסֵר, כִּי הוּא עֶקֶר
כָּל הַמַּהֲלָלִים וְכִשְׁרוֹן כָּל מַפְעָלִים, וְהוּא חַיִּי הַנֶּפֶשׁ, וְבוֹ תִּלְוִיִּים
עֶקֶר חַיִּי הָאָדָם בְּעוֹלָם, כְּעֶנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, הַחֲזָק בְּמוֹסֵר אֶל־
תִּרְף נִצְרָה כִּי־הִיא חַיָּה. וְאָמַר חָכָם אֶחָד, שְׁנֵי דְבָרִים יִתְקַן
הָאָדָם אֶת עוֹלָמוֹ. מוֹסֵר, יִתְקַן בּוֹ הַנֶּפֶשׁ. וְהַשְׁתַּדְּלוּת, יִטִּיב בּוֹ
חַיּוֹתוֹ. וידעו, כִּי אֵין מָמוֹן בְּעוֹלָם טוֹב כְּמוֹסֵר, שֶׁכֶּךָ אָמַר שְׁלֹמֹה
בְּחֻקְמָתוֹ,⁴ קָחוּ־מוֹסְרֵי וְאֶל־כֶּסֶף וְדַעַת מִחֲרוֹץ נִבְחָר. וְאָמַר
חָכָם אֶחָד,⁵ מִצָּאֵתִי כָּל קִנְיָנִי הָעוֹלָם וּמִכְּמֶנְיִי אוֹבָדִים, וְאֵין
מִכְּמֶן כְּמוֹסֵר, וְלֹא מַעֲזוֹ כְּחֲבָרִים. וְאָמַר אַחֵר,⁶ אֵין יִרְשָׁה
טוֹבָה מִן הַמוֹסֵר. וּבְמִי שֶׁאֵין בּוֹ מוֹסֵר כְּתוּב, יִרִישׁ וְקָלוֹן פּוֹרֵעַ
מוֹסֵר. וְעָלְיוֹ אָמַר חָכָם אֶחָד, מִי שֶׁלֹּא יוֹסֵר בְּבִנְיָ־אָדָם,
יִיָּסֵר בּוֹ הָאֵל לְבִנְיָ־אָדָם. וְאָמַר אַחֵר,⁷ רַע־הַמוֹסֵר, מוֹרִישׁ
הַבְּזִיּוֹן וּמַצְמִיחַ הַדָּאָגָה. וְאָמַר אַחֵר, מִי שֶׁאֵינוֹ מְקַבֵּל מוֹסֵר,
אֲבָד וְנִעְפֵּר.

בְּנֵי, אֵל תִּבְרָחוּ מִקֶּצֶף בְּעַל־מוֹסֵר וּמִכְּעֹס, כִּי כְּעֹס
רָצוֹן, וְקֶצֶפוֹ פִּיּוֹס וְנַחַת־רוּחַ, כִּי תוֹכִיחֶנּוּ נַפְשׁוֹ וְתִיַּסְרֶנּוּ,

1 משלי יג יח 2 מוסר"פ ב ה, 7 3 שם שם ג, 21 4 משלי ד יג 5 שם ח י
6 מבחר הפנינים כ י 7 מוסר"פ ב ו, 16 8 מבחר הפנינים מב יג * בגלל

וְיָשׁוּב מִכַּעֲסוֹ. וְאָמַר חָכָם אֶחָד, * לֹא־הַמוֹסֵר, הָיָה בְּנִי-אָדָם
שׁוֹיִן. אֲבָל יִתְרוֹן קִצָּתָם עַל קִצָּתָם, בַּמוֹסֵר הַטּוֹב. וְאָמַר אַחֵר,
כֹּאֲשֶׁר לֹא תוֹכֵל עֵין הָאָדָם לִקְבֹּל אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ, כֵּן לֹא יִשְׁיג
הַמֹּסֵפֶר בְּסִפּוֹר בַּעַל-הַמוֹסֵר הַנָּבוֹן.

וּמִדַּרְכֵי הַמוֹסֵר, מִי שֶׁאִינוֹ מְדַבֵּר בְּפָנָי מִי שְׂגֹדוֹל מִמֶּנּוּ
בַּמַּעֲלָה וּבַשְּׂנִים, וְאִינוֹ חוֹלֵק עַל דְּבָרָיו, וְאִינוֹ נִכְנָס לְתוֹךְ
דְּבָרֵי חֲבֵרוֹ, וּמַכְבֵּד כָּל אָדָם—אִישׁ כְּפִי מַעֲלָתוֹ, וּמַקְבֵּל כָּל
אָדָם בְּשִׂמְחָה וּבְסִכָּר פָּנִים יְפוֹת, וְאִינוֹ מְבַזֵּה הָאֲנָשִׁים, וְאִינוֹ
עוֹזֵף-פָּנִים. וּמַבְטִיחַ וְעוֹשֶׂה, וְאִינוֹ מְשַׁנֶּה בְּדַבּוּרוֹ, וְאִינוֹ רָגִיל
בַּמִּדַּת הַכַּעַס, כַּעֲגִין שֶׁאָמַר שְׁלֵמָה בְּחֻקָּמָתוֹ, ¹ אֶל-תְּבַהֵל בְּרוּחָהּ
לְכַעֵס כִּי כַּעַס בְּחִיק כְּסִילִים יָנוּחַ.

וּמִן הַמוֹסֵר, אָדָם שֶׁאוֹהֵב אֶת מוֹכִיחָיו וּמַכְבֵּד מְדַרְכָּיו
בְּדַרְכֵי הַחֻקָּה וְהַמוֹסֵר, כִּי הֵם הוֹרוּהוּ דֶּרֶךְ חַיִּים, כַּעֲגִין
שֶׁנֶּאֱמַר, ² וְדֶרֶךְ חַיִּים תּוֹכָחוֹת מוֹסֵר.

בְּנִי, אֵל יִקַּל בְּעֵינֵיכֶם הַמוֹסֵר, מִפְּנֵי שֶׁמְבִיא אֶת הָאָדָם
אֶל תְּכֵלֶית-הַטּוֹבָה וְאֶל גְּמִיבַת-הַמְּנוּחָה, כַּעֲגִין שֶׁנֶּאֱמַר, ³ יִסֹּר
בְּנֶה וַיִּנְיֹחַ וַיִּתֵּן מַעֲדָנִים לְנַפְשָׁהּ. וְאוֹמֵר, ⁴ יִסֹּר בְּנֶה כִּי-יֵשׁ
תִּקְוָה וָגו'. וְאוֹמֵר, ⁵ אֶל-תִּמְנַע מִנַּעַר מוֹסֵר כִּי-תִכְנוּ בַשָּׁבֶט
לֹא יָמוּת. ⁶ אַתָּה בַשָּׁבֶט תִּכְנוּ וְנִפְשׁוּ מִשְׂאוֹל תִּצִּיל.

וּמָה הוּא הַמוֹסֵר? שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה דָבָר בִּסְתֵר שִׁיתְבַּיֵּשׁ
מִמֶּנּוּ בַּגָּלוּי, וַיִּשְׁמֹר אֶת נַפְשׁוֹ, וַיִּכְנִיעַ יָצְרוֹ, וַיְבָרִיחַ תְּאוֹתָיו,
וַיַּחֲזִיק כָּל אָדָם לְמַעֲלָה מִמַּעֲלָתוֹ, וַיִּשְׁמֹר אֶת עַצְמוֹ לַעֲשׂוֹת
וְלֹא לְחַבְרוֹ דָּבָר שֶׁהִיא קָשָׁה עָלָיו לְסִבּוֹל מִמֶּנּוּ.

וְכָל מִי שֶׁמַּקְבֵּל מוֹסֵר, סוּפוֹ לְהִתְחַכֵּם, כַּעֲגִין שֶׁנֶּאֱמַר,
⁷ שִׁמְעוּ מוֹסֵר וְחֻכְמוֹ וְאֶל-תִּפְרָעוּ. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁸ שִׁמְעוּ
עֲצָה וְקִבֹּל מוֹסֵר לְמַעַן תִּחְכְּמוּ בְּאַחֲרִיתָהּ.

לָכֵן בְּנִי, הָיוּ יוֹשְׁבֵין עִם בַּעַל-מוֹסֵר וְרָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם,

כדי שתחשבו מהם, כי האדם נפר בחברתו אם טוב אם רע, כמו שאמר חכם אחד, יכשתשב, שב עם הנדיבים, כי אין כבודו של אדם וקלוננו אלא בישיבתו.

והאלהים ברחמיו ידריכנו בדרך החכמה והמוסר.

ואחרי אשר הגענו עד כאן לספר בשבח מעלות החכמה ובצליה, נספר בגנות הסכלות ובצליה, כדי ליסר הפתאים ולהורותם פחיתות הכסילים וגריעותם ואבדן נפשותם והפסד גופותם וממונם, כדי לנשדם בדרך החכמה והמוסר, בצורת שדי.

דעו בני, כי מדת הסכלות גרועה מאד, ואין בכל המדות

מדה גרועה הימנה, מפני שמגנה את עצמו, ומגנה את אביו ואת אמו. מגנה את עצמו, שנקרא כסיל, כענין שנאמר, ²לא יחפץ כסיל בתבונה כי אם בהתגלות לבו. ואומר, ³אם תכתוש את האויל במכתש בתוך הריפות בעלי לא תסור מעליו אולתו. וכן הוא אומר, ⁴אולת אדם תסלף דרכו ועל יד יזעף לבו. ומגנה את אביו ואת אמו, כענין שנאמר, ⁵כעס לאביו בן כסיל וממר ליוולדתו. ואומר, ⁶ילד כסיל קתוגה לו ולא ישמח אבי נבל.

ואמרו חכמי הרומיים, ⁷הסכל קטן ואם יהיה זקן, והחכם גדול ואם יהיה נער. ולא עוד אלא, שהכסיל מאבד את ממונו באולתו, כענין שנאמר, ⁸אוצר נחמד ושמן בגנה חכם וכסיל אדם יבלענו. וכן הוא אומר, ⁹הכסיל חבק את ידיו ואכל את בשרו. ואמר חכם אחד, ¹⁰אין הון עתק כמו השכל, ואין חסר כל כמו הסכלות.

בני, באו וראו, כמה קשה הסכלות וכמה היא מגנה. שכן בסכלותו מאבד האדם גופו בעולם הזה, ונפשו לעולם הבא, כענין שנאמר, ¹¹פי כסיל מחתה לו, ושפתיו מוקש נפשו. פי כסיל מחתה לו, שמאבד גופו בעולם הזה. ושפתיו מוקש נפשו, שמאבדה מן העולם הבא. והסכלות קשה מן המות,

1 מבחר הפנינים כו ז 2 משלי יח ב 3 שם כו כב 4 שם יט ג 5 שם יז כה
6 משלי שכ כא 7 מוסר"פ ב יג 26 8 משלי כא כ 9 קהלת דה 10 מוסר"פ ב ו 16 11 משלי יח ז

כמו שאמר חכם אחד, המות, שנים. והסכלות, המות הגדול שבהם.

בני, הזהירו מן הפסיל יותר ממה שאתם נוהרים מן האש. כי, אם תתקרבו אל האש על דרך בינוני, תהנו ממנו. וכל מה שתוסיפו להתקרב אל הפסיל אפילו כמלא עיניכם, תתקו, ולא תוכלו ללמוד ממנו לא יראת-שמים ולא דעת ולא תבונה ולא דרך-ארץ, כי אם דברי-הבל ושטות. ועל זה הזהיר שלמה בתקמתו ואמר, ¹ לך מנגד לאיש פסיל ובל-ידעת שפתי-דעת. ושאלו לחכם, ² מה התכלית אשר תשים אליו כונתך? והשיב, להשמר מן הפסילים.

בני, הזהירו מחברת הפסיל ותתרחקו ממנו. כי חברתו, סכנה. והדבק בו, אנוחה. וקרבנות, יגון ושברון-רוח. שפך אמר שלמה בתקמתו, ³ ורעה כסילים ירוע. ואמר חכם אחד, ⁴ חברת השוטה, ענוי-הרוחות. ואמר אחר, ⁵ חבר-הפסיל, מסתכן. ואמר אחר, ⁶ איבת-המשכיל טובה מחברת-הפסיל. ואל תעשו דבר מן הדברים על ידי הפסיל ואפילו אם תבטחו עליו שיעשה הדבר מתקן. אף-על-פי שדבר נמנע הוא ונגד הטבע שיעשה הפסיל או יאמר דבר מתקן, אבל אפשר שיעלה לידו בסומא בארבה, או יפול דבר בפיו על הדרך שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷ מיום שחבר בית-המקדש, נטלה נבואה מן הנביאים ונתנה לשוטים ולקטנים.

ומן הזריוות, לשמור עצמכם מן הסכלים שמראין בעצמן שהן חכמים, ומדברים על דרך חידות ומשלים של שטות, והסכלים ופתאים בתכלית הסכלות והפתיות, אבל לא באו לכלל שוטים גמורים שיצאו מכל גדר החכמה עד שזורקין האבנים ומכין את האנשים בשטותם, ומפילין עצמן מן החומות ומן הבתים ומן המגדלים, והולכין ערמין בשוק ואינן מתבישין.

מאלו איני צריך להזהירכם, כי מפני אלו בורחין אפילו הנערים והקטנים והפתאים. ועל העושים ממני השטות הזאת, אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'חרש שוטה וקטן, פגיעתן רעה. הם שחבלו באחרים, פטורין. ואחרים שחבלו בהן, חייבין. ונתנו חכמים סימן לשוטה הזה, ששקרע פסותו, ומפזר מעותיו, ולן יחידי בבית-הקברות, ועושה כיוצא בדברים הללו מעניני השטות. ושוטה שדברו חכמים בכל מקום, שעושה ממני השטות הללו וכיוצא בהן.

אמנם, אם תראו נער עושה מעשה נערות וענינים של שטות ומדבר דברים של סכלות ונראה שאדוק וקשור בהם בשביל נערותו, אל תתיאשו ממנו מלהוכיחו ולנסרו ולרדותו בשבט. כי, אם תוכיחו אותו ותנסרוהו, יגיע לו מכס רפואה והצלחה גדולה, כענין שאמר שלמה בחכמתו, ⁵אולת קשורה בלב-נער שבט מוסר ירחיקנה ממנו. ואומר, ⁶שבט ותוכחת יתן חכמה וגו'.

בני, אל תדברו באוני הכסיל, כי לא ישמע אליכם, ויבה את דבריכם. שפך אמר שלמה בחכמתו, ⁷באני כסיל אל-תדבר כי-יבזו לשכל מליה. ובמוסרי אלכסנדר, ⁸כשתדבר למי שאין בו דעה, דומה למי שמשקה אילן יבש. והסעת אבנים מראש הקר, יותר נקל מדבר למי שאין בו דעת. בני, אל תתאהבו עם הכסיל, כי אהבתו שגאה, ואחזתו מריבה, ורעותו קטטה. ואמר חכם אחד, הכסיל, אויב נפשו. ואיך יהיה אוהב לוולתו! ואמר אחר, ⁹הזק איבת המשפיל, פחות מהזק אהבת הכסיל. ואמר אחר, טוב שונא חכם, מאוהב שוטה. בני, אל תשאלו מתנה מן הכסיל, כי מתנתו גרועה, ונדבתו בוז וקלון, כמו שאמר חכם אחד, ¹⁰טובות הכסילים כערוגות באשפתות.

1 בבא קמא פו א במשנה 2 חגיגה ג ב — ד א 3 משלי כב טו 4 מ כט טו
5 שם כג ט 6 מוסק"פ ב ה 7 שם שם כא 18 8 שם שם יא 17

בְּנִי, אֵל תִּשְׁאַלְוּ עַל הַכְּסִיל, כִּי מַעֲשָׂיו ודְּבָרָיו יורו עַל
עַצְמוֹ. וְאִפְּלוּ אִם יִהְיֶה בֵּין אֶלְף אֲנָשִׁים, תִּכְרֹוהוּ, כְּעִנְיָן
שֶׁנֶּאֱמַר, 'וְגַם בַּדֶּרֶךְ כְּשֶׁסָּכַל הַדֶּךְ לָבוֹ חָסֵר וְאָמַר לְכָל סָכַל
הוּא. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ² כָּל-עָרוֹם יַעֲשֶׂה בְדַעַת וְכָסִיל יִפְרֹשׁ אוֹלָתוֹ.
בְּנִי, אֵל תִּשְׁבּוּ בְּמוֹשֵׁב הַכְּסִיל, כִּי יִחְלֹק עִמָּכֶם לֹדָא
דָּבָר, וְרוּצָה לְנִצּוֹחַ עַל-כָּל-פָּנִים. וְאִם יוֹדֵעַ בָּכֶם דָּבָר רָע,
יִגְלֶהוּ. וּמִדּוֹתֵיכֶם הַטּוֹבוֹת, יִסְתִּיר. כִּמוֹ שֶׁאָמַר חָכָם אֶחָד,
³ הַנְּבָלִים רוֹדְפִים אַחֵר מוֹמִי בְּנֵי-אָדָם וַיַּעֲזֹבוּ מִדּוֹתֵם הַטּוֹבוֹת,
כַּאֲשֶׁר יִבְקֹשׁ הַזָּכּוֹב הַמְּקוֹמוֹת הַמְּגֻנָּעִים בַּגּוֹף וַיִּנָּחַם הַבְּרִיאִים.
וְאָמַר אַחֵר, הַזֹּהֵר מִשְׁכַּת עִם הַכְּסִילִים, כִּי כִמָּה פְּעָמִים הִפְסִיד
הַכְּסִיל אֶת הָעָנִיו. וְאָמַר אַחֵר, ⁴ יִרְא מִיִּשְׁיבַת הַכְּסִיל, כַּאֲשֶׁר
תִּבְטַח בִּישִׁיבַת הַחָכָם. וְהַעֲצָה הַטּוֹבָה לָכֶם בְּנִי, אִם יִחְרַף
אֶתְכֶם הַכְּסִיל, אֵל תַּעֲנוּ אוֹתוֹ עַל דְּבָרָיו. כִּי, אִם תַּעֲנוּ אוֹתוֹ,
כִּבְר יֵצְאָתֶם מִגֹּדֶר הַחֲכָמָה אֵל הַסְּכָלוֹת. וְעַל זֶה הַזִּהִיר שְׁלֵמָה
בְּחֻמָּתוֹ וְאָמַר, ⁵ אֵל-תַּעַן כְּסִיל כְּאוֹלָתוֹ פֶּן-תִּשְׁוֶה-לּוֹ גַּם-
אַתָּה. וְאָמַר חָכָם אֶחָד, ⁶ הַשְׁתִּיקָה לְכְּסִיל, הִיא תִּשְׁוֹכְתּוֹ.
וְאֶף-עַל-פִּי שֶׁהַכְּסִיל רָגִיל לְחִרְף וּלְגִדּוֹף תְּמִיד, תִּנּוּ לוֹ מְקוֹם
וַעֲשׂוּ עִצְמָכֶם כְּחֹרָשִׁים, כִּי יִזְמַן לוֹ הָאֵל כְּסִיל כְּמוֹתוֹ שִׁטּוֹל
נִקְמַתְכֶם מִמֶּנּוּ. אֲךָ אִם יִדְבֹּר הַכְּסִיל נֶגֶד הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, אִזּו
תַּעֲנוּהוּ וְתוֹכִיחוּ עַל פָּנָיו חֲרָפְתּוֹ, כִּדִּי שֶׁלֹּא יִהְיֶה רָגִיל בְּכֵךְ,
וְכִדִּי שֶׁלֹּא יִחְזִיק עִצְמוֹ חָכָם. וְעַל זֶה הוֹכִיחַ שְׁלֵמָה בְּנֻכְמָתוֹ
וְאָמַר, ⁷ עֲנֵה כְּסִיל כְּאוֹלָתוֹ פֶּן-יִהְיֶה חָכָם בְּעֵינָיו. וְזוֹ הִיא
דֶּרֶךְ הַחֲכָמִים וְכָל בְּעַל־מוֹסֵר הִירָאִים אֶת יִי, הַחֲרָדִים אֵל דְּבָרוֹ.
בְּנִי, אִם יִפְגַּע אֶתְכֶם הַכְּסִיל בַּדֶּרֶךְ, עֲקְמוּ אֶת הַדֶּרֶךְ
וְסוּרוּ מֵעַדְיוֹ וְתִבְרַחוּ מִפָּנָיו יוֹתֵר מִמָּה שִׁיִּבְרַח הָאָדָם מִחַיֹּת
הַיָּעַר. שֶׁכֵּךְ אָמַר שְׁלֵמָה בְּחֻמָּתוֹ, ⁸ פָּגַשׁ דָּב שְׁכוּל בְּאִישׁ וְאֵל-
כְּסִיל בְּאוֹלָתוֹ. וְאָמַר חָכָם אֶחָד, ⁹ אִין רְפוּאָת הַשּׁוֹטָה כִּי אִם

1 קהלת י ג 2 משלי יג טו 3 מוסה"פ ב ב 35 4 מבחר הפנינים מג לא
5 משלי כו ד 6 מבחר הפנינים ג יד 7 שם שם ה 8 שם יז יב 9 מוסה"פ ב כא 32

להתרחק ממנו. ותברחו מקצף הכסיל ומכעסו, כי כמו שיאמר, יעשה, ואל יניח דבר מיכלתו. ואמרו, מעולם לא עבר דבר על לב הכסיל שלא הביאו אל הפעל, ומעולם לא נתחרט על דבר רע שעשה.

ואתם בני, שימו כונתכם ושכלכם על אלו המדות המגנות והפחותות אשר אני זוכר עתה, שיאות אל כל חכם-לב להזהר בהם, כדי שלא יחשב לסכל ולשוטה. כי כל אלו המדות הגורעות, נמצאים בסכלים ובחסרי-הדעת.

דעו לכם בני, כי אלו הם מקצת ממדות הכסיל הרשע: חכם בעיניו, ומחזיק עצמו צדיק וחסיד וירא-שמים, ואינו מכיר ערך עצמו, ומחזיק כל אדם סכל ממנו. על כן בני, תשמרו עצמכם ממנו, כמו שתשמרו עצמכם מן הנחשים השרפים, ואל תתנכחו עמו בדבר מן הדברים, פן תחללו עצמכם עמו.

ידעו, כי מדת הכסיל, כשיעשה או ידבר דבר של שטות, אז מתנשא ומתפאר בעצמו ויעלוז וישיש כמוצא שכל רב, כענין שנאמר, ¹אונת שמחה לחסר-לב. ושונא את התוכחות ואת המוסרים, כענין שנאמר, ²ושונא תוכחת בער. וכן הוא אומר, ³אויל ינאץ מוסר אביו וגו'. ושונא מוכיחיו והמנסרים אותו, כענין שנאמר, ⁴אל-תוכח לץ פן-ישנאך וגו'. ושונה תמיד באונתו ואינו מתבייש, כענין שנאמר, ⁵ככלב שב על-קאו כסיל שונה באונתו. ומדבר בגאות ושררה, כענין שנאמר, ⁶בפי-אויל חטר גאון וגו'. ומריב עם כל אדם, וכועס לרא דבר, כענין שנאמר, ⁷כל-רוחו יוציא כסיל וגו'. ודן את כל האדם לכף-חובה, ואומר מה שיודע ומה שאינו יודע, ומה ששומע ואינו שומע, הולך רכיל ומגלה סוד, נוקם ונוטר, מקנא וחומד, ומרבה הזקיו לכל אדם, נבהל

5 שם כו יא

4 שם טו ה

3 שם טו ה

2 שם יב א

1 משלי טו כא

7 שם כט יא

6 שם יד ג

דְּהָשִׁיב וּנְחַפּוּ לַעֲשׂוֹת כָּל מָה שִׁיעֲלָה בְּלִבּוֹ, זֹכֵר הַפְּשָׁעִים
וּמִכֶּסֶה הַחֲסָדִים, וְשׁוֹנֵא הַחֲכָמִים וּבַעֲלֵי-הַמוֹסֵר לְפִי שְׁאִינוּ
מֵהֶם, וּמִרְבֵּה הַשְּׁחוּק, וּמִהֲלָךְ בְּקוֹמָה זְקוּפָה, גְּבֵה עֵינָיִם
וּרְחֵב לֵבָב, וּמִתְאַוֶּה לְכָל דָּבָר, חוֹלֵק עַל הָאֱמֶת וּמַרִּיב עַל
הַצֶּדֶק, וְשׂוֹמֵחַ בַּקְּלָקָלָה, וּמִבְּזֵה הָאֲנָשִׁים, וְכֵל בְּגִי-אָדָם שׁוֹיֵן
בְּעֵינָיו. וְכִבֵּר אָמַר חָכָם אֶחָד, ¹כֹּל מִי שֶׁבְּגִי-אָדָם שׁוֹיֵן בְּעֵינָיו,
דֹּא יִהְיֶה לוֹ חֲבָרִים, וְכֵל עֵינָיו וּמַעֲשָׂיו בְּלִי סֵדֶר וְתִקּוּן,
וְכֵל מִדּוֹתָיו הַפּוֹכוֹת, וּמִנְהֲגָיו מְגֻנִים וּמְכַעְרִים. וּמִנְהֵג הַכֶּסֶל
לְקַנָּא עַל הַחֲכָם, וְלִהְשָׁתֵּרֵר עָלָיו בְּגִאֲוָה, וְלִהְנַהִיגוֹ עַל דֶּרֶךְ
סִכְלוֹתָיו. וְהַחֲכָם הַפְּשָׁכִי, שׁוֹמֵעַ וְשׁוֹמֵק וְאִינוּ מָשִׁיב, כְּדִי
שֶׁדֹּא יִתְחַלֵּל עִמּוֹ, כֵּן יִחְשֹׁב כֶּסֶל כְּמוֹהוּ. וְאָמַר חָכָם אֶחָד,
שְׁלֹשָׁה רְאוּי לְחֻמוֹל עֲלֵיהֶם יוֹתֵר מִכָּל אָדָם, דַּעֲתֵן שְׁמִנְהִיג
אוֹתוֹ מִשְׁגָּע, וְצַדִּיק שְׁמוּשָׁל בּוֹ רָשָׁע, וְנָדִיב שֶׁהוּא צָרִיף לְנִבְלָה.
וְדַעוּ בְּנֵי כִי, אִם יַעֲשֶׂה אָדָם אוֹ יֹאמַר אֲפִילוֹ דָּבָר
אֶחָד מִעֵינָיו הַשְּׁטוֹת, מְכַרִּיעַ הוּא אֶת חֲכָמָתוֹ, וּמַחְזִיקִין אוֹתוֹ
בְּחֻזַּקַת שׁוֹטָה, כְּעֵינָיו שְׁנֹאמַר, ²יִקָּר מִחֲכָמָה מִכְּבוֹד סִכְלוֹת מַעֲט.
לֵכֵן בְּנֵי, אֲהָבוּ אֶת הַחֲכָמָה, וּקְנוּ אֶת הַמוֹסֵר, וְתִכְבְּדוּ
אֶת בַּעֲלֵי הַחֲכָמָה וְהַמוֹסֵר, כְּדִי שֶׁתִּחַשְּׁבוּ מֵהֶם.
וְהֵאלֹהִים יַצִּילֵנוּ מִן הַמִּדּוֹת הַמְּגֻנוֹת, וְיַצִּילֵנוּ בְּדֶרֶךְ
הַחֲכָמָה וְהַמוֹסֵר, לְמַעַן רַחֲמֵנוּ הַרְבִּים וְנַחֲסִידוֹ הַגְּדוֹלִים.

הַמַּעֲלָה הַתְּשַׁע-עֶשְׂרֵה

מַעֲלַת הַעֲשָׂרָה

בְּנֵי, בָּאוּ וְאַלְמָדְכֶם מַעֲלַת הָעֶשֶׂר. דַּעוּ בְּנֵי, כִי מַעֲלַת הָעֶשֶׂר
הִבָּא לוֹ לְאָדָם בְּצַדִּיק וּבְאֱמוּנָה וּבִישָׁר, הִיא מִן הַמַּעֲלֹת
הַטּוֹבוֹת, כִּי בָּהּ יִזְכֶּה הָאָדָם לְנִחוּל חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה וְלִירֵשׁ
חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. שְׁבֻזְמָן שֶׁהָאָדָם עֲשִׂיר, יִחְיֶה אֶת עַצְמוֹ בְּלִי

צַעַר וּבְלִי יִגִּיעָה גְדוֹלָה וּבְלִי מַחֲשָׁבָה בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּעֵנִינִי
הַפְּרָנוֹס וְהַכְּלִפוֹל וְכָל מַחֲיַת בְּנֵי-אָדָם. וְבוּ יוֹכֵל הָאָדָם לְהַצִּיל
אֶת נַפְשׁוֹ מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם, כִּי יַחֲלֹק מִמָּמוֹנוֹ לְצַדִּיקָה וַיִּפְרֹנֶס
מִמֶּנּוּ הָעֲנִיִּים, כְּעֵנִין שְׁנֵאמַר, ¹כִּפָּר נַפְשׁ-אִישׁ עֲשָׂרוֹ וְגוֹי.
וְלֹא נִבְרָאת מִדַּת הָעֲלִי אֲלָא כְּדִי שְׂיִזְכוּ הָעֲשִׁירִים בָּהֶן, וַיִּנָּצְלוּ
מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם. ²וְזֹו הִיא הַשְּׂאֵלָה שֶׁשָּׂאֵל טָרַנְסְרוֹפּוֹס הַרְשָׁע
אֶת רַבִּי עֲקִיבָא וְאָמַר לוֹ, אִם אֵלֶיכֶם אוֹהֵב עֲנִיִּים הוּא,
מִפְּנֵי-מָה אֵינוֹ מִפְּרָנֶסן? אָמַר לוֹ, כְּדִי שְׁנַנְצַל אָנוּ בָּהֶן מִדִּינָה
שֶׁל גִּיהֶנֶם. וְכֵן הוּא אוֹמַר, ³יֵשֵׁב עוֹלָם לְפָנֵי אֱלֹהִים חֹסֵד
וְאַמֶּת מִן יִנָּצְרֶהוּ. ⁴אָמַר דָּוִד לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, רַבּוֹנוֹ
שֶׁל עוֹלָם, יֵשֵׁב הָעוֹלָם בְּשֹׁנָה. כְּלוּמַר, שֶׁלֹּא יִצְטָרְכוּ הַבְּרִיּוֹת
זֶה לָזֶה. אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִם כֵּן, חֹסֵד וְאַמֶּת מִן
יִנָּצְרֶהוּ? וְלֹא עוֹד אֲלָא שֶׁבְּכָל מְקוֹם שֶׁהָעֶשֶׂר הֵזֶה מְצוּי, שָׁם
הַבְּרָכָה מְצוּיָה, כְּעֵנִין שְׁנֵאמַר, ⁵בְּרַכַּת יי' הִיא תַעֲשִׂיר וְגוֹי.
וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרֹנָם לְבְרָכָה ⁶, ⁷עֲשֵׂר תַעֲשֹׂר, עֲשֵׂר
בְּשִׁבִיל שְׁתַּתְּעֲשֹׂר. כְּלוּמַר, עֲשֵׂר מְמוֹנָה וְתֵן מִמֶּנּוּ לְעֲנִיִּים
וְתוֹפָה לְהַתְּעֲשֹׂר. וּמִן הַמַּעֲשָׂרוֹת, הֵיוּ זֹוֹכִין בָּהֶן לְעֲנִיִּים.
וְכֵן מְצִינוּ בְּאַבוֹת-הָעוֹלָם שֶׁהֵיוּ עֲשִׁירִים וְהֵיוּ מַעֲשָׂרִין
אֶת מְמוֹנָם כְּדִי לְזַכּוֹת בָּהֶם לְעֲנִיִּים. וּמַנִּין אָנוּ אוֹמְרִים כֵּן?
בְּאַבְרָהָם אֲבִינוּ כְּתִיב, ⁸וְאַבְרָהָם זָקֵן כָּא בְּיָמָיו וַיִּבְרַךְ אֶת-
אַבְרָהָם בְּכָל. וְעֲשֵׂר מְמוֹנָה, כְּעֵנִין שְׁנֵאמַר, ⁹וַיִּתֵּן-לוֹ מַעֲשֵׂר
מִכָּל. וְעַל כֵּל זֶה, הָיָה בֵּיתוֹ פֶּתוּחַ לְכָל עוֹבֵר וְשֹׁב, וְהָיָה
מְאַכְסֵנָם בְּבֵיתוֹ, כְּעֵנִין שְׁנֵאמַר, ¹⁰וַיֵּטַע אִשָּׁל בְּבֹאֵר שֶׁבַע וְגוֹי.
וְכֵן מְצִינוּ בִּיצְחָק אֲבִינוּ שֶׁהָיָה עֲשִׂיר, כְּעֵנִין שְׁנֵאמַר,
¹¹לָךְ מַעֲמֵנוּ כִּי-עֲצַמָּת מִמֶּנּוּ מָאֵד. ¹²שֶׁהֵיוּ אוֹמְרִין, זָבַל פְּרִדּוֹתֵינוּ
שֶׁל יִצְחָק, וְלֹא כֶסֶף וְזָהָב שֶׁל אַבְיִמֶלֶךְ. וְעֲשֵׂר מְמוֹנָה, כְּעֵנִין
שְׁנֵאמַר, ¹³וַיִּזְבַּע יִצְחָק בְּאַרְץ הַהִיא וַיִּמָּצָא בַּשָּׁנָה הַהִיא מָאָה

1 משלי יג ח 2 בבא בתרא י א 3 תהלים סא ח 4 שמות רבא לא ח 5 משלי י כב
6 שבת קיט א 7 דברים יד כב 8 בראשית כד א 9 שם יד ב 10 שם כא לג
11 12 בראשית רבא סד ו 13 בראשית כו יב

שָׁעִרִים וַיִּבְרָכֵהוּ יי. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוּנוֹם לְבָרָכָה, ¹לְמַעַשְׂרוֹת הָיוּ. וְכֵן מְצִינוּ בַּיַּעֲקֹב אֲבִינוּ שֶׁהָיָה עֲשִׂיר, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ²וַיְהִי-לִי שׂוֹר וַחֲמוֹר צֹאן וְעֶבֶד וְשֹׁפְחָה וְגו'. וְעֹשֶׁר מִמֶּנּוּ, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ³וְכָל אֲשֶׁר תִּתֶּן-לִי עֹשֶׁר אֲעֲשֶׂרְנוּ לָךְ. וּמֵאוֹתָן הַמַּעַשְׂרוֹת, הָיוּ זֻכִּין בָּהֶן לְעֲנִיִּים.

מַעֲלָה גְדוֹלָה הִיא מַעֲלַת הָעֹשֶׁר. שֶׁכֵּל זְמַן שֵׁישׁ לוֹ לָאָדָם עֹשֶׁר וּנְכָסִים וְעוֹשָׂה מֵהֶן צְדָקָה, קוֹנֶה לוֹ חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴הוֹן-וְעֹשֶׁר בְּבֵיתוֹ וְצְדָקָתוֹ עֹמֶדֶת לְעַד. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁמִּגִּין עָלָיו בְּעוֹלָם הַזֶּה מִן הַפְּגָעִים וּמִמְקָרִים הָרָעִים כְּאָדָם שֶׁנִּתּוֹן בְּעִיר בְּצוּרָה, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵הוֹן עֲשִׂיר קִרְיַת עֲזָו וּכְחוּמָה נִשְׁלָכָה בְּמִשְׁכָּתוֹ. וְאָמַר חָכָם אֶחָד, ⁶הָעֹשֶׁר, צָנָה וְסוּחָרָה.

גְדוֹלָה הִיא מַעֲלַת הָעֹשֶׁר. מִפְּנֵי שֶׁהָעֹשֶׁר בָּא לוֹ לָאָדָם מֵאֵת הַמָּקוֹם, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷וְהָעֹשֶׁר וְהַכְּבוֹד מִלְּפָנֶיהָ. וְאוֹמַר, ⁸לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב נָא יי צְבֹאוֹת. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁹כִּי-מִמָּה הַכֶּלֶל וּמִיָּדָה נִתְּנוּ לָךְ.

בְּנִי, בָּאוּ וִירָאוּ כְּמָה גְדוֹלָה מַעֲלַת הָעֹשֶׁר. שֶׁהָרִי הַכֶּלֶל מִתְקַרְבִּין אֵצֶל הָעֲשִׂיר, וְנַעֲשִׂים לוֹ מֵהֶם קְרוֹבִים, וּמֵהֶם אוֹהֲבִים וְרַעִים, כְּדִי לִהְיוֹת מִמֶּנּוּ, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁰וְאֶהְיֶה עֲשִׂיר רַבִּים. וְאוֹמַר, ¹¹הוֹן יִסִּיף רַעִים רַבִּים וְגו'. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁנַּעֲשֶׂה עֲלֵיהֶם שֶׁר וְגְדוֹלָה, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ¹²עֲשִׂיר בְּרָשִׁים יִמְשׁוּלָה. גְדוֹלָה הִיא מַעֲלַת הָעֹשֶׁר, שֶׁהַכֶּלֶל מִשְׁכִּימִין לְפָתְחֵי הָעֲשִׂירִים וְנִמְצָאִין בְּבִתְיָהֶן. אִם חֲכָמִים הֵם, בְּבִתֵּי הָעֲשִׂירִים נִמְצָאִים. וְאִם בְּעַלֵּי-מִקְרָא הֵם, בְּבִתֵּי הָעֲשִׂירִים נִמְצָאִים. וְאִם בְּעַלֵּי-מִשְׁנָה, בְּבִתֵּי הָעֲשִׂירִים נִמְצָאִין. וְאִם בְּעַלֵּי תַלְמוּד הַלְּכוֹת וְאַגְדוֹת, בְּבִתֵּי הָעֲשִׂירִים נִמְצָאִין. וְאִם סוֹפְרִים, בְּבִתֵּי הָעֲשִׂירִים נִמְצָאִין. וְאִם בְּעַלֵּי-פְרָקִים מְטִיא, בְּבִתֵּי הָעֲשִׂירִים נִמְצָאִין. וְאִם

1 בראשית רבא סד ו	2 בראשית לב ו	3 כח כב	4 תהלים קיב ג
5 משלי יח יא	6 מוטה"פ ב כא 39	7 דברי הימים א כט יב	8 חגי ב ח
9 דברי הימים א כט יד	10 משלי יד כ	11 שם יט ד	12 שם כב ז

פרנס־סיצבור, בְּכַתִּי הַעֲשִׂירִים נִמְצָאִין. וְאִם גִּבְאֵי־צִדְקָה, בְּכַתִּי הַעֲשִׂירִים נִמְצָאִין. וְאִם צִרְיֵכִי־חֶסֶד, בְּכַתִּי הַעֲשִׂירִים נִמְצָאִין. אָמַר מַעֲתָה, ¹הַפֶּלֶל צִרְיֵכִין לְמַר־חֲטִיָּא. וְשָׂאֵלוּ לְחֶכֶם אֶחָד, ²מִדּוּעַ הַחֲכָמִים שׁוֹקְדִים עַל דִּלְתֵי הַעֲשִׂירִים, וְהַעֲשִׂירִים לֹא יִשְׁקְדוּ עַל דִּלְתֵי הַחֲכָמִים? וְהָשִׁיב, כִּי יָדְעוּ הַחֲכָמִים מַעֲלַת הָעֹשֶׁר, וְהַעֲשִׂירִים לֹא יָדְעוּ מַעֲלַת הַחֲכָמָה.

לְפִיכָּה, אֲזַהֲרֶכֶם בְּנֵי לְכַבֵּד אֶת הַעֲשִׂירִים שְׂאִינָן מִתְּגָאִין בְּעֶשְׂרָן עַל הַבְּרִיּוֹת, וּמַחֲלִקִין מִמָּמוֹנָן לְצִדְקָה וּגְמִילוֹת־חֶסֶדִים. שְׁכֹן מְצִינוּ ³בְּרַבִּי עֲקִיבָא שֶׁהִיא מְכַבֵּד אֶת הַעֲשִׂירִים, וְכֵן ⁴רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ כְּמוֹ־כֵן הִיא מְכַבֵּד אֶת הַעֲשִׂירִים וּמוֹשִׁיבָן אֲצִלוּ. וְכָל־כֶּךָ לָמָּה? מִפְּנֵי שֶׁעֲשִׂירִים גְּדוֹלִים הִיוּ, וְהִיוּ מְכִירִין מַעֲלַת הָעֹשֶׁר.

יָדְעוּ לָכֵם בְּנֵי, כִּי מַעֲלַת הָעֹשֶׁר, מְמִיטָב מַעֲלֹת מַדּוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה. כִּי בַעֲבוּר הַמָּמוֹן, יִהְיֶה הָאָדָם נִכְבָּד בֵּין הָעָרִים וְהַסִּגָּנִים וְיִתֵּר הָעָם. וְאִם יֵשׁ בּוֹ מוֹם וְדָפִי, יִסְתִּירוּהוּ. וְהוּא מְקוֹה טְהָרָה לְפָסוּלִין. שְׂפָךְ אֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָרוּנָם לְבִרְכָּה, ⁴הַכֶּסֶף, מְטַהֵר אֶת הַמַּמָּזְרִים. וְאָמַר חֲכָם אֶחָד, מִיטֵב הַחַיִּים, הַמְּדַע וְהָעֹשֶׁר. כִּי בִשְׁגִיָּהֶם תִּשְׁיֵג כְּבוֹד, עַל הַיְחִידִים וְעַל הַקְּהָל. כִּי הַיְחִידִים יְכַבְּדוּהָ בָמָה שְׂמִידָע, וְהַקְּהָל יְכַבְּדוּהָ בָמָה שִׁישׁ בִּידָה. וְאָמַר אַחֵר, ⁵הָעֹשֶׁר יִסְתִּיר כָּל מוֹם. וְאָמַר אַחֵר, ⁶הָעֹשֶׁר יִגְלֶה הַטּוֹבָה.

בְּנֵי, אַל תְּהִי מַעֲלַת הָעֹשֶׁר קִלְיָה בְּעֵינֵיכֶם, מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִמְּבַחֵר מַעֲלֹת מַדּוֹת הַגּוֹפְנִיּוֹת. לְפִיכָּה, הַשְׁתַּדְּלוּ לְקַנּוֹת עֹשֶׁר וְנִכְסִים בְּצִדֶּק וּבְאֱמוּנָה וּבִישָׁר, כְּדִי שִׁיתְּקִים בְּיָדְכֶם וְתוֹרִישׁוּ אוֹתוֹ לְבָנֵיכֶם, כְּעֻנֵּין שְׁנֹאֲמַר, ⁷טוֹב יִנְחִיל בְּנֵי־בָנִים וְגו'. שְׂאֵם לֹא כֵן, דָּעוּ לָכֵם כִּי הָעֹשֶׁר הַבָּא לְיָד הָאָדָם בְּגִנְיָה וְעֶשֶׂק וְגִזְלָה, לֹא יִתְקַים בְּיָדוֹ, וַיֵּאבֵד הָעֹשֶׁר הַהוּא בְּעֻנֵּין רָע,

4 קידושין עא א

3 עירובין פו א

7 משלי יג כב

2 מוס"פ ב ו 24

6 שם שם שם 51

1 ברכות סד א

5 מוס"פ ב כא 40

או יִרְשֶׁנוּ צַדִּיק, כַּעֲנָן שְׁנֶאֱמַר, ¹ וְצִפּוֹן לְצַדִּיק חֵיל חוּטָא. או שְׁמָא יָמוּת קֹדֶם וְמָנוּ וְלֹא יִמָּצֵא מֵאוֹתוֹ הַמָּמוֹן קוֹרֶת-רוּחַ וְהִנָּאָה בְּעוֹלָם, כַּעֲנָן שְׁנֶאֱמַר, ² קָרָא דָּגֵר וְלֹא יָדָד עֲשֵׂה עֶשֶׂר וְלֹא בְּמִשְׁפָּט בְּחֻצֵי יָמָיו יַעֲזֹבֵנוּ וְגו'. וְאוֹמֵר, ³ הוֹן מִהֶבֶל יִמְעֹט וְגו'.

וְאֵל יֹאמֶר הָאָדָם הָעֹשִׂיר, ⁴ כִּחֵי וְעֵצֶם יָדֵי עֲשֵׂה לִי אֶת-הַחֵיל הַזֶּה, כִּי דָבָר זֶה מִמֵּדֶת הָרָשָׁעִים הַמִּתְגָּאֵין עַל בְּנֵי-אָדָם בְּמָמוֹנָן שְׁסוּפוֹ לְאִבּוּד, אֲלֹא יָבִין וַיֵּדַע כִּי הָאֱלֹהִים הוּא הַנוֹתֵן לוֹ כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חֵיל ⁵ וְלִקְנוֹת מָמוֹן. לְפִיכָךְ, יִתֵּן אֵל לְבוֹ שְׂכָל מֵה שֶׁחֲנָנוּ הָאֵל מִן הָעֶשֶׂר וְהַמָּמוֹן, הוּא אֲצִלּוֹ פְקֻדוֹן מֵאֵת הַבוֹרָא, כִּי הַמָּמוֹן הַזֶּה כֹּנָפִים יֵשׁ לוֹ. וְהַיּוֹם הָאָדָם עֹשִׂיר מְלֵא מִכֶּל-טוֹב, וְלִמְחָר אֵין לוֹ מֵאוֹמָה, כַּעֲנָן שְׁנֶאֱמַר, ⁶ הִתְעִיף עֵינָיָהּ בּוֹ וְאִינָנוּ כִּי עֲשֵׂה יַעֲשֵׂה-לוֹ כֹּנָפִים וְגו'. וְאֵל יִתְגָּאָה וְיִתְרַהֵב עָלָיו וְאֵל יִבְטַח בּוֹ, כַּעֲנָן שְׁאֹמֵר אִיּוֹב, ⁷ אִם-שָׁמַתִּי זָהָב כֶּסֶף וְלַכֶּתֶם אֲמַרְתִּי מִבְּטָחִי. וַיִּתֵּן אֵל לְבוֹ תְּמִיד כִּי ⁸ יִי מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׂיר מִשְׁפִּיל אֶף-מְרוֹמָם, וְהָעוֹלָם הַזֶּה כַּגִּלְגָּל מִתְגִּלְגָּל עַל בְּנֵי-הָאָדָם תְּמִיד. וַיִּירָא וַיִּפְחַד מִגְּזֵרֶת הַמָּקוֹם, כַּעֲנָן שְׁנֶאֱמַר, ⁹ כִּי בִגְלַל הַדָּבָר הַזֶּה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְכְרוֹנָם לְבָרְכָהּ, ¹⁰ גִּלְגָּל הוּא הָעֲנִיּוֹת שְׁחוֹזָר בְּעוֹלָם. שָׂאֵם לֹא כָּא הוּא לִיּוֹדֵי עֲנִיּוֹת, כָּא בְּנוֹ. וְאִם לֹא כָּא בְּנוֹ, כָּא בֶן-בְּנוֹ. וְאָמֵר חֲכָם אֶחָד, טוֹב מִן הַמַּצְפּוֹנִים וּמִן הַמְּטַמּוֹנִים, עֶשֶׂר אֲשֶׁר הוֹשֵׁם לַדַּעְתָּן שְׁמִירָה לְנַפְשׁוֹ וְקָנָה בְּמִתְנָתוֹ שֵׁם-טוֹב.

בְּנִי, בַּעֲבוּר אֲשֶׁר רָאִיתִי קִצָּת מִן הָאֲנָשִׁים הָעֹשִׂירִים מִתְגִּדְּלִים וּמִשְׁתַּרְרִים עַל בְּנֵי-אָדָם בַּעֲבוּר מָמוֹנָם, וּמִתְנַשְּׂאִים עַל אֲנָשֵׁי דוֹרָם וְחֲכָמֵי הַקְּהִלּוֹת, וְאֶף-עַל-פִּי שֵׁישׁ מִן הָעֹשִׂירִים הִלְלוּ שֵׁהֶם כִּכְלִי אֲשֶׁר אֵין חִפְץ בּוֹ, וְאֵין בָּהֶם שׁוֹם מַעֲלָה

1 משלי יג כב 2 ירמיה יו יא 3 משלי יג יא 4 דברים ח יו 5 שם שם יח
6 משלי כג ה 7 איוב לא כד 8 שמואל א ב י 9 דברים טו י 10 שבת קנא ב

אחרת בעולם שיסמכו עליה, לא דעת ולא תבונה, לא תורה
ולא יראת-שמים ולא אפילו דרך-ארץ, ואף-על-פי-כן רוצים
להנהיג בני-דורם לפי דעתם בגאות לבם וגסות רוחם,
כמו שאמר חכם אחד, ¹העשר מעטה-הגאון, והגאון מרכבת
הרשע. לפיכך, ראיתי להזהירכם על זה, בלי להתגאות על
ממונכם, ולבלי השתרר בעשרכם על בני-אדם, ואפילו אם
עליהם לשאר מעלות המדות, מפני שהעשר והממון הוא משל
הקדוש-ברוך-הוא. וכדרך שנתנו ביד האדם, כן ברשותו לטלו
ממנו, כענין שאמר איוב, ²י נתן ויני לקח יהי שם יי מברך.
דעו לכם בני, כי יש מן האנשים העשירים, שכל שאר
מעלות המדות אשר יתכנו לבני-אדם הכשרים להחזיק בהם,
נראים בעיניהם הבל ורעות-רוח, וככלם כאין בעיניהם, וסבורים
הם שאין בכל שאר מעלות המדות תועלת של כלום לפי
מעלת העשר. ואומרים, שהעשר הוא התורה והוא היראה
והוא החכמה והוא היחס הגדול שבכל היחסים, כמו שאמר
אחד מן החכמים, ³העשר, יחס למי שאין לו יחס. ובעשר,
יקנו בני-אדם עבדים ושפחות כדי שישמשו אותם, ושוכרין
ממנו בני-חורין שמשמשין אותן ועושין מלאכתן, כמו שאמר
חכם אחד, האנשים יקנו העשר, והעשר יקנה האנשים.
ואומרים בלבם, אלמלא שהם חשובים וצדיקים בעיני המקום,
לא היו זוכים במעלת העשר. ולא נתנו אל לבם כי לפעמים
נותן המקום לאדם עשר ונכסים כדי לנסותו אם יעשה ממנו
צדקה וגמילות-חסדים ואם לאו. ואם לא יעשה ממנו צדקה
וגמילות-חסדים כפי הראוי לעשות מממנו, אז טוב לו אם
היה עני מחזר על הפתחים, כי יענש עליו בעולם הזה ולעולם
הבא. ועליו נאמר, ⁴עשר שמור לבבך לך רעתו.
הלא תראו בני, מה שארע לו לקרח על שנתגאה בעשרו

וערער על הַכֶּהֱנָה, מֶה עֲלָתָה לֹו לְבִסּוֹף? וַתִּפְתַּח הָאָרֶץ אֶת־
פִּיהָ וַתִּבְלַע אֹתָם וְאֶת־בְּתִיָּהֶם וְאֶת כָּל (אֲשֶׁר לָהֶם) וְגוֹי. גַּם
הָמֶן הִרְשַׁע עַל שְׁנֵתָגָאָה בְּעָשְׂרוֹ וְאָמַר, "וַעֲשֵׂרֶת אֲלָפִים
כֶּסֶף־כֶּסֶף אֲשָׁקוּל עַל־יָדֵי עָשִׂי הַמֶּלֶאכָה, מֶה עֲלָתָה לֹו לְבִסּוֹף?
וַיִּתְּלוּ אֶת־הָמֶן עַל־הָעֵץ אֲשֶׁר־הָכִין לְמָרְדֳּכָי. וְכֵן הוּא
אוֹמֵר, ¹ בּוֹטַח בְּעָשְׂרוֹ הוּא יִפֹּל וְגוֹי.

בְּנִי, אֵל תִּתְגָּאוּ בְּעֶצְמְכֶם בְּשִׁבְלֵי הַמָּמוֹן וְאַל תִּבְטְחוּ
עָלֵי, מִפְּנֵי שֶׁהַבְּטָחוֹן עַל הַמָּמוֹן הִיא מִדַּת הַרְשָׁעִים שְׁכַחוּב
בָּהֶן, ⁶ הַבְּטָחִים עַל־חַיִּלָּם וּבִרְבַּ עֲשָׂרָם יִתְהַדָּלוּ.

וידעו בְּנִי, כִּי מִקְצֵת מִן הָעֲשִׁירִים, חֲכָמִים בְּעִינֵיהֶם.
וּכְשֶׁמַּדְבָּרִים לְבְנֵי־אָדָם, מַדְבָּרִים דֶּרֶךְ חִידוֹת וּמִשְׁלָיִם. וְאַפִּילוֹ
אִם הֵם סִכְלִים וְחֹסְרֵי־הַדַּעַת, מַדְבָּרִים עַל־פִּי הַמָּמוֹן לֹא עַל
פִּיהֶם, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶ חֲכָם בְּעִינָיו אִישׁ עָשִׂיר וְדַל מִבֵּין
יִחְקֶרנּוּ. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁמִּקְצֵתָם עֲזִי־פָנִים וְקָשִׁי־מַצַּח בַּעֲבוּר
עֲשָׂרָם שְׁבוֹטָחִים עָלָיו, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷ וְעָשִׂיר יַעֲנֶה עֲזוֹת.
וּמֶה מֵאֵד דָּבָר מְכַזֵּב וּמִגְּנָה, הָעָשִׂיר הַמְּבֹזָה אֶת הָעֵנִי, וּמִבְעַט
בְּהִקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִתּוֹךְ הָעָשִׂיר. וְזוֹ הִיא מִדַּת הַרְשָׁעִים
שְׁבוֹעֲטִין בְּהִקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִתּוֹךְ שֶׁבַע וְשִׁלְשָׁה וְעָשִׂיר, כַּעֲנָן
שְׁכַחוּב בְּרָשָׁעִים, ⁸ כְּמִרְעִיתָם וַיִּשְׁכְּעוּ שְׁכָעוּ וַיָּרֶם לָבָם עַל־כֵּן
שְׁכַחוּנִי. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁹ וַיִּשְׁמַן יִשְׂרָאֵל וַיִּבְעֹט שְׁמֹנֶת עֶבֶת
כִּשִׁית וְגוֹי. וְאָמַר חֲכָם אֶחָד, שְׁתֵּי מִדּוֹת הֵן רָעוֹת, כִּשִׁיתָגָאָה
הַגָּדִיב בְּנִדְבָתוֹ, וּכְשִׁי־בְעַט הָעָשִׂיר בְּעָשְׂרוֹ. וְאָמַר, עָשִׂר
הַרְשָׁעִים, רָעָה לָהֶם וְרָעָה לְעוֹלָם. וְעָשִׂר הַצַּדִּיקִים, הִנָּאָה
לָהֶם וְהִנָּאָה לְעוֹלָם.

בְּנִי, הַשְׁתַּדָּלוּ לְקִנּוּת עָשִׂר וּנְכָסִים בְּאֱמוּנָה וּבִישָׁר, כְּדִי
שְׁתוּכְלוּ לְחִיּוֹת בְּעוֹלָם וְאַל תַּצְטָרְכוּ לְבָרִיּוֹת, וּכְדִי שְׁתוּכְלוּ
לְזֻכוֹת מִמֶּנּוּ לְעֵנִיִּים. וּכְבֹּר שְׁאֵלֹו לְחֲכָם אֶחָד, ¹⁰ מִדּוּעַ תַּצְבּוֹר

1 במדבר טו ז לב 2 אסתר ג ט 3 שם ז י 4 משלי יא כח 5 תהלים מט ז
6 משלי כח יא 7 שם יח כג 8 הושע יג ו 9 דברים לב טו 10 מוסה יב ב ב 10

העֹשֶׁר וְאַתָּה זָקֵן? וְהַשִּׁיב, טוֹב שְׂמֹת הָאָדָם וַיִּנְחִיל לְאוֹיְבָיו
הַזֶּה, מִשִּׁיצְטָרֵף לְאַהֲבָיו בְּחַיָּיו.

בְּנִי, אִם חֲנֻנְכֶם הַמָּקוֹם עֹשֶׁר וּנְכָסִים, תִּחְלְקוּ מִמֶּנּוּ
וּתַעֲזְרוּ בּוֹ אֶת קְרוֹבֵיכֶם וְאַהֲבֵיכֶם וּשְׂכֵנֵיכֶם הַצָּרִיכִים לָכֶם,
כִּי הַדָּבָר הַזֶּה חוֹבָה עֲלֵיכֶם מֵאֵת הַבּוֹרָא. וְאָמַר חָכָם אֶחָד,
יָמִי שֶׁלֹּא יַעֲזוֹר אֶהְיֶה בְּעַשְׂרוֹ, יַעֲזוּרוּהוּ בַעֲת חֲסָרוֹנוֹ.
לָכֵן בְּנִי, תִּשְׁמְרוּ הַמָּמוֹן שֶׁבָּא לְיַדְכֶם בְּהִתֵּר וּבִישָׁר,
וְאַל תִּפְזְרוּ אוֹתוֹ כִּי אִם בַּעֲת הַצָּרָף, וּבִשְׁעַת הָרָאוּיָהּ, וּלְאֻנָּשִׁים
רָאוּיִים. וְתִהְיוּ נִכְנָעִים לִפְנֵי הַבּוֹרָא שֶׁחֲנֻנְכֶם הַמָּמוֹן הַהוּא,
וְתִשְׁמְחוּ בְּחִלְקֶכֶם עַל כָּל הַטּוֹבָה אֲשֶׁר גָּמַל לָכֶם הַמָּקוֹם.
כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֻנָם לְבִרְכָּהּ, ² אֵיזֶהוּ עֹשִׁיר? הַשִּׂמְחָה
בְּחִלְקוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר, ³ יִגִּיעַ כַּפִּיָּה כִּי תֵאָכֵל אֲשֶׁרֶיךָ וְטוֹב לָךְ.
אֲשֶׁרֶיךָ בַּעֲוֹלָם הַזֶּה, וְטוֹב לָךְ לַעֲוֹלָם הַבָּא.
וְאַלִּהְיֶנוּ יִפְתַּח לָנוּ אֶת אוֹצְרוֹ הַטּוֹב בִּרְחֻמֵּי הַרְבִּיב.

הַמַּצְלָה הַעֲשִׂירִים

מַעֲלֵת הַזִּרְיוֹת

בְּנִי, בָּאוּ וְאַלְמַדְכֶם מַעֲלַת הַזִּרְיוֹת. דַּעוּ בְּנִי, כִּי מַעֲלַת
הַזִּרְיוֹת הִיא מְדָה חֲשׁוּבָה, לְפִי שֶׁמִּתְחַלֶּלֶת בְּרִיתוֹ שֶׁל אָדָם,
כִּי נִבְרָא אֱלֹא לְהִיּוֹת זֶרִיז בְּמַעֲשָׁיו וּבַדְרָכָיו, כַּעֲנִיָּן שֶׁנֶּאֱמַר,
¹ וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה. מֵאִי חַיָּה? זִרְיוֹתָא. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוֹרֻנָם לְבִרְכָּהּ בְּאַגְדָּה, ² עֲשָׂאוּ עֲבֹד מְכֻדָּן* לַעֲצֻמוֹ. שְׂאֵם
אֵינוֹ יָגַע, אֵינוֹ אוֹכֵל. רְאֵה מֶה שֶׁכָּתוּב בַּעֲנִיָּן, ³ וַיִּנְחֶהוּ בְּגִן-עֵדֶן
לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ. ⁴ וְכִי עֲבוּדָה וּשְׁמִירָה הִנֵּה צָרִיךְ! אֱלֹא כִּדִּי
לְזִרְזוֹ. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁵ עֲבֹד אֲדַמְתוּ יִשְׁפַע-לָחֶם וּמִרְדָּף רִיקִים
חֲסֵר-לֵב. שֶׁכָּל הַיָּגַע וְעֵמֶל לַעֲבוֹד אֶת שְׂדֵהוּ, הָרִי הוּא מִשְׁבִּיעַ
אֶת נַפְשׁוֹ. וְכִי שֶׁהוּא רוֹדֵף וּמִרְדָּף אַחֵר הַרִיקִים שֶׁאֵינוֹ טוֹרְחִין

1 מוֹטֵה פ"ב ב' 21 2 אבות ד' א 3 תהלים קכח ב' 4 בראשית ב' 1 5 בראשית רבא יד' י
6 בראשית ב' 10 7 אבות דרבי נתן ג' נוסחא ב', כב 8 משלי יב' יא * כבול לעבודה

ואינן עוסקין במלאכתו, הרי הוא מתרושש. וככל מי שהוא בעל-מלאכה ונתעסק במלאכתו ונשתכר ממנה עד שהעשיר וקנה עשר ונכסים, אל יניחנה וילך, אלא ישמור להתעסק במלאכתו כל ימי חייו ואל יתבייש. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹ גדולה היא המלאכה. שכל מי שהוא עסוק במלאכה, אין ידו חסרה פרוטה לעולם. וככל מי שאינו עוסק במלאכה, סופו להתחייב בנפשו. כיצד? היה בטל ביום ראשון, ביום שני, ביום שלישי, ואין לו מה יאכל, והיו לו מעות של קדש ואכלן, הרי זה מתחייב בנפשו. מי גרם לו להתחייב בנפשו? על שלא היה עסוק במלאכה.

ועוד אמרו, ² גדולה היא המלאכה. שכל מי שהוא נהנה שנה פרוטה מן ההקדש, מצד. והפועלין, עושין מלאכה במלאכת-הקדש ונוטלין שכרן משל הקדש.

ועוד אמרו, גדולה היא המלאכה. שכל הגוזל את חברו שנה פרוטה, יוליכנו אחריו אפילו למדי. ופועל שהיה עושה מלאכה עם בעל-הבית לכותבות, אפילו אחת מהן יפה דינר, אוכל ואינו בוש.

בני, באו וראו כמה חשובה מדת הזריזות, שכן ממנין האדם הזריז במלאכת המלכים. והוא ששלמה משבח ואומר, ³ חזית איש מהיר במלאכתו לפני-מלכים יתיצב וגו'. ואמר להו רבא לרבנן, במטותא בעינא מניכו, ביומי ניסן וביומי שרי עסקו במזוניכו, כי היכי דלא תיתו לידי זילותא. ומן הזריזות, לשמור אדם את ממונו ואינו מפקירו ואינו מוציאו לבטלה אלא בשעת הצורך. ופוקד שדותיו וקרקעיו בכל יום לידע מה הן צריכות. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴ מאן דסייר נכסה, משכח אסתרא*.

ומצינו, ⁵ שאביי היה רגיל לפקוד את פרמו תמיד. פעם

1 אבות דרבי נתן נוסחא ב, כב ב 2 שם שם כג א 3 משלי כב כט 4 ברכות לה ב 5 חולין קה א * פירוש, מי שמפקח על נכסו מוצא סלע (שמתקנה בכל הצריך).

אחת, פגע באַריסו שְׁהִיה מוֹלִיךְ חֲבִילַת זְמוּרוֹת וְעֵצִים עַל כְּתָפוֹ, וְאָמַר לוֹ, אָנָּה אַתָּה מוֹלִיךְ אֵלָיו הָעֵצִים? וְהָשִׁיב הָאָרִיס, אֲנִי מוֹלִיכֶם לְבֵית אֲדוֹנִי. וְאָמַר לוֹ, כָּכָר קִדְמוּהָ רַבָּנָן שְׁאָמְרוּ, מָאן דְּסִיר נְכֶסֶה, מִשְׁכַּח אֶסְתְּרָא. שְׁאֵלְמָלָא שְׁפָגַעְתִּי בָּהּ, הִיִּית מוֹלִיכֶם לְבֵיתָהּ.

גְּדוּלָּה הִיא מִדַּת הַזְּרִיוּת. שְׁאִם הִרְגִּיל אָדָם אֶת עַצְמוֹ בְּמִדַּת הַזְּרִיוּת בִּימֵי הַנְּעוּרוֹת, יִהְיֶה זָרִיו וְהוֹלֵךְ אַפִּילוֹ בְּזַקְנוֹתוֹ, כְּעֵנָן שְׂנֵאָמֶר, ¹ חֲנֹךְ לִנְעַר עַל־פִּי דִּרְכוֹ גַם כִּי־יִזְקִין לֹא־יִסּוּר מִמֶּנָּה. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, שְׁאִם רְאִית בְּנָה נוֹהֵג בְּמִדַּת הַזְּרִיוּת בֵּין בְּמִלְאַכְתּוֹ בֵּין בְּהִלְיָכְתּוֹ בֵּין בְּכָל עֲנִינָיו, אֵל תֹּאמַר, מַעֲתָה אֲנִי צָרִיךְ לְזָרוּ, אֵלָּא תָּמִיד תּוֹסִיף לְזָרוּ בְּמִלְאַכְתּוֹ. שֶׁפֶן מְצִינוּ בְּהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא שְׁאָמַר לוֹ לְמֹשֶׁה רַבְּנוֹ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, יֵצֵאוּ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וְחִזְקִהוּ וְאַמְצֵהוּ וְגו'. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָהּ, ² אֵין צוּ בְּכָל מְקוֹם אֵלָּא לְשׁוֹן זָרוֹ, שְׁאִין מְזָרוּין אֵלָּא לְמְזָרוּין.

וְדַעוּ לָכֶם בְּנֵי, שְׁכָל מִי שְׁזָרִיו לַעֲשׂוֹת מִלְּאַכְתּוֹ וּמִתְבָּבֵד בָּהּ, מִלְּאַכְתּוֹ מְכַבֶּדֶת אוֹתוֹ. שְׁכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָהּ, ³ גְּדוּלָּה מְלָאכָה שְׁמְכַבֶּדֶת בְּעָלֶיהָ. וְגְדוּלֵי הַחֲכָמִים הָיוּ נוֹשְׂאִין כְּלִי־אֱמָנוּתָן עַל כְּתָפָן וְהָיוּ מִתְבָּבְדִין בָּהּ וְהָיוּ אוֹמְרִים, ⁴ גְּדוּלָּה מְלָאכָה שְׁמְכַבֶּדֶת בְּעָלֶיהָ. הֲלֹא תֵּרְאוּ בְּנֵי, מֶה שְׁכָתוֹב בְּמִדַּת הַזְּרִיוּת, ⁵ וְהוֹן־אָדָם יָקָר חֲרוּץ. כְּלוּמַר, הַיָּקָר שֶׁבְּהוֹן הָאָדָם וּמְדוּתָיו, הַחֲרִיצוּת, שֶׁהִיא הַזְּרִיוּת.

וְכָל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל לַעֲשׂוֹת מִלְּאַכְתּוֹ וְעֲנִינָיו בְּזְרִיוּת, בְּיָדוּעַ שְׁמַתְעֶשֶׂר, כְּעֵנָן שְׂנֵאָמֶר, ⁶ וְיֵיד חֲרוּצִים תַּעֲשִׂיר וְגו'. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, שְׁמוּצָא קוֹרֵת־רוּחַ בְּעוֹלָם וּמִדָּשָׁן אֶת בֵּיתוֹ מִכָּל טוֹב, כְּעֵנָן שְׂנֵאָמֶר, ⁷ וְנִפְשׁ חֲרָצִים תִּדָּשֶׁן. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שִׁידוֹ מוֹשְׁלֶת בְּכָל, כְּעֵנָן שְׂנֵאָמֶר, ⁸ יֵיד־חֲרוּצִים תִּמְשׁוֹל וְגו'.

1 משלי כב ו 2 דברים ג כח 3 במדבר רבא ז ז 4 נדרים מט ב 5 משלי יב כז 6 שם יד 7 שם יג ד 8 שם יב כד

ומה היא הַזְרִיזוֹת? שִׁיחָא אָדָם נִזְהָר בְּמַעֲשָׁיו מִתַּחֲלָה שֶׁלֹּא תִבּוֹא תַקְלָה אוֹ דְבָר שְׂאִינוֹ הֶגְיוֹן לִידוֹ, וְשִׁיחָהּ מִשְׁתַּדֵּל לְהוֹסִיף עַל מְמוֹנוֹ. כִּמוֹ שְׁאָמַר חֲכָם אֶחָד, יִמְכָּחֵר טוֹבוֹת הַזְרִיזוֹת, הַשְׁתַּדְּלוֹת. וְאֵל יִתְרָשֶׁל לַעֲשׂוֹת מַלְאָכָתוֹ וְעִנְיָנוֹ. וְאִם יֹאמְרוּ לוֹ לַעֲשׂוֹת דְּבָר, מִזְדְּרוֹ עָלָיו לַעֲשׂוֹתוֹ מִיָּד. כִּמוֹ שְׁאָמַר חֲכָם אֶחָד, ² מִן הַזְרִיזוֹת, לְשֹׁמֵר מַה שְּׂצוֹיֵת, וְלַעֲזוֹב מַה שֶּׁלֹּא צוֹיֵת. וְאָמַר אַחֵר, ³ אֲבוֹד תּוֹעֵלֶת הַזְרִיזוֹת, טוֹב מִהִתְרַשְׁלוֹת, מַה שִׁיחָהּ בּוֹ רוּחַ וְתוֹעֵלֶת.

וּמִן הַזְרִיזוֹת, שִׁיחָא אָדָם מִתְקַן אֶת בֵּיתוֹ מִכָּל מַה שִׁיִּצְטָרֵךְ לוֹ בְּעִנְיָנוֹ הַפְּרָנִים וְהַכִּפּוּל בְּטָרֵם הַצָּרָה. וּבִשְׁעָה שֶׁהַתְּגָרוֹת בּוֹזֵז, הוֹלֵךְ וְקוֹנֶה מִמֶּנּוּ, וּמוֹכְרוֹ בִּשְׁעַת הַיָּקָר אוֹ מוֹלִיכֵו לְמָקוֹם שְׂמוֹכְרִין אוֹתוֹ בְּיָקָר, וְאִינוֹ מִתְבַּיֵּשׁ לְהַשְׁכִּיר אֶת עַצְמוֹ לְכָל מַלְאָכָה שְׂיוֹכֵל לְהַשְׁתַּכֵּר מִמֶּנָּה. שְׂכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרָכָה, יִפְשׁוּט גְּבֻלָּתָא בְּשׁוּקָא וּשְׁקוּלָא אֲגָרָא וְלֹא תִימָא גְּבָרָא רַבָּא אֲנָא, כִּהְנָא רַבָּא אֲנָא, וְזִיזָא בִּי מִלְּתָא. וְאָמַר חֲכָם אֶחָד, ⁵ הַזְרִיזוֹ, מִי שֶׁלֹּא תִמְנָעֵהוּ גְּאוֹתוֹ בְּטוֹבָה מַעֲשׂוֹת לְאַחֲרִיתוֹ. וְאָמַר אַחֵר, ⁶ הַזְרִיזוֹ, מִי שֶׁלֹּא יִטְרִידֵהוּ רֵב הַטּוֹבָה מִחֲשׁוֹב בְּאַחֲרִיתוֹ, וְלֹא רֵב הַדָּאָגָה בְּתֻלָּתוֹ מִלְּבַקֵּשׁ עֲצָה מִלְּהַנְצֵל הַיִּמָּנָה.

גְּדוּלָּהּ הִיא מִדַּת הַזְרִיזוֹת. שְׂכָל זֶמַן שְׁאָדָם זָרִיז לַעֲשׂוֹת מַלְאָכָתוֹ וְעִנְיָנוֹ בְּזִרְיּוֹת, נִכְסֵיו מַצְלִיחִין. וְלֹא עוֹד אֶלָּא, אִפְּרִיזוֹ אִם הִיא רַשׁ מִתַּחֲלָה, אִין עֲנִיּוֹתוֹ וְחִסְרוֹנוֹ מִתְעַכֵּב עִמוֹ, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷ מַעֲט שָׁנוֹת מַעֲט תְּנוּמוֹת מַעֲט חֶבֶק יָדִים לְשֹׁכֵב. מַה כְּתִיב אַחֲרָיו, ⁸ וּבֹא-כִמְהֵלֶךְ רֹאשֶׁךָ וּמַחֲסֶרֶךָ כְּאִישׁ מְגוֹן.

וְיָדְעוּ לָכֵם בְּנֵי, שְׂכָל זֶמַן שְׁאָדָם מִתְעַסֵּק לַעֲשׂוֹת מַלְאָכָתוֹ וְעִנְיָנוֹ בְּזִרְיּוֹת, נִכְסֵיו מַצְלִיחִין וְהָרִי הוּא מַצְלִיחַ בְּכָל עִנְיָנוֹ. וְאִם מִתְעַצֵּל לַעֲשׂוֹת מַלְאָכָתוֹ וְעִנְיָנוֹ, לֹא יִצְלִיחַ דְּעוֹלָם.

1 מוֹסֵה"פ ב טו 15 2 מִבְּחַר הַפְּנִינִים א נר 3 מוֹסֵה"פ ב כ 24 4 פִּסְחִים קִיג א 5 מוֹסֵה"פ ב יג 18 6 שֶׁם שֶׁם יא 54 7 מִשְׁלִי ו י 9 8 שֶׁם שֶׁם יא

בני, הוּוּ וְהִירִין וְזִרְיִין לַעֲשׂוֹת כָּל עֲנִינֵיכֶם בְּהַשְׁתַּדְּלוֹת וּבְזִרְיוֹת
וְאֵל תֹּאמְרוּ כְּבָר נִגְזַר עָלֵינוּ מִן הַשָּׁמַיִם מִה לַעֲשׂוֹת לָבוֹא
עָלֵינוּ וּמִה לָּנוּ עוֹד לְהַמִּית אֶת עַצְמָנוּ וְלָסֶכֶן גּוֹפְנוּ כְּדִי
לְחַזֵּר אַחֵר טָרְפָנוּ, וּמִן הַשָּׁמַיִם יִרְחֲמוּ עָלֵינוּ! — כְּבָר אָמַר
חָכָם אֶחָד, מִי שֶׁאֵבֵד הַזִּרְיוֹת לְבִטְחוֹנוֹ עַל הַגִּזְר־דִּין, יִמְהַר
לְהִבִּיא לְנַפְשׁוֹ הַזֶּקֶק גְּדוּלָּה. וְאָמַר, ¹ כִּי הַעֲצָלוֹת הוּא עֶקֶר רַע
מִזֵּל הָאָדָם, אֲשֶׁר רָאִיתִי קֶצֶת בְּנֵי-אָדָם מִתְרַעְמִים עַל רַע
מִזֵּלָם, וְאֵינָן נוֹתְנִין אֵל לָבָם כִּי הַעֲצָלוֹת שֶׁבָּהֶם הֵבִיֵּאָם לְמִה
שֶׁהֵם בְּמַעוֹט הַטָּרָף וְהַפְּרָנוֹס.

אָמַנְם, הוּוּ וְהִירִין שֶׁלֹּא לַעֲשׂוֹת דָּבָר מִעֲנִינֵיכֶם עַל
דֶּרֶךְ הַמְהִירוֹת, כִּי דָבָר זֶה אֵינוֹ מִן הַזִּרְיוֹת, אֲלֹא שֶׁהוּא
קָלוֹת וְשִׁטוֹת, כִּי מִן הַמְהִירוֹת לֹא יֵצֵא דָבָר מִתְקֵן לְעוֹלָם,
וּבִמְתוֹן יִתְקַנוּ הָעֲנִינִים וַיִּזְדַּמְּנוּ הַבִּקְשׁוֹת. וְאָמַר חָכָם אֶחָד,
² מִדַּת הַחֲרִיצוֹת טוֹבָה, כְּשֶׁתִּהְיֶה בְּכַח הַנֶּפֶשׁ וְלֹא תִרְאֶה בַּפֶּעַל
מְהִרָה. כִּי, אִם תִּרְאֶה בַּפֶּעַל מְהִרָה, אִזּוֹ תִּהְיֶה רְאוּיָה שֶׁתִּקְרָא
מְהִירוֹת. וְאָמַר אַחֵר, ³ מִי שֶׁרִכַּב עַל הַמְהִירוֹת, אֵינָנו בְּטוֹחַ
מִן הַמְּכַשׁוֹל.

וְכַשֵּׁם שֶׁהִזְהַרְתִּי אִתְּכֶם שֶׁתִּהְיוּ זִרְיָוִים וְהִירָיוִם לַעֲשׂוֹת
מִלְּאֲכֶתְכֶם וְכָל עֲנִינֵיכֶם בְּזִרְיוֹת, אֲזַהִירְכֶם עוֹד שֶׁתִּהְיוּ זִרְיָוִים
וְהִירָיוִם בְּעֲנִי הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת לַעֲשׂוֹתָן כְּתִקְנָן וּבְזִרְיוֹת
עִם הַמְּלָאכָה שֶׁאַתֶּם עוֹסְקִים בָּהּ. שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם
לְבָרְכָהּ, ⁴ יִיְהִי תִלְמוּד-תּוֹרָה עִם דֶּרֶךְ-אֶרֶץ, שִׁיִּגִיעַת שְׁנֵיהֶם
מִשְׁפַּחַת עוֹן. וְכָל תּוֹרָה שֶׁאֵין עִמָּה מְלָאכָה, סוּפָה בְּטִלָּה וּגְזוּרָת
עוֹן. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁵ הַזִּרְיָוִין, מְקַדִּימִין לַמִּצְוֹת.
מִנֶּלְן? מֵאֲבָרְהֶם, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶ וַיִּשְׁכֶּם אֲבָרָהָם בְּבֶקֶר וְגו'.

⁷ וְכָל מִי שֶׁזִּרְיָו וְהִירָו בַּתּוֹרָה וּבַמִּצְוֹת, הֵן מְשַׁמְרִין אוֹתוֹ
בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְלֹא עוֹד אֲלֹא, שֶׁמֶלְמֶדִין עָלָיו זְכוֹת לְעוֹלָם הַבָּא,

1 מבחר הפנינים מג כו 2 תקון מדות הנפש ד ד בסוף 3 מבחר הפנינים סד א
4 אבות ב ב 5 פסחים ד א 6 בראשית כב ג 7 סוטה כא א

פְּעֻנִין שְׁנָאֵמַר ¹ בְּהַתְּהַלֵּכָה תִּנְחָה אֶתְךָ בְּשִׁכְבָּךָ תִּשְׁמַר עֲלֶיךָ וְהַקִּיצוֹת הִיא תְּשִׁיחָה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה, ² בְּהַתְּהַלֵּכָה תִּנְחָה אֶתְךָ, בְּעוֹלָם הַזֶּה. בְּשִׁכְבָּךָ תִּשְׁמַר עֲלֶיךָ, בְּקִבְרְךָ. וְהַקִּיצוֹת הִיא תְּשִׁיחָה, לְעֵתִיד לָבוֹא.

וְיָדְעוּ בְּנֵי, שֶׁכָּל זֶמַן שֶׁאָדָם קוֹבֵעַ עֵת לְתוֹרָתוֹ וְעַת לְמַלְאכָתוֹ, שְׁנִיֶּהֶן מִתְקַיֵּמִין בִּידּוֹ. שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה, ³ אִם אֵין קָמַח אֵין תּוֹרָה, אִם אֵין תּוֹרָה אֵין קָמַח. וְעוֹד אָמְרוּ, ⁴ שׁוֹנָה אָדָם שְׁתֵּי הַלְּכוֹת שְׁחֵרִית וּשְׁתֵּי הַלְּכוֹת עֲרֵבִית וְעוֹסֵק בְּמַלְאכָתוֹ כָּל הַיּוֹם, מַעֲלִין עָלָיו כָּאֵלֹו קִיָּם כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, וְקִיָּם ⁵ וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה. ⁶ מִכָּאֵן הִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחִי אוֹמֵר, לֹא נִתְּנָה תּוֹרָה לְדָרֵשׁ אֱלָא לְאוֹכְלֵי הַמֶּן, מִכָּאֵן שֶׁלֹּא הִיָּה לָהֶן צִרְף לֹא לְמַלְאכָה וְלֹא לְסִחוּרָה. הֲאֵא פִּיֻּצַּד? הִיָּה יוֹשֵׁב וְדוֹרֵשׁ וְלֹא הִיָּה יוֹדֵעַ מֵהֵיכָן הוּא אוֹכֵל וּמֵהֵיכָן הוּא לּוֹבֵשׁ וּמִכֶּסֶּה, הֵא לֹא נִתְּנָה תּוֹרָה לְדָרֵשׁ אֱלָא לְאוֹכְלֵי הַמֶּן, וּשְׁנֵיִם לָהֶם אוֹכְלֵי תְרוּמָה. אָמַר מַעֲתָה, שֶׁהַתּוֹרָה מִתְקַיֶּמֶת עִם הַמַּלְאכָה, וְהַמַּלְאכָה מִתְקַיֶּמֶת עִם הַתּוֹרָה.

לְפִיכָךְ, צָרִיף לּוֹ לְאָדָם לְהִתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה וּבִדְרָךְ-אֶרֶץ בִּיחָד. שְׁמַתוֹךְ כָּךְ, שְׁנִיֶּהֶן מִתְקַיֵּמִין בִּידּוֹ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה, ⁷ אֶהוֹב אֶת הַמַּלְאכָה וּשְׁנָא וְאֶת הַרְבֵּנוֹת. וְצָרִיף לָכֶם בְּנֵי, לְהִיּוֹת זְהִירִין וְזִרְיוֹן לְהִתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה וּלְחַזֹּר עָלֶיהָ, כְּדֵי שֶׁלֹּא תִּהְיֶה תּוֹרַתְכֶם מְשֻׁתַּפַּחַת מִכֶּם. שְׁכֵן כְּתוּב בַּמִּגְלַת חֲסִידִים, ⁸ יוֹם תַּעֲזֹבֵנִי, יָמִים אַעֲזֹבָהּ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה בְּאַגָּדָה, ⁹ אֲשָׁרִי תִּלְמִיד-חֶכֶם הִמְשִׁמַּר תִּלְמוּדוֹ בְּלִבּוֹ, כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה לּוֹ מַה לְהָשִׁיב לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יוֹם-הַדִּין. וְעוֹד אָמְרוּ, ¹⁰ אֲשָׁרִי מִי שֶׁבָּא לָכָאן וְתִלְמוּדוֹ בִּידּוֹ. וְצָרִיף לּוֹ לְאָדָם לְהִיּוֹת זְהִיר וְזִרְיוֹן וְרָץ לַעֲשׂוֹת אֶת הַמַּצּוֹת. שְׁאֵם בָּאת מִצְוָה לִידּוֹ, יַעֲשֶׂה אוֹתָהּ מִיד, שְׁנָאֵמַר, ¹¹ וּשְׁמַרְתֶּם

1 משלי ו כב 2 אבות ו ט 3 שם ג יז 4 תנחומא בשלח כ 5 יהושע א ח
6 אבות א י 7 ירושלמי סוף ברכות 8 מדרש משלי י א 9 פסחים ג א 10 שמות יב יז

את-המצות, יאל תקרי המצות אלא המצות. כדרך שאין מחמיצין את המצה, כך אין מחמיצין את המצוה, אלא מצוה הבאה לידיה, עשה אותה מיד ואל תחמיצנה.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה,² תביכה מצוה בשעתה, שהרי בקרבן עולה ויורד, מביא מיד עשירית האיפה ואין ממתינין עד שיעשיר ויביא כשבה או שעירה. וכן בערכין מביא סלע, ואין ממתינין אותו עד שיעשיר ויביא חמשים סלעים. וכן הקטר חלבין קרבין כל הליכה ודוחין את השבת, ואין ממתינין להן שיקרבו למוצאי-שבת. וחכמינו זכרונם לברכה צוה לעשות המצות בזריות ואמרו,³ הני עו פנמר וקל פנשר ורץ פצבי וגבור פארי לעשות רצון אביה שבשמים.

לכן בני, הווי זריזין בתורה ובמצות, ולעשות כל עניינכם בזריות. שכל הזריז, הרי זה משבח. והאלהים יצליחנו בה ברחמי הרבים.

ואמרי אשר הנחנו עד כאן לספר בשבח מדת הזריות ויבצליה, נספר בגנות העצלות ויבצליה, כדי להרגילם במדת הזריות, בעזרת האל.

דעו בני, כי מדת העצלות, מן המדות הפחיתות והגרועות אשר ימצאו בבני-אדם, ואינה נמצאת בחכמים אלא בפחיתים וחסרי-לב, כענין שנאמר,⁴ על-שדה איש-עצל עברתי ועל-כרם אדם חסר-לב.⁵ והנה עלה כלו קמשונים פסו פניו חרלים וגדר אבניו נהרסה. וכי היכן לבו של עצל הזה שרואה את כל הבריות עוסקין במלאכתן כדי לחיות בעולם הזה, זה חורש את שדהו וזה עוזר את פרמו, זה קוצר וזה בוצר, וכן בשאר כל המלאכות, והוא יושב ובטל! ידיו ורגליו למה נבראו! עיניו ואזניו למה נבראו! פיו ולשונו למה נבראו! וכן כל שאר האברים שבו למה נבראו! לא להתעסק בהן ולהשתדל עליהן לחיותם! והנשמה שבו למה נבראת, לא להתבונן עליה ולהתחכם בה?! ואם הוא אינו מתחכם

1 מכילתא בא יב יז 2 תורת-כהנים ויקרא ה יא 3 אבות פרק ה כ 4 משלי כד ל 5 שם שם לא

לַעֲצָמוֹ, מִי יִתְחַכֵּם בְּשִׁבִּילֹ? ! וְאִם אֵינוֹ מִתְחַכֵּם בְּרֹאשִׁיתוֹ
וְעַמֵּל וְטוֹרֵחַ בְּבַחֲרוֹתוֹ וּבְשָׁעָה שֶׁהוּא בָּרִיא, מָה יַעֲשֶׂה לְיָמֵי
הַזְקָנָה וְלְיָמֵי הַחַלְיָה וְהִיסוּרִין? !

מִדָּה מְגִנָּה מְאֹד הָעֲצָלוּת. שְׂאֵם הָאָדָם מִתְעַצֵּל לַעֲשׂוֹת
מִלְּאֲכָתּוֹ וְעִנְיָנֵי, בְּגִי-אָדָם מְשִׁיחִין בּוֹ וּמְלִיזִין עָלָיו וְאוֹמְרִים,
תִּרְאוּ אָדָם עֲצֵל שֶׁהוּא בָּרִיא בְּגוֹפוֹ וּבְחֹר עוֹמֵד בְּתִקְפוֹ וּבְכַחוֹ,
וְאֵינוֹ מִתְעַסֵּק בְּמִלְּאֲכָתּוֹ כְּדִי לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצָמוֹ וְאֶת בְּנֵי,
אֲלָא שְׂיוֹשֵׁב וּבִטֵּל וְיִשֵּׁן כָּל הַיּוֹם וְכֵן הַדִּילָה! וּמִתּוֹךְ כֵּן,
אֵין הַבְּרִיּוֹת מִרְחֲמִין עָלָיו. וְעָלָיו אָמַר שְׁלֹמֹה בְּחֻכְמָתּוֹ, ¹עֲלֵ-
שְׂדֵה אִישׁ-עֲצֵל עֲבַרְתִּי וְעַל-כָּרֶם אָדָם וּסְר-לֵב. ²וְהִנֵּה עֲלֵה
כָּלֹ קִמְשׁוֹנִים כָּסוּ פָנָיו חֲרָלִים וְגִדְרֵ אֲבָנָיו נִהְרָסָה. כְּלוּמָר,
מִפְּנֵי שֶׁנִּתְעַצֵּל לְחַרוֹשׁ וּלְזָרוֹעַ שְׂדֵהוּ וּלְעֵדוֹר וּלְנִכְשׁ כָּרְמוֹ,
עֲלֵה בָהֶם קוֹצִים וְדֹרְדָרִים, וְגַם הַגִּדְרֵ נִהְרָס וְנִפְלָ. ³וְאִחְזֵה
אֲנֹכִי אֲשִׁית לְבִי רְאִיתִי לְקַחְתִּי מוֹסֵר. וְאָמְרוּ חֻכְמֵינוּ זְכוֹרֹנָם
לְבִרְכָה בְּאַגְדָּה, מָהוּ רְאִיתִי? רְאִיתִי הַקֶּטֶן שֶׁבְּכָל הַבְּרִיּוֹת
וְלְקַחְתִּי מִמֶּנּוּ מוֹסֵר. וּמָהוּ הַקֶּטֶן שֶׁבְּכָל הַבְּרִיּוֹת? הַנִּמְלָה
הַזֶּה, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴לֵךְ-אֶל-נִמְלָה עֲצֵל רְאֵה דְרָכֶיהָ וְחֻכָּם. ⁵אֲשֶׁר
אֵין-לָהּ קָצִין שֹׁטֵר וּמִשֵּׁל. ⁶תִּכֵּן בְּקִיץ לְחֹמֶה אֲגִרָה בְּקִצִּיר
מֵאֲכָלָהּ. וְאָמְרוּ חֻכְמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָה בְּאַגְדָּה, ⁷שְׁלֹשָׁה בָתִּים
יֵשׁ לָהּ, וְאֵינָה כּוֹנֶסֶת לֹא בַתְּחִתּוֹן וְלֹא בַעֲלִיוֹן, אֲלָא בְּאֶמְצָעִי.
לֹא בַעֲלִיוֹן, מִפְּנֵי הַדִּלְתָּ. וְלֹא בַתְּחִתּוֹן, מִפְּנֵי הַטִּינָה*. אֲלָא
בְּאֶמְצָעִי. וְאֵינָה חִיָּה אֲלָא שֹׁשֶׁה חֲדָשִׁים, וּמִחֲסִימָה חֹטָה וּמִחֲצָה.
וְהִיא הוֹלֶכֶת וּמִכְנֶסֶת בְּקִיץ כָּל מָה שֶׁמוֹצָאָה, חֹטִים וְשֹׁעוֹרִים
וְעֹדָשִׁים. וּמֵאַחֵר שְׂאֵינָה חִיָּה אֲלָא שֹׁשֶׁה חֲדָשִׁים, לָמָּה הִיא
כּוֹנֶסֶת כָּל-כֵּךְ? שְׂאוּמֶרֶת, שְׂמָא יִגְזוֹר הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
עָלֵי חַיִּים וְיִהְיֶה לִּי מָה לֶּאֱכֹל. מַעֲשֶׂה, וּמַצָּאוֹ בַּחֹר שְׂלָה
שֶׁלֹשׁ מֵאוֹת כּוֹר. וּמָהוּ ⁸רְאֵה דְרָכֶיהָ וְחֻכָּם? רְבוּתֵינוּ אָמְרוּ,

1 משלי כד ל 2 עם שם לא 3 עם שם לב 4 דברים רבא ה ב 5 פסלי ו ו
6 עם שם ז 7 עם שם ח * טיט, כלומר חטב

יִרְאֶה דֶּרֶךְ-אֶרֶץ שְׁבֵה לְבוֹרַחַת מִן הַגִּזְלָה. מַעֲשֵׂה בְנִמְלָה אַחַת
שֶׁהִפִּילָה חֹטֵה אַחַת, וְהָיוּ כָּלֵן בָּאוֹת וּמְרִיחוֹת אוֹתָהּ וְלֹא
הִיָּתָה אַחַת מֵהֶן נוֹטְלָתָהּ. בָּאת אַחַת שֶׁהִיָּתָה שְׁלָה וְנִטְלָתָה.
רָאָה חֲכָמָה שֵׁשׁ לָהּ! וְכֵל שָׁבַח זֶה, לֹא לְמִדָּה מְבָרִיָּה. לְכָךְ
נֹאמַר, ²רָאָה דֶּרֶכֶיהָ וְחָכָם.

בְּנֵי, בָּאוּ וּרְאוּ שְׂאִין בְּרַב הַמִּדּוֹת מִדָּה מְגֻנָּה מִן הָעֲצָלוֹת.
שָׁכַל מִי שֵׁשׁ בּוֹ הַמִּדָּה הַמְּגֻנָּה הַזֹּאת, הִרִי הוּא מִתְמַסְכֵּן
וְהוֹלֵךְ, כַּעֲנִין שֶׁנֹּאמַר, ³בַּעֲצָלָתִים יִמָּךְ הַמִּקְרָה וּבִשְׁפָלוֹת יָדַיִם
יִדְלָךְ הַבֵּית. פִּיצַד? הִרִי שָׁבָא לְקִרּוֹת אֶת בֵּיתוֹ וּמִנִּיחַ קוֹרֶה
אַחַת הַיּוֹם, וּלְשִׁבּוֹעַ הַבָּא קוֹרֶה אַחֲרָת, וְאִינוּ קוֹבֵעַ אוֹתָן
בְּמִסְמְרִין, הִרִי תִקְרָתוֹ מִתְמַסְכֵּנָת וְהוֹלֵכָת וְנוֹפֶלֶת לְאֶרֶץ.
⁴וּבִשְׁפָלוֹת יָדַיִם יִדְלָךְ הַבֵּית, פִּיצַד? הִרִי שֶׁנִּשְׁבְּרָה לְבָנָה
אַחַת מֵעַל גִּגּוֹ, וְנִתְעַצֵּל מִלְּתִקְנָהּ, וְאָמַר, וְכִי מָה חֲסִירוֹן יֵשׁ
בְּלִבָּנָה אַחַת, וְמָה יְכוּלָה לְהוֹיֵק! וּמִתּוֹךְ הָעֲצָלוֹת הַזֹּאת,
הִדְלָךְ נוֹפֵל עַל הַרְהִיטִין וְעַל הַקּוֹרוֹת וְנִרְקָבִין וְהוֹלְכִין עַד
שֶׁנוֹפֵל כָּל הַגִּגִּי.

וְכֵן אִם נִקְרַע חֲלוֹקוֹ בְּכוֹנֶס אֲצָבַע וְנִתְעַצֵּל לְתַפְרוֹ,
וְאָמַר, וְכִי מָה חֲסִירוֹן יֵשׁ בְּקִרְעַת קֶטֶן כֵּזֶה! וְהִקְרַע מִתְרַחֵב
וְהוֹלֵךְ עַד שֶׁמִּתְקַרֵּעַ כָּל הַחֲלוֹק.

וְכֵן אִם נִפְלָה אֶבֶן מִגִּדְרוֹ וְנִתְעַצֵּל לְבִנוּתָהּ, וְאָמַר, וְכִי
אֶבֶן זֶה מַעֲמֶדֶת כָּל הַגִּדָר הַזֶּה! וְנִתְעַצֵּל מִלְּתִקְנָהּ, וְנִפְלָה
שָׁנִיָּה וּשְׁלִישִׁית, עַד שֶׁנִּפְלָה כָּל הַגִּדָר כֻּלָּה.

וְכֵן אִם נִמְצָא סֶדֶק בְּחִבֵּיתוֹ וְנִתְעַצֵּל לְסִתְמָהּ, וְאָמַר,
וְכִי מָה חֲסִירוֹן יֵשׁ בְּטִפָּה אַחַת שֶׁל יֵין אוֹ שֶׁל שֶׁמֶן! וְהוּא
מִטְפֹּטף וְיורֵד טִפָּה אַחֵר טִפָּה עַד שֶׁמִּתְרוֹקְנָת כָּל הַחִבֵּית
כֻּלָּה. וְכִי יֵשׁ עֲצָלוֹת וְשְׁפָלוֹת גְּדוּלָּה מִזֹּו! וְעָלְיוֹ שְׁלֵמָה
צִוָּח וְאָמַר, ⁵גַּם מִתְרַפָּה בְּמִלְאֲכָתוֹ אֵחָ הוּא לִבְעַל מִשְׁחִית.

מדה גרועה היא העצלות, שכן מביאה את האדם לדי שנת תרדמה, כענין שנאמר, ¹עצלה תפיל תרדמה וגו'. ועליו שלמה צוח ואמר, ²עד-מתי עצל תשכב מתי תקום משנתה. ולא עוד אלא, שמתאנה לכל דבר ואינו מוצא כענין שנאמר, ³מתאנה ואין נפשו עצל וגו'. ונמצא שמת מתוך תאותו, כענין שנאמר, ⁴תאות עצל תמיתנו כי-מאנו ידיו לעשות.

בני, באו וראו כמה מגנה מדת העצלות. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵בשכיל עצלות שהיתה בהן בנשיאים שלא התנדבו תחלה בנדבת המשכן, נחסרה אות מקריאתם, שנאמר, ⁶והנשאם הביאו, חסר יו"ד. ועוד אמרו באגדה, ⁷בפעצלתים ימך המקרה, על-ידי שהאדם מתעצל מלקבול את ראשו כראוי, הרי הוא נעשה רומטיקוס*. ⁸ובשפלות ידים, על-ידי שהאדם הזה מתרשל לרחוץ וקלנח את עצמו כראוי, ⁸יידלף הבית, יעלה גופו חטטים חטטים.

ועוד אמרו, ⁹שבועה עצלין הם, נעצלו של משה גדול מכילן. וזהו שאמר שלמה, ¹⁰תכם עצל בעיניו משבועה משיבי טעם. כיצד? אמרו לו, לך ולמוד תורה בעיר פלוגית. אמר להן, ירא אני מן הארי שבדרך, שנאמר, ¹¹אמר עצל שחל בדרך. אמרו לו, הרי רבך במדינה, לך אצלו. אמר להן, ירא אני מן הארי שפרחוב, שנאמר, ¹¹ארי בין הרחבות. אמרו לו, הרי הוא אצל ביתה. אמר להן, ¹²ארי בחוץ. אמרו לו, הרי הוא בתוך ביתה. אמר להן, אם אני הולך, הריני חוזר ובא, שנאמר, ¹³הדלת תסוב על-צירה. אמרו לו, פתוח הוא. לסוף שאין לו מה להשיב, הוא אומר להן, הדלת בין פתוח בין נעול, מבקש אני לישון עוד מעט, שנאמר, ²עד-מתי עצל תשכב וגו'. עמד בפקר משנתו, נתנו לו לאכול,

1 משלי יט טו 2 שם וט 3 שם יד 4 שם כא כה 5 עיין בעל הטורים שמות לה כז
6 שמות לה כז 7 ויקרא רבא יט ד 8 קהלת י יח 9 דברים רבא ח ז
10 משלי כו טו 11 שם שם יג 12 שם כב יג 13 שם כו יד * חולה רבמטיזם

ומתעצל לתת ידו לתוך פיו, שנאמר, ¹טמן עצל ידו בצלחת. מהו בצלחת? נתן ידו בצלוחית של דבש ונגאה להשיבה אל-פיו, או נתן ידו בתוך הקדרה רותחת ונכוית ידו והיה עצל מלהשיבה אליו.

²ונעצלו של משה גדול מכון. אמר משה, איני אומר לך שתלך לקמוד מעיר לעיר ולא משכונה לשכונה ולא מבית לבית ולא מתצר תצור, אלא ³כי-קרוב אליה הדבר מאד בפיה ובקבכה לעשותו. מפיה לדבך – מלא-הסיט*.

מדה פחותה היא העצלות לפני הבריות. שכל זמן שאדם מתעצל ואינו חורש וזורע בימות הגשמים, סופו בא לידי צרף הבריות ושואל מהן בימות הקציר ואין מי שישגיח עניו, כענין שנאמר, ⁴מחרף עצל לא-יחרש ושאל בקציר ואין. וכן הוא אומר, ⁵שמר רוח לא יזרע וראה בעבים לא יקצור. שכל מי שמתעצל בשעת זריעה ואומר עת סגריר הוא, עת גשמים הוא, ואינו זורע, וכן בשעת הקציר אומר עתה חמימות גדולה והשמש מכה על ראשי, סוף שאין לו מה יאכל, ונמצא מצטרף לבריות ובא לידי בזיון. ועליו שלמה צוח ואמר, ⁶אל-תאהב שנה פן-תגרש פקח עיניה שבע-לחם. ואמר חכם אחד, ⁷רע העולם הזה והבא בשגי דברים, העניות והעצלה. וטובתם, בעשר ובזריות. ואמר, העצלות, מפתם העניות, כאשר הזריות מפתם העשר. ואין לך עצלות גדולה ממי שאינו משתדל להוסיף על ממונו, אף כי מי שאינו זריז לשמור מה שבידו.

אמנם האדם שמתעצל לילך במקום הספנות הידועות ובמקום גדודי חיות ולסטים, בזה אין ספק שהעצל הזה הוא משבח, מן האנשים החכמים, ואין לתפשו על כף. כמו שנאמר על אדם אחד שהיה המלך רוצה לשלחו במקום

1 משלי יט כד 2 דברים רבה ח ו 3 דברים ל יד 4 משלי כ ד 5 קהלת יא ד 6 משלי כ יג 7 מוסה"פ א יד 6 * מרת מרחק שבין קצה הבורן לקצה האצבע הסמוכה כשהן מתוחות

הסכנה, ומאן ללכת, וחרפו המלך. ואמר לו, טוב שתחרפני ואני חי, משתתפלל בעדי ואני מת.

ומסעיפי המדה המגנה הזאת, יוצאת רב התענוג ורב המנוחה בעולם. שכל מי שמתאנה לרב התענוג והמנוחה ואינו מיגע עצמו לעשות מלאכתו ועסקיו, כבר נתעצל מקנות חיי העולם הזה וחי העולם הבא, כי לא תשלים לאדם התענוג והמנוחה אלא לאחר טרח גדול וגייעת הגוף ומתוך עשר גדול ותקון עניניו, כדי שיוכל להיות שבח נכסיו יתרים על ההוצאה, ואז יוכל אדם להתענג ולנוח כפי חפצו.

לכן בני, הוו זהירין מאד במדת העצלות, מפני שגורמת לגוף חלאים גדולים ומדוים בפירים, כמו הנפח, והכבד, והכאביות, וחלי הפוגגרא*, ושאר חלאים משנים אשר יקרו לאדם ממעוט כח המעכל, מלבד מה שיתגנה ויתבנה האדם בעצלותו בפני הבריות.

והאלהים ברחמיו יצילנו מן המדות המגנות, ויצליחנו במדות החמודות למען חסדיו הגדולים.

המצלה האחת ועשרים

מצלת ההסתפקות

בני, באו ואלמדכם מצלת ההסתפקות. דעו בני, כי מצלת ההסתפקות, מעלה חשובה ויקרה עד מאד. ואינה נמצאת אלא בחסידים שמסתפקין בדבר מועט, בדרך שמסתפקין שאר האנשים בדבר מרבה. שכל מי שמסתפק במה שיש לו ונהנה מיגיעו, קונה לו חיי העולם הזה וחי העולם הבא, כענין שנאמר, ¹יגיע בפיה כי תאכל אשריה וטוב לך. ²אשריה, בעולם הזה. וטוב לך, לעולם הבא. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³גדול הנהנה מיגיעו

יותר מִירָא-שָׁמַיִם, שֶׁאֵלֹו בְּנִהְיָה מִיגִיעוֹ כְּתִיב, ¹יִגִיעַ בְּפִיךָ כִּי תֹאכֵל אֲשֶׁרִיךָ וְטוֹב לָךְ. וְאֵלֹו בִּירָא-שָׁמַיִם כְּתִיב, ²אֲשֶׁרִי-אִישׁ יֵרָא אֶת-יְיָ בְּמִצּוֹתָיו חֲפֵץ מְאֹד, וְלֹא כְּתִיב בֵּה טוֹב. מִדָּה טוֹבָה הִיא הֶהֱסַתְּפָקוֹת, שֶׁהִיא מַחֲיָה אֶת בְּעָלֶיהָ. שֶׁכֵּל מִי שֶׁמֶרְגִיל עֲצָמוֹ בְּאֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה דִי-הֶסְפֵּק, הָרִי הוּא מִבְּרִיא אֶת גּוּפוֹ, וּמַחֲיָה אֶת נַפְשׁוֹ, וְדַעְתּוֹ מִתְיַשְׁבֵּת עָלָיו, וּמְמוֹנָה מִתְקִיִּים בִּידּוֹ, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ³וְיָדִי חֲלָב עֲזִים לְלַחֲמָךְ לְלֶחֶם בֵּיתְךָ וְחַיִּים לְנַעֲרוֹתֶיךָ. שֶׁאֶף-עַל-פִּי שֵׁשׁ לֹו לָאָדָם כֶּמֶה עֲזִים, לֹא יֵהָא מֶרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ אֲלֹא בִמָּה שְׂדִי לֹו. ⁴לְלַחֲמָךְ לְלֶחֶם בֵּיתְךָ, שֶׁלֹא יֵהָא אָדָם מֶרְבֶּה סְעוּדָתוֹ בְּכֹל מְקוֹם, וְלֹא יֵהָא רְגִיל בְּבִתֵּי-מִשְׁתָּאוֹת, אֲלֹא יֵהָא אוֹכֵל וְשׁוֹתֵה עִם בָּנָיו וּבְנֵי-בֵיתוֹ. ⁵וְחַיִּים לְנַעֲרוֹתֶיךָ, כִּף אֲמָרוֹ חֲכָמִינוּ וְכֹרֹנָם לְבִרְכָּה בְּאַגְדָּה, ⁶לְעוֹלָם מִן חַיִּים לְנַעֲרוֹתֶיךָ. מִכָּאן לְמִדָּה תוֹרָה דֶּרֶךְ-אֲרִץ, שֶׁלֹא יִלְמַד אָדָם בָּנָיו וּבְנֵי-בֵיתוֹ לְאָכוֹל בָּשָׂר וּלְשִׁתוֹת יֵין הֶרְבֶּה וְאֲפִילוֹ הוּא עֲשִׂיר בְּיוֹתֵר, אֲלֹא בִמָּה שְׁיֹוכְלוּ לְחַיּוֹת אֶת עֲצָמָן. וְאִם אִתָּה עוֹשֶׂה כֵּן, הָרִי אִתָּה גּוֹמֵן חַיִּים לְנַעֲרוֹתֶיךָ, שֶׁמְמוֹנָה מִתְקִיִּים בִּידָךְ וְאִתָּה מְסַפֵּק לָהֶם מִזֹּנוֹת.

וְאֲמָרוֹ חֲכָמִינוּ וְכֹרֹנָם לְבִרְכָּה, ⁷מֵאִי דְכְּתִיב ⁸טוֹב-אִישׁ חוֹנֵן וּמַדְּוָה יִכְלֹל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט, לְעוֹלָם יֹאכֵל אָדָם וְיִשְׁתֶּה בְּפָחוֹת מִמָּה שֵׁשׁ לֹו, וְיִלְבֹּשׁ וְיִתְכַסֶּה בִמָּה שֵׁשׁ לֹו, וְיִכְבֹּד אֶת אִשְׁתּוֹ וּבָנָיו יוֹתֵר מִמָּה שֵׁשׁ לֹו, שֶׁהֵן תְּלוּיִין בּוֹ, וְהוּא תְּלוּי בְּמִי-שֶׁאֲמַר-וְהִיָּה-הָעוֹלָם.

וְעוֹד אֲמָרוֹ, ⁹יֹאכֹוֹל בָּצֵל וְשֶׁב בָּצֵל, וְאֵל תֹּאכֵל אֲוִיזִין וְתִרְנְגוּלִין וְלֶבֶה רְדוּף עָלֶיהָ. ¹⁰מִתְּלִי בְּמַעֲרָבָא, דְּאָכִיל אֲלִיתָא, טְשִׁי בְּעִלִיתָא*. ¹¹דְּאָכִיל קְקוּלִי, אֶקְקִלִי מִתָּא יְתִיב**. וְכָךְ אֲמַר שְׁדִמָּה בְּחֻקְמָתוֹ, ¹²כְּבָשִׁים לְקַבּוּשָׁה וּמַחִיר שְׂדֵה עֲתוּדִים. מֵהוּ

1 תהלים קכח ב 2 שם קיב א 3 משלי כו כו 4 חולין פד א 5 שם שם ב
6 תהלים קיב ה 7 פסחים קיד א 8 משלי כו כו * האוכל אליה, יתחבב בעליה
** האוכל ירק, על מרומי העיר ישב (ואין לו לפחד ממי שהוא, כי אין לו בעלי-חובות)

כְּבָשִׁים לְלִבּוֹשָׁה? שִׁיְהָא אָדָם גִּזְזוּ אֶת צֵאֲנוּ וַיִּתְּכַסֶּה וַיִּלְבָּשׁ מְגֻזָּתָם, וְלֹא יֵאכְלָם, כְּדִי שֶׁלֹּא תִכְלֶה הַקֶּרֶן. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, יוֹדֵי חֶלֶב עֲזִים לְלִחְמָה לְלֶחֶם בֵּיתָהּ וַחַיִּים לְנִצְרוֹתֶיהָ, דִּי לְאָדָם שִׁיְהָא מִתְּפָרָנִס מִחֶלֶב גְּדִיִּים וּטְלָאִים שֶׁבְתוֹךְ בֵּיתוֹ, וְלֹא יֵהָא מִכְלֶה הַקֶּרֶן לְאָכּוֹל אֶת הַבָּשָׂר.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּהּ,² מֵאִי דְכֶתִיב³ כִּי־יִרְחִיב יְיָ אֱלֹהֶיהָ אֶת־גְּבֻלָּהּ בַּאֲשֶׁר דִּבֶּר־לָךְ וְאָמַרְתָּ אֲכֻלָּהּ בָּשָׂר כִּי־תֵאָנֶה נִפְשָׁה לְאָכֹל בָּשָׂר בְּכָל־אֹת נִפְשָׁה תֵאכֹל בָּשָׂר, לְמַדָּה תוֹרָה דֶּרֶךְ־אֶרֶץ שֶׁלֹּא יֵאכֹל אָדָם בָּשָׂר אֲלֹא לְתַאֲבוֹן. יָכוֹל יִקַּח מִן הַשּׁוּק וַיֵּאכֹל? תִּלְמִיד לּוֹמֵר, וְזִבְחָתָּ מִבְּקָרָהּ וּמִצֹּאֲנָהּ. יָכוֹל יִזְבַּח כֹּל בְּקָרוֹ וְכֹל צֵאֲנוּ בְּבֵת־אֲחֵת? תִּלְמִיד לּוֹמֵר, וְזִבְחָתָּ מִבְּקָרָהּ, וְלֹא כֹל בְּקָרָהּ.⁴ וּמִצֹּאֲנָהּ, וְלֹא כֹל צֹאֲנָהּ. מִכָּאֵן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּהּ,² כֹּל מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ מְנָה, יִקַּח לְפָסוֹ* לִיטְרָא יֶרֶק. עֲשֶׂרָה מְנָה, יִקַּח לְפָסוֹ לִיטְרָא דָּגִים. חֲמִשִּׁים מְנָה, יִקַּח לְפָסוֹ לִיטְרָא בָּשָׂר. מֵאָה מְנָה, יִשְׁפָּתוּ לוֹ קִדְרָה בְּכָל יוֹם. וְאֵנָן אֵימַת? מִעֲרֵב־שִׁבְתָּ לְעֵרֵב־שִׁבְתָּ.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּהּ בְּאִגְדָּה,⁵ מֵאִי דְכֶתִיב צַדִּיק אֲכֹל לְשֹׁבַע נִפְשׁוֹ, זֶה חֲזָקִיָּה מִלָּךְ יְהוּדָה, שֶׁלֹּא הָיָה עוֹלָה עַל שְׁלֹחֲנוּ בְּכָל יוֹם, אֲלֹא שְׁתֵּי אֲגָדוֹת שֶׁל יֶרֶק וְלִיטְרָא בָּשָׂר, וְהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְלִיזִין עֲלָיו וְאוֹמְרִים, זֶה מִלָּךְ? פֶּקַח בֶּן־רַמְלֵיהוּ נָאָה לְמִלָּךְ, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, וּמִשׁוֹשׁ אֶת־רָצִין וּבֶן־רַמְלֵיהוּ.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ כַּמָּה טוֹבָה מִדַּת הַהִסְתַּפְּקוּת. שְׁכַל מִי שֶׁמֶרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ בְּמִדַּת הַהִסְתַּפְּקוּת, זוֹכֶה לְהֵיוֹת בֵּיתוֹ מְלֵא מִכָּל־טוֹב, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר,⁶ חֲכָמוֹת בִּנְתָהּ בֵּיתָהּ חֲצָכָה עֲמוּדֶיהָ שְׁבָעָה.⁷ טִבְחָה טִבְחָה מְסֻכָּה יֵינָה אֲפִי עֲרֹכָה שְׁלֹחֲנָה. אֵימַתִּי בֵּיתוֹ שֶׁל אָדָם בְּנוֹי? בְּזִמָּן שֶׁנוֹהֵג בְּמִדַּת הַהִסְתַּפְּקוּת,

1 משלי כז כז 2 וולין פדא 3 דברים יב כ 4 שם שם כא 5 פסיקתא רבתי טו, פב ב 6 משלי יג כה 7 ישעיה ח ו 8 משלי ט א 9 שם שם ב * פירוש, לקדירתו

שְׁטַבַּח פַּעַם אַחַת וְשִׁיר לְעֶצְמוֹ מִה לְטַבּוֹחַ פַּעַם אַחֶרֶת, וּבְזֶמֶן
 שֶׁהוּא מוֹזֵג אֶת יָינוֹ בְּמִים וְאֵינוֹ שׁוֹתֵהוּ חֵי דֶרֶךְ שְׁכָרוֹת
 אֲלֵא דֶרֶךְ הַסְתַּפְּקוֹת. ¹אֵף עָרְכָה שְׁלֻחָנָהּ, בְּזֶמֶן שֶׁהוּא מִסֵּב
 וְאוֹכֵל עַל הַשְּׁלֻחָן, וְלֹא יֵהָא עוֹמֵד וְאוֹכֵל, עוֹמֵד וְשׁוֹתֵה, מִהֲלֵךְ
 וְאוֹכֵל, מִהֲלֵךְ וְשׁוֹתֵה. שְׁמַמְעֵט דְּבָר שֶׁהוּא אוֹכֵל וְשׁוֹתֵה כִּשֶׁהוּא
 מִסֵּב עַל הַשְּׁלֻחָן, מִסְתַּפֵּק יוֹתֵר מִמָּה שֶׁאֵלּוֹ הִיָּה אוֹכֵל כַּפְלָיִים
 כִּשֶׁהוּא עוֹמֵד אוֹ כִּשֶׁהוּא מִהֲלֵךְ. וּמִפִּינֵן שֶׁעָרַךְ אֶת הַשְּׁלֻחָן, יִקְרָא
 לְבָנָיו וּבְנֵי-בֵיתוֹ שִׁיאָכְלוּ עִמּוֹ, כְּעִנְיֵן שְׁנֵאמַר, ²שְׁלַחָה נְעֻלְתִּיהָ
 תִּקְרָא עַל-גַּפִּי מְרַמֵּי קֶרֶת. וְלֹא יֵהָא הוּא מִסֵּב וְאוֹכֵל, וּבָנָיו
 וּבְנֵי-בֵיתוֹ עוֹמְדִין וּמַצְטַעְרִין. וְהֵינּוּ דְאָמְרֵי אֲנָשִׁי, ³שְׁתִּין
 וְחַד תִּכְלִי מַטְיִיה לְכָכָא דְקָל חֲבֵרָה שְׁמַע*, שְׁנֵאמַר, וְלִי אֲנִי-
 עֲבָדָה וּלְצֹדֵק הִכְתֵּן וּלְבָנָיהוּ בֶן-יְהוֹיָדָע וּלְשִׁלְמָה עֲבָדָה לֹא
 קָרָא. אֲנִי בְּגִימְטְרִיא שְׁתִּין וְחַד הֵינִי.

מִדָּה טוֹבָה הִיא הַהִסְתַּפְּקוֹת. שְׁכַל זֶמֶן שֶׁאָדָם מִסְתַּפֵּק
 בְּדָבָר מְעֵט, מוֹצֵא בּוֹ קוֹרֵת-רוּחַ וְהִנָּאָה וּרְפוּאָה. שְׁכַךְ אָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ וְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה, ⁴הַרוּצָה שֶׁלֹּא יָבוֹא לִידֵי חֲלִי-מַעֲצִים,
 יֵהָא רָגִיל בְּטַבִּיף קִיץ וְחֶרֶף. סְעוּדָה שֶׁהִנָּאָתָהּ, מְשׁוּךְ
 יָדָהּ הִימָנָה. וְאַל תִּשָּׂא עֲצָמָהּ בְּשַׁעָה שֶׁאֵתָה צְרִיף לְנִקְבִיָּה.
 וְכַךְ אָמַר שְׁלֵמָה בְּחֻכְמָתוֹ, ⁵מִתּוֹקָה שְׁנַת הָעֶבֶד אִם-מְעֵט
 וְאִם-הֶרְבֵּה יֹאכֵל וְהַשְּׁבַע לְעֶשֶׂר אֵינָנוּ מְנִיחַ לוֹ לִישׁוֹן.
 בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ כִּמָּה גְדוּלָּה מִדַּת הַהִסְתַּפְּקוֹת, שֶׁהָרִי
 יַעֲקֹב אֲבִינוּ עָזְרוּ הַשְּׁלֹם לֹא שָׁאַל מֵאֵת הַמָּקוֹם אֲלֵא מִה
 שֶׁמִּסְפִּיק לוֹ בְּלֶכֶד בְּדָבָר שֶׁאֵין מְנוּס מִמֶּנּוּ וְלֹא יוֹכֵל לַחְיוֹת
 בְּלִעְדֵּיו, כְּעִנְיֵן שְׁנֵאמַר, ⁶וְנִתְּנָה לִי לָחֶם לְאֹכֵל וּבִגְד לְדִבֵּשׁ.
 וְכֵן שְׁלֵמָה הִמְלִיךְ עָזְרוּ הַשְּׁלֹם לֹא שָׁאַל מֵאֵת הַמָּקוֹם אֲלֵא
 הַהִסְתַּפְּקוֹת בְּלֶכֶד, כְּעִנְיֵן שְׁנֵאמַר, ⁷רֹאשׁ וְעֶשֶׂר אֶל-תִּתֵּן-לִי
 הַטְרִיפֵנִי לָחֶם חֶקֶן, וְלֹא שָׁאַל מִמֶּנּוּ הַמּוֹתְרוֹת. גַּם בְּקֵשׁ רַחֲמִים

1 משלי ט ב 2 שם שם ג 3 בבא קמא צ ב 4 מלכים א א כו 5 גיטין ע א 6 קהלת ה יא
 7 בראשית כו כ 8 משלי ל ח * ששים ואחד כאבים הגיעו לשון האדב ששמע שחברו איכל וה א לא אוכל

על מדת העניות שלא יהיה עני. ופרש בעשר ואמר למה
יפן-אשבע וכחשתי ואמרתי מי יי. ובמדת העני פרש ואמר
למה, ופן-אנרש וגנבתי וחפשתי שם אלהי.

לכן בני חדלו לכם מלחור אחר המותרות, לפי שאין
מביאין את האדם לידי יראת-שמים. והמדה הזאת, אינה
נמצאת במדות החכמים והחסידים ויראי-שמים.

וכתב חכם אחד למלך שהיה בזמנו, טוב שבענינים, עזיבת
המותרות. ואמר, ההסתפקות, רסן התאוות וכבישת המותרות.
ואמר חכם אחר, ²מי שמבקש יותר מצרכו, טורד נפשו
מתועלתו. ונאמר, כי ³מלך אחד אמר לחכם אחד, אלו היית
שואל ממני הייתי מספיק לך כל ימיה. אמר לו, ולמה אשאל
ממך ואני עשיר יותר ממך! אמר לו המלך, והיאך אתה
עשיר יותר ממני? אמר לו, מפני שאני מסתפק יותר במצט
אשר לי, יותר ממה שאתה מסתפק ברב אשר לך. ואמר,
⁴מי שדי לו במה שגזר הבורא, הוא עשיר מכל בני-אדם.
ואמר, ⁵הסתפק במה שחלק לך הבורא, ואל תביט אל מה שיש
לזולתך, ואל תתאוה מה שלא נתן לך. כי מי ששמח בחלקו, שבע.
בני, אם אדם צריכין לקנות בגדים כדי לכסות את
עצמכם ובני-בתיכם, תקנו בגדים הראויים לפי עשרכם, ואל
תעלו אל הבגדים אשר הם יקרים יותר ממה שאין ידיכם
משגת. כי יליוו עליכם האנשים, ושמא לא תוכלו להתדיר
בבגדים יקרים כאלו. וכשתקנו בגדים הראויים לפי עשרכם,
אל תחושו אם תקנו אותם מצט יותר מכדי שונים. אבל אם
באתם לקנות ענגי אכילה ושתייה, אל תקנו אותם יותר
מכדי שונים כלל. שכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶עשיק
לגביך ושוי לקריסך*.

לעולם ילמד אדם בננו ובני-ביתו לאכול קמעא ולשתות

1 משלי ל ט 2 מבחר הפנינים י א 3 שם ש ב 4 שם ש ב 5 שם ש ד ה
6 בבא מציעא נב א * קנה ביוקר לכסות גופך, וקנה בשויו למאכלך

קמצא כחק שיוכלו לחיות בהן, כענין שאמר שלמה בחקמתו, 'נתתן טרף לבימה וחק לנצרתיה. מהו וחק לנצרתיה? שיהא מאכילן כחקה של תורה. ומהו חקה של תורה? כענין שנאמר, ² ויאמר משה בתת יי לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבוע וגו'. ³ למדה תורה דרך-ארץ, שדי לו לאדם לאכול שתי סעודות ביום, סעודת שחרית וסעודת ערבית, ושלא יהא ממשיך פרפריות לסעודת שחרית, כדי שלא יתגרה בשנה, ונמצא בטל מתורתו וממלאכתו. ובסעודת ערבית כתיב, ² בערב בשר לאכל, ולא לשבוע. שלא יהא אדם אוכל בשר דרך שביעה, שמא ימשך אחריו.

בני, אל תהיו רודפים אחר המאכלים הטובים ואחר המעדנים הערבים ואחר התענוגים, כדי שלא תמשכו אחריהם. ואם לפעמים אתם אוכלין מהן, אל תאכלו מהם יותר מדי, שכל שלמה מזהיר ואומר, ⁴ דבש מצאת אכל דקה פן-תשבוענו והקאחו. ואמר חכם אחד, ⁵ מי שרצה מן העולם כדי ספקו, יהיה המעט שבו מספיק לו. ⁶ ומי שירצה במעט הטרף, יקבל הבורא המעט ממששיו. ואמר, ⁷ ראוי לחכם שלא יבקש מן העולם יותר מן הספק שיצבור בו הצרך והנזק מעצמו, כי הממון ושאר הון העולם, בא במהרה וחולף במהרה. ואמר, ⁸ ההסתפקות שמונעת בעליה מן הנאות, טוב מן נסמון המביא אל הבזיון. ואמר, ⁹ עשר הנפש, גדול מעשר הממון. ואמר, ¹⁰ ההסתפקות, פרי-המנוחה. ופרי-השפלות, האהבה. הנהג הנפש כדי הספק. ואם לאו, ידאג לגזרת הבורא.

ומן המדה המשבחת הזאת, תולד מדת הבטחון באלהים שהיא מדה מיחסת, אשרי מי שזכה בה, כענין שנאמר, ¹¹ ובוטח ביי ישגב. וכן הוא אומר, ¹² בטח ביי ועשה טוב שכן-ארץ ורעה אמונה.

1 משלי לא טו 2 שמות טז ח 3 עיין יומא עה ב 4 משלי כה טו 5 מבחר הפנינים י ז
6 שם שם 7 שם שם י 8 שם שם יא 9 שם שם יב 10 שם שם ט, טז 11 משלי כט כה 12 תהלים לז ג

ימה הוא הבטחון באלהים? שיפקיד האדם בידו כל עניניו, וירצה במה שחננו הבורא הן רב הן מעט, ואל ידאג במעוט הטורף שיש לו, ואל יקנא במי שלמעלה ממנו בממון. ושאלו לחכם אחד, ¹מהו הבטחון באלהים? והשיב, שתבטח בו בכל עניניך, ותניחם עליו. ואמר אחר, ²החכם שבבני אדם והבוטח מכלם, מי שהוא רוצה בדברים בבוז ובפנותם. לכן בני הווי מסתפקין בסעודה קלה ומעטת, ותרגילו עצמם בה, כדי שתוכלו לחיות בעולם מעמל ידיכם ולא תצטרכו לבריות. וכן צו חכמים הראשונים, ³עשה שבתך חל ואל תצטרך לבריות. והאלהים יצליחנו בה ברחמי הרבים.

ואחרי אשר הגענו עד כאן לספר בשבח מצלת ההסתפקות ובצליה, נספר בגנות זוללים וסובאים וחרפתם, כדי להרגילם במדת ההסתפקות, בעזרת שדי.

דעו בני, כי מדת זולל וסובא, מדה שנואה מאד בעיני המקום והבריות, שכן מאבד חיו מן העולם הזה ומן העולם הבא. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴בן סורר ומורה מאימתי חייב? משאיכל תרטימר בשר וישתה חצי דג יין האיטלקי. וכי מפני שאכל תרטימר בשר ושתה חצי דג יין אמרה תורה יצא לבית-דין ויסקל? אלא הגיעה תורה לסוף דעתו של בן סורר ומורה שסוף מגמר נכסי אביו ומבקש למודו ואינו מוצא, ויוצא לפך-שת-דרכים ומלסטס את הבריות, אמרה תורה ימות זכאי ואל ימות חייב, שמיתתן של רשעים הנאה להן והנאה לעולם. וכן שלמה מזהיר בחכמתו, ⁵אל-תהי בסבאי-יין בזללי בשר למו. ולא עוד אלא, כל המרגיל עצמו באכילה-גסה ובשתיה מרבה, סוף שיורד מנכסיו, כענין שנאמר, ⁶כי-סבא וזולל יורש. ומגרה חלאים רעים בגופו, ומאבד את נפשו, ואין דעתו מישבת עליו. ורבותינו זכרונם לברכה צו ואמרו, ⁷ואל תתאנה לשלחנם של מזכרים.

1 מבחר הפנינים ז א 2 שם שם ב 3 שבת קיח א 4 סנהדרין ע א במשנה 5 משלי כג כ 6 שם שם כא 7 אבות ו ד

בני, אל תרגילו עצמכם בבתי־משפחות, פן תצאו מגדר
ההסתפקות ותמנו עם פת זוללים וסובאים, ואל תרגילו
עצמכם לאכל ולשתות עם הגוים. שפך אמרו חכמינו זכרונם
לברכה באגדה, ¹כל מי שאוכל עם הערל, כאלו אוכל בשר
שקץ. וכל הרוחץ עם הערל, כאלו רוחץ עם הנבלה. וכל
הנוגע בערל, כאלו נוגע במת. שהן בחייהן פתחים. ובמותם,
בנבלת השדה. ואין תפלתו נכנסת לפני המקום. ונעליהן
הוא אומר, ²לא הפתים יהללו־יה. אבל ישראל שהן נמולין,
תפלתן נכנסת לפני המקום. ונעליהן הוא אומר, ³וּנְאֻחֲנוּ
נברך יה מעתה ועד־עולם הללויה. ⁴רבי אלעזר המודעי
אומר, עמד פינחס והחרים על ישראל בסוד שם־המפרש בכתב
הנחתם על הלווחות בחרם בית־דין העליון ובחרם בית־דין
התחתון שלא ישתה אדם מִיִּשְׂרָאֵל מִיַּן של גוים כי אם מרפש
רגליהן, שנאמר, ⁵וְצִאֲנִי מִרְמַס רַגְלִיכֶם תִּרְעִינָה וּמִרְפֶּשׁ רַגְלִיכֶם
תִּשְׁתִּינָה. שכל יין של גוים, לעבודה־זרה וזנות, שנאמר, ⁶זִנוּת
וַיִּין וְתִירוֹשׁ יִקַּח־לֵב. ואומר, ⁷וְאֵל־תִּהְיֶה בִּסְבָּאֵי־יֵין בְּזֻלְתִּי בְּשָׂר לְמוֹ.
ואל תרבה סעודתה אצל עמי־הָאָרֶץ, שְׁאֲחֹר שְׁעָה
מספרין עליה לשון־הָרַע. ולא עם הגוים וְעַמ־הָאָרֶץ בְּלֶבֶד
אסור להרבות סעודתו, אלא אפילו עם בניו ובני־ביתו, צריך
לו לאדם לעשות סדר בסעודתו להרגילם באכילה קלה
ובשתיה מעטת די הספק בלֶבֶד. שכל מי שמרגיל את בניו
ואת בני־ביתו להאכילן אכילה גסה ושתיה מרבה, הרי הוא
מגדלן לתרבות־רעה. לפי שאין אדם מבעט בהקדוש־שֶׁב־רוּחַ
הוא אלא מתוך שבע ושלֹה, כענין שנאמר, ⁸כִּמְרֵעִיתֶם
וַיִּשְׁבְּעוּ שָׁבְעוּ וַיֵּרֶם לָבָם עַל־כֵּן שִׁכְחוּנִי.

בני, הוי זהירין מאכילה גסה ומשתיה מרבה, מפני
שמביאין על האדם חלאים גדולים וכבדים, כענין שנאמר,

1 למ"מ 2 תהלים קטו יז 3 שם שם יח 4 ספרי דרבי אליעזר מז 5 יחזקאל לד יט
6 חומע ד יא 7 משלי כג ב 8 חומע יג ו

¹ וַיִּמְדּוּ בְעֵמֶר, וְלֹא הָעֲדִיף הַמֶּרְכָּה, וְהַמִּמְעִיט לֹא הִחְסִיר, אִישׁ לְפִי-אָכְלוֹ לָקְטוֹ. מִכָּאן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכֵרֹנָם לְבִרְכָּהּ, ² כָּל הָאוֹכֵל בְּשַׁעוֹר הַזֶּה, הָרִי זֶה בָּרִיא וּמְבָרָךְ. פְּחוֹת מִכּוֹן, מְקַדְקֵל בְּמַעְיוֹ. יוֹתֵר מִכּוֹן, הָרִי זֶה רַעֲבָתָן. וְאָמַר חָכָם אֶחָד, ³ הַמִּסְתַּפֵּק יִשָּׁבַע, וְהַבוֹצֵעַ יִכָּשֵׁל.

בְּנֵי, בָּאוּ וַרְאוּ, כִּמָּה הִיא מִדֵּה מִגְנָה מִי שְׁנַמְשָׁךְ אַחֵר אֲכִילָהּ וּשְׁתִּיהָ.⁴ שְׁלֹא גָלוּ עֲשֶׂרֶת הַשְּׁבָטִים אֲלֵא מִתּוֹךְ שְׁנַמְשָׁכוֹ בְּשִׁלּוֹתָן אַחֵר אֲכִילָהּ וּשְׁתִּיהָ, כַּעֲנִין שְׁנֹאמַר, ⁵ וְאֲכָלִים כָּרִים מִצֵּאן וְעִגְלִים מִתּוֹךְ מֶרְבֶּק. וְאוֹמַר, ⁶ הַשְּׁתִּים בְּמִזְרָקֵי יֵין וְגוֹי. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכֵרֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁷ מִיָּא דְדַמְסַת וּחְמָרָא דְפָרוּגִיתָא קִפְחוּ עֲשֶׂרֶת הַשְּׁבָטִים מִיִּשְׂרָאֵל. וְכֵן אִתָּהּ מוֹצֵא בְּסֻדּוּמִיִּים שְׁלֹא מָרְדּוּ אֲלֵא מִתּוֹךְ שִׁבְעַת, כַּעֲנִין שְׁנֹאמַר, ⁸ הִנֵּה-זֶה הִנֵּה הָיָה עוֹן סֹדֶם אַחֲוֹתָיָהּ גָּאוֹן שִׁבְעַת-לָחֶם וּשְׁלֹת הַשֶּׁקֶט הִנֵּה לָהּ וּלְבָנוֹתֶיהָ וְיַד-עֲנִי וְאֲבִיוֹן לֹא הִחְזִיקָהּ. וּמִתּוֹךְ כֶּף, אָבְדוּ מִן הָעוֹלָם.

וְכֵן אִתָּהּ מוֹצֵא בְּדוֹר הַמִּדְבָּר, שְׁלֹא מָרְדּוּ אֲלֵא מִתּוֹךְ מֵאֲכָל וּמִשְׁתֶּה, כַּעֲנִין שְׁנֹאמַר, ⁹ וַיֵּשֶׁב הָעָם לֶאֱכֹל וּשְׁתוֹ וַיִּקְמוּ לְצַחֵק. וּמִתּוֹךְ כֶּף, נִעְנָשׁוּ.

וְכֵן אִתָּהּ מוֹצֵא בְּבָנָיו וּבְנוֹתָיו שֶׁל אִיּוֹב, שְׁלֹא בָּאָה עֲלֵיהֶן פֶּרֶעַנּוֹת אֲלֵא מִתּוֹךְ מֵאֲכָל וּמִשְׁתֶּה, כַּעֲנִין שְׁנֹאמַר, ¹⁰ וַיְהִי הַיּוֹם וְגוֹי אֲכָלִים וּשְׁתִּים יֵין וְגוֹי וְהִנֵּה רוּחַ גְּדוּלָּהּ וְגוֹי. וְכֵן אִתָּהּ מוֹצֵא בְּבִלְשַׁצַּר, שְׁלֹא בָּאָה עָלָיו פֶּרֶעַנּוֹת אֲלֵא מִתּוֹךְ מֵאֲכָל וּמִשְׁתֶּה, כַּעֲנִין שְׁנֹאמַר, ¹¹ בְּלִשְׂאֲצָר מִלֵּכָא עֲבַד לָחֶם רַב וְגוֹי. ¹² וְכֵן מִצֵּינוּ בְּנִדָּב וְאֲבִיהוּא, שְׁלֹא מָתוּ אֲלֵא עַל שְׁנִכְנָסוֹ שְׁתֵּי-יֵין לְמִקְדָּשׁ. וּמִנֵּין אָנוּ לְמִדִּין? מִמָּה שְׁמִצְוָה אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת בְּנָיו וְאָמַר לָהֶן, ¹³ יֵין וְשִׁכָּר אֶל-תִּשְׁתְּ אִתָּהּ וּבְנֵיהָ אִתָּךְ וְגוֹי, אָנוּ יוֹדְעִין שְׁלֹא מָתוּ אֲלֵא בְּשִׁבִּיל הֵינִין.

1 נשמות טז יח. 2 עיין ערובין טז ב. 3 מוסה"ס ב כא. 4 במדבר רבא ט ד. 5 עמוס ו ד. 6 שם שם ו. 7 שבת קמז ב. 8 יחזקאל טז מט. 9 שמות לב ו. 10 איוב א יג"ט. 11 דניאל א ה. 12 ויקרא רבא יב א. 13 ויקרא יט

בני, באו וראו כמה הזהיר שלמה על היין, כענין שנאמר, ¹אל-תרא יין כי יתאדם כי-יתן בכוס עינו יתהלך במישרים. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²אל-תרא יין [כי יתאדם], כי אחריתו יהיה דם. כלומר, שאחריתו לבוא לידי שפיכות דמים. יתהלך במישרים, שכל מה שהוא עושה, נראה לפניו במישור הזה. ועוד אמרו, ³אל-תרא יין [כי יתאדם], שמאדים פניהן של רשעים בעולם הזה, שסוף שהוא מלבין פניהם לעולם הבא. ועוד אמרו, ⁴כתיב תירש, וקרינן תירוש, מלא בני". וזכה, נעשה ראש. כלומר, אם אדם שותה ממנו כהגון, מחכים אותו, ונעשה ראש-ישיבה, כדאמר רבא חמרא וריחני פקחוני. לא זכה, נעשה רש. שאם שותה ממנו יותר מפשעור והולך ומשתכר תמיד, סוף שמתרושש, מפני שהוא מוכר כל כלי ביתו ושותה בהן יין ועושה את ביתו במישור הזה שהוא פנוי. אוי להן לזוללין וסובאין, שמאבדין חלקן מן העולם הזה ומן העולם הבא. שכל מי שרודף אחר אכילה גסה ושתיה מרבה, לא די שמאבד את ממונו, אלא שמאבד את נפשו וטורדה מחיי העולם הבא. שמתוך שהוא משתכר ביינו, מתיר את האסור ואוסר את המתיר, מטמא את הטהור ומטהר את הטמא, והולך ומריב עם כל אדם, והולך ופוצע את חברו ואחרים פוצעין אותו. וכן שלמה צנח ואמר, ⁵למי-אוי למי אבוי למי מדינים למי-שיח למי פצעים חנם למי חקלקות עינים. מה כתיב בתורה, ⁶למאחרים על-היין לבאים לחקור ממסך. מה כתיב בסוף הענין, ⁷אחריתו כנחש ישיך וכצפעני יפרש. ⁸מה הנחש הזה נושך וממית, כך היין נושך וממית. וכתיב בתורה, ⁹עיניך יראו זרות ולבך ידבר תהפוכות. תדע שדבר קשה לגוף האדם לסבול כח היין כשאדם שותה ממנו יותר מדי, שכן

1 מעלי כג לא 2 סנהדרין ע א 3 בלי ויין 4 משלי כג כט 5 שם שם לב
6 שם שם לב 7 מדרש משלי כג כט 8 משלי כג לב

אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוּנוֹם לְבָרָכָה בְּאַגְדָּה, ¹ הַגָּפֶן הַזֹּאת כְּשֶׁהִיא טְעוּנָה, מְסַתְמַכֶּת בְּכַמָּה קָנִים וּבְכַמָּה דוֹקְרָנִין, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן אֵינָה יְכוּלָּה לְעָמוֹד. וְהָאָדָם הֵנָּה אֵיךְ יוּכַל לְסַבֵּל! וְעוֹד אָמְרוּ, ¹ כֹּל הַפְּרוֹת נִקְרָאִים עַל שֵׁם הָאֵילָנוֹת. *חֲזוּרָא מִתְקָרִי חֲזוּר, רְמוּנָא מִתְקָרִי רְמוּן, תְּמָרְתָא מִתְקָרִי תְמָר. אַבְל גִּפְנָא מִתְקָרִי תִלְתָּ שְׁמֶהּ. גִּפְנָא, וְנִפְקִין מִן גִּפְנָא עֲנָבִים, וְנִפְקִין מִן עֲנָבִים חֲמָרָא. לִימַר לָךְ, מַה עֲנָבִים הִלְדוּ כְּשֶׁאַתָּה מְמָרְסֵן אֶתָּה מוֹצִיא כֹל מַה שֶׁבְּתוֹכָן, כֹּךְ כֹּל מִי שֶׁשׁוֹתָה זֵין הֶרְבֵּה, סוֹף שֶׁהוּא מְקִיא כֹל מַה שֶׁבְּמִעֵיו.

הֲלֹא תֵרְאוּ בְּנֵי כְּמָה הַיֵּין וְהַשְּׁכָרוֹת עוֹשֶׂה. נַח עַד שֶׁלֹּא הִתְחִיל בְּנִטְיַעַת הַכָּרֶם, נִקְרָא ² אִישׁ צָדִיק תָּמִים. מִשֶּׁהִתְחִיל בְּנִטְיַעַת, נִקְרָא אִישׁ הָאָדָמָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ³ וַיִּחַל נַח אִישׁ הָאָדָמָה וַיִּטַּע כָּרֶם. מַהוּ וַיִּחַל? שֶׁנִּתְחַלֵּל וְנַעֲשֶׂה חֲלִין. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוּנוֹם לְבָרָכָה בְּאַגְדָּה, ⁴ בְּשַׁעַת שֶׁהִיא הוֹלֶךְ נַח לְטַע כָּרֶם, פִּגַּע בּוֹ שָׂדָא שְׁמָדוֹן. אָמַר לוֹ, לְהִיכֵן אֶתָּה הוֹלֶךְ? אָמַר לוֹ, לְטַע כָּרֶם. אָמַר לוֹ, וּמַה טִּיבוֹ? אָמַר לוֹ, פְּרוּתִיו מִתּוֹקִין בֵּין לַחִים בֵּין יְבֵשִׁים, וְעוֹשִׂין מִמֶּנּוּ זֵין הַמְשַׁמֵּחַ בְּגִי-אָדָם, דְּכָתִיב, ⁵ וַיֵּין יִשְׁמַח לְבַב-אָנוּשׁ וְגו'. אָמַר לוֹ, בֹּא וְנִשְׁתַּתֵּף שְׁנֵינוּ בְּכָרֶם זֶה. אָמַר לוֹ, לְחַיִּי. מַה עֲשֶׂה שְׁטֵן? הִבִּיא כֶּבֶשׂ וְהִרְגוּ תַחַת הַגָּפֶן, וְאַחֲר־כֵּךְ הִבִּיא אָרִי וְהִרְגוּ שֵׁם, וְאַחֲר־כֵּךְ חֲזִיר, וְאַחֲר־כֵּךְ קוֹף. וְהִטִּיפוּ דְמִיָּהֶן בְּאוֹתוֹ כָּרֶם וְהִשְׁקוּהוּ מִדְמִיָּהֶן.

לְפִיכָךְ, קֹדֶם שֶׁיִּשְׁתָּה אָדָם מִמֶּנּוּ, הָרִי הוּא כָּרְחַל הַזֶּה שֶׁאֵינָה יוֹדַעַת כְּלוֹם, כְּמָה דְּתִימָא, ⁶ וְכָרְחַל לְפָנֶי גְזוּיָה נֶאֱלָמָה. שְׁתָּה חֲמִשָּׁה שְׁבָעָה כּוֹסוֹת, מִתְגַּבֵּר כְּאָרִי וְאוֹמֵר, אֵין כְּמוֹנִי בְּעוֹלָם. כֵּינֵן לְשִׁתָּה עֲשָׂרָה, נַעֲשֶׂה כְּחוּזִיר וּמִתְלַכֵּלֵךְ בְּמִי-רַגְלָיִם וְדָבָר אַחֵר. נִשְׁתַּכֵּר, נַעֲשֶׂה כְּקוֹף, עוֹמֵד וּמְרַקֵּד וּמְשַׁחֵק

1 ויקרא רבא יב ד 2 בראשית ו ט 3 שם ט כ 4 תנחומא נח יג 5 תהלים קד טו
* תפוח נקרא תפוח 6 ישעיה נג ז

ומוציא נבילות-פה מפיו, ואינו יודע מה לעשות. וכל זה ארע לנח הצדיק, כענין שנאמר, ¹ וישת מן-היין וישכר ויתגל בתוך אהל. ואם לנח שפרש הקדוש-ברוך-הוא את שכחו ארע כך בשביל היין, שאר בני-אדם על-אחת-כמה-וכמה! ומפני שלא שטה ממנו במדה הראויה, נשתכר ונתבזה. לפיכך שלמה צוח ואומר, ² לץ היין המה שכר וכל-שגה בו לא יחכם.

לעולם אל ירגיל אדם עצמו במעדנים ובמאכלים צרכים ובתפנוקים. שכל המרגיל עצמו במאכלים הללו ומתמיד בהן, סוף שמבקש למודו ואינו יכול לסבול לאכול שאר המאכלים. ואם אוכלו, סוף שמחליאין את גופו, שכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³ שנוי וסת, תחלת חלי-מצים.

וכן מצינו באדם אחד ⁴ שהרגיל עצמו לאכול תרנגולות פטומות וכיוצא בהן ממיני המעדנים ולשתות יין וכו'. וכשלא מצא אלו, אכל מן העדשים ומת. וכן מצינו באדם אחד שאמר לתלמיד-חכם אחד, זכה עמי בתרנגולת אחת, ואמר לו, הא לך דמי התרנגולת וקנה לך מהם בשר אחר. הלך אותו-האיש וקנה בשר ואכל ממנו ומת.

ודעו בני, כי גנאי גדול הוא לאדם להיות זולל וסובא גרגרן ורעבתן, מפני שהמדה הזאת אינה נמצאת אלא ברשעים גמורים, כענין שנאמר בהם, ⁵ אתיו אקחה-יין ונסבאה שכר והיה כזה יום מחר גדול יתר מאד. ודעו כי נקב הגרון, צר בכמותו ורחב מאד באיכותו, על כן תנו לו די-ספקו בלבד. שאם תכניסו בו היום מאכלים רבים וערבים ותרגילו אותו תמיד בכך, למחר מבקש למודו ורוצה יותר ואינו די לו דבר מעט. ואם תרגילוהו באכילה קלה ומעטת, יהיה הדבר להם לטבע, ולא תתאוו לאכילות גסות ולמעדנים

1 בראשית ט כא 2 משלי כ א 3 כתובות קי ב 4 שם סו ב 5 ישעיה נז יב

עֲרִבִים. וְדוֹמָה לָמָּה שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרָכָה, ¹אֲבָר
אֶחָד יֵשׁ בּוֹ בָּאָדָם, מִשְׁבִּיעוֹ רָעַב, מִרְעִיבוֹ שָׂבַע.

לָכֵן בָּנִי, הֵיוּ זְהִירִין בַּמִּדָּה הַגְּרוּעָה הַזֹּאת, וְלֹא תִרְגְּלוּ
עֲצָמְכֶם בָּהּ, וְהִסְתַּפְּקוּ בְּאִכְלָה קִלְה וּבִשְׂתִיָּה מְעֻטָּה, כְּדִי
שֶׁתַּחֲיוּ בַּמְנוּחָה וּבְהַשְׁקֵט בְּלִי מִדּוּה וְחִלִּי בְּעוֹדְכֶם בְּחַיֵּי הַהֶבֶל
הַזֶּה, וּכְדִי שֶׁתַּחֲשֹׁבוּ מִן הַצְּדִיקִים, כְּעֶנְיָן שְׁנֵאֲמָר, ²צְדִיק
אֵכֵל לְשֹׂבַע נִפְשׁוֹ.

וְאַל תִּהְיוּ בְּרַחֲמֵי יִשְׁבִּיעֵנוּ מִטוֹב הַצָּפוֹן לִירְאָיו וּלְחֻסָּיו.

הַמְּעַלָּה הַשְּׁתִּיָּים וְעֶשְׂרִים

מַעֲלַת הַנְּדִיבוּת

בָּנִי, בָּאוּ וְאַלְמַדְכֶם מַעֲלַת הַנְּדִיבוּת. דַּעוּ בָּנִי, כִּי מַעֲלַת
הַנְּדִיבוּת הִיא מִן הַמַּדּוֹת הַחֲשׁוּבוֹת וְהַמִּתְחַסּוֹת, וְאֵינָה נִמְצָאָה
אֲלָא בְּאֲנָשִׁים חֲשׁוּבִים, וְחַבִּיבָה מְאֹד לְפָנֵי הַמָּקוֹם, שֶׁלֹּא נִבְנְה
הָעוֹלָם עַד שֶׁלֹּא שֶׁתֵּף בּוֹ מִדַּת הַרַחֲמִים, כְּעֶנְיָן שְׁנֵאֲמָר, ³אֵלֶּה
תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְיָ אֱלֹהִים אֶרֶץ
וְשָׁמַיִם. וּמִנֵּין אָנוּ יוֹדְעִין שֶׁמִּדַּת הַרַחֲמִים הִיא מִמִּדַּת הַנְּדִיבוּת?
שְׁנֵאֲמָר, ⁴טוֹב-עֵין הוּא יִבְרָךְ כִּי-נָתַן מִלְּחָמוֹ לְדָל. וְלֹא עוֹד
אֲלָא שֶׁמִּמִּדַּת הַנְּדִיבוּת קוֹנֶה הָאָדָם חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה וְחַיֵּי
הָעוֹלָם הַבָּא, כְּעֶנְיָן שְׁנֵאֲמָר, ⁵מִתֵּן אָדָם יֶרְחִיב לוֹ וּלְפָנָי גְּדוּלִּים
יִנְחֶנּוּ. מִתֵּן אָדָם יֶרְחִיב לוֹ, בְּעוֹלָם הַזֶּה. שִׁיְהֶא נִכְפַּד וְחָשׁוּב
בְּפָנֵי הַמַּלְאָכִים וְהַשְׁלֵטוֹנִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינּוֹת. וּלְפָנָי גְּדוּלִּים יִנְחֶנּוּ,
שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְשַׁרֵּה אוֹתוֹ לְעוֹלָם הַבָּא אֲצֵל אֲבִרְהָם
יִצְחָק וְיַעֲקֹב שֶׁנִּקְרְאוּ גְּדוּלִּים. וּמִנֵּין אָנוּ יוֹדְעִין שֶׁנִּקְרְאוּ
גְּדוּלִּים? בְּאֲבִרְהָם כְּתִיב, ⁶הָאָדָם הַגָּדוֹל בְּעֶנְיָנִים. וּבִיצְחָק
כְּתִיב, ⁷וַיִּגְדַּל הָאִישׁ הַלֵּךְ וְהַלֵּךְ עַד כִּי-גָדַל מְאֹד. וּבִיעֲקֹב
כְּתִיב, ⁸וַיִּגְדְּלוּ הַנְּעָרִים וְגו'. וְכִינּוֹן שֶׁקֵּלְקֵל עָשׂוּ וּמָכַר אֶת

1 סוכה נב ב 2 משלי יג כה 3 בראשית ב ד 4 משלי כב ט 5 שם יח טו
6 יהושע יד טו 7 בראשית כו יג 8 שם כה כז

בְּכוֹרָתוֹ לַיַּעֲקֹב, נֹאמֵר עָלָיו, ¹הִנֵּה קִטָּן נִתְּתִיהָ בְּגוֹיִם בְּזוּי
 אֹתָהּ מְאֹד. וְנִטֵּל מִמֶּנּוּ שֵׁם הַגְּדֻלָּה וְחָלַ עַל יַעֲקֹב. וְלֹא עוֹד
 אֶלָּא, כָּל הַעוֹשֶׂה צְדָקָה וּגְמִילוֹת־חֲסָדִים מִמֶּמֶנּוּ, הֵן מְקַדִּימִין
 לְיוֹם־הַדִּין וּמַעֲדִין עָלָיו, שֶׁנֹּאמֵר, ²וְהִלֵּךְ לִפְנֵיהָ צְדָקָה וּגְוִי.
 גְּדוּלָּהּ הִיא מַעֲלֵת הַנְּדִיבוּת, שֶׁבָּהּ נִתְיַחַס אֲבָרָהָם אֲבִינוּ
 עָלָיו הַשָּׁלוֹם, כַּעֲנָן שֶׁנֹּאמֵר, ³כִּי יִדְעִיתִי לְמַעַן אֲשֶׁר יִצְוֶה
 אֶת־בָּנָיו וְאֶת־בֵּיתוֹ אַחֲרָיו וְלֵאמֹר דֶּרֶךְ יְיָ לַעֲשׂוֹת צְדָקָה
 וּמִשְׁפָּט וּגְוִי. וְאֹמֵר, ⁴נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עִם אֱלֹהֵי אֲבָרָהָם
 וּגְוִי. וְנִקְרָא נְדִיב עַל שֶׁהִיא בְּעַל־צְדָקָה וּגְמִילוֹת־חֲסָדִים.
 וְאֹמְרוּ חֻכְמֵינוּ וְזִכְרוֹנֵם לְבָרְכָהּ, ⁵כָּל מִי שֵׁישׁ בּוֹ שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים
 טוֹבִים הֵלָלוּ, מִתְלַמִּידוֹ שֶׁל אֲבָרָהָם אֲבִינוּ וּגְוִי. עֵין טוֹבָה, וְרוּחַ
 נְמוּכָה, וְנִפְשׁ שֶׁפָּרָה, מִתְלַמִּידוֹ שֶׁל אֲבָרָהָם אֲבִינוּ. עֵין טוֹבָה
 מִזֵּין, דְּכַתִּיב, ⁶וְאֶקְחָה פֶת־לָחֶם וּגְוִי. וְלִבְסוּף, ⁷וְאֶל־הַבָּקָר רָץ
 אֲבָרָהָם. הָרִי כָּכָר לְמִדְנֹה, שֶׁהִיטָה עֵינוֹ טוֹבָה, שֶׁהִיא מְמַדַּת
 הַנְּדִיבוּת. וְכֵן דּוֹד עָלָיו הַשָּׁלוֹם, שֶׁאֵל מֵאֵת הַמָּקוֹם שִׁיסְמוֹךְ
 לוֹ מִדַּת הַנְּדִיבוּת, מִפְּנֵי שֶׁהִיא מַעֲלָה חֲשׂוּבָה, כַּעֲנָן שֶׁנֹּאמֵר,
⁸הַשִּׁיבָה לִּי שָׁשׂוֹן יִשְׁעָהּ וְרוּחַ נְדִיבָהּ תִּסְמְכֵנִי.

בְּנִי, אִם בָּאתֶם לְשֹׁאֵל שְׁאֵלָה מִשּׁוֹם אָדָם, שֶׁאֵלֹ אוֹתָהּ
 מִן הַנְּדִיבִים, כִּי יִשְׁמַחוּ בְּשֹׁאֲלֹתְכֶם וְיִשְׁתַּדְּלוּ לְמַלְאָתָהּ בְּעֵין
 טוֹבָה. וְאֵל תִּשְׁאֲלוּ שְׁאֵלָה מִן הַכִּילִי, כִּי יִתְעַצֵּב בְּשֹׁאֲלֹתְכֶם
 וַיִּפְנֶה אֲלֵיכֶם עֵרָף. וְשֹׁאֲלוֹ לְחֻכְכֶם, ⁹מֵהוּ הַפָּצַע שֶׁאֵין לוֹ רְפוּאָה?
 אֹמֵר, שִׁיטְרֵךְ הַנְּדִיב אֵל הַנִּבֵּל וַיִּמְנַע מִמֶּנּוּ. וְחֻכְכֶם אֶחָד
 הֵיךְ מִתְפַּלֵּל לָאֵל וְאֹמֵר, ¹⁰אֱלֹהֵי, אֵל תַּצְרִיכֵנִי אֵל הַרְעִים
 שֶׁבְּבָנֵי־אָדָם. וְאִם תַּצְרִיכֵנִי לְאֶחָד מִבְּרוּאֵיהָ, יִהְיֶה אֵל הַטוֹב
 שֶׁבָּהֶם, וְהַנִּפְשׁ הַנְּדִיבָה שֶׁבָּהֶם, וְהַשָּׁשׂוֹן הַמְתוֹקָה שֶׁבָּהֶם, וְאֲשֶׁר
 לֹא יִזְכּוּר טוֹבָתוֹ לִי מֵהֶם. ¹¹וְאֶחָד מִן הַנְּדִיבִים הֵיךְ אֹמֵר לְחַבְרוֹ,
 כִּשְׁתַּצְטְרֹכוּ לִי בְּדָבָר, אֵל תִּבְקָשׁוּהוּ מִמֶּנִּי פָנִים בְּפָנִים, כִּי

1 עובדיה א ב 2 ישעיה נח ח 3 בראשית יח יט 4 תהלים מז י 5 אבות ה כג
 6 בראשית יח ה 7 שם ז 8 תהלים נא יד 9 מבחר הפנינים מז ג 10 שם שם ו 11 שם שם יז

אינני רוצה שאראה בכם, וזאת השאלה, אבל כתבו לי
שאלתכם באגרת.

בני, באו ולמדו נדיבות מהמרגול. הלא תראו מה
המרגול הזה עושה, כשיבוא לפניו שום דבר-מאכל, קורא
המרגולות שיאכלו עמו, ולפעמים מלקט ומניח לפניהם.
אף אתם בני, אם יש לכם מאכל ערב, אל תאכלו אותו לבדכם,
אלא תזמינו עמכם עניים או קרוביכם ואהביכם שיאכלו
עמכם, או תשלחו להם בבתיכם, כי הוא מדרגי הנדיבות.
צאו וראו שאין בכל המדות מדה טובה בעין טובה. שאם
האדם עושה כל המצות שבתורה ואינו נוהג בהן עין טובה,
אינן עולין לו מן המנין. שאם היה מאכיל לעני פטומות וכל
מצדני-העולם ועינו צרה עליו, טוב שלא האכילו, בענין
שנאמר, ¹טוב ארחת ירק ואהבה-שם משור אבוס ושנאה-
בו. ואם נתן לו בעין טובה, הוא מתברך, בענין שנאמר,
²טוב-עין הוא יברך כי-נתן מלחמו לעד. ולא עוד אלא,
שהוא מתעלה וגדל כמעין הנובע שהוא מתגבר ואינו פוסק
לעולם, שנאמר, ³לחמו נתן מימי נאמנים.

גדולה מדת הנדיבות, שהרי משה רבנו עליו השלום
החזיק במדת הנדיבות ועין טובה. ומנין אנו אומרים כן?
שנאמר, ⁴קח-לך את-יהושע בן-נון איש אשר-רוח בו וסמכת
את-ידך עליו, ⁵יד אחת. והוא נהג בו נדיבות ועין טובה,
שנאמר, ⁶ויסמך את-ידיו עליו, שתי ידיו. וכן מצינו שברך
את ישראל בעין טובה ובנדיבות, בענין שנאמר, ⁷וי אל-הי
אבותיכם יסף עליכם ככם אלף פעמים ויברך אתכם כאשר
דבר לכם. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁸בא וראה,
כמה משכה ברכתו של משה, מסוף העולם ועד סופו. אלף
פעם אין כתיב כאן, אלא אלף פעמים. ומהו ככם? יכולין

1 משלי טו יו 2 שם כב ט 3 ישעיה לג טז 4 במדבר כו יח 5 במדבר רבא מא טז
6 במדבר כו כג 7 דברים א יא 8 דברים רבא א יא

היו ישראל לומר, רבנו משה, אין בנו אחד מהדברים שאמה
 אומר לקבל תוכחותיה, אלא שתקו. לפיכך אמר משה, יעמיד
 הקדוש-ברוך-הוא מכס צדיקים מקבלי תוכחות ככם ושותקין.
 ומה היא הנדיבות? שיהא האדם ותרן בממונו לעשות
 ממנו צדקה וגמילות-חסדים, ושהא נושא ונותן עם הבריות
 באמונה, ומותר להן משלו, ואינו לוקח משלהן כלום. כמו
 שאמרו חכמינו באיוב, ¹איוב ותרן בממונו הנה, שהיה מניח
 פרוטה לחננני, ומוציא הוצאותיו על הסדר, ונותן למי שראוי
 לתן, ומונע ממי שראוי למנוע, ומוציא הוצאותיו לשם-שמים,
 ושונא את ההונאות ואת העשק ואת הגזל. ואם באת מצוה
 לידו, מרחיב ידו עליה לעשותה בעין טובה ובדרך צניעות,
 שלא יקבל בה שקרו מתוך גאות לבו והתפארותו בבגיי-אדם.
 וחביב עליו ממון חברו כשלו. שכל מי שאוהב ממנו של חברו
 כשלו, בידוע שאינו בא לידי גזל וגנבה ואונאה. וכך האוהב
 ממנו של חברו לחברו, אינו אלא מן הנדיבים ובעלי עין
 טובה. ומתוך כך, מסתפק בשלו הן רב הן מעט, ומוציא קורת
 רוח והנאה לנפשו, מפני שהוא שמח בחלקו שחננו הבורא.
 ואמר חכם אחד, ²אין הנדיב מי שהתנדב על מי שהתנדב
 עליו וקרוב מי שקרבו, כי זה גמול. אבל הנדיב, מי שהתנדב
 על מי שלא התנדב עליו, ומקרב מי שהרחיקו. ואמר, ³מי
 שהתנדב, יהיה אדון. ומי שהוא כלי, יהיה נקלה. ואמרו,
 כי נדיב אחד נכנס אל אחד המלכים. אמר לו המלך, הגידה
 לי קצת מנדיבותך. אמר לו הנדיב, טוב שתשמע ההגדה
 הזאת מוזלתי ממה שתשמענה ממני. אמר לו המלך, אני
 גוזר עליך שתאמר. אמר לו, מעולם לא ישב אדם עמי
 ופשטתי רגלי לפניו. אמר לו, ולמה? אמר לו, כדי שלא
 יראה שיש לי מעלה עליו ויתרון. ולא הרע לי אדם מעולם

*וגמלתיו רעה. אמר לו, ולמה? אמר לו, מפני שאם היה אדם חשוב, ראוי לו, והדין עלי למחול לאדם חשוב. ואם יהיה נבל, לא אחלל עצמי עמו שיזכרו בי הנבלים. ולא שאל ממני אדם דבר שלא מלאתי שאלתו וראיתי שחלול פניו תמורת מה שנתתי לו אפילו אם הייתי יוצא מכף קנני. אמר לו המלך, יאות לך שתהיה אדון בעמך ובזולתם. וקבול ההתנצלות כמו כן מדרכי הנדיבות. כמו שאמר חכם אחד, ¹כשהתנצל לך אהבך באמת לא או בהודאה, אל תתפוש עקיו ומחול לו, שהמחילה ממדות הנדיב. ואמר אחר, ²קבל התנצלות מי שבא להתנצל לפניך אם אמת ואם שקר. כי מי שרוצה אותך, בגלוי מוקירך. ומי שממרה אותך, בסתר מכבדה. ונאמר, ³כי אדם אחד התנצל לאהבו. ואמר לו אהבו, כבר לא הצריכה הבורא אל ההתנצלות בדוננו אותך לזכות, ולא הצרכנו לחשוב עליה רע באהבתנו אותך. ודעו לכם בני, כי הנדיבות על דרך הבינונית, היא מדה משפחת ונקבדת. ובני-אדם מתקרבים אל הנדיב ומשבחין אותו בנדיבותו ובמתנת ידו, כענין שנאמר, ⁴רבים יחלו פני-נדיב וכל-הרע לאיש מתן.

וכל מי שמרגיל עצמו במדה המשפחת הזאת ונותן בעת שראוי לתן ולמי שראוי לתן, הרי הוא אצלו כאוצר טמון אשר לא יכלה ולא יאבד אפילו עם ארך הזמן. וכן שלמה מצוה על מדת הנדיבות, כענין שנאמר, ⁵שלח לחמך על-פני המים כי-קרוב המים תמצאנו. וכך אמר דוד במדת הנדיבות, ⁶פזר נתן לאבינים צדקתו עמדת לעד קרנו תרום בכבוד. ודעו בני, כי הנדיבות מורה על היחס והחסידות, כאשר הפילות מורה על הנבלות והגריעות והרשע. ואמר חכם אחד, מי שחננו הבורא נפש הטובה, הוא מבני העולם הבא.

1 מבהר הפנינים כוד 2 שם שם 3 שם שם 4 משלי יטו 5 קהלת יא 6 תהלים קיב ט
*תיבת. לא. הנ"ל חזרת על וגמלתיו רעה, וכלי לא גמלתיו רעה, וכן חפרש במדה שלפניה ושל אחריה

ואמרו, מהו היחס הגדול? אמר, גמילות-החסד לבני-אדם.
ומן הנדיבות, מי שדבריו בענוה ופיוס ונחת-רוח
ורצון, וכל עניניו נעצתו על דרך הנדיבות, בענין שנאמר,
ינדיב נדיבות יעץ. ולא עוד אלא, שמתקנים בעולם מתוך
נדיבותו, שנאמר, והוא על-נדיבות יקום.

ודעו בני, כי הנדיבות מדה הנאה לו לאדם מן הלב מתוך
שמחה, ששם בלבו כשהוא נותן מממונו לאנשים הגונים,
ומתנדב בלבו לעשות צדקה וגמילות-חסדים, בענין שנאמר,
יִיָּקְחוּ-לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל-אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ וְגו'. ואומר,
כֹּל נָדִיב לָבוֹ יִבְיָאָה וְגו'.

וכן מן הנדיבות, האדם שהוא רחמני ומרחם על הבריות.
ואם נראה בעיניו שמצטרף אדם לבקש ממנו דבר, מקדים
ונותן לו בטרם השאלה.

בני, אף-על-פי שהזהרתי אתכם במדת הנדיבות,
אזהירכם שלא תרבו בה עד שתצאו מגדר הנדיבות אל
הפזור וההפקר, כי אם על דרך הבינונית, וכפי מה שתוכלו
לגמול חסד ולהתנדב לאנשים ממה שחונכם הבורא עד
שלא תגיעו בסבת הנדיבות היתרה אל הרישות והעני. זו
היא מדת הנדיבות אשר יגיע אדם בה למעלה ושם-טוב.
אבל לפזר האדם את ממונו דרך הפקר לתן למי שאינו
צריך, ובמקום שאינו נאות מותר ממונו ומרחיב ידו יותר
מן הראוי לו וממה שידו משגת, לא די שאינה עולה לו
למעלת הנדיבות, אלא שעולה לו לגנאי וחרפה, ובני-אדם
מליזין עליו ומדברים אחריו. ועל הכל, פן ירד מנכסיו
ויצטרך לבריות, ונמצא מתבזה.

הלא שמעתם בני מה שארע לנדיב אחד שהיה בעל
מלאכה, והיה כל כך נדיב שהיה עושה מלאכתו לכל הבא

אָצלו וְלֹא הָיָה לֹקַח מֵהֶם שְׂכִירוֹתוֹ. וְהָרְגִיל עֲצָמוֹ בְּזֶה, עַד שֶׁכָּל הָאֲנָשִׁים הַבָּאִים אָצְלוּ לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה, כְּשֶׁנִּגְמְרָה מְלָאכְתָּן לֹא הָיוּ אוֹמְרִים לוֹ בְּמָה שְׂכִירוֹת תִּרְצֶה מִן הַמְּלָאכָה שֶׁעָשִׂיתָ לִּי, אֲלָא שֶׁהָיוּ לֹקַחְתִּין מְלָאכְתָּן וְאוֹמְרִים לוֹ, תְּשׁוּאוֹת חֵן לָךְ, וְהוֹלְכִין לָהֶן עִם מְלָאכְתָּן. וְהָרְגִיל בְּמִדָּה הַזֹּאת, עַד שֶׁהָעָנִי וַיֵּרֶד לוֹ מִנְכָּסָיו. וְאַף-עַל-פִּי-כֵן הָיָה מִתְבַּיֵּשׁ לְבַקֵּשׁ לְאֲנָשִׁים שְׂכִירוֹת מְלָאכְתָּן, מִפְּנֵי שֶׁהָיָה רָגִיל לַעֲשׂוֹת עִמָּהֶן נְדִיבוּת. מִה עָשָׂה אוֹתוֹ הָעָנִי, לָקַח כֶּלֶב אֶחָד וּקְשָׁרוֹ בְּרִגְלֵי הַסִּפְסָף שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב בּוֹ לַעֲשׂוֹת מְלָאכְתּוֹ. וּכְשֶׁהָיָה בָּא הָאָדָם כִּפְעַם בְּפַעַם לְטוֹל מְלָאכְתּוֹ וְהָיָה אוֹמֵר לוֹ תְּשׁוּאוֹת חֵן לָךְ, הָיָה אוֹמֵר לוֹ, הַשֵּׁלֶךְ טוֹבֵת הַנָּאָה זֶה שְׂאֵתָה מִחֲזִיק לִי, לְפָנַי הַכֶּלֶב הַזֶּה. וְלֹא הָיָה מְאֻכֵּל לְכֶלֶב הַזֶּה שׁוֹם דָּבָר, עַד שִׁמַּת. וְכִיּוֹן שִׁמַּת הַכֶּלֶב וְהָיוּ בָּאִים הָאֲנָשִׁים כִּפְעַם בְּפַעַם לְטוֹל מְלָאכְתָּן בְּלֵי מַעוֹת וְאוֹמְרִים לוֹ תְּשׁוּאוֹת חֵן לָךְ, הָיָה אוֹמֵר לָהֶם, הַמְתִּינוּ לָכֶם וְתַפְרְעוּ לִי שְׂכִירוֹתִי, כִּי כָּבֵד מֵת הַכֶּלֶב שְׁלִי מִטוֹבֵת הַנָּאָה שֶׁהִחֲזַקְתָּם לִי שֶׁהִשְׁלַכְתָּם לְפָנָיו. וּכְשֶׁם שֶׁלֹּא נִזּוֹן הַכֶּלֶב שְׁלִי מִטוֹבֵת הַנָּאָה שֶׁהִשְׁלַכְתָּם לְפָנָיו, כִּךְ אֵין אָדָם נִזּוֹן מִטוֹבֵת הַנָּאָה שֶׁמִּחֲזִיקִין לוֹ הָאֲנָשִׁים מִבְּלָעָדִי טוֹבָה אַחֲרֵת. וְהָיוּ הָאֲנָשִׁים מְשִׁיבִין לוֹ, וּלְנֹאֵי תַקַּח מַעוֹת כִּרְצוֹנָהּ. וּמֵאֲזֵי הָיוּ פּוֹרְעִין אוֹתוֹ מִמְּלָאכְתּוֹ*.

לְכֵן בָּנִי, הָיוּ זֵהִירִין שֶׁלֹּא לָצֵאת מִגֹּדֵר הַנְּדִיבוּת אֶל הַפּוֹזֵר וְהַהֶפְקֵר. כִּי כִּמוֹ שֶׁהַנְּדִיבוּת מְשַׁבַּחַת מִן הַחֲכָמִים, כִּךְ הַפּוֹזֵר וְהַהֶפְקֵר מְגַנֶּה מִן הַחֲכָמִים וּמְכַל עִם-הָאָרֶץ. וְנֹאמֵר, הַנְּדִיב, עֲשִׂיר, וְאֵם הוּא רֶשׁ. וְהַמְּפֹזֵר, דַּל, וְאֵם הוּא מִלֶּךְ עֲשִׂיר. וְנֹאמֵר, כִּי הַכִּילִי, טוֹב מִן הַמְּפֹזֵר. כִּי הַמְּפֹזֵר, יִמָּצֵא חֵן בְּעֵינֵי הָאֲנָשִׁים בְּעוֹד שֶׁיֵּדוּ פְתוּחָה לְפָנָיו לָהֶם. וּכְשֶׁיַּעֲצֹר יָדוֹ מֵהֶם, יִהְיֶה לוֹ לְאוֹיְבִים. וְהַנְּדִיב הַנּוֹזֵר, אֲדוֹן עֲלֵיהֶם. וְנֹאמֵר, כִּי

הנדיבות, מדה נחמדת ונמצאת בחכמים הנסידים. והפזור וההפקר, טבע לא נוצר ומדה לא נבראת, אבל הוא רוח שגוען ושטות הבא לו לאדם להפקיר ממונו. והכילות נמצא באדם פחות חסר-לב שמתירא פן יחסר ממונו, ואינו בוטח במי שחננו הממון ההוא.

בני, הווי זהירין במדת הפזור וההפקר, ואל תוציאו ממונכם לבטלה כי אם בדברים שאין מנוס מהם, כמו עניני אכילה ושתיה ובגדים, וכל שאר הענינים הצריכים לכם די הספק בלבד, לא דרך הפקר, כי אם די מחסורכם אשר יחסר לכם. וכשאתם מרויחין שתי מעות, תוציאו אחת ותעניעו אחת, כדי שתמיד ימצאו בידכם מעות מקבצין, על אשר יאמרו מושלי המשלים, ערך האדם, כפי מה שיש לו. ואם אין בידו מאומה, אינו חשוב לכלום.

הלא תראו בני כמה העניים נבזים בעיני קצת העשירים וכמה שפלים בעיניהם, עד שאינן מחשבין חכמתן לכלום. הוא שאמר שלמה, 'והחכמת המסכן בזויה ודבריו אינם נשמעים. ולא עוד אלא, שאחיו וקרוביו של עני שונאין אותו, וכל-שכן שרעיו ואהביו מתרחקין ממנו, כענין שנאמר, ²כל אחי-רש שנאהו אף כי מרעהו רחקו ממנו. ולא עוד אלא, שמוצאין לו עלילות וסבות ידועות, כדי שלא להחנותו משלהם כלום, שנאמר, ²מרדף אחרים לא-המה.

לכן בני, הווי זהירין במדת הנדיבות המשפחת ותרגילו עצמכם בה, ותשמרו עצמכם מן הפזור וההפקר והמתנות. כי כל מי שמרגיל את עצמו אל הפזור וההפקר, סוף בא לידי עניות ובזיון ושפלות, ואין מנוס מהם. ואלהינו ברחמינו יפתח לנו את ידו הפתוחה והרחבה. ויטוב לחסות ביי מבטח בנדיבים.

ואחרי אשר הנחנו עד כאן לספר בשבח מעלת הנדיבות ובעליה. נספר בגנות
מדת הפילות ובעליה. כדי להרגילם במדת הנדיבות המשפחת. בעזרת שדי.

דעו בני, כי מדת הפילות וצרות-העין, מדה מגנה
עד מאד, ואין ברב המדות המגנות מדה פחותה ומגנה ממנה.
וראוי לכל אדם חשוב להתרחק מן המדה המגנה הזאת,
כי הסכימה דעת כל החכמים ואמרו, אין חשיבות עם הפילות,
ולא אמונה עם הבצע. וכל מי שפרגיל עצמו במדה הגרועה
הזאת, לא יזכר בין אנשים חשובים, כענין שנאמר, **לא**
יקרא עוד דגבל נדיב וכלילי לא יאמר שוע. ואמר חכם אחד,
*הפילות גריעות, והחריצות הפסד, והמהירות טעות.

ידעו בני, כי הפילי חבר-הכלב. הלא תראו הכלב עומד
על גבלת בהמה שמספקת לכמה [כלבים]. ואם בא כלב אחר
לאכול עמו, מתרים כנגדו ומגרשו מעציו, מפני שאינו סבור
שיוכל להשביע נפשו. וכן הוא אומר, **והכלבים עזי-נפש**
לא ידעו שבעה.

דבר שנאוי מאד הפילות וצרות-העין, שכן טורד את
האדם מן העולם הזה ומן העולם הבא. שכתב אמרו חכמינו
זכרונם לברכה, **עין-הרע, ויצר-הרע, ושנאת-הבריות, מוציאין**
את האדם מן העולם. ועליו שלמה צוח ואמר, **אל-תלחם**
את-לחם רע עין ואל-תתאו למטעמותיו. ⁵ כי כמו-שער בנפשו
כן-הוא אכול ושתה יאמר-ךך ולבו בל-עמר.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, **כל הנהנה מצרי-העין,**
עובר בשני לאוין, אל-תלחם, ואל-תתאו. וכיון שנאמר **אל-**
תלחם את-לחם רע עין, למה נאמר ואל-תתאו למטעמותיו?
לומר לה, כיון שאמה יודע בו שעינו צרה, אינה רשאי לבגס
לביטו, ואפילו הוא מרבה לפניה כמה מיני מעדנים וכמה
מטעמים. למה? כי כמו-שער בנפשו כן-הוא. שמתוך שעינו

1 ישעיה לב ה 2 שם נו יא 3 אבות ב יא 4 משלי כג ו 5 שם שם ז
6 טוטה לח ב * מבחר הפנינים מז ט

צָרָה עָלֶיהָ, הָרִי הוּא עוֹמֵד וּמִשְׁעָר בְּלָבוּ כֹּל מִה שְׁאֵתָה אוֹכֵל וְשׁוֹתָה, וּמִתּוֹךְ כֹּךְ אֵין הַבְּרָכָה שׁוֹרָה בְּמַעֲיָה, לְפִי שְׁעִינוּ רָעָה אוֹכְלֵתוֹ בְּתוֹךְ מַעֲיָה, כְּעֵנִין שְׁנֵאֲמַר, ¹פִּתְּהָ-אֶכְלֶתָ תְּקִיאָנָה. שְׁאִינָה מִתַּעֲכָלֶת בְּמַעֲיָה. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, כֹּל הָאוֹכֵל וְשׁוֹתָה מִפֶּתֶן שֶׁל צָרִי-עֵין, כְּאֵלּוֹ אוֹכֵל וְשׁוֹתָה סֶם-הַמּוֹת, שְׁאִין בּוֹ הִנָּאָה אֵלָּא מִזִּיק לוֹ, כְּעֵנִין שְׁנֵאֲמַר, ²לִחְמוּ בְּמַעֲיוֹ נִהְפֹּךְ מְרוֹרֵת פְּתָנִים בְּקֶרְבוֹ. וְאָמַר חָכֵם אֶחָד, ³אֶכְסֵנָאִי הַכִּילִי, לֹא יִפְחַד מִן הַקֶּבֶסָא*, וְלֹא יִצְטָרֵף אֶל הַמְּרַקְחָת. וְאָמַר אַחֵר, ⁴מִי שְׁמִתָּאֲרַח אֶצֶל הַכִּילִי, תִּתַּעֲנֶה בְּהִמָּתוֹ וְאִינְנוּ צָרִיךְ לְהַפְנוֹת. בְּנִי, בָּאוּ וַרְאוּ בְּמָה קָשִׁין הָעֲצָרָנִים וְצָרִי-הָעֵין. שְׁכָל מִי שְׁעִינוּ רָעָה, הָרִי הוּא כְּשׁוֹפֵךְ דָּמִים. שְׁכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָּה, ⁵אֵין עֲגָלָה עֲרוּפָה בָּאָה אֵלָּא בְּשִׁבִּיל צָרִי הָעֵין, שְׁנֵאֲמַר, ⁶וְעֵנִי וְאָמְרוּ יָדִינוּ לֹא שָׁפְכוּ אֶת-הַדָּם הַזֶּה וְעֵינֵינוּ לֹא רָאוּ. וְכִי עָלְתָה עַל לִבְנוֹ שְׁזָקְנִי בֵּית-דִּין שׁוֹפְכֵי דָמִים הֵן! אֵלָּא, לֹא בָּא לְיָדֵינוּ וּפְטָרְנוּהוּ בְּלֹא מְזוֹנוֹת, וְלֹא רָאִינוּהוּ וְהִנַּחְנוּהוּ בְּלֹא לָנִיָּה. וְלֹא עוֹד אֵלָּא אֶפִּילוֹ עוֹפּוֹת הַשָּׁמַיִם מִפִּירִין בְּצָרִי-הָעֵין, שְׁכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָּה בְּאַגְדָּה, ⁷מִנֵּין שְׁאֶפִּילוֹ עוֹפּוֹת הַשָּׁמַיִם מִפִּירִין בְּצָרִי-הָעֵין? שְׁנֵאֲמַר, ⁸כִּי-חֲנָם מִזְרָה הָרֶשֶׁת בְּעֵינֵי כָל-בָּעַל כֹּנֶף. ⁹וְהֵם לְדָמָם יֵאָרְבוּ, אֵלּוֹ צָרִי הָעֵין. וְכָל מִי שֶׁהוּא כִילִי וְצָר-עֵין בְּמָמוֹנוֹ וְאוֹהֵב אוֹתוֹ יוֹתֵר מִדִּי וְאִינוֹ עוֹשֶׂה מְמַנּוֹ צְדָקָה וּגְמִילוֹת-חֶסֶדִים, סוֹף שְׁמָמוֹנוֹ מִתְחַסֵּר וְהוֹלֵךְ, שְׁנֵאֲמַר, ¹⁰נִבְהֵל לַהּוֹן אִישׁ רַע עֵין וְלֹא-יֵדַע כִּי-חֶסֶר יִבְאֶנּוּ. וְדַעוּ לָכֵם בְּנִי, שְׁכָל מִי שֶׁהוּא לָהוּט אַחֵר הַמָּמוֹן וְחוֹמֵד אוֹתוֹ יוֹתֵר, סוֹף שְׁתֹּאֲנוֹתוֹ מִבִּיאָתוֹ לְיָדֵי גֹזֵל וּגְנֵבָה וְחָמָס, וְנוֹשֵׂא וְנוֹתֵן עִם הַבְּרִיּוֹת שְׁלֹא בְּאִמּוּנָה, וּמֵאֲנָה אוֹתָן, וּמִתְנַכֵּל עָלֶיהֶן לְקַח מְמוֹנָן בְּכָל עֵנִין שְׁיוֹכֵל, וְתֹאֲנוֹתוֹ וְחֲשָׁקוֹ בְּמָמוֹן מוֹנְעָתוֹ מִן הַצְּדָקוֹת וּמִן הַחֲסָדִים וּמִן הַמִּצְוֹת, מִפְּנֵי שְׁצָרוֹת

1 משלי כג ח 2 איוב כ יד 3 מבחר הפנינים מז יג 4 שם שם יד 5 סוטה לח ב
6 דברים כא ז 7 משלי א יז 8 שם שם יח 9 שם כח כב * גיעול הבא מרבוי אכילה

עיני גורמת לו שאינו מאמין שיהא די לו הממון שלו
ואפילו הוא עשיר גדול. וממון אחרים, אפילו המצט, נראה
בעיני הרבה, ומכנים בו עין-הרע וחומד אותו. וכך מי
שעיניו צרה, לא די שמסיר בטחונו מאת המקום, אלא שתולה
בטחונו בממונו, וקרוב אני לקרות עליו המקרא הזה, 'ואלהי
כסף ואלהי זהב לא תעשו לכם.

בני, אל תשארו שאילה מן הפילי, כי לא די שימנע
מכם, אלא שישנא אתכם. ואמר חכם אחד,² מי ששואל שאילה
מן הפילי, הוא יותר פחות ממנו. ואמר אחר,³ המבקש מן
הפילי בקשה, כמבקש לצוד דגים במדבר. ואמר, כי הפילי
לא די לו שהוא צר-עין בממונו, אלא ששונא את הנדיבים
ואת הנכבדים ומדבר אחריהם עם בני-גילו. ואם אתם רוצים
להפיר את האדם הפילי, בחנו מעשיו ותראו, אם ידור לאדם
שום דבר ומאחר את נדורו ומוצא עלילות וסבות שלא למלאת
הנדור ואפילו אם ימלאנו לאחר זמן, תחשבו אותו לנבל
וכילי. כמו שאמר חכם אחד,⁴ נדר הנדיב, המתנה מהרה.
ונדר הפילי, האחר והמליכה. ואולם הפילי הוא על שלשה
דרכים. יש לה אדם שהוא פילי לעצמו ונתרן לבני-ביתו.
ויש ונתרן לעצמו וכילי לבני-ביתו וכך-שפן לשאר בני-אדם.
ויש שהוא כילי לעצמו ולכל בני-אדם.

ושבח אני את הפילי בדבר אחד, כי יעצור ידו מן
הנבלים פאשר יעצר ידו מן הנדיבים והנכבדים. אמנם ראיתי
רב האנשים העצרנים המורשים לבניהם ממון מקבץ מפילות
ועצרנות, ויקומו בניהם אחריהם ויפזרו אותו בתכלית הפזור
וההפקר. וכבר שקלתי כל בני-אדם בכף מאזנים ולא מצאתי
קל יותר מן הפילי לעצמו, וקל מהקל מי שמפזר ומפקיר ממנו.
וכך מי שהוא להוט אחר הממון, אינו שבע ממנו,

כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר, ¹שְׁאוּל וְאַבְדּוֹן לֹא תִשְׁבַּעְנָה וְעִינֵי הָאָדָם לֹא תִשְׁבַּעְנָה. וְאוֹמֵר, ²אֶהֱבֶה כֶּסֶף לֹא-יִשְׁבַּע כֶּסֶף. וְלֹא עוֹד אֶלָּא שְׁגוֹרִם לוֹ לְעַבֵּד אֶת נַפְשׁוֹ, כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר, ³וְנִתְּמִי אֶת-לְבִי לְדָרוֹשׁ וְלִתְּוֹר בַּחֲכָמָה עַל כָּל-אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה תַּחַת הַשָּׁמַיִם הוּא עֲנִין רַע נִתֵּן אֱלֹהִים לְבִנֵי הָאָדָם לַעֲנוּת בּוֹ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּהּ בְּאַגְדָּה, ⁴זֶה שְׁפוּטוֹ שֶׁל מָמוֹן. אִם זָכָה לַעֲשׂוֹת מִמֶּנּוּ צִדְקָה וּגְמִילוּת-חֲסִדִּים, לַעֲנוּת בּוֹ, קוֹרֵא לְהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְהוּא נַעֲנֶה. לֹא זָכָה, מְקַטְרֵגוֹ, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר, ⁵לַעֲנוּת בּוֹ סָרָה. וְלֹא עוֹד אֶלָּא, שֶׁכָּל מִי שֶׁהוּא כִּילִי וְצָר-עֵין בְּמִמוֹנוֹ וְאֵינוֹ מַחְלֵק מִמֶּנּוּ לַצִּדְקָה וּגְמִילוּת חֲסִדִּים, מִדַּת הַדִּין מְקַטְרֵגֵת עָלָיו, וּמַעֲבִיד אֶת נַפְשׁוֹ וְאֶת מִמוֹנוֹ, וְעָלָיו הַכְּתוּב אוֹמֵר, ⁶וְאֶבֶד הָעֶשֶׂר הֵהוּא בְּעֵינֵי רַע. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּהּ בְּאַגְדָּה, ⁷בְּעֵינֵי רַע שֶׁהֵשִׁיב לַעֲנִי, תֵּרָאוּ שׁוֹקִים, תֵּרָאוּ רִגְלִים, תֵּרָאוּ כַּמָּה הוּא שָׁמֶן וּבַעַל-בָּשָׂר, לָמָּה אֵינָה טוֹרֵחַ וְאוֹכֵל. אָמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לֹא דִי שְׁאֵינָה נוֹתֵן לוֹ כְּלוּם מִשְׁלָהּ, אֶלָּא שְׁאֵמָה כִּכְנִיס בּוֹ עֵין-רָעָה בְּמָה שְׁנִתְּמִי לוֹ! לְפִיכָּה, ⁸וְהוֹלִיד בֶּן וְאִין בִּידוֹ מְאוּמָה.

אִי לָהֶן לַצִּיָּקָנִין וּלְצָרֵי-הָעֵין, שְׁמַאֲבִדִּין מִמוֹנָן בְּעוֹלָם הַזֶּה וְטוֹרְדִין אֶת נַפְשׁוֹתָם מִחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. שֶׁכֵּן מְצִינוּ בְּאַנְשֵׁי-סְדוּם שֶׁלֹּא אָבְדוּ מִן הָעוֹלָם אֶלָּא לְפִי שֶׁהִתְהַ עֵינָם צָרָה בְּמִמוֹנָם שֶׁהָיוּ עֲשִׂירִים גְּדוּלִּים וְלֹא הָיוּ מֵהֵנִין לְאַחֲרִים מִשְׁלָהֶן. שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּהּ, ⁹עֲשִׂירֵי שָׁלָה הָיוּ אַנְשֵׁי-סְדוּם מִן הָאָרֶץ הַטּוֹבָה וְהַשְׁמָנָה שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבֵין עָלֶיהָ, שֶׁכָּל צֶרֶךְ הָעוֹלָם הָיָה יוֹצֵא מִמֶּנָּה. וְהָב יוֹצֵא מִמֶּנָּה, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר, ¹⁰וְעַפְרַת זָהָב לוֹ. מֵהוּ וְעַפְרַת זָהָב לוֹ? הִיא אֶחָד מֵהֵן אוֹמֵר לַעֲבֹדוֹ, לֶךְ לַגָּנָה וְקַח לִי בְּאֶסֶר יָרֵק, וְהִיא הוֹלֶךְ לְקַח וּמוֹצֵא תַּחְתּוֹי זָהָב. כֶּסֶף הִיא יוֹצֵא מִמֶּנָּה, שְׁנֹאֲמַר,

1 משלי כו כ 2 קהלת ה ט 3 שם א יג 4 קהלת רבא ג יב 5 דברים יט טו
6 קהלת ה יג 7 ויקרא רבא לר ז 8 שם ד א, ה ב, פרקי דרבי אליעזר כה 9 איוב כח ו

יְכִי יֵשׁ לְכֶסֶף מוֹצֵא. אֲכַנִּים טוֹבוֹת וּמִרְגְּלִיּוֹת יוֹצְאִין מִמֶּנָּה. שְׁנֵאֲמַר, ²מִקּוֹם-סִפִּיר אֲכַנִּיה. לָחֵם הִיא יוֹצֵא מִמֶּנָּה, שְׁנֵאֲמַר, ³אֶרֶץ מִמֶּנָּה יֵצֵא-לָחֵם. וְלֹא בְטָחוּ בַצֵּל יוֹצֵרִם אֲלֵא בַצֵּל עֲשָׂרָם, שֶׁהַעֲשָׂר דּוֹחָה יֵרָאֵת-שָׁמַיִם מִבְּעָלָיו, שְׁנֵאֲמַר, ⁴הַבְּטָחִים עַל-חֵלְקָם וּבְרַב עֲשָׂרָם יִתְהַלָּלוּ. וְלֹא עוֹד אֲלֵא שֶׁלֹּא חָסוּ עַל כְּבוֹד קוֹנֵם לְשֹׁבֵר אֲכָל לְאוֹרֶחַ וְלִגֵּר, שְׁנֵאֲמַר, ⁵פָּרִיץ נִחַל מֵעַם-גֵּר הַנִּשְׁפָּחִים מִנִּי-רֶגֶל וְלֹא מֵאֲנוּשׁ נָעוּ. אֲלֵא סָכוּ אֶת הָאֵילָנוֹת שֶׁהֵן מִלְּמַעְלָה מִפְּרוֹתֵיהֶן, שֶׁלֹּא תִהְיֶה הַנָּיָה מִסְדּוּם אֲפִילוֹ לְעוֹף הַשָּׁמַיִם, שְׁנֵאֲמַר, ⁶נִתִּיב לֹא יִדְעוּ עֵיט וְלֹא שֹׁפְתוֹ עֵין אִיהָ. בְּנִי, הֲלֹא תֵרְאוּ מָה הָעֲצָרֻנוֹת וְצָרוֹת-הָעֵין עוֹשָׂה. הֲרִי שָׁבָא דְּבֶר-מִצְוָה לִידּוֹ, כְּגוֹן סָפָה וְלִיָּרֵב וְצִיצִית וְכִיּוֹצֵא בָהֶן, וְהִיתָה עֵינוֹ צָרָה בְּמִמוֹנֹ, אוֹמֵר בְּלִבּוֹ, עַל מָה אֲנִי מִפְסִיד מְמוֹנִי וּמוֹצִיא מִשְׁלִי לְמִצְוָה זוֹ וְאֲנִי יָכוֹל לְצַאֵת יְדֵי חוֹבָתִי בְּשֵׁל אַחֲרִים! וּמִדַּת-הַדִּין מְקַטְרֶגֶת עָלָיו לְפָנֶי הַמָּקוֹם וְאוֹמֶרֶת לְפָנָיו, רְבוּנוֹ-שֶׁל-עוֹלָם, זֶה מְכַבֶּדֶךָ בְּמִמוֹן אַחֲרִים, דִּין הוּא שֶׁתִּפְסוֹק מְזוֹנוֹתָיו עַל יְדֵי אַחֲרִים. וּמִתּוֹךְ כֵּךְ מְמוֹנֹ הוֹלֵךְ וּמִתְחַסֵּר. מִי גֵרָם לוֹ זֶה? מִפָּנֵי שֶׁהִיתָה עֵינוֹ רָעָה בְּשֵׁלוֹ. וְכֵן אִם בָּא דְּבֶר-מִצְוָה לִידּוֹ וְהוּא מְדַקְדֵּק בָּהּ לַעֲשׂוֹתָהּ בְּדִבְרֵי מַעַט וְאֵינוֹ חוֹשֵׁשׁ לְנֵאוּתָהּ וְאוֹמֵר, הֲלֹא אֲנִי יוֹצֵא יְדֵי חוֹבָתִי בְּזֶה כְּאֵלּוֹ הִיתָה שְׁוֶה אֲלֶיךָ זוֹז, וְמָה לִּי לְהוֹצִיא מְמוֹנִי לְרִיק כְּדִי לַעֲשׂוֹת מִצְוָה מִן הַמִּבְחָר! וּמִדַּת-הַדִּין מְקַטְרֶגֶת עָלָיו לְפָנֵי הַמָּקוֹם שֶׁהוּא מְבַזָּה אֶת הַמִּצְוָה שֶׁלֹּא לַעֲשׂוֹתָהּ מִן הַמִּבְחָר וְשֶׁלֹּא לְהוֹצִיא עָלֶיהָ יוֹתֵר כְּדִי לְהַתְנַאוּת לְפָנֵי הַמָּקוֹם בְּמִצְוֹת נְאוּת. וּמִתּוֹךְ כֵּךְ, מְמוֹנֹ אֶבֶד וְעָשָׂרוֹ כִּלָּה.

מִדָּה מְגַנָּה מְאֹד הַכִּלּוֹת וְצָרוֹת-הָעֵין. שֶׁכֵּל זִמֵּן שֶׁעֵינוֹ צָרָה עַל הַכִּלּוֹת, נוֹתֵן לוֹ הַקְדּוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כִּלְיוֹן עֵינָיו, מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה. שֶׁכֵּן מְצִינוֹ בְּבִלְעָם הַרְשָׁע, שֶׁמִּתּוֹךְ שֶׁבִקֵּשׁ

לְהַכְנִיִּים עֵין הָרַע עַל יִשְׂרָאֵל, נִסְתַּתְּמָה עֵינוּ אַחַת, שְׁנֹאֲמַר, יִנָּאֵם בְּלָעַם בְּנוֹ בְּעוֹר וּנְאֹאֵם הַגָּבֵר שְׁתֵּם הָעֵין.

דָּבָר קָשָׁה הוּא עֵין הָרַע, שֶׁהוּא שְׁקוּל כְּנֹגֵד כָּל הַחֲלָאִים כָּלֹן, כְּעֵנִין שְׁנֹאֲמַר, ²וְהִסִּיר יְיָ מִמֶּהּ כָּל-חֲלִי, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָהּ, ³זוֹ עֵין הָרַע. וְאָמְרוּ, ⁴תַּשְׁעִים וְתִשְׁעָה מֵתוּ בְּעֵין [הָרַע], וְאַחַד בְּדֶרֶךְ-אֶרֶץ. שְׁכָל מְקוֹם שֶׁהָעֵין שׁוֹלֶטֶת בּוֹ, אוֹכֶלֶת מִמֶּנּוּ. וְשָׂמָּה תֹאמַר, אֵין עֵין-הָרַע קָשָׁה אֲלָא עֵין שֶׁל אַחֲרִים, אֲבָל עֵין-הָרַע שֵׁשׁ לֹא לְאָדָם עַל עֲצָמוֹ וְעַל נִכְסָיו, אֵינָהּ אוֹכֶלֶת בּוֹ וְאֵינָהּ מְזַקֶּת, תִּלְמִיד לֹמֵר, ⁵עֵינִי עוֹלָקָה לְנַפְשִׁי מִכָּל בְּנוֹת עִירִי. כְּלֹמֵר, שֶׁאֲכָלָה בִּי עֵין-הָרַע שְׁלִי יוֹתֵר מִמֶּה שֶׁאֲכָלָה בִּי עֵין-הָרַע שֶׁל אַחֲרִים.

וּמִפְּנֵי שֶׁעֵין-הָרַע דָּבָר קָשָׁה מְאֹד וְאוֹכֶלֶת בְּמְקוֹם שֶׁהִיא נִכְנָסֶת בּוֹ, לְפִיכֶךָ צִוָּה הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְמַשֶּׁה וְאָמַר לּוֹ, ⁶כִּשְׂאֻמָּה רוּצָה לַעֲמוֹד עַל מִנְיָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אֵל תִּמְנָה אֶת עֲצָמָיו. לְפִי שְׁכָל מְקוֹם שֵׁשׁ שֵׁם מִנְיָן, שֵׁם הַנֶּגֶף מִצוּי מִפְּנֵי עֵין-הָרַע שֶׁאוֹכֶלֶת בּוֹ, אֲלָא הָיִי גוֹבֶה מֵהֵן שְׁקָלִים לְכַפֶּרְתָּן וְאַתָּה מוֹנֶה אֶת הַשְּׁקָלִים וְעוֹמֵד עַל מִנְיָנוּ.

לְפִיכֶךָ, כָּל הַמַּשִּׁים עֵין-הָרַע עַל חֲבֵרוֹ, מַעֲלִין עָלָיו כְּאֵלֵּי הַרְגוֹ. וְכֵל מִי שֶׁאֵין עֵינוֹ רָעָה עַל הַבְּרִיּוֹת, אֵין עֵין-הָרַע שׁוֹלֶטֶת בּוֹ. וּמִנֵּין אָנוּ לְמַדִּין, מִיּוֹסֵף הַצַּדִּיק, שֶׁלֹּא נָתַן עֵינָיו בְּדָבָר שֶׁאֵינוֹ שָׂלֵו לְהַסְתַּכֵּל בְּאַשְׁת פּוֹטִיפֶר, לְפִיכֶךָ לֹא שְׁלָטָה עֵין הָרַע בּוֹ וּבִזְרָעוֹ, שְׁנֹאֲמַר, ⁷בֶּן פֶּרֶת יוֹסֵף בֶּן פֶּרֶת עָלִי-עֵין, שֶׁהוּא פֶּרֶה וְרֵבָה עַל הָעֵין וְאֵין עֵין מְזַקֶּתוֹ. וְשָׂמָּה תֹאמַר, עֵינוֹ צָרָה בְּמִמוֹנוֹ הֵיטָה? תִּלְמִיד לֹמֵר, ⁸וַיִּבֵּא יוֹסֵף אֶת-הַכֶּסֶף בֵּיתָה פְּרָעָה, שֶׁהִיא גִזְבָּר נֶאֱמָן וְלֹא גִזְלָא כְּלָוִם.

וְכֵל מִי שֶׁעֵינוֹ צָרָה, אֵינוֹ רוֹאֶה סִימָן בְּרָכָה לְעוֹלָם. שְׁכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָהּ, ⁹תִּגְרִי סִמְטָא וּמִגְדְּלִי

1 במדבר כד ג 2 דברים ז טו 3 בבא מציעא קז ב 4 איכה ג ו
5 יומא כב ב 6 בראשית מט כב 7 שם מז יד 8 פסחים נ ב

בהמה דקה, וקוצצי איגנות טובות, ונותנין עיניהן בחלק
יפה, אינן רואין סימן ברכה לעולם.

וכל מי שעינו טובה בממונו ומחלק ממנו לצדקה וגמילות
חסדים ומאכיל פתו לעניים ומרנה אותן, הרי הוא מתדשן
ומתרנה מכל-טוב, כענין שנאמר, 'נפש-ברכה תדשן ומרנה
גם-הוא יורא.

לכן בני, הוו זהירין שלא להרגיל עצמכם במדות צרות
העין והפילות, כדי שתתברכו מפי האל ומפי הבריות.
ואלהינו שבשמים יצילנו מן המדות המגנות, ויצליחנו
במעלות העליונות, ורוח נדיבה יסמכנו למען רחמי הרבים.

המצלה השליש ועשרים

מצלת דרך-ארץ

בצבור שמעלת דרך-ארץ מדה חשובה עד כאר, ויקרה אצל בני-אדם, והיא
מצלת מדה קלית וכוללת כל שאר מצלות המדות הרוחניות והגופניות,
ונמשכות עמה, ולה פארות ונצנים יוצאין לכאן ולכאן, לפיכך אסרתי אותה
וכתבתי בסוף כל שאר המצלות. מלבד מצלת השלום שאסרתי וכתבתי אותה
בסוף כל הספר כלו, כדי להשלימו ולהתום בו בשלום. והזכרתי במצלת המדה
הזאת קצת מכל שאר המצלות הנחובות בספר הזה, וכתבתי על דרך קצרה,
כדי שאם יקשה לאדם לעין תמיד בכל הספר, יקרא המצלה הזאת, ובה יזכור
ממה שיש בשאר מצלות המדות. ואלו לא כתבתי לכם מצלה אחרת וולתי
זאת מצלת דרך-ארץ, היתה מספקת לכם בהנהגת העולם הזה והעולם הבא.

לכן בני, שימו לבכם עליה, ותעינו בה תמיד. והספר הזה כלו

פסורו עליו פנים ופצמים בשנה, ויוציל לכם בעזרת האל.

בני, באו נאלמדכם מצלת דרך-ארץ. דעו בני, כי מצלת
דרך-ארץ מדה חשובה עד מאד. ובעבורה יקנה האדם חיי
העולם הזה וחי העולם הבא. ודא עוד אלא, שבשכיל דרך-
ארץ, יקנה האדם תורה וחקמה ומצות ויראת-שמים ומעשים
טובים. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹אם אין תורה,
אין דרך-ארץ. אם אין דרך-ארץ, אין תורה. אם אין חקמה,

אין יראה. אם אין יראה, אין חכמה. אם אין דעת, אין בינה. אם אין בינה, אין דעת. אם אין קמת, אין תורה. אם אין תורה, אין קמת.

חביבה היא מדת דרך-ארץ לפני המקום, לפי שאין ישובו של עולם כלום אלא בדרך-ארץ. וכל מי שאינו בדרך-ארץ, אינו חשוב כלום, אלא פחיות שבמדבר. ועליו נאמר, ¹ ויעיר פרא אדם יולד. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ² כל שאינו לא במקרא ולא במשנה ולא בדרך-ארץ, אינו מן הישוב. והמחזיק בשלשון, עליו הכתוב אומר, ³ והחוטט המשלש לא במהרה ינתק.

בני, צאו וראו חבטה של דרך-ארץ לפני המקום, שהרי הקדים הקדוש-ברוך-הוא דרך-ארץ לתורה. דתנא דבי-אליהו, ⁴ ויגדל את-האדם וישכן מקדם לגן-עדן את-הפרכים ואת להט החרב המתהפכת לשמר את-דרך עץ-החיים. ויגדל את-האדם, מלמד שנתן לו הקדוש-ברוך-הוא גרושין באשה. וישכן מקדם לגן-עדן את-הפרכים, מלמד שהפרכים קודמין למעשה-בראשית. ואת להט החרב המתהפכת, זו גיהנום. לשמר את-דרך, זו דרך-ארץ. עץ-החיים, זו תורה, כמו שנאמר, ⁵ עץ-חיים היא למחזיקים בה ותמכיה מאשר. הא למדת, שחביבה מעלת דרך-ארץ לפני המקום, שהקדימה לתורה. חביבה היא מדת דרך-ארץ לפני המקום. שכל זמן שיש בו באדם דרך-ארץ, הרי הקדוש-ברוך-הוא והבריות מתפארים בו. ואף התורה מתפארת בו, מפני שכל מי שיש בו דרך-ארץ עם התורה, היא מתקשטת בה ומתקנת את לומדיה, והרי הוא מקבל ומכבד בפני הבריות, והבריות מתקרבין אליו מפני דרך-ארץ שבו.

וכל מי שאין בו דרך-ארץ, לא ידור עם בני-אדם,

כי מעשיו אינן מקבלין, ודבריו אינן נשמעים, ובני-אדם מתרחקים ממנו הרחקה יתרה. מדע שכן, שכל מי שאין בו דרך-ארץ, אפילו הוא בן מאה שנה, הרי הוא חשוב כנער הזה שעושה מעשה נערות. ואין האדם מקבל לפני הבריות בעבור תורה ומעשים טובים ויראת-שמים ובעבור חכמה ותבונה בלבד אם אין דרך-ארץ מערב עמהן.

דרך-ארץ הוא שיהא האדם מחשב בלבו הדרכים שיש לו לנהוג ולילך בהן, כדי שיתרצה בהן בפני המקום ובפני הבריות, כענין שאמר דוד עזיו השלום, ¹יחשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל-עזתיה. כך אמר דוד, כל דרך שהייתי חפץ לילך בה וכל דבר שהייתי רוצה לעשות, הייתי מחשב בו בטרם שאעשנו. אם היא דרך טובה וישרה בעיני המקום ובעיני הבריות, הייתי הולך בה. ואם נראית בעיני דרך לא סלולה, הייתי מניחה והולך. לפי שכל דבר, יש לו שני דרכים. לפיכך יש לו לאדם לבחור מה הדרך הטובה והישרה בעיני המקום ובעיני הבריות. ומהו ואשיבה רגלי אל-עזתיה? כלומר, לא מלבי בחרתי הדרך הטובה והישרה, אלא תורתך למדתי דרך-ארץ ומנהגות ראויים, שאהיה מקבל בעיניה ובעיני כל הבריות, שהיא מחכימת פתי, כענין שנאמר, ²עדות יי נאמנה מחכימת פתי. וכן הוא אומר, ³לתת לפתאים ערמה לנער דעת ומזמה. לפי שאין אדם למד דרך-ארץ כל-כך כמו שלומד אדם מן התורה, כמו שנאמר, ⁴דרכיה דרכי-נעים וכל-נתיבותיה שלום.

בני, התנהגו בחסידות וביראת-שמים עם הבריות, ותתנהגו עמם בענוה ורוח נמוכה ולשון רכה, ואל תשנו ממנהגות בני-אדם. ⁵שכל המשנה, ידו על התחתונה. ותשאו ותתנו בטובתן של בני-אדם ותדברו בשבחן, ותעשו כמעשה

הטובים שבהן. ונתהו מציגים במעשיכם ובדבריכם, באכילתכם ובשתיתכם, בעטיפתכם ובמלבושיכם, במשאכם ובמתנתכם, בהליכתכם ובישיבתכם. ותרגילו עצמכם בכל דרך טובה ומנהג טוב שנוהגין בני-אדם החכמים והטובים, כדי שתהיו מקבלין בפני המקום ובפני הבריות.

ועתה אשוב לזכור מצט מצור מכל מצלה ומצלה על הסדר קדוך קצרה. כי כלם יראת-שמים ודרך-ארץ. כדי שתהיו רגילין וזריזין בהן. בעזרת שני בני השתדלו לידע ולהכיר את בוראכם שברא אתכם מאין והמציא אתכם מאפס, וגמלכם כל טוב, וגומל לכם תמיד בכל יום. ועקר ידיעתו, להדבק בו דבוק יתר וללכת בדרךיו ולעשות מצותיו ולשמור חקיו ומשפטיו. זהו עקר ידיעת האל יתברך. ודבר זה, חיבו השכל והראתו דרך-ארץ, שאם אדם פיוצא בה עשה עמה גמילות-חסד וטובה אחת מאלה ממה שגמל לה הבורא, היא אמה מכרח מן הדין לידע אותו ולהדבק בו ולעשות כל מה שיגזור עליה. קל-וחמר למלך-מלכי-המלכים הקדוש-ברוך-הוא.

וכמו כן צריכין אתם לעבוד לבוראכם מאהבה, ושיהו כל מעשיכם ודבריכם לזכר אהבתו, לא על-מנת לקבל שכר וגמול טוב ממנו, אף לא כדי להנצל מן הענשין, כי אם הכל על דרך האהבה, מפני שהקדוש-ברוך-הוא אוהב את אהביו ביותר ועושה להם רצונם. ודבר זה כמו כן חיבו השכל והראתו דרך-ארץ, שאם יאהבה אדם פיוצא בה אהבה שלמה ועושה לה רצונה, היא אמה מכרח להיות אדוק וקשור באהבתו. קל-וחמר למלך מלכי-המלכים הקדוש-ברוך-הוא.

ותאהבו גם את חבריכם כגופכם, מפני שהקדוש-ברוך-הוא אוהב את ישראל ביותר. לפיכך משה מזהיר את ישראל ואומר, ¹וְאֶהְבֶּתָּ לְרֵעֶךָ כָּמוֹךָ. ותאהבו גם את נשיכם ובניכם

ובנותיכם, כי עצמכם ובשרכם הם. ותאהבו תלמידי-חכמים ביותר, ושנתרבו באזהרה מ'את-י' אל'היה תירא, לרבות תלמידי-חכמים. ותאהבו גרי-האמת והצדק, מפני שהתורה הזהירה עליהם, והקדוש-ברוך-הוא אוהב אותם.

וכמו כן צריכין אתם לירא מפני בוראכם, ולעשות כל מצותיו וחקותיו ביראת-שמים, לפי שאין דבר בעולם חשוב לפני המקום ביראת-שמים, מפני שהשליט האדם עליה, והיא ברשותו של אדם. ודבר זה, כמו כן חייבו השכל והראתו דרך-ארץ, שכן בני-אדם יראים לעבור על גזרת מלך בשר ודם ועל מצותיו מפני היראה. קל-וחמר למלך-מלכי-המלכים הקדוש-ברוך-הוא. וכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה במסכת דרך-ארץ ב'ה, 'כל דרכיה יהיו לשם-שמים. הוי אוהב את השמים וירא מן השמים, חרד ופש לכל המצות. הוי פנוד שאינו בקוץ, וכפתח שאינו נפתח להכניס בו את הרוח, וכערוגה עמקה שמתחזקת את מימיה, וכקנקנה ופותה שמשמרת את יינה. שב לפני הזקנים, הט אונה ושמע דבריהם. הקשב לדברי חבריה, ואל תהי נבהל להשיב. והוי מחשב את הדברים בענינם, על דבר ראשון הוי משיב ראשון, ועל דבר אחרון הוי משיב אחרון, והוי מודה על האמת, ואל תדבר לפני מי שהוא גדול ממך בחכמה.

ותיראו אביכם ואמכם שטרחו ושעמלו בכם וגדלו אתכם עם סיוע המקום. ואם תיראו מהם ותכבדו אותם, יכבדו אתכם מן השמים ותזכו לחיי העולם הבא.

ותהגו בתורה יומם ולילה, כי היא חייכם וארך ימיכם, ובה תצליחו בכל עניניכם, ותזכו לירש חיי העולם הזה ולנחול חיי העולם הבא.

ותתעסקו לעשות כל המצות כתקנם וכוונתנן כמו

שִׁפְּרוּ אוֹתָם חֻכְמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּה, כִּי בַעֲשׂוֹתְכֶם אוֹתָם
כְּתֻקָּנוֹ, תִּנְצְלוּ מִכָּל צָרָה וְצוּקָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְתִזְכּוּ לְגִן-עֵדֶן
לְעוֹלָם הַבָּא.

וְתִגְמְלוּ חֹסֶד לְכָל מִי שֶׁתּוֹכְלוּ, לְעֲנִיִּים וְלַעֲשִׁירִים, לְחַיִּים
וְלַמֵּתִים, כִּי הִיא מַעֲלַת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׂגוּמַל חֹסֶד לְכָל בְּרִיּוֹתָיו.
וְתִחַלְקוּ מִמְּמוֹנֵכֶם לְצָדִיקָה, וְתֹאכִילוּ מִפִּתְּכֶם לְעֲנִיִּים, מִפְּנֵי
שֶׁכָּל הָעוֹלָם עוֹמֵד בְּזִכּוֹת בְּעָלֵי גְּמִילוּת חֻסְדִּים וְצָדִיקָה. וְשֵׁנוּ
חֻכְמִים בְּמִסְכַּת דֶּרֶךְ-אֲרִיז רַבָּה, יְהוֹי אוֹהֵב אֶת הָעֲנִיִּים, כְּדִי
שֶׁלֹּא יָבוֹאוּ בְּנִיָּה לְמִדָּה זוֹ. הֵוֹי אוֹהֵב גְּמִילוּת-חֻסְדִּים, כְּדִי
שֶׁתִּנְצַל מִמַּלְאָךְ הַתִּשְׁחָרָת. יְהִי בֵיתָךְ פְּתוּחַ לְרוּחָה, כְּדִי שֶׁלֹּא
יִחַסְרוּ מְזוֹנוֹתֶיהָ. הֵוֹי זֹהִיר בְּדִלְתִי בֵיתָךְ שֶׁלֹּא יְהִי סְגוּרוֹת
בְּשַׁעַת שְׁאֵתָה מִסָּב בְּאַכִּילָה וּבִשְׁתִּיָּה, מִפְּנֵי שֶׁדִּלְתִי בֵיתָךְ
הֵן מְבִיאִין אוֹתָךְ לִיְדֵי עֲנִיּוֹת. וְהֵוֹי זֹהִיר בְּכַבּוֹד אִשְׁתָּךְ, כְּדִי
שֶׁלֹּא תִהְיֶה צָקְרָה. הֵוֹי שְׂמֵחַ בִּישׁוּרִין הַבָּאִין עֲלֶיךָ, מִפְּנֵי
שִׁישׁוּרִין הַבָּאִין עֲלֶיךָ, הֵן מַצִּילִין אוֹתָךְ מִחֻלָּאִים שֶׁל מָטָה.
וְהֵוֹי שְׂמֵחַ עַל שִׁלְתָּנְךָ בְּשַׁעַת שֶׁהִרְעִיבִים נְהַנִּין מִמֶּנּוּ, כְּדִי
שֶׁתֹּארוּךְ יָמִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלְעוֹלָם הַבָּא. הֵוֹי שְׂמֵחַ בְּמִתְנָה
שְׁנִיתָ מִתּוֹךְ בֵּיתָךְ, כְּדִי שֶׁיִּכְפֹּה מִמֶּךָ מַלְאָךְ-הַמָּוֶת, שְׁנֹאֲמַר,
מִתֵּן בִּסְתֵר יִכְפֶּה-אָף. אִם מִנֵּעַ אָדָם עֲצֻמוֹ מִדְּבַר-מִצְוָה
וְעֹבֵר בְּדְבַר-עֲבָרָה, מַלְאָךְ-הַמָּוֶת קוֹדֵם. אִם פּוֹרֵת רַגְלֶיךָ
עַל הָעֲנִי וְעַל הַמִּצְוֹת, נִתְקַיֵּם עֲלֶיךָ ³ בְּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֶךָ וּבְרוּךְ
אַתָּה בְּצֵאתָ. וְתִנָּא דְבִי-אֵלֶיהוּ, הִרְחֲמֵנִי, וּמֹאכִילֵי-רֵעֵבִים,
וּמִשְׁקֵי-צִמְאִים, וּמַלְבִּישֵׁי-עֲרֻמִּים, וּמַחֲלִקֵי-צְדָקוֹת, עֲלֶיךָ
הַכָּתוּב אוֹמֵר, ⁴ אֲמָרוּ צַדִּיק כִּי-טוֹב כִּי-פָרִי מַעַלְלֵיהֶם יֹאכִלוּ.
וְהֵוֹי זֹהִירִין וְזִרְזִין לְהִתְפַּלֵּל תָּמִיד בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת עִם
הַצִּבּוֹר, וְלְהִתְפַּלֵּל כָּל הַתְּפִלוֹת בְּעוֹנָתָן וְסִדְרָן, וְתִקְרְאוּ קְרִית
שְׁמַע שְׁחִרִית וְצִרְבִית בְּעוֹנָתָה, כְּדִי שֶׁיִּקְבֹּל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא

תפילותיכם לרצון, כי התפילות נתקנו במקום הקרבנות. ושנו
חכמינו במסכת דרך-ארץ רבא, ¹יהוי זהיר בקרית-שמע
ובתפלה, כדי שתנצל מדינה של גיהנם.

בני, אהבו את הענוה ובחרו בשפלות, מפני שהקדוש
ברוך-הוא אוהב את הענוים והשפלים ונמוכי-רוח. ואם
תהיו שפלים ונמוכי-רוח, לא יתקנאו בכם בני-אדם. ושנו
חכמינו במסכת דרך-ארץ רבא, ¹יהוי אוהב את הענוה, כדי
שימלאו ימיה. ושנו חכמינו בתחלת מסכת דרך-ארץ, ²דרך-
של תלמידי-חכמים, עניו ושפל-רוח, זריז וממלא, עלוב,
ואהוב לכל יודעיו, ושפל-רוח לאנשי-ביתו, ירא-חטא, ודורש
כל אדם לפי מעשיו ואומר, כל מה שיש לי בעולם הזה,
אין לי חפץ בהן, לפי שאין העולם הזה שלי. יושב ומעטף
פסותו לפני תלמידי-חכמים, ואין איש רואה בו דבר רע.
שואל פעניו, ומשיב בהקצת. וכל המשפיל את עצמו, מגביהן
אותו. וכל המגביה את עצמו, משפילן אותו. וכן הוא אומר,
³זאת לא-זאת השפלה הגבה והגבה השפיל. וכן תנא דבי-
אליהו, ההוגים פיונים, והמנהמין פדבים, והמנפנפין בידיהן,
והבוצטין ברגליהן, והמהלכין בראשי אצבעותיהן, עליהן
הכתוב אומר, ⁴אל-תבואני רגל גאון ויד-רשעים אל-תנדני.
ותנא דבי-אליהו, ⁵המאוסין בעיניהן, והמבזין בפני נפשם,
והכובשין את יצרן, והמשפילין את רוחן, עליהן הכתוב אומר,
⁶כה אמר-י' גאל ישראל קדושו לבזה-נפש למתעב גוי לעבד
משלים מלכים יראו וקמו שרים וישתחוו. העניים ושפלי-
הרוח, ובעלי-הבטחה, ונוחית-שחרת, עליהן הכתוב אומר,
⁷ותגזר-אמר ויקם קד וצל-דרךיה נגה אור.

ותשנאו מדת הגאון וגסות הרוח, מפני שהגאון מלבוש
הבורא ולו יאות הגאות והגדלה. והיא מדה שנואה מאד

5 רבה טו 78

4 תהלים לו יב

3 יחזקאל כא לא

2 ווטא י

1 ווטא י

7 איוב כב ח

בְּעֵינֵי הַמָּקוֹם וּבְעֵינֵי הַבְּרִיּוֹת, כִּי יִתְרַחֲקוּ הַבְּרִיּוֹת מִבְּעֵלֵי
גִּסּוֹת-הָרִיחַ הַרְחָקָה יִתְּרָה. וְהַגָּאוֹה מוֹכֶנֶת לְתַקְלֹת רַבּוֹת,
וּבְעֻלָּיָהּ לֹא יִנָּצְלוּ מִן הַמְכַשּׁוּלוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹לִפְנֵי-שָׂבַר גָּאוֹן
וְלִפְנֵי כִשְׁלוֹן גִּבּוֹה רוּחַ.

בְּנֵי, אֲהָבוּ אֶת הַצְּנִיעוּת. שֶׁכֹּל מִי שֶׁהוּא צָנוּעַ בְּדַרְכָּיו,
אֵינוֹ נִכְשָׁל בַּעֲבִירָה. וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בָּרָא אֶת הָעוֹלָם
בְּצְנִיעוּת, וְנָתַן אֶת הַתּוֹרָה בְּצְנִיעוּת, וְאוֹהֵב מְאֹד אֶת הַצְּנוּעִים
וְאֵינוֹ מְקַפֵּחַ שִׁכְרָן.

וְתַשְׁמְרוּ אֶת עֲצֻמְכֶם מִן הַפְּרִיצוּת וּדְבָרֵי הַנִּבְלָוָה, מִפְּנֵי
שֶׁהֵן סְרַסוּרִין רָעִים וּמְבוֹאוֹת פְּתוּחוֹת לְזָנוּת. ²וְכָל הַמִּנְבֵּל
אֶת פִּיּוֹ, מַעֲמִיקִין לוֹ גִּיהֶנָּם. וְאֶפִּילוֹ נֶחֱמָם עָלָיו גִּזְר־דִּין שֶׁל
שָׂבָעִים שָׁנָה לְטוֹבָה, נִהַפֵּךְ עָלָיו לְרָעָה.

בְּנֵי, אֲהָבוּ מַעֲלַת הַבִּשְׁתּ וְתַחֲזִיקוּ בָּהּ. ³שֶׁכֹּל הַמִּתְבַּיֵּשׁ,
לֹא בִמְהֵרָה הוּא חוֹטֵא, וְנִצּוֹל מִן הַחֲטָאִים וְהַעֲוֹנוֹת, וְזוֹכֶה
לְגוֹ-עֶדֶן. וְשֵׁנוּ חֲכָמֵינוּ בְּמַסְכַּת דֶּרֶךְ-אֶרֶץ, ⁴אֵל תֹּאמַר, אַחֲנִיךָ
לָזֶה שִׁיאֲכִילֵנִי, אַחֲנִיךָ לָזֶה שִׁישְׁקֵנִי, אַחֲנִיךָ לָזֶה שִׁיכַסֵּנִי,
אַחֲנִיךָ לָזֶה שִׁיִּבְשִׁינִי. מוֹטֵב שֶׁתִּתְבַּיֵּשׁ מֵעֲצָמָה, וְאֵל תִּתְבַּיֵּשׁ
מֵאַחֲרִים. אֵל יִבְיֹשֶׁךָ שְׁפֹתֶיךָ, וְאֵל יִבְזֶה פִּיךָ, וְאֵל יִקְלָדְךָ
לְשׁוֹנְךָ, וְאֵל יִכְלִימוֹךָ שְׁנִיךָ, וְאֵל תִּשְׁתַּחֲוֶה לְדַבָּרֶיךָ.

וְשִׁנְאוּ אֶת הָעֲוֹת. שֶׁכֹּל מִי שֶׁהוּא עוֹ-פָּנִים, יוֹרֵשׁ גִּיהֶנָּם,
וְהוּא הַנִּקְרָא רָשָׁע. ⁵וְלֹא חֲרָבָה יְרוּשָׁלַּיִם אֲלֵא מִפְּנֵי שֶׁלֹּא
הָיָה לָהֶן בִּשְׁת פָּנִים זֶה מִזֶּה.

בְּנֵי, בַּחֲרוּ בְּמַדַּת הָאֱמוּנָה, מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִמְדּוֹת הַבוֹרָא.
וְכָל הַזּוֹכֶה בָּהּ, זוֹכֶה וְיוֹשֵׁב בְּמַחֲיצָתוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.
וְלֹא עוֹד אֲלֵא, שֶׁכָּכֵל מְקוֹם שֶׁהִנָּאֲמָנוֹת מְצוּיָה שָׁם, הַבְּרָכָה
וְהַגְדָּלָה מְצוּיָה. וְשִׁנְאוּ הַגִּזְל וְהַגִּנְבָה, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
שׁוֹנֵא אוֹתָם. ⁶וְכָל הַגִּנְבֵּי אוֹ גוֹזֵל דָּבָר מִחֲבֵרוֹ, מַעֲלִין עָלָיו

1 משלי טו יח 2 שבת לג א 3 נדרים כ א 4 דרך ארץ ווטא ב 5 שבת קט ב
6 עיין בבא קמא קט א

כֹּאֲלוֹ הָרְגוּ. וְכֵל מֵה שְׁאֵדָם גּוֹזֵל וְחוֹמָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, אֵינוֹ יוֹצֵא מֵעוֹלָמוֹ עַד שְׁאַחֲרִים בּוֹזִין אוֹתוֹ.

בְּנִי, אֶהְיֶה אֵת הַתְּמִימוֹת, שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חִפֵּץ בַּתְּמִימִים. וְכֵל מִי שֶׁהוֹלֵךְ בְּתִמְמוֹת עִם הָאֵל וְהַבְּרִיּוֹת, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא מְשַׁמְּרוֹ מִן הַחֲטָאִים וְהַעֲוֹנוֹת, וּמַצִּיל אֶת נַפְשׁוֹ מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם. וְשֵׁנָאוֹ אֶת הַרְמָאוֹת. שֶׁכֵּל מִי שֶׁהוֹלֵךְ בְּרָמְאוֹת עִם חֲבֵרוֹ, בְּיָדוֹעַ שְׁחוֹרֵשׁ עָלָיו רָעָה, וְסוֹפּוֹ לְשַׁקֵּר וּלְכַחֵשׁ לוֹ. וְכֵל הַמְּכַחֵשׁ וּמְשַׁקֵּר לְחֲבֵרוֹ, כֹּאֲלוֹ מְכַחֵשׁ אֶת הַמָּקוֹם שֶׁהוּא אֱמֶת. בְּנִי, אֶהְיֶה מִדַּת הַרְחֲמָנוּת, שֶׁהִיא מִמְּדוֹת הַבּוֹרָא. וְלֹא הִזֵּה הָעוֹלָם מִתְקִים אֱלֹמֶלֶא שֶׁשְׂתַּף בּוֹ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִדַּת הַרְחֲמִים. וְכֵל הַמְּרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת, מְבִיא טוֹבָה לְעוֹלָם וּמְרַחֵמִין עָלָיו מִן הַשָּׁמַיִם. וְשֵׁנָאוֹ מִדַּת הָאֲכֻזְרִיּוֹת. שֶׁכֵּל הַמֵּתְאֲכֹזֵר עַל הַבְּרִיּוֹת, מְבִיא חֲרוֹן-אַף עָלָיו וְעַל כָּל הָעוֹלָם כָּלוֹ, וְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִפְרָע מִמֶּנּוּ בְּאֲכֻזְרִיּוֹת.

בְּנִי, אֶהְיֶה מִדַּת הַרְצוֹן. שֶׁכֵּל מִי שֶׁהוּא רָצוּי וּמִקְבָּל מִן הַבְּרִיּוֹת לְמִטָּה בַּעֲבוּר שְׂיֻדַּע לְרִצּוֹתָם בְּדַבְּרֵי וּלְיִדְבָר לָהֶם בְּלִשׁוֹן רַכָּה, בְּיָדוֹעַ שֶׁהוּא רָצוּי וּמִקְבָּל לְמַעֲלָה, שֶׁכֵּל שְׂרוֹת הַבְּרִיּוֹת נוֹחָה הֵימָּנּוּ, רוּחַ הַמָּקוֹם נוֹחָה הֵימָּנּוּ, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא מַעֲלָה אוֹתוֹ לְמַעֲלָה וּשְׂרָרָה. וְשֵׁנָאוֹ מִדַּת הַפְּעֵס, מִפְּנֵי שֶׁהַפְּעֵס מִסְלֵק אֶת הַדַּעַת. וְהַמַּדָּה הַזֹּאת, אוֹת לְשׁוֹטִים וּלְסֹכְלִים. וְכֵל הַפּוֹעֵס, עֵינָיו כֶּהוּת, וְיֶאֱרֶה-הָרַע מִתְגַּרֵּה עָלָיו וְגוֹרֵם לוֹ לְחֲטוֹא.

בְּנִי, בְּחֵרוֹ בְּמִדַּת שֵׁם-טוֹב בַּעֲבוּדַת הַמָּקוֹם, שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא בַּעֲצָמוֹ חֲזַר לְקִנּוּת שֵׁם-טוֹב בְּעוֹלָמוֹ. וְשֵׁם-טוֹב, גְּדוֹל מְכֹל הַיְּחֻסִּים וְיִקָּר מְכֹל כֶּסֶף וְזָהָב שֶׁבְּעוֹלָם. וְשֵׁנָאוֹ אֶת מִדַּת שֵׁם-רָע הַמְּגִיעֲכֶם בְּהַבְלֵי הָעוֹלָם, כִּי הִיא חֲרָפָה וּגְנוּת וּמוֹצִיָּאָה אֶת הָאָדָם מִן הָעוֹלָם. וְכֵל זְמַן

שֶׁאֲדָם מִתְכַּנֵּן לְהַגְדִּיל שְׁמוֹ בְּהַבְלֵי הָעוֹלָם, שְׁמוֹ מִתְמַעֵט
וְהוֹלֵךְ. שְׂכָל הַרוֹדֵף אַחֲרֵי הַשְּׂרָרָה, שְׂרָרָה בּוֹרַחַת מִמֶּנּוּ.
בְּנִי, בַּחֲרוּ בְּמִדַּת יִצְרָטוֹב, מִפְּנֵי שֶׁנִּבְרָא מִן הָעֲלִיּוֹנִים
מִמָּקוֹם טְהוֹרָה וְקֹדֶשֶׁה, וְהוֹלֵךְ אַחֲרֵי טֹבַע הַנְּשָׁמָה. וְאֲשֶׁרִי מִי
שֶׁמִּגְבִּיר עָלָיו יִצְרָטוֹב וּמַחְזִיר נִשְׁמָתוֹ טְהוֹרָה לְבַעֲלֶיהָ כְּדָרָךְ
שֶׁנִּתְּנָה בַּגּוֹף. וְגַעֲרוּ בַּיִצְרָה־הָרַע וְזָכְחוּ אוֹתוֹ לְפָנֵי הַבּוֹרָא,
כְּדִי שֶׁלֹּא יִכְשִׁיל אֶתְכֶם וְלֹא יַחְטִיאֲכֶם וְיַטְרִידְכֶם מִחַיֵּי הָעוֹלָם
הַבָּא, כִּי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בָּרָא אֶתְכֶם צְדִיקִים וְיִשְׂרָאִים,
לְפִיכָךְ אַל תִּשְׁמַעְבְּדוּ לַיִצְרָה־הָרַע שֶׁבְּלִבְכֶם וְאַל תִּשְׁמְעוּ אֵלָיו.
בְּנִי, בַּחֲרוּ בַּתְּשׁוּבָה, שֶׁהִיא מַגְעַת עַד כְּסֵא-הַכְּבוֹד,
וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְקַבֵּל שָׂבִים וּמְקַרְבֵּן אֲצִלּוֹ וּמוֹשִׁיבֵם
לְפָנָיו. וְהִשְׁתַּדְּלוּ לָשׁוּב בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֵי הַבּוֹרָא קֹדֶם
בִּיאַת הַפְּרָעָנוּת וְהַפְּגָעִים הָרָעִים, כִּי יִתְשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים
טוֹבִים כְּתָרִים לְפָנֵי הַפְּרָעָנוּת. וְהַמָּקוֹם יִקְבֹּל תְּשׁוּבַתְכֶם,
וְיִסְלַח וְיִמְחֹל אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵיכֶם.

בְּנִי, בַּחֲרוּ בְּמַעֲלַת הַחֲכָמָה, שֶׁהִיא מִתְּנָה נְתוּנָה לְאָדָם
מֵאֵת הַמָּקוֹם וּמִבִּינָה אֶת הָאָדָם לִידֵי יִרְאֵת-שָׁמַיִם וְלַעֲשֹׂר
וְכָבוֹד וְחַיִּים בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלִירֵשׁ חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, וּמִגִּינָה
עַל הָאָדָם מִן הַחֲטָאִים וְהָעוֹנוֹת, וּמִצִּילָתוֹ מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֵנָם.
וְשִׁנְאוּ אֶת הַשְּׁטוֹת וְהַסִּכָּלוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהַכֹּסֶל מְגַנֶּה אֶת עַצְמוֹ
וּמְגַנֶּה אֶת אֲבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְאֶת כָּל מִשְׁפַּחְתּוֹ, וּמַאֲבֵד מְמוֹנוֹ
וְחַיָּיו מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, וּמִכְרִית גַּפְּשׁוֹ מִן הָעוֹלָם הַבָּא.

בְּנִי, בַּחֲרוּ בְּמַעֲלַת הָעֶשֶׂר, וְהִשְׁתַּדְּלוּ לְקַנּוֹת עֶשֶׂר יוֹנְכִסִּים
בְּאֻמוֹנָה וּבִישָׁר, וְתִזְכּוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלְעוֹלָם הַבָּא, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא
נִבְרְאָת מִדַּת הָעֶנִי אֲלָא כְּדִי שִׁיזְכּוּ הָעֲשִׂירִים בָּהֶן וְיִנָּצְלוּ
מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֵנָם. וְהָעֶשֶׂר הַזֶּה, הִיא מִתְּנָה נְתוּנָה לְאָדָם מֵאֵת
הַמָּקוֹם. וְאַל יֹאמֶר הָאָדָם הָעֲשִׂיר, ²כִּחִי וְעַצְם יָדִי עָשָׂה לִי

את-החיל הזה, כי הממון הזה כנפים יש לו, ובשמים הוא פורח. והיום האדם עשיר, ולמחר חלף חלף לו.

בני, בחרו במדת הזריזות, שלא נברא האדם אלא שיהיה זריז ומהיר במלאכתו. והאדם הזריז, ממנין אותו על עבודת המלכים והשלטונים. וכל מי שמתכבד במלאכתו, מלאכתו מכבדתו, ונכסיו מצליחין. ושנאו את העצלות, מפני שהיא מדת הפתאים וחסרי-לב. וסימן לעצלות, עניות. בני, בחרו במדת ההסתפקות, מפני שהיא ממדות החסידים המסתפקים בין ברב בין במעט. וכל הנהגה מיגיעו ומסתפק בו, קונה לו חיי העולם הזה וחיי העולם הבא, ומוצא קורת-רוח ומנוחה בעולם הזה, ואינו בא לידי חלי-מצים וכאב-לב. ואיזהו מסתפק? זה השמח בחלקו שחננו המקום. ושנאו מדת זולת-וסובא, מפני שהיא מדת הרשעים, וסופו לבוא לידי עניות, ומביא לעצמו חללים גדולים וכבדים, וסופו יורש גיהנם.

בני, בחרו במדת הנדיבות, שלא נבנה העולם עד שלא שפף בו הקדוש-ברוך-הוא מדת הנדיבות. והנדיבות מורה על היחס והחסידות. ושנאו מדת הכילות. שכל מי שעינו צרה, מוציאתו מן העולם, מפני שמסיר בטחונו מן המקום ותולה בטחונו על ממונו, והיא מן המדות הגרועות שימצאו בבני-אדם. דבר קשה הוא עין-הרע, שהוא שקול כנגד כל החללים כלין. וכל מקום שעין-הרע שולטת בו, אוכלת ממנו. וכל המשים עין-הרע על חברו, כאפו הרגו. בני, אהבו את השלום. שבכל מקום שהשלום מצוי, שם יראת-שמים מצויה. גדול השלום, שאפילו העליונים צריכין שלום. כל-שכן החיים. בקשו אחר השלום, ורדפו אחר השלום. שהקדוש-ברוך-הוא אוהב את השלום. ומתחלת בריתו של

עוֹלָם, נִתְעַסֵּק לְבִרְאֵת דְּבָר שֶׁל שְׁלוֹם וְהוּא הָאוֹר. וְלֹא עוֹד אֲלָא, שֶׁכֵּל הַבְּרָכוֹת-טוֹבוֹת וְנִחְמוֹת-טוֹבוֹת שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְבִיאַן עַל יִשְׂרָאֵל, חוֹתֶמֶהֶן שְׁלוֹם.

וּמִבְּרָחוּ מִן הַמַּחֲלָקָה, מִפְּנֵי שֶׁהוּא דְּבָר שְׁנֵאוֹי מְאֹד בְּעֵינֵי הַמָּקוֹם, שֶׁמִּצִּינוּ שׁוֹמֵר עַל עֲבוּדָה-זָרָה וְלֹא וְתֵר עַל הַמַּחֲלָקָה. וְאִפְּלוּ כִּדִּי לַעֲשׂוֹת סִיג וְגֵדֵר לַמַּצּוֹת, הַתְּרַחְקוּ מִן הַמַּחֲלָקָה, כִּי הַמַּחֲלָקָה מְבִיאָה אֶת הָאָדָם לִידֵי מַלְקוֹת וְלִידֵי סִכְנַת נַפְשׁוֹת. וְשֵׁנָאוּ מִדַּת הַרְכִּילוֹת וְלִשׁוֹן-הָרָע, שֶׁכֵּן טוֹרְדִין אֶת הָאָדָם מִן הָעוֹלָם הַזֶּה וּמִן הָעוֹלָם הַבָּא. שֶׁכֵּל הַמַּסְפֵּר לִשׁוֹן-הָרָע, הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא דוֹחֵפוּ לְגִיּהֵם וְתִלּוּי בִּלְשׁוֹנוֹ בְּגִיּהֵם, מִפְּנֵי שֶׁמְבִיא שְׁלֹשׁ פְּרָעָנוֹת גְּדוּלוֹת לָעוֹלָם, וְאֵלּוּ הֵן, מַחֲלָקָה, וְעֲבוּדָה-זָרָה, וְגִלוֹת. וְכֵל מִי שֶׁמֵּאֲמִין אֶל הַרוֹכְלִים, לֹא יִשְׁאַר לוֹ אוֹהֵב וְאִפְּלוּ יִהְיֶה לוֹ תָּכִיב וְקָרוֹב.

בְּנִי, אֵל תִּתְּפָאֲרוּ בְּנַפְשְׁכֶם וְאֵל תִּתְּנִשְׂאוּ בְּעַצְמְכֶם עַל הַבְּרִיּוֹת בְּשִׁבִּיל מַעֲלוֹתֵיכֶם וּבְשִׁבִּיל תוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים שֶׁקִּדְמַתֶּם, אֲלָא תִשְׁפִּילוּ עַצְמְכֶם וְתִכְנִיעוּ רוּחְכֶם לְפָנָי כֹּל אָדָם, וְתִהְיוּ כְּאֶסְקָפָה הַמַּחֲתוּנָה שֶׁהַכֹּל דָּשִׁין בָּהּ, וְכִיתֵד נְמוּכָה שֶׁהַכֹּל תוֹלִין עָלֶיהָ.

בְּנִי, אִם חֹסֶי-וְשְׁלוֹם לְקִיתֶם בְּגוּף אוֹ בְּמִמּוֹן, אֵל תִּתְּרַגְּזוּ וְאֵל תִּתְּקַצְפוּ נֶגֶד הַבּוֹרָא, אֲלָא הַצְדִּיקוּ עָלֵיכֶם אֶת הַדִּין וְקַבְּלוּ כֹל דְּבָר מֵאֱהָבָה. וְזָכְרוּ אֶת אִיּוֹב שֶׁלָּקָה בְּגוּפוֹ וּבְבָנָיו וּבְבָנוֹתָיו וּבְקִמּוֹנוֹ, וְלֹא חָטָא בְּשִׁפְתָיו וְלֹא נָתַן תַּפְלָה לְאֱלֹהִים. בְּנִי, אֵל תִּתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם, מִפְּנֵי שֶׁהֵם שְׁנֵים סָרְסוּרִים רָעִים לְגוּף, שֶׁהָעֵין רוֹאֶה, וְהַלֵּב חוֹמֵד, וְהַגּוּף עוֹשֶׂה הַעֲבָרָה. וְאִין לָךְ אֲכָר בְּאִיבְרֵי הָאָדָם שֶׁיִּגְרְמוּ לוֹ מְכַשֵּׁל כְּמוֹ הָעֵינִים. וְזָכְרוּ אֶת שְׁמִשׁוֹן שֶׁהִלָּךְ אַחֵר מִרְאֶה עֵינָיו, מָה עָלְתָה לוֹ !

בני, אל תשבו עם המינין, ואל תתנפחו עמהן בדברי התורה, פן תמשכו אחריהם ויביאו אתכם אל הבז והקלון בעולכם הזה, וסופכם יורשין גיהנום.

בני, אם ידברו אחרים עליכם דבר רע גדול, אל תגדילו אותו יותר מדי, ואל יהי בעיניכם גדול, אבל יהי בעיניכם כקטן כדי שתניחו מקום לשלום. וכן אם אמרתם על אחרים דבר רע קטן, אל תאמרו מה אמרנו, הלא דבר [קטן] הוא, ומה בכך! אבל יהי בעיניכם כגדול עד שתלכו ותפיסו אותם, ותרכבו עליהם רעים עד שתפיסו אותם פיוס גמור ורצוי שלם. בני, יהי פרקכם נאה ושמועתכם טובה. והשתדלו להוסיף על השמועה הטובה, כדי שיבחרו הבריות בחברתכם וינדבקו בכם ויתקרבו אצלכם. כי כל מי שפרקו רע ושמועתו מגונה, לא ימצא חברים, ויתרחקו הבריות ממנו ויסורו מעליו. בני, אהבו את התורה ותכבדו אותה ואת לומדיה. ¹שפל המכבד את התורה, גופו מכבד על הבריות. וכל המחלל את התורה ואינו מכבדה כראוי, גופו מחלל ומגנה על הבריות. בני, אם תראו חברים תאבים וחפצים בדבר שבידכם וברשותכם למלאת חפצם ורצונם, השתדלו לעשות חפצם, ובטלו רצונכם מפני רצון חברים, שכן עשתה רחל ללאה. ותעבירו רצונכם ורצון חברים מפני רצון אביכם שבשמים כדרך שעשה יעקב אבינו, שלא נשק ליוסף כשהיה קורא קרית-שמע.²

בני, אל תלשינו חברים בדבר שיבוא להם שום הזק בסבתכם לא בגוף ולא בממון, מפני שהלשון נכנס תחלה לדיו. וכל המלשין את חברו, אין לו רפואה. ואם שמרתם פיהם מלשון הרע, תהיו כל ימיכם בשלום. בני, התרחקו מן הפעור ומן הדומה לבעור, שמא יחשדו

אתכם בדבר-עברה ואפילו במה שאין בכם. שכל המביא עצמו לידי חשד, אל יאשים את חושדיו, אלא יאשים הוא את עצמו, מפני שהוא בעצמו גורם עליו שם רע וחשד. בני, התרחקו שלא יתרעמו עליכם בני-אדם, שפא תצטרכו להתרעם על אחרים ותוסיפו לחטוא.

בני, אם תרצו ללמוד תורה או דבר-חכמה או דבר מדרך-ארץ, אל תאמרו על מה שלא שמעתם, שמענו. ואם ישאלו אתכם דבר ואין אתם בקיין בו, אל תתבישו לומר אין אנו יודעין אותו. אבל תאמרו, למדוהו לנו.

בני, אם תבטיחו את חבריכם בשום דבר, השתדלו להביאו לידי גמר, כדי שתהיו מבטיחים ועושים, מדברים ומקיימים. שכל מי שמבטיח ואינו עושה, עליו הכתוב אומר, ילמדו לשונם דבר-שקר וגו'.

בני, אהבו את התוכחות וקנו את המוסר, כי יביאו אתכם להצלחת העולם הזה, וינחילו אתכם חיי העולם הבא. בני, אהבו את כל אדם, איש כפי מעלתו. ותהיה לשונכם רכה עם כל אדם. כי בלשון רכה, יפגעו הקשים וישחו הגאים, והאויבים יתפכו לאהבים.

בני, הוו יראים וחרדים ונרתעים מחטא הקל, פן יביאכם חטא הקל לידי חטא חמור, ²שעברה גוררת עברה. והוו רצים למצוה קלה, שהיא תביאכם לעשות מצוה חמורה, ²שמצוה גוררת מצוה.

בני, ³יהי כבוד חבריכם חביב עליכם כשליכם, ואל תתכבדו בקלונם. ⁴שכל המתכבד בקלון חברו, אין לו חלק לעולם הבא. בני, אם תפצים אתם שתדבק בכם אהבת הבריות, הוו נושאים ונותנים עמהן באמונה ובישר ובצדק. והוו נושאים ונותנים בטובתן, ואל תספרו בגנותן. ויהיו דבריכם עמהן

נוחין וערבים, כדי שתהיו אהובים למעלה ונחמדים למטה.
בני, אם תרצו להתרחק מן החטא, תחשבו בסופו. כי
כפי ערבות החטא ומתיקותו בשעת עשייתו, כן יהיה מרירותו
בסופו.

בני, תעשו המצות על דרך האהבה. ואם עשיתם מצות
הרבה, יהו בעיניכם מעטים לפי חיובכם בהם.

בני, אם עשיתם טובה וגמילות-חסדים וצדקה, אל
תאמרו, משלנו היטבנו, אלא ממה שהיטיבו לכם מן השמים.
לפיכך, צריכין אתם למן שבח והודאה לבורא שספן לכם
טובה והיטיב לכם. ואם היטיבו לכם מן השמים דבר מעט,
יהי בעיניכם הרבה. ואל תאמרו, בשביל מעשי-ידינו שהן
הגונים היטיבו לנו, אלא בשביל מעשינו שאינן הגונים
ודרכינו שאינן מתקנין היטיבו לנו, כענין שנאמר, 'ומשלם
לשנאיו אל-פניו להאבדו וגו'.

בני, אם הרעלתם והרשעתם מעט, יהי בעיניכם הרבה.
ואמרו, אוי לנו שחטאנו, אוי לנו שבא דבר-עברה ומכשול
לדינו. אם הרעו לכם מן השמים הרבה, יהי בעיניכם דבר
מעט. ואמרו, במעט נגבינו מחובותינו, והלא הרבה רעה
יותר מזו היתה ראויה לבוא עלינו לפי רב עונותינו!

בני, תחשבו על דבריכם קדם שיצאו מפיכם. כי כשיצאו
מפיכם, לא תוכלו להשיבם, כאשר לא יוכל המורה בקשת
אחרי שירה החץ להשיבו אליו.

בני, תחשבו על כל מעשיכם ותתקנו כל ענייניכם
לעשותם במוסר ובדרך-ארץ. וצדקו עליכם לעולם את
הדין, ותוציאו עצמכם מן התרעומות.

בני, לעולם הו דגין את כל האדם לכף-זכות, ואל
תכריעו אותו לכף-חובה. שכל המכריע את חברו לכף-חובה,
מפריד החברה, וסוגר דלתי השלום, ופותח דלתי התחרות

והאיבה. ולא עוד אלא, שמן השמים ידינו אותו לכה-חיבה. וכל המכריע את חברו לכה-זכות, ידינו אותו מן השמים לזכות. בני, הווי ששים ושמחים במה שחונכם הבורא מן הטובה והממון ואפילו הוא דבר מעט. שכל מי ששמח בחלקו, נקרא עשיר ואפילו הוא עני. וכל מי שאינו שמח בחלקו, נקרא רש ואפילו הוא עשיר גדול.

בני, אם באת מצוה לידכם, אל תתרפו לעשותה. שאם תתרפו במצוה אחת, סופכם להתרפות באחרת. ואם עברתם על דברי תורה ברצונכם, מעבירין אתכם ברצונכם ושללא ברצונכם. בני, אל תחמדו ממון חבריכם, ואל תתנו עיניכם בממון שאינו שלכם, ואל תקחווהו לעצמכם. כי, אם נטלתם את שאינו שלכם, סוף שיטלו את שלכם מכם.

בני, אל תהיו רגילין בנדרים. שכל הרגיל בנדרים, סופו למעול בשבועות. ותחלת נדרים, פתח לאונת. בני, אל יהי עסקכם עם הנשים, ואל תנהגו עמהן קלות ראש. שכל מי שעסקו עם הנשים, סורו רע, והוא תחלת פתח לגאוף, וסופו יורש גיהנם.

בני, אל תערכו את חבריכם בממון אלא על מנת לפרוע משלכם. ודעו שהערבות, מפתח העניות.

בני, אם לקחתם ממון בהלואה, תסגלוהו על הכטות כדי שלא יכלה הקרן, ויהיה לכם מה לפרוע. שכל מי שמלוה מעותיו, רוצה להפרע. ואם הלוייתם ממון לאחרים, אל תתבישו מלבקש ממונכם, אלא תחזרו עליהם, ותפקדו אותם מדי יום-יום. כי הבשת ההוא, יוכל להביאכם אל הבזוי ואל הקלון. בני, אל תתבישו לקמוד תורה וחכמה מפל אדם, ואפילו מן הקטנים מכם, כי ילא הבישן למד. ודעו כי הבשת ההוא, רע מן החציפות והעוות.

בְּנִי, הָיוּ יוֹשְׁבֵין עִם הַחֲכָמִים, וְהִתְרַחֲקוּ מִשְׁכַּבְתָּ עִם הַפְּסִילִים, מִפְּנֵי שְׁאִין כְּבוֹדוֹ שֶׁל אָדָם וּקְלוֹנוֹ אֵלֶּא בִּישִׁיבָתוֹ. בְּנִי,¹ אַל תִּהְיוּ כְּאַסְקָפָה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁמִּנְגֶּפֶת אֶת הָרַגְלִים, וְלֹא כְּאַמְצָעִית שֶׁכָּל הַיּוֹשֵׁב עָלֶיהָ זּוֹעֵף וְסוֹפָה לְהִסְתַּר, אֵלֶּא הָיוּ כְּאַסְקָפָה הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁרַב בְּנֵי-אָדָם דּוֹרְסִין אוֹתָהּ וְסוֹף כָּל הַבְּנִין כֻּלּוֹ נִסְתַּר וְהִיא בְּמִקּוֹמָה עוֹמֶדֶת.

בְּנִי, אִם תִּרְאוּ אָדָם חָכָם יוֹתֵר מִכֶּם, אַל תֹּאמְרוּ מִפְּנֵי-מָה זֶה הָאִישׁ חָכָם יוֹתֵר מִמֶּנּוּ! מִפְּנֵי שֶׁלֹּא שִׁמְשַׁתֶּם כִּיּוֹצֵא בּוֹ וְלֹא נִתְעַסְקַתֶּם בַּחֲכָמָה כְּמוֹהוּ. לְפִיכָךְ, הִשְׁתַּדְּלוּ לְקִנּוּת הַחֲכָמָה וְהַמּוֹסֵר, מִפְּנֵי שֶׁהֵן עֵינֵי הָאָדָם שֶׁמֵּרְאִין לוֹ לְאָדָם הַדֶּרֶךְ הַטּוֹבָה וְהַיְשָׁרָה. וְכֵן אִם רְאִיתֶם אֲנָשִׁים עֲשִׂירִים גְּדוֹלִים יוֹתֵר מִכֶּם, אַל תִּתְקַנְאוּ בָהֶם, וְאַל תֹּאמְרוּ מִפְּנֵי-מָה הָאֲנָשִׁים הִזְדַּעְזְזוּ עֲשִׂירִים יוֹתֵר מִמֶּנּוּ! מִפְּנֵי שֶׁהַעֲשֵׂר בָּא לוֹ לְאָדָם מֵאֵת הַבּוֹרָא, אוֹ שֶׁמָּא הָיוּ זְרִיזִין בְּמַלְאכְתָּן וּבְעִנְיָנֵיהֶם יוֹתֵר מִכֶּם, אוֹ אֲפִילוֹ אֵלֶּי הָיִיתֶם זְרִיזִין וְחָרִיפִים לַעֲשׂוֹת מַלְאכְתְּכֶם וְעִנְיָנֵיכֶם יוֹתֵר מֵהֶם, דַּעוּ בְּנִי, שְׁאִין כָּל אָדָם זֹכֶה לְשְׁנֵי שְׁלֹחַנוֹת, הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא. וְשֶׁמָּא אוֹתָם הָעֲשִׂירִים קִבְּלוּ שְׁכָרָן בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּגְמוּלָכֶם צָפוּן לְעוֹלָם הַבָּא. לְפִיכָךְ, אַל תִּהְרָהוּ אַחֵר רְצוֹן הַבּוֹרָא.

וְכֵן אִם רְאִיתֶם אָדָם נָאֶה בַּעַל קוֹמָה יְפֵה-תֹאֵר וְיָפָה מַרְאֶה יוֹתֵר מִכֶּם, אַל תִּתְקַנְאוּ בּוֹ, כִּי בְיוֹם הַמִּיתָה אַתֶּם שׂוִין וְחִשּׁוּבֵין כְּנִבְלָה. וְלֹא עוֹד אֵלֶּא, שֶׁהַנִּבְלָה יִהְיוּ הַנִּבְלִים מִן הָעוֹר. וּמִן הָאָדָם, אֵין כָּל בְּרִיָּה נִהְיִית מִמֶּנּוּ כְּלוּם. בְּנִי,² הִסְתַּכְּלוּ בְּשִׁלְשָׁה דְּבָרִים, וּלְעוֹלָם לֹא תִבּוֹאוּ לְיַדִּי הַרְהוּר עֲבָרָה וְעוֹל, דַּעוּ מֵאֵין בְּאַתֶּם, וּלְאֵין אַתֶּם הוֹלְכִין. וּלְפָנֵי מִי אַתֶּם עֹתִידִין לָמֵן דִּין וְחִשּׁוּבּוֹן. בְּנִי, אַל תִּשְׁמִיעוּ לְאֲזֻנֵיכֶם דְּבָרִים בְּטָלִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵן

יגבוות תחלה לאברים. ואם תשמעו דברים בטלים מאחרים, תכופו אלית האון לתוכה, כדי שלא תשמעו אותם. בנני, אל ימצא בידכם גזל וגנבה ולא דבר רע, שכל איבריך יעידו עליך.

בנני, אל תתיראו מבית-דין של מטה, שהרי עדיכם אהבי ממון הם ותוכלו לפיטם בממון. והיו מתיראין מבית דין של מעלה. שאם יש לה עדים למעלה, לא תוכל לפיטם בממון. ולא עוד אלא שמכריזין עליה מריבה בכל שעה ושעה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה במסכת דרך-ארץ¹, אמר הקדוש ברוך-הוא, אם עשית דברי בשמחה, פמליא שלי תצא לשחרה, ואף אני בעצמי אצא לקראתה ואומר לה, באה לשלום. עיניה שלא נתת בממון שאינו שלה, הם יאירו לה באישון לילה ואפלה, שנאמר, "וירח בחשך אורה. אזניה שלא שמעת בהם דברים בטלים, הן יאזינו לה לחיי העולם הבא. פיה שלא ספר בקשון הרע, עליו תהרגו כל בעלי-הריגה². פיה שעמל בדברי-תורה, עליה יתברכו כל בעלי-ברכה. ידיה ששמרתן מן הגזל, מה יעשו לה כל בני-עוולה! ידיה שלא קפצת מן הגדקה, מה יעשו לה כל בעלי כסף וזהב! רגליה שלא קדמוה לדר-עברה, מה יעשה לה מלאך-המוות! דברי אלה הרצייתי לה. מה שתרגה, עשה. שלא תאמר, לא התרו בי.

בנני, אהבו את המוכחים אתכם, מפני שהן מביאין אתכם לחיי העולם הבא. ושנאו את המשבחים אתכם אפילו במעלה שיש בכם, וכל-שכן שתשנאו המשבחים אתכם במעלה שאין בכם, מפני שהן מחניפין לכם, ולפיכך ראויים לשנאתם תכלית שנאה.

בנני, אהבו לילה תמיד לבית-הכנסת כדי להתפלל בו, כדי שתטלו שכרכם בכל יום. שאפילו על פסיעותיכם, אתם מקבלין שכר.

בני, אהבו את המדרש ואת חכמי-התורה, כדי שתזכו
ויבואו בניהם לתלמוד-תורה.

בני, אל תעזו פניהם בפני מי שהוא גדול מכם. שפך
אמרו חכמינו במסכת דרך-ארץ¹, כל מי שמעיו פניו בפני
מי שהוא גדול ממנו, סוף שהוא בא לידי בהרת. ואם מנע
אדם עצמו מדבר-מצוה ועסק בדבר-עברה, סוף שמתה
אשתו במגפה, שנאמר², הנני לקח את-מחמד עיניך במגפה.
אם רצת לכבוד חכם, יהיו לך בנים ובנות נחונים למעלה.
ואם רצת לכבוד עני, יהיו לך בנים ובנות עוסקי-תורה
ומקימי-מצות בישראל. אם ראית חכם שמת, צמד וחזור
עליו עד שיפטר ממך. אם ראית עני שמת, צמוד וחזור
עליו עד שתליכהו לקבר, שפחזירתה יספרו בשלומה בשלום
פינחס בן-אלעזר. אם ראית פני חברך שנדלדל ומטה ידו
עמך, אל תחזירנהו ריקם, שנאמר³, שומר מצוה לא ידע
דבר רע. אם הלויט סלע או מאומה לעני בשעת דחקו, נתקיים
עליה⁴, אז תקרא וי' יענה. אם גדלת עצמך בפני חבריך,
הקדוש-ברוך-הוא משפילך. ואם גדלוך אחרים בין בשיבה
בין במסכה, עשה עמהם שלום, כדי שיבא שלום ויניחו על משכבה.
בני, אהבו את תלמידי-חכמים שנוהגין בעצמן בדרך
שתלמידי-חכמים נוהגין ותכבדו אותם כבוד גדול, והמקום
יכבד אתכם ויעלה אתכם אל המעלות העליונות. ואיזהו
דרך של תלמידי-חכמים? כך שנו חכמים במסכת דרך-ארץ⁵,
חמש-עשרה מדות נאמרו בתלמידי-חכם, נאה בביאתו,
חסיד בשיבתו, ערום בדעת, פקח במעשיו, מכיר את מקומו,
שמח בחלקו, ואינו מחזיק טובה לעצמו, כונס זכרון, מרבה
להשיב*, שואל ומשיב, שומע ומוסיף על כל פרק דבר, הולך
אצל חכמים, ולומד על-מנת לעשות.

1 ישעיה נח ט
* נ"א לחשב

2 קהלת ח ט
(שם נמצא בשינוי)

3 יחזקאל כד ט
4 חזקיה רבא, אוצר מדרשים דף 178
5 חזקיה רבא, אוצר מדרשים דף 178

¹תלמיד-חכם צריך שיהא צנוע באכילה ובשתיה. לא יאכל מעמד, ולא ישמה מעמד, ולא יקנח את הקערה, ולא ילקק בשפתותיו, ולא יגסה² בפני חברו, ויהא צנוע ברחיצה ובסיכה ובעטיפתו ובהליכתו וברקו ובקולו ובמעשיו הטובים, מעוט שחוק, מעוט שיחה, מעוט שנה, מעוט תענוג, מעוט הן הן*, מעוט לאו לאו.

³בארבעה דברים תלמיד-חכם נפר. בכוסו, בכיסו, ובכעסו, ובעטיפתו. ויש אומרים, אף בדבורו. הדר-תורה, חכמה. הדר-חכמה, יראה. הדר-יראה, ענוה. הדר-ענוה, צניעות. ⁴ארבעה דברים גנאי לתלמיד-חכם. לא יהא מחשיך בדרך, ולא יצא מבשם לשוק, ולא יפנס לבית-המדרש באחרונה, ולא ירבה שיבתו עם צמי-הארץ.

¹צניעות גדולה צריך לו לתלמיד-חכם להיות נוהג בעצמו כפלה הוא, כדי שילמדו ממנו שאר בני-אדם ממעשיו הטובים. מה הפלה הוא כל זמן שהיא בבית אביה היא מצנעת עצמה, וכשהיא יוצאה לשוק מפרסמת עצמה ואומרת, כל מי שהוא יודע בי עדות יבוא ויעיד עלי, כך תלמיד-חכם צריך שיהא צנוע בדרךיו ומפרסם במעשיו הטובים, רודה אחר האמת לא אחר השקר, אחר האמונה ולא אחר הגזל, אחר השלום ולא אחר המחלוקת, אחרי הארי ולא אחרי האשה. ³דעוכם יהא אדם יודע אצל מי עומד, ואצל מי יושב, ואצל מי אוכל, ואצל מי שותה, אצל מי מסב, ואצל מי מסית, ואצל מי חותם שטרותיו.

³דעוכם לא יהא אדם ער בין הישנים, ולא ישן בין הערים. לא בוכה בין המשחקים, ולא שוחק בין הבוכים. לא עומד בין היושבים, ולא יושב בין העומדים. לא קורא בין השונים, ולא שונה בין הקוראין. כללו של דבר, אל ישנה אדם ממנהג הבריות.

1 דרך ארץ ווטא ה 1 2 כלומר, ערוב המכל בפיו המשמיע קול 3 דרך ארץ ווטא ה ה
ג שם שם ו * על פי מסכת שבעות לו ב, דהכופל הן הן, הוי שבועה.

לְכַנְיָסָהּ, הַגְדוֹל קוֹדֵם. לְבֵית-הַפֶּלֶא, הַקָּטָן קוֹדֵם. לִירִידַת הַסֵּלָם, הַקָּטָן קוֹדֵם. לְבֵית-הַנוֹעַד, הַגְדוֹל קוֹדֵם. לְבִרְכָּהּ, הַגְדוֹל קוֹדֵם. וְהַמְהִלָּךְ שׁוֹאֵל בְּשָׁלוֹם הַיּוֹשֵׁב. לֹא יָסֵב אָדָם בְּפָנָיו מִי שֶׁהוּא גָדוֹל מִמֶּנּוּ. בָּא לְפָרוֹס עַל הַכֶּכֶר, פּוֹרֵס מִמָּקוֹם הַצִּדִּי שָׁבוּ. בָּא לְאָכּוֹל צָנוֹן וּבָצֵל, אוֹכֵל מִמָּקוֹם הָעֶדֶיִן. וְלֹא יֵהָא נוֹטֵל אֶת הַכֶּכֶר וַיִּתְּלוֹשׁ בְּשֵׁנָיו וַיַּחְזִירוּ עַל הַשֶּׁלָּחָן. וְכִשְׁבָּא לְשִׁתּוֹת בְּרָבִים, הוֹפֵךְ עֲצָמוֹ לְצַד אַחֵר וְשׁוֹתָהּ. לֹא יֵהָא עוֹקֵמָן וְלֹא גִרְגָּרָן וְלֹא נוֹקְדָן*, וּמִנְתָּר עַל קַלָּתוֹ, וְאִינוֹ מִתְכַּבֵּד בְּקִלְיוֹן חֲבֵרוֹ.

תַּחֲלַת עֲבָרָה, הִרְהוּר. שְׁנִיָּה לָהּ, לִיצְנוּת. שְׁלִישִׁית לָהּ, גִּסּוֹת-הָרוּחַ. רְבִיעִית לָהּ, אֲכֹרִיּוֹת. חֲמִישִׁית לָהּ, הַבִּטָּה. שְׁשִׁית לָהּ, שְׁנֵאוֹת-חֲנָם. שְׁבִיעִית לָהּ, עֵין-הָרֶעַ. הוּא שֶׁשְׁלֵמָה אָמַר, ²כִּי-יַחֲנוּן קוֹלּוֹ אֶל-תְּאֵמָן-בּוֹ כִּי שָׁבַע תּוֹעֲבוֹת בָּלָבוּ. ³הָיָי בֶּךְ בִּקְנָה שֶׁהָרוּחַ מִנְשַׁכַת בּוֹ לְכָל צַד שֶׁתִּרְצָהּ, שָׁאִין הַתּוֹרָה מִתְקִימָת אֵלָּא בְּמִי שֶׁרוּחוֹ נִמּוּכָה עָלָיו, וְלֹא בְּמִי שֶׁרוּחוֹ מוֹשְׁלֶת עָלָיו. לְפִיכָךְ, נִמְשָׁלָה הַתּוֹרָה לְמִים. מֵה הַמִּים הִלָּלוּ אִין דִּרְכָן לְהִלָּךְ בְּמָקוֹם גְּבוּהָ אֵלָּא בְּמָקוֹם נְמוּךְ, כִּךְ אִין הַתּוֹרָה שׁוֹרָה אֵלָּא בְּמִי שֶׁרוּחוֹ נִמּוּכָה עָלָיו.

³כֹּל הַמַּעֲבִיר עַל מִדּוֹתָיו, מַעֲבִירִין לוֹ עַל כֹּל פֶּשַׁעֵי, שְׁנֵאוֹמֵר, "מִי-אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעָבַר עַל-פֶּשַׁע. כֹּל הַמִּתְנַבֵּל עַל דְּבָרֵי-תּוֹרָה, סוֹפּוֹ לְהִתְחַכֵּם בָּהֶן, שְׁנֵאוֹמֵר, ⁵אִם-נִבְלָתָהּ בְּהַתְנַשֵּׂא. כֹּל הַמִּתְחַכֵּם בְּדְבָרֵי-תּוֹרָה, מוֹסִיפִין לוֹ חֲכָמָה עַל חֲכָמָתוֹ, שְׁנֵאוֹמֵר, ⁶תֵּן לְחָכְם וַיַּחֲכֵם עוֹד. כֹּל הַמּוֹדִיל דְּבָר אֶחָד מִן הַתּוֹרָה, חַיֵּב כֶּרֶת, שְׁנֵאוֹמֵר, ⁷כִּי דְבָרֵי בִּזְיוֹה וְאֵת-מִצְוָתוֹ הַפָּר הַכֶּרֶת תִּכְרֹת הַנֶּפֶשׁ הַהִיא עוֹנָה בָּהּ. מִלְּמַד, שֶׁהַנֶּפֶשׁ נִכְרַתֶּת וְעוֹנָה עִמָּה. כֹּל תִּלְמִיד-חָכֵם הַמּוֹדִיל בְּנִטִּילַת יָדַיִם, הָרִי זֶה מְגָנָה. אוֹרַח מְכַנִּים אוֹרַח, מְגָנָה הַיִּמָּנָה. אוֹרַח מְטָרִיחַ אוֹרַח**, מְגָנָה מִשְׁלָשְׁתָּן.

1 דרך ארץ ווטא ו 2 משלי כו כה 3 דרך ארץ ווטא ח 4 מיכה i יח
5 בשלי ל לב 6 שם ט ט 7 במדבר טו לא * כלומר, בררן ** צ"ל בעל-הבית (נוסחת הגר"א)

¹ שבעה דברים בגללם. מדבר בפני מי שהוא גדול ממנו, ונכנס לתוך דברי חברו, ונבהל להשיב, שואל שלא כענין ומשיב שלא כהלכה, ואומר על אחרון ראשון ועל ראשון אחרון, ועל מה שלא שמע אימר שמעתי, ואינו מודה על האמת. ² לעולם תהא נאה בכניסתך ותהא נאה ביציאתך, ותהא ממעט את העסק ועסק בתורה.

² ההולך אחר רבו, אינו רשאי לפטר מאחריו, עד שיטל ממנו רשות. היו שני תלמידים שקולין זה כזה, כשנכנסין בעל-הבית נכנס תחלה, ואורח אחריו. וכשהן יוצאין, אורח יוצא תחלה, ובעל-הבית אחריו. הנפטר מרבו, בין כשהוא גדול בין כשהוא קטן, אומר לו, הריני נפטר. ³ לעולם לא יפטר אדם לא מאצל חברו ולא מאצל רבו, אלא ימתינו עד שיטל הימנו רשות. וילמדו כל אדם דרך-ארץ מן השמים שזמר לו לאברהם אבינו, אברהם, כלום אני צריך לך? אמר לפניו, רבוננו של-עולם, הן. ואל יפנס אדם פתאום לבית-חברו. וילמדו כל אדם דרך-ארץ מן השמים שעמד על פתחו של גן-עדן וקרא לאדם, שנאמר, ויקרא יי אלהים אל-האדם ויאמר לו אנה. ומעשה בזקנים שהלכו למלכות הפנימית והיה להם פילוסוף אחד חבר שם, ואליהו, רבן גמליאל ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא. אמר לו רבי יהושע לרבן גמליאל, רבי, רצונה גלף ונקביל פני פילוסוף חברנו? אמר לו, הן. הלך רבי יהושע וטפח לו על הדלת. והיה פילוסוף ההוא מחשב בדעתו ואומר, אין זה אלא דרך-ארץ של חכם. לעולם יהיו כל [בני] אדם חשובין בעיניה פלסטים, והיו מכבדן כרבן גמליאל.

⁵ הנכנס לבית בעל-הבית, כל מה שיגזור עליו בעל-הבית, יעשה. ולא יהא קפדן בתוך סעודתו. מניחין פאה במעשה

1 אבות ה' 2 דרך ארץ רבה ד' 3 שם שם ה' 4 בראשית ג' 5 דרך ארץ רבא ו' כביכול זאמר לאברהם הריני נפטר ממך, ונאמר בבראשית יח לג, וילך ה' כאשר כלה לדבר אל אברהם ואברהם שב למקימו (יג"א)

אלפס, ואין מניחין פאה במעשה קדרה. לעולם תהא דעתך מערכת עם כל הבריות. אל יאחו אדם פרוסה בביצה בידו. והאוחז פרוסה בביצה בידו, הרי זה רעבתן. ולא ישתה אדם כוסו בבת-אחת. והשותה כוסו בבת-אחת, הרי זה גרגרן. וכמה הוא שותה? שנים, דרך-ארץ. שלשה, מגסי-הרוח. ולא יאכל אדם שום ובצל מראשו ולמעלה. ואם עשה כן, הרי זה רעבתן. ולא ישתה אדם שני כוסות בתוך סעודתו. ויברך ברפת-המזון, מפני שנראה גרגרן. שנים שיושבין על שקנן אחד, הגדול שבהן שולח ידו תחלה ואחר-כך הקטן. והשולח יד בפני מי שהוא גדול ממנו, הרי זה גרגרן. לא יאכל אדם עד ארבע שעות. חמין, רבן קשין לגוף, ומעוטן יפין. היין, רבו קשה לגוף, ומעוטו יפה. שלשה דברים, שקולין זה כזה, החכמה והיראה, והענוה.

¹ הנכנס לבית חברו, אל יאמר תנו לי ואוכל, עד שיאמרו הן. מזגו לו את הכוס, שוהה ושוהה. וכמה הוא שוהה? בחמין, שלש פעמים. ובצונן, ארבע. אמר רבי יהודה, במה דברים אמורים, בכוס שבגליל. אבל בכוס שביהודה, שוהה ושוהה כל-צרכו. לא יאמר אדם לחברו, בא ואאכילך מה שהאכלתיני, שזו דרך הרבית. לא ישלח אדם לחברו חבית של יין ויתן על פיה שמן, שזו דרך המיתה. לא יאמר אדם לחברו סוף שמן, מפך ריקן, מפני שמניח בו טובת הנאה חנם. ולא ישקה אדם לחברו יין חדש לשם יין ישן, שזה דרך הגזל. הנה שופה² יין לחמרים, אל יאמר סלקו את זה ותנו את זה, שזו דרך הגזל. הנה אדם עובר בשוק אצל מוכרי תבואה, אל יאמר סלקו את זה וקנו את זה, שזו דרך הגזל. הנה אדם עובר בשוק אצל מוכרי חפצים, אל יאמר להם בכמה חפץ זה, והוא אינו לוקח, מפני שמשביע דעתו של מוכר. לא יפרס אדם פרוסה על גבי הקערה, אבל מקנח אדם קערה בפרוסה. ולא ילקט אדם פרורין

וַיִּנִּיחַ עַל-גְּבִי הַשִּׁלְחָן, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִמֶּרֶה בַּעֲתוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ.
 וְלֹא יִשׁוּךְ מִפְּרוּסָה וַיִּחְזִירָנָה בַּקַּעֲרָה. וְלֹא יִשׁוּךְ אָדָם אֶת
 הַפְּרוּסָה וַיִּתְּנָה לְחֲבֵרוֹ, לְפִי שֶׁאֵין בַּעֲת הַבְּרִיּוֹת שָׁוֶה. וְלֹא
 יִשְׁתֶּה אָדָם מִן הַכּוֹס וַיִּתְּנֶנּוּ לְחֲבֵרוֹ, מִפְּנֵי סַכְּנַת-נִפְשׁוֹת.
 וּמַעֲשֵׂה בְּרַבִּי עֲקִיבָא שֶׁהָיָה לוֹ אֲכַסְנִיָּא אֲצֵל אָדָם אֶחָד. נָתַן
 לוֹ אֶת הַכּוֹס, וּטְעָמוֹ. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, לָךְ וּשְׁתֵּהוּ. אָמַר
 לוֹ בֶן-עֲזַאִי, עַד מָתִי אַתָּה מַשְׁקָה רַבִּי עֲקִיבָא כּוֹסוֹת הַטְּעוּמִין?
 שׁוּב מַעֲשֵׂה בְּרַבִּי עֲקִיבָא שֶׁהָיָה לוֹ אֲכַסְנִיָּא אֲצֵל אָדָם
 אֶחָד. נָטַל אֶת הַפְּרוּסָה וְסִמֵּךְ בָּהּ אֶת הַקַּעֲרָה. חֲסַפְסָה רַבִּי
 עֲקִיבָא וְאָכְלָהּ. אָמַר לוֹ, רַבִּי, אֵינְךָ פְּרוּסָה שֶׁתֹּאכַל אֶלְאִי
 פְּרוּסָה שֶׁאֵנִי סוֹמֵךְ בָּהּ אֶת הַקַּעֲרָה? אָמַר לוֹ, כַּמְדָּסָה אֲנִי
 שֶׁאַתָּה נֹכְחָה בְּפוֹשְׁרִין. עֲכָשְׁיוֹ אֵי אַתָּה נֹכְחָה אֶפִּילוֹ בְּרוֹתְחִין.
 וְלֹא יִשְׁתֶּה אָדָם כּוֹסוֹ וַיִּנִּיחוּ עַל-גְּבִי הַשִּׁלְחָן, אֶלְאִי יֶאֱחָזְנוּ
 בְּיָדוֹ עַד שֶׁיָּבוֹא הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּתְּנֶנּוּ לוֹ. חֲמִשָּׁה דְּבָרִים אָמַר רַבִּי. אֵין
 מִנִּיחִין בְּשֵׁר חַי עַל-גְּבִי הַפֶּת, וְלֹא קַעֲרָה עַל-גְּבִי הַפֶּת, וְאֵין
 זוֹרְקִין אֶת הַפֶּת, וְאֵין יּוֹשְׁבִין עַל הַשִּׁלְחָן שֶׁיֵּשׁ בּוֹ הָאֲכָלִין, מִפְּנֵי
 שֶׁמִּבְּזִין אֶת הָאֲכָלִין. וְהַנֶּכֶס לְסַעֲוָדָה, לֹא יִטַּל חֲלָקוֹ וַיִּתְּנֶנּוּ
 לְאַחֲרִים אוֹ לְשֹׁמֵשׁ, שֶׁמָּא יֵאָרֵעַ דְּבַר-קִלְקוּל בְּסַעֲוָדָה, אֶלְאִי
 יִטְלֶנּוּ וַיִּנִּיחוּ לְפָנָיו, וְאַחֲרֵי-כֵן יִתְּנֶנּוּ לוֹ. אוֹרְחִים הַנֶּכֶסִּין
 אֲצֵל בַּעַל-הַבַּיִת, אֵינָן רִשְׁאִין לָתֵן מִשְׁלַפְנִיָּהֶן כְּלוּם לֹא לָבֹנוּ
 שֶׁל בַּעַל-הַבַּיִת וְלֹא לְשִׁלּוּחוֹ, אֶלְאִי אִם כֵּן יִטְלוּ רָשׁוֹת מִבַּעַל-
 הַבַּיִת. וּמַעֲשֵׂה בְּאָדָם אֶחָד שֶׁהִכְנִיס אֶצְלוֹ שְׁלִשָּׁה עֲנִיִּים בִּשְׁנֵי
 בִצְרֹת, וְהָיוּ לוֹ שְׁלֹשׁ בִּיצִים, וְהִנִּיחָן לְפָנֵיהֶן. בָּא בָנוּ שֶׁל
 בַּעַל-הַבַּיִת וְעָמַד לְפָנֵיהֶן, וְנָטַל אֶחָד מֵהֶן חֲלָקוֹ וְנָתַן לוֹ.
 וְכֵן הִשְׁנִי, וְכֵן הִשְׁלִישִׁי. וְכֵין שָׂרָאָה בַּעַל-הַבַּיִת שְׁלֹשׁ בִּיצִים
 בְּיָד בָּנוּ, עָמַד בַּעַל-הַבַּיִת וְהִגְבִּיהוּ מִלֹּא קוּמָתוֹ, וַחֲבָטוּ בְּאַרְץ
 וַמָּת. אַף אֲשַׁתּוֹ, כֵּין שָׂרָאָתָה אֶת בְּנָה שָׁמַת, עֲלָתָה לְרֹאשׁ

הגג והפילה עצמה משם ומתה. אף אביו, כיון שראה פן שמתו בנו ואשתו, עלה לראש הגג והפיל עצמו משם ומת. הרי שלש נפשות נהרגו על דבר זה.

י' הנכנס למרחץ, אומר, יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי, שתכניסני לשלום, ותוציאני לשלום, ותצילני מזו ומכיוצא בו לעתיד לבוא. קדם שנכנס, כיצד יעשה? חולץ את מנעליו, ומסלק את טליתו, ומתיר את חגורו, ופושט את חלוקו, ואחר-כך מתיר את אפקרסו המתחונה. רחץ ויצא, הביאו לו את המפה, מקנח את ראשו תחלה, ואחר-כך מקנח את כל אבריו. הביאו לו שמן, סך את הראש ואחר-כך סך את כל האברים, מפני שהראש מלך על כל האברים. ואחר-כך מניח את אפקרסו המתחונה, ולובש את חלוקו, וחוגר את חגורו, ומתכסה בטליתו, ומניח את כובעו, ואחר-כך מניח את מנעליו. וכשהוא מניח, כיצד יעשה? מניח את של ימין תחלה, ואחר-כך של שמאל. וכשהוא חולץ, חולץ את של שמאל תחלה, ואחר-כך של ימין. וכן לענין תפילין, מניח של יד תחלה, ואחר-כך של ראש. וכשהוא חולץ, חולץ את של ראש תחלה, ואחר-כך חולץ של יד. אם יש לו עבד או בן, מניחין לו. ולא יכניס אדם שמן בזכוכית לבית המרחץ, מפני הסכנה. ואל ירוק אדם בפני חברו, ודא ירוק אדם במרחץ, מפני הסכנה. ואומר אדם הלכה של בית הכסא בבית הכסא, והלכה של בית המרחץ בבית המרחץ. אין אדם שואל ומשיב במקום שרכון לבושין ומעוטן ערמים. ואל ישאל אדם שלום בבית המרחץ, מפני הסכנה. ואם שאלוהו, אומר לו, מרחץ הוא. ויש אומרים, משיבו ואין בכך כלום. אל יניח אדם רגליו על שפת האמבטי ויהא קבויך בתוכה, מפני שהוא דרך גנאי. ואל יאמר אדם לחברו, דרוס ידך עלי

בבית-המרחץ. ואם עושה כן, אינו יוצא משם שלם. אמר רבי יהודה, במה דברים אמורים, במים המעוטין. אבל במים המרביין, הרי זה משבח. והקורא שתי פעמים, והטובל שתי פעמים, הרי זה מגנה. המתכסה בטליתו ועומד במקום הזעה, הרי זה גוזל את הרבים. והרוחץ בצונן ומשתטף בפושרין, הרי זה גוזל את הרבים. כיצד יעשה? ילך ויחפור בורות שיחין ומערות ויתקן דרכים וסרטאות, וימחל לו.

¹ היוצא לכרך קדם קריאת הגבר, רבי חזא אומר, לא יפחות משנים. ובאיזה תרנגול אמרו, בתרנגול פיננני, שנאמר, ² מי-שת בטחות חכמה או מי-נתן לשכוי בינה. אדם הפא מן הדרך ונכנס למרחץ והקיו דם, שתה ונשתכר ושמש מטחו על-גבי קרקע, דמו בראשו. ההורג כנה על-גבי מטה, דמו בראשו. האוכל שום קלוף או בצל קלוף או ביצה קלופה ששן עליהן הליצה, דמו בראשו. העומד [ערום] לאור הנר או לאור הלכנה, דמו בראשו. השותה משקין מזוגין ששן עליהן הליצה, דמו בראשו. השותה מי-נחלים או נהרות בפיו או בידו אחת, דמו בראשו, מפני הנימה.³ הקיו דם וישב במענית, דמו בראשו. תגרי-ספרים,⁴ הן ותגריהן ותגרי-תגריהן, אינן רואין סימן ברכה לעולם. תגרי דגים טמאים וארבה טמא, אינן רואין סימן ברכה לעולם. המשתכר בקנים ובקנקנים, אינו רואה סימן ברכה לעולם. ואמר רבי עקיבא, תלמידה חכמים בטלין בתשעה-באב, וישימו הכל עצמן כתלמידה חכמים. אמרו, פעם אחת היה יושב רבי עקיבא תחת הנוח מפני הסכנה, ואמר, קוצצי איקנות טובים, ומגדלי בהמה, ותגרי סמטא, והעושה מלאכה בערבי שבתות ובערבי ימים טובים מתשע שעות ולמעלה, אינן רואין סימן ברכה לעולם. המצפה לשכר חמור, ולשכר אשתו, ולשכר הרחמים, והמוכר

1 דרך ארץ רבא יא (כל העמוד)

2 איוב לח לו

3 רולעת המים

4 כותבי ספרים

אֶת סִפְרוֹ אֶף-עַל-פִּי שְׁאִינוּ צָרִיךְ לוֹ, וְהַמּוֹכֵר אֶת בֵּיתוֹ
אֶף-עַל-פִּי שְׁאִין לוֹ מָה יֹאכֵל, אִינוּ רוֹאֶה סִימָן בְּרָכָה לְעוֹלָם.
רַבִּי יִצְחָק אָמַר, הָאוֹכֵל קָרְצִין, הָרִי זֶה מְשׁוֹפְכֵי דָמִים, שְׁנֹאֲמַר,
לֹא-תִלָּךְ רַכִּיל בְּעַמִּיךָ לֹא תַעֲמֹד עַל-דָּם רָעָה אֲנִי יי. רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר אָמַר, הַשּׁוֹנֵא אֶת חֲבֵרוֹ, הָרִי זֶה מְשׁוֹפְכֵי דָמִים,
שְׁנֹאֲמַר, וְכִי-יִהְיֶה אִישׁ שָׂנֵא לְרַעְהוּ וְאָרַב לוֹ וְקָם עָלָיו וְהִכְהוּ
נַפְשׁ. בֶּן-עֲזַנַּי אָמַר, הַשּׁוֹנֵא אֶת אִשְׁתּוֹ, הָרִי זֶה מְשׁוֹפְכֵי
דָמִים, שְׁנֹאֲמַר, יְיָשֵׁם לָהּ עֲלִילַת דְּבָרִים וְהוֹצֵא עָלֶיהָ שֵׁם
רָע וְגו'. סוֹף שֶׁהוּא שׁוֹכֵר לָהּ עֲדִים וּמַקְדִּימָה לְסִקִּילָהּ. רַבִּי
יוֹסִי אָמַר, הַנּוֹתֵן אֶת הַקֶּץ⁵ לְכָל אָדָם, אֵין לוֹ חֶלֶק לְעוֹלָם
הַבָּא. רַבִּי מֵאִיר אָמַר, כֹּל מִי שֵׁשׁ לוֹ בֵּית-הַמְדָּרֶשׁ בְּעִירוֹ
וְאִינוּ הוֹלֵךְ שָׁם, חֵיב מִיתָה. וְעוֹד אָמַר רַבִּי מֵאִיר, וְמָה פֶּסַח
שֶׁהוּא אֶחָד מֵשֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִצְוֹת הָאֲמֻרוֹת בַּתּוֹרָה,
כֹּל מִי שְׁאִינוּ בָּא וְעוֹמֵד עַל פֶּסַחוֹ מַשְׁעָה שְׁשׁוֹחֲטִין אוֹתוֹ
עַד שֶׁעָה שְׁגוֹמְרִין אוֹתוֹ, חֵיב מִיתָה. בֵּית-הַמְדָּרֶשׁ שֵׁשׁ בּוֹ
אֶף-אֲלָפִים וְרַבִּי-רַבְּבוֹת מִצְוֹת הָאֲמֻרוֹת בַּתּוֹרָה, עַל-אֲחַת-
כַּמָּה-נֹכְמָה! וְעוֹד אָמַר רַבִּי מֵאִיר, כֹּל מִי שֵׁשׁ תִּלְמִיד-תַּחֲכֵם
בְּצֵדוֹ וְאִינוּ מְשַׁמְשׁוּ, חֵיב-מִיתָה, שְׁנֹאֲמַר, כִּי דְּבַר-יִי בָּזָה
וְאֶת-מִצְוֹתוֹ הִפְרִי וְגו'. וְכֹל מִי שֶׁהוּא יְכוֹל לְלַמּוֹד תּוֹרָה וְאִינוּ
לּוֹמְדָהּ, עָלָיו אָמְרָה תּוֹרָה, כִּי אָמַר יִי מָה-מַּצָּאוּ אֲבוֹתֵיכֶם
בִּי עוֹלָ כִּי רָחֲקוּ מֵעָלִי וַיִּלְכּוּ אַחֲרֵי הַהֶבֶל וַיִּהְבֵּלוּ.

הַרוֹחֵץ⁸ מִנְעָלָיו וַיֵּצֵא לְשׁוֹק, הָרִי זֶה מַגְסִי-הָרוֹחַ. סִנְטֵרוֹ
לְצַדִּין וְכוּבְעוֹ לְאַחֲרָיו וַיִּרְכָּתוּ עַל חֲבֵרָתָהּ וַיִּרְצוּעוֹת תַּפְלִין
בִּידוֹ וּמַחֲזִירֵן כִּשֶׁהוּא הוֹלֵךְ בְּשׁוֹק, הָרִי זֶה מַגְסִי-הָרוֹחַ. וְכֹל
גְּסִי-הָרוֹחַ, גִּדְמִין לְעִבּוּדָה-זָרָה, שְׁנֹאֲמַר, וְלֹא-תִבִּיא תוֹעֵבָה
אֶל-בֵּיתְךָ וְגו', וְלִהְיוֹן הוּא אָמַר, וְלֹא-תוֹעֵבַת יִי כֹל-גְּבוּהַ-לֵּב.
וְאָמַר כָּאֵן תוֹעֵבָה, וְנֹאֲמַר לִהְיוֹן תוֹעֵבָה. מָה תוֹעֵבָה הָאֲמֻרָה

1 המשך דרך ארץ רבא יא 2 ויקרא יט טו 3 דברים יט יא 4 שם כב יד
5 המחשב את הקץ 6 במדבר טו לא 7 ירמיה ב ה 8 גיא התיר 9 דברים יכו 10 משלי טו ה

כאן עבודה-זרה, אף תועבה האמורה להלן עבודה-זרה.
נאמר כאן, ¹יצאו אנשים בני-בליעל. ונאמר להלן, ²ובליעל
קוץ מגד כלתם. אלא, הווי גבורים לילך בדרך המקום.
שאין גבור אלא ההולך בדרך, שנאמר, ³ברכו יי מזאכיו
גברי כח עשי דברו וגו'.⁴

לכן בני, בחרו במעלת דרך-ארץ, מפני שאין בכל
המדות טובה הימנה, ובעבודה זרה יזכה האדם ויגיע לכל שאר
מעלות המדות. ואלהינו יזכנו להבין דרכה ולדע את
מקומה, למען רחמיו הרבים וחסדיו הגדולים.

המצלה הארבע וצדדים

מעלת השלום

בני, באו ואלמדכם מעלת השלום. דעו בני, כי מעלת
השלום היא מן המעלות הרמות, שכן הוא אחד משמותיו
של הקדוש-ברוך-הוא, כענין שנאמר, ⁵ויקרא-לו יי שלום.
ובכל מקום שהשלום מצוי, שם יראת-שמים מצויה. ובכל
מקום שאין שם שלום, אין יראת-שמים מצויה.

גדול השלום לפני המקום. שכן אמרו חכמינו זכרונם
לברכה באגדה, ⁶גדול השלום, שאפילו הפתובים, דברו דברי
בדאים להטיל שלום בין אברהם לשרה. שהרי היא אמרה,
⁷ואלני זקן. והוא ⁸אמר לאברהם, ואלני זקנתי. וכן הוא אומר,
¹⁰וויצו אל-יוסף לאמר אביך צוה לפני מותו לאמר. ואין
אנו מוצאין שצוה אותו מכל הדברים הללו כלום, לפי שלא
היה חושדו. בא וראה, כמה דיות משתפכין וכמה קלמוסין
משתברין וכמה עורות אובדין וכמה תינוקות מתרצעין¹¹
לכתוב בתורה דבר שלא היה מפני השלום. ואמרו חכמינו
זכרונם לברכה, ¹²מתר לשנות בדברי שלום. ¹³גדול השלום,
שאפילו המתים צריכין שלום, שנאמר, ¹⁴יבוא שלום ינוחו

1 דברים יג יד 2 שמאל ב כג 3 תהלים קג כ 4 עד כאן דרך ארץ רבא יא 5 שופטים ו כד
6 יבמות סה ב, בבא מציעא מו א 7 בראשית יח יב 8 והקב"ה 9 בראשית יח יג 10 שם טז
11 לוקים ברצועה 12 יבמות סה ב 13 ספרי נשא קמד 14 ישעיה נז ב

על-משפחותם.¹ גדול השלום, שאפילו בשעת מלחמה, מבקשין שלום, שנאמר, ²כי-תקרב אל-עיר להלחם עליה וקראת אליה לשלום. גדול השלום, שאפילו העליונים צריכין שלום, שנאמר, ³עשה שלום במרומי. גדול השלום, שחותמין בו בברכת כהנים, שנאמר, ⁴וישם דה שלום. גדול השלום, שחותמין בסוף התפלה בשלום, שנאמר, ⁵וי עז עמנו יתן יי כרך את-עמנו בשלום. ורא עוד אלא, שביום נחמת ישראל, מתבשרין תחלה בשלום, שנאמר, ⁶מה-נאוו על-ההרים רגלי מבשר משמיע שלום.

בני, באו וראו כמה גדול כח השלום, שאפילו לשונאים, אמר הקדוש-ברוך-הוא, פתחו להן בשלום, כענין שנאמר, ²כי-תקרב אל-עיר להלחם עליה וקראת אליה לשלום. ואפילו בזמן הזה, אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷שואלין בשלום הגוים, מפני דרכי שלום. אמרו עליו על רבן יוחנן בן זבאי, שרא הקדימו אדם שלום בעולם ואפילו גוי בשוק. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸הוי מקדים בשלום כל אדם, והוי זנב לאריות, ואל תהי ראש לשועלים. מהו בשלום כל אדם? כלומר, אפילו אם אתה רואה שבו עליה, הוי מקדים לו שלום. שאם אתה עושה כן, תגרום דה שיאהבה. ורא עוד אלא שאפילו אם אינו נכנע להשלים עמך, הקדוש-ברוך-הוא מוסרו בידיה ומכניעו תחתיה, כענין שנאמר, ⁹ואם-לא תשלים עמך ועשתה עמך מלחמה וצרת עליה. ¹⁰וינתנה יי אליה בידיה וגוי. וכן מצינו בדוד עליו השלום שהיה רודף אחר שלום של שאול, כענין שנאמר, ¹¹אני-שלום וכי אדבר המה למלחמה. ושאול לא די שרא נתפס לו, אלא שהיה רודפו כדי להרע לו, ומסרו הקדוש-ברוך-הוא בידי דוד במערה ובמעגל. ואף-על-פי-כן לא עקתה בלבו של דוד להרע לו.

1 במדבר רבא ה"ב 2 דברים כ"י 3 איוב כה ב 4 במדבר ו' כו 5 תהלים כס יא
6 ישעיה נב ו 7 ברכות י"א 8 אבות ד' טו 9 דברים כ"ב 10 שם שם יג 11 תהלים קכ ו

קפי שצריך לו לאדם להיות אוהב שלום ורודף שלום, כענין
 שנאמר, 'בקש שלום ורדפהו. בקש אותו עם אהבה, ורדפהו
 עם שונאך. בקשהו במקומה, ורדפהו במקומות אחרים.
 בקשהו בגופה, ורדפהו בממונה. בקשהו לעצמה, ורדפהו
 לאחרים. בקשהו היום, ורדפהו למחר. ואל תתנאש לומר,
 לא אוכל להשלים, אלא רדוף אחר השלום עד שתיצננו.
 ואמרו חכמינו זכרונם לברכה,¹ ברח מן השלשה, והדבק
 בשלשה. ברח מן הפקדונות, ומן המאונין, ומן לעשות שלישי²
 בין אדם לחברו. והדבק בשלשה, בחליצה, ובהתר נדרים,
 ובהקצאת שלום בין אדם לחברו. ואי זו היא רדיפת שלום? כך
 אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'זה המדבר שלום בשעת מחלוקת,
 ומבטל כבודו מפני הרבים בדרך שעשה משה, שנאמר,³ ויגם
 משה ויגף אל-דתן ואבירם וגו'. והמבטל עסקיו ומטיל שלום
 בין איש לאשתו, בין אדם לחברו, בין רב למלמדו. ואפילו
 הוא עושה סעודה לשניהו, כדי לעשות שלום ביניהן.
 בני, באו וראו כמה גדול פח השלום. שבתחלת בריתו
 של עולם, נתעסק הקדוש-ברוך-הוא לבראת דבר של שלום,
 שנאמר,⁴ ויאמר אלהים יהי אור ויהי-אור. ומנין שהאור
 שלום? שנאמר,⁵ יוצר אור ובורא חשך עשה שלום ובורא
 את-הכל. מפאן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'גר ביתו
 וקדוש היום, גר ביתו עדיף, משום שלום ביתו. גר ביתו
 וגר חנקה, גר ביתו עדיף, משום שלום-ביתו. ולא עוד אלא
 שהרבה תקנות תקנו חכמינו משום דרכי שלום, שכך אמרו
 חכמינו זכרונם לברכה, 'אלו דברים אמרו מפני דרכי שלום.
 כהן קורא ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל, מפני דרכי
 שלום. מערבין בבית ישו, מפני דרכי שלום. בור שהוא
 קרוב לאמה, מתמלא ראשון, מפני דרכי שלום. והרבה

1 תהלים לז טו 2 יבמות קט א 3 ערב 4 סנהדרין קי א 5 במדבר טז כה
 6 בראשית א 1 7 ישעיה מה ז (בנוסח החפלה) 8 שבת כג ב 9 גיטין נט א במשנה

פיוצא באֵלו התקנות, תקנו חֲכָמֵינוּ מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם. וְכֵן
 הוּא אוֹמֵר, ¹דְּרָכֶיהָ דְרָכֵי-נֶעֱם וְכָל-נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם. וְאָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבָרְכָהּ בְּאַגָּדָה, ²שֶׁלֹּשָׁה-עָשָׂר דְּבָרִים חֲבָבִין
 הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמִכָּלֵן לֹא כִפֵּל אֶלָּא שְׁלוֹם, וְאֵלוּ הֵן,
 פְּתֻנִים, לְוִיִּם, וְיִשְׂרָאֵל, סְנֵהֲדָרִין, וְהַבְּכוֹרוֹת, וְהַתְּרוּמַת-הַמִּשְׁכָּן,
 וְהַקְּרָבָנוֹת, וְשֶׁמֶן-הַמִּשְׁחָה, אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, יְרוּשָׁלַּיִם, בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ,
 מַלְכוּת בֵּית-דָּוִד, וְהַכֶּסֶף וְהַזָּהָב. הַפְּתֻנִים, ³וְכַהֲנוּ-לֵי. הַלְוִיִּם,
⁴וְלִקְחָתָם אֶת-הַלְוִיִּם לֵי. יִשְׂרָאֵל, ⁵וְאֵתָם תְּהִיּוּ-לֵי מִמֶּלֶכֶת פְּתֻנִים.
 סְנֵהֲדָרִין, ⁶אֶסְפָּה-לֵי שִׁבְעִים אִישׁ. הַבְּכוֹרוֹת, ⁷קִדְשֵׁי-כָל-
 בְּכוֹר. הַתְּרוּמָה, ⁸וְיִקְחוּ-לֵי תְרוּמָה. הַקְּרָבָנוֹת, ⁹תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב
 לֵי בְמוֹעֲדוֹ. שֶׁמֶן-הַמִּשְׁחָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁰שֶׁמֶן מִשְׁחַת-קִדְשׁ יִהְיֶה
 זֶה לֵי לְזִרְתִּיכֶם. אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, ¹¹כִּי-לֵי כָל-הָאֶרֶץ. יְרוּשָׁלַּיִם,
¹²הָעִיר אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לֵי. בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, ¹³הוּא יִבְנֶה-לֵי בֵּית.
 מַלְכוּת בֵּית-דָּוִד, ¹⁴כִּי-רָאִיתִי בְּבָנָיו לֵי מֶלֶךְ. הַכֶּסֶף וְהַזָּהָב,
¹⁵לֵי הַכֶּסֶף וְלֵי הַזָּהָב. וּמִכָּלָם לֹא כִפֵּל אֶלָּא הַשְׁלוֹם, שֶׁנֶּאֱמַר,
¹⁶אוֹ יַחֲזֹק בְּמַעֲוֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לֵי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה-לֵי.

גְּדוֹל כַּח הַשְׁלוֹם, שֶׁאֵפִילוּ הַעֲלִיּוֹנִים צָרִיכִין לוֹ, כַּעֲנָן
 שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁷הַמֶּשֶׁל נִפְחַד עִמּוֹ עֲשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו. כִּיצַד?
 הָרָקִיעַ הַזֶּה שֶׁל מַיִם, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁸הַמִּקְרָה בַּמַּיִם עֲלִיּוֹתָיו.
 וְהַכּוֹכָבִים הֵן שֶׁל אֵשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁹הִלָּלוּהוּ כָל-כּוֹכְבֵי אוֹר.
 לֹא הֵן מִרְתִּיחִין אֶת הָרָקִיעַ, וְלֹא רָקִיעַ מַכֶּה אוֹתָן.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבָרְכָהּ, ²⁰אֵין אֶחָד מִן הַמַּזְלוֹת
 שֶׁמְהַלְכִין בְּרָקִיעַ עוֹלָה מִלְּפָנָיו, אֶלָּא לְאַחֲרָיו, כְּזֶה הָעוֹלָה
 בִּסְתָם לְאַחֲרָיו, שִׁיְהֶא כָל מַזָּל וּמַזָּל אוֹמֵר, אֲנִי עוֹלָה רִאשׁוֹן.
 וּמִתּוֹךְ כֶּף, אֵין אֶחָד מֵהֶן מִתְקַנֵּא עַל חֲבֵרוֹ, וַיֵּשׁ בִּיגִיּהֶן שְׁלוֹם.
 וְכֵן בִּירִידָתָן יוֹרְדִין לְאַחֲרֵיהֶן כְּדָרָךְ שֶׁעָלוּ לְאַחֲרֵיהֶן, וְכָל

1 משלי ב יז	2 במדבר רבא טו יג, הנחומא בהעלותך יא (בנוסח שונה)	3 שמות כח מא
4 במדבר ג מא	5 שמות יט ו	6 במדבר יא טז
7 שמות יג ב	8 שם כה ב	9 במדבר כח ב
10 שמות ל לא	11 שם יט ה	12 מלכים א יא לו
13 דברי הימים א יז יב	14 שמואל א טו א	15 חגי ב ח
16 ישעיה כו ח	17 איוב כה ב	18 תהלים קד ג
19 שם קמח ג	20 דברים רבא ה יב	

אֶחָד וְאֶחָד רוֹאֶה אֶת עֲצָמוֹ לְמִטָּה מְחַבְּרוֹ, וְהוּא אֵינוֹ יוֹדֵעַ כַּמָּה יֵשׁ לוֹ לִירֵד. וּמִתּוֹךְ כֶּךָ, אֵין בִּינִיָּהן קִנְיָא וּמִחְרוֹת. וּמָה הָעֲלִיּוֹנִים שְׁאִין בִּינִיָּהן קִנְיָא אֵיבָה וּמִחְרוֹת, צָרִיכִין שְׁלֹום. הַתַּחְתּוֹנִים שְׂכָלָן אֵיבָה שִׁנְאָה וּמִחְרוֹת, עַל אַחַת כַּמָּה וּכַמָּה שְׁצָרִיכִין שְׁלֹום. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכֻרֹנָם לְבָרְכָה, ¹מִיכָאֵל כָּלוּ אֵשׁ, וּגְבֻרֵיאֵל כָּלוּ שֶׁלֶג, וְעוֹמְדִין זֶה אֵצֶל זֶה וְאֵין מִזִּיקִין זֶה לָזֶה. הָיִי אוֹמֵר, ²עֲשֵׂה שְׁלֹום בְּמִרוּמָיו. וְעוֹד אָמְרוּ, ³מֵעוֹלָם לֹא רָאִתָּה חֲמָה פְּגִימָתָה שֶׁל לְבָנָה, מִשּׁוֹם דִּחְלָשָׁה דַּעְתָּה ⁴שֶׁל לְבָנָה, מִשּׁוֹם שִׁבְתְּחִלַּת בְּרִיתָן נִבְרְאוּ הַחֲמָה וְהַלְבָּנָה שְׁוִין, וְהִלָּכָה הַלְבָּנָה וְקִטְרָגָה עַל הַחֲמָה לְפָנֵי הַמָּקוֹם וְאָמְרָה לוֹ, אֲפֹשֶׁר לִשְׁנֵי מַלְכִּים לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּכֶתֶר אֶחָד? וְאָמַר לָהּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא, יָפָה אֲמַרְתִּי, לָכִי וּמַעֲטִי אֶת עֲצָמֶיךָ. וְלֹא פְּגִימָתָה שֶׁל קֶשֶׁת, שְׂלֵא יְהוּ עוֹבְדֵי-הַחֲמָה אוֹמְרִים, רְאוּ כַּמָּה גְּדוֹל כַּחוֹ שֶׁל אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַקֶּשֶׁת הוֹלֵךְ לְפָנָיו וְהוּא יוֹרֵה בּוֹ חֲצִים, וּמִתּוֹךְ כֶּךָ יִתְחַזְּקוּ יְדֵי עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת-יְרֵה. לְכָךְ נֹאמַר, ⁵עֲשֵׂה שְׁלֹום בְּמִרוּמָיו.

גְּדוֹל הַשְׁלֹום שֶׁהוּא קוֹדֵם לְשִׁבְחוֹ שֶׁל מָקוֹם, שֶׁכֵּן כִּשְׁבָא יִתְרוֹ אֵצֶל מֹשֶׁה, מִיָּד ⁶וַיִּשְׁאַלּוּ אִישׁ-לְרֵעֵהוּ לְשְׁלֹום, וְאַחֲרֵי-כֵן ⁷וַיִּסְפָּר מֹשֶׁה לְחֻתָּנוֹ אֶת כָּל הַנִּסִּים שֶׁעָשָׂה [הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא] לְיִשְׂרָאֵל. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁכָּל הַמִּצְוֹת שֶׁעוֹשִׂין הָרָשָׁעִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נוֹתֵן שְׂכָרָן בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּגוֹן עֶשֶׂר וַחֲמִישִׁים וּנְכָסִים וּבָנִים וְכְבוֹד וְשָׂאֵר הַטּוֹבוֹת, חוּץ מִשְׁלֹום שְׁאֵינוֹ נוֹתֵן לָהֶן, שִׁנְאָמַר, ⁸אֵין שְׁלֹום אָמַר אֱלֹהֵי לְרָשָׁעִים. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, שֶׁהַשְׁלֹום נִתְּנוֹ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂכָר לְצַדִּיקִים, שִׁנְאָמַר, ⁹וְהִיא מַעֲשֵׂה הַצְדָּקָה שְׁלֹום וְגוֹ'. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁבַשְׁלֹום מְקַרֵּב אֶת הַגֵּרִים וּבַעֲלֵי-תְשׁוּבָה, שִׁנְאָמַר, ¹⁰בּוֹרָא גִיב שְׁפִתַּי שְׁלֹום שְׁלֹום לְרַחוּק וּלְקְרוֹב אָמַר יי וּרְפָאתָיו.

1 במדבר רבא ה יב 2 איוב כה ב 3 ראש השנה כג ב 4 שלא חגרום לה צער
5 שמות יח ז 6 שם שם ח 7 ישעיה נז כא 8 שם לב יו 9 שם נז יט

גְּדוֹלַת הַשְּׁלוֹם, שֶׁבְּכָל הַמַּסָּעוֹת כְּתִיב ¹וַיִּסְעוּ וַיַּחֲנוּ, שֶׁהֵיוּ
נוֹסְעִים בְּמַחֲלָקֶת וַחֲוָנִים בְּמַחֲלָקֶת. כִּינּוּן שֶׁבָּאוּ לְפָנֵי הַר־סִינִי,
נַעֲשׂוּ בְּלֵן חֲנִיָּה אַחַת, שֶׁנֶּאֱמַר, ²וַיַּחֲנוּ־שָׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הָהָר.
³אָמַר הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, הָרִי הַשָּׁעָה שֶׁאֵנִי נֹתֵן תּוֹרָה לְכָנִי.
שֶׁכֵּל זְמַן שֶׁהֵן שְׂרוּיִם בְּשָׁלוֹם זֶה עִם זֶה, הַשְׂכִּינָה בִּיגִיָּהוּ.
וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁴וַיְהִי בִישְׂרוֹן מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עַם יִחִיד
שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל. אֵימָתִי מִלְּכוּתוֹ וּשְׂכִינָתוֹ שֶׁל מְקוֹם מִתְקַיֶּמֶת
בִּישְׂרָאֵל? בַּשָּׁעָה שֶׁכֵּלָן נַעֲשִׂין אֲסֵפָה אַחַת. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוּרָנָם לְבִרְכָּהּ, ⁵גְּדוֹלַת הַשְּׁלוֹם, וְשִׁנְאוֹי הַמַּחֲלָקֶת. גְּדוֹלַת הַשְּׁלוֹם,
שֶׁאִפִּילוּ חֹסְדֵי־שָׁלוֹם יִשְׂרָאֵל עוֹבְדִין עֲבוּדָה־זָרָה וּבִיגִיָּהֵן שָׁלוֹם,
כְּבִיכּוֹל אָמַר הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, אֵינִי יָכוֹל לְפַגּוֹעַ בָּהֶם,
שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶חֲבוּר עֲצָבִים אֲפָרִים הִנַּח־לּוֹ. אָבֵל לְאַחַר שֶׁנִּחְלָקוּ,
רָאָה מַה כְּתִיב בָּהֶן, ⁷חֲלַק לָבָם עֲמָה יֹאשְׁמוּ וְגו'.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ כַּמָּה גְּדוֹלַת כַּח הַשְּׁלוֹם, שֶׁבְּכַח הַשְּׁלוֹם
הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם. שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּהּ, ⁸עַל
שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הָעוֹלָם עוֹמֵד, עַל הַדִּין, וְעַל הָאֱמֶת, וְעַל הַשְּׁלוֹם,
שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹אֱמֶת וּמִשְׁפָּט שְׁלוֹם שִׁפְטוֹ בַּשַּׁעֲרִיכֶם. וְלֹא עוֹד
אֵלָּא בְּזִמְנָן שֶׁיֵּשׁ שָׁלוֹם בֵּין הַבְּרִיּוֹת, פְּרוּתִיָּהֵן מִתְבָּרְכִין, שֶׁנֶּאֱמַר,
¹⁰כִּי־זָרַע הַשְּׁלוֹם הִגְפָן תִּתֵּן פִּרְיָהּ וְהָאָרֶץ תִּתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ
וְהַשָּׂמִים יִתְּנוּ טָלָם וְהִנַּחֲלֹתִי אֶת־יְאִרִית הָעֵם הַזֶּה אֶת־כָּל־אֶלֶּה.
וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ¹¹הַשָּׁלוֹם־גְּבוּלָן שְׁלוֹם חֲלָב חֲטִים יִשְׁבִּיעַךְ.
בְּנִי, צֵאוּ וּרְאוּ כַּח גְּדוֹלַת כַּח הַשְּׁלוֹם, שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוּרָנָם לְבִרְכָּהּ, ¹²גְּדוֹלַת הַשְּׁלוֹם. שֶׁהַמוֹחַק אוֹת אַחַת מִן הַשָּׁם,
עוֹבֵר בְּלֹא־תַעֲשֶׂה, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹³וְאִבַּדְתֶּם אֶת־שְׁמֵם מִן־הַמְּקוֹם
הַהוּא. וְכְתִיב בַּתְּרָה, ¹⁴לֹא־תַעֲשׂוּן כֵּן לִי אֱלֹהֵיכֶם, אֲזַהֲרָה
לְמוֹחַק אֶת הַשָּׂחַ. וְכִדִּי לְהַטִּיל שְׁלוֹם בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, אָמְרָה

1 מכילתא שמות יב ט, דרך ארץ ווטא, טרק השלום, גם הרבה מקומות בחמשך הרברים.
2 שמות יב ט 3 ויקרא רבא ט ט 4 דברים לג ה 5 בראשית רבא לח ו 6 חושע ד ין
7 שם יב 8 אבות א יח 9 זכריה ח טו 10 שם שם יב 11 תהלים קמו יד
12 ויקרא רבא ט ט 13 דברים יב ג 14 שם טז ד

תורה יִכְתֹּב אֶת־הָאֱלֹת הָאֵלֶּה הַכֹּהֵן בְּסֵפֶר וּמָחָה אֶל־מִי הַמָּרִים.
אָמַר הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, שְׁמִי שְׁנֹכְתָב בְּקִדְשָׁהּ, יִמָּחֶה עַל הַמָּיִם.
וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָּהּ, ²גְּדוּלַּת הַשְּׁלוֹם. שְׁכַל
הַבְּרָכּוֹת טוֹבוֹת וְנִחְמוֹת שֶׁהַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְבִיאָן עַל יִשְׂרָאֵל,
חוֹתֶמֶתָּהֶן שְׁלוֹם. בְּקִרְיַת־שֹׁמֶעַ, פּוֹרֵשׁ סִכַּת־שְׁלוֹם. בְּתַפְּלָהּ,
עֲשֵׂה שְׁלוֹם. בְּבִרְכַּת־כֹּהֲנִים, וְיֵשֶׁם לָהּ שְׁלוֹם. אֵין לִי אֱלֹא
בְּבִרְכוֹת. בְּקִרְבָּנוֹת מִבֵּין, שְׁנֹאֲמַר, ³זֹאת הַתּוֹרָה לַעֲלֹה לַמִּנְחָה
וְלַחֲטָאֹת וְלָאֲשָׁם וְלַמִּלּוּאִים וְלַזִּבְחַת הַשְּׁלָמִים. וְכֵן בְּפָרִשָׁן אֶתֶּה
מוֹצֵא הַשְּׁלָמִים לְבִסּוּף, ⁴זֹאת תּוֹרַת הָעֹלָה, ⁵וְזֹאת תּוֹרַת הַמִּנְחָה,
⁶זֹאת תּוֹרַת הַחֲטָאֹת, ⁷וְזֹאת תּוֹרַת הָאֲשָׁם. וְאַחֲרֵי־כֵן לְבִסּוּף,
⁸וְזֹאת תּוֹרַת זִבְחַת הַשְּׁלָמִים. וְכֵן בְּקִרְבָּנוֹת־צִבּוֹר אֶתֶּה מוֹצֵא
שְׁלָמִים לְבִסּוּף, שְׁנֹאֲמַר, ⁹אֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לִי בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבַד
מִנְדָּרֵיכֶם וּנְדִבְתֵּיכֶם לַעֲלֹתֵיכֶם וְלַמִּנְחָתֵיכֶם וְלַנְּסֻכֵּיכֶם
וְלַשְּׁלָמֵיכֶם. וְהִלָּא שְׁלָמִים בְּכָל־נְדָרִים וּנְדָבוֹת הֵן. וְמָה תִּלְמִיד
דּוֹמֵר וְלִשְׁלָמֵיכֶם? וְלִשְׁלֹמֵכֶם. שֶׁהַשְּׁלָמִים, שְׁלוֹם בְּעוֹלָם. שֶׁהֵן
עוֹשִׂין שְׁלוֹם בֵּין הַמִּזְבֵּחַ וּבֵין הַכֹּהֲנִים וּבֵין יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶן
שְׁבַשְׁמִים, שֶׁלֹּכְלֵן יֵשׁ חֶלֶק בָּהֶן. הָאֲמִוּרִים וְהַדָּם, לַמִּזְבֵּחַ. וְחוּה
וְשׁוֹק, לַכֹּהֲנִים. וְעוֹרָה וּבִשְׂרָה, לַבְּעָלִים. וְלִפְיָךְ נִקְרָאת זִבְחַת
הַשְּׁלָמִים, שֶׁהַכֹּל יִשְׁלָמִין בָּהּ.

לָכֵן בְּנִי, הָיוּ זֵהִירִין בַּמִּנְיָה הַזֹּאת לְאַהֲבֵי שְׁלוֹם וְלִרְדּוֹף
שְׁלוֹם, מִפְּנֵי שְׁאִין קִץ מִמֶּנּוּ שֶׁכָּרוּ שֶׁל אֶהְיֶי שְׁלוֹם וְרוֹדְפֵי
שְׁלוֹם. וְהָאֱלֹהִים יִטַּע בִּיגִינוֹ אֶהְיֶה אַחֲרָה שְׁלוֹם וְרַעוּת.

וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר הִגַּעְנוּ עַד כָּאן לְסֵפֶר בְּשִׁבְחַת מַעֲלַת הַשְּׁלוֹם וּבִדְלִיקָה.

נִסְפַּר בְּגִנוֹת הַמַּחֲלָקָה וּבִדְלִיקָה. כְּדֵי לִישְׁרָם אֶל הַשְּׁלוֹם, בְּעֹנֶת שְׂדֵי.

דַּעוּ בְּנִי, כִּי מִדַּת הַמַּחֲלָקָה הִיא מִדָּה שְׁנוּאָה מְאֹד בְּעִיגֵי
הַמָּקוֹם. שְׁכַל מָקוֹם שֶׁהַמַּחֲלָקָה מְצוּיָה, אֵין טוֹבָה מְצוּיָה שָׁם,
צֵא וְלִמַּד מִבְּרִיתוֹ שֶׁל עוֹלָם, שְׁכַל יוֹם יוֹם, נֹאֲמַר בּוֹ

1 במדבר ה כג 2 ויקרא רבא ט ט בסוף 3 ויקרא ז לו 4 שם ו ב 5 שם שם ז
6 שם שם יח 7 שם ז א 8 שם שם יא 9 במדבר כט לט

כִּי־טוֹב, וּבִיּוֹם שְׁנִי לֹא נֶאֱמַר בּוֹ כִּי־טוֹב. וְלָמָּה לֹא נֶאֱמַר בּוֹ כִּי־טוֹב? כִּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבָרְכָהּ, ¹ לָמָּה לֹא נֶאֱמַר כִּי־טוֹב בַּשְּׁנִי? לָפִי שָׁבוּ נִבְרָאת גִּיהֶנָּם, שְׁנֶאֱמַר, ² כִּי־עָרוּךְ מֵאֲתָמוּל תִּפְתָּהּ. יוֹם שֵׁשׁ בּוֹ תִּמּוּל וְאֵין בּוֹ שֶׁשְׁשׁוּם. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שָׁבוּ נִבְרָאת הַמַּחֲלָקֶת, שְׁנֶאֱמַר, ³ וַיְהִי מִבְּדִיל בֵּין מַיִם לְמַיִם, שֶׁהַבְּדִיל בֵּין מַיִם הָעֲדִיוֹנִים לְמַיִם הַתַּחְתּוֹנִים. וְמָה אִם מַחֲלָקֶת שֶׁהִיא לְתַקּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם וְלִישׁוּבוֹ, אֵין כְּתִיב בּוֹ כִּי־טוֹב. מַחֲלָקֶת שֶׁהִיא לְעַרְבוּבוֹ שֶׁל עוֹלָם, עַל־אֲחַת־כַּמָּה וְכַמָּה!

צֹאוּ וּרְאוּ כַּמָּה קִשָּׁה הַמַּחֲלָקֶת. שֶׁכִּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁴ בֵּית־דִּין שֶׁל מַעֲלָה אֵין קוֹנְסִין אֵלָּא מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְנִמְעָלָה. וּבֵית־דִּין שֶׁל מִטָּה, מִבֶּן־שְׁלֹש־עֶשְׂרִי שָׁנָה וְנִמְעָלָה. וְאֵלּוּ בַּמַּחֲלָקֶת שֶׁל קֶרֶחַ, אֲפִילוֹ תִּינוּקוֹת בְּנֵי־יוֹמָן נִבְלָעוּ בְּשׂאֹל תַּחְתִּית, שְׁנֶאֱמַר, ⁵ וַיְנַשִּׂיהֶם וַיְבָנִיהֶם וְטָפָם, ⁶ וַיַּרְדּוּ הֵם וְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שָׂאֵלָה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁷ אֶרְבָּעָה נִקְרְאוּ רָשָׁעִים, וְאֵלּוּ הֵן, הַפּוֹשֵׁט יָד עַל חֲבֵרוֹ לְהַכּוֹתוֹ וְאֲפִילוֹ שֶׁלֹּא הִכְהוּ, נִקְרָא רָשָׁע, שְׁנֶאֱמַר, ⁸ וַיֹּאמֶר לְרָשָׁע לָמָּה תִּכָּה רַעָה, הַכִּיתָ לֹא נֶאֱמַר אֵלָּא תִּכָּה. וְהַלּוּה וְאֵינוֹ מְשַׁלֵּם, שְׁנֶאֱמַר, ⁹ לָמָּה רָשָׁע וְלֹא יִשְׁלָם. וּמִי שֵׁשׁ בּוֹ עֲזוּת־פָּנִים וְאֵינוֹ מַתְבַּיֵּשׁ, שְׁנֶאֱמַר, ¹⁰ הִעֲזָה אִישׁ רָשָׁע בְּפָנָיו. וּמִי שֶׁהוּא בַּעַל־מַחֲלָקֶת, שְׁנֶאֱמַר, ¹¹ סוּרוּ נָא מֵעַל אֹהֲלֵי הָאֲנָשִׁים הַרְשָׁעִים הָאֵלֶּה. וּשְׁגִיחֵן הֵיוּ בְּדָתָן וְאִבְיָרָם, מַחֲלָקֶת וְעֲזוּת־פָּנִים.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ כַּמָּה הַמַּחֲלָקֶת עוֹשָׂה. ¹² שֶׁכֵּן מַחֲלָקֶת בְּנוֹטְרִיקוֹן, מִכָּה, חִירוֹן, לִיקוּי, קִלְקָלָה, תִּכְלִית. כְּלוּמַר, שֶׁהַמַּחֲלָקֶת מְבִיאָה כְלָלָה לְעוֹלָם. ¹³ וְכָל הַמַּחְזִיק בַּמַּחֲלָקֶת, עוֹבֵר בְּלֹאוֹ, שְׁנֶאֱמַר ¹⁴ וְלֹא־יִהְיֶה כְּקֶרֶחַ וְכַעֲדָתוֹ. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁרְאוּי לְהַצְטָרֵעַ. כְּתִיב הֵכָּא ¹⁵ פֶּאֶשֶׁר דִּבֶּר יְיָ בְּיַד־מֹשֶׁה לֵּאמֹר,

1 בראשית רבא ד ח 2 ישעיה ל לג 3 בראשית א ו 4 במדבר רבא יח ג
5 במדבר טו כו 6 שם שם לב 7 במדבר רבא יח י 8 שמות ב יג 9 תהלים לו כא
10 משלי כא כט 11 במדבר טו כו 12 סנהדרין קי א 13 במדבר יז ח

וכתביב התם ¹הבא-נא ידך בחיקך. ואמרו חכמינו זכרונם
 לברכה, ²בשלשה מקומות ותר הקדוש-ברוך-הוא על עבודה
 זרה, ולא ותר על המחלוקת. ראשונה, בימי דור אנוש. הן
 התחילו לעבוד עבודה-זרה, שנאמר, ³אז הוחר לקרא בשם
 יי. ולפי שהיה ביניהן שלום, האריך להן הקדוש-ברוך-הוא.
 אבל דור המבול שהיה ביניהן מחלוקת שהיו גוזלין וחומסין
 זה את זה, לא ותר להן, שנאמר, ⁴כי-מלאה הארץ חמס מפניהם
 וגוי. שניה, בדור המדבר. כשבאו ישראל לידי מעשה העגל,
 מחל להן הקדוש-ברוך-הוא. אבל כשהיו באין למחלוקת, לא
 ותר להן הקדוש-ברוך-הוא. שבכל מקום שאת מוצא נילוננו,
 את מוצא שם מכה. וגדולה מכך, מחלוקתו של קרת. שלישית,
 פסלו של מיכה. מתוך שהיה שלום ביניהן, נתן להן ארבא,
 שנאמר, ⁵ונקימו להם בני-דן את-הפסל ויהונתן בן-גרשם
 בן-מנשה הוא ובניו היו כהנים לשבט הדני עד-יום גלות
 הארץ. אבל כשנחלקו השבטים על שבט יהודה ובנימין ולא
 היה ביניהן שלום, נעשו אלו פרענות לאלו. כשהיו אלו
 חוטאים, היה הקדוש-ברוך-הוא מביא את אלו ופורעין מהן.
 וכן כשהיו חוטאים אלו, היה הקדוש-ברוך-הוא מביא את
 אלו ופורעין מהן, שנאמר, ⁶ויכו בהם אביה ועמו מכה רבה
 ויפלו חללים מישראל חמש-מאות אלף איש בחור. ואומר,
⁷ולא-עצר כח ירבעם עוד בימי אביהו. וכשחטאו שבט
 יהודה ובנימין, באו עשרת בני השבטים ופרעו מהם, שנאמר,
⁸וניהלג פקח בן-רמליהו ביהודה מאה ועשרים אלף ביום אחד.
 בני, באו וראו כמה קשה המחלוקת, מדור המבול ודור
 הפלגה. בדור המבול מהו אומר, ⁹וירא יי כי רבה רעת האדם
 בארץ וגוי. ובדור הפלגה מהו אומר, ¹⁰הבה נבנה-לנו עיר
 ומגדל וראשו בשמים. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה,

1 שמות ד ו 2 עיין ב"ראשית חכמה", שער הענוה, ריש פרק ד 3 בראשית ד כו
 4 שם ו יג 5 שופטים יח ל 6 דברי הימים ב יג 7 שם שם כ 8 שם כח ו 9 בראשית ו י 10 שם יא ד

1אי זהו קשה, זה שאומר למלך או אני או אתה בפלטין, או זה שאומר למלך לא אני ולא אתה בפלטין? אמר מעתה, זה שאומר או אני או אתה בפלטין. כך דור המבול אמרו, 2מה-שדי כי-נעבדנו ומה-נועיל כי נפגע-בו. דור הפלגה אמרו, לא כל-הימנו לברור לו את העליונים ולתן לנו התחתונים, אלא באו ונעשה לנו מגדל ונתן עבודה-זרה בראשו ונתן חרב חדה בידה, ותהי נראית כאלו עושה עמו מלחמה. אותן לא נשפיר מהן פליטה, ואלו נשפיר מהן פליטה?! אלא, דור המבול לא נשפיר מהן פליטה, על-ידי שהיו שטופין בגזל והיתה מריבה ביניהן. אבל אלו, על-ידי שהיה שלום ביניהן והיו אהבין זה את זה, כענין שנאמר, 3ויהי כל-הארץ שפה אחת ודברים אחדים, לפיכך נשפירה מהן פליטה. ועוד אמרו, 4קשה היא המחלקת אפילו כדי לעשות סיג למצות. שכן מצינו בבני גד ובני ראובן שאמרו לו למשה, 5יתן את-הארץ הזאת לעבדיך לאחזה. ומפני-מה בחרו אותה? מפני שהיה להן מקנה הרבה, והיו מבקשין להתרחק מן הגזל ומן המחלקת. ולפי שפרשו הם מישראל תחלה, הם גלו תחלה, שנאמר, 6ונער אלהי ישראל את-רוח פול מלך-אשור וגו' ויגלם לראובני ולגדי ולחצי שבט מנשה ויביאם לחלח וחבור והרא וגזן עד היום הזה. והרי הדברים קל-וחמר, ומה אלו שפרשו מאחיהם לשם-שמים, לא מתוך שנאה ואיבה אלא כדי להתרחק מן הגזל ומן המחלקת, כך נענשו. הפורשין מחבריהן מתוך שנאה ותחרות ומחלקת, על אחת כמה וכמה! ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, 7קשה היא המחלקת כדור המבול. נאמר במחלקתו של לרע 8קראי מועד אנשי-שם, ונאמר כדור המבול 9המה הגברים אשר מעולם אנשי השם. 9קשה היא המחלקת שהיא מביאה לידי סכנת-נפשות.

1 בראשית רבא לח ו 2 איוב טו כ 3 בראשית יא א 4 ילקוט שמעוני חלק א חספו 5 במדבר לב ה
 6 דברי-הימים א ה כו 7 בראשית רבא סוף כו 8 במדבר טז ב 9 בראשית ו ד

שַׁעַל-יָדַי מְרִיבָה שְׁהִימָה בֵּין רוּעֵי מִקְנָה אֲבָרָם וּבֵין רוּעֵי מִקְנָה לוֹט, נִתְפָּרְדּוּ זֶה מִזֶּה, וְנִתְגַּלְגַּל הַדָּבָר וְהַלָּךְ לוֹט לְסֻדּוֹם, וְכַמְעַט שָׁאֲבָד עִמָּהּ.

קָשָׁה הִיא הַמַּחֲלָקֶת שֶׁהִיא מְבִיאָה אֶת הָאָדָם לְיָדַי מַלְקוֹת, שְׁנֶאֱמַר, יִכְיֶי-יְהִיהֶּ רִיב בֵּין אֲנָשִׁים וְגו'. אֵין שְׁלֹם יוֹצֵא מִתּוֹךְ מְרִיבָה. ²וְהִיא אִם-בֶּן הַכּוֹת הַרְשָׁע, מִי גָרַם לוֹ לְמַלְקוֹת? הִנֵּי אוֹמֵר, הַמַּחֲלָקֶת.

קָשָׁה הִיא הַמַּחֲלָקֶת שֶׁהִיא מְבִיאָה לְיָדַי מִיתָה, שְׁנֶאֱמַר, ³וְכִי-יִנְצוּ אֲנָשִׁים וְנִגְפּוּ אִשָּׁה הָרָה, וְאִם-אֶסּוֹן יְהִיהֶּ וְגו', מִי גָרַם לָהּ? הִנֵּי אוֹמֵר, הַמַּחֲלָקֶת. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנֵם לְבִרְכָּהּ, *מִתֵּר לוֹמֵר לְשׁוֹן-הָרַע עַל בַּעַל-מַחֲלָקֶת. וְמָה טַעַם? ⁶וְאֵנִי אָבּוֹא אַחֲרֶיךָ וּמַלְאֲתִי אֶת-דְּבָרֶיךָ. וּמִפְּגִימָה נִהְרָג אֲדוֹנֶיהָ בֶּן-חֲגִית? עֲלָה מִצָּאוּ, עַל שֶׁתִּבְעַ אֲבִישָׁג הַשּׁוֹנֵמִית. שֶׁבַעבּוֹר כֶּךָ לֹא הָיָה חֵיב מִיתָה, אֲלָא שֶׁמְבַקְשִׁין לְהַתִּיר דָּמָן שֶׁל בַּעַל-מַחֲלָקֶת, לְפִיכָךְ מִצָּאוּ לוֹ הַעֲלָה הַזֹּאת.

בְּנִי, תִּשְׁמְרוּ עֲצָמְכֶם מִן הַמַּחֲלָקֶת. שִׁכָּל מִי שִׁיוֹשֵׁב לוֹ מִן הַמַּחֲלָקֶת, הִנֵּי זֶה מְכַבֵּד בְּפָנַי הַבְּרִיּוֹת, כְּעֹנֵן שְׁנֶאֱמַר, ⁶כְּבוֹד לְאִישׁ שֶׁבֶת מְרִיב וְגו'. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנֵם לְבִרְכָּהּ, ⁷וְמָה אִם מְרִיבָה שֶׁהִיא שֶׁל אָדָם עֲצָמוֹ, כְּבוֹד לוֹ אִם כְּכֶשֶׁה. קֵל-נֶחֱמָר מְרִיבָה שְׁאִינָה שָׁלוֹ וְהוּא מְכַנִּים עֲצָמוֹ לְתוֹכָהּ! וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁸מִחֲזִיק בְּאֲזָנֵי-כָלֵב עֲבַר מִתְעַבֵּר עַל-רִיב לֹא-לוֹ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנֵם לְבִרְכָּהּ, ⁹מַחֲלָקֶת בְּבֵית, סוּפוֹ לְחֶרֶב. מַחֲלָקֶת בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת, סוּפוֹ לְהַתְפַּזֵּר. וְלֹא עוֹד אֲלָא שְׁסוּפוֹ לְהַשְׁמֵם. מַחֲלָקֶת בְּעִיר, שְׁפִיכוֹת-דָּמִים בְּעִיר. שְׁנֵי תַלְמִידֵי-חֲכָמִים הֹדְרִין בְּעִיר אַחַת וְכֵן שְׁנֵי בְתֵי-דִינִין וּבִינֵיהֶן מַחֲלָקֶת, סוּפֵן לָמוֹת. וְלֹא עוֹד אֲלָא, שֶׁמַּחֲלָקֶת בֵּית-דִין, חֶרֶב-עוֹלָם. תִּדַּע שֶׁכֵּן, שִׁכָּל זֶמַן שִׁישׁ שְׁלֹם בְּפִמְלִיָּא שֶׁל

1 דברים כה א 2 שם שם ב 3 שמות כא כב 4 שם שם כג 5 מלכים א יד 6 משלי כ ג
7 ילקוט המכירי משלי כו יד, תנחומא בוכר וישלח ב הערה ג 8 משלי כו יז 9 דרך ארץ ווטא ט
* ירושלמי פאה פרק א הלכה א, דף א, דרך ארץ ווטא פרק השלום.

מטה, יש שלום בפמליא של מעלה, שנאמר, ¹הבונה בשמים מעלותיו. אימתי? בזמן יואגדתו על-ארץ יסדה. כלומר, בזמן שישראל נאגדין באגדה אחת ושלום זה עם זה. והמדה הארוכה הזאת, יונקת משדי מדת הרכילות ולשון-הרע, שגם היא מדה שנואה ומשקצת מאד בעיני המקום. שכל מקום שהרכילות ולשון-הרע מצוי, שם המחלקת מצויה. וכל המספר לשון-הרע על חברו, הרי הוא נטרד מחיי העולם הזה ומחיי העולם הבא. תדע שכן, שהרי לא נטרד דואג האדומי אלא בלשונו, שנאמר, ²בבוא דואג האדמי ויגד לשאול ויאמר לו בא-דוד אל-בית אחימלך. מה כתיב בו, ³גם-אל יתצה לנצח יחתה ויסחה מאהל ושרשה מארץ חיים סלה. יחתה ויסחה מאהל, בעולם הזה. ושרשה מארץ חיים סלה, לעולם הבא. וכן אתה מוצא בנחש הקדמוני, שצל-ידי לשון-הרע נתקלל בעולם הזה. ואף לעתיד לבוא, אין לו תקנה, שנאמר, ⁴ונחש עפר לחמו, ⁵אפילו לעתיד לבוא. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁶אומרים לו לנחש, מפני-מה אתה מצוי בין הגדרות? אמר להן, מפני שאני פרצתי גדרו של עולם. ומפני-מה אתה מהלך ולשונה שותת? אמר להן, מפני שהיא גרמה לי. ומפני-מה כל בהמה וחייה נושכין ואין ממיתין, ואתה נושך וממית? אמר להן, ⁷אם-ישך הנחש בדוא לחש, אפשר שאני עושה כלום שלא נאמר לי מן השמים! ומפני-מה אתה נושך אבר אחד וכלן מרגישים? אמר להן, ולי אתם אומרים! אמרו לו לבעל-הלשון שהוא אומר באספמא והורג ברומי.

בני, אם ראיתם בני-אדם מחזרים ומחפשים אחר מומי בני-אדם ומדברים עליהם, תחזיקו אותם בחזקת רשעים ובעלי לשון-הרע ובעלי-מומין. כמו שאמרו החכמים, ⁸שאדם

1 עמוס טו 2 תהלים נב 3 שם שם 4 תנחומא מצורע ב, ילקוט הלק ב תשכח בסוף
5 ישעיה סה כה, 6 בראשית רבא כ, 7 ירושלמי פאה א, א, דף א, 8 קהלת י, יא, 9 מבחר-הפנינים ריש פרק וא

אֶחָד דָּבַר בְּאָדָם אַחֵר אֶצֶל אֶחָד מִן הַגְּדוֹלִים. אָמַר לוֹ, הוֹדַעְתָּנִי עַל רֹב מוֹמִיָּה בָּמָה שָׁאַתָּה מְרַבָּה לְסַפֵּר בְּמוֹמֵי בְנֵי-אָדָם. כִּי מִחֲפֹשׁ הַמּוֹם, אֵינָנוּ מִחֲפֹשׁ אֶלָּא כִּפִּי אֲשֶׁר בּוֹ מִמֶּנּוּ. בְּנִי, ¹בָּאוּ וִירָאוּ בָּמָה קָשָׁה לְשׁוֹן-הָרֶעַ, כְּנֹגֵד שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים, לְמַח וְחֶרֶב וְחֵץ, שְׁנֵאֲמַר, ²מִפִּיָּךְ וְחֶרֶב וְחֵץ שָׁנוֹן אִישׁ-עֹנָה בְּרָעָהּ עַד שָׁקַר. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ³מִפִּיָּךְ, זֶה הִלְמַחַת. חֶרֶב וְחֵץ, כְּמִשְׁמָעוֹ. מַה הִלְמַח דּוֹקֵר וּמַמִּית, אִף לְשׁוֹן-הָרֶעַ דּוֹקֵר וּמַמִּית. מַה הִחָרֵב דּוֹקֵר וּמַמִּית, אִף לְשׁוֹן-הָרֶעַ דּוֹקֵר וּמַמִּית. מַה הַחֵץ דּוֹקֵר וּמַמִּית, אִף לְשׁוֹן-הָרֶעַ דּוֹקֵר וּמַמִּית. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁴נִפְשֵׁי בְּתוֹךְ לְבָאִם אֲשֶׁכְּבָהּ לְהִטִּים בְּנֵי-אָדָם שְׁנֵיהֶם חֲנִית וְחֻצִּים וְלִשְׁוֹנָם חֶרֶב חֲדָה. וְלֹא עוֹד אֶלָּא, שְׁכָל הַמִּסְפָּר לְשׁוֹן-הָרֶעַ, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא דוֹחֲפוֹ לְגִיּהֶנָּם, שְׁנֵאֲמַר, ⁵אִישׁ לְשׁוֹן בַּל-יִכּוֹן בְּאַרְצָן אִישׁ-חֲמָס רָע יִצְוֹנָנוּ לְמַדְחַפְתָּ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁶לְעֵתִיד לָבוֹא, נוֹטֵל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֲמוֹת-הָעוֹלָם וּמוֹרִידָן לְגִיּהֶנָּם וְאוֹמֵר לָהֶן, לָמָּה הֵייתֶם קוֹנְסִין אֶת בְּנֵי? וְהֵן מְשִׁיבִין וְאוֹמְרִים לוֹ מִהֵן* הֵיוּ בָּאִין וְאוֹמְרִים לְשׁוֹן-הָרֶעַ עֲלֵיהֶן. וְנוֹטֵל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵלָיו וְאֵלָיו וּמוֹרִידָן לְגִיּהֶנָּם. לָכֵף נֹאֲמַר, ⁷אִישׁ לְשׁוֹן בַּל-יִכּוֹן בְּאַרְצָן, אֵלָיו הַמִּלְשִׁינִין וְהַמְסוּרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל. ⁸אִישׁ-חֲמָס רָע, אֵלָיו אֲמוֹת-הָעוֹלָם, שְׁחוּמְסִין אוֹתָן עַל דְּבָרֵיהֶן. ⁹יִצְוֹנָנוּ לְמַדְחַפְתָּ, שְׁאֵלָיו וְאֵלָיו נִצּוּדִין בְּמִצּוֹדָה רָעָה וְנִדְחָפִין לְגִיּהֶנָּם. וְכֵן מִשָּׁה מְזַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל, ¹⁰לֹא-תִלָּךְ רַכִּיל בְּעַמִּיָּהּ. וְכֵן דּוֹד מְזַהֵר כְּמוֹ כֵן, ¹¹מִי-הָאִישׁ הַחֹפֵץ חַיִּים אֶהָב יָמִים לְרֹאוֹת טוֹב, ¹²נִצַּר לְשׁוֹנָה מְרָע וּשְׁפָתֶיהָ מִדְּבַר מְרָמָה. בְּנִי, אִם יִדְּבָרוּ בְּנֵי-אָדָם עַל אָדָם אַחֵר, אַל תִּרְחִיקוּהוּ לְגַמְרִי, עַד שֶׁתִּדְּעוּ בְּבִירוֹר אִם נִדְּבָרִים עֲלָיו בְּאַמֶּת אִם לֹא. וּבִין כֶּף וּבִין כֶּף, צָרִיף לָכֶם לְהִתְרַחֵק מֵאוֹתָם שֶׁמִּדְּבָרִים עֲלָיו

1 מדרש משלי כה יח 2 משלי כה יח 3 תהלים נו ה 4 שם קמ יב
5 בראשית רבא ריש פרק כ 6 ויקרא יט טו 7 תהלים לר יג 8 שם שם יד
* מישראל עצמם איש על חברו

הַרְחַקָה יִתְּרָה, כְּמוֹ שֶׁהָשִׁיב חָכַם אֶחָד לַחֲבֵרוֹ, כְּשֶׁאָמַר לוֹ, ¹אֲנִי רוֹצֶה לְרַחֲקָה עַל מַה שֶּׁמִּדְּבָרִים בְּגִי-אָדָם בָּךְ. אָמַר לוֹ, שִׁמְעֵתָנִי שֶׁדִּבַּרְתִּי בָהֶם? אָמַר לוֹ, לָאוּ. אָמַר לוֹ, אִם כֵּן, אוֹתָם הַרְחַק. וְאָמְרוּ, ²שֶׁאָדָם אֶחָד הָאָשִׁים אֶת חֲבֵרוֹ עַל דְּבַר שֶׁשָּׁמַע עָלָיו, וְהִתְנַצֵּל לוֹ מִמֶּנּוּ. אָמַר לוֹ, הַגִּיד לִי נֶאֱמָן. אָמַר לוֹ, אֲלוֹ הִיָּה נֶאֱמָן, לֹא הִיָּה מִגִּיד.

בְּנִי, צֵאוּ וּרְאוּ בְּמָה קָשָׁה לְשׁוֹן-הָרַע. שְׁהָרִי הַמְּרַגְלִים שֶׁהוֹצִיאוּ דָבָה עַל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל בְּלִשׁוֹנָם, בְּלִשׁוֹן עֲצָמָם נִפְרַע הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מֵהֶן, שֶׁנֶּאֱמַר, ³וַיִּקְמְתוּ הָאֲנָשִׁים מוֹצְאֵי דַבַּת-הָאֶרֶץ רָעָה בַּמִּגְפָּה לִפְנֵי יי. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה, ⁴מִלְּמַד שֶׁנִּשְׁתַּרְבֵּב לְשׁוֹנָם עַד טַבּוּרָם, וְהָיוּ תוֹלְעֵין יוֹצְאִין מִטַּבּוּרָן לְתוֹךְ לְשׁוֹנָם.

וְכֵן מְצִינוּ בְּאַגְדָּה, ⁵שֶׁבַעֲלֵי לְשׁוֹן-הָרַע תְּלוּיִין בְּלִשׁוֹנָן בְּגִיהָנָם, מִפְּנֵי שֶׁסִּפְּרוּ לְשׁוֹן-הָרַע עַל חֲבֵרִיהֶן וְעָבְרוּ עַל מַה שֶּׁכָּתוּב בַּתּוֹרָה, ⁶לֹא-תִלְךָ רֵכִיל בְּעַמִּיךָ. וְכָל הַמְּסַפֵּר לְשׁוֹן-הָרַע עַל חֲבֵרוֹ, סוֹף שֶׁהוּא נִכְשֵׁל בְּדוּמָה לוֹ. צֵא וּלְמַד מִיוֹסֵף הַצַּדִּיק, דְּכָתִיב, ⁷וַיָּבֹא יוֹסֵף אֶת-דִּבְתָּם רָעָה אֶל-אֲבִיהֶם. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה, ⁸שֶׁהָיָה אוֹמֵר לְאָבִיו, חֲשׂוּדִין הֵן בְּנִיָּה עַל אָבִיר מִן הַחֵי, וּמִזְלָזִלִין בְּבִגְיֵי-הַשְּׁפָחוֹת וְקוֹרְאִין אוֹתָן עֲבָדִים, וְתוֹלְדִין עֵינֵיהֶן בְּבִגְיוֹת-הָאֶרֶץ. וְעַל שֶׁלָּשְׁתָּן נִכְשֵׁל. וְהָיוּ שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹פֶּלֶס וּמֵאֲזֹנֵי מִשְׁפָּט לִי וְגו'. אָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִתָּה אֲמַרְתָּ, חֲשׂוּדִין הֵן עַל אָבִיר מִן הַחֵי-חֵיָה, אֲפִילוֹ בִּשְׁעַת קִלְקָלָהּ, אֵינָן אֵלֶּא שׁוֹחֲטִין וְאוֹכְלִין, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁰וַיִּשְׁחָטוּ שְׁעִיר עִזִּים. אִתָּה אֲמַרְתָּ, מִזְלָזִלִין הֵן בְּבִגְיֵי-הַשְּׁפָחוֹת וְקוֹרְאִין אוֹתָן עֲבָדִים-חֵיָה, ¹¹לְעֶבֶד נִמְכַּר יוֹסֵף. אִתָּה אֲמַרְתָּ, תוֹלְדִין עֵינֵיהֶן בְּבִגְיוֹת-הָאֶרֶץ-חֵיָה, שֶׁאֲנִי מִגֵּרָה בָּךְ אֶת הַדָּב, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹²וַיִּמָּשָׂא אֶשֶׁת-אֲדָמִי אֶת-עֵינֵיהָ אֶל-יוֹסֵף וְגו'. מַה

1 מבחר הפנינים נא 2 במדבר יד לו 3 כוטה לה א 4 למ"מ 5 ויקרא יט טו 6 בראשית לו ב 7 ירושלמי סאה א, ח, ג 8 משלי טו יא 9 בראשית לו לא 10 תהלים קה יו 11 בראשית לו ז

כְּתִיב בְּעֵינַי, וְלֹא יָכְלוּ דַבְּרוּ לְעַלְמָם. ²מִתּוֹךְ גְּנוּתָן שֶׁל שְׂבָטִים, לְמַדְנוּ שֶׁבָּחָן, שֶׁלֹּא הָיוּ מְדַבְּרִין אֶחָד בִּפְהַ וְאֶחָד בִּלְבָב. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ, ³שְׁלֹשָׁה הִקְדוּשׁ-כְּרוּךְ-הוּא שׁוֹנָאן, הַמְדַּבֵּר אֶחָד בִּפְהַ וְאֶחָד בִּלְבָב, וְהַיּוֹדֵעַ עֲדוּת בַּחֲבֵרוֹ וְאֵינוֹ מַעֲיֵד לוֹ עָלָיו, וְהַרוֹאֶה דְּבַר-עֲרֹה בַּחֲבֵרוֹ וּמַעֲיֵד בּוֹ עָלָיו יַחֲדִי.

אִי דָּהֵם לְמַסְפְּרֵי לְשׁוֹן-הָרַע, שֶׁהֵן מְבִיאִין שְׁלֹשׁ פְּרָעָנוֹת לְעוֹלָם. וְאֵלּוּ הֵן, מַחֲלֶקֶת, וְעִבּוּדָה-זָרָה, וּגְלוּת. שְׁבַשְׁבִּיל מַסְפְּרֵי לְשׁוֹן-הָרַע, בָּא מַחֲלֶקֶת לְעוֹלָם. וְעַל-יְדֵי מַחֲלֶקֶת, בָּא הַגְּלוּת. וְעַל-יְדֵי הַגְּלוּת, בָּאִין בְּתוֹךְ הָאֲמוֹת וּמִתְעַרְבִין בִּיגִיהֵן וְלִוְמֵדִין מַעֲשֵׂיהֶן וְעוֹבְדִין עִבּוּדָה-זָרָה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁴אֶלְמָלֵא לֹא קִבֵּל דָּוִד לְשׁוֹן-הָרַע, לֹא נִחְלָקָה מַלְכוּת בֵּית-דָּוִד, וְלֹא עָבְדוּ יִשְׂרָאֵל עִבּוּדָה-זָרָה, וְלֹא גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ. תִּדַּע שֶׁכֵּן, שֶׁעַל-יְדֵי לְשׁוֹן-הָרַע שֶׁהוֹצִיא יוֹסֵף עַל אָחִיו, נִתְגַּלְגַּל הַדָּבָר וַיִּרְדּוּ אֲבוֹתֵינוּ לְמַצָּרִים. וְלֹא עוֹד אֵלֶּא, שְׁבַשְׁבִּיל מַסְפְּרֵי לְשׁוֹן-הָרַע, הַגְּשָׁמִים נִעְצָרִין, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵רוּחַ צָפוֹן תִּחְלָל גֶּשֶׁם וּפָנִים נִזְעָמִים לְשׁוֹן סִתָּר.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁶כֹּל הַמַּסְפֵּר לְשׁוֹן-הָרַע, מְגִדִּיל עֲוֹנוֹת כְּנָגֵד שְׁלֹשׁ עֲבֻרוֹת, עִבּוּדָה-זָרָה, וּגְלוּי-עֲרִיּוֹת, וּשְׁפִיכוֹת-דָּמִים. עִבּוּדָה-זָרָה, דְּכָתִיב, ⁷אֲנִי חֲטָא הָעָם הַזֶּה חֲטָא גְדֹלָה. גְּלוּי-עֲרִיּוֹת, דְּכָתִיב, ⁸וְאִיךְ אֶעֱשֶׂה הָרָעָה הַגְּדֹלָה הַזֹּאת. וּשְׁפִיכוֹת-דָּמִים, דְּכָתִיב, ⁹גְּדוֹלַת עוֹנֵי מִנְּשׂוֹא. וְאֵלּוּ בְּלְשׁוֹן הָרַע כְּתִיב, ¹⁰יִכָּרֵת יִי כָּל-שִׁפְתֵי חֲזָקוֹת לְשׁוֹן מְדַבְּרֵת גְּדֻלוֹת. שֶׁהִיא שְׁקוּלָה כִּשְׁלֹשָׁתָן. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁶לִישָׁן תְּלִיתָאִי, קָטִיל תְּלִיתָאִי. כְּלוּמַר, לְשׁוֹן-הָרַע הוֹרֵגֶת שְׁלֹשָׁה אָנָּשִׁים, הָאוֹמְרוֹ, וְהַמְקַבֵּלוֹ, וּמִי שֶׁנֶּאֱמַר עָלָיו. וּבִימֵי שָׂאוֹל, הָרַג אַרְבָּעָה. דּוֹאֵג שֶׁאָמְרוֹ, שָׂאוֹל שֶׁקִּבְּלוֹ, וְאַחִימֶלֶךְ

1 בראשית לו ד 2 רש"י שם ובבראשית רבא פד ח 3 פסחים קיג ב 4 שבת נוב ב 5 משלי כה כג
6 ערכין טו ב 7 שמות לב לא 8 בראשית לט ט 9 שם יג 10 תהלים יב ד

שנאמר עליו, ואבנר על שהיה לו למחות שדא להרג נב
עיר הכהנים ולא מכה.

בני, אל תאמינו אל הרכילים, ואל תתפתו בדבריהם,
ואפילו אתם יודעין שאמרין האמת. כמו שאמר חכם אחד,
מי שיאמין אל הרכילים, לא ישאר לו אוהב, ואפילו אם
יהיה לו חביב וקרוב. ואמר אחר,² אל תעזוב האוהב בעבור
רכילות הרכיל. ואף על פי כן, טוב לכם לשמור את עצמכם
ממי שאמרו עליהם הרכילות, כמו שאמרו חכמינו זכרונם
לברכה,³ האי לישנא בישא, אף-על-גב דקבולי לה לא
מבעי, למיחש מיהא מבעי*.

בני, צאו וראו כמה צריך לו לאדם להיות זהיר בקשונו.
שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה,⁴ מאי דכתיב,
מה-יתן לה ומה-יסיף לה לשון רמיה! אמר לו הקדוש-ברוך-
הוא לקשון, כל אבריו של אדם, וקופין, ואמה מטל. כל
אבריו של אדם מבחוץ, ואמה מבפנים. ולא עוד אלא,
שהקפתי לה שתי חומות, אחת של עצם ואחת של בשר.
מה-יתן לה ומה-יסיף לה! מעמה מה יש לי עוד להתחכם!
לעשות לה, שתי המחיצות הללו, הראשונה קשה שהיא
של עצם, והאחרונה רכה שהיא של בשר. ולמה הפנימית
קשה? כדי שלא תהא נוחה להפתח. לפי שהדברים היוצאים
מתוך פיו של אדם, הם על ארבעה פנים. יש מהן, שאם אדם
מדבר בהן, אפשר שהיה לו תועלת בהן, ואפשר שיש מהן
ספק, שאינו בטוח בהם באחריתם, והטוב לאדם להנצל מספקם.
יש מהן, שפשאדם שומק מהן, עושה נחת-רוח לנפשו,
ומתרצה בהן לבוראו. ואם מדבר בהן, אפשר שתבוא לו
מהן רעה והזק, כגון המחרף והמגדף, והלשון-הרע והשקר,
והחנף, וגנות בגי-אדם והדומה להן, כל-שכן שטוב לאדם

1 מבחר הפנינים נא 1 2 שם שם 3 נדה סא א 4 ערכין טו ב 5 תהלים קכ ג
הלשון-הרע הזה, אף-על-גב שלקבלו לא צריך, לחשוש בכל-זאת צריך.

להנצל מהן ודאי רעים באחריתם ואין בהם צד טובה כלה. ויש מהן שאם ידבר בהן, אינו מוצא בהן לא הנאה ולא תועלת. ואם ישתוק מהן, אין בהן הזק וחועלת. גם אלו, טוב לשתוק מהם להקל משאם מעל גופו ולשוננו ושלדא יכלה בהן ימיו לריק. ויש דברים שהשותק מהן, מתחייב בנפשו. והמדובר בהן, קונה לו חיי העולם הזה וחיי העולם הבא, כגון דברי-תורה ותפלה, והמוכין את חברו, והנותן שלום בין איש לאשתו ובין אדם לחברו, ומשא ומתן באמונה. ובדברים כיוצא באלו, צריך להתעסק בהן. אבל שלשת פנים האחרים, ראוי להקם להנצל מהן. וכן הוא אומר, 'ברב דברים לא יחדל-פשע וחושך שפתיו משפיל'. ברב דברים לא יחדל-פשע, אלו שלשת חלקי הדברים שאדם צריך להנצל מהן. וחושך שפתיו משפיל, שאפילו יצאו ממחיצה הראשונה וחושך את שפתיו שלדא יפתחם, נקרא משפיל. ואם אי-אפשר לו לחשוף את שפתיו, יהא מתחכם להוציאן בקשון רבה. לפיכך, המחיצה החיצונה, של בשר, כדי שיצאו ממקום כך ויהיו רבים עם כל אדם. וכן הוא אומר, 'בארץ אפים יפתח קצין ולשון רבה תשבר-גרום'. לפיכך, ראוי לו לאדם שתהיה לשוננו רבה לאחר שהיא שוכרת המחיצה הפנימית שהיא של עצם ויוצאה מבין השנים אל השפתים.³ ומעשה ברבן גמליאל שאמר קטבי עבדו, לך לשוק ותקנה לי חלק טוב של בשר. הלך והביא לו הלשון. לאחר ימים, אמר לו רבן גמליאל קטבי עבדו, לך לשוק ותקנה לי חלק רע של בשר. הלך והביא לו הלשון. אמר לו, כשאמרתי לך צא ותקנה לי חלק טוב, הבאת לי הלשון. וכשאמרתי לך צא ותקנה לי חלק רע של בשר, הבאת לי הלשון כמו כן? אמר לו, אדוני, יש מן הלשונות, טובים ורעים. כשהיא

טובה, אין למעלה הימנה. וכשהיא רעה, אין למטה הימנה. וכן מצינו¹ בברבנו הקדוש עליו השלום שעשה סעודה לתלמידיו, והניח לפניהם לשונות רפין ולשונות קשין. התחילו התלמידים בוררין את הרפין ומניחין את הקשין. אמר להם, בני, כך תהא לשונכם רפה אלו עם אלו. ואמרו לו לחכם אחד,² השמיענו בחסדך תכן הדברים ותועלתם והזקם. אמר להם, הדברים הם על ארבעה פנים. מהם, דברים שתקנה תועלתם ותיקרא מאחריהם. והרנח שפם, ההצלה. ומהם, דברים לא תקנה תועלתם ולא תיקרא מנזקם. אם תעזבם, תקל משאם מעל גופך ולשונך. מהם, דברים לא תקנה תועלתם ותיקרא מאחריהם, וזהו הנזק. ומהם, דברים תקנה תועלתם ותיקנה בטוח מאחריהם, ואלה הם הדברים אשר אתה חייב לדבר בהם. והנה בטלו שלשת רבעי הדברים. ואמר,³ כשתדבר, תדבר מעט. כי כפי אשר ימעטו דברי האדם, ימעטו טעיותיו. ואמר,⁴ ימות האדם בכשלונו לשונו, ולא ימות בכשלונו רגליו. כי כשלונו לשונו, יסיר את ראשו. וכשלונו רגליו, ירפא לזמן מעט. בני, באו וראו כמה קשה לשון-הרע ורכילות לפני המקום. שאפילו כשהנביאים מלמדין קטגוריא על ישראל אפילו כשהן רשעים גמורים, לא חסר עליהן הכתוב, אלא שנפרע מהן. תדע שכן, שהרי משה רבנו עליו השלום, כשאמר לישראל⁵ שמעו-נא המרים, נענש ונגזר עליו שלא יכנס לארץ. וכן אתה מוצא בישעיה, על שאמר⁶ ובחוף עם-טמא שפתים אנכי יושב, ראה מה כתיב שם,⁷ וינעף אלי אחד מן-השרפים ובידו רצפה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה,⁸ מהו רצפה? רויץ פה של מי שאמר דלטוריא על ישראל. וכן מצינו באלהו, על שאמר דלטוריא על ישראל, כענין שנאמר,⁹ קנא קנאתי לני אליהי צבאות פי-עזבו בריתך בני ישראל

1 ויקרא רבא לג א 2 מבחר-הפנינים לב יט 3 שם שם בסוף הפרק 4 במדבר כ י
5 ישעיה ו ה 6 שם שם ו 7 ילקוט המכירי ישעיה ו י 8 מלכים א יט י

את-מזבחתיך הָרָסוּ וְאֶת-נְבִיאֶיךָ הָרְגוּ בְּחֶרֶב וְאֶתְרִי אֲנִי
 לְבָדִי וַיִּבְקְשׁוּ אֶת-נַפְשִׁי לְקַחְתָּהּ. רָאָה מֶה כָּתִיב שָׁם, ¹וַיִּבְטַח
 וְהָיָה מְרֹאשֹׁתָיו עֲגַת רִצְפִּים, רוּץ פֶּה שֶׁל מִי שֶׁאָמַר דִּלְטוּרִיָּא
 עַל יִשְׂרָאֵל. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ²אֶל-תִּלְשֹׁן עֶבֶד אֶל-אֲדֹנָיו פֶּן-
 יִקְלָדָהּ וְאֶשְׁמָתָהּ. ³דּוֹר אָבִיו יִקְלָד וְאֶת-אִמּוֹ לֹא יִכְרֶה. וְאָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁴מִשּׁוּם דָּאָבִיו יִקְלָד וְאִמּוֹ לֹא יִכְרֶה,
 אֶל-תִּלְשֹׁן? אֵלֶּא, אִפְּלִי דּוֹר שֶׁאָבִיו יִקְלָד וְאִמּוֹ לֹא יִכְרֶה,
 אֶל-תִּלְשֹׁן.

אוי לָהֶן לְרִכִּילִים וּלְבַעֲצֵי לָשׁוֹן-הָרַע מִיּוֹם-הַדִּין,
 שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יוֹרֶה בָּהֶן חֲצִים מִלְּמַעְלָה וְאַחֲרֵי-כֵן
 דּוֹחֵפֶן לְגִיהֶנֶם, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵חֲצִי גִבּוֹר שְׁנוּנִים עִם גַּחֲלֵי רִתְמִים.
 שָׁכַךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁶כָּל הַמִּסְפֵּר לָשׁוֹן-הָרַע,
 אוֹמֵר הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְגִיהֶנֶם, אֲנִי יוֹרֶה בָּהֶן חֲצִים מִלְּמַעְלָה
 וְאֶת תְּהֵא מִסְּקַת עֲלֵיהֶן אֲשֶׁ מִלְּמַטָּה. לָכֵן נֶאֱמַר, ⁷חֲצִי גִבּוֹר
 שְׁנוּנִים וְגוֹי. גִּבּוֹר, זֶה הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כַּעֲנִיָּן שֶׁנֶּאֱמַר,
⁸הֵאֱלֹהִים הַגָּדֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא. גַּחֲלֵי רִתְמִים, זֶה אֲשֶׁה שֶׁל גִּיהֶנֶם,
 שֶׁאֵינָה גְבִיט לְעוֹלָם. וְלֹא עוֹד אֵלֶּא, כָּל הַמִּסְפֵּר לָשׁוֹן-הָרַע,
 כֹּאֲלוֹ כּוֹפֵר בַּעֲקָר, כַּעֲנִיָּן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁנֵנוּ נִגְבִּיר
 שֶׁפְּתִינוּ אֶתְנוּ מִי אָדוֹן לָנוּ. וְלֹא עוֹד אֵלֶּא, כָּל הַמִּסְפֵּר לָשׁוֹן
 הָרַע וְהַמִּקְבִּילוֹ, רְאוּי לְהַשְׁלִיכוֹ לְכַלְבִּים, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁰לְכַלְבִּי
 תִּשְׁלִיכוֹן אֹתוֹ, וְסָמִיךְ לָהּ ¹¹לֹא תִשָּׂא שְׁמַע שׁוֹא, וְקָרִי בָּהּ
 נָמִי לֹא תִשָּׂא. וְכֵן אֶתָּה מוֹצֵא בְּאִיזְבֵּל, עַל שְׁגָרְמָה לְהַעֲדִיד
 עֲדוּת שֶׁקָּרַע עַל נְבוֹת, אָכְלוּ אוֹתָהּ הַכְּלָבִים.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ¹²הֵיכִי דָמִי לָשׁוֹן-הָרַע?
 כְּגוֹן דָּאָמַר, הֵיכָא מִשְׁתַּכַּח נוֹרָא אֵלֶּא בֵּי-פְלַנְיָא*. וְכָגוֹן
 שֶׁאָמְרוּ בִּלְשׁוֹן-הָרַע וְנִתְּבֵנוּ לְאָמְרוּ דִּרְךְ לָשׁוֹן-הָרַע.
 בְּנִי, בָּאוּ וְרָאוּ כִּמָּה קָשָׁה לָשׁוֹן-הָרַע, שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-

1 מלכים א יטו 2 מסלילי 3 שם שם יא 4 פסחים פזב 5 תהלים קכד 6 ערי
 7 דברים יז 8 תהלים יבה 9 שמות כבל 10 שם כגא * היכן נמצא אש אם לא בבי

בעצמו נפרע ממספרי לשון-הרע, כענין שנאמר, ¹מלשני בסתר רעהו אותו אצמית גבה-עינים ורחב לבב אתו לא אוכל. ²שלא תאמר, אין אסורו של לשון-הרע אלא בסתר, אבל לומר לשון-הרע בפני הבעלים עצמן, אין בו אסור! לכן נאמר, ³גבה-עינים ורחב לבב אתו לא אוכל. כלומר, מי שהוא כל-כך גס-רוח שאינו חושש ואינו מתירא מן הבריות כלום, אתו לא אוכל לסבול, מפני שהוא חציפות ולשון-הרע לגנות בגי-אדם וספר עליהן לשון-הרע בפניהן. דבר שנאוי מאד לשון-הרע לפני המקום, שנאמר, ⁴שש-הנה שגא יי ושבע תועבת נפשו. ⁵עינים רמות לשון שקר וגו'. ⁶אוי להן למספרי לשון-הרע, שאין להן תקנה לעולם. שכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷כיון שספר אדם לשון-הרע, אין לו תקנה, שכבר כרתו דוד ברוח-הקדש, שנאמר, ⁸יכרת יי כל-שפתי חלקות לשון מדברת גדלות. אלא מה תקנתו של אדם שלא יבוא לידי לשון-הרע? אם תמיד-חכם הוא, יעסוק בתורה, שנאמר, ⁹מרפא לשון עץ חיים. ואין עץ-חיים אלא תורה, שנאמר, ¹⁰עץ-חיים היא למחזיקים בה. ואם עס-הארץ הוא, ישפיל את עצמו, שנאמר, ¹¹וסלף בה שבר ברוח. ואף משה רבנו עליו השלום קלל הרכיל והמלשין על חברו, שנאמר, ¹²ארור מכה רעהו בסתר, זהו לשון-הרע, כענין שנאמר, ¹³מלשני בסתר רעהו וגו'. יתנא דבי-אליהו, ¹⁴המכים בסתר, והמחרפים בגלוי, ומליצי הרבים, ומטילי-מחלוקת, סופן להיות פקרח וכעדתו. עליהן הכתוב אומר, ¹⁵ותכס עליהם הארץ.

בני, באו וראו מה הלשון עושה, שהמנות והחיים ברשותו, כענין שנאמר, ¹⁶מות וחיים ביד-לשון ואהביה יאכל פריה. המות והחיים יוצאין מן הלשון, מות מכאן וחיים מכאן.

1 תהלים קא ה 2 משלי ו טו 3 שם שם יו 4 ערכין טו ב 5 תהלים יב ד
6 משלי טו ד 7 שם ג יח 8 דברים כו כד 9 פסוק טו לב 10 במדבר טו לב 11 משלי יח כא

כיצד? כך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹היתה לפניו כלכלה של תאנים, אכלה עד שלא עשרה, עד שלא ברך עליה, מות ביד-לשון. עשרה ואכלה, ברך עליה ואכלה, חיים ביד-לשון. עסק בדברי-ליצנות, מות ביד-לשון. עסק בדברי-תורה, חיים ביד-לשון. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²קמה נסמכה יד אצל לשון? לומר כך, מה היד ממיתה, אף לשון ממיתה. שמא תאמר, מה היד בסמוך לה, אף לשון בסמוך לה! תלמוד לומר, ³חץ שחוט לשונם. שמא תאמר, מה חץ עד ארבעים עד חמשים אמה, אף לשון כן! תלמוד לומר, ⁴ישתו בשמים פיהם. וכן מצינו שלא נתחתם גזר-דין על אבותינו במדבר אלא על לשון-הרע, שנאמר, ⁵וינסו אתי זה עשר פעמים וגו'. מהו זה? בעבור זה נתחתם גזר-דין. לכן בני, הוו זהירין במדות הגרועות הקלו ובדומיהן. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶כל מי שמדבר עם חברו ואוכל ושותה עמו ומספר עליו לשון-הרע, הקדוש-ברוך-הוא קורא אותו רע, שנאמר, ⁷מרמה בלב-חרשי-רע. וכל מי שאינו אוכל ושותה עם חברו ואינו נושא ונותן עמו ומספר עליו דברים טובים, הקדוש-ברוך-הוא קורא אותו שלום, שנאמר, ⁸ויליעצי שלום שמחה.

וכל מי שרגיל בשלום ואוהב שלום ורודף שלום ומשים שלום בין איש לאשתו ובין אדם לחברו, הקדוש-ברוך-הוא פורש עליו ספת שלומו, מדה כנגד מדה, כענין שנאמר, ⁹וי תשפת שלום לנו כי גם כל-מעשינו פעלת לנו.

וכל מי שאוהב שלום ורודף שלום, זוכה ורואה בביאת משיח, שבשעת ביאתו פותח תחלה בשלום, כענין שנאמר, ¹⁰מה-נאוו על-ההרים רגלי מבשר משמיע שלום. וכן הוא אומר, ¹¹הנני נוטה-אליה כנהר שלום.

1 ויקרא רבא לג א 2 ערכין טו ב 3 ירמיה טז ז 4 תהלים עג ט 5 במדבר יד כב
6 מדרש משלי ריש פרק יב 7 משלי יב כ 8 ישעיה כו יב 9 שם נב ז 10 שם טו יד

וַאֲמָרוּ תַּכְמִּינוּ וְכָרוֹנָם לְבָרְכָהּ, יֵאֵין כָּלִי שְׁמַחֲזִיק בְּרָכָה
אֲלֵא שְׁלוֹם, שְׁנֵאמַר, ²יֵי עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יִבְרַךְ אֶת־עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם.
וְאַל־הֵינּוּ בְּרַחֲמָיו יִשְׁפּוֹת לָנוּ שְׁלוֹם, וַיַּעֲנֶנּוּ בְּשָׁלוֹם,
כַּעֲנֵן שְׁנֵאמַר, ³וַעֲנוּיִם יִירְשׁוּ־אֶרֶץ וְהִתְעַנְּנוּ עַל־רֹב שְׁלוֹם.

שִׁיר חֲתִימָה

לרבי יחיאל ב"ר יקותיאל מהענונים

וְזִמְן סִבְלָה תְּמִיד לִנְגֹדוֹ
וְתִתְּגֹנֵן בְּסֵתֶר דֶּר מַעֲנוֹנִים
וְתִגְנוֹם וְתִשְׁקוּט מִזְמָנָהּ
וְתִנְפֹּשׁ לָהּ מִדְּאֲבוֹנִים
וְשִׁמְעָתִי לִמְצוֹתֶם לִמְצֵן
חֲשַׁבְתִּימֹו לְרַעֲיִם נְאֻמִּים
וְלִקְחָתִי לִנְפָשִׁי תִּכְחֹתֶם
וְהָיוּ לִי יְקָרִים מִפְּנִינִים
וְאִמְרָתִי בְּלִבִּי אֲלֵכָה נָא
בְּעֻקְבִּי בְּעֻלִּי שָׁכַל גְּבוּנִים
וְאוֹכִיחִים לִנְפָשִׁי בְּתַחֲלָה
וְכִי יִתְּסְרוּ שָׂרִים וְרוֹזְנִים
וְאַחֲרֵי־כֵן אֵיפֶר לְהִמּוֹן עִם
וְאוֹכִיחִים פְּתָאִים עִם מְבִינִים
וּמוֹסְרֵי לִנְפָשָׁם יַעֲרְבוּן
כְּטַל יוֹם חַם וְצֵת שֶׁלֵּג וְצִנִּים
וְאַף אֶמְנָה חֲמָסִי עַל זְמַן רַע
וְבוֹ אָרִיב וְאַשָּׂא רֹב תִּלְנִים
דְּלִקְנִי בִּילְדוּתִי וְרֹדֶף
עָדִי בְּחֵרוֹת וְנִגַּע עַד זְקוּנִים
וְשִׁלַּח אֵשׁ בְּעֻצְמוֹתִי וְחִיָּד
שְׁאוּל תַּחֲתִית וְהִרְגִּיזָה אֲדָנִים
וְהִנִּיר לְחֻקָּה גַם דְּלִדְלָה הָרָה
וְסִכְסָכָה לְעֻצִּים וְאֲבָנִים
הָכִי כְּנִי יִצְאוּנִי וְאִינִם
לְנִכְרִים וְנִחְשְׁבוּ לִי גַם לְשׁוֹטְנִים
עֲזוּבוּנִי וְנוֹתְרָתִי לְבָדִי
וְכִכְלִי רִיק חֲשַׁבוּנִי כְּעוֹזְנִים
וְלֹא אָבוּ שְׁמוֹעַ לִי וְתִלְכוּ
בְּמוֹצְצוֹתֶם לְאַחֹור לֹא לְפָנִים

אֲנִי גָבֵר בְּסִפּוֹת הַזְמָנִים
שֶׁבַע רַגְזֵי שֶׁבַע בּוֹז עִם קְלוּנִים
וְדִלְקוּ אַחֲרֵי צְרוֹת מַצְרוֹת
וְשׁוּר עַל שׁוּר וְעַל שֶׁבַר חֲרוּנִים
וְעַלְלָתִי בְּעֻמְקֵי הַדְּאָגוֹת
וְעַלִּי דְּבָרוּ גְּלִי יְגוּנִים
וְטָרָם אֶמְצָא מִרְפָּא לְצִירִי
בְּצֶדֶם צִמְחוּ הָאֲחֵרוּנִים
לְהִנָּחִי אִמֶּת שְׁחָקוֹ צִצִּירִים
לְמוֹ יָמִים וְשׁוֹעֲלִים קִטְנִים
מֵאֲסִתִּימֹו וְתַעֲבָתִי אָבוֹתֶם
לְשִׁיתָם שׁוֹמְרֵי צִוִּים וְצֵאנִים
וְתִבְחֶר מִחֻנֵּק נִפְשִׁי וּמִנָּח
רְאוּתִי בּוֹז וְלַעֲגֵי שְׁאֲנִנִים
בְּשִׁמְרֵיהֶם מֵאֵד שׁוֹקֵטִים וְיוֹשְׁבִים
בְּנוֹיָהֶם דְּשָׁנִים וְרַעֲנוֹנִים
אֲשֶׁר אֲמָרוּ לִנְפָשִׁי אֵין תְּשׁוּעָה
וְלֹא חֲלָה בְּיָהּ רוֹכֵב עֲנָנִים
גִּינִיתָם אֲנִי שִׁבְתָּם וְקוּמָם
וְכִנּוּרוֹת וְעוֹנְגִּים וּמִינִים
וְהָיִיתִי לְמִשַּׁל וְשִׁנְיָה
לְשִׁתּוּקִים אֲסוּפִים וְנִתְּנִים
וְכָל רוּאֵי הָכִי שְׁמָמוּ וְתִמְהוּ
לְקוּרוֹתִי וְיֹדְעֵי מִלְּפָנִים
וְיֹאמְרוּ לִי חֲלָצִיָּה תִּשְׁשֵׁם
כְּאִישׁ גְּבוּר בְּרַב־יָחַץ וְאוֹנִים
וְחֵץ בִּינְתָהּ תּוֹרָה בְּלֵב הָרָה
זְמַן בּוֹגֵד בָּהּ בְּגֵד כְּמוֹנִים
חֲנִית חֲכֵמָתָהּ הִפָּה בְּקִרְבּוֹ
וְסִרְבוֹת שְׁכִלָּה הִרָק וְצִנִּים

לזאת אֶסְפֹּד אֶקוֹנֶן וְאֵלִיל
 וְאֶכֶל אֶעֱשֶׂה בְּבֹנוֹת יְעָנִים
 קָלוּל בְּכִי אֶעֱוֹרֶר כָּל מְקוֹנָנוֹת
 וְכָל יוֹדְעֵי נְהִי עִם כָּל מְקוֹנָנִים
 וְאֶתְבַּיֵּשׁ לְהָרִים רֹאשׁ לְמַעַן
 כְּלָמָה כִּסְתָה פָנַי בְּשׁוֹנִים
 וְעִם כָּל זֶה הֶעֱרִינִי לִבִּי
 יִשְׁיבֹנִי סַעֲפֵי הַנְּבוֹנִים
 וַיֹּאמְרוּ לִי חֲמוּל עַל הַפֶּתְאִים
 לְהַסִּיר מִפְּנֵיהֶם כְּשִׁלּוֹנִים
 וְחִבְרָתִי יִסּוֹד סֶפֶר קִשְׁרָתִי
 בְּצִגְדוֹת אֲמַתִּיִּים וְנָגִים
 בְּמִקְרָאוֹת וּמִשְׁלֵי הַחֲקָמִים
 וְחִידוֹתֵם גְּלוּיִם עִם צְפוּנִים
 חֲצוּבִים מִמְּקוֹר בִּינָה וְהַשְׁבֵּל
 בְּמוֹדֵד מִיִּסְדִּים וְנִכְנִים
 כְּלָלְתִּיהוּ בְּכָל חֲכָמָה וּמוֹסֵר
 לְהוֹכִיחַ לִנְגִים הַהִגּוֹנִים
 לְהִגֵּן בַּעֲדָם מִן הַזֶּמֶן מֵר
 לְמַתּוֹק שֵׁם וּמַתּוֹק רֹאשׁ פִּתְנִים
 לְבַלְתִּי יִמְצְאוּם נֶגַע וּמַחֲלָה
 בְּחֵיָהֶם וְאֵף לֹא קוֹל שְׂאוֹנִים
 וְאַחֲרֵיהֶם בַּעֲדוֹן בֶּן אֱלֹהִים
 בְּצַד אֲבוֹת יְהוּ שׁוֹכְנִים וְחוֹנִים
 וְכָל מַעֲלָה בְּסִפְרֵי זֶה כְּתוּבָה
 בְּקִצּוֹר אֲזַכֵּרָה בְּכַנֶּף רִנָּנִים
 שְׁגוּרוֹת לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּפִיהֶם
 מִסְדְּרוֹת בְּצִיּוּצֵי הַלְשׁוֹנִים
 (* דָּעוּ בְּנֵי דָעוּ הַצּוֹר יִלְדָּם
 וְהוּא מְבַסֵּר וְרֹאשִׁית כָּל שְׂמִנִּים
 וְאֶהְבֹּהוּ בְּכָל נֶפֶשׁ וּבִמְאֹד
 בְּלֵב בֵּר לֹא מִלֵּא רָפֶשׁ וְטִינִים
 וְרָעִים אֶהְבּוּ יַעַן קְרוֹאִים
 בְּנֵי אֵל חֵי וּמִמְלַכַת סִגְנִים
 יִרְאוּ הָאֵל וְאוֹתוֹ כִּדְשׁוֹהוּ
 וְהוּא יִשְׁבִּיעֲכֶם מִכָּל צָדִים

בְּיִרְאָת אָב וְאִם תִּהְיוּ וְרִיזִים
 וּבִכְבוֹדָם בְּצָרִים לֹא יִשְׁנִים
 וּבַתּוֹרָה וּמִצְוֹת בָּהּ כְּתוּבוֹת
 וּבַחֲקִים תִּהְיוּ עוֹסְקִים וְשׁוֹנִים
 וְחֶסֶד תִּגְמְלוּ חַיִּים וּמֵתִים
 וּלְעֹשִׂירִים וּלְדֹלִים אֲנוּנִים
 וְזֶרְעוֹ הַצֹּדָקָה תִּקְצְרוּקָה
 לִפִּי חֶסֶד לְמוֹ צֵתִים יִשְׁנִים
 תִּפְלוּמִיכֶם בְּעוֹנָתוֹ וְסִדְרָן
 תִּהְיוּ עוֹרְכִים תְּמוֹר מַחִים וּמִשְׁנִים
 וְהַעֲנוּהָ תִּהְיוּ לָכֶם לְמִנָּה
 וְהַגָּאוֹת תִּגְרָשׁוּ מִמְּלוֹנִים
 בְּהַעֲנֵצַ לָכֹו עִם הָאֱלֹהִים
 בְּאֵין פֶּרֶץ וְלֹא צוֹחַת מְדִנִּים
 וְהַבִּשֵּׁת לְמִסְנָה עַל פְּנִיכֶם
 תִּנּוּ תְּמִיד כְּכֹלוֹת וְחִתָּנִים
 וְאַל תִּקְשׁוּ בְּגִיד בִּרְזֵל לְעֶרֶף
 וְאַל תִּהְיוּ קָשִׁי מִצַּח כּוֹזִנִים
 וְדִרְךְ הָאֲמוּנָה תִּדְרָכּוּ בָּהּ
 וְרִדְפוּהָ בְּכָל קִצּוֹת וּפְנֵים
 וְרַחֲקוּ מִנְּבוֹת וּגְזֵלוֹת
 לְמַעַן הֵם שְׁנֵי אוֹדִים עֲשִׂנִּים
 בְּמַעֲלַת הַתְּמִימוֹת תִּלְכּוּ בָּהּ
 וְאַל תִּהְיוּ כְּרִמָּאִים מִלְשָׁנִים
 וְרַחֲמוּ עַל בְּנֵי אָדָם וְחַמְלוּ
 וְאַל תִּתְּאֲכָזְרוּ לְמוֹ כְּתָנִים
 רְצוּנִים תִּהְיוּ אֵל כָּל אֲחִיכֶם
 לְאֻזְרָחִים וּלְגָרִים מִצָּנִים
 וּבַעַל אֵף וְהַפֶּסַע דָּעוּ כִּי
 מֵאֹד יִרְבֶּה פִּשְׁעִים וְעוֹנוֹנִים
 וְשֵׁם טוֹב בַּעֲבוּרַת הָאֱלֹהִים
 מֵאֹד עָרֵב וְטוֹב מִכָּל סִמְמָנִים
 אֶכֶל שֵׁם טוֹב בְּהַבְלֵי הַהֲבָלִים
 גְּנָאִי וְבוֹז לְשָׂרִים וְקִצְיָנִים
 וְתַמְלִיכּוּ לִיזָר טוֹב עֲלִיכֶם
 וְיִצָּר רַע תִּרְחֲקוּ מִדְּנִים

דעו בני דעו כי התשובה
מכפרת שגיאות עם ודונים
והתכמה כמגדל עז למשכיל
והסכלות ננה בצנה וקנים
והעשר קנו אותו בצדק
אני תוכו להורישו לפני
ויתדורו במצשיכם למצן
וריוזים בית מקדים הם ממנים
ואל תתעצלו לתור מנוחות
ולאכול את בני תורים ויונים
ואם תסתפקו במצט כתרפה
דסיי עד תהו זוכים ונקנים
ואל תהיו בכת זוללים וסובאים
למצן הם במדותם מגנים
והנדיב אמת יוצץ נדיבות
ונכל יצנה נבלות במצנים
ונו דרך לכו בה כי קדומה
לדת האל והיא דרך סרנים
והשלום לכו בקשו ורדפו
לעצמכם ואל פת מאמינים
ומחלקת וריב אל תתמכו פי
אבוי למחזיקים גם וקנים
בכן בני בספרי זה כתבתיו
הגו לילות והמים ושנים

וכתבוהו עלי לום לבבכם
וכחותם תנוהו על מינים
לצנן יהיה על צואריכם
ועזוהו עלי כל הגרונים
ומשכילו בקל מצשה ומפצל
ומצליחו קנות קנן ומקנים
ומנוחו ומשקטו צדי עד
כצץ שתול עלי מימי ענים
ולעושה שלומים במרומו
אני אקרא ואפיל תחנונים
היות צדיו צרכים מאמרי
תמור פרים וריח קמזנים
וישיב את נדודי מדודו
יקימהו בנפצי נעמנים
לקים דת והמצות וחקים
נתנם אל באלפי שנאנים
וורעו יהיה נכון לפניו
כלובש בד וכמעיל פצמונים
ולי צדו ינחם את לבבי
בעוד סי (נסנה) [נסנה] כי ששונים
ואולם אחרי מותי בעדן
יניחני בעד חכרון ישנים
והצלני אל הי מקבוכות
ומנככי מסבות הנמנים

נשלמו

אני יחיאל ביר יקותיאל ביר בנימין הרופא נבתיא
כתבתי זה הספר לבעל-בריתי ר' שלמה ביר משה ביר
יוסף נ"ע. הרחמן יזכהו להגות בו הוא וורעו וורע-ורעו
עד סוף כל הדורות. ויזכה לקיים כל הכתוב בו. אמן.

ונשלם באב של שנת מ"ז לפרט

הגהות והערות

מאת רבנו יעב"ץ זצ"ל

אשר רשמן בשולי גליונות ספרו „מעלות המדות“

(לפי צילום מכתב-יד אוקספורד שבידינו)

עמוד מו

אמרו עליו על אבויא שהיה מחשובי ירושלים. ובשעה שנולד לו אלישע, זימן אבויא אביו את כל זקני ירושלים שיסעדרו אצלו, וזימן ביניהן ד' אליעזר ור' יהושע. כיון שאכלו ושתו, מהן מרקדין ומהן מזמרין. אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע, כל אלו עוסקין במלאכתן, אף אנו נעסוק במלאכתנו. ישבו ונתעסקו בדברי-תורה, וירדה האש והקיפה אותם. אמר להם אבויא, באתם לשרוף את ביתי?! אמרו לו, לאו, אלא בתורה אנו עוסקין, ועיקר נתינתה לא באש ניתנה? שנאמר, וההר בוער באש. אמר, הואיל וכך הוא כבודה של תורה, אף אני איני מלמדו לתינוק זה אלא תורה, ועל-ידי שלא היתה לשם-שמים, לא עלתה בידו ונטרד מן העולם.

[דבר זה צריך באור, כי הלא יפלא מאדם להאמין כי מחשבת האב תפעל בנער אחר שיצא לאויר העולם להטות לבבו אל הרע, ודאי כמו זר נחשב. אבל עומק הענין הוא, כי באמת לא פעל אבויא בבנו מאומה משקנה הוייתו לעצמו בדבריו הללו, אף כי לטובה היו, ואם היתה כוונתו שלא לשם-שמים, לא יאומן שתגרע ממחשבת האדם בעצמו, שכבר אמרו, לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה, וכל-שכן שלא תזיק כוונת אביו בכך. אלא הוא הדבר אשר נתבאר אצלנו במטת-כסף ובחלון-צורי, שעיקר תכונת הנוצר ונטיית טבעו, בא לו מכוונת אבותיו בעת החיבור, והכל הולך אחר המחשבה אז, הטובה היא אם רעה, לפיה תהיה תשוקת הילד הבא מטפה ההיא לטוב או להפכו. והנה נודעת כוונת אבויא ומחשבתו בעת שנוקק לאשתו כשנתעברה באלישע שלא היתה טובה נקיה וזכה, כי לא עלה על לבו בעת ההיא להוליד בנים לתורה לעבודת בוראו, כי לא ידע ממעלת התורה עד עתה, כי על כן לא בא בדעתו להפרישו לתורה עד עכשיו, מכלל שמתחלה לא היתה כוונתו רק להעמיד תולדות לצרכו ולהנאותו לשמשו ולהשיג על-ידן תועלת בעולם העובר בלבד, והיא שגרמה לאלישע שהרשיע הרבה ולא הועילה לו תורתו, ומחשבת האב הגרועה בעת יצירתו, נתגלתה עתה מתוך דבריו אלה, לא זולת זה. וזה ברור ונכון.]

עמוד קמו

ושאלו לחכם, מהו הבושת? ואמר, השכל. ואמרו לו, מהו השכל?
אמר, הבושת.
[וראיה, כי קודם שאכל אדם-הראשון מעץ-הדעת נאמר ולא יתבוששו.
ומה שיקשה, אם כן, טובה גדולה נגמל אדם על עונו, עמ"ל בראשיתו
ישיב על-דרך הפשט].

עמוד רצו

ואל תשנו ממנהגות בני-אדם. שכל המשנה, ידו על התחתונה.
[כל שאפשר לקיים מנהגן, לאפוקי מנהג טעות].

עמוד שג

ואין לך אבר באיברי האדם שיגרום לו מכשול כמו העינים.
[שמהם בא חטא הראשון בעולם].

עמוד שה

בני, אם תרצו ללמוד תורה או דבר-חכמה או דבר מדרך-ארץ, אל
תאמרו על מה שלא שמעתם, שמענו.
[ואני אומר, אפילו כבר שמעתם, שמע עוד, ויהיה לך לזכרון טוב.
ואם שמוע בישן, תשמע בחדש].

עמוד שז

ואם הלוייתם ממון לאחרים, אל תתביישו לבקש ממונכם, אלא
תחזרו עליהן ותפקדו אותם מדי יום-יום.
[חקור מעמדם אולי תוכלו הועיל להציל ולהוציא את שלכם
מה-שאינ-כן אחר שידוע שאין להם מה לשלם, אסור לנגוש בעל-חוב
ישראל. אפילו לעבור לפניו, אסור].

עמוד שט

בני, אהבו את המוכיחים אתכם, מפני שהם מביאים אתכם לחיי
העולם הבא. ושנאו את המשבחים אתכם אפילו במעלה שיש בכם.
[אין במשמע שנאה זו אלא העדר אהבה בלבד. כי המשבחים בדבר
אמת, כדין עושיין. ודבר ראוי הוא לחזק ידי עושי טוב, אך שלא יפליגו
בשבח אפילו באמת, אבל אומרים מקצת שבחו של אדם בפניו. מכל-מקום
לא יאהב אדם לשמוע שבחו, כדי שלא יתגאה, ושלא יקבל עולמו. אבל
יאהב אדם לזכות לכתר שם-טוב באמת, שהוא מעלה מכל הכתרים].

הוספות למראה מקומות הגהות והערות מאת הרה"ג בנימין זאב פרג שליט"א

עמוד	
יח	4 ראה רמב"ם יסודי התורה פ"ה ה"ד
כה	ואל יחלל שם שמים וכו', גמ' חגיגה טז. וכפ"י התוס' שם
"	אוי לו למי שפוסל את זרעו, קידושין ע.
לג	חלק בתחית הכתים, טנהדרין צ.
לה	והיו שוקלין את בשרו במקולין. מנחות כטז
לו	אשירה ואברך אותה, ברכות טז
מט	בעבור זה נברא האדם, ראה ברכות וז
נא	7 תנחומא משפטים יט: ואין צורך בסוגריים
נג	וטוב להם לעולם הבא, ברכות ה.
נד	7 קידושין לו:
סא	אשריהם אביו ואמו, ראה יומא ט.
סג	8 אבות פג מ"ד
סו	2 עיין ילקוט שמעוני סימן תתצא
סז	וח' בהם בעולם הזה, ע"י רש"י ובתורת כהנים שם
סז	ש"ע מטות [שש] של כסף
עז	שהרי מבטלין וכו', מגילה גז
סג	8 רש"י ב"מ קיד: ובילקוט ס' פינחס
קז	2 תנחומא מקץ י'
קיא	לכל סעודת מצוה, ש"ע א"ח סי' קנא ומ"א סק"
קטו	9 יותר נכון, מדרש תנחומא פרשת תשא כט
קיו	מי שזיער אותי, מגילה כח.
קלב	מה לפנים ומה לאחור, חגיגה יא:
קלז	5 תנחומא פרשת וישב ו'
קלה	ותצא לאה לקראתו, עיין בתנחומא שם
קמו	הותרה (התורה), צ"ל הרצועה
קמז	הודה ולא בוש לומר לא שמעתי, זבחים קאז
קסח	לפי שהשקר אינו עומד, שבת קד.
קעב	אלא לוקה, מכות ב: ועיין שם בע"ב דיליף לה מקרא, וטעם רבנו לא מצאתי
קפד	וכל המחמאזר (ב) אחר מהן, [ו] עליו
"	רע לשמים ורע לבריות, קידושין ט,
קפח	מסלק את הדעת, פסחים טז:
קסז	היו משתבחין [בה] כצ"ל
קצד	חמש מאות שנה, חגיגה יג.
קצו	ונמסר בשם טוב, ברכות יז.
רא	בעבודתו של מק"ם, (ו) בעבור שמו
רב	על האדם יצרו הטוב היה נותן וכו', אין צורך בסוגריים
"	מקום שנברא רוחו ממנו, כצ"ל, ואין צורך בסוגריים
"	שיחה קלה שיוצאה מפיו, חגיגה ה:
רד	ובתפלה (בתורה) דכתיב אמרו בלבבכם [בתורה] ובק"ש
"	2 עי"ש דלא נזכר תפלה, וק"ש דריש מקרא אחרינא
"	אחר שיחה נאה, ליתא בגמרא שלפנינו
ריב	מחמתן ביותר, חגיגה יא:
ריח	ככר לחם בביתו, סוטה ג:
"	אפילו כפרת בעיקר, ילקוט הושע סימן תקלב
ריט	אפילו ערות דיבור אסור, ירושלמי תרוטות ס"א הלכה ד
רכז	שמגעת עד כסא הכבוד, יומא ט.
רכה	אשר עשה מתחלה, ראה קידושין מז
רכז	אלא ישוב היום וכו', שבת קנג.
רלח	דבר זה פמובן, צ"ל "כמובן"
"	תועילך [לעולם הזה] ולעולם הבא

עמוד	
רפא	אבד. ונעכר, צ"ל ונעקר
רפב	דבר. שהיה צ"ל שיהיה
רנז	בגמ' איתא: כי היכי דלא תטרו בומוניכו כולא שתא
רנח	כענין שנאמר מעט שנות וגו', עיי' במי' רש"י ובאב"ע שמירשו להיטך, וכפירוש רבינו איתא במאירי שם בפירוש השני, ועייין גם בילקוט שמעוני שם
רסט	סעודה שהנאתך [ממנה] כצ"ל
רעג	1 עיין שביעית פ"ח מ"י
רעז	וגעשה חולין, ב"ר פל"ז ד
רעט	הם מקדימין ליום הדין, ראה סוטה ג:
רפ	קורא התרנגולות שיאכלו עמו, עיין ירושלמי ב"ם פ"ג הלכה ה
רצז	ותגמלו חסד, ראה סוכה מט:
שא	שהיא מגעת עד כסא הכבוד, יומא פ.
"	וינצלו מדינה של גיהנם, ב"ב י.
שב	שנים סרסורים רעים לבוך, ירושלמי ברכות פ"א הל"ה
שב	(שכן). [שהן] סורדין, כצ"ל
"	מה עלתה לו, פוטה ט.
סד	שכן עשתה רחל ללאה, ראה מגילה יג:
"	מן הכיעור ומן הדומה, חולין מד:
סז	טורו רע, קידושין פב. ועיין רש"י שם, ועיין הוריות יג. וברש"י ד"ה א"ל
שח	חכם יותר מכם, דרך ארץ זוטא פ"ד
שס	המשבחים אתכם, אדר"נ ריש פכ"ט
שי	וה' יענה, יבמות סג.
"	ואם גידלוך, במבדל עוז הגירסא [ביוזף], ובהגהות הגר"א [יריבו עמך].
שיב	כ"כ הרמב"ם שם בשם פרקי דר"א, ולסנינו ליתא, ומדברי רבינו נראה שכן חיתה הגירסא בפרקי דר"א, וכן איתא בירושלמי פאה פ"א הל"א עיי"ש
שטז	במקום שרובן לבושין, ועיין בגירסתנו ובגמ' שבת י. ובש"ע א"ח סי' פ"ד ס"א וצ"ע
שטז	ויתא. קבוצ", צ"ל רבוך, וכן הוא לפנינו, ועיי"ש שאיתא: ואל יניח אדם רגליו לתוך" האמבטי ויהא רבוך לתוכה, ונוסחת רבינו על. שפת" האמבטי, מבוארת
שיו	היוצא לכרך, צ"ל [לדרך]
שיט	כמה דיות משתפכין וכו', תנחומא שופטים יח
"	6 ירושלמי פאה פ"א הל"א
שכ	שאפילו לשונאים, תנחומא שופטים יח
שכא	ורדפהו במקומות אחרים, ירושלמי פאה פ"א הל"א, תנחומא חקת.
שכב	לכי ומעטי את עצמך, חולין ט:
שלד	כל ארבעה פנים, ראה רמב"ם אבות פ"א מי"ז
שלט	פותח תחילה בשלום. דרך ארץ זוטא פרק השלום

